

QUÂN SẮC NHƯ THẾ

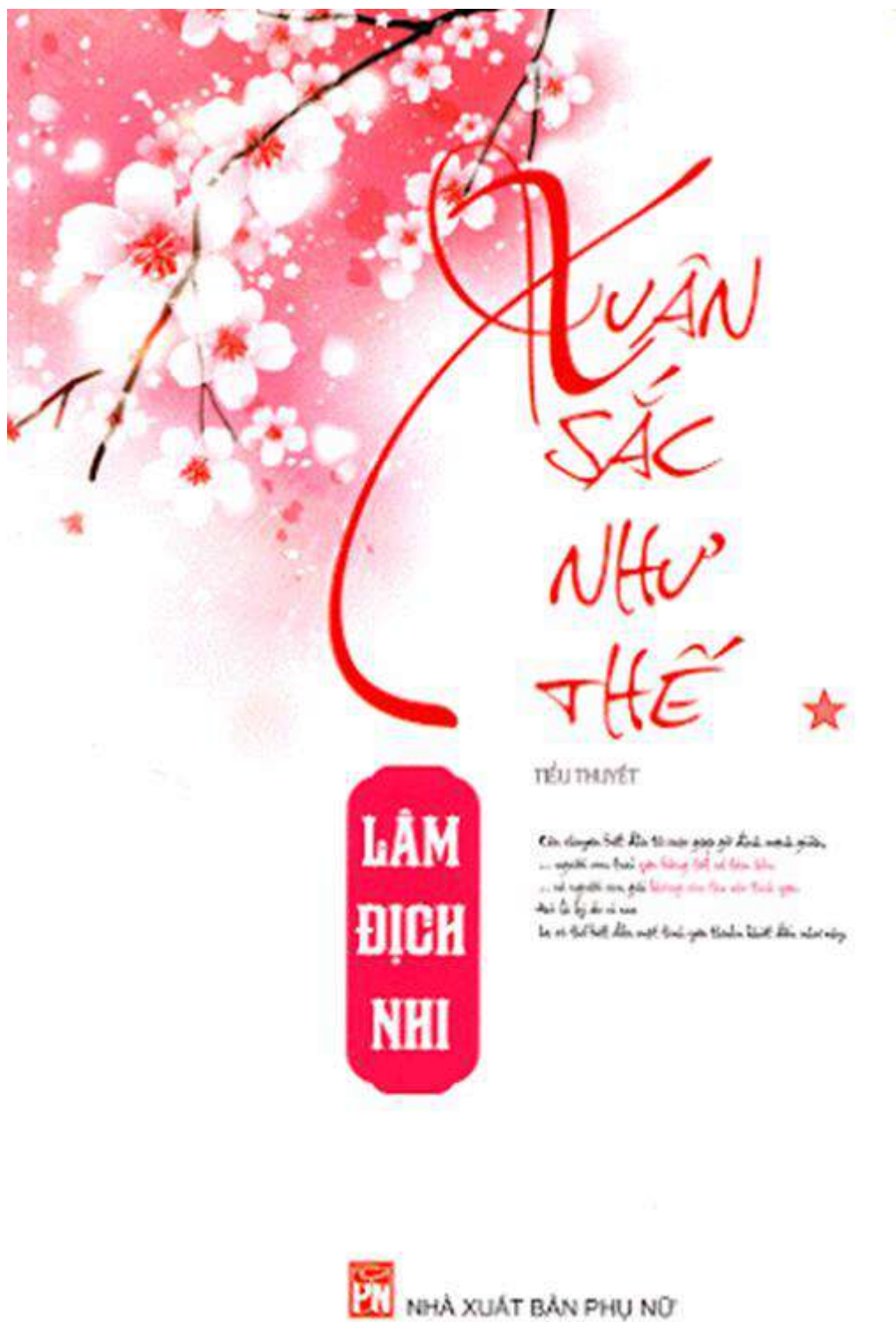
LÂM
ĐỊCH
NHỊ

Tiểu thuyết

Còn dang dở hết đời tôi chờ gặp gỡ đôi mắt em
... người em trai *quân sắc thế* và đôi mắt
... và người em gái *không em trai* và đôi mắt
đôi là họ em và em
họ và đôi mắt em một đôi mắt em đôi mắt em đôi mắt em

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Xuân Sắc Như Thế

Tác giả: Lâm Định Nhi

Người dịch: Tiểu Hoắc

Công ty phát hành: Phụ Nữ

Nhà xuất bản: Phụ Nữ

Số trang: 1224

Kích thước: 15.5 x 23.2 cm

Trọng lượng: 780g

Ngày phát hành: 6/2015

Beta: _Sữa_

Làm ebook: Ryta

Nguồn chữ: sưu tầm

Nguồn ebook: <http://nghiepdu.net>

Giới thiệu

Một biến cố bi kịch đã đưa cô bác sĩ trẻ thuần khiết Cơ Uyển Bạch ngược dòng thời gian quay về sống giữa những mưu mô tranh sủng đoạt vị nơi hoàng cung nước Ngụy trong thân phận thiên kim đại tiểu thư Vân Ánh Lục. Nhưng chốn lầu son gác tía ấy cũng là nơi nhen nhóm mối duyên tiền định của cô cùng ba người đàn ông tài

hoa: Một người là vị thương nhân phong lưu tuấn kiệt nổi danh chốn kinh thành; một người là thượng thư bộ Hình tuổi trẻ tài cao, phá án như thần và một người giữ ngôi cửu đỉnh nhưng lại sẵn lòng từ bỏ tam cung lục viện để được “ngày ngày húp bát cháo nóng của người con gái hần yêu”.

Ở nơi hoàng cung lạnh lẽo tình người, Vân Ánh Lục liệu sẽ tự định đoạt lấy cuộc đời mình hay cũng như những thiếu nữ cô đại khác, phó mặc để số phận an bài?

Nữ chính - Vân Ánh Lục diễm đạm mộc mạc giống như một dòng nước. Một biến cố bi kịch đã đưa bác sĩ trẻ thuần khiết Cơ Uyển Bạch ngược dòng thời gian quay về sống vào thời Ngụy quốc. Ở đó có mưu mô và thủ đoạn tranh giành quyền lực, cũng có đau khổ, mất mát người thân, lại càng có ghen ghét và đố kỵ. Nhưng tất thảy Vân Ánh Lục, (cũng là Cơ Uyển Bạch) lại đối mặt với chúng một cách bình thản. Duy nhất, chỉ có tình yêu phá vỡ sự tĩnh lặng của cô gái ấy.

Một người vừa gặp cô đã nhất kiến chung tình, từng hạ mình dùng chiêu xem mắt để tiếp cận, theo đuổi dai dẳng những mong được một lần ánh mắt cô dừng lại. Thề không cưới được cô sẽ không cưới bất kỳ phụ nữ nào khác.

Một người đã từng bị cô từ hôn, quyết tâm học vấn, đỗ Trạng nguyên, tham gia chốn quan trường, trở thành vị Thượng thư bộ Hình trẻ tuổi, là cánh tay đắc lực của thánh thượng.

Một người lại là hoàng đế cao cao tại thượng, sở hữu tam cung lục viện ba ngàn mỹ nữ nhưng ánh mắt lại luôn đau đáu hình bóng vị thái y bé nhỏ mong manh. Hần trêu chọc cô, chèn ép cô nhưng cũng dịu dàng chăm chút, cẩn trọng bảo vệ cô khỏi vòng vây của những thế lực đối đầu.

Ba con người với ba tính cách khác nhau, điểm chung duy nhất là tình yêu với một người. Liệu trái tim Ánh Lục sẽ chân chính dừng lại ở người nào? Chỉ khi song hành cùng câu chuyện, đồng cảm với cô gái ấy, độc giả sẽ từ từ nhận ra đâu là nơi nàng hướng về.

Mục lục

- Mở đầu: Tiết mục áp chót
- Chương 1: Con người phụ bạc
- Chương 2: Ngâm gió ngời trăng
- Chương 3: Đương kim thiên tử
- Chương 4: Bỏ Tắt đổi nghề làm Nguyệt lão
- Chương 5: Duyên phận thật sự là mớ bòng bong
- Chương 6: Sắc đẹp vô dụng bàn
- Chương 7: Lần đầu thi triển y thuật
- Chương 8: Thiên tử hay ngựa giống
- Chương 9: Lỡ nhầm Tiêu lang thành người qua đường
- Chương 10: Màn nghiệm thân tú nữ kinh hồn
- Chương 11: Phi tang
- Chương 12: Vị hôn phu “bị đá”
- Chương 13: Gian thương “cửa gái”
- Chương 14: Chuyên gia phòng khám
- Chương 15: Mỹ nhân ở nơi đâu
- Chương 16: Hoa cúc ngày hôm qua
- Chương 17: Chuyện biểu diễn tài nghệ
- Chương 18: Tân nương không phải tôi
- Chương 19: Kiếp này và kiếp sau

[Chương 20: Hoàng hậu là xử nữ](#)
[Chương 21: Thuyền trưởng hải tặc](#)
[Chương 22: Thiên tử nhận lỗi](#)
[Chương 23: Thanh mai trúc mã](#)
[Chương 24: Đầu tường lưng ngựa\[1\]](#)
[Chương 25: Tọa đàm về sinh sinh lý](#)
[Chương 26: Bắt cóc](#)
[Chương 27: Búi tóc](#)
[Chương 28: Hẹn hò\[1\]](#)
[Chương 29: Tranh giành tình cảm](#)
[Chương 30: Bắt mạch cho quý](#)
[Chương 31: Chuyện vui từ trên trời rơi xuống](#)
[Chương 32: Hô hấp nhân tạo](#)
[Chương 33: Có một loại yêu gọi là tác thành](#)
[Chương 34: Tương tư là một loại bệnh](#)
[Chương 35: Cả thế gian đều tỉnh chỉ mình trầm say](#)
[Chương 36: Tâm tư phụ nữ đừng nên đoán](#)
[Chương 37: Tâm động không bằng hành động](#)
[Chương 38: Lòng người khó dò](#)
[Chương 39: Tài nữ Sơ Thính](#)
[Chương 40: Gian tình](#)
[Chương 41: Tân nương bỏ trốn](#)
[Chương 42: Tai ương lao ngục](#)
[Chương 43: Quá khứ không muốn quay lại](#)
[Chương 44: Hắn là ai vậy?](#)
[Chương 45: Đêm nay không ngủ](#)
[Chương 46: Bức cung](#)
[Chương 47: Vu oan](#)
[Chương 48: Đèn xanh sách vàng](#)
[Chương 49: Ngo ngoe muốn bay](#)
[Chương 50: Số khám bệnh giá trên trời](#)
[Chương 51: Hai cánh hồng hạnh vượt tường](#)
[Chương 52: Trâu lông náo phố](#)

[Chương 53: Hoạt sắc sinh hương](#)
[Chương 54: Ép cưới](#)
[Chương 55: Ngờ vực](#)
[Chương 56: Diệu thủ hồi xuân](#)
[Chương 57: Chủ chốt](#)
[Chương 58: Hạ cổ](#)
[Chương 59: Trước hôn lễ thay lòng đổi dạ](#)
[Chương 60: Chân tướng](#)
[Chương 61: Ở chung](#)
[Chương 62: Chúc mừng](#)
[Chương 63: Thổ lộ tình cảm](#)
[Chương 64: Đêm xuân](#)
[Chương 65: Đầu sóng ngọn gió](#)
[Chương 66: Tân lang không phải ta](#)
[Chương 67: Thâu thiên hoán nhật](#)
[Chương 68: Buông rèm chấp chính](#)
[Chương 69: Toàn dân tổng tuyển cử](#)
[Chương 70: Không chạm được tới người mình yêu](#)
[Chương 71: Xuân sắc như thế](#)
[Ngoại truyện 1: Người mà đang nói hiện thời](#)
[Ngoại truyện 2: Đẹp thay bỗng có một người](#)

đghiepdu.net

Mở đầu: Tiết mục áp chót

Ba người phụ nữ có thể tạo thành một sàn diễn, mười người phụ nữ có thể tạo thành ba sàn diễn, vậy với mấy trăm người phụ nữ thì sao?

Trò hay liên tục diễn ra.

Khoa sản của bệnh viện chính là nơi mỗi ngày trò hay đều diễn ra. Đại đa số mọi người đều cho đây là nơi giúp sản phụ sinh con, sai hoàn toàn. Đỡ đẻ kỳ thật chỉ là một phần nhỏ trong nghiệp vụ của khoa sản, đại bộ phận nghiệp vụ chính là phụ khoa. Phụ khoa chính là trị liệu bệnh ở vùng kín cho phụ nữ với các chứng viêm, khối u, mụn nhọt... đủ loại. Dù phóng khoáng cỡ nào, đụng tới thứ bệnh kia các bà các chị đều xấu hổ ngượng ngùng, mặt đỏ như hoa hồng, chỉ dám chọn nữ bác sĩ, dứt khoát cự tuyệt mấy chàng kháu trai.

Khoa sản đương nhiên là nhìn thấu vấn đề này của người bệnh, thế nên trước khi thành lập khoa, trong thông báo tuyển dụng đã đặc biệt ghi chú rõ: chỉ nhận nữ, không nhận nam. Bác sĩ là nữ, y tá không có ai là nam giới, cả đám người bệnh cũng đều là phụ nữ, người ngoài đều đùa rằng nơi này chính là một đại hoa viên. Trong đại hoa viên mỗi ngày đều diễn một màn kịch kịch tính. Buôn chuyện tung tin, bàn chuyện thị phi, tranh cãi lớn tiếng, do không có nam giới nên chẳng ai buồn bận tâm tới hình tượng, trên đường nhìn thấy hai cô gái xé quần giật áo, chửi bới lẫn nhau cũng không ai tò mò dừng lại, nhiều lần cũng chỉ liếc lấy một lần, chẳng thấy có gì là kỳ lạ.

Phụ nữ gây sự vô lý có thể bỏ qua, đây chính là câu cửa miệng của viện trưởng. Trò hay liên tục diễn ra, nhưng dù sao cũng chỉ có một tiết mục áp chót.

Cơ Uyên Bạch chính là nữ chính của tiết mục áp chót này. Gọi là nữ chính không phải vì Uyên Bạch có dung mạo mỹ miều, trên thực tế cô không đẹp, vóc dáng lại hơi gầy, ngực trên gương mặt nhỏ nhắn là cặp kính dày cộp như hai cái đít chai. Nhưng cô lại là bác sĩ trẻ giỏi nhất trong lĩnh vực phụ khoa, đông y cũng biết qua chút ít, không chỉ có tay nghề trong việc cắt bỏ những khối u, dị tật trong cơ thể người bệnh mà còn có thể phối kết hợp mấy vị thuốc đông y để bệnh nhân chóng khỏi bệnh, thực sự là có tài hơn sắc.

Cơ Uyên Bạch lại không hách dịch, ra vẻ, với người bệnh luôn đối xử bình đẳng, lần nào cũng tươi cười, thái độ ôn hòa như gió nhẹ tháng Ba, giọng nói dịu dàng như ngâm thơ. Thậm chí lúc cô yêu cầu cởi bỏ đồ lót để khám, bệnh nhân cũng không chút xấu hổ lúng túng nào, mà hoàn toàn tự nhiên và tin tưởng.

Nghe nói bác sĩ Cơ xuất thân từ gia tộc quyền thế, gia cảnh giàu có, thế nên ngay cả những cô gái coi trời bằng vung, đẹp như tiên nữ, ở trước mặt cô cũng phải vãi phần e dè.

Chuyện này còn chưa đáng để người khác hâm mộ so với việc bác sĩ Cơ có một anh bạn trai anh tuấn khôi ngô, thường lái một chiếc xe Jeep phong cách chờ bên ngoài cổng bệnh viện, vừa thấy bác sĩ Cơ bước ra, dù không hề nói câu nào nhưng phong thái dịu dàng yêu thương của anh chàng vẫn đủ làm cho đám y tá vây quanh nhỏ nước miếng dài tới ba thước mà không hay biết

Thượng đế sao lại thiên vị như thế chứ?

Đang là cuối thu, ráng chiều nhuộm đỏ một khoảng trời phía tây, cây cối trong khuôn viên bệnh viện như được dát vàng rực rỡ, đây quả là mùa đẹp nhất trong năm. Cơ Uyên Bạch rời khỏi bệnh viện, khẽ day day thái dương đau nhức, nhưng vừa thoáng thấy chiếc xe Jeep đỗ ngoài cổng bệnh viện, cô bất giác khẽ mỉm cười. Sau lưng cô rộ lên tiếng xuýt xoa như thường lệ.

Cơ Uyên Bạch đẩy đẩy cặp kính, bối rối bước về phía cửa xe Đường Giai đã mở sẵn, không đủ dũng khí để quay lại đếm xem có bao nhiêu cặp mắt đang dõi theo phía sau. Đường Giai mỉm cười hôn nhẹ lên má Uyên Bạch và giúp cô thắt dây an toàn, sau đó thông dong lái xe, không quên liếc mắt đầy ý vị tới đám y tá đang vây đứng xung quanh.

“Lần sau anh không cần đến bệnh viện đón em đâu, anh cứ chọn chỗ hẹn, tự em bắt xe đến là được”.

Cơ Uyên Bạch vỗ vỗ hai bên mang tai rồi lúng túng xoắn xoắn sợi dây an toàn trên người. Nghề y vốn vô cùng vất vả, hầu như không ai có đủ thời gian để phong hoa tuyết nguyệt, trước khi đi làm, một lần hẹn hò, một bức thư tình cô cũng chẳng nhận được. Đường Giai là do một người bạn của bố Uyên Bạch giới thiệu cho, tương lai hứa hẹn, anh tuấn xuất sắc, thật không ai nghĩ anh lại có thể nảy sinh tình ý với một người khô khan như cô.

Cảm giác của cô về Đường Giai chính là loại cảm giác không dám tin, hai người bọn họ vốn không hề có điểm chung, gặp mặt nói chuyện tế nhị chẳng khác nào cảnh sát với phạm nhân, một người hỏi một người đáp. Uyên Bạch không nghe nhạc, không xem phim, cũng không quan tâm tới chuyện quốc gia đại sự, cô chỉ am hiểu về bệnh phụ khoa, chẳng lẽ gặp nhau lại tâm sự với anh về vấn đề này? Đường Giai vốn chỉ là tầng lớp viên chức cổ vàng[1] trong công ty, nhưng vạn sự đều thông hiểu, chuyện gì cũng tỏ tường. Thời gian đầu hẹn hò, anh hỏi cô trả lời, sau đó chuyển sang giai đoạn anh nói cô nghe. Uyên Bạch cũng tự biết mình vốn là người vô vị, ngoại trừ việc khám chữa bệnh, những chuyện khác cô đều không bì được với người khác. Chuyện yêu đương này, Uyên Bạch cho rằng sẽ chết yếu nhanh thôi, mỗi lần hẹn hò, cô đều chờ anh mở miệng nói chia tay. Nhưng suốt ba năm trôi qua, cô thôi không đợi anh nói chia tay nữa, mà đợi anh cầu hôn.

[1] Nguyên văn là “kim lĩnh” (tiếng Anh là gold-collar-worker), chỉ những người làm công ăn lương có trình độ đại học.

“Sao vậy, sợ anh làm đại bác sĩ mất mặt sao?” Đường Giai thân mật nhéo tay cô, mắt vẫn chăm chú nhìn phía trước.

“Không phải...” Anh quá nổi bật, cô sợ mình không bì kịp với anh. Dù sắp kết hôn, nhưng cô vẫn không thể tin đây là sự thật.

“Đỗ xe ngoài cổng bệnh viện... không tiện”. Cô cắn môi, ấp úng nói.

Đường Giai bật cười, “Lý do này hay đấy. Uyên Bạch, ca phẫu thuật của phu nhân giám đốc Ngô thế nào rồi?”

Nhắc đến chuyện phẫu thuật, Cơ Uyên Bạch hoạt ngôn hẳn lên, “À, phẫu thuật rất thành công, sau một tuần là có thể cắt chỉ về nhà. Tình trạng của bà ấy đã khá hơn rồi, cũng may khối u ở tử cung không lớn, cũng chưa di căn”.

Không hiểu sao Đường Giai lại quen biết nhiều bạn bè và cấp trên như vậy, liên tiếp dẫn tới bao nhiêu phu nhân và tiểu thư đến chỗ cô để trị bệnh. May mà anh không nhờ cô xin giảm tiền viện phí, nên cô cũng không mấy khó xử.

“Em thật biết cách làm người khác yên lòng, cưới được em quả là phúc phận của anh”, Đường Giai quay đầu sang, “Em có biết chúng ta sắp đến đâu không?”

“Đến đâu?” Ánh mắt của Uyên Bạch sau cặp kính lộ vẻ ngạc nhiên.

“Anh dẫn em đi xem căn nhà trong mơ của chúng mình, mấy ngày nữa thợ lắp đặt nội thất sẽ đến nên anh muốn nghe ý kiến của em trước, cuối năm nay chúng ta có thể dọn đến ở được rồi”.

“Em không có ý kiến gì cả, anh tự quyết định là được”. Cô trả lời rất nhanh.

“Nói lung tung, đây là nhà của hai chúng ta, em không thể xem mình như người ngoài được. Em đã đề cập với ba mẹ chuyện tiền nong lấp đặt nội thất chưa?”

Cơ Uyên Bạch thoáng ngó người, cô khẽ nhú mào, trong lòng xuất hiện cảm giác kỳ lạ như ăn phải loại thức ăn không hợp khẩu vị, tuy trong lòng không thích nhưng vì lịch sự nên không thể nhả ra, đành cố gắng nuốt xuống bụng.

Cô vói lấy túi xách, rút ra một quyển sổ tiết kiệm đưa cho Đường Giai:

“Ba mẹ cho năm mươi vạn, em tiết kiệm được ba mươi vạn, tất cả đều ở đây. Nếu không đủ, em sẽ nói với ba mẹ sau”.

“Chắc là đủ thôi, nhà là do ba mẹ em mua, xe cũng do ba mẹ em tặng, chúng ta chưa phải tốn chút tiền của nào, tám mươi vạn này, chúng ta tiết kiệm một chút là đủ. Uyên Bạch, em không để bụng việc ba mẹ anh không cho chúng ta chút tiền nào chứ?”

“Không, cha mẹ nuôi dưỡng anh được như hôm nay là đã trao cho em tài sản quý giá nhất rồi”. Đường Giai xuất thân từ nông thôn nghèo khổ, tất cả tiền lương anh đều gửi về cho ba mẹ.

“Uyen Bạch, em thật sự là một cô gái rất hiểu chuyện”. Đường Giai khẽ vuốt mái tóc ngắn ngắn của cô, trong mắt thoáng qua một tia áy náy, nhưng rất nhanh tan biến thành dư vị yêu thương.

Đường Giai rất bức bối, thang máy của khu chung cư vẫn chưa lắp đặt, hai người buộc phải leo bằng đường thang bộ lên hai mươi tầng lầu mới đến được căn hộ tương lai. Đứng giữa phòng khách trống rỗng, Cơ Uyên Bạch thở không ra hơi, làm sao còn sức mà chỉ vẽ trang trí cái gì. Lúc này di động trong túi xách cô chợt vang lên.

“Em ra ngoài... nghe điện thoại”. Cô vừa thở hắt hắt vừa nói với Đường Giai, tín hiệu điện thoại trong phòng hơi yếu.

“Bác sĩ Cơ, tiệm chúng tôi mới có hai cuốn sách thuốc hiếm, Y tâm phương và Thần Nông bách thảo kinh, cô có muốn mua không?” Ông chủ tiệm sách cô ở đầu dãy bên kia lớn tiếng hỏi.

Cơ Uyển Bạch khẽ nhú mày, “Trước kia tôi từng nghe một ông lang già nói, hai cuốn sách này vốn đã thất truyền, những cuốn trong các tiệm sách bây giờ bảy tám phần đều là phiên bản giả do một số thầy lang dân gian tập hợp lại thôi”.

Mỗi người đều có sở thích riêng, và sở thích của Cơ Uyển Bạch chính là sưu tầm sách thuốc cổ, cứ nhìn thấy sách quý là mua ngay không cần nghĩ.

“Bác sĩ Cơ, đừng nghe tin vớ vẩn, cô là người trong nghề, tới đây xem là biết ngay thật hay giả”.

“Được rồi, ngày mai sau giờ tan tầm tôi sẽ tới chỗ ông xem sao. Tôi cúp máy đây!”

Cơ Uyển Bạch cất điện thoại vào túi, ngẩng đầu lên thì vừa kịp trông thấy cửa thang máy mở ra, cô tò mò hướng mắt vào trong, thoát nhìn đã kinh hoàng toát mồ hôi lạnh. Thang máy còn chưa được hoàn thiện, bên trong là lỗ sâu đen ngòm không đáy, khiến người ta không khỏi giật mình sợ hãi. Chân nhũn cả ra, Uyển Bạch thoáng chút hoảng loạn mơ hồ trong lòng.

Quay vào căn hộ, không thấy Đường Giai trong phòng khách, Uyển Bạch đưa mắt tìm quanh, loáng thoáng nghe thấy tiếng người ở phòng bên cạnh, cô bước lại gần, phát hiện ra cửa phòng đang khép hờ.

“Uyển Bạch đương nhiên không xứng với con rồi, nhưng cô ta lại có người cha giàu sụ, như thế con cũng đỡ mất công phấn đấu những vài ba chục năm. Cô ta là bác sĩ giỏi, giới thiệu với bạn bè cũng coi như vênh mặt đôi chút, và lại sau này còn có thể giúp con lấy lòng mấy lão sếp. À, cô ta còn có tác dụng giải quyết hậu quả lâu dài của đám phụ nữ mà con vẫn thường vui vẻ nữa chứ. Cô ngốc ấy

không biết mấy cô nàng đến nạo thai đều là bạn gái của con. Mẹ à, mẹ nói xem cưới một cô vợ như thế chẳng phải rất hay sao? Vừa có giá trị lợi dụng lại vô cùng ngốc nghếch, có gì con lại không vui vẻ mà cưới chứ?”

Cửa đóng không chặt nên Cơ Uyên Bạch đứng bên ngoài nghe không sót câu nào. Cảm giác nhẹ nhõm dâng tràn trong cô, khoe miệng nhếch lên đầy thú vị, nhưng toàn thân vẫn không ngừng run bần bật. Cô tự oán sao mình lại ngốc như vậy chứ, nếu hôm nay không vô tình nghe được cuộc nói chuyện này, cô vẫn sẽ ngốc nghếch cho rằng cưới hắn là điều may mắn. Trước đây Uyên Bạch luôn thắc mắc vì sao hắn chiều chuộng cô như vậy nhưng cô vẫn thấy gòn gợn trong lòng, hóa ra cảm nhận ấy hoàn toàn đúng, cô và hắn quả thật không xứng. Nhưng tại sao phải mất nhiều thời gian như vậy mới phát hiện ra, chẳng lẽ cô cũng như các cô gái khác, luôn mơ mộng về chàng hoàng tử bạch mã?

Hoàng tử bạch mã này vốn đeo một lớp mặt nạ ác ma. Hắn từng hôn cô, ôm cô, chỉ là chưa lên giường với cô thôi, miệng thon thốt tôn trọng cô, không phải, tất cả chỉ là sự khinh thường mà thôi!

Nửa nhục nhã nửa tức giận, Uyên Bạch đỏ bừng mặt, móng tay bấu chặt vào da thịt để kìm tiếng hét giận dữ đang chực trào lên miệng. Lần đầu tiên trong đời, cô thực sự muốn đánh đấm, cấu xé một ai đó. Với tình huống này, cô hẳn phải lao tới vạch trần bộ mặt thật của hắn, sau đó giáng một bạt tai nảy đom đóm rồi nghênh ngang rời đi.

Không, không đáng kích động như vậy, không đáng... Làm thế thì quá hời cho hắn, căn nhà này cần phải đổi sang tên cô, sổ tiết kiệm cũng phải lấy lại, để xem sau này hắn còn đắc ý như thế nào nữa!

Cố nén lửa giận trong lòng, Uyên Bạch yên lặng quay gót trở ra phòng khách. Ngắm nhìn phong cảnh thành phố từ tầng hai mươi, Uyên Bạch chợt nảy ra ham muốn được tự do bay lượn, cô bất giác giang rộng hai tay, cảm giác tự do thật là thích!

Một hàng lệ chua xót theo khóe mắt lặng lẽ rơi xuống. Không đáng! Ba năm qua, thật không đáng!

“Uyển Bạch?” Đường Giai mở cửa bước ra, gương mặt tuần tú thoảng chốc trở nên trắng bệch, “Em... nghe điện thoại xong rồi sao?”

“Ừm! Đường Giai, em không nhớ mật mã của cuốn sổ tiết kiệm kia, để mai em bảo mẹ mang chứng minh thư ra ngân hàng để đổi lại mật mã”. Cô chậm rãi xoay người lại, lau đi vệt nước mắt trên mặt.

Cơ Uyển Bạch bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Đường Giai, tựa như đang đoán định những kinh hoàng trong lòng hắn. Một Cơ Uyển Bạch như vậy, hắn thấy rất không quen, dường như có điều gì đó đã vượt quá tầm kiểm soát của hắn.

Hắn lấy quyển sổ tiết kiệm trong túi ra, bất an nhìn Uyển Bạch “Em... em vào nhà bao lâu rồi?”

“Tôi không xem đồng hồ”, Cơ Uyển Bạch cất sổ tiết kiệm vào túi xách, “nhưng cũng đủ để nhận thấy dấu chấm hết giữa chúng ta”.

“Em nói vậy là có ý gì?”

Cơ Uyển Bạch cười nhạt, cô nhún vai, không thềm đếm xỉa đến hắn, mở cửa bước ra ngoài.

“Uyển Bạch, không phải em hiểu lầm anh chuyện gì chứ? Anh yêu em, Uyển Bạch!” Đường Giai hoảng hốt giữ chặt cánh tay cô.

“Giữa chúng ta chưa từng có hiểu lầm, tôi chỉ xác định lại mọi việc thôi. Buông tay ra, tôi phải đi về”. Cơ Uyển Bạch lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

“Em không muốn kết hôn với anh sao?” Đường Giai cắn môi, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

“Tôi có giá trị sử dụng với anh, nhưng anh thì không có giá trị gì với tôi cả”. Cô cất giọng mỉa mai, khẽ nhếch mép chế giễu.

“Để anh giải thích đã, chuyện này không như em nghĩ đâu!”

“Mọi thứ không còn quan trọng nữa rồi”.

Cơ Uyển Bạch cố giằng, Đường Giai càng thêm siết chặt tay cô. Cô giận dữ giẫm mạnh lên chân hắn để thoát thân. Đường Giai bị đau bất ngờ đành buông tay cô ra, nhưng khi Uyển Bạch vừa xoay người lại thì trong lúc hoảng hốt, hắn đã ngáng chân cô. Uyển Bạch đang không chút phòng bị, thì đột nhiên thấy toàn thân lao về phía cái lỗ tối om sâu hun hút trước mặt. Đường Giai chỉ kịp tóm lấy cái túi trên tay cô. Trong nháy mắt, bóng dáng mảnh mai của Cơ Uyển Bạch đã bị nuốt chửng.

Quá đột ngột, ngay cả việc thét lớn Cơ Uyển Bạch cũng quên bẵng, trước mắt tối đen như mực, gió lạnh rin rít bên tai, cơ thể cô rơi càng lúc càng nhanh. Sau đó, một âm thanh dữ dội vang lên, cả người cô như bị vỡ tan thành nhiều mảnh, đau đớn tràn ngập ý thức, cô chợt mang máng nghe thấy có tiếng người đang khóc gọi:

“Tiểu thư, tiểu thư...”

Chương 1: Con người phụ bạc

Năm thứ sáu Khai Nguyên triều Ngụy, kinh thành Đông Dương, mùa xuân.

Tháng Ba, mùa xuân ở Đông Dương, khắp nơi khắp chốn dạt dào sức sống. Trong mọi ngõ ngách của hai khu phố lớn ở kinh thành được chia cắt bởi đường Chu Tước, dòng người đông đúc như thủy triều. Kỳ thi xuân đã khai bảng tháng trước, đám nhân sĩ cập đệ hồ hởi dẫn đầu đoàn du xuân, tân bằng nhẵn thuận tay hái đóa hoa đào hoa hạnh nở sớm, thông dong cười tuần mã diều khắp khu phố, giữa đám đông vây quanh.

Trai gái phục trang thịnh hành ríu rít trên đũa trên đường phố, trong cảnh náo nhiệt điểm xuyết chút dịu dàng hòa mục của về xuân.

Lúc này, ở phía nam thành, gia đình Vân viên ngoại lại như chìm sâu trong đêm đông giá rét. Đêm qua, viên ngọc quý của Vân lão gia không hiểu sao lại cắt cổ tay tự sát. Lúc nha hoàn vào phòng để giúp thay xiêm y như thường lệ thì phát hiện Vân tiểu thư đang nằm trên chiếc giường dây đầy máu, đôi mắt mỹ lệ nhắm nghiền, miệng thở thoi thóp, thân thể lạnh như băng. Tiểu nha hoàn hoảng sợ gào thét ầm ĩ làm chấn động cả trời cao, Vân phu nhân vừa nghe tin lập tức ngất xỉu.

Trong chốc lát Vân phủ rối loạn như ong vỡ tổ, Vân viên ngoại vội cho mời tất cả đại phu trong thành Đông Dương đến, khuê phòng của Vân tiểu thư lập tức biến thành phòng hội chẩn. Đám đại phu đi đi lại lại, mặt nhăn mày nhú ra chiều căng thẳng tột cùng. Ba ông thợ giấy thối còn hơn Gia Cát tiên sinh, đám đại phu rốt cuộc cũng cứu được mạng Vân tiểu thư trong tay Diêm Vương gia lúc trời vừa rạng.

Trong Vân phủ, băng tuyết từ từ tan chảy.

“Vân viên ngoại, tình hình tiểu thư hiện không còn đáng ngại nữa rồi, chỉ cần bồi bổ cho tốt thì qua mấy hôm là có thể xuống giường”.

Ai đang nói vậy? Cơ Uyên Bạch cảm thấy cơ thể chuyển choáng như say rượu, một giọng nói già nua văng vẳng bên tai cô.

“Vậy sao còn chưa tỉnh lại?” Một giọng nói lo lắng khác xen vào.

“Là do tiểu thư mất máu quá nhiều thôi, viên ngoại đừng nóng ruột, mấy người chúng tôi xin cáo lui trước”.

“Đa tạ đại phu!”

“Tiểu thư, tiểu thư, người đừng dọa Trúc Thanh... Mau tỉnh lại đi mà!” Tiểu nha hoàn hầu hạ bên cạnh nắm chặt lấy bàn tay tiểu thư, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì khóc lóc. Vân phu nhân không biết đã ngất đi tỉnh lại bao nhiêu lần, vừa nhìn thấy con gái yêu hai mắt nhắm nghiền, lại gào khóc không ngớt. Vân viên ngoại cũng lệ ngang lệ dọc không khác gì vợ. Vợ chồng ông thành thân mười lăm năm, không biết đã bái tiên cúng Phật bao nhiêu lần mới sinh được đứa con gái vàng ngọc này. Sao lại có thể lâm vào cảnh kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh chứ?

Cơ Uyên Bạch cảm thấy miệng mồm khô khốc, cơ thể yếu ớt không chút sức lực, mỗi khớp xương trên người như rời cả ra, cổ họng rát như nuốt phải lửa, không biết luồng khí nóng này tác động tới dây thần kinh nào mà khiến cô cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Sao lại có nhiều giọng nói như vậy, mình đang trong bệnh viện sao? Mình chưa chết sao?

Uyên Bạch yếu ớt mở mắt, trước mắt cô là một tiểu cô nương mặc váy hoa trang nhã, tóc búi quả đào. Cô kinh hoàng đến độ lông to dựng ngược cả lên... Đây là đâu? Trong mơ chăng? Giường trở hoa văn, màn rủ dịu dàng, vật dụng đều bằng gỗ hoàng đào trang nhã,

khắp phòng phảng phất mùi đàn hương. Cô chưa từng mơ giấc mộng nào đẹp như vậy.

“Tiểu thư tỉnh rồi, phu nhân, tiểu thư tỉnh rồi!” Tiểu cô nương bên cạnh vui mừng gọi lớn.

“Ánh Lục, là mẫu thân đây! Con... sống lại rồi, ôi tâm can bảo bối của ta!” Một vị phu nhân quý phái ôm trọn Uyển Bạch vào vòng tay ấm áp, nhìn cô lệ rơi không ngừng.

“Phu nhân, mau dìu Ánh Lục nằm xuống, con bé còn rất yếu!” Vân viên ngoại vội ngăn con xúc động thái quá của phu nhân.

“Hai người là ai?” Cơ Uyển Bạch khàn giọng hỏi. Ánh Lục mà bọn họ nhắc tới có phải là chỉ cô không?

Ba người đứng quanh giường giật mình, ngơ ngác nhìn nhau, “Ánh Lục, ta là phụ thân con, còn đây là mẫu thân con, con không nhớ sao?” Vân viên ngoại kinh hoảng sờ tay lên trán cô.

“Tôi không phải là Ánh Lục”. Cơ Uyển Bạch mệt mỏi nhắm mắt lại. Cô là bác sĩ, không chút duy tâm, nhưng tất cả những chuyện này phải giải thích thế nào đây. Chẳng nhẽ cô chết rồi sao? Vừa nghĩ Uyển Bạch vừa hé hé mắt ra nhìn, mấy người này đều có bóng, ngoài cửa sổ nắng vàng rực rỡ, vậy nơi này hẳn không phải là địa ngục như lời dân gian đồn đại được. Dù cho có luân hồi thì cô cũng phải gửi thân vào một gia đình hiện đại nào đó, chứ sao lại xuất hiện ở thời viễn cổ thế này được.

Chẳng lẽ đây chính là xuyên không mà đám điều dưỡng trong bệnh viện vẫn hay nhắc đến sao?

Xuyên không chính là vào thời điểm cận kề cái chết, linh hồn trôi dạt trong dòng chảy của không thời gian, vô định lãng đãng, có thể bay tới tương lai cũng có thể quay về quá khứ, gặp được thân thể đang suy yếu của ai đó có nhịp thở giống mình, thì nhập luôn vào đó.

Thật sự là rất vớ vẩn. Tim đập điên cuồng, cô không thích ứng kịp với hóp một ngum không khí.

“Tiểu thư không phải đang nói mơ đấy chứ, vẫn chưa thực sự tỉnh sao?” Tiểu cô nương chớp chớp mắt, nghi ngại dò hỏi.

Vân viên ngoại và Vân phu nhân liếc nhau đầy ngụ ý.

“VẬY chúng ta ra ngoài, để cho Ánh Lục ngủ thêm một lúc, lát nữa lại tới xem con bé thế nào”.

“Vâng! Viên ngoại, phu nhân đã qua một đêm không chợp mắt rồi, cũng nên về phòng nghỉ ngơi thôi, tiểu thư đã có con chăm sóc rồi.” Tiểu nha hoàn rất lanh lợi, dìu Vân phu nhân rời khỏi sương phòng.

“Trúc Thanh, có chuyện gì nhất định phải gọi chúng ta đấy”. Vân phu nhân lưu luyến nhìn con gái, miệng không ngớt dặn dò. Tiểu nha hoàn gật đầu lễ phép, “Trúc Thanh nhớ rồi”.

Trúc Thanh nhìn theo vợ chồng viên ngoại cho đến khi khuất bóng mới xoay người bước vào thì chợt thấy tiểu thư đang trợn mắt, quái dị quan sát mình.

“Tiểu thư?” Trúc Thanh huơ huơ tay trước mặt tiểu thư, “Đây là số mấy?”

Cơ Uyên Bạch không buồn trả lời, khẽ nhếch khóe miệng, vịn giường ngồi dậy.

“Đừng hỏi ngớ ngẩn như vậy. Cô là ai?”

“Em là Trúc Thanh, nha hoàn thân cận của tiểu thư đây mà!”

Trúc Thanh, trúc điệp thanh[1], một loại rắn kịch độc, sao lại đặt cái tên thế này chứ? Cơ Uyên Bạch buồn cười nhưng cười không nổi.

[1] “Trúc thanh xà” hay “trúc điệp thanh xà” là từ Hán Việt chỉ loài rắn lục.

“Hiện là triều đại nào? Đây là nơi nào?”

“Sao? À, là triều Ngụy, Khai Nguyên năm thứ sáu, còn đây là Vân phủ ở thành Đông Dương ă! Tiểu thư, cô quên hết rồi sao?” Trúc Thanh chớp chớp mắt, ưu tư nhìn cô. Không đúng, nếu như đã quên hết mọi chuyện trước kia, sao tiểu thư lại nói năng rành rọt như vậy.

Triều Ngụy? Cơ Uyển Bạch thờ dài, hồi cấp Ba, cô chỉ ưu tiên cho vật lý và hóa học, nên hoàn toàn mờ mịt về lịch sử, cũng chẳng rõ triều Ngụy là triều đại nào, thủ đô là gì, hoàng đế là ai, có những nhân vật lịch sử gì. Nhưng mà, tỉnh táo mà nói, cô thật sự đã xuyên không rồi.

Chuyện này đáng cười thế nào đây?

“Lấy gương đến đây?”

Trúc Thanh thấy vô cùng khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy chiếc gương lằng hoa trên bàn trang điểm đưa đến. Cơ Uyển Bạch nhìn thấy trong gương một khuôn mặt kiều mị với đôi mắt long lanh như minh châu, khóe môi buống bình hơi cong lên cùng sợi tóc đen mượt sau lưng. Cô vốn chẳng có chút khiêu thâm mỹ nào nhưng vẫn bị gương mặt xinh đẹp trong gương dọa chết khiếp.

“Tôi tên là gì?” Cơ thể gầy gò của Cơ Uyển Bạch đã không còn, đây là thể xác mới của cô sao? Cô đau xót nghĩ thầm, nước mắt đã chảy rơi xuống.

“Vân Ánh Lục, thiên kim tiểu thư của Vân phủ ă”. Trúc Thanh đau xót lau nước mắt cho tiểu thư, “Hiện tại tiểu thư đang bị bệnh, không cần gấp gáp, mọi chuyện từ từ nhớ lại cũng được”.

Ưu điểm lớn nhất của Cơ Uyển Bạch chính là gặp nguy không loạn, bình tĩnh xử lý, cô rất nhanh trấn tĩnh trở lại.

“Mọi người nói tôi... tự sát?” Trong lúc hôn mê, cô thoáng nghe được hai từ này.

Xuyên không hoang đường thật, thế nhưng nhờ đó mà không phải nhìn thấy mặt Đường Giai cũng coi như là một chuyện may mắn.

Trúc Thanh thở dài, nâng cánh tay trái của Uyển Bạch lên để cô thấy cổ tay được băng bó cẩn thận với vết máu mờ mờ bên dưới, xem ra vết cắt thật sự rất sâu.

“Vì sao tôi phải tự sát?” Uyển Bạch nhẹ nhàng xoa xoa chỗ vết thương để máu lưu thông, giúp cho vết cắt nhanh chóng khép miệng.

Trúc Thanh kỳ quái liếc nhìn rồi rót một chén trà sâm đưa cho tiểu thư, “Còn không phải vì Đỗ công tử nhà bên sao?”

“Đỗ công tử?”

“Công tử Đỗ Tử Bân là con trưởng của Đỗ viên ngoại, Đỗ viên ngoại có mối quan hệ rất tốt với nhà chúng ta nên ngay khi còn để chỏm, tiểu thư đã được định hôn cùng Đỗ công tử. Đỗ công tử là tài tử nổi tiếng hiếu thuận ở thành Đông Dương này, vì để tang mẫu thân đã giam mình trong trai phòng suốt ba năm. Năm kia công tử vừa tham gia khoa thi đã đỗ đầu trạng nguyên, do tài năng xuất chúng nên được hoàng thượng bổ nhiệm làm thượng thư bộ Hình trẻ tuổi nhất triều”.

Cơ Uyển Bạch lạnh lùng tiếp lời: “Sau đó hấn bội tình bạc nghĩa, đứng núi này trông núi nọ, một hai đời từ hôn nên tôi mới tự sát?” Nếu không vì lý do đặc biệt gì thì có ai có vị hôn phu thành đạt vinh hiển mà lại phát phần cắt mạch máu tự sát chứ!

“Người bội tình bạc nghĩa là tiểu thư!” Trúc Thanh hạ giọng nói thầm.

“Cái gì?”

“Đỗ công tử chịu tang ba năm, tiểu thư thấy anh ta không có tiền đồ nên một hai đời lão gia từ hôn, cô còn... chạy tới cửa nhục mạ Đỗ

công tử, nói đời này anh ta mà nên danh nên tiếng thì mặt trời cứ là mọc đằng tây. Tiểu thư, cô cũng được xem là tài nữ nổi danh trong thành Đông Dương, rất nhiều vương gia, công tử đến Vân phủ xin cầu thân, tiểu thư ra khỏi nhà thì chẳng khác nào trăm sao hướng về mặt trăng, duy chỉ có Đỗ công tử là không đoái hoài đến thôi. Có thể cũng vì nguyên nhân này, tiểu thư mới đòi từ hôn”.

“Vậy Đỗ công tử kia đồng ý hủy hôn sao?” Cơ Uyên Bạch bắt đầu thấy có chút hứng thú.

“Viên ngoại vừa mở miệng, Đỗ gia đã đồng ý, lại còn xin lỗi vì đã làm chậm trễ việc đại sự của tiểu thư. Từ khi từ hôn, giao tình của hai nhà cũng phai nhạt. Nào ngờ Đỗ công tử lại đổ trắng nguyên, hiện tại có không ít công chúa, thiên kim muốn gả cho anh ta, tiểu thư vốn tâm cao khí ngạo, làm sao có thể nuốt nổi mối hận này, hơn nữa do lỗi lầm nhục mạ người ta nên đã... cắt tay tự sát!”

“...”

Chương 2: Ngâm gió ngội trăng

Hàng rào thưa thớt, bóng trúc lay động, vài cành liễu, mấy thửa rau, một bờ ao nhỏ cong cong bên mái đình thanh nhã, sau đình mấy bước là sương phòng cổ kính và khoảng sân trắng lóa. Màu xanh ngút mắt với hàng trắng cỏ non, ngay đến một đóa hoa vô danh cũng không có. Mặc dù tất cả đều căng tràn sức sống, nhưng lại tĩnh mịch đến mức lạnh lẽo.

Cơ Uyển Bạch dò dẫm trèo lên mấy hòn giả sơn, vin tay thò đầu qua bờ tường, đưa mắt nhìn xung quanh. Trước mắt cô là gia trang của vị hôn phu hụt!

“Tiểu thư” Trúc Thanh từ giàn hoa bên cạnh, thò đầu sang, nhìn cô lè lưỡi nói: “Hiện tại Đỗ công tử hẳn đang thượng triều, không có nhà đâu”.

Cơ Uyển Bạch chớp mắt mấy lượt, anh ta ở nhà hay không thì quan hệ gì đến cô? Nằm trên giường mấy ngày, hôm nay khó khăn lắm cô mới vận chút sức lực ra vườn đi dạo, vừa hay nhìn thấy cạnh bờ tường có mấy hòn giả sơn, lại sức nhớ chuyện đêm qua Trúc Thanh kể nên mới tò mò ghé mắt xem sao. Cô xưa nay luôn bận tối mắt tối mũi thế mà nay lại lâm vào cảnh “thất nghiệp”, ban ngày ban mặt lại trống rỗng hoảng sợ, chẳng khác nào kiến mất râu bò loạn. Vân phủ nơi nơi là kì hoa dị thảo, đình đài lầu các nhưng cô chẳng chút hứng thú, chỉ có khu vườn u tịch này là khiến những nôn nóng bất an trong lòng cô dịu đi đôi chút.

“Nhà họ Đỗ này không có phụ nữ sao?” Cô đứng ở bờ tường quan sát một lúc, chỉ thấy người ra ra vào vào khoảng sân nhỏ là đàn ông, hơn nữa đều là những người đã có tuổi.

Trúc Thanh gật gật đầu, “Đúng ạ, sau khi Đỗ phu nhân qua đời, Đỗ viên ngoại không tái giá, trong nhà chỉ có ông ấy và đại công tử,

nhị công tử hiện đang ở biên cương. Thị nữ hầu hạ phu nhân đều đã đi nhà khác, hiện tại trong nhà chỉ giữ lại mấy lão gia nhân. Đỗ gia vốn là dòng dõi thư hương, suốt ngày đọc sách luyện chữ, những nhu cầu khác cũng đòi hỏi không quá cao”.

Thật là cần kiệm liêm chính. Sau khi lĩnh hội đầy đủ sự phôi trương xa xỉ trong Vân phủ, Cơ Uyển Bạch thầm rút ra kết luận.

“Nhưng mà, nếu Đỗ công tử cưới công chúa hoặc vị thiên kim tiểu thư nào đó, em nghĩ nơi này sẽ không u tịch mãi đâu”. Trúc Thanh nói thêm.

Cơ Uyển Bạch không lên tiếng. Cuộc sống sau khi kết hôn quả thật không còn như lúc trước, thế nhưng thay đổi như vậy liệu có tốt hơn không? Cô không cho là vậy. Nếu cô kết hôn với Đường Giai, chỉ e cả đời sẽ rơi vào thế nuốt hận không trôi.

“Tiểu thư, cô vẫn khỏe chứ?” Trúc Thanh thấy tiểu thư hồi lâu không nói, thầm trách bản thân hồ đồ thốt ra những lời động chạm đến vết thương lòng của tiểu thư, e dè dò hỏi.

“Tôi khỏe lắm!” Cơ Uyển Bạch thay đổi thế đứng, xa xăm ngăm nhìn khoảng sân nhỏ trước mặt.

Trúc Thanh lặng lẽ thở dài. Từ hôm tiểu thư tự sát không thành, tâm tính dường như đã hoàn toàn thay đổi. Mấy hòn giả sơn này vốn do tiểu thư sai thị tì xếp ở đây để mỗi lần cáu giận trong người lại chạy tới nhọc mọ Đỗ công tử. Mỗi khi có người lỡ miệng nhắc tới Đỗ gia, tiểu thư lại nổi trận lôi đình, giống như định hôn với Đỗ công tử chính là nổi hổ thẹn lớn nhất đời. Hôm nay vẻ mặt tiểu thư lại thản nhiên như nước, không vui không buồn, tiểu thư thật sự đã tháo gỡ những vướng mắc trong lòng rồi sao?

“Lão gia!” Vân phu nhân vịn lan can uốn khúc, nhìn đăm đăm về phía bóng dáng con gái, nặng nề thở dài, “E là phải lo hôn sự cho Ánh Lục thôi, nếu cả ngày cứ đứng bên tường nhà Đỗ gia như thế

này, người ngoài biết được sẽ cười đến rụng răng mất. Giá như hồi đó, chúng ta không định hôn cho con bé”.

Vân viên ngoại tặc lưỡi, “Cũng không hẳn, ngựa tốt không ăn cỏ phía sau, trong lòng hối hận thế nào cũng không giữ lại được thể diện. Hiện giờ người ta là quan lớn quý hiển, chúng ta với không tới, nhưng Ánh Lục nhà ta, muốn tài có tài, muốn mạo có mạo, nhất định sẽ lấy được người không thua kém gì Đỗ công tử. Ngày mai phu nhân sai người mời bà mối Trương tới đây để bà ấy xem xét tìm hiểu xem”.

“Ừ, con gái lớn rồi, không giữ trong nhà được nữa, cũng đến lúc phải xuất môn thôi. Hôn sự tốt lành sẽ gỡ mối tơ lòng của Ánh Lục, con bé sẽ không còn vẩn vương với đứa con trưởng nhà Đỗ gia nữa. Lão gia, cho Ánh Lục và Trúc Thanh đi ra bát phố đi, cứ ở mãi trong khuê phòng, con bé sẽ không kìm lòng được lại chạy ra vườn đấy”.

“Được, chỉ cần Ánh Lục sống vui vẻ, nó làm gì tôi cũng không cản”.

“Chờ Ánh Lục ra phố, tôi sẽ sai người tìm bà mối Trương ngay. Việc này không thể để Ánh Lục biết, con bé vốn tâm cao khí ngạo, biết chuyện sẽ lại nổi giận lôi đình, nhất định phải để cho thần không biết quỷ không hay mới được”.

Vân viên ngoại nhún mày khen ngợi: “Hiếu con gái không ai hơn mẹ, vậy chuyện này phu nhân cứ tùy ý sắp đặt”.

Hai vợ chồng viên ngoại nhìn nhau mỉm cười.

“Nha hoàn đại tỷ, cô có chắc tôi mặc thế này không sao chứ?” Co Uyên Bạch vung ống tay áo, xoay vài vòng trong phòng.

Cô vận bộ trường bào màu ngọc trai, búi tóc trên đỉnh đầu được buộc thêm dải bạch lụa nho nhã, bên hông đeo sợi dây kết màu đỏ thắm, còn trong tay là chiếc quạt xếp vẽ tranh sơn thủy. Ăn vận thế này chẳng khác nào đám thư sinh mặt trắng cả, cô nhìn sang Trúc

Thanh, cô nha hoàn mặc bộ trang phục gọn gàng, tóc búi trái đào giống hệt một thư đồng.

Không phải hai người họ chuẩn bị tham dự hí kịch đấy chứ?

“Nếu không thì mặc gì ạ?” Trúc Thanh nhanh nhẹn giúp Cơ Uyển Bạch chỉnh lại sợi dây kết rồi đeo vào tay cô một chiếc vòng ngọc, “Tiểu thư chưa xuất giá mà muốn đi bát phố, vào tửu lầu thì phải giả trang thành nam tử mới tiện”.

“Tôi không muốn đeo thứ này, rất bất tiện khi phẫu thuật”. Cơ Uyển Bạch nắm chiếc vòng ngọc trên cổ tay định tháo xuống. Theo nghề y đã nhiều năm, cô có thói quen không mang bất kỳ đồ trang sức nào trên người.

“Phẫu thuật? Đó là cái gì vậy, mà tiểu thư định làm gì thế?” Trúc Thanh trừng mắt nhìn cô, “Nếu tiểu thư không đeo cái vòng này, vết cắt trên cổ tay cô người khác liếc mắt một cái là nhận ra. Lúc đó tiểu thư định giải thích thế nào, bảo là tôi chẳng có chuyện gì để làm nên rạch tay cho vui à?”

Cơ Uyển Bạch nuốt nước miếng, bực bội thả tay áo xuống.

“Chúng ta đi đâu đây?” Cô ngược nhìn nắc nứn xoắn rục rở bên ngoài cửa, nheo nheo mắt.

“Tới lầu Tự Hiền, trước kia tiểu thư vẫn thường tới đó uống trà, ngâm thơ tụng phú mà”. Trúc Thanh có chút thất vọng rụt vai, “Tiểu thư, cô có còn nhớ tên cô là gì không?”

“Vân Ánh Lục”.

Trúc Thanh ngược mắt than trời, “May mà em hỏi trước nhé. Không, hiện tại tiểu thư không phải Vân Ánh Lục, trong bộ trang phục nam tử này, cô chính là đại tài tử Vân Nhĩ Thanh nổi danh khắp thành Đông Dương”.

Thân thể Cơ Uyển Bạch lão đảo, thiếu chút nữa ngã quỵ xuống đất. Cô còn là đại tài tử sao? Trong đầu cô thứ gọi là thơ, phỏng

chừng chỉ có bài: “Đầu giường trắng sáng rọi, ngõ mặt đất phủ sương”*, còn lại thì ngoài tên thuốc ra, cô chỉ biết tên các bộ phận trong cơ thể và các loại bệnh phụ khoa thôi.

* Bài Tĩnh dạ tư của Lý Bạch, bản dịch của Tương Như.

“Nha hoàn đại tỷ, chúng ta có thể không đi nữa, được không?” Cô thì thảo khẽ hỏi.

Trúc Thanh cười mím chi, cầm lay bàn tay run rẩy của tiểu thư, “Công tử, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta xuất phát thôi, e là các vị công tử đã phải đợi lâu rồi”.

Lầu Tụ Hiền tọa lạc tại phía đông thành Đông Dương chính là nơi đám văn nhân mặc khách trong thành tụ tập để ngâm gió ngội trăng, tiêu dao vui vẻ, thế nên mới có tên là lầu Tụ Hiền.

Kiếp của Cơ Uyển Bạch vừa hạ, tiểu nhị trong lầu vừa nhác thấy bóng người đã vui mừng chạy ra đón, “Trời ơi, không phải là Vân công tử đây sao? Nhiều ngày không tới, các vị công tử kia vẫn nhắc tới ngài suốt, xin mời lên lầu”.

Cơ Uyển Bạch nở nụ cười thiếu tự nhiên, không biết do nắng xuân rạng rỡ hay do y phục quá dày mà lưng cô ướt đầm mồ hôi. Cô đứng trước bậc thang của tòa lầu, hít sâu, cố bình ổn nhịp tim thành thịch trong lồng ngực. Đột nhiên thân thể bị đẩy nhẹ một cái: “Vị huynh đài này có cần giúp đỡ gì không?” Một giọng nói trầm trầm vang lên ở phía sau cô.

Uyển Bạch theo hướng phát ra tiếng nói quay đầu lại, thoáng chốc ngẩn cả người. Phía sau cô là một nam tử mặc áo đỏ, thân hình cao lớn, tuần tú hiên ngang, màu đỏ thắm của trang phục dường như càng làm tôn thêm khuôn mặt trắng như bạch ngọc và cả khí khái hùng dũng của anh ta. Nhưng thứ hút hồn người đối diện lại chính là đôi mắt thăm thẳm mà lấp lánh, tựa như bầu trời sao trong đêm buốt giá.

Anh ta hờ hững dựa người vào lan can, tay cầm thanh ngọc như ý đầy vẻ phong lưu. Kể ra thì Đường Giai cũng được xem là tuần tú, nhưng giờ phút này, trong lòng Cơ Uyển Bạch không khỏi than nhẹ một tiếng, sao lại có người anh tuấn như thế kia chứ?

“Huynh đài, huynh không sao chứ?” Chàng trai mặc y phục đồ kia dùng thanh như ý khều khều sợi dây kết của cô, chăm chú nhìn vào đôi mắt cô. Cơ Uyển Bạch hơi nhú mày, lùi sang bên cạnh một chút, “Tôi không sao, không cần giúp đỡ”.

“VẬY HUYNH CÓ THỂ ĐIU TA ĐƯỢC KHÔNG? ĐÊM QUA SAY RƯỢU, HÔM NAY MỚI TỈNH, NGƯỜI CÓ CHÚT CHỐNG CHẾNH”. Nói xong, một tay anh ta nắm lấy tay Uyển Bạch, tay cầm ngọc như ý thì nắm lấy thắt lưng của cô, cười khê rồi vịn bước lên lầu.

Cơ Uyển Bạch vốn không ngượng ngùng như thực nữ cổ đại, ngày xưa khi còn đi thực tập, cơ hội tiếp xúc với cơ thể nam giới cũng không ít, cũng không thấy có cảm giác gì đặc biệt, nhưng dáng vẻ của chàng trai này không hiểu sao lại khiến cô không thoải mái, dường như anh ta có chút mờ ám thì phải.

Chẳng lẽ trước kia Vân Ánh Lục rất thân thiết với anh ta?

Cô muốn quay đầu lại tìm Trúc Thanh nhưng tiểu nha đầu đang mãi cùng phu kiện tìm chỗ đặt kiện. Cô bất đắc dĩ đành dìu chàng trai mặc y phục đồ lên tầng trên. Trong một thoáng mơ hồ, cô nghe thấy tiếng cổ cầm réo rắt vọng xuống. Cơ Uyển Bạch vừa ngẩng đầu đã thấy trước mặt là một căn phòng lớn với mấy chiếc bàn bằng gỗ hồng mộc khá rộng, bên cửa sổ rủ xuống một giàn hoa, một vài thư sinh đang ngồi gật gù ra chiều tâm đắc quanh một mỹ nhân tuyệt sắc mãi mê chơi đàn.

“Vân huynh!” Nghe thấy tiếng bước chân, mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn. Mấy thư sinh vui sướng vỗ tay đi tới, “Rất cực huynh cũng chịu lộ diện. Nếu huynh không đến, chẳng phải có lỗi với cảnh xuân lại phụ ý tốt của ông trời sao, chúng tôi còn đang chờ

huynh tới đối thơ đây. Vừa hay, hôm nay Đào Hồng cô nương cũng ở đây, không phải hai người tâm tư tương thông đây chứ?”

Mỹ nhân ngồi sau cây cổ cầm uyển chuyển đứng dậy, dịu dàng thốt lời chào hỏi. Nụ cười trên mặt Cơ Uyển Bạch vô cùng gượng gạo, cô thật không biết phải làm gì để ứng phó với cục diện này.

Những người này là ai đây trời!

“VẬY huynh cứ hàn huyên cùng các bằng hữu của mình, ta đi tìm bằng hữu của ta”. Chàng trai mặc y phục đỏ kia khẽ nhếch môi nói rồi buông tay Cơ Uyển Bạch, đi tới bàn bên cạnh. Ngồi quanh bàn là hai người đàn ông trung niên da ngăm đen, vừa thấy anh chàng áo đỏ đi tới cả hai cung kính đứng lên thi lễ.

Cơ Uyển Bạch căng thẳng tới mức suýt chút nữa thì quay đầu bỏ chạy.

“CÔNG tử!” Lúc này, Trúc Thanh vội vã chạy lên. Cơ Uyển Bạch như gặp được cứu tinh, vội quay đầu lại, “Nha... người tới rồi à?”

“Ngô công tử, Tống công tử, Thúc công tử, xin chào ba vị! Trúc Thanh vừa thấy vẻ mặt của tiểu thư, đoán chừng đã quên cả những người này, vội lạnh lợi mở lời chào hỏi, “CÔNG tử nhà tôi vừa ốm một trận, hiện cũng vừa mới khỏi bệnh thôi, nhưng vì nhớ các vị nên nhất định đòi tới đây. Đào Hồng cô nương, cô có khỏe không?”

Đào Hồng mỉm cười, yêu kiều liếc mắt nhìn Cơ Uyển Bạch, “Ta khỏe, có điều nhiều ngày không được đọc thơ mới của Vân công tử nên có chút nhớ nhung”.

Thơ mới? Tay Uyển Bạch đầy mồ hôi lạnh, hết như khi đang phẫu thuật thì gặp phải tình huống ngoài dự liệu, sắc mặt tái nhợt.

“Hôm nay Đào Hồng cô nương nhất định sẽ được thỏa lòng. Vân huynh, huynh ngồi bên này đi”. Lý công tử một lời hai nghĩa, nháy mắt hướng về góc bàn bên cửa sổ. Tiểu nhị trong lầu vui vẻ đưa lên trà bánh.

“Nha hoàn đại tỷ, những người này là ai vậy?” Cơ Uyên Bạch bắt an ngồi xuống, ghé sát tai Trúc Thanh thì thào hỏi.

“Thì hữu của cô”. Hai mắt Trúc Thanh tròn tròn.

Cơ Uyên Bạch đảo mắt nhìn quanh, từ phía đối diện, chàng trai vận y phục đỏ đang phóng tới một ánh mắt vô cùng tình tứ. Cô khẽ nhướn mày, “Nha hoàn đại tỷ, có phải cô biết rõ mọi chuyện của tôi không, kể cả chuyện riêng tư?”

“Đương nhiên, em theo hầu tiểu thư từ khi còn rất nhỏ mà, bất kể là chuyện gì của tiểu thư, em đều biết rõ như lòng bàn tay”.

“Vậy tôi đã từng lên giường với anh chàng mặc y phục đỏ kia chưa?” Cơ Uyên Bạch thấp giọng nói khẽ.

“Phụt!” Ngụm trà trong miệng Trúc Thanh đột nhiên phun đầy lên mặt và y phục của Đào Hồng cô nương đang ngồi đối diện.

Lầu Tự Hiền ngày đêm náo nhiệt ồn ào, không chỉ văn nhân mặc khách mà còn có đủ mọi hạng người trong xã hội. Người nào thích cũng đều có thể tới đây dùng trà uống rượu, hàn huyên tâm sự, dường như ai cũng ra sức ngoạc miệng ra tán gẫu.

Khách nhân ở đây chẳng mấy người để ý đến đám thư sinh mặt trắng kia, duy chỉ có chàng trai mặc áo đỏ kia thỉnh thoảng lại liếc nhẹ sang đôi lần, đôi môi đẹp khe khẽ mỉm cười.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Trúc Thanh bối rối rút khăn tay ra, nhẹ nhàng lau nước trà trên mặt Đào Hồng.

“Để ta tự làm”. Đào Hồng nghiêm mặt, đẩy tay Trúc Thanh ra, tự mình lấy chiếc khăn lụa trong ống tay áo ra lau.

Trúc Thanh mấp má môi định nói gì đó rồi sờ lên trán tiểu thư mấy bận, trán không nóng, “Tiểu thư, cô điên rồi, cô chưa từng gặp người đó mà”.

Cơ Uyển Bạch nheo mắt hỏi tiếp, “Vậy tôi... đã lên giường với người đàn ông nào chưa?” Việc này, cô nhất định phải hỏi rõ ràng, bằng không lại nhảy ra một gã nào đó mà cô không kịp đề phòng có phải là lại bị dọa chết khiếp không.

Trúc Thanh hít sâu một hơi, mắt trợn ngược suýt rơi cả tròng mắt, “Tiểu thư, mấy... mấy lời này sao cô có thể nói ra miệng được, cô còn... chưa xuất giá, sao có thể nói tới chuyện này chứ, đừng nói tới chuyện đụng chạm da thịt, ngay cả móng tay của tiểu thư cũng chưa từng bị đấng đồ tử[[2] nào chạm vào”.

[2] Chỉ kẻ háo sắc.

Lời này sao có thể khẳng định chắc chắn như thế được, cái tên đấng đồ tử kia chẳng đang tùm tùm nhìn cô đấy thôi. Cơ Uyển Bạch mặt không chút biến sắc quay đầu sang hỏi:

“Thế Đào Hồng cô nương kia thì thế nào?” Cơ Uyển Bạch phàm làm việc gì cũng chậm chạp nhưng không hề ngốc. Rõ ràng ánh mắt của Đào Hồng và lời nói đầy ẩn tình của các vị công tử kia cho thấy dường như giữa cô và vị cô nương kia có chút mờ ám. Chẳng lẽ Vân Ánh Lục đồng tính luyện ái?

“Cô ta tiếp cận tiểu thư là có ý đồ khác”. Trúc Thanh hừ một tiếng, ngữ điệu đầy vẻ khinh thường.

“Vân huynh, huynh to nhỏ gì với thư đồng thế, trà uống rồi, điểm tâm cũng dùng rồi, chúng ta bắt đầu thôi nào!” Thúc công tử tay cầm quạt, gõ gõ lên mặt bàn, vẻ mặt ra chiều tiêu sái huênh hoang.

“Đúng rồi, Vân huynh, hôm nay huynh chọn đề tài gì?” Lý công tử ngồi giữa đặt chén trà xuống, phụ họa.

Nhất tề mọi ánh mắt đều hướng về phía Cơ Uyển Bạch khiến cô nhột nhột không yên, đang tính bắt chước xòe quạt cho ra vẻ phong độ, nào ngờ cây quạt không mở ra được, mà thiếu chút nữa thì bị cô xé đôi.

“Chuyện này... mọi người quyết định là được rồi”. Cô ấp úng trả lời, cảm giác như bị núi cao nghìn trượng đè lên thân mình, xém chút không thở nổi.

“Ôi, làm thế sao được? Mấy người chúng tôi mặc dù danh vang khắp kinh thành, nhưng cũng tự biết so với Vân huynh, vẫn kém một bậc. Vân huynh đừng khiêm nhường nữa, mau ra đề đi, đừng làm Đào Hồng cô nương thất vọng”. Mấy vị công tử lại cùng cười đùa.

“Vân công tử, Đào Hồng đang chờ thơ của huynh để mang về lầu phổ nhạc đấy, như vậy, thơ của công tử sẽ được lưu truyền khắp các đường hoa ngô liễu ở Đông Dương”.

Đường hoa ngô liễu chẳng phải là thanh lâu sao? Vậy vị Đào Hồng cô nương này hóa ra là nữ tử thanh lâu à? Rốt cuộc Vân Ánh Lục đã viết thơ gì, giao lưu với thể loại bằng hữu nào chứ!

Cơ Uyển Bạch cuống đến độ chớp mũi cũng toát đầy mồ hôi.

“À... Mãn thành tận đối hoàng kim giáp[3]...” Uyển Bạch sực nhớ tới dòng tit trên poster của bộ phim nổi tiếng này, buột miệng thốt ra lời.

[3] Tên đầy đủ của bộ phim Hoàng Kim Giáp do Trương Nghệ Mưu làm đạo diễn.

“Vân huynh, vậy tứ thơ là mùa thu có phải không?” Lý công tử phe phẩy cây quạt trong tay, ngồi chéo chân rung đùi.

Cơ Uyển Bạch cười gượng gạo, “À, đúng vậy, đúng vậy! Là ngâm gió ngội trăng, hôm nay không có gió, không... không thích hợp để ngâm thơ, đúng không?” Cô vội vàng chữa cháy.

Lời còn chưa dứt, một cơn gió xuân không biết từ đâu thổi qua rặng hạnh trước mặt, trút đám mưa hoa vào lầu Tự Hiền. Mọi người ngẩn đầu, đắm chìm trong cảnh tượng tuyệt đẹp, cánh hoa mềm

mại thơm hương chạm khẽ vào môi, xao xuyến như vừa được hôn lên đôi môi mềm của cô thiếu nữ buống bình.

Những náo nhiệt ồn ào ngoài đường, những oanh yến trên lầu vàng gác tía tựa như ngưng bật trong phút chốc, để đắm chìm trong màn mưa hoa tao nhã.

Cơ Uyển Bạch khắp người phủ đầy cánh hoa, ngồi ngây như phồng.

“Vân huynh, giờ có gió có hoa, đã đến lúc xuất thơ thôi!” Lý công tử pha trò.

“Nhưng bên ngoài không có ánh trăng, vẫn không thích hợp để ngâm thơ. Cảm xúc của tôi chỉ dưới ánh trăng, trong mưa bụi, mới có thể tuôn trào”. Cơ Uyển Bạch vẫn cố cãi chày cãi cối.

“Vân huynh, trước kia huynh có chú trọng tới những chuyện như thế đâu”.

“Trước kia, trước kia... trước kia tôi quá thô tục, còn bây giờ ngâm gió ngội trăng... phải ở thời điểm phong nhã, hoàn cảnh phong nhã, thì cảm xúc mới bộc phát”. Tay Cơ Uyển Bạch ướt đầm mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trắng lúc xanh.

Bầu trời bên ngoài đột nhiên tối sầm lại, vầng thái dương vừa rồi còn rực rỡ bỗng chốc bị mây che khuất, chỉ trong chốc lát, một màn mưa bụi giăng kín không trung.

Cơ Uyển Bạch mặt cắt không còn giọt máu.

“Vân huynh, đây đúng là Hoa rơi người đứng lẻ, mưa nhỏ én bay đôi[4]. Chẳng mấy khi phong cảnh hữu tình như vậy, chúng ta nhân dịp này làm mấy bài phú, huynh thấy thế nào?” Thúc công tử đứng lên, hào sảng phát ống tay hỏi.

[4] Nguyên văn là “Lạc hoa nhân lạc lập, vi vũ yến song phi”, trích bài Lâm Giang tiên kỳ của nhà thơ Án Kỷ Đạo, bản dịch của Cao Tự Thanh.

Cơ Uyên Bạch nghẹn lời, nỗi khổ này quả thực không biết giải cùng ai.

Chuyện ngâm gió ngội trăng này vốn không phải là việc ai cũng làm được, rõ ràng bản thân cô đến từ thế kỷ hai mươi mốt, so với đám công tử này sách vở từng đọc cũng không ít hơn là bao, nhưng sao lúc nào cũng gặp khó khăn thế không biết?

“Vân công tử, có phải dạo này huynh gặp bế tắc gì à?” Đào Hồng lo lắng nhìn vẻ mặt thống khổ của Cơ Uyên Bạch.

Cơ Uyên Bạch ngẩn ra, đưa mắt cầu cứu Trúc Thanh, cô chỉ biết mấy thứ như viêm cổ tử cung, đa nang buồng trứng, còn mấy thứ bế tắc này sao mà biết được?

Trúc Thanh sợ không dám thở mạnh, tiểu thư không chỉ quên sạch chuyện trước kia mà ngay cả tài nghệ tinh hoa cũng đột nhiên biến mất không tăm tích. Dù cô có lo cho tiểu thư thì cũng chỉ là lo suông mà thôi, số mệnh là nha hoàn, cả đời làm gì có cơ hội được đụng đến sách vở!

Không khí lặng ngắt như tờ.

“Ha ha!” Chàng trai mặc y phục đỏ ở bàn đối diện vẫn nghiêng tai lắng nghe câu chuyện từ lúc nãy, rốt cuộc không nhịn được bật cười ha hả, cười đến mức trà trong chén sánh cả ra ngoài, đôi mắt sáng như sao vẫn không rời khỏi Cơ Uyên Bạch.

“Chư vị huynh đài, hôm nay hết gió rồi lại mưa, thật khiến cho tâm tình ai đó vô cùng khó chịu, cái gì mà nhàn nhã ngâm thơ, uống một trận túy lúy chẳng phải hay hơn sao?”

Nói rồi anh ta vẫy tay gọi tiểu nhị, “Ngươi mang cho các vị công tử bàn bên mấy bầu rượu ngon đi!”

Không khí lại ấm dần.

“Đúng, đúng, uống rượu thôi”. Cơ Uyên Bạch vội vàng lớn tiếng phụ họa, không quên liếc mắt đầy cảm kích về phía chàng trai mặc y phục đỏ ở bàn bên cạnh.

Anh ta nhìn cô đầy ngụ ý rồi chỉ về vị trí bên cạnh mình, vẻ mặt lễ độ nhưng cũng rất khó cự tuyệt. Cơ Uyên Bạch dờ cả người, không biết nên đáp lại như thế nào.

Tiểu nhị đưa rượu và thức ăn lên, mấy vị công tử hăm hở rót rượu gấp thết, không hề dả động gì tới việc đối thơ nữa, chỉ có gương mặt xinh đẹp của Đào Hồng vẫn giữ nguyên vẻ thất vọng.

Có tiếng bánh xe lộc cộc lăn trên đường.

“Mau xem đi, hôm nay có buổi tuyển tú nữ đấy”. Một tiếng hô to ngoài phố khiến cả đám văn nhân tài tử trên lầu đều đứng bật dậy, xô đẩy nhau chạy ra cửa sổ.

Chương 3: Đương kim thiên tử

Cơ Uyển Bạch cũng tò mò đi tới bên cửa sổ, cúi người xuống nhìn, chỉ thấy có không dưới hai mươi cỗ xe ngựa nối đuôi nhau đi qua con phố dưới lầu Tự Hiền. Mỗi cỗ xe được phủ một lớp vải màu hạnh giống hệt nhau, màn kiệu cũng được phủ kín, chỉ có một khe hở nhỏ che lớp sa mỏng để thông khí, người bên trong có thể nhìn ra bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không nhìn thấy bên trong. Ngồi cạnh hai xa phu là một nam nhân mặc áo giáp và một ông già mặt mày nhẵn nhụi khó nhận ra tuổi tác.

“Xem ra lần này số lượng tú nữ cũng không nhiều lắm!” Một người nhận xét.

“Không nhiều thì đúng là không nhiều, nhưng nghe nói tú nữ lần này được tuyển chọn rất kỹ lưỡng, phải là xuất thân danh môn, lại còn xinh đẹp như hoa, ngực nở eo thon, vừa nhìn đã thấy tướng khéo sinh con”. Một người khác phản bác.

Đám người xung quanh phá lên cười ầm ĩ. “Làm sao biết rõ như vậy chứ?”

Người kia tức giận, lông mày dựng ngược cả lên. “Tin này là từ trong cung truyền ra đấy. Từ khi đương kim thiên tử đăng cơ đến nay, phi tần nạp cung cũng không ít, nhưng đã năm năm rồi, đừng nói đến tiểu hoàng tử, ngay cả tiểu công chúa cũng chưa có nổi một người. Các người nói xem, hoàng thái hậu và hoàng thượng có thể không lo lắng sao?”

“Chẳng lẽ đương kim hoàng thượng...” Một người khác nháy mắt đầy ngụ ý.

“Không, mấy năm nay, trong cung cũng có vài ba phi tần mang long thai, nhưng không biết làm sao, dù cẩn thận thế nào chưa đến ba tháng, tất cả đều bị sảy. Hoàng thái hậu hoài nghi trong cung có

tà khí, nên đã cho mời pháp sư tới làm phép, nhưng cũng không có tác dụng gì. Chỉ riêng Ấn phi nương nương là vẫn giữ được long thai, hình như cũng sắp đến ngày dự sinh rồi[1], không biết có thể thuận lợi sinh hạ long tử hay không đây! Hoàng thượng uy vũ trên ngôi cửu ngũ, mà con dòng cháu giống vẫn chưa có ai khiến hoàng thái hậu sốt ruột vô cùng, đêm ngày thúc giục nội quan tuyển tú để có cháu bông trên tay”.

[1] Nguyên văn “thân hoài lục giáp”. Theo lịch xưa khi thai phụ đã qua 6 ngày giáp là: giáp tý, giáp dần, giáp thìn, giáp ngọ, giáp thân, giáp tuất thì sắp lâm bồn hạ sinh.

“Có gì mà lại cho rằng vấn đề là tại người phụ nữ chứ, nói không chừng là do chất lượng tinh trùng của người chồng quá kém”. Một giọng nói sang sảng chêm vào.

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, trước mặt họ là đôi mắt trong trẻo thông minh của Cơ Uyển Bạch.

“Mọi người làm sao vậy, chẳng lẽ tôi nói không đúng hay sao? Mang thai là chuyện của hai người, thể chất, nhóm máu, mã gen của mỗi người đều ảnh hưởng tới việc hình thành và phát triển của thai nhi. Chất lượng của tinh trùng và trứng đều quan trọng như nhau, phải kiểm tra cẩn thận cả chồng lẫn vợ, ưm...”

“Ha ha, công tử nhà tôi e là uống hơi nhiều rồi”. Trúc Thanh lấy tay bịt miệng Cơ Uyển Bạch lại, rồi quay sang đám người đang trợn mắt há mồm, cười cầu hòa.

“Tiểu thư, cô có biết mình đang nói gì không đấy?” Trúc Thanh ấn Cơ Uyển Bạch ngồi xuống ghế.

“Biết mà, những điều tôi nói đều có căn cứ khoa học, không phải nói hươu nói vượn đâu”.

“Được rồi, mau ngậm miệng lại, em sắp bị tiểu thư dọa ngắt mất thôi”. Trúc Thanh nhăn nhó mặt mày. Tiểu thư sao càng lúc càng

quái lạ thế không biết!

“Vân công tử, huynh nói... chuyện này không thể nói bừa”. Đào Hồng từ cửa sổ đi tới, ánh mắt như xoáy vào Cơ Uyển Bạch.

Cơ Uyển Bạch nhìn quanh bốn phía, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, vừa rồi bệnh nghề nghiệp của cô lại tái phát nên quên bằng mất mình đang kí thân tại triều đại lạc hậu xa tít tắp này. Nhưng mà ngẫm lại vẫn thấy chuyện này thật đáng tức giận, phụ nữ cũng có tôn nghiêm của mình chứ, một gã đàn ông không có người nổi dãi, không chịu tìm hiểu nguyên nhân thật sự mà cứ cười hết cô này đến cô khác về làm thí nghiệm, thử hỏi hắn có lương tâm hay không? Thiên tử, thiên tử là có thể làm xằng làm bậy như vậy sao?

“Huynh đài, bây giờ không ngậm gió ngội trăng nữa, có thể qua đây uống một ly rượu nhạt với tại hạ không?” Chàng trai mặc y phục đỏ không biết đã lại gần từ lúc nào, khóe miệng khẽ cong lên đầy vẻ trêu chọc, ánh mắt bủa vây Cơ Uyển Bạch, khiến cho gương mặt xinh đẹp của Đào Hồng đột nhiên cứng ngắc.

Cơ Uyển Bạch còn chưa kịp lên tiếng, anh ta đã nắm lấy tay cô, kéo sang bàn bên cạnh. Cô kháng cự lại, nhưng càng khiến anh ta thêm siết chặt tay. Trúc Thanh ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào cảnh tượng trước mặt, miệng há hốc. Tiểu thư, tay của tiểu thư đã không còn trong sạch nữa rồi. Đào Hồng ai oán nhìn về mặt tuần tú của chàng trai áo đỏ, bàn tay nhỏ nhắn siết chặt dưới bàn.

“Đây là hai bằng hữu của tại hạ, ông chủ Ngô và ông chủ Lục, đây là...” Chàng trai mặc áo đỏ mỉm cười nhìn sang Cơ Uyển Bạch.

“Tôi họ Cơ...” Cơ Uyển Bạch ngừng lại, nuốt nước bọt, “Tôi là Vân Nhĩ Thanh”, và cũng là Vân Ánh Lục. Cái tên Cơ Uyển Bạch đành thả trôi theo dòng quên lãng vậy.

Hai người đàn ông sắc mặt ngăm đen đứng dậy thi lễ, “Bằng hữu của Tần công tử cũng là bằng hữu của hai chúng ta, thất kính, thất kính!”

Hóa ra chàng trai mặc y phục đỏ này họ Tần.

Vân Ánh Lục đưa mắt nhìn lên, nụ cười trên môi anh ta vẫn giữ nguyên một vẻ, chẳng lẽ cơ mặt không biết mỏi hay sao?

“Nhĩ Thanh, huynh vừa gặp một trận xanh mặt, cũng nên ăn chút gì cho đỡ sợ đi”. Tần công tử ngoắc tay gọi tiểu nhị rót rượu cho Vân Ánh Lục. Cô liếc xéo anh ta, khẩu khí cứ như quen thân cô từ lâu, trong khi chẳng phải hai người họ vừa mới biết tên nhau hay sao?

Tần công tử cấu nhẹ vào tay cô dưới bàn, ngón tay di chuyển chạm vào chiếc vòng ngọc của cô, gương mặt anh tuần thoáng lộ chút tình ý phóng đãng. Vân Ánh Lục vội rút tay về.

“Tần công tử, chuyện mua bán dược liệu cứ làm như đã bàn, chúng tôi sẽ nhanh chóng chuyển ngân phiếu đến quý phủ”, ông chủ Ngô lên tiếng, cố ý kéo lại ánh mắt của Tần công tử đang lưu chuyển dưới mặt bàn.

“Đừng vội, đừng vội”. Tần công tử cười khế, đẩy thanh ngọc như ý sang phía ông chủ Ngô, “Nghe nói ngũ phu nhân của ông chủ Ngô mới sinh hạ tiểu công tử, tại hạ xin tặng món đồ chơi nhỏ này cho tiểu công tử!”

Ông chủ Ngô ngẩn người mất một lúc, thanh ngọc như ý này bề mặt trơn bóng, chất ngọc hoàn mỹ, ít nhất cũng đáng giá mấy ngàn lượng bạc, vậy mà Tần công tử lại tặng nó cho một đứa trẻ con. Sự trọng thị này, ông thực không dám nhận.

“Ông chủ Ngô đừng nghĩ nhiều, so với giao tình của hai chúng ta, thanh ngọc như ý này có là gì đâu?” Tần công tử bung chén trà lên nhấp hai ngụm, rồi xoay người về phía ông chủ Lục, “Ông chủ Lục, bột ngọc trai mà tam phu nhân thích, tôi đã cho người đưa tới quán trọ của ông rồi”.

“Tần công tử, thật ngại quá, yêu cầu vô lý của tiện nội[2] đã khiến công tử phải hao tâm rồi”. Ông chủ Lục khó nén khỏi cảm kích.

[2] Cách gọi vợ khiêm nhường ngày xưa.

“Chẳng mấy khi ta có cơ hội để thâm giao, sao lại nói là hao tâm tổn sức chứ?” Tần công tử chậm rãi nói, “Các vị phu nhân vui mừng là tốt rồi”.

Hai ông chủ liếc nhau rồi nhất tề đứng dậy kính rượu Tần công tử, đối với chàng trai khôi ngô trẻ tuổi này bọn họ thật sự phục sát đất.

Tần công tử tay níu miệng bảo bọn họ ngồi xuống uống rượu, nhưng mắt vẫn liếc sang Vân công tử tâm hồn đang treo ngược cành cây, khẽ cười rồi gấp cho cô một ít thức ăn, “Sao? Vẫn còn nghĩ tới đám tú nữ kia à?”

Vân Ánh Lục không phải là dạng hiếu sự, cô luôn chuyên tâm tới việc của mình, trời có sập đi chẳng nữa cũng chẳng liên hệ gì đến cô. Nhưng hôm nay mấy chục chiếc xe ngựa chở tú nữ kia thực đã khiến cô cảm thấy khó chịu trong lòng, mồm miệng tự dưng cũng trở nên nhạt thếch.

Ánh mắt vị Tần công tử này như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy, cô ngượng ngập nhấp ngụm trà, lảng tránh ánh mắt của anh ta. Vốn chỉ quen nói chuyện hỏi thăm bệnh nhân, đối với những người khác, cô không chỉ kiêu lời mà còn không biết nói gì với họ.

“Tần công tử, mấy ngày trước ta nghe người ta đồn Thần Nông bách thảo kinh thất truyền nhiều năm trước giờ đã có chút manh mối”. Ông chủ Ngô đảo mắt mấy vòng rồi hạ giọng thì thầm.

Miệng ông chủ Lục há thành hình chữ O, “Thật vậy sao? Thần Nông bách thảo kinh vốn do các danh y thời Chiến quốc và Tần Hán tổng hợp biên soạn, tiêu phí vô số tâm huyết, miêu tả kĩ càng đủ các loại bệnh và vị thuốc hư truyền. Quyển sách này căn cứ vào độc tính từng loại để chia các vị thuốc thành ba phần: thượng, trung, hạ. Nếu có quyển sách này trong tay thì khác nào nắm được thiên hạ chí bảo.

Từ trước tới giờ lưu truyền trong dân gian đều là những phiên bản giả, bản gốc mới chỉ nghe nói đến chứ chưa từng có người nào thấy”.

Ông chủ Ngô chậm rãi vuốt vuốt chòm râu, “Bản gốc vẫn luôn được các hoàng triều xem là quốc bảo, cất giữ bảo mật trong hoàng cung, dân gian đương nhiên là không có rồi”.

“Vậy tin tức ông vừa nói là thế nào?” Ông chủ Lục hỏi.

“Chẳng phải cuốn sách ấy được cất trong ngự thư phòng của hoàng thượng hay sao?” Tần công tử ung dung nói tiếp.

“Tần công tử, công tử cũng nghe thấy chuyện này sao?”

“Chuyện này đã lưu truyền nhiều năm ở thành Đông Dương rồi, có quý mới biết thật giả thế nào. Loại sách này cần phải được lưu truyền để các đại phu chữa bệnh cứu người, chứ cứ giấu tiệt trong cung thì chỉ là đồ vô dụng mà thôi. Đương kim thiên tử là vị quân chủ anh minh, thiết nghĩ ngài ấy không thể không hiểu điều này. Ta đoán chừng đây là tin do đám gian thương tung ra, không nên tin là thật”. Tần công tử chậm rãi nhận xét.

“Không, là thật, khi đại thái giám của ngự thư phòng đến tiệm sách nhà họ Đỗ đặt mua giấy bút nghiên mực, ông ta đã hỏi ông chủ Đỗ làm như thế nào để bảo quản sách cổ từ mấy trăm năm trước, trong lúc vô ý đã để lộ thân thế quyển sách này”.

“Sao, nếu đúng thế thật, e là sau này trong hoàng cung có không ít chuyện náo nhiệt đâu”, Tần công tử khẽ cười. “Nhưng mà, ta không có hứng thú gì đối với quyển sách đó cả, vừa phí tâm tư lại chẳng vui vẻ. Nhĩ Thanh, sao huynh mở lớn mắt như vậy?”

Con người vừa rồi còn tự xem mình không dính dáng đến chuyện thế tục, đột nhiên hai mắt sáng rõ, chăm chú nhìn bọn họ.

Anh ta không có hứng thú, nhưng cô thì có! Độc bản cơ đấy, Cơ Uyên Bạch đã được nghe giới thiệu về cuốn sách cổ này nhiều lần

nhưng chưa từng được tận mắt thấy nó, trong lòng rạo rực như có ngàn vạn con kiến đang cắn xé.

Không ngờ xuyên không một chuyến, lại có kết quả bất ngờ như vậy.

“Tần công tử, nếu dụng tâm, anh có thể... lấy được quyển sách kia không?” Trong lòng cô dạt dào kỳ vọng.

“Không thể”. Tần công tử trả lời không chút suy nghĩ, “Huynh cho rằng hoàng cung là cửa hàng của ai đó, ra vào tùy ý, muốn lấy cái gì tốn chút vàng bạc là có thể mua được sao?”

Một chậu nước lạnh dội xuống khiến Vân Ánh Lục thất vọng cúi đầu. Khi xuống lầu, vẻ mặt cô bần thần đến nỗi không buồn đáp lại lời chào hỏi của mấy vị công tử và Đào Hồng cô nương.

“Ta tên Tần Luận, nhớ kĩ chưa, Vân tiểu thư?” Lúc từ biệt, Tần công tử dắt tay cô tiến lên kiệu, nháy mắt nói.

Vân Ánh Lục trong đầu vẫn mãi nghĩ tới quyển sách kia, không chú tâm đến lời xưng hô của anh ta.

“Tiểu thư, cô có biết Tần công tử là ai không?” Bước vào trong kiệu, Trúc Thanh hỏi nhỏ.

Vân Ánh Lục lắc đầu.

“Anh ta là chủ tiệm thuốc kiêm chủ hiệu quan tài lớn nhất thành Đông Dương đấy!” Trúc Thanh vừa mới moi được chút tin tức về Tần Luận từ miệng Đào Hồng cô nương.

Nói theo kiểu hiện đại thì anh ta vừa là giám đốc bệnh viện vừa là ông chủ nhà xác. Vân Ánh Lục lấy lại tinh thần, giật mình mở lớn mắt, người này vừa lo việc chữa bệnh, vừa phụ trách việc đưa tang, thật sự là rất biết kiếm tiền.

“Trước kia, em từng nghe viên ngoại nhắc tới tên vị công tử này một lần, không ngờ lại trẻ tuổi như vậy. Anh ta thường ngày vốn rất

thần bí, giao tiếp với bên ngoài thường do tổng quản ra mặt”.

“Sao cô biết rõ anh ta như vậy?”

“Đào Hồng cô nương tiết lộ đấy. Đào Hồng cô nương cầm kì thi họa tài danh nức tiếng, trước kia thơ của tiểu thư đều do cô ta phổ nhạc hát xướng, vốn là danh kĩ trong thành Đông Dương, nhưng Tần công tử lại chẳng hề đoái hoài đến, tới lầu uống hoa tửu[3] cũng không để cô ta kiếm chút tiền, thế nên cô ta rất hận Tần công tử”.

[3] Cuộc rượu có sự tham gia của kĩ nữ.

“À!” Vân Ánh Lục thu hồi lại ánh mắt, “Mà sao tôi lại quen biết cô ấy vậy?”

Trúc Thanh chớp chớp mắt, “Tiểu thư, là do cô muốn so tài với Đỗ công tử nên mới tìm đến nữ tử thanh lâu để khuếch trương danh tiếng, hai người chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi”.

Lại là vị Đỗ công tử, Vân Ánh Lục day day trán, thân thể đột nhiên nghiêng ngả về phía trước. Trúc Thanh vội vén màn kiệu lên, sải bước ra ngoài.

“Tiểu thư, không được!” Trúc Thanh bỗng đẩy Vân Ánh Lục đang thò người ra khỏi kiệu vào trong, rồi vội vàng khép kín màn kiệu lại.

Vân Ánh Lục thấy hơi khó hiểu.

“Đỗ đại nhân, ngài tan triều rồi!” Bên ngoài kiệu, vang lên tiếng cười khô khốc của Trúc Thanh.

“Ừ!”

Chỉ với một từ vô cùng đơn giản, Vân Ánh Lục có thể nhận ra cả mười phần khí lực của người nói, dụng chữ như vàng, vô hình trung đem đến cho người nghe một khí thế nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Hai tầm mắt quét thẳng tới, phong kín bên ngoài màn kiệu.

Thật lâu sau, Trúc Thanh thở hắt ra một hơi, vén màn kiệu lên, “Tiểu thư, nguy hiểm đã qua, cô mau xuống đi!”

“Vừa rồi vì sao không cho tôi xuống kiệu?” Vân Ánh Lục tò mò hỏi.

Trúc Thanh bậm môi khó nói, tiểu thư thực quá là chậm hiểu, “Chẳng lẽ tiểu thư muốn đổi mặt với Đỗ công tử hay sao?” Tiểu thư mới vì hấn ta mà tự sát không thành đấy!

“Không phải vừa rồi cô mới gọi là Đỗ đại nhân sao?”

Trúc Thanh tuyệt vọng nắn bóp cổ tay, “Tiểu thư, Đỗ công tử đã đậu trạng nguyên, hiện đang là thượng thư bộ Hình, không gọi là Đỗ đại nhân thì gọi là gì?”

À, hóa ra là cùng một người, nhất thời cô không nhận ra được. Vân Ánh Lục bình tĩnh bước ra khỏi kiệu, chân giẫm phải vạt trường bào, thiếu chút nữa thì ngã lăn xuống đất, ôi, sao không được mặc quần cho gọn gàng chứ.

Cái tiết mục xuyên không này tới khi nào thì mới có thể hạ màn đây?

Chương 4: Bồ Tát đổi nghề làm Nguyệt lão

Cơ Uyển Bạch không biết rằng, tiết mục xuyên không này chỉ vừa mới mở màn, vở diễn thực sự vẫn còn chưa trình diễn!

Hai ngày nay Cơ Uyển Bạch hoảng sợ cũng không ít, nhưng hiện tại không cần dậy sớm đi làm, không phải xếp lịch giải phẫu, khi nắng sớm xuyên qua song cửa, chiếu tới mép giường, cô vẫn nhắm chặt mắt, không hề có ý rời khỏi giấc ngủ.

Trước kia bận rộn là thế còn nay lại rảnh rỗi đến vô vị, mục tiêu cuộc đời thoáng chốc bị quét sạch như lá rụng khiến Uyển Bạch không tránh khỏi chán chường.

“Ánh Lục, mau dậy thôi!” Cửa phòng mở ra, Vân phu nhân cầm một bộ váy la mỏng màu lục bước vào.

Vân Ánh Lục mở mắt, chống người ngồi dậy, nuốt khan trong họng rồi khe khẽ vấn an: “Mẹ... mẫu thân, chào buổi sáng!” Chào hỏi kiểu này thật sự là rất khó mở miệng, huống chi còn phải gọi một người phụ nữ không quen là mẹ.

Từ khi xuyên không tới nơi này, ngày nào cũng căng thẳng vì vượt chương ngại vật.

Vân phu nhân ngồi xuống mép giường, âu yếm gọt những sợi tóc lòa xòa trước trán con gái, “Ngoan, dậy rửa mặt chải đầu đi, rồi cùng mẫu thân tới chùa Từ Ân ngắm hoa dâng hương”.

Vân Ánh Lục nhướng mắt, cô là bác sĩ, là người theo chủ nghĩa duy vật cơ mà.

“Mẫu thân, ngắm hoa thì được, nhưng dâng hương cầu Phật không bằng đến khám lang y, người thấy khó chịu ở đâu sao?” Vân Ánh Lục thuần thục đưa tay bắt mạch cho Vân phu nhân.

Vân phu nhân tròn mắt nhìn, sau đó cho rằng con gái quan tâm tới mình nên mỉm cười âu yếm: “Mẫu thân không sao, chỉ là muốn đi thưởng hoa thôi. Trong thành Đông Dương này, chùa Từ Ân là nơi có nhiều kì hoa dị thảo, mẫu đơn ở đó còn đẹp nhất vùng, thêm mấy ngày nữa sẽ lỡ mất kì hoa nở, như thế lại phải chờ tới sang năm”.

“Mẫu thân, mùa xuân rất đẹp nhưng cũng là mùa bách bệnh sinh sôi, chỉ cần một chút bất cẩn là sẽ bị lây bệnh ngay đấy. Mẫu thân xem, trên môi người có một vết loét nhỏ, có lẽ người dị ứng với phấn hoa rồi, mau sai gia nhân chưng hoa kim ngân, cúc đại và hồng hoa rồi để nguội, pha vào nước tắm hằng ngày, làm thế vết loét sẽ mau lành mà cũng rất tốt cho da”.

Vân Ánh Lục buông tay Vân phu nhân ra, vẻ mặt thật sự nghiêm túc.

Hai mắt Vân phu nhân tròn tròn hết hai quả chuông đồng, bà biết con gái tài hoa hơn người nên mới cả gan giả làm nam tử, ra ngoài so tài với người khác, nhưng không ngờ Lục Nhi còn am hiểu cả y thuật.

“Nghe con đi, chắc chắn không sai đâu”. Vân Ánh Lục vẻ mặt dịu dàng, nói năng hòa nhã nhưng lại khiến người khác không thể không nghe theo. Cô vén chăn bước xuống giường. Trúc Thanh bưng chậu nước rửa mặt vào, nhanh nhẹn chạy lại giúp tiểu thư mặc quần áo.

“Mặc cái này vào...” Vân phu nhân đem chiếc váy la màu lục đến, “Trúc Thanh, đeo cho tiểu thư chuỗi vòng ngọc trai và cả vòng tay nữa, chúng rất hợp với bộ váy này. Ánh Lục, con... làm sao con lại biết mấy chuyện y thuật ấy?” Vân phu nhân nghi hoặc hỏi.

“Con đọc trong sách ạ”. Vân Ánh Lục vừa thấy bộ váy dài lượt thướt kia đã thở dài đầy chán chường.

“Phu nhân, tiểu thư hiện giờ cái biết cái không, không giống như người giỏi nghề đâu ạ”. Trúc Thanh là nha hoàn rất tinh ý, thoáng nhìn đã biết phu nhân lại bị tiểu thư dọa chết khiếp.

Vân phu nhân nghĩ thầm trong bụng, chẳng lẽ khi Ánh Lục tự sát đã dạo qua một vòng Địa phủ dính phải tà khí gì đó nên mới trở nên kỳ lạ? Càng nghĩ, bà càng cảm thấy dâng hương cúng Phật là cần thiết.

“Ánh Lục, lát nữa trước mặt Bồ Tát con phải cung kính cầu nguyện, không được mạo phạm đến thần Phật đâu đấy”. Bà cẩn thận dặn dò con gái, vô tình chạm phải vết loét trên môi, không khỏi giật mình, “Nơi đó mẩu đơn nỏ rộ, phấn hoa rụng nhiều nên mẹ sẽ không đi cùng. Dâng hương xong, con nhớ tới ao Dưỡng Sinh phía sau chùa một lúc đấy. Trúc Thanh, đã nhớ chưa?”

“Phu nhân yên tâm đi ạ, con nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ”. Trúc Thanh cười mím chi, nhanh nhẹn chải đầu, đeo trang sức cho Vân Ánh Lục.

Vân phu nhân gật đầu hài lòng, chợt nghĩ đến việc phải dặn dò xa phu vài câu bà lại tất tưởi đi ra ngoài.

“Hôm nay vì sao không mặc nam phục?” Nhìn cô gái xinh đẹp như một đóa hoa trong gương, Vân Ánh Lục có chút lạ lẫm. Cơ Uyển Bạch trông hết sức bình thường, còn Vân Ánh Lục này lại thanh nhã thoát tục, xinh đẹp hơn người.

“Trong thành Đông Dương, khi có chợ phiên và hội đập thanh[1], phụ nữ được xuất đầu lộ diện”.

[1] Hội văn cảnh trong tiết Thanh minh.

Quy củ thật đúng là không ít.

“Tiểu thư, hôm nay cô thật xinh đẹp, bộ váy la phu nhân chọn rất hợp với làn da trắng hồng của cô, lại thêm chuỗi vòng ngọc trai này

nữa chứ. Oa, các công tử trong thành Đông Dương hôm nay thật là có diễm phúc”.

Vân Ánh Lục xoay người, ngẩng đầu nhìn Trúc Thanh, “Hôm nay chùa Từ Ân có rất nhiều người đến sao?”

“Nhiều lắm, vì đang là mùa hoa mẫu đơn nên ngày nào mà chẳng có cả biển người tới đó, nam thanh nữ tú vào thời gian này có không ít mối nhân duyên tốt đâu!” Trúc Thanh nhanh nhẩu trả lời.

“Chẳng lẽ mượn danh ngắm hoa, thực chất là đi xem mắt?” Vân Ánh Lục chớp chớp hàng mi dài.

Hóa ra Bồ Tát không phải chữa bệnh mà là đổi nghề làm Nguyệt lão, đúng là sáng kiến hay.

Trúc Thanh ngậy người một hồi lâu rồi thở dài: “Tiểu thư, cô cũng không ngốc đâu!”

“Hôm nay tôi phải đi xem mắt ai đó, có phải không?” Vân Ánh Lục vô cùng tức giận, ngữ khí mất đi sự ôn nhu thường ngày. Xuyên không đã đủ hoang đường rồi, lại còn vô can vô có bị gả cho người khác, chuyện này thực sự quá đáng lắm rồi.

Trúc Thanh lảng tránh ánh mắt của chủ nhân, quanh co giải thích: “Tiểu thư, việc cụ thể thế nào em cũng không rõ lắm, phu nhân nói chỉ cần đưa tiểu thư tới ao Dưỡng Sinh ở phía sau chùa, ở đó sẽ có một vị công tử đang đứng chờ. Nếu tiểu thư có cảm tình với anh ta thì sẽ định luôn hôn ước, còn nếu tiểu thư không có cảm tình thì coi như chẳng có chuyện gì xảy ra cả”. Đây là phu nhân đã dung túng tiểu thư tới cực hạn rồi, tiểu thư nhà khác không có quyền tự chủ thế này đâu.

“Không gặp, tôi chẳng có cảm tình với người nào sất”. Vân Ánh Lục lạnh lùng nghiêm mặt, rút trâm ngọc trên đầu xuống.

“Đừng, đừng, tiểu thư, phu nhân sẽ đánh chết Trúc Thanh mất, tốt xấu gì tiểu thư cũng nên đi một chuyến, coi như giải tỏa căng

thẳng đi, mà như thế Trúc Thanh cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ phu nhân giao”. Trúc Thanh khẩn khoản cầu xin.

“Tôi chỉ tới đó một chuyến là xong?” Cơ Uyên Bạch đến nay vốn không hề muốn làm người khác khó xử, thấy vẻ mặt đáng thương của Trúc Thanh, cô lại mềm lòng đôi chút.

“Vâng”. Trúc Thanh gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

“Nhưng ngộ nhỡ vị công tử kia lại có cảm tình với tôi thì sao, không phải như thế sẽ lưu lại hậu họa sao?” Bác sĩ trước khi phẫu thuật, luôn có thói quen xem xét toàn bộ khả năng phát sinh ngoài ý muốn.

“Sẽ không như vậy đâu”. Trúc Thanh trả lời rất nhanh. “Vị công tử đó căn bản không biết chúng ta là ai, dù có cảm tình cũng vô dụng, quyền chủ động ở trong tay chúng ta”.

Lời này độ tin cậy không cao, nhưng Vân Ánh Lục nhất thời không nghĩ ra được lời phản bác. Nhưng mà, để đề phòng, trước khi xuất phát, cô đã lén hóa trang lại lần nữa.

Vân phu nhân và Vân viên ngoại cười tủm tỉm nhìn theo con gái cung phủ mạng che mặt bước lên xe ngựa, vẻ mặt đầy kỳ vọng.

Bà mối Trương đã tiết lộ, hôm nay vị công tử chờ ở ao Dưỡng Sinh kia là hạng nhất hạng nhì trong thành Đông Dương, anh tuấn nhiều tiền. Việc gặp mặt lần này không phải do bà ta mở miệng, mà là vì công tử ngưỡng mộ danh tiếng Vân tiểu thư đã lâu nên đã chủ động yêu cầu bà ta sắp xếp.

Chương 5: Duyên phận thật sự là mớ bòng bong

Chùa Từ Ân quả thật đông như kiến cỏ, mới vừa lên núi, mùi hương đã sực nức khắp nơi. Trong bảo điện Đại Hùng, khói hương nghi ngút, đèn nến như đuốc, khắp nơi rì rầm tiếng tụng kinh gõ mõ. Bên cạnh khuôn viên chùa là vườn mẫu đơn rực rỡ sắc màu, thu hút đông đảo khách thập phương.

Vân Ánh Lục cùng Trúc Thanh vào điện dâng hương, cô thành tâm cầu xin Phật tổ cho cô cơ hội trở về thời hiện đại bên cha mẹ, để vạch trần bộ mặt xảo trá của Đường Giai. Uyển Bạch vô cớ rơi xuống hầm thang máy, hôn mê bất tỉnh, Đường Giai ắt sẽ lại nhỏ mấy giọt nước mắt cá sấu của hắn. Nói không chừng cha mẹ cô có khi còn thương cảm Đường Giai hơn cũng nên, loại người cặn bã ấy không xứng đáng với sự tin tưởng của cha mẹ cô.

Thắp hương xong, hai người rời khỏi điện, Trúc Thanh chợt phát hiện vẻ mặt tiểu thư đột nhiên trở nên sa sầm. Trong vườn mẫu đơn, các công tử trẻ tuổi, các tiểu thư xinh đẹp tốp năm tốp ba tản bộ giữa các bụi hoa rực rỡ, vừa đi vừa tâm sự, chẳng khác nào poster quảng cáo của Côn khúc[1] Mẫu đơn đình. Vân Ánh Lục không chút hứng thú, lạnh lùng đi dọc theo đường mòn trong hoa viên, vài vị công tử ngẩn ngơ nhìn theo, cô cũng chẳng buồn chớp mắt, lướt nhanh qua họ.

[1] Côn khúc hay tuồng Côn Sơn là thể loại hát kịch ở Bắc Kinh, Hà Bắc và miền Nam Giang Tô.

“Tiểu thư, hà tất cô phải ủy khuất chính mình như vậy?” Trúc Thanh hạ giọng nói thầm, rồi vội kéo tay áo Vân Ánh Lục, chỉ vào ao cá chép phía sau chùa, “Kia là ao Dưỡng Sinh”.

Vân Ánh Lục thuận mắt nhìn theo hướng chỉ của Trúc Thanh, cũng may nơi đó khá yên tĩnh. Bốn phía xung quanh chỉ có mấy phu

nhân lớn tuổi đang cho cá ăn, ngoài ra không thấy vị công tử trẻ tuổi nào, Vân Ánh Lục cũng thấy nhẹ nhõm đôi phần, “Chúng ta tới đó xem sao”.

Trúc Thanh đưa cho Vân Ánh Lục hộp thức ăn cá, hai người nhàn nhã đứng bên bờ ao cho cá ăn, cá chép vàng quẫy đuôi nhanh nhẹn đớp lấy thức ăn, cảnh tượng này khiến Vân Ánh Lục không khỏi bật cười thành tiếng.

Trong rừng cây cạnh ao, một chàng trai mặc áo tím với đôi mắt thanh tú lấp lánh, khoanh tay trước ngực, ung dung nhìn Vân Ánh Lục đang vui vẻ đùa giỡn như một đứa trẻ, khóe miệng chột cong lên nụ cười động lòng người.

Một trận gió núi thổi tới, khiến cho gia nhân đột ngột hắt hơi thật to. Bàn tay đang tung thức ăn cho cá của Vân Ánh Lục ngừng lại, cô và Trúc Thanh ngạc nhiên quay lại nhìn theo hướng tiếng động.

Mặt trời đột ngột ẩn mình sau một tầng mây dày, màn mưa bụi kéo đến phủ kín khuôn mặt Vân Ánh Lục.

“Tiểu thư, mặt của cô...” Trúc Thanh kêu lên thất thanh.

Chàng trai áo tím rảo bước lại gần, cắn môi nhịn cười, lấy từ trong ngực áo ra một chiếc khăn lụa nhỏ, “Muốn trang điểm kỳ quái gì cũng được, nhưng ta cảm thấy dùng chu sa thì tốt hơn mực nước đấy, ít nhất chu sa cũng không thấm nước”.

Vân Ánh Lục sờ sờ lau mặt, chiếc khăn lụa thoáng chốc chỗ trắng chỗ đen trông thật ghê người. Chàng trai áo tím vẫn im lặng cố nhịn cười. Trúc Thanh nhắm mắt lại, không đủ dũng khí nhìn tiểu thư lúc này, đẹp mặt thật, mất hết cả thể diện rồi. Gia nhân xòe một cái ô lớn ra, đưa cho chàng trai áo tím, anh ta nắm vai Vân Ánh Lục kéo tới gần bờ ao, xấp nước chiếc khăn lụa, nhẹ nhàng lau mặt cho cô.

“Vân tiểu thư, ta ngờ nàng chính là con gái của Hải Long vương, vì sao mỗi lần gặp mặt, trời lại đổ mưa vậy?” Chàng trai áo tím phất tay để gia nhân và Trúc Thanh lui ra phía sau, sau đó nắm lấy tay Vân Ánh Lục, thông thả đi dạo trên con đường lát đá dọc bờ ao Dưỡng Sinh.

“Tần công tử, tôi cũng rất muốn biết đáp án này”. Vân Ánh Lục ỉu xiu đưa mắt sang nhìn Tần Luận, mới có vài ngày, sao lại đùng mặt anh ta nữa rồi.

Nhà buôn bán được liệu kiêm quan tài mà không bận sao? Cả ngày rong chơi bên ngoài, đàn ông con trai gì mà mà ăn vận lòa lẹt như phụ nữ làm đom ấy.

“Ta cảm thấy đây chính là duyên phận, nếu trời không đổ mưa, ta làm sao có duyên phúc được biết Vân tiểu thư phóng khoáng, yêu kiều lại có gương mặt như thế này chứ?” Tần Luận cười nói.

“Anh quen tôi?” Vân Ánh Lục đứng khựng lại, kinh ngạc hỏi.

Tần Luận chớp mắt nhìn cô, “Không phải chúng ta đã giới thiệu nhau ở lầu Tự Hiền rồi sao, Vân Nhĩ Thanh công tử, Vân Ánh Lục tiểu thư, tên ta là Tần Luận, nàng đã quên rồi sao?”

Hôm đó hẳn giới thiệu vậy sao? Vân Ánh Lục nghĩ mãi vẫn không nhớ ra, thứ lưu lại trong óc cô chỉ có bản sách cổ kia thôi!

Cô vươn tay, hứng lấy giọt mưa từ tán ô rơi xuống “Tần công tử, hôm nay anh cũng đến ngắm hoa hay sao?”

“Không, ta chờ một người. Vân tiểu thư thì sao?” Tần Luận cười hỏi, trong mắt hiện lên sự trù mẫn vô hạn. Người ta đều nói Vân tiểu thư thông minh hơn người, xinh đẹp như hoa, làm cho đám công tử trẻ tuổi lảng nhảng chạy theo như vẹt, kỳ thật đáng vẻ ngây thơ đáng yêu của nàng ấy mới thực khiến người ta không khỏi xao xuyến.

Vân Ánh Lục đưa mắt nhìn ra xung quanh, chùa miếu lúc này mờ ảo trong màn mưa trắng xóa, thật lòng cầu mong vị công tử muốn xem mắt kia đừng tới.

“Tôi cũng đang đợi một người lỡ hẹn”. Cô lên tiếng.

“Sao khéo trùng hợp như vậy chứ, hay là hai chúng ta cùng đi ngắm cảnh nhé!” Tần Luận nheo mắt đầy ngụ ý.

“Ngắm hoa, dâng hương, tôi đều làm cả rồi, chùa miếu đã dạo qua, ao Dưỡng Sinh cũng đã tới. Hôm nay nhiệm vụ của tôi xem như đã hoàn thành, tôi nên sớm về nhà báo cáo kết quả với cha mẹ. Tần công tử, anh rủ người khác cùng đi đi”. Vân Ánh Lục vẫy nước đọng trên tay, Tần Luận vội kéo tay cô lại, dùng ống tay áo của mình lau thật khô.

“Ánh Lục, nếu người nàng chờ không lỡ hẹn, nàng sẽ làm gì?”

“Không làm gì cả, nhìn anh ta một cái rồi trở về kể lại cho mẫu thân nghe, chứng tỏ rằng mình đã tới đây”.

Đôi mắt đẹp của Tần Luận nheo lại, “Nếu nàng nhìn người ấy một lần và phát hiện mình không ghét anh ta thì sẽ thế nào?”

“Tuyệt đối không thể có chuyện ấy”. Vân Ánh Lục mặt mày nhăn nhó, vị Tần công tử này sao rảnh rỗi đưa ra nhiều giả thiết như vậy chứ.

“Nếu người ấy là ta, thì có thể không?” Tần Luận chậm rãi xoay người, ánh mắt sáng rực nhìn thẳng vào cô.

Chương 6: Sắc đẹp vô dụng bàn

Lời vừa dứt, Tần Luận thông dong xoay người, gió núi thổi bay trường bào màu tím càng tôn thêm vẻ ngọc diện tuần mi khiến người nhìn phải ngây người choáng váng. Khi nói lời này, Tần Luận cho rằng Vân Ánh Lục sẽ không ngoài hai biểu hiện: một là Vân Ánh Lục sẽ ngượng ngùng cúi đầu, lảng tránh ánh mắt hắn nhưng trong lòng kỳ thực vui như nở hoa; hai là nàng ấy sẽ nghiêm mặt trách cứ hắn không để ý lễ tiết, trước mặt tiểu nữ chưa chồng mà dám buông lời cợt nhả, sau đó tức giận chạy khỏi tán ô. Nếu là trường hợp thứ hai, hắn sẽ phải tốn thêm một phen tâm tư dỗ dành để Vân tiểu thư quay về với vẻ hoa cười ngọc thốt. Nhưng bất luận biểu hiện thế nào, Tần Luận đoán chắc sẽ có chung một kết quả, Vân Ánh Lục nhất định sẽ trở thành tiểu nương tử của hắn.

Trước kia, hắn nghe nói lâu Tụ Hiền có vị Vân công tử nổi danh tài sắc, thường hay viết từ làm thơ cho nữ tử thanh lâu truyền xướng, phổ biến khắp phố lớn ngõ nhỏ ở thành Đông Dương. Lời từ uyển chuyển sinh động, ý tứ thâm sâu dịu dàng khiến hắn rất hiếu kỳ không biết vị Vân công tử này là người thế nào mà có thể thấu tỏ tâm tư thực nữ nhà người như vậy. Hôm đó, ở lâu Tụ Hiền vừa thoáng trông thấy Vân công tử hắn đã vui mừng quá đổi. Vân công tử hóa ra là một vị tiểu thư, là phượng giả hoàng[1].

[1] Nguyên văn là “thực phượng hư hoàng”. Hoàng là chim trống, phượng là chim mái.

Tuy Vân công tử không tài hoa xuất thế như lời đồn đại, nhưng cũng không làm cho Tần Luận phải thất vọng. Khi trông thấy khuôn mặt của Vân công tử lúc trắng lúc xanh, hắn chợt phát hiện ra ở vị “công tử” này còn có điểm hấp dẫn hơn cả tài hoa xuất chúng, đó chính là vẻ đáng yêu. Phụ nữ xinh đẹp thì đáng yêu, nhưng phụ

nữ đáng yêu thì lại càng muôn phần xinh đẹp. Chính vì thế Vân công tử chẳng khác nào lực từ trường lớn, thu hút hẳn vô điều kiện.

Mười sáu tuổi, hẳn tiếp quản gia nghiệp, chỉ trong vài năm đã khiến cho các cửa hàng trong thành Đông Dương đều phải “núi cao ta ngẩng”[2] với tiệm thuốc và cửa hàng quan tài của Tần gia, bản thân hẳn cũng được xưng tụng anh tuấn vô song, khí vũ bất phàm. Một trang nam tử như vậy ắt nhiên mắt sẽ đổ lên trời, trong thành Đông Dương có biết bao gia đình tiểu thư khuê các muốn kết thông gia cùng hẳn, thế nhưng giai nhân, mỹ nữ trong mắt hẳn cũng chỉ là hạng son phấn tằm thường. Người con gái xứng đôi với Tần Luận hẳn e là còn chưa ra đời đâu! Hẳn thà để linh hồn cô đơn còn hơn là nuông theo thể xác. Chẳng thế mà có câu “Từ xưa tới nay, thánh hiền đều cô đơn”[3]

[2] Nguyên văn là “cao sơn ngưỡng chỉ”, một bài thơ cổ trong Kinh Thi.

[3] Nguyên văn là “Tự cô thánh hiền giai tịch mịch”, trích trong bài thơ Tương tiễn tửu của Lý Bạch.

Tìm tìm kiếm kiếm, thân cô bóng lẻ, chớp mắt đã hai mươi bốn xuân xanh, thật không thể ngờ tại nơi đào hồng liễu biếc, hẳn lại có duyên gặp được Vân Ánh Lục. Lần đầu tiên hẳn buông lòng tự tôn, lao tâm khổ tứ tính kế chẳng khác nào mấy vị công tử từ trước đến nay vốn vẫn khinh thường, ngây ngốc dùng tới chiêu “xem mắt” ở chùa Từ Ân này.

Không cần đa sự, chỉ cần chiếm được trái tim mỹ nhân, bản thân ủy khuất thế nào cũng cam chịu!

Nhưng chuyện ngoài ý muốn cứ một việc lại thêm một việc. Vân Ánh Lục trước không hề tỏ ra ngượng ngùng, sau cũng chẳng lấy làm kinh hoảng, lạnh nhạt quét mắt nhìn hẳn một lượt rồi bình thản nhìn về phía màn mưa càng lúc càng dày.

Haizzz, mưa to thế này bao giờ mới dứt được chứ, mà cũng không thể bảo Tần công tử đưa cô tới nơi đỗ xe ngựa được, Ánh Lục đang vắt óc suy nghĩ nên mở lời thế nào mới phải.

Một trận mưa xuân, hai dòng suy nghĩ, yên lặng đan xen nhau, “Vân tiểu thư, nàng... có nghe thấy ta nói gì không?” Tần Luận không giữ nổi kiên nhẫn.

“Tôi còn chưa tới tuổi nghênh ngang đâu, đương nhiên là nghe rất rõ”. Vân Ánh Lục lạnh nhạt trả lời.

“Vậy vì sao nàng không trả lời ta?”

“Tần công tử, tôi luôn dựa vào thực tế mới đưa ra kết luận, những chuyện Tử Hư Điều Hữu[4] như thế này tôi không muốn lãng phí thời gian”. Cô nhấn mạnh từng từ, vẻ mặt rất chuyên chú.

[4] Tên hai nhân vật hư cấu trong bài Tử Hư phú của Tư Mã Tương Như thời Hán, ý chỉ những chuyện thật thật giả giả, vô căn vô cứ.

Đôi mày đẹp của Tần Luận càng lúc càng nhíu chặt, cuối cùng liền lại thành một đường.

“Vân tiểu thư, nàng cho rằng những lời ta nói không có khả năng là thật sao?” Tần Luận nuốt nước bọt, ánh mắt khẽ đảo quanh, thấy bốn phía không có bóng người, khẽ ho khan rồi đặt nhẹ tay lên vai cô, “Vậy được rồi, ta thừa nhận ta chính là người hẹn gặp nàng ở ao Dưỡng Sinh hôm nay”.

“Hả?” Vân Ánh Lục chớp chớp mắt, vẻ mặt như trút được gánh nặng, “Thật vậy à, vậy là tốt rồi, tôi về nhà báo cáo với mẫu thân đây”.

Tần Luận cau gợn mí mắt chặt môi, “Nàng... nàng không có gì khác để nói sao?”

Cô nương nhà người khác lúc này sẽ thẹn thùng cúi đầu chứ không thò ơ nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Phải nói gì chứ?” Vân Ánh Lục đầu óc mờ mịt không sao hiểu nổi.

“Ấn tượng của nàng đối với ta... như thế nào?” Tần Luận thực chỉ muốn gào lên cho đỡ hận.

Vân Ánh Lục trầm ngâm một chút, sau đó thành thật trả lời: “Ngoài việc anh thích mặc trang phục lòe loẹt ra, tôi không có ấn tượng nào khác”.

Tần Luận hết như một con công thám bại, ủ rũ thở dài.

“Vân tiểu thư, nàng đối với ta không có chút yêu thích nào hay sao?” Hắn tốt xấu gì cũng là vị công tử có tài có sắc mà!

“Chúng ta mới chỉ gặp mặt có hai lần, chưa thể nói thích hay ghét được”. Vân Ánh Lục nhú mày, “Nhưng mà, anh để ý chuyện này làm gì?”

Về mặt Tần công tử sao lại khó coi như vậy chứ?

“Nàng thực không thấy ta rất anh tuấn, rất ưu tú sao? Một chút ngưỡng mộ cũng không có?” Tần Luận không quanh co nữa, mặt dày hỏi thẳng.

Vân Ánh Lục im lặng nhìn hắn, cô hiểu Tần Luận muốn bày tỏ điều gì. Thành thực mà nói, hiện giờ trong mắt Ánh Lục, một vị công tử anh tuấn xuất chúng không khiến cô hứng thú bằng một quyển sách thuốc, hơn nữa vừa trải qua chuyện đau lòng với Đường Giai, cô càng thêm phản cảm với mấy gã đẹp mã. Một kẻ muốn mê hoặc người khác bằng dung mạo thì ắt động cơ sẽ không trong sáng.

“Tần công tử, diện mạo con người cũng giống như bức tranh vậy, có bức tuyệt phẩm, có bức thô kệch. Bức tuyệt phẩm đường nét, màu sắc đều hài hòa nhưng nhìn nhiều sẽ khiến cho việc thưởng lãm trở nên mệt mỏi. Còn bức thô kệch vẽ nhanh tô láu, nhưng lại vô cùng chân thực và gợi hứng liên tưởng cho người xem. Cá nhân tôi thích ngắm bức tranh thô kệch hơn, như thế sẽ không gặp bất kỳ áp lực gì.

Tần công tử ưu tú thế nào, trong thành Đông Dương nhất định sẽ có người nhận ra, không cần tôi phải ứng thơ tụng phú vẽ rắn thêm chân. Còn câu hỏi của công tử, tôi chưa hiểu có ý tứ gì cho nên không thể trả lời được”. Nàng trả lời mọi câu hỏi của hắn, rành mạch rõ ràng từng câu một.

Không thể ngờ dung nhan này có ngày lại trở thành chướng ngại của hắn. Cái gì mà tuyệt phẩm với thô kệch, sao có thể nghĩ như vậy chứ! Tần Luận nhìn Vân Ánh Lục, thiếu chút nữa quay lưng bỏ đi, cảm giác bất mãn tựa như mình vừa tạo nghiệt, nhưng tâm tư trong lòng lại dâng trào mãnh liệt trước sự thản nhiên của nàng.

Đúng, nếu Vân Ánh Lục không khác gì những cô gái khác thì sao hắn thích nàng được? Hắn thích không phải một phần là vì nàng khác biệt hay sao?

“Ta không vội, nàng cứ suy nghĩ thêm đi, ta sẽ đợi đáp án của nàng” Tần Luận vờn vĩa gạt đầu tán thành, vẻ mặt thâm sâu khó đoán. Đáp án không vội, nhưng hôn sự vẫn nên nắm chắc. Nắm được hôn thư trong tay, nàng ấy có nghiêng ngả cả đời, hắn cũng không sợ.

“Ánh Lục”, hắn giả hoạt gọi khuê danh của nàng, tự xem như quan hệ đôi bên đã vô cùng thân thiết, “Chuyện gặp mặt hôm nay, ta muốn cùng nàng tới phủ giải thích rõ ràng với mẫu thân nàng, như thế độ tin cậy sẽ cao hơn đấy, nàng thấy thế nào?”

Phàm là dân làm ăn nên Tần Luận hiểu rất rõ chỉ có người chờ cơ hội chứ không có chuyện cơ hội chờ người. Chỉ cần hai người nắm tay cùng bước vào Vân phủ, hôn sự này coi như đã thành công phân nửa rồi.

Vân Ánh Lục là người thẳng tính, không hiểu được tâm tư khó đoán của người khác, ngẫm lại cũng thấy chủ ý này không tồi, “Vậy

phiền Tần công tử nói rõ mọi chuyện để cả hai chúng ta đều được thoải mái”.

“Ngồi xe ta đi! Hắn chỉ vào chiếc xe rộng rãi do bốn con tuấn mã kéo ở ngoài bìa rừng.

“Tôi và Trúc Thanh có xe...” Vân Ánh Lục từ chối, nhưng chưa nói hết câu cô đã bị Tần Luận kéo về xe mình.

“Xe của ta đồ gần hơn”. Tần Luận vẫy tay ra hiệu với tiểu tử ở phía sau, cậu ta xoay người nói câu gì đó với Trúc Thanh. Trúc Thanh há hốc miệng, trợn mắt nhìn theo.

Mưa to gió lớn khiến váy áo lấm bết làm vương chân, Vân Ánh Lục bất đắc dĩ đành theo Tần Luận lên xe ngựa. Cô hoàn toàn không biết ở thời này, việc tiếp xúc thân mật với nam nhân trong không gian kín sẽ ảnh hưởng thế nào đến danh dự một khuê nữ. Tuy nhiên, nếu ở bên vị hôn phu tương lai thì lại là chuyện khác.

Tần Luận lấy khăn tay ra lau nước mưa dính trên tóc Vân Ánh Lục, nhìn thấy chiếc giày thêu ướt sũng, hắn định bảo cô cởi ra cho đỡ khó chịu, nhưng lại sợ cô đánh giá là suồng sã khinh nhờn, bèn nuốt lời định nói xuống bụng.

Xe ngựa chạy nước kiệu xuống chân núi. Bên trong xe không khí trầm lắng như tờ, nhưng sự yên lặng đó lại là khởi nguồn của mạch nước ngầm sắp sửa phun lên. Ngắm nhìn Vân Ánh Lục xinh đẹp thanh nhã bên cạnh, trái tim Tần Luận không khỏi đập rộn. Hắn kìm lòng khôngặng vươn tay định chạm vào gò má trắng ngần đang ửng đỏ kia.

“Ầm!” Xe ngựa đột nhiên rung lắc dữ dội như va phải vật gì đó. Vân Ánh Lục giống như một quả đạn pháo lao nhanh về phía trước, Tần Luận nhanh tay giữ chặt lấy thắt lưng cô, ôm trọn vào lòng. Mùi hương quyến rũ của Vân Ánh Lục khiến Tần Luận ngẩn ra, phía trước ngực ấm nóng như phải bỏng.

“Cảm ơn... cảm ơn!” Vân Ánh Lục vốn ngây thơ chất phác nhưng lúc này cũng không tránh khỏi ngượng ngùng.

“Không cần!” Tần Luận cất giọng khàn khàn, ánh mắt nồng nàn như đốm lửa dán chặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Công tử, phía trước có mấy chiếc xe ngựa chặn ngang đường, chúng ta không thể qua được”. Gia nhân xốc mạnh xe lên, bấm báo.

Vừa nhìn thấy công tử ôm Vân tiểu thư, hắc vội vàng hạ tầm mắt xuống.

“Phía trước là chỗ nào?” Tần Luận miễn cưỡng buông Vân Ánh Lục ra, khổng chế nhịp tim gấp gáp của mình rồi lớn tiếng hỏi.

“Phía trước là khách điểm ven đường cái quan vào thành, xe ngựa đang đỗ đầy quanh đấy ạ”.

Đường cái quan vốn rất rộng, bình thường hai xe bốn ngựa vẫn có thể đi song song nhau, sao giờ lại bị tắc nghẽn như vậy? Tần Luận với lấy chiếc ô trên xe, dịu dàng nói với Vân Ánh Lục, “Ánh Lục, nàg ở lại xe nghỉ ngơi, ta xuống xem sao”.

“Tôi muốn đi cùng anh”. Vừa hay Vân Ánh Lục cũng đang muốn xuống xe để hạ nhiệt khuôn mặt.

“Được!”

Tần Luận nhanh nhẹn nhảy xuống xe, xoay người đỡ Ánh Lục rồi kéo cô vào tán ô. Phía trước mặt, mấy chiếc xe ngựa to lớn lộng lẫy chặn ngang con đường, mọi người đều đã xuống xe, nam nhân thì ít, nữ nhân thì nhiều, không ai mở ô, tất cả đều đứng lặng yên trong màn mưa với vẻ hoảng sợ cứ như trời sắp sập tới nơi vậy. Xung quanh chiếc xe ngựa ở giữa không hiểu sao lại đông nghịt người, từng đợt rên la đau đớn vọng ra, dưới thân xe còn đọng một vệt máu lớn.

Tần Luận nhìn thoáng những người đàn ông mặt mũi nhẵn thín đứng bên ngoài khách điểm và phù hiệu trang trí xe ngựa, khuôn

mặt tuấn tú bỗng trầm hẳn xuống, “Ánh Lục, chúng ta lên xe thôi”.

“Không!” Vân Ánh Lục bình tĩnh đứng chẳng người, ánh mắt hướng thẳng về vệt máu đang hòa cùng nước mưa, chậm rãi chảy về phía con mương bên đường, “Tôi phải qua đó xem sao”.

“Nàng điên rồi, nàng có biết bọn họ là ai không?” Tần Luận giữ chặt lấy tay nàng, hạ giọng hỏi.

“Có người gặp nạn, họ cần sự trợ giúp của tôi”. Vân Ánh Lục hất tay hẳn ra, bất chấp màn mưa xối xả trước mặt, phăm phăm đi về phía chiếc xe ngựa trung tâm.

“Xin tránh đường cho, tôi là thầy thuốc”.

Tần Luận vừa nghe tiếng hét lớn của Vân Ánh Lục, trước mắt như tóe đầy sao.

Tiểu thư Vân gia đầu óc không sao chứ?

Chương 7: Lần đầu thi triển y thuật

“Nữ tử lớn mật, dám mạo phạm hoàng tộc?” Một thanh trường kiếm lạnh lùng chặn ngang trước mặt Vân Ánh Lục, hàng loạt ánh mắt kinh ngạc hướng về phía cô.

Vân Ánh Lục ngược đôi mắt trong trẻo nhìn thẳng vào vị nam tử cao lớn trước mặt, vẻ mặt bình thản, không chút sợ hãi.

Không được sợ, không được sợ, cô tiếp tục dẫn bước về phía trước.

“Tôi là thầy thuốc, tôi có thể giúp người bệnh trong xe”. Cô chăm chú nhìn anh ta, giọng nói dịu dàng ẩn chứa ma lực khiến lòng người yên ổn.

Vị nam tử liếc mắt nhìn cô dò xét, “Tiểu nha đầu người sao?” Một tiểu cô nương xinh xắn thích nói đùa? Trong thái y viện phàm những y quan râu tóc bạc phơ, y thuật cao siêu, mới dám tự xưng y sinh. Ở trong thành Đông Dương, y sinh là chức danh cao cấp, so với lang trung, đại phu còn hơn vài bậc.

“Anh không tin tưởng tôi sao?” Vân Ánh Lục ghét nhất là bị người khác nghi ngờ y thuật của mình, bác sĩ chứng minh bản thân bằng y thuật chứ không phải qua tuổi tác.

“Đúng!” Hai người đôi co, không ai nhường ai.

“Bên ngoài ồn ào cái gì thế?” Một âm sắc có phần già nua nhưng lại uy nghiêm khiến người khác không dám mạo phạm truyền ra từ trong xe.

“Khởi bẩm thái hậu, có một cô nương tự xưng mình là y sinh, xông đến trước hoàng giá, một hai đòi trợ giúp cho nương nương”. Nam tử trừng mắt nhìn Vân Ánh Lục, rồi vội vàng chấp tay về phía xe bẩm báo.

“Ồ!” Mành xe đột nhiên được vén lên vừa đủ để Vân Ánh Lục trông thấy trong xe ngựa là một lão phu nhân mái tóc muối tiêu, khí chất ung dung cao quý, nằm bên cạnh là một cô gái xinh đẹp, tuổi tóc rồi bời, gương mặt tái nhợt, khuôn bụng nhô cao, máu thấm đỏ hạ y chảy xối xả xuống sàn xe, tiếng rên rỉ đau đớn chính là phát ra từ miệng cô gái này. Bên cạnh cô gái này còn có hai tiểu nữ khác ăn mặc như thị tì đang lập cập quỳ gối, mặt cắt không còn giọt máu.

“Cô ấy sắp sinh rồi!” Vân Ánh Lục trấn tĩnh lên tiếng, nhân lúc những người xung quanh còn chưa định thần, cô đã chui vào trong xe, nắm lấy cổ tay cô gái đang mang thai bất mạch, ánh mắt chăm chú hướng về đôi môi tái nhợt của sản phụ.

“Khí huyết ứ trệ, thể chất suy yếu, lại còn bị mất nhiều máu, tử cung co rút không theo quy luật khiến thai nhi không thể ra đời. Cô ấy bị khó sinh”.

Tất cả những người có mặt xung quanh đều đứng ngây người, tại sao chỉ trong thời gian một hơi thở, cô gái này đã nắm rõ bệnh trạng của nương nương như thế chứ.

“Tiểu cô nương, cô... theo học đại phu nào trong thành Đông Dương vậy?” Lão phu nhân vừa vui mừng vừa hoảng sợ, vội hỏi.

“Hiện tại đây không phải thời điểm để thảo luận vấn đề này, phải nhanh chóng tìm ra chỗ cho cô ấy nằm xuống, bằng không cuống rốn quấn chặt lại, thai nhi sẽ không ra được, tình hình sẽ càng phức tạp hơn”. Vân Ánh Lục nhẹ nhàng nói.

“Tiểu cô nương, cô có biết người này là ai không?” Lão phu nhân đột nhiên hướng ánh mắt nghiêm khắc về phía Vân Ánh Lục, “Cô có dám đảm bảo sẽ giúp mẹ tròn con vuông?”

“Thực xin lỗi, lão phu nhân, tiểu muội nhà ta không hiểu quy củ, mạo phạm tới phu nhân, xin rộng lượng bỏ qua cho, tại hạ sẽ mang

cô ấy đi ngay”. Tần Luận hết hồn chạy tới, chen vào giữa đám người, giữ chặt tay Vân Ánh Lục.

“Buông tay tôi ra”. Vân Ánh Lục nói rồi quay lại nhìn lão phu nhân, “Không một thầy thuốc nào có thể khẳng định đảm bảo trăm phần trăm ca bệnh nào cả, nhưng nếu lão phu nhân tin tưởng, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực chữa trị cho cô ấy”.

Sự nghiêm nghị, bình tĩnh của Vân Ánh Lục đã làm lão phu nhân chấn động trong giây lát, “Tiểu cô nương, thai nhi trong bụng cô gái kia chính là thiên chi kiều tử, nếu không cẩn thận, cô sẽ bị mất đầu”.

“Tôi không lo chuyện ấy, tôi chỉ lo cứ trì hoãn thời gian thế này, có muốn cứu cô ấy cũng không còn cách nào đâu”. Vân Ánh Lục nghiêm nghị nói.

“Thái hậu,” cô gái đau đến mức hơi thở mong manh, liều mạng xoay người, giữ chặt cánh tay lão phu nhân, “Hãy tin cô ấy, xin hãy tin tưởng cô ấy, nhi thần... đã đau đến mức không chịu nổi nữa rồi, thêm một lúc nữa, e là sẽ mất mạng, đây... là hài nhi duy nhất của hoàng thượng... Nhất định phải sinh ra...”

Lão phu nhân nặng nề nhắm mắt, yếu ớt phát tay, “Thôi được, thái y hiện không có ở bên, Ấn phi lại không thể di chuyển, hiện tại chỉ có thể tin tưởng tiểu cô nương này”.

Tần Luận dán chặt mắt vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang hết sức căng thẳng của Vân Ánh Lục, kinh hoàng đến độ sống lưng ướt đầm mồ hôi. Nàng còn không nghe ra hay sao. Thái hậu, hoàng thượng, họ là người của hoàng thất, còn cô gái đang mang thai này chính là Ấn phi nương nương, đứa bé trong bụng chính là hài nhi đầu tiên của hoàng thượng từ khi đăng cơ tới nay. Đây là chuyện liên quan tới mạng người, ngay cả thái y cũng phải nơm nớp như đi trên băng mỏng, Ánh Lục có phải đã nuốt nhầm gan cọp rồi không?

Hắn hoảng sợ nhưng lại bất lực, hậu quả thế nào cũng không dám nghĩ tới. Về mặt của Vân tiểu thư cố chấp như thế, e là ngay cả chín

con trâu cũng không lôi đi được.

“Lão phu nhân đã có lòng tin tưởng thì tất cả mọi sự phải nghe theo tôi. Phiền lão phu nhân hãy lệnh cho gia nhân tới khách điểm thuê một gian phòng, rồi sai người chuẩn bị nước ấm, rượu trắng, càng nhiều càng tốt. Ngoài ra tôi còn cần thêm một chậu than, một ít ngân châm, nếu không có thì kim khâu bình thường cũng được, nhưng nhất thiết phải hơi nóng, và một ít chỉ khâu nữa”.

Vân Ánh Lục hiện cũng mềm nhũn cả tay chân, cô vội lấy ống tay áo thấm mồ hôi trên trán, tất cả đều đang trong vòng kiểm soát.

“Liệu... có được không?” Trái tim hoảng loạn của Ấn phi đột nhiên lại trấn tĩnh đến kỳ lạ.

“Đương nhiên!” Vân Ánh Lục trầm tĩnh khẽ gật đầu.

Thái hậu đang kinh ngạc nhìn cô cũng khẽ thở phào, cảm giác có người để dựa dẫm thật tốt.

Từ khi Ấn phi có tin vui, bà vẫn luôn che chở cẩn thận nên mới bình yên vô sự đến giờ. Khi thái y nói còn một tháng nữa mới tới ngày lâm bồn, bà đã quyết định dẫn Ấn phi tới chùa Từ Ân thắp hương cầu Phật để Ấn phi có thể thuận lợi sinh hạ hài tử cho hoàng thượng.

Dâng hương xong, vừa lên xe ngựa rời khỏi chùa thì bên ngoài lại đổ mưa lớn. Vì an toàn, xe ngựa chạy rất chậm, nhưng không ngờ Ấn phi đột nhiên lại kêu đau bụng, lời vừa dứt, hạ thân bắt đầu xuất huyết ồ ạt. Tất cả mọi người đều nhất loạt hoảng sợ, lần xuất cung này vốn là cải trang xuất hành nên không dẫn theo nhiều người, thái y cũng không theo hầu. Ấn phi đau đớn lăn lộn trong xe, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, xuất huyết không ngừng, hơi thở càng lúc càng mỏng manh, yếu ớt.

Trước mắt thái hậu như tối sầm lại, thị nhân hoảng loạn không biết xoay xở ra sao, xe ngựa đành phải dừng lại trên đường núi,

không thể tiến cũng chẳng thể lui. Tiếng rên la thảm thiết của Ấn phi khiến bà hoàn toàn lực bất tòng tâm. Dù bà đã cho người hỏa tốc vào cung truyền thái y, nhưng thời gian từ đây đến hoàng cung cũng không thể chỉ trong một hai khắc, thái hậu đã không dám ôm hi vọng gì nữa rồi. Đứa bé trong bụng Ấn phi chỉ e cũng lại tan biến như bọt nước!

Bồ Tát thật sự không nên tiếp nhận hương tiền của hoàng thất, sao lại có thể bỏ rơi chúng ta lúc này chứ? Không, không được hoài nghi Bồ Tát, tiểu nha đầu này đột nhiên xuất hiện nhất định là do Bồ Tát phái tới, bằng không tuổi trẻ như thế, sao lại có thể bình tĩnh, cương nghị như vậy được?

Cung nữ và thái giám vội lột đệm cỏ dưới thân Ấn phi rồi khiêng thẳng vào trong khách điểm, tất cả đều răm rắp nghe theo lệnh của Vân Ánh Lục. Trong khách điểm đã dọn sẵn một gian phòng rộng rãi, nước ấm đầy thùng, rượu trắng đầy vò, than trong chậu cũng đang cháy rùng rục, ngân châm đã được hơi nóng, khăn vải sạch sẽ xếp đầy trên khay nhỏ.

Vân Ánh Lục bước ra ngoài khách điểm, vừa trông thấy vị nam tử lúc nãy đang nhìn mình đầy nghi ngờ, cô mỉm cười rút tỳ kiếm[1] bên hông anh ta ra, “Cái này cho tôi mượn dùng một chút”.

[1] Một loại đoản kiếm hay dùng để phòng thân.

“Ngươi...” Vị nam tử cao lớn theo bản năng tiến lên định đoạt lại vũ khí, nhưng Vân Ánh Lục đã nhanh nhẹn tránh thoát.

“Tôi cần dùng để giải phẫu, khi nào dùng xong tôi sẽ trả lại cho anh, đừng có nhỏ mọn như thế”. Cô rút tỳ kiếm ra khỏi vỏ, chăm chú quan sát lưỡi kiếm với vẻ mặt vô cùng hài lòng.

Vị nam tử ghen hờn nhìn trân trối, đó là tỳ kiếm thượng đẳng do đích thân hoàng thượng ban tặng, sao nha đầu này có thể rút kiếm với điệu bộ tự nhiên như thế.

“Tuyệt đối không được làm tổn hại đến nó!” Anh ta sần nảo dặn dò.

Vân Ánh Lục khẽ cười rồi xoay người về phía đường cái quan gặt đầu với Tần Luận lúc này đang mang vẻ mặt nửa đăm chiêu nửa lo lắng, sau đó xắn tay áo bước vào khách điểm. Cô chỉ giữ lại một cung nữ làm trợ thủ, những người còn lại đều cho thoái lui.

Thái hậu căng thẳng đi đi lại lại trong phòng, hai tay ôm lấy ngực, run rẩy không ngừng. Suy cho cùng vẫn không thể tin được, nha đầu kia nhìn qua chỉ mới khoảng mười bảy, mười tám tuổi thôi.

“Bây giờ tôi sẽ cởi bỏ nội y của cô, dang rộng chân ra, được rồi, rất tốt...” Vân Ánh Lục khẽ hít một hơi, cổ tử cung đã mở được khoảng ba phân, một ngón chân của thai nhi đã lộ ra, kích cỡ ngón chân khá lớn nên hiển nhiên thai nhi không nhỏ, đây là trường hợp sinh ngược đặc biệt nguy hiểm. Nếu ở thế kỷ hai mươi một thì đây không phải là chuyện gì phức tạp, nhưng ở thời đại này, điều kiện chữa bệnh và dụng cụ y tế đều hết sức lạc hậu nên mọi việc chỉ có thể trông chờ vào bản lĩnh chống chọi của sản phụ.

“Lấy cho tôi một ít ngải trụ[2]”. Cô bình tĩnh ra lệnh cho cung nữ bên cạnh, một tay dốc bầu rượu khử trùng cho Ấn phi, tay kia hơ nóng ngân châm trên chậu than.

[2] Một loại dụng cụ thường dùng trong Trung y, tương tự ống giác hơi.

“Tôi sẽ châm vào huyết hợp cốc và huyết ba âm để giảm đau cho cô, nhưng chỉ được một lúc thôi, sau đó cô phải cắn răng chịu đựng, biết không?” Giọng nói của Vân Ánh Lục giống như làn gió tháng Ba êm ái lướt qua mặt, khe khẽ dịu dàng.

Ấn phi đau tới mức không mở nổi mắt, cắn môi đáp: “Được!”

Ngải trụ được đốt nóng, ngân châm châm vào huyết vị, sắc mặt Ấn phi đã hồng lên đôi chút, thần trí cũng tỉnh táo phần nào. Vân

Ánh Lục lấy tụ kiểm trên bàn hơ qua lửa.

“Á!” Cung nữ và Ẩn phi đồng loạt kêu lên sợ hãi, khiến người bên ngoài cũng không tránh khỏi rùng mình.

“Không sao, làm như thế miệng vết thương sẽ gọn, hồi phục cũng rất nhanh, tránh trường hợp thai nhi chào đời sẽ làm rách thêm da thịt”. Vân Ánh Lục trầm tĩnh dùng tụ kiểm rạch tầng sinh môn, rồi nhẹ nhàng đưa tay vào cổ tử cung, nhanh chóng nắm lấy cánh tay của thai nhi. Ẩn phi đau đớn gào thét không ngừng, khiến Tần Luân đứng bên ngoài đường cái quan cũng nghe rõ mồn một.

Thái hậu mấy lần định chạy vào trong phòng, nhưng vừa tới gần cửa, bà lại ngừng bước. Chữa ngựa chết thành ngựa sống, so sánh thế có phần khập khiễng nhưng cũng rất chính xác.

Người duy nhất trong lòng đã có dự liệu là Vân Ánh Lục, “Hít sâu vào, rặn đi, đúng rồi, tốt lắm, hít sâu vào... làm lại lần nữa! Tốt lắm, làm lại lần nữa...”

Tiếng khóc chào đời của đứa trẻ làm tiếng mưa ngoài song cửa như ngừng bật.

Thái hậu ngồi lặng trên ghế tựa, vừa muốn khóc vừa muốn cười. Hải nhi đầu tiên của hoàng thượng rốt cuộc cũng bình an đến với thế giới này.

“Cung hỉ thái hậu, Ẩn phi nương nương vừa sinh hạ một tiểu công chúa cho hoàng thượng, mẹ con đều bình an”. Tiểu cung nữ mở cửa phòng ra, cuống quýt bẩm báo.

“Là công chúa...” Thái hậu ngẩng đầu lên, gương mặt hơi lộ vẻ thất vọng.

“Vâng, tiểu công chúa rất xinh xắn”.

“Được, để bản cung vào xem sao”. Thái hậu day day thái dương, trước mắt vẫn cứ nên vui mừng đã.

Vân Ánh Lục khâu vết thương cho Ấn phi, mồ hôi lấm tấm đọng trên trán, “Đứa bé rất xinh xắn, nghị lực của phu nhân cũng thật phi thường”.

Ấn Tiểu Yên yếu ớt nằm trên giường, vẻ mặt thoáng phiến muộn, khi cung nữ ôm tiểu công chúa đến trước mặt nàng, nàng cũng chẳng buồn đoái hoài đến.

“Không nên như thế, Ấn phi, sau này người nhất định sẽ sinh hạ được tiểu hoàng tử”. Thái hậu an ủi, trông thấy Vân Ánh Lục nhanh nhẹn thu dọn mọi thứ, rửa sạch vết máu, mặc lại nội y cho Ấn phi, động tác vô cùng nhanh nhẹn chuyên nghiệp, tâm tư bà bỗng nhiên khẽ động.

“Cô nương, cô ra đây một chút”. Bà vỗ nhẹ lên vai Vân Ánh Lục, Vân Ánh Lục gật đầu, “Tôi rửa tay xong sẽ nhanh chóng kê đơn, lão phu nhân hãy cho người đi bốc mấy thang thuốc để giúp sản phụ thanh tẩy, tiêu viêm”.

“Những việc ấy sẽ có người khác làm, cô không cần lo lắng”.

Vân Ánh Lục khẽ cười, lúc này mới có tâm trạng quan sát lão phu nhân trước mắt này, qua phục sức cũng có thể thấy bà ta thuộc hạng đại phú đại quý! Vừa rồi cô mãi lo cho Ấn phi, nên không để ý mấy đến kiểu cách trò chuyện của chủ tớ nhà họ.

Thái hậu dẫn Vân Ánh Lục đi tới chiếc xe ngựa bên cạnh, một nam tử đeo bội kiếm tiến lên vén màn xe, đỡ hai người bước vào bên trong, sau đó màn xe lại được buông kín, hắt đứng bên ngoài, ánh mắt lạnh lẽo đảo quanh bốn phía.

“Cô nương cũng là người Đông Dương sao?” Thái hậu ôn hòa hỏi han.

Vân Ánh Lục ngồi lại ngay ngắn, hai tay thả lỏng, “Vâng ạ, tiểu nữ ngụ tại Vân phủ phía Nam thành Đông Dương”.

“Cô nương có quan hệ gì với Vân gia chuyên kinh doanh châu báu hay không?” Thái hậu nhướn mày.

“Đó là cửa hàng của gia đình tiểu nữ”.

“Hóa ra là Vân tiểu thư, kỹ thuật đồ đá này cô theo học ai vậy?” Với trường hợp khó sinh của Ấn phi, đừng nói là ở trên đường, ngay cả trong hoàng cung, cũng là việc lành ít dữ nhiều, vậy mà tiểu nha đầu này lại có thể dễ dàng giải quyết vấn đề này, thật khiến người khác không khỏi khâm phục.

“Tiểu nữ...” Vân Ánh Lục vốn tính thật thà, ít khi nói dối nhưng trong tình huống này, nếu nói thật, người khác có thể tin hay không? “Là... nghề gia truyền ạ”. Cô thật sự không bịa ra được cái tên nào.

“Không ngờ Vân phủ còn có tuyệt kỹ này, Vân tiểu thư, ngoài đồ đá ra, cô còn có thể làm được những gì?”

“Chuyên môn chính của tiểu nữ là phụ khoa, những bệnh khác cũng có thể chữa được, nhưng không tinh thông bằng”.

“Phụ khoa mà cô nói là chỉ cái gì?”

“Hạ thể của phụ nữ thường mắc một số bệnh như viêm nhiễm, mụn nhọt, khối u... Tiểu nữ có thể chữa được chúng và cả việc sinh đẻ nữa”.

Thái hậu chớp mắt liên hồi, qua tuổi dậy thì, chỗ kín của nữ nhân thường mắc những loại bệnh khó nói như vậy, thái y bắt mạch cũng ít khi chẩn ra được, nên đa phần đành phải cố chịu đựng, thật không ngờ trên đời này còn có dạng thầy thuốc chuyên trị loại bệnh này.

“Cô nương có cách nào chữa được chứng không đậu thai và sảy thai không?”

“Nếu là vô sinh bẩm sinh thì tiểu nữ cũng không có cách nào giúp được. Còn việc tránh sảy thai, chỉ cần sản phụ làm theo yêu cầu của thầy thuốc, thì cũng không quá khó”. Vân Ánh Lục thận trọng trả lời.

Vạn thái hậu đột nhiên đứng phắt dậy, hai mắt lấp lánh niềm vui, “Vân tiểu thư, cô có bằng lòng theo bản cung tiến cung không?”

Hoàng cung? Là nơi giấu quyền sách thuốc độc bản đó sao? Vân Ánh Lục chớp chớp đôi mi dài. Bên ngoài, mưa vẫn không ngừng tuôn, từng giọt từng giọt lấp lánh tựa ngân châm rơi đầy trời.

Tần Luận nhìn thấy Ấn phi nương nương được khiêng từ khách điểm ra, cả đám thị nữ ướt như chuột cũng nhộn nhịp lên xe quay về cung. Đường cái quan bị chặn suốt hai canh giờ cuối cũng đã thông. Tần Luận đứng bên vệ đường, dõi mắt theo đoàn xe đang chậm rãi rời đi trong màn mưa trắng xóa.

Vân Ánh Lục đâu?

Lúc nãy hắn thấy nàng cùng Vạn thái hậu lên xe ngựa, không biết liệu đã xuống hay chưa? Tần Luận khoanh tay trước ngực, mày ngài nhíu chặt, nhìn màn mưa thở dài. Hay lắm, kế hoạch cùng Vân Ánh Lục tay trong tay, vai sánh vai bước vào Vân phủ của hắn đã tan thành bọt nước. Nhưng cũng không phải là không còn cách nào khác, Vân Ánh Lục khiến hắn càng lúc càng thêm hứng thú, không có tài thơ nhưng lại là một diệu thủ thần y, vị trí thiếu phu nhân của tiệm thuốc Tần gia, không dành cho nàng thì còn ai nữa chứ?

Trời ban lương duyên, trời mong tác hợp cho hắn đây mà!

Khuôn mặt anh tuấn của Tần Luận dường như vừa được đôi tay dịu dàng tựa nước nhẹ nhàng chạm khẽ, thật vô cùng sống động.

Chương 8: Thiên tử hay ngựa giống

Hoàng cung Đông Dương.

Đêm khuya sương lạnh, mảnh trăng tròn lạnh lùng treo mình giữa bóng tối trùng trùng, mặc cho mây nhẹ vờn đùa lá lướt. Tại ngự thư phòng, dưới bậc đèn tỏa sáng, đương kim hoàng đế Lưu Huyền Thần đang vui đầu trong ống tấu chương chất chồng như núi, bút son vung lên không ngừng bên ly trà đã nguội lạnh.

Từ khi đăng cơ năm năm trước tới nay, hắn chưa thực sự được nghỉ ngơi ngày nào, không phải thiên tai thì cũng là chiến loạn, không phải bá quan kết bè kết đảng tranh đấu kịch liệt khiến hắn phải trấn áp điều hòa, thì cũng nảy chuyện phiền lòng không dứt ở hậu cung, lúc nào cũng vậy, liên miên không ngừng.

Ai ai cũng ngưỡng vọng ngai vàng thiên tử mà cho rằng có nó là có thể hô mưa gọi gió, nhưng nào ai biết được cảm giác thực sự của người ngồi trên ngai vàng đâu?

Rèm châu bên ngoài khẽ động, đại thái giám hầu hạ bên cạnh hắn - La công công mang một hộp ngự thiện đi đến, “Bệ hạ, người dùng bữa khuya đi ạ!”

Lưu Huyền Thần buông bút son, day nhẹ huyệt vị quanh mắt, “La công công, nếu không có người nhắc, trẫm cũng quên là mình đói bụng rồi”.

La công công đau lòng thở dài, cẩn thận bưng bát cháo trong hộp giữ nóng ra, “Bệ hạ, người cũng phải bảo trọng long thể”.

Lưu Huyền Thần khẽ cười, vừa bưng bát cháo lên thì chợt nghe tiếng quần áo sột soạt bên ngoài, “Bên ngoài còn có ai vậy?”

“Là hoàng hậu nương nương ạ, nương nương nói không muốn quấy rầy bệ hạ nên đứng chờ bên ngoài ạ”.

“Thật là,” Lưu Huyền Thần trừng mắt trách cứ nhìn La công công, “Có phải người lạ đâu, sao có thể để hoàng hậu chờ ngoài đó được?” Hắn đứng dậy, tự mình vén rèm bước ra.

“Hoàng hậu!” Đây không phải tiếng gọi ẩn chứa tình cảm dịu dàng, mà là tiếng gọi ẩn tàng biết bao điều không thể nói thành lời.

“Hoàng thượng!” Hoàng hậu Ngu Mạn Lăng là người rất mực dịu dàng đoan trang, tao nhã tôn quý, là con gái của hữu thừa tướng trong triều. Do đây không phải là triều đường nên hoàng hậu chỉ mặc một bộ y phục giản dị tiện lợi. Nàng cười ngọt ngào, cầm mấy cuộn tranh bước tới.

“Đã khuya như vậy, nàng chưa chịu nghỉ ngơi, đến ngự thư phòng làm gì chứ? Tuy đang là mùa xuân, nhưng ban đêm sương móc vẫn còn nhiều, không nên để bị nhiễm lạnh”. Lưu Huyền Thần phất tay ra hiệu cho La công công lui xuống, trong ngự thư phòng chỉ còn hắn và hoàng hậu.

“Thần thiếp không phải vì chuyện tuyển tú nên mới tới sao!” Ngu Mạn Lăng cười khẽ, đặt mấy cuộn tranh lên bàn. “Lần tuyển tú này, các tú nữ mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười, hoàng thượng thật có phúc”.

“Ôi, người khác nói như vậy còn được, nhưng đến hoàng hậu cũng muốn giấu trẫm hay sao? Mỗi lần tuyển tú, đối với trẫm mà nói chẳng khác nào một hồi kiếp nạn”. Lưu Huyền Thần khẽ nhếch mép tự giễu. Một đám tú nữ vào cung nhận sắc phong, rồi dựa theo sự sắp xếp của phủ Nội vụ, xếp một hàng dài chờ lâm hạnh, lâm hạnh xong, lại bị giám sát nguyệt sự, tiếp theo đó chính là lần lượt thất vọng.

Mà những ngày như thế, đã kéo dài suốt năm năm rồi.

Không biết tại làm sao, người khác chẳng cần đến tam thê tứ thiếp vẫn nếp tẻ hàng đàn, con roi con vãi bên ngoài cũng có tới vài đứa,

còn Lưu Huyền Thần hẳn nắm cả tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần, thế mà sinh con còn khó hơn cả việc đoạt hoàng vị.

Ông trời thật sự biết trêu ngươi mà!

“Hoàng thượng, thần thiếp không có ác ý gì đâu. Lần tuyển tú này thực sự không tồi, có văn có võ, có thiên kim khuê các, có tiểu gia bích ngọc[1], thậm chí cả công chúa nước Ba Tư cũng tới. Nghe nói mẫu thân nàng ấy đã sinh cho quốc vương Ba Tư tổng cộng mười lăm người con. Sắc vóc của nàng ấy lộng lẫy không khác gì mẫu thân, thế nên sau khi cầu kiến, sứ thần đã lập tức cầu thân với quốc vương Ba Tư”.

[1] Cụm từ chỉ những cô gái xinh đẹp nhưng có xuất thân bình thường.

“À!” Lưu Huyền Thần bật cười lắc đầu, “Phàm các bậc vua chúa trên đời, tuyển phi không tuyển tài thì cũng là tuyển mạo, chỉ có trăm là tuyển phi tần có khả năng sinh con thôi. Buồn cười thật, có lúc trăm tự nghĩ rốt cuộc trăm là thiên tử hay là ngựa giống đây”.

“Hoàng thượng đừng nói vậy, hoàng thượng không phải nam tử bình thường, người phải gánh vác trọng trách giang sơn tổ tông vạn năm truyền lại. Ấn phi nương nương sinh hạ tiểu công chúa cho hoàng thượng, đó là một khởi đầu tốt, sau này các hoàng tử, công chúa sẽ làm hậu cung náo nhiệt hẳn lên”.

“Trăm từ lâu đã không quan tâm đến chuyện ấy nữa rồi”. Lưu Huyền Thần thản nhiên nói.

Ngu Mạn Lăng thông cảm nhìn hẳn rồi xoay người mở cuộn tranh ra, trải đều từng bức trên mặt bàn.

“Hoàng thượng, mời người ngự lãm! Người nào nhận được ân sủng của hoàng thượng, sẽ được phủ Nội vụ nghiệm thân, sau đó thần thiếp sẽ sắp xếp”.

Lưu Huyền Thần đặt bát cháo xuống, hờ hững đi đến trước bàn.

Ngu Mạn Lăng bước lên chỉ vào từng bức tranh, “Bức này vẽ Viên Diệc Ngọc con gái của Viên nguyên soái, nữ nhi mà chẳng thua đấng mày râu, mười bốn tuổi đã theo cha ra chiến trường. Hoàng thượng, người xem, ánh mắt của cô ấy thật khí khái hào hùng”.

“Người thế này mà vào thâm cung, thật sự là đáng tiếc”. Giọng Lưu Huyền Thần pha chút châm chọc.

“Hoàng thượng, còn đây là con gái của huyện lệnh huyện Xương Bình Nguyễn đại nhân, Nguyễn Nhược Nam, cô ấy là tài nữ hàng đầu hiện nay, văn chương xuất chúng, thi từ điểm lệ, tài mạo song toàn”.

“Có khi trầm nên lập khoa thi cho nữ nhân tại thành Đông Dương này, để những cô gái tài mạo song toàn này có chốn hữu dụng, bằng không sẽ rất ủy khuất danh hiệu tài nữ của họ”.

“Hoàng thượng, người muốn khiêu chiến với thế tục hay sao?”

“Không, trầm chỉ nói đùa vậy thôi. Đây là...” Lưu Huyền Thần vừa bước tới trước bức tranh thứ ba, cả người đột nhiên như bị chấn động, cô gái trong tranh mặc trang phục dị vực đỏ rực, đôi mắt xanh biếc như hồ thu, mái tóc đen óng như mực, tay áo tung bay trong gió, quyến rũ khác thường.

Ngu Mạn Lăng nhảy cảm nhanh chóng nắm bắt được nét rồng thay đổi, đôi môi phớt hồng khê cong lên, “Vị này chính là công chúa mỹ lệ của Ba Tư, người xem có đẹp không?”

“Đích thật là nhân gian tuyệt sắc”. Lưu Huyền Thần hờ hững chớp mắt đi tới sau bàn, ngồi xuống, “So với Ấn phi cũng là một chín một mười”.

“Hoàng thượng, những tú nữ còn lại thì sao?”

“Không xem nữa. Nữ nhân khác nào hoa, mùa xuân vừa đến, bông nào cũng tranh vẻ tươi đẹp, nhưng chỉ một thời gian sau, tất cả đều rũ cánh, trầm không có hứng thú xem hoa tàn nguyệt rũ. Hoàng

hậu, nàng cứ chọn lấy vài người để phủ Nội vụ nghiệm thân, trăm không muốn dính vào chuyện phiền nhiễu này nữa. À, hoàng hậu, huynh ấy đã từ chiến trường quay về thành Đông Dương rồi đấy”.

Bàn tay cầm tranh của Ngu Mạn Lăng run rẩy, đôi tai xinh xắn đột nhiên đỏ bừng, “Huynh ấy... có khỏe không?”

“Chuyện tuyển tú cứ để sau, hoàng hậu chọn ngày hồi phủ thăm nhà, tự mình tới gặp huynh ấy đi”. Lưu Huyền Thần nhìn sâu vào mắt Ngu Mạn Lăng.

“Thần thiếp thật sự có thể hồi phủ thăm nhà?” Ngu Mạn Lăng ngẩng đầu ngạc nhiên.

Lưu Huyền Thần mỉm cười, hai người họ thực sự có thể hiểu rõ tâm tư của nhau.

“Hiện tại quốc thái dân an, trong triều mọi việc thuận lợi, hoàng hậu có thể an tâm hồi phủ thăm nhà. Hoàng hậu, mấy năm nay nàng đã vất vả rồi”. Lưu Huyền Thần đứng lên, nắm lấy bàn tay mềm mại của hoàng hậu, rồi nhanh chóng buông ra.

“So với hoàng thượng, chút khổ cực của thần thiếp có là gì”. Ngu Mạn Lăng lẩm bẩm nói, tay giữ chặt cuộn tranh nhưng tâm trí đã bay ra khỏi hoàng cung, tới một tòa đình viện nguy nga bên ngoài có tên “Ngu phủ”.

Trong ngự thư phòng, không khí đột nhiên trở nên trầm lắng khác thường.

“Hoàng hậu cũng ở đây à?”, bức rèm che bên ngoài lại vang lên thanh âm ngọc khí va vào nhau leng keng, cùng với giọng cười là tiếng bước chân khoan thai của Vạn thái hậu, phá vỡ bầu không khí im lìm trong phòng.

Hai người vội đứng dậy nghênh đón.

Vạn thái hậu hiền từ nhìn hai người, yêu thương cầm tay hoàng hậu, kéo nàng ngồi xuống long sàng của hoàng thượng, “Bàn tay

lạnh ngắt cả rồi, hoàng hậu, sao con lại ăn mặc phong phanh như thế?”

“Thế chất của nhi thần giống thái hậu nên không lạnh ạ, kỳ thật không lạnh đâu ạ”. Ngu Mạn Lăng nũng nịu dựa vào lòng thái hậu, hệt như một cô bé con.

Thái hậu nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, thở dài, “Con đâu chỉ giống bản cung về thế chất!” Trên đời này vừa khéo có những chuyện như vậy sao, diện mạo của hoàng hậu và thái hậu giống nhau như thể từ một khuôn đúc ra.

“Cho nên nhi thần mới tiến cung làm con dâu của thái hậu!” Khuôn miệng nhỏ nhắn của Ngu Mạn Lăng cong lên. Kỳ thật nàng rất may mắn, sau khi tiến cung, không chỉ có hoàng thượng trân trọng yêu thương, mà còn được thái hậu hết lòng yêu mến. Phi tần ở hậu cung xưa nay làm gì có ai có phúc khí như nàng.

Ai cũng nói thâm cung sâu như biển, nhưng trong lòng biển sâu này, nàng lại là con cá tự do tự tại.

“Cái miệng này thật biết nói ngọt, giống hệt bản cung khi còn trẻ”. Vạn thái hậu cười ngoài miệng nhưng trong lòng lại vô cùng đau đớn, “Hoàng hậu, lần này bản cung mời được một đại phu diệu thủ cao minh, y thuật thượng đẳng, hai ngày nữa bản cung sẽ triệu người này vào khám cho con. Thành thân đã năm năm rồi, sao vẫn chưa mang thai chứ?”

Ngu Mạn Lăng đưa mắt cầu cứu Lưu Huyền Thần đang ngồi sau bàn, nét cười có chút khiên cưỡng.

“Mẫu hậu, người có muốn xem tranh họa tú nữ lần này không?” Lưu Huyền Thần hiểu ý, nhẹ nhàng chuyển sang đề tài khác.

Thái hậu nhất thời không nhận ra ánh mắt ý tứ của hai người, vừa nghe nhắc đến tú nữ, tinh thần bà lại phấn chấn hẳn lên, “À, bản cung đến cũng chính là vì chuyện này. Hoàng thượng, lần này

nghiệm thân cho tú nữ không cần phủ Nội vụ phải nhúng tay vào nữa, giao cho y quan của thái y viện là được rồi. Mấy hôm nữa bản cung muốn thái y viện thực hiện một buổi khám phụ khoa cho các phi tần trong hậu cung”.

Sau khi trò chuyện với Vân tiểu thư, thái hậu đã nắm bắt rất nhanh các thuật ngữ chuyên môn.

Lưu Huyền Thần gãi gãi tai, hoài nghi nghe lắm điều gì đó. Khám phụ khoa là cái quái gì vậy?

“Thái hậu, y quan của thái y viện đều là... nam nhân mà!” Ngu Mạn Lăng nuốt nước bọt, thận trọng lên tiếng.

Thái giám trong cung đều bị tịnh thân, còn y quan trong thái y viện tuy đều là người có tuổi, nhưng cũng là đàn ông một trăm phần trăm. Nghiệm thân tú nữ bắt buộc phải cởi bỏ toàn bộ y phục, thân thể phi tần của hoàng thượng sao có thể lại để cho nam nhân khác nhìn thấy chứ?

“Không sao, không sao, người này không giống vậy, chỉ cần có y thuật cao siêu, những thứ khác không cần để ý đến”. Thái hậu khoát tay.

Ngu Mạn Lăng lực bất tòng tâm nhìn Lưu Huyền Thần đang nhún vai.

Mắt rồng của Lưu Huyền Thần lại thêm chăm chú, một hồi kiếp nạn mới sắp bắt đầu rồi. Không hiểu sao hắn lại có dự cảm không lành, xem ra kiếp nạn lần này khó khăn hơn nhiều so với những lần trước.

Chương 9: Lỡ nhằm Tiêu lang thành người qua đường

Chuyện tuyển tú nữ làm cho tâm tư của Lưu Huyền Thần vô cùng khó chịu, hắn chẳng còn lòng dạ nào để tiếp tục phê duyệt tấu chương. Sau khi tiễn thái hậu, hoàng hậu về tắm cung, hắn cũng định hồi cung nghỉ ngơi, nhưng sức nhớ tới công văn khẩn cấp do bộ Binh gửi đến còn chưa xem, nên lại quay lại ngự thư phòng.

Hoàng cung nghe có vẻ rộng lớn nhưng thật ra chỉ bao gồm hai khu đại viện. Tiền viện là nơi hoàng đế xử lý chính sự, bao gồm điện Nghị Chính, điện Yến Hội, điện Hậu Triều, ngự thư phòng... Còn sau vòng tường đo đỏ chính là hậu viện của hoàng đế, nơi ở của các phi tần, mỹ nữ. Theo pháp chế của triều đình, hậu cung không được tham gia chính sự, nên ngăn cách giữa tiền viện và hậu viện là một cánh cửa, chỉ hoàng đế và thái giám mới được tự do ra vào, phi tần tuyệt đối không được phép bước chân khỏi cửa, ngoại trừ thái hậu và hoàng hậu.

Lúc này đêm đã rất khuya, trong ngự hoa viên, cánh hoa lả tả bay theo gió, mang theo mùi hương ẩn hiện dịu dàng trong không khí. Ánh sáng hiu hắt của dây đèn lồng soi tỏ con đường thanh vắng trong hoàng cung. Mùa xuân xưa nay vốn vẫn ngán ngủ, không lâu nữa trời sẽ vào hạ, thời tiết càng lúc càng oi nóng, Lưu Huyền Thần vén cao ống tay áo nhưng cũng chẳng thấy mát hơn. Hắn đang lững thững đi đến ngự thư phòng thì phát hiện có bóng người đứng ngoài cửa, thò đầu nhướn cổ nhìn vào như đang tìm kiếm cái gì đó.

Lưu Huyền Thần chậm rãi quan sát diện mạo của đối phương. Đó là một thanh niên trẻ mặc trường bào màu lục thủy, dáng người thanh mảnh thư sinh, hai gò má nhẵn mịn như ngọc tạc, khuôn mặt thanh tú, phong thái điềm đạm, cần cổ thon dài, mang dáng vẻ thanh tân hiếm thấy.

Chàng trai này nhìn qua không giống thị vệ, càng không phải thái giám, vậy tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Lưu Huyền Thần không khỏi tò mò, hần hẩng giọng rồi tiến lại gần kẻ lạ mặt:

“Ngươi nhìn gì vậy?”

Hắn vừa kịp liếc thấy bên hông cậu thanh niên đeo một tấm yêu bài xuất nhập cung dành cho y quan của thái y viện. Lưu Huyền Thần khẽ nhíu mày, trí nhớ của hắn vốn không tồi, mấy thái y trong thái y viện hắn đều nhận mặt, chẳng nhẽ đây là người học việc mới sao?

Mà thái y viện nhận người học việc từ bao giờ vậy?

Cậu thanh niên cũng hoảng sợ, xoay người nhìn hắn, chớp chớp mắt vài cái rồi nhoẻn cười tươi tắn, hít sâu một hơi, “Cuối cùng hôm nay tôi cũng được nhìn thấy một người giống đàn ông”.

Lưu Huyền Thần ngẩn ra, người này không biết hắn là ai hay sao? Hắn cúi đầu nhìn chiếc áo khoác màu lam đậm bên ngoài vừa hay che khuất long bào bên trong, đồng thời cũng che giấu luôn thân phận đặc biệt của hắn. Ngày ngày phải nghe đám thần tử nịnh nọt tâng bốc, đã lâu lắm rồi không có ai dám nói chuyện ngang hàng nên hắn không khỏi cảm thấy hứng thú, cũng không vội vàng rời đi.

“Rốt cuộc ngươi đang nhìn gì thế?”

Anh chàng thư sinh lại chạy đến bên cửa, thập thò quan sát bên trong. “Nếu muốn vào trong này đọc sách, thì cần làm thủ tục gì vậy?” Cậu ta mở to đôi mắt đen láy, ngây ngô hỏi.

“Cứ xông vào là được”. Lưu Huyền Thần cố nén cười, đáp.

“Anh cho rằng hoàng cung là cái cửa hàng, muốn vào là vào muốn ra là ra được sao?” Cậu ta đưa tay chỉnh lại cái mũ quan trên đầu, nhìn hắn đầy ý xem thường.

“Không phải ngươi đang đứng trong cái cửa hàng ấy sao?”

“Tôi... đi trực, rảnh đâu mà dạo chơi chứ”. Ôi, ngày đầu tiên đi làm lại gặp đúng ca trực, thực là may mắn quá mà.

Anh chàng thư sinh này chính là người mới được thái hậu tiến cử vào cung, y quan “mới ra lò” Vân Ánh Lục.

Thái hậu thực là nôn nóng, Vân Ánh Lục vừa gật đầu đồng ý, ngay trong ngày bà đã hạ đạo ý chỉ lệnh cho cô tiến cung, ngay cả phủ Nội vụ cũng không cần thông qua. Vân phủ nhận ý chỉ của thái hậu khác nào nghe thấy sấm sét giữa trời quang, Vân Ánh Lục phải giờ một hồi võ mồm, vừa thề thốt vừa hứa hẹn, mới khiến phụ mẫu tạm thời yên lòng để cho cô tiến cung làm y quan.

Vân Ánh Lục không hề hay biết, cô vừa tiến cung thì bà mối của Tần phủ đã tới cổng nhà, khiến vợ chồng Vân viên ngoại ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho phải. Hiện tại tâm tính con gái thế nào, họ không sao dò đoán nổi, cũng không dám đứng ra quyết thay. Đương nhiên, đó là chuyện phụ mẫu lao tâm khổ tứ, còn Vân Ánh Lục vẫn thoải mái đi nhậm chức.

Thái y viện chỉ là một khu đình viện nhỏ bé yên tĩnh với vài tiểu thái giám lo việc sắc thuốc và chạy việc vặt, cùng mấy lão thái y già lụ khụ phụ trách được phòng. Sự xuất hiện bất ngờ của Vân Ánh Lục khiến bọn họ dù kinh ngạc đến mấy cũng không dám biểu lộ ra mặt, bởi cô chính là người được thái hậu khâm điểm tuyển chọn.

Thái y viện nói trắng ra chính là bệnh viện tư của hoàng đế, còn y quan là bác sĩ gia đình của hoàng đế, theo lý thuyết hẳn sẽ không quá bận rộn. Thời gian làm việc của y quan cũng không khác biệt lắm so với các đại thần trong triều, có điều không cần lên triều điểm danh, một tháng cũng có ngày nghỉ, còn lại thì thay phiên nhau trực đêm ở trong cung. Những chuyện này Vân Ánh Lục không quá xa lạ, bởi khi làm bác sĩ ở khoa phụ sản bệnh viện, công việc của cô cũng bận rộn quay cuồng như thế.

Thế nhưng vừa đọc danh sách nhân sự trong các cung viện do tiểu thái giám đem tới, cô kinh hãi suýt ngất xỉu. Trong hậu cung này, từ thái hậu đến các cấp bậc cung nữ, có tới hơn một ngàn người, vậy không phải là cô sẽ có hơn một ngàn đối tượng cố định phải phục vụ sao? Nếu mỗi người phụ nữ ở đây là một bông hoa thì hoàng cung này có khác nào đại quan viên đâu. Nhưng chuyện hãi hùng đâu chỉ có vậy, toàn bộ hậu cung lại chỉ xoay quanh một người đàn ông trên ngai vàng tối thượng. Vân Ánh Lục tắc lưỡi thầm nghĩ, người đàn ông này rốt cuộc là may mắn hay bất hạnh đây?

Ngày đầu tiên nhập cung vẫn chưa có việc gì để làm, tiểu thái giám được phân công hướng dẫn đã đưa Vân Ánh Lục đi một vòng trong cung để nắm bắt sơ bộ tình hình. Trong lúc tiểu thái giám đang chỉ đông chỉ tây, Ánh Lục bóng gió hỏi vị trí của ngự thư phòng để sau này còn biết đường dâng thuốc. Đêm vừa buông, cô vội chạy tới thăm dò với hi vọng tìm được cơ hội trà trộn vào đó để tìm cuốn Thần Nông bách thảo kinh.

“Người nhìn trước ngó sau như vậy, chẳng lẽ là thị vệ tuần tra mới?” Lưu Huyền Thần cố ý hỏi.

“Không phải, tôi là Vân Ánh Lục, y quan mới của thái y viện. Còn anh thì sao, làm gì ở đây?” Cô cự lại.

Người này dáng vẻ thanh nhã, danh xưng cũng rất êm tai. Lưu Huyền Thần ngẫm một lát rồi trả lời: “Ta họ Lưu, chỉ là tình cờ đi ngang qua đây thôi”.

“Hóa ra là Lưu công tử”. Vân Ánh Lục hoàn toàn không hay biết toàn thành Đông Dương chỉ có một nơi họ Lưu sinh sống, “Dám lảng vảng ở nơi này, xem ra lá gan của anh cũng lớn đấy. Trong hoàng cung này đâu đâu cũng có quy củ luật lệ, áp lực đến nỗi chẳng còn dám thở mạnh, hơi một tí là bị lôi ra chém đầu chặt chân, móc mắt, thật chẳng có chút nhân tính nào”.

Lưu Huyền Thần sờ sờ sống mũi, “Chỉ cần người tuân thủ mọi quy tắc ở đây thì sẽ chẳng sao hết”.

“Ừ, nói cho vui thế thôi, chứ tôi chỉ cần làm tốt phần việc của mình là được. Đúng rồi, Lưu công tử, anh có quen nhân viên phụ trách ở đây không?” Vân Ánh Lục chỉ tay về phía ngự thư phòng.

“Tính ra thì cũng có phần quen biết”. Nhân viên phụ trách là thái giám thân cận sao?

“Vậy sau này anh tìm cơ hội dẫn tôi vào trong xem sách có được không?” Đôi mắt Vân Ánh Lục nheo lại vì mừng rỡ.

“Việc này không khó, nhưng ở trong này không có quyển sách thuốc nào cả. Mấy cuốn sách y học thông thường đều cất tại tàng thư các của thái y viện”.

“Đúng thế, thứ tôi muốn xem không phải là sách thuốc bình thường”. Vân Ánh Lục ngó nghiêng quanh quất rồi kiễng chân, hạ giọng thì thầm vào tai Lưu Huyền Thần, “Tôi muốn xem Thần Nông bách thảo kinh cơ”.

Lưu Huyền Thần thoáng biến sắc, hẩn quan sát Vân Ánh Lục một hồi lâu rồi lạnh lùng nhếch miệng hỏi, “Không phải người vì cuốn sách thuốc này mới tìm trăm phương ngàn kế để tiến cung đấy chứ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ánh Lục đỏ lựng như gấc chín, “Anh... dám nghi ngờ y đức của tôi? Nói cho anh biết, tôi không phải hạng người chỉ biết dựa vào mối quan hệ, xun xoe tặng quà hay thừa nước đục thả câu đâu nhé, tôi hoàn toàn tự tin về y thuật của mình. Lần này tiến cung là do thái hậu yêu cầu chứ không phải là do tôi chủ động đề nghị. Nhưng mà, đã vào cung thì cũng phải nhận được chút lợi lộc chứ. Từ lâu tôi đã nghe nói ở trong này cất giấu một cuốn sách thuốc có từ thời thượng cổ nên vô cùng tò mò háo hức, chẳng phải có câu biển học vô bờ đó sao? Anh không giúp đỡ thì thôi, tôi nghĩ cách khác vậy”.

Anh chàng này diện mạo đáng vẻ cũng không tồi, nhưng sao lại nhìn người khác phiến diện thế chứ? Áo choàng lam đậm viền kim tuyến, đôi mắt phượng hẹp dài, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng cương nghị, toàn thân anh ta toát nên vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị khiến người khác khó lòng tiếp cận. Kẻ nhát gan nào đột nhiên nhìn thấy anh ta, e là sẽ bị dọa chết khiếp mất.

Lưu Huyền Thần bật cười lắc đầu, tiểu y quan này thật thẳng thắn đáng yêu, “Cách gì cũng không ưu việt bằng nhờ cậy ta”. Hắc thần nhiên nói.

“Vậy anh chịu giúp tôi à?” Vân Ánh Lục xoay người lại, hai mắt sáng rõ.

“Người có biết cuốn Thần Nông bách thảo kinh này chỉ có hoàng thượng và hoàng hậu mới được xem không, ngoài ra không ai được phép đụng đến”.

Vân Ánh Lục tròn tròn mắt, sau đó hai vai đột nhiên rũ xuống, chán nản lắc đầu, “Không phải nói nữa, tôi từ bỏ hi vọng rồi”.

“Nhưng không phải là không thể”. Lưu Huyền Thần nhếch mày giễu cợt.

“Anh không thể nói một lần cho hết ý hay sao?” Vân Ánh Lục ỉu xìu hỏi.

“Sau này người không cần thận mặt ở thái y viện nữa, ta sẽ tìm người tiến cử người làm y quan chuyên trách ở ngự thư phòng, như thế người sẽ có cơ hội tiếp xúc với quyển sách kia”. Không hiểu sao Lưu Huyền Thần lại thấy hứng thú với tiểu y quan đáng yêu này, bất chợt nảy ra ý tưởng muốn giữ hắc thần lại bên cạnh mình.

Có người như thế này pha trò với hắc thần lúc giải lao cũng không tệ.

“Haizzz!” Vân Ánh Lục uể oải phát tay, “Đa tạ ý tốt của Lưu công tử, nhưng thôi miễn đi! Thời gian cũng không còn sớm, tôi quay về thái y viện đây, chúc anh ngủ ngon”.

“Người không muốn ở đây sao?” Lưu Huyền Thần giữ tay tiểu y quan lại, bất giác nhận ra bàn tay trong tay hắn nhỏ nhắn mềm mại, thật sự không giống tay của một người đàn ông.

Vân Ánh Lục khẽ nhú mày, “Không phải không muốn, nhưng Lưu công tử à, chuyên môn của tôi là khám bệnh phụ khoa, làm y quan chuyên trách cho một người đàn ông liệu có phù hợp hay không?”

Chương 10: Màn nghiệm thân tú nữ kinh hồn

Nhiệm vụ đầu tiên của Vân Ánh Lục trong vai trò y quan là phụng mệnh nghiệm thân tú nữ mới tiến cung. Ngay từ sáng sớm, hai thái giám của phủ Nội vụ đã tới thái y viện để dẫn Vân Ánh Lục đi tới một lầu gác bên cạnh ngự hoa viên. Trước cửa lầu có hơn mười cô gái mặc y phục trắng, không chút điểm trang, ngay ngắn xếp hàng. Vừa nhìn thấy Vân Ánh Lục, mặt ai cũng lộ vẻ xấu hổ lúng túng, mặt mày đỏ bừng.

Phủ Nội vụ ở hậu cung là một bộ phận rất quyền lực, do một số thái giám có tuổi, có tư cách và từng trải phụ trách, công năng của phủ chẳng khác nào như bộ phận hành chính ở những công ty lớn hiện nay, phụ trách toàn bộ công việc thường ngày ở hậu cung, từ sinh lão bệnh tử cho đến hôn sự của hoàng đế, sắp xếp lễ tết trong cung. Vừa quản tiền vừa quản người, thường ngày đi lại trong cung, người của phủ Nội vụ đều hếch mũi lên tận trời. Nhưng không hiểu lần này đụng phải vách tường nào mà sự kiện nghiệm thân cho tú nữ trọng đại như vậy lại giao cho một tiểu y quan của thái y viện.

Đại thái giám phủ Nội vụ khinh miệt nhìn Vân Ánh Lục, hừ một tiếng rồi cao giọng giải thích nghiệm thân tú nữ chính là xem tú nữ đó còn trinh hay không, trên người có vết sẹo, vết bớt không, hông có rộng ngực có lớn hay không... Nói xong, hắn ta đưa mắt liếc sang một tú nữ duyên dáng yêu kiều gần đó, nuốt nước bọt đánh ực, mắt lóe lên một tia dâm đãng.

Vân Ánh Lục lạnh nhạt quan sát đám thái giám trước mặt, bọn họ là kết quả của việc thương luân bại lý trong lịch sử, hẳn nhiên cô phải đồng cảm với họ, có điều những người này sống lâu trong cung thành ra nhân tính suy đồi, khiến cho ai ai cũng căm ghét đến xương tủy.

“Tôi biết rồi, bắt đầu thôi!” Nghiệm thân cái quái gì chứ, đây chỉ là muốn xem tú nữ đã qua dây thì hay chưa, có thể sinh con hay không thôi. Vì một người đàn ông mà phải phơi bày thân thể quý giá của bản thân ra dưới ánh mắt dò xét của đám ái nam ái nữ kia liệu có đáng giá hay không?

Những tú nữ do hai ma ma dẫn đường, nối đuôi nhau tiến vào lầu gác. Phòng nghiệm thân nằm trong cùng khu lầu gác này, bốn phía kín như bưng, cửa sổ được che bằng vải dày, bên trong phòng ngoài một chiếc đèn lồng leo lét còn một cái giường lớn đặt những dải lụa đỏ, không khí có chút bí hiểm.

Một vị ma ma lớn tuổi đưa cho Vân Ánh Lục bản danh sách tú nữ, cô cầm lấy danh sách, bước vào phòng.

“Tú nữ Nguyễn Nhược Nam”. Ma ma ngoài cửa cất tiếng gọi, tiếng cửa kẽ cọt kẹt rồi một bóng hình thướt tha nhẹ nhàng tiến vào. Trong ánh đèn mờ ảo, hơi thở của cô gái gấp gáp tới nỗi có thể nghe rõ mồn một, ánh mắt sợ hãi như nai con vô tội hướng về phía Vân Ánh Lục.

“Cô không cần lo lắng, đây... đây chỉ là làm theo thông lệ”. Vân Ánh Lục cười khẽ, an ủi cô gái đang run rẩy trước mặt.

“Vâng”. Một lời đáp dịu dàng, mang theo dư âm của sự lo lắng tột cùng.

Vân Ánh Lục soi đèn ngắm nhìn Nguyễn Nhược Nam, làn da nõn nà như mỡ động, đôi mày thanh tú tựa trăng non, đôi môi anh đào chúm chím, quả thực là tuyệt thế giai nhân. Không để cô lên tiếng, Nguyễn Nhược Nam cắn môi cố nén sự ngượng ngùng, nhẹ thoát thắt lưng lụa, manh áo sa chậm rãi buông rơi xuống chân, khuôn ngọc tuyệt mỹ đập vào mắt Vân Ánh Lục. Thật là bạch ngọc không vết mỹ nhân trời sinh, đúng chuẩn tỷ lệ vàng, đường cong hoàn mỹ, thêm một tắc thì béo, giảm một tắc thì gầy. Vân Ánh Lục đã từng

trông thấy thân thể của vô số người, nhưng tuyệt mỹ thế này, cô chỉ có thể than tạo hóa thật biết thiên vị người này.

Nguyễn Nhược Nam xoay người đuổi chân để cô chú mục cẩn thận, sau đó đi đến chiếc giường bên cạnh, hít sâu rồi từ từ mở đui ra. Vân Ánh Lục đến gần, còn chưa cúi người thì tay áo đã bị nhét một vật gì đó lạnh lạnh, cô sờ vào, hóa ra là một miếng ngọc bội.

“Y quan đại nhân, xin... người nhẹ tay một chút, tiểu nữ sợ đau”. Nguyễn Nhược Nam thấp giọng nói, gương mặt ngọc tạc vùi giấu trong bóng tối, không để lộ chút biểu cảm gì.

“Tôi không làm cô bị thương đâu, nhưng cô cũng đừng như vậy”. Đây không phải đùa hời hợt hay sao, hành vi xấu xí này hóa ra đã có từ cổ đại à? Từ trước đến nay cô khinh thường nhất là loại hành vi này.

Vân Ánh Lục trả lại ngọc bội cho Nguyễn Nhược Nam.

“Y quan đại nhân, chẳng lẽ ngài chê ít hay sao? Phụ thân tiểu nữ là một huyện lệnh thanh liêm, gia cảnh vô cùng bần hàn, để tiểu nữ có thể vào cung, phụ thân đã vay mượn rất nhiều để tiểu nữ mua sắm quần áo, còn... còn miếng ngọc bội này, là toàn bộ tài sản mà tiểu nữ có trong tay. Y quan đại nhân, xin ngài nhận lấy đi, khi nào được tiến cung, nhất định tiểu nữ sẽ tạ ơn ngài”. Trong mắt Nguyễn Nhược Nam hiện lên một tầng nước mờ ảo, khẳng khẳng nhét ngọc bội vào tay áo Vân Ánh Lục.

“Vào cung quan trọng như vậy sao?” Vân Ánh Lục khó hiểu gặng hỏi.

“Đương nhiên, một khi trở thành người bên gối của hoàng thượng, phụ thân tiểu nữ có thể sẽ được trọng dụng, gia cảnh sẽ chuyển biến tốt đẹp, bản thân ta cũng... có thể hoàn thành tâm nguyện”.

“Sao? Tâm nguyện của cô là gì?”

“Thiên hạ này, có chuyện gì sánh bằng việc được làm phi tần của thiên tử?” Nguyễn Nhược Nam ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn chìm trong bóng tối nhưng đã được hưng phấn làm bừng sáng, “Y quan đại nhân, hoàng thượng có anh tuấn không?”

Vân Ánh Lục nháy nháy mắt, “Thực xin lỗi, đến bây giờ tôi cũng còn chưa được gặp ngài ấy đâu!” Thiên tử thượng triều thì được bách quan vây quanh, hạ triều thì bị đám phi tần xúm xít, cô nào có cơ hội chiêm ngưỡng long nhan.

“Vậy sao, dân gian truyền nhau rằng đương kim thiên tử anh tuấn lỗi lạc, vĩ đại phi phạm. Ta thật muốn sớm có ngày được diện kiến hoàng thượng. Y quan đại nhân, ta có phù hợp làm phi tần của người hay không?”

“Có!” Vân Ánh Lục mặt mày gật đầu, đánh dấu đặt vào tên Nguyễn Nhược Nam.

“Y quan đại nhân, ngài... ngài kỳ thật cũng rất anh tuấn”. Đang trên đường bước ra cửa, Nguyễn Nhược Nam như mải quay đầu lại nói.

Vân Ánh Lục bất giác đưa tay lên sờ cằm, cô thực sự anh tuấn sao? Lần đầu tiên cô được khen như vậy đấy.

Những tú nữ kế tiếp cũng không khác biệt lắm so với Nguyễn Nhược Nam, ai cũng như hoa như ngọc, nhưng dù xinh đẹp mỹ miều thế nào thì khi phô bày ngọc thể trước mặt Vân Ánh Lục cũng đều nhét đủ các loại châu báu vào tay áo cô. Nếu cự tuyệt, một đám mỹ nhân sẽ khóc như hoa lê gặp mưa, cứ như cô đã tuyệt đường sống của họ.

“Viên Diệc Ngọc!” Giọng của ma ma ngoài cửa bắt đầu hạ thấp dần, bởi đây là tú nữ thứ mười sáu rồi.

Viên Diệc Ngọc là một cô gái oai hùng, hiên ngang, cho dù y phục giản dị giống hết những cô gái khác, nhưng ánh mắt lại toát ra thần

khí khác biệt.

“Không cần nghiệm thân, bao năm ta cùng phụ thân chinh chiến trên sa trường đã để lại một vết sẹo dài sau lưng, nên không phù hợp làm phi tần hoàng đế đâu. Người mau gạch tên ta ra khỏi danh sách”. Viên Diệc Ngọc nói cho cùng thì cũng là hạng nữ tướng Dương môn, chân thật thẳng thắn.

Vân Ánh Lục mỉm cười nhã nhặn, tò mò hỏi han: “Vậy vì sao cô lại báo danh tham gia tuyển tú vậy?”

“Còn không phải vì phụ thân ta muốn dựa rông ý phượng hay sao?” Viên Diệc Ngọc tức giận hừ một tiếng đầy khinh thường, lời nói còn hàm ẩn chút đau khổ khó giải bày.

“Nếu không được tuyển, phụ thân cô không phải sẽ rất thất vọng hay sao?”

Viên Diệc Ngọc thần thờ một lúc, “Ta thật sự không thích hợp với cuộc sống trong cung, hơn nữa thân thể cũng đã mang tì vết. Nghe nói tháng sau Bắc triều sẽ rục rịch hành động, ta muốn xuất quân cùng phụ thân, ra trận giết giặc”.

“Được, tôi tôn trọng ý kiến của cô, nhưng mà, chuyện này cô nhất định phải suy nghĩ cho kĩ”. Qua các vị tú nữ trước đó, Vân Ánh Lục đã hiểu mục đích tiến cung của họ chẳng liên quan gì đến tình yêu, mà chỉ vì vinh quang của gia tộc.

Hôn sự của hoàng đế vĩnh viễn gắn liền với chính trị. Cô không thể lý giải việc này theo góc độ bình thường được.

“Có nghĩ kĩ thế nào thì cũng đâu thể che giấu được vết sẹo trên người?”

“Nếu muốn tiến cung, tôi có thể giúp cô làm vết sẹo này biến mất không dấu vết”.

“Thật sự có thể chứ?” Đam mê làm đẹp ai cũng ham thích, cho dù là nữ tướng trên chiến trường.

Vân Ánh Lục chậm rãi gật đầu.

“Vậy được, ta sẽ tiến cung!” Viên Diệc Ngọc do dự một chút rồi nhắm chặt mắt, quả quyết.

Rốt cuộc cũng tới người cuối cùng, hai tay Vân Ánh Lục mới đến độ không buồn cử động. Cô cúi nhìn tên tú nữ trong danh sách, Cổ Lệ, sao lại có tên như người Tân Cương thế này.

“Tú nữ Cổ Lệ”. Giọng của ma ma đã khàn đặc, không còn chút sức lực.

Vân Ánh Lục giãn duỗi hai chân cho đỡ mỏi rồi chậm rãi ngẩng đầu lên. Cửa phòng bị đá sang bên, một bóng người nhẹ nhàng lướt vào trong phòng. Không đợi cô kịp định thần, người kia đã di chuyển ra sau, một tay giữ chặt Vân Ánh Lục, một tay nắm chặt tụ kiếm, kề sát cổ cô.

“Cái này... cái này cô cũng muốn tặng tôi sao?” Vân Ánh Lục cố lấy lại bình tĩnh, nhìn chằm chằm vào chuôi kiếm nạm đầy châu báu, bối rối hỏi.

Chương 11: Phi tang

“Tiểu y quan, lòng tham của ngươi thật không đáy!” Một giọng cười trong trẻo như chuông bạc vang lên, cận kề trước mắt cô là khuôn mặt xinh đẹp tựa tiên nữ giáng thế.

Cổ Lệ mắt xanh mũi cao, đường nét rõ ràng, dáng người đầy đặn, hoang dại sống động thật xứng là vưu vật trần gian. Cô nàng ngả người chớp mắt nhìn Vân Ánh Lục, “Nói thật cho ngươi biết, bản công chúa không phải xử nữ nhưng vẫn muốn tiến cung, ngươi nói xem có cách gì không?”

“Vá màng trinh”. Vân Ánh Lục hỏi nhanh đáp gọn, tuy cảm thấy loại hình tiểu phẫu này chẳng hề có ý nghĩa gì, nhưng cô vẫn theo ý nguyện của người bệnh.

Cổ Lệ cười lạnh, “Ngươi làm được không?”

“Tôi làm được, nhưng hiện tại không đủ điều kiện để thực hiện”. Loại tiểu phẫu này không khó, nhưng y cụ phải rất hiện đại.

“Xem như ngươi đồng ý rồi nhé. Vậy ngươi tìm cho bản công chúa ít mê hương, vào đêm hoàng thượng lâm hạnh, bản công chúa sẽ tự vượt qua. Hiện tại, ngươi chỉ cần đánh dấu đặt vào tên của bản công chúa, cuộc nói chuyện vừa rồi ngươi quên hết đi, bằng không, ngươi sẽ không sống tới lúc mặt trời mọc đâu”.

Nói xong, Cổ Lệ buông Vân Ánh Lục ra, tay khẽ vung lên, tụ kiếm kia bay lên không trung rồi gọn ghẽ chui vào vỏ kiếm trên tay công chúa Ba Tư. Động tác nhanh nhẹn thuần thục hết như cao thủ võ lâm trong phim chương.

“Ngươi muốn lấy thứ này sao?” Cổ Lệ giờ tụ kiếm lên, ánh mắt khiêu khích chĩa thẳng vào Vân Ánh Lục.

Con người trong mắt Vân Ánh Lục khẽ chuyển động, “Không, tôi thấy cô giữ nó mới thật phù hợp”.

“Quả là kẻ thức thời. Này, ta thưởng cho người”. Ngón tay Cổ Lệ kẹp một viên đá quý lấp lánh, “vù” một tiếng, viên đá bay thẳng về phía Vân Ánh Lục. Cô theo phản xạ đưa tay ra đỡ, lòng bàn tay bị đập trúng đau điếng.

“Nhớ kĩ lời ta đấy”, Cổ Lệ ngẩng cao đầu, mở cửa bước ra, để lại làn hương thơm vương vất trong phòng.

Gió thổi qua rừng trúc còn để lại vết tích.

Vân Ánh Lục cầm lấy bút, quản bút ngưng giữa không trung một lát rồi đánh dấu đặt vào tên Cổ Lệ. Làm y quan trong cung không phải là chuyện dễ dàng như trong tưởng tượng đâu! Đôi khi, cũng phải vi phạm nguyên tắc như vậy.

Nhóm tú nữ được thái giám phủ Nội vụ dẫn về Hậu Phong các, chờ sắc phong danh phận. Còn Vân Ánh Lục thì chờ đợi rời khỏi phòng nghiệm thân, kéo hai ống tay áo nặng trĩu xuống, trong lòng không hiểu sao lại xuất hiện cảm giác tội lỗi. Kỳ thật cô vốn không coi trọng chuyện còn trinh hay không, chỉ cần thật lòng yêu nhau, một tấm màn trinh thì có thể chứng minh được điều gì? Chỉ có điều Vân Ánh Lục cảm thấy Cổ Lệ khá nguy hiểm, nếu để cô ta tiếp cận hoàng đế, lỡ xảy ra chuyện gì bất trắc thì không biết cô có phạm vào tội tặc trách hay không?

Trước mắt Vân Ánh Lục là ngôi đình hóng mát trong ngự hoa viên, cỏ hoa sum suê, ong bướm vờn bay. Cô lưỡng lự đi tới ngồi xuống chiếc ghế đá bên trong đình, đồ “chiến lợi phẩm” trong tay áo ra bàn, ngẩn người ngắm ánh sáng lấp lánh từ đồng châu ngọc.

“Vân y quan, người ngồi đây làm gì?” Trên con đường mòn gần đó đột nhiên vang lên một giọng nói quen quen.

Vân Ánh Lục ngẩng đầu lên, hóa ra là Lưu công tử vừa gặp đêm trước, hắc mặc cẩm bào, đứng giữa đám thái giám mắt dán xuống đất.

“Lưu công tử,” Vân Ánh Lục gật đầu chào hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ khó hiểu, “Anh lại đi dạo ở đây sao?”

Lưu Huyền Thần vừa tan triều, mới đổi sang thường phục để đi gặp thái hậu.

“Ừ!” Hắc phất tay cho đám thái giám dừng lại, một mình bước lên bậc thềm của đình hóng mát, vừa ngồi xuống bàn, hắc sững sờ nhìn đồng châu báu trước mặt.

“Vân thái y, ngươi đến đây ngắm châu báu sao?”

Buổi tối hôm đó, tiểu thái y này đã để lại cho hắc một ấn tượng vô cùng sâu sắc. Đã rất lâu rồi không có ai dám chuyện trò với hắc thoải mái tự nhiên như vậy. Cuộc đối thoại đó làm hắc vô cùng vui vẻ, buông mình xuống long sàng nghỉ ngơi, ngắm lại vẫn còn thấy buồn cười. Một chàng trai trẻ nho nhã, nói chuyện kỳ quái, lại còn chuyên trị bệnh cho phụ nữ, muốn quên cũng khó.

“Đây là đồ hồi lộ mà tôi phải nhận, tôi đang suy nghĩ nên xử trí thế nào cho phải. Anh có thích cái nào không, chọn vài món đi!” Vân Ánh Lục vốn chẳng thích thú gì đồ trang sức, vừa linh kinh lại phí tiền.

Lưu Huyền Thần chớp mắt mấy bận rồi bật cười: “Ai đút lót cho ngươi vậy?”

Vân Ánh Lục chống cằm, cái miệng nhỏ nhắn phụng phịu đáp, “Là đám tú nữ vừa tiến cung đó! Hôm nay tôi phụ trách nghiệm thân cho mấy nàng ấy, họ cứ nài nỉ tôi trước mặt hoàng thượng nói tốt vài câu giúp họ, rồi còn kiên quyết nhét mấy thứ này vào tay tôi, tôi không nhận, thì họ ôm nhau khóc lóc như cha chết mẹ chết. Ôi, thật sự là mấy thứ này với tôi chẳng có ích lợi gì, mà tôi cũng nào có

hân hạnh được diện kiến hoàng thượng thì làm sao giúp họ được bây giờ? Hay là đem quyền cho tổ chức từ thiện nào nhỉ? Trong cung có tổ chức từ thiện nào không? Lưu công tử, thuộc hạ của anh nhiều như vậy, chắc anh cũng đảm đương chức vụ quan trọng nào đó đúng không? Như vậy đi, mấy thứ này tôi giao cả cho anh xử trí”. Cô đẩy núi châu báu tới trước mặt hắn.

Lưu Huyền Thần tiện tay nhặt lên một cái trâm phượng lên ngắm nghía, chất lượng không tồi, tay nghề tinh xảo, đây quả là lễ vật của người dụng tâm muốn tặng. Trong cung, những lễ thói xấu như thế, hắn đã sớm nghe thấy, hôm nay rốt cuộc cũng tận mắt thấy, thấy nhưng không thể trách phạt. Cái gọi là qua tay kiếm lợi, tiền quyền dính chặt, thì mượn cơ hội kiếm chút tiền tài âu cũng bình thường.

Hắn mỉm cười, thoáng chút kinh ngạc hỏi: “Nếu người khác tặng thì ngươi cứ nhận đi! Sau này được gặp hoàng thượng, ngươi nói tốt cho các cô ấy vài câu thì không có gì phải hổ thẹn cả”.

Phi tần tương lai của hắn lại để cho tiểu tử này vọng phạm đầu tiên, hắn hẳn phải nộ khí xung thiên, thế nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún nhó trước mặt, hắn lại không tức giận nổi, có lẽ bởi do không quá lưu tâm đến đám phi tần này. Đám tú nữ đó chỉ là công cụ sinh con cho hắn thôi, muốn nhìn thì cứ nhìn.

“Cái gì? Tôi không phải bà mối, việc gì phải làm cái việc nhàm chán ấy chứ”. Cô liếc xéo hắn, mày nhướn cao tỏ ý bị sỉ nhục.

“Được rồi, được rồi!” Lưu Huyền Thần nhếch miệng trả lời, trong lòng không khỏi nảy sinh thiện cảm với tiểu tử trước mặt, “Ta sẽ giúp ngươi xử lý đám châu báu này, ngươi không cần xụ mặt ra như thế, cười lên đi!”

“Lưu công tử, anh nói xem, nhiều tú nữ như vậy, hoàng thượng có lâm hạnh hết không?” Vân Ánh Lục bất chợt nghĩ đến Cổ Lệ, tâm tư sâu nào thể hiện hết cả trên mặt.

Lưu Huyền Thần thiếu chút nữa thì chết sặc, “Sao lại hỏi như vậy?” Hoàng thượng là thần thánh hay sao, đêm nào cũng lâm hạnh thì thượng triều thế nào được?

“Chỉ là tò mò thôi, tôi nghĩ ngài ấy không thể nào lâm hạnh hết được, nói không chừng ngay cả tên tuổi của họ, ngài ấy cũng không nhớ nổi ấy chứ!”

“Ngài ấy không cần phải nhớ, người trong phủ Nội vụ phụ trách chuyện đó”. Lưu Huyền Thần thờ ơ đáp.

“Vậy họ có được tổ chức hôn lễ không? Bao nhiêu người chung đụng một người đàn ông đã đủ bất hạnh rồi, nếu không tổ chức hôn lễ sẽ rất đáng thương”.

Lưu Huyền Thần mím môi không lên tiếng, vẻ mặt có chút khác thường. Vân Ánh Lục đột nhiên thở dài, thần sắc buồn bã không vui.

“Ngươi buồn sao?” Lưu Huyền Thần khẽ nhíu mày.

“Trước kia tôi cho rằng hoàng thượng là kẻ vô nhân tính, không sinh được con, lại đẩy hết trách nhiệm lên đầu một đám phụ nữ, còn không ngừng cưới thêm vợ mới, thật sự rất không nên. Nhưng kể từ khi bước chân vào hoàng cung này, tôi chợt thấy có chút đồng cảm với ngài ấy. Muốn lấy ai cũng không phải do bản thân ngài ấy quyết định được, bởi biết bao cô gái xếp hàng để được làm phi tần của ngài ấy. Ban ngày thì bận quốc sự, tối đến còn phải đối phó với đám hậu cung, hoàng thượng thật là vất vả, tôi thấy ngài ấy gương mẫu hơn cả chiến sĩ thi đua ấy chứ”. Vân Ánh Lục cảm thán một hơi.

“Khụ, khụ...” Lưu Huyền Thần thiếu chút nữa thì chết sặc. Bình sinh đây là lần đầu tiên hắn nghe người khác đánh giá mình như thế. Là đồng cảm, chứ không phải hăm dọa! Thật là kinh hãi thế tục.

Trong hoàng cung này, mỹ nữ như mây, Hoàn bèo Yến gầy[1], băng cơ ngọc cốt, dạng nào cũng có, không những thế những cô gái

này chỉ một lòng mong nhận được sự ân sủng của hấn, đây chính là điều khiến cho nam nhân khắp thiên hạ ngưỡng mộ đến phát điên.

[1] Ý chỉ mỹ nữ đang nào cũng có.

“Ai nói ta không thể tự mình quyết định, muốn cưới ai, đương nhiên là trăm có... định... khụ, khụ, khụ...”

“Anh ngậm miệng lại, nuốt khan rồi hít sâu vào!” Vân Ánh Lục đứng dậy vỗ vỗ vai Lưu Huyền Thần, lực dùng vừa phải khiến hấn vô cùng thoải mái. Từ “trăm” từ miệng hấn phát ra không rõ ràng nên cô cũng không để ý.

“Lưu công tử, hiện tại tôi có phần hiểu được vì sao hoàng thượng khó có con rồi. Phụ nữ chỉ vào thời kỳ rụng trứng mới dễ dàng thụ thai, nếu khi đó hoàng thượng không lâm hạnh, thì cơ hội thụ thai đương nhiên là bị bỏ phí. Nếu hoàng thượng muốn con đàn cháu đống, tốt nhất mỗi tháng cứ cố định một vị phi tần, như vậy cơ hội thành công sẽ cao hơn, nhưng như vậy thì có thiệt cho các phi tần khác không? Cũng khó nghĩ thật. Thế nên chế độ một vợ một chồng vẫn là tốt nhất, đỡ phải phiền não”.

Cô lúc thì gật đầu, lúc thì lắc đầu, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Lưu Huyền Thần khó khăn lắm mới ngừng húng hắng được, hấn nhìn cô chăm chú, trong lòng bỗng dưng xao xuyến, khuôn mặt thanh nhã này sao lại có thể động lòng người hơn so với oanh oanh yến yến trong cung thế này.

“Vân thái y, nếu là nữ tử, người có nguyện ý tiến cung không?” Hấn không hề nghĩ ngợi, buột miệng hỏi.

Vân Ánh Lục lạnh lùng nhìn hấn, “Tôi bình sinh đối với người khác không có hứng thú, huống chi lại còn là chồng của một đám nữ nhân khác”.

Trái tim Lưu Huyền Thần thiếu chút nữa bị những lời này làm cho nát bấy.

“Vậy ngươi nguyện ý gả cho người như thế nào?” Hắc không chịu buông tha, tra hỏi đến cùng.

“Tạm thời tôi không suy nghĩ tới...”

“Hoàng thượng, thần Đồ Tử Bân có chuyện quan trọng muốn thỉnh tấu”. Bên ngoài đình vang lên tiếng bước chân gấp gáp, gió khẽ lay rụng một vài cánh hoa xuống bờ vai rộng lớn của chàng trai cương trực đang đứng trên thềm đá, chấp tay trước ngực thi lễ.

Hoàng thượng? Đồ Tử Bân?

Vân Ánh Lục giờ tay che ánh mặt trời đang chiếu chênh chếch xuống đình hóng mát, đề phòng hoa mắt lại ngã lăn xuống đất.

Vị Lưu công tử này chính là đương kim hoàng thượng?

Còn người này chính là Đồ Tử Bân, vị hôn phu mà cô đã phụ lòng?

Ngày hôm nay còn chưa đủ náo nhiệt hay sao, là ngày thứ Sáu đen tối[2] à?

[2] Ngày thứ Sáu đen tối ý chỉ sự kiện giới tài chính phố Wall nước Mỹ sụp đổ trong ngày 24/09/1869.

Với Đồ Tử Bân thì chỉ do công việc nên vô tình chạm mặt, nhưng còn vị đương kim thiên tử này, sao cô lại không phát hiện ra chứ, lại còn ở trước mặt hắn nói những điều không nên nói, chính mồm thừa nhận mình ăn hối lộ, may mà cô đã khẩn thiết giao ra tang vật, không thì có mười cái miệng cũng không giải thích được. Thật ngu quá đi, trong hậu cung này người đàn ông duy nhất không phải hoàng thượng thì còn là ai?

Lời nói mạo phạm thiên tử, dựa theo luật pháp triều đình, là tội gì đây?

Cô nằm bò ra bàn, không hề nhúc nhích, ngay cả dũng khí ngẩng đầu cũng không có.

“À, là Đỗ Khanh sao, sao không ở ngự thư phòng chờ trẫm?” Lưu Huyền Thần đứng lên, lén liếc sang khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Vân Ánh Lục, mím miệng cười.

“Hoàng thượng, sự việc vô cùng khẩn cấp, thần không dám chậm trễ”. Đỗ Tử Bân đáp.

“Được, chúng ta tới ngự thư phòng, vừa đi vừa nói vậy”. Lưu Huyền Thần nói xong, xoay người ghé sát bên tai Vân Ánh Lục hạ giọng bảo, “Trẫm sẽ tới tìm người để tiếp tục chủ đề vừa rồi”.

“Hoàng thượng, không cần...” Vân Ánh Lục lo lắng ngẩng đầu, vừa hay chạm phải ánh mắt mở lớn kinh ngạc của Đỗ Tử Bân.

“Người...” Đỗ Tử Bân chỉ tay vào cô, vẻ mặt hết như nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy.

Chương 12: Vị hôn phu “bị đá”

Đỗ Tử Bân, đại công tử của tiệm sách nhà họ Đỗ, Hình bộ thượng thư tuổi trẻ đầy triển vọng của triều đình, tài hoa xuất chúng, tính tình chính trực, diện mạo anh tuấn, không hề mang dáng dấp thư sinh yếu ớt mà giống một võ sinh can trường.

Đây chính là vị hôn phu tài hoa anh tuấn đã từng định ước phu thê với cô? Vân Ánh Lục lặng yên quan sát.

Trúc Thanh đã nhắc đi nhắc lại bao lần về cái tên này, nhưng hôm nay, Vân Ánh Lục mới lần đầu tiên được diện kiến dung nhan thực của Đỗ công tử. Chàng trai kiên cường với ánh mắt kiên định như đứng trước núi đao biển lửa này, khi bị cô từ hôn, không biết vẻ mặt đã biến chuyển như thế nào?

Vân Ánh Lục khẽ hít vào một hơi, tuy đây không phải sai lầm của cô, nhưng vẫn có chút chột dạ. Trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, cô vội vàng dịch chuyển tầm mắt.

Nhìn vào mắt Đỗ Tử Bân, xem chừng lửa giận đang ngùn ngụt dâng tràn.

Đại tiểu thư Vân Ánh Lục của Vân phủ, đừng nói là cải trang thành nam nhi, ngay cả cháy thành tro biến thành gió, hắn cũng có thể liếc mắt một cái là nhận ra.

Bất kể hiện tại hắn được người khác tôn trọng như thế nào, xuất chúng như thế nào, chỉ cần nghĩ tới những ngày nha đầu kia chạy tới cửa nhục mạ hắn, sống chết đòi từ hôn, hắn giống như bị người khác đánh cho một gậy ngay giữa mặt, cũng chẳng kịp rên một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Đây là nỗi nhục không thể thừa nhận, nỗi khổ trong lòng không thể mở miệng nói ra.

Hắn nỗ lực đến ngày hôm nay, chính là vì muốn rửa sạch nỗi nhục của ngày đó. Phải chứng minh cho người đời thấy, Đỗ Tử Bân hắn không hề bị nha đầu đó ảnh hưởng chút nào, biểu hiện kiệt xuất, không ai sánh bằng.

Nhưng thật sự là không bị ảnh hưởng? Sao oán khí trong lòng cứ tiếp tục tích tụ. Khi đêm khuya, hận ai mà nghiêng răng nghiêng lợi, trần trọc không yên?

Đứng trong khoảng sân nhỏ, nghe vườn bên vọng đến tiếng cười giòn tan vui vẻ, đáy lòng lại xuất hiện cảm giác bất lực là vì ai?

Bàn tay Đỗ Tử Bân siết chặt thành quyền, nhìn Vân Ánh Lục tóe lửa.

Đại tiểu thư Vân phủ sao lại như âm hồn không tiêu tan, đột nhiên xuất hiện ở hoàng cung, còn mặc quan phục của y quan, nói chuyện như thế rất quen biết hoàng thượng như thế?

Trong lòng Đỗ Tử Bân vừa phẫn nộ vừa nghi ngờ, khuôn mặt xanh mét liên tục thay đổi biểu cảm.

“Đỗ khanh, khanh quen Vân y quan?” Lưu Huyền Thần kinh ngạc nhìn sang Đỗ Tử Bân, Đỗ thượng thư ngày thường lạnh lùng uy nghiêm, vậy mà hôm nay cảm xúc lại dao động không ít, trống ngực phập phồng, tay chân run rẩy.

Y quan? Nàng ấy có thể khám bệnh? Không đúng!

“Đương nhiên là không biết”. Đỗ Tử Bân nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Thần sao có thể quen biết với y quan trong hậu cung được?”

Vân Ánh Lục hạ tầm mắt, một mực im thin thít. Nỗi oán giận của Đỗ công tử với cô dường như còn chưa tiêu tan, khẩu khí thế này xem chừng hận thù chưa thể hóa giải.

“À, vậy trăm giới thiệu một chút, vị này là thượng thư bộ Hình Đỗ Tử Bân, còn vị này là y quan thái y viện Vân Ánh Lục”.

Đỗ Tử Bân miễn cưỡng quay sang Vân Ánh Lục chấp tay chào hỏi, còn Vân Ánh Lục thì lạnh nhạt gật đầu đáp lễ. Lưu Huyền Thần chăm chú quan sát biểu cảm của hai người rồi vỗ vai Đỗ Tử Bân ra hiệu đi về hướng ngự thư phòng. Có đánh chết hắn cũng không tin Đỗ thượng thư lại không quen biết Vân y quan.

Vân Ánh Lục vỗ vỗ ngực, hít từng ngụm lớn không khí, cũng không buồn ngoảnh đầu lại nhìn đồng châu báu trên bàn, cuống cuống chạy về thái y viện cứ như sau lưng có người truy sát.

Vị Lưu công tử kia, không, đương kim hoàng thượng có phải là người thù dai không nhỉ? Cô vừa chạy vừa nghĩ.

Nắng xuân càng lúc càng rực rỡ, mới đi được vài bước, Lưu Huyền Thần đã cảm thấy sau lưng toát đầy mồ hôi, hắn quay đầu nhìn Đỗ thượng thư lúc này vẫn đang mang vẻ mặt thất thần xanh mét, hứng thú khẽ nhếch khóe miệng.

“Đỗ khanh, hôm nay thời tiết cũng không tồi nhỉ”. Hắn thản nhiên cười nói.

Đỗ Tử Bân lặng im một lát rồi đáp, “Đúng vậy, thừa hoàng thượng, hôm nay trời trong nắng ấm, cảnh xuân thật đẹp”.

“Vậy Đỗ khanh phiền lòng chuyện gì thế?”

Đỗ Tử Bân do dự một lúc rồi tiến lên một bước, giải bày nghi hoặc trong lòng, “Hoàng thượng, người có chắc vị Vân y quan kia có thể chữa bệnh không?”

“Việc này trăm không rõ lắm, hắn là y quan do thái hậu tự mình tuyển chọn, nghe nói chuyên trị bệnh kín của phụ nữ”.

Đôi mắt Đỗ Tử Bân tròn tròn tới mức suýt rơi khỏi vành mắt, Vân Ánh Lục ới Vân Ánh Lục, lần này cô gây chuyện lớn rồi, xem cô thu dọn cục diện này thế nào.

“Sao thế, khanh hoài nghi y thuật của Vân y quan hay sao?”

“Thần không dám. Thần chỉ... cảm thấy y quan trẻ tuổi như vậy rất hiếm thấy”. Đỗ Tử Bân nhúu chặt mày, nhưng vẫn cúi cung cùng Lưu Huyền Thần một trước một sau bước vào ngự thư phòng.

La công công vội vội vàng vàng dâng khăn ướt và trà nóng lên, hai người nhấp mấy ngụm cho dịu họng rồi theo bậc quân thần ngồi vào chỗ của mình.

“Hoàng thượng, hôm nay thần nhận được mật báo của mật thám Hình bộ nói, gần đây trong thành Đông Dương xuất hiện rất nhiều thương nhân Ba Tư, bọn họ còn nhiều lần lén lút gắp gỡ sứ thần Ba Tư và đám tùy tùng của công chúa”. Đỗ Tử Bân dâng tấu trạng.

“Vậy sao, đám thương nhân đó có gì khác lạ không?”

“Đều là thanh niên trẻ khỏe vạm vỡ, mật thám của thần vờ va chạm với họ trên phố thì thấy thân thủ linh hoạt như người tập võ lâu năm. Thêm nữa, dè dặt và hàng hóa thì gửi trong khách điếm, không có bất cứ giao dịch nào trên phố”.

“Ừ, tuyệt đối không được kinh động đến bọn họ, khanh cứ sai người tiếp tục dò xét, dịch quán Ba Tư cũng phải tăng cường theo dõi, việc trong cung trăm sẽ tự định liệu”.

Đỗ Tử Bân gật đầu trầm ngâm một lát, môi mấp máy, muốn nói lại thôi.

“Đỗ khanh, không cần đắn đo như vậy, khanh cứ nói thẳng đi!” Lưu Huyền Thần liếc mắt sang phía hắn rồi cầm cây bút son trên bàn ngắm nghía.

Đỗ Tử Bân do dự một lát rồi lấy ra một mảnh giấy từ trong tay áo, cung kính dâng lên: “Đây là cáo trạng mà bộ Hình mới nhận được. Sáng nay có người đánh trống ngoài công đường, nhưng khi sai dịch ra ngoài thì không thấy ai cả, chỉ thấy cáo trạng này được phong kín đặt bên cạnh trống. Tờ cáo trạng này thần mới chỉ đọc qua hai dòng đầu, vội tới đây bẩm báo hoàng thượng”.

Lưu Huyền Thần nheo mắt, mở tờ cáo trạng ra, hẩn xem qua rồi vỗ bàn đứng phắt dậy, giấy bút nảy tung tóe trên bàn.

“Kẻ nào lén lút làm những chuyện hèn hạ này?”

Từ sau ngày hẩn đăng cơ, hàng năm cũng đều trình diễn màn khôi hài thế này. Ban đầu, là mấy bức thư nặc danh đặt bên long sàng trong tâm cung, sau đó lại chuyển tới long bàn trong ngự thư phòng và giờ thì là công đường bộ Hình. Lần đầu tiên nhìn thấy lá thư ấy, hẩn đã kinh hoàng toát mồ hôi lạnh, hôm nay là thư không, ngày mai nói không chừng là đao lén. Những ngày ấy, hẩn tăng cường thị vệ bên người, nhưng tuyệt nhiên không thấy động tĩnh gì. Kẻ đưa thư bí ẩn chẳng qua chỉ muốn hẩn tâm hoảng ý loạn chứ chưa dám có động thái to gan lớn mật gì, bên ngoài cũng không nghe thấy lời đồn đại lung tung.

Nội dung bức thư này thật hoang tưởng, thư viết hẩn không phải nhi tử của tiên hoàng mà chỉ là một kẻ vô danh được lén mang vào cung, nên tuyệt nhiên không xứng ngồi trên ngôi vị hoàng đế.

Nực cười không?

Trí nhớ của hẩn không tồi nên chuyện từ khi bi cô tập nói vẫn còn nhớ rõ như lòng bàn tay. Sức khỏe tiên đế vốn yếu ớt, tuy hậu cung có vô số giai nhân nhưng con nối dõi không nhiều, trước sau chỉ sinh hạ được ba hoàng tử và hai công chúa. Bản thân hẩn là hoàng nhi nhỏ tuổi nhất khi thái hậu còn là trác phi của tiên đế. Năm ấy, đại hoàng tử thay tiên đế thân chinh chiến trường, bất hạnh bỏ mạng vì trúng ám tiễn của kẻ địch. Nhị hoàng tử Lưu Huyền Nghệ vừa tròn hai mươi tuổi thì đột nhiên mắc phải bệnh lạ, miệng không thể nói, tay không thể động, hiện đã liệt nửa người. Tiên đế gửi gắm tất cả hi vọng vào hẩn, tự mình giữ hẩn bên cạnh để dạy bảo mọi điều. Năm đó, hẩn còn nhỏ tuổi nhưng đã có phong thái đế vương, hiện rõ tố chất của người kế thừa hoàng vị. Khi đất nước liên tục gặp phải thiên tai, hẩn điều tiết ngân sách vỗ về nạn dân, biểu hiện xuất sắc, thu được dân tâm, vì thế sau khi tiên đế băng hà, ngôi vị hoàng đế

đương nhiên thuộc về hắn. Trong triều cũng có một số đại thần ủng hộ nhi hoàng tử, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một nhóm thiểu số, không đáng để tâm.

Trong hoàng cung, mỗi khi phi tần lâm bồn đều phải được ghi chép nghiêm ngặt vào sổ sách; thái y đồ đệ, cung nữ hầu hạ là ai đều phải viết rõ; khi nào dự sinh, khi nào vỡ ối, khi nào hạ sinh, đều chép lại cẩn thận. Bách tính sinh con còn chưa thể nhận nhằm hưởng chi là nhi tử của hoàng đế, xem ra trộm long tráo phụng ở hoàng cung này còn khó hơn cả việc lên trời.

Thế nhưng mục đích của lá thư nặc danh này rốt cuộc là gì? Tác giả của lá thư này hoàn toàn không để lại chút tung tích gì, Lưu Huyền Thần từng âm thầm điều tra, nhưng không hề tìm thấy kết quả nào. Hắn vốn chỉ cho đây là trò đùa dai của kẻ rối hơi nào đó, nhưng hiện tại xem chừng sự việc ngày càng tiến xa, bằng không sao lại gửi thư tới bộ Hình chứ?

Sắc mặt Lưu Huyền Thần lập tức nghiêm lại, đối với việc này hắn đã quá xem thường.

“Hoàng thượng, xin người đừng quá lo lắng, thần sẽ cố gắng điều tra kẻ đứng sau vụ việc này là ai”. Đồ Tử Bân thấy sắc mặt hoàng thượng không tốt, vội lên tiếng trấn an.

“Bình tĩnh xem tình hình thế nào đã, tuyệt đối không được để lộ chuyện này, có tin tức gì, bất kể là nhiều hay ít, cũng phải lập tức tiến cung bẩm báo với trẫm. Đồ khanh, trẫm mệt rồi, khanh lui trước đi!” Lưu Huyền Thần phát tay tỏ ý muốn một mình yên tĩnh.

Đồ Tử Bân thi lễ rồi dõng gót khỏi ngự thư phòng. Đi được vài bước, hắn do dự một chút rồi xoay người bước qua cửa hậu cung, đi về hướng thái y viện.

Trong khoảng sân nhỏ ở thái y viện, mấy nia thảo dược được trải khắp để phơi khô, còn Vân Ánh Lục thì đang trò chuyện cùng một tiểu thái giám. Trong thái y viện, mỗi y quan đều có một thái giám đi

theo làm việc vặt như xách hòm thuốc, sơ chế dược liệu... Đi theo Vân Ánh Lục là một thái giám họ Trương tên Đức, thường được gọi là Tiểu Đức Tử, thật thà chất phác, vừa tròn mười tám tuổi.

“Tiểu Đức Tử, cậu là người ở đâu thế?” Vân Ánh Lục hỏi.

“Tiểu nhân là người Sơn Đông”. Tiểu Đức Tử uốn lưỡi trả lời, tay vẫn thoăn thoắt đảo dược liệu trên nia.

“Cậu có nhớ nhà không?”

Tiểu Đức Tử cười ha hả rồi gãi đầu gãi tai đáp, “Không, tiểu nhân bảy tuổi đã vào cung, chuyện trước kia không nhớ rõ lắm”.

Vân Ánh Lục nhìn cậu ta đầy thông cảm. Bảy tuổi đã bị tình thân đưa vào cung, cả đời chuyên tâm hầu hạ người khác, không được yêu đương, không người nối dõi, thật là bi thảm.

“Vân thái y, ngài đừng như vậy, kỳ thật tiểu nhân ở hoàng cung này cũng rất hạnh phúc”. Tiểu Đức Tử vui vẻ nháy mắt rồi nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh xung quanh, sau đó tiến đến nói nhỏ bên tai Vân Ánh Lục, “Tiểu nhân hiện đang đối thực với một cung nữ tỷ tỷ, cô ấy rất tốt với tiểu nhân!”

“Đối thực?”

“Vân thái y, ngài không biết hay sao?” Trên mặt Tiểu Đức Tử rõ ràng hiện lên ba chữ 'không thể nào'.

“Tôi... vừa mới tiến cung, chuyện trong cung cũng chưa hiểu mấy”. Vân Ánh Lục nuốt nước bọt, trả lời.

“Thân phận của cung nữ và thái giám vốn dĩ đều như nhau, một khi đã vào cung thì không còn đường thoái lui. Kỳ thực cơ hội được hoàng đế sủng hạnh của cung nữ hầu như là không có, phi tần mỹ nữ nhiều như vậy, người còn chẳng thể biết hết. Thế nên, một số thái giám và cung nữ có cảm tình với nhau thường sẽ kết đôi, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau chăm sóc như người một nhà, như thế gọi là 'đối

thực'. Còn cung nữ được gọi 'thái hộ' với ý như cơm ngon canh ngọt của người kia”.

Vân Ánh Lục nghe Tiểu Đức Tử kể chuyện mà lòng dạ đau thắt cả lại, chuyện này có khác gì trò chơi vợ chồng ngày nhỏ đâu? Có điều, trò chơi vợ chồng là những kỉ niệm đẹp thời thơ ấu, còn tình cảnh đối thực của cung nữ và thái giám lại là liệu pháp an ủi tinh thần cho hiện tại.

Cô thở dài, hỏi tiếp “Tiểu Đức Tử, thái hộ tỷ tỷ của cậu là ai?”

Mặt Tiểu Đức Tử đỏ bừng, cậu ta ngượng ngùng đáp, “Là Mãn Ngọc tỷ tỷ trong cung hoàng hậu, con người cô ấy tốt lắm, vừa dịu dàng vừa xinh đẹp. Trong cung nhiều công công thích cô ấy lắm!”

“Thế nhưng người cô ấy thích lại là cậu, đúng không?”

Tiểu Đức Tử cười trừ không nói, tình cảm tràn đầy không cần thể hiện bằng lời.

Vân Ánh Lục nhìn Tiểu Đức Tử ngượng ngịu nghịch đồng thảo được, không khỏi bật cười. Nét tươi cười rạng rỡ ấy khiến cho bước chân hùng hổ của Đổ đại nhân dừng khựng lại, có gì đó lạc nhịp không rõ nguyên do trong lòng hắn.

“Đổ đại nhân!” Tiểu Đức Tử thoáng trông thấy Đổ Tử Bân, vội đứng dậy thi lễ.

Nụ cười của Vân Ánh Lục tập tức đông cứng lại, cô tròn mắt nhìn theo Tiểu Đức Tử, toàn thân lập tức rơi vào trạng thái phòng bị.

“Ngươi ra đây, bản quan có việc muốn hỏi”. Đổ Tử Bân máy móc nói với Vân Ánh Lục, “Tới vườn cúc phía trước”.

Vân Ánh Lục thực không hiểu giữa cô và anh ta có chuyện gì để nói với nhau nữa đây? Không phải đồng môn, không phải cấp trên cấp dưới, không phải bằng hữu, quan hệ hiện giờ cùng lắm chỉ là hàng xóm cách vách, chính xác hơn là kiểu hàng xóm cả đời không qua lại với nhau thì càng tốt.

“Ngươi không đi sao?” Đỗ Tử Bân không nghe thấy tiếng bước chân theo sau, quay đầu lại hỏi. Nhìn đại tiểu thư Vân phủ vẫn đang đứng vân vê vạt áo, không hề nhúc nhích, ánh mắt Đỗ thượng thư hung ác như muốn ăn tươi nuốt sống.

Vân Ánh Lục cắn môi, khó khăn lắm mới thốt nên lời: “Tôi đến đây, đến đây!” rồi bất đắc dĩ nhắc đôi chân nặng như chì theo anh ta đi tới vườn cúc.

Cúc hoa vừa có thể thưởng lãm vừa có thể làm thuốc, nên cúc thường nằm bên cạnh thái y viện, hiện tại không phải mùa khai hoa nở nhụy, nên cành cúc chỉ còn trơ lại vài chiếc lá gầy guộc ngả vàng. Trong vườn, một vài tiểu thái giám đang lúi húi làm cỏ cho mùa cúc sang năm, Đỗ Tử Bân khoát tay ra hiệu cho bọn họ đi chỗ khác rồi đến bên hàng rào, cách chỗ Vân Ánh Lục đang đứng chừng năm thước.

Lúc này đang là chính ngọ, cả vườn cúc như đang rũ mình trước ánh nắng gay gắt của mặt trời. Vân Ánh Lục nghiệm thân cho tú nữ từ lúc tờ mờ sáng nên giờ người vừa đói vừa khát, trời nắng như đổ lửa lại còn phải đối mặt với ánh mắt đầy hăm dọa của Đỗ Tử Bân, cô thấy mọi thứ trước mắt mình bắt đầu nhòa nhạt.

“Anh có chuyện gì thì mau nói đi!” Cô day day huyết thái dương, đề phòng bị ngắt xiu.

“Vì sao cô phải giả làm y quan, trà trộn vào hậu cung?” Đỗ Tử Bân oán hận lên tiếng.

Vân Ánh Lục nhướn mày bức bối: “Xin anh đừng ăn nói tùy tiện như vậy, Đỗ đại nhân, tôi đích thực là y quan do thái hậu mời đến”.

Đỗ Tử Bân hừ nhẹ trong họng: “Cô biết bản quan cai quản bộ nào không? Hình bộ đấy! Dù cho có kẻ xàm ngôn loạn ngữ cỡ nào, bản quan cũng đều nhanh chóng tóm được đuôi cáo của hắn, huống chi là cô - đại tiểu thư Vân Ánh Lục nhà bên. Việc cô đóng giả làm Vân

Nhĩ Thanh viết mấy bài diễm từ cho nữ tử thanh lâu xướng ca đàn sáo thì cũng có thể bỏ qua, nhưng y quan sao, hù, bản quan sợ là ngay cả đương quy và bán hạ, cô cũng không phân biệt nổi ấy chứ!”

Vân Ánh Lục bất mãn lắc đầu, cô không thể nói cho anh ta biết linh hồn trong thân xác Vân Ánh Lục này kỳ thật là bác sĩ Cơ Uyên Bạch từ thế kỷ hai mươi một xuyên không tới đây!

Nói không rõ, chi bằng không nói.

“Tôi phân biệt nổi hay không cũng chẳng quan hệ gì đến Đỗ đại nhân”.

Gương mặt anh tuấn của Đỗ Tử Bân rúm ró vì tức giận. “Ai nói không có quan hệ?”. Ánh mắt như thiêu như đốt xoáy vào Vân tiểu thư, “Cô nghĩ bản quan không biết cô đang tính toán gì sao? Đầu tiên là cắt cổ tay tự sát, bây giờ lại nghĩ cách nhập cung, cô muốn tìm cơ hội tiếp cận bản quan, sau đó nổi lại hôn ước chứ gì? Nói cho cô biết, cô không có cửa đâu! Bát nước hắt đi thì không thể lấy lại được, kể cả bản quan cô độc đến già cũng sẽ không cưới loại tiểu thư nông cuồng kiêu ngạo như cô đâu”.

Oán hận tích tụ bao năm nay rốt cuộc cũng được bung ra. Nhưng vì sao lại không hả lòng hả dạ vậy chứ?

Hắn thận trọng quan sát Vân Ánh Lục, sắc mặt nàng vẫn bình tĩnh như thường.

Vân Ánh Lục bị một hồi quát thét của Đỗ Tử Bân làm cho đầu váng mắt hoa, cô chẳng buồn phản kháng, nhưng thần trí đột nhiên vô cùng rõ ràng. Cô chớp mắt mấy cái rồi chậm rãi bắt mạch cho mình, sau đó lại bước tới gần, nắm lấy cổ tay Đỗ đại nhân.

Đỗ Tử Bân nhất thời không kịp phản ứng, ngoan ngoãn thuận theo cô.

“Hiện tại tôi vừa đói vừa mệt, cơ thể yếu ớt và cũng sắp lên cơn sốt rồi. Đỗ đại nhân, anh cũng đang bị nội hỏa công tâm khiến cơ thể

hư nhiệt sinh mệt mỏi, anh sắp bị tức giận đè chết đấy”. Cô mỉm cười rồi buông cổ tay Đỗ Tử Bân ra.

Đỗ Tử Bân lạ lẫm nhìn Vân Ánh Lục, chỗ cổ tay cô nắm râm ran khó tả, trong lòng cũng như có dòng nước mát thấm nhuần tốt tươi.

“Đỗ đại nhân, bát nước đổ đi kỳ thật có thể lấy lại được. Dưới ánh mặt trời, nước bốc hơi, sau đó gặp khí lạnh hóa thành mưa rơi xuống vẫn là bát nước ban đầu. Nhưng mà quá trình này rất phức tạp, quan hệ giữa chúng ta không cần phải tốn nhiều công sức như vậy. Anh cứ thoải mái đi, tôi chưa từng có ý định nối lại hôn ước với anh. Tôi nhập cung quả là vì mục đích riêng, nhưng không có tí quan hệ nào với anh cả. Cuộc gặp gỡ hôm nay chỉ là do trùng hợp, tôi biết anh là đại tài tử, nhưng cũng đừng ở trước mặt tôi ăn nói to tát, lãng phí tình cảm”.

“Chẳng lẽ cô muốn làm phi tần của hoàng thượng?” Trong đầu Đỗ Tử Bân đột nhiên hiện lên hình ảnh hoàng thượng và Vân Ánh Lục đầu kề đầu trong đình hóng mát, vô cùng thân thiết.

Vân Ánh Lục thất vọng thở dài: “Đỗ đại nhân, anh có chắc tội nhân trong đại lao bộ Hình đều là người mắc tội chứ?”

“Sao?”

“Chỉ bằng tư duy này mà anh cũng đòi phán án à? Làm phi tần của hoàng thượng? Tưởng tượng phong phú quá, anh đang viết truyện cổ tích đấy hả? Thế này đi, anh đừng quan tâm tới tôi, tôi cũng chẳng để ý tới anh, hai chúng ta cứ xa lạ như người bên đường là được. Tôi đi đây”. Vân Ánh Lục buồn bực xoay người.

Đỗ Tử Bân vội giữ tay cô lại: “Nếu xảy ra chuyện gì, đừng hi vọng bản quan giúp được cho cô”.

“Tôi có mất đầu cũng không phiền anh tới nhật xác”. Vân Ánh Lục rất ít khi tức giận nhưng hôm nay tâm trạng của cô thực sự vô cùng bực bội. “Đỗ đại nhân, chúng ta tốt xấu gì cũng là hàng xóm

láng giềng, anh lại đem chức to chức nhỏ ra áp chế nhau là sao, hay anh sợ tôi không biết anh làm quan to cỡ nào? Có cần thiết phải thế không, nói chuyện ngang hàng thì thiệt cho anh sao?”

Khóe miệng vẫn nhếch lên đầy châm biếm, nhưng khi nghe những lời này, mặt Đỗ Tử Bân lúc đỏ lúc trắng, biến đổi muôn hình vạn trạng: “Cô mới... là kẻ khoe khoang, đừng có đồ vấy cho bản quan. Việc... hủy bỏ hôn ước, cô chưa từng hối hận chút nào sao?”

Người hối hận là cô nương đại đột tự sát kia, còn cô thì chẳng có tí cảm giác nào với anh ta cả. Vân Ánh Lục định mở miệng phản bác, nhưng đột nhiên thấy xây xẩm mặt mày, không được rồi, sao người cứ như đi trên mây thế này. Cô lão đảo rồi ngã thẳng vào lồng ngực Đỗ Tử Bân.

Đỗ thượng thư theo quán tính đỡ lấy thân thể mềm mại đột nhiên nhào vào người mình, tim đập thình thịch như trống trận. Nha đầu kia còn dám mạnh miệng, cô ta chẳng phải đang chủ động nhào vào mình sao?

“Vân Ánh Lục, xin cô hãy chú ý đến lễ tiết, đây là hoàng cung, không thể tùy tiện như ở nhà...”

Ở nhà thì có thể nhào vào người nhau hay sao?

“Vân Ánh Lục... nam nữ thụ thụ bất thân...” Hắc cứng đờ cả người, có chút không nổi đẩy Vân tiểu thư ra, nhưng chợt phát giác người cô mềm nhũn, chỉ chực ngã khuỵu.

Hóa ra nàng đã hôn mê bất tỉnh mất rồi.

Chương 13: Gian thương “cửa gái”

Nắng xuân đã tắt từ lâu nhưng sắc trời vẫn còn sáng rõ.

Mỗi lúc chiều tà ngả bóng, Trúc Thanh lại đứng ngoài cổng ngó nghiêng khắp nẻo đường dẫn đến hoàng cung. Từ ngày Vân tiểu thư tiến cung làm thái y, hình ảnh nàng đứng ngóng tiểu thư đã trở thành cảnh tượng quen thuộc của Vân phủ. Thế nên hàng xóm láng giềng xung quanh đều lấy đó làm mốc giới thời gian cố định, “Nhìn thấy không, nha đầu Trúc Thanh của Vân phủ đã ra cửa rồi đấy, chúng ta về nhà làm cơm tối thôi”.

Trúc Thanh dụi mắt mấy lần mà vẫn không thấy bóng dáng xe ngựa của Vân gia đâu cả, hôm nay tiểu thư lại về muộn rồi. Tiểu thư cũng thật là, trước đây chủ tớ thân thiết suốt ngày bên nhau, vậy mà giờ lại chạy vào cung làm y quan gì đó, để nàng một mình lủi thủi trong Vân phủ, thành ra, tuổi còn trẻ mà lúc nào cũng ngẩn ngơ, thất thần.

Chăm sóc, bảo vệ cho tiểu thư là sứ mệnh cũng là giá trị sinh tồn của nàng. Hiện tại, cuộc sống của nàng còn ý nghĩa gì nữa chứ? Nàng giờ khác nào người mẹ nửa đời lo lắng cho con gái, nữ tử vừa xuất giá, lòng dạ vô cùng bất an, không biết nên làm thế nào.

May mà chỉ có ngày phùng ngũ[1] tiểu thư mới ở lại trong cung, còn những buổi tối khác đều hồi phủ, ngày phùng cửu[2] như ngày mai còn được nghỉ, nhờ vậy, nàng mới có cơ hội hầu hạ tiểu thư.

[1] Phùng ngũ là các ngày 5, 15, 25 trong tháng.

[2] Phùng cửu là các ngày 9, 19, 29 trong tháng.

Thời gian tiểu thư ở phủ là lúc nàng vô cùng hạnh phúc. Tiểu thư hiện tại và tiểu thư trước kia hoàn toàn khác hẳn nhau. Tiểu thư trước kia tùy hứng, ngông cuồng, kiêu ngạo, thi thư đầy bụng

nhưng nóng nảy thất thường, hờ một tí là lao đầu vào tai họa, hại nàng thường xuyên bị viên ngoại và phu nhân quở mắng. Còn tiểu thư hiện tại, tính tình điềm đạm, ngôn từ mềm mỏng, dịu dàng điềm tĩnh, đừng nói tới chuyện gây rắc rối ngay cả cao giọng sai bảo cũng hiếm khi thấy, hơn nữa lại có y thuật cao siêu.

Sự thay đổi bất ngờ của tiểu thư khiến phu nhân không tiếc bạc vàng mời đủ loại tướng số, pháp sĩ đến dò hỏi nguyên do, nhưng đám người đó chỉ giỏi nói nhăng nói cuội, lừa tiền đổi bạc mà thôi. Sau đó có một nhà sư khát thực tình cò ghé qua thành Đông Dương phán, có thể lần tự sát trước đã đưa tiểu thư đến địa phủ, trên đường đi vô tình va phải người khác nên bị hoán đổi linh hồn, sau đó Diêm Vương gia phát hiện dương thọ của tiểu thư còn dài nên mới để cho tiểu thư trở về trần thế. Tuy nhiên, hồn phách đã hoán đổi rồi thì không trở lại như cũ được nữa.

Viên ngoại và phu nhân nghe xong hoảng hốt như lạc giữa màn sương mù, nhưng về sau lại thấy tiểu thư vẫn thông tuệ linh hoạt, thần trí ổn định dù tính tình quá thực thay đổi không ít, nên cũng không truy cứu nữa.

Tiểu thư hiện tại còn đáng yêu hơn cả tiểu thư trước đây, tiền đồ lại xán lạn, sớm biết như vậy, hẳn phải cố vũ tiểu thư tự sát sớm một chút, Trúc Thanh xấu xa nghĩ thầm.

“Lộc cộc...”, trên con đường đá xanh xuất hiện một chiếc xe ngựa chạy từ hướng hoàng cung. Trúc Thanh dụi mắt nhìn cho rõ, đúng là chiếc xe tiểu thư vẫn thường dùng. Nàng vui mừng chạy ra đón, nhưng mới chạy được hai bước, bước chân đã dừng khựng lại. Bên cạnh xe còn có một người cưỡi ngựa hộ tống, mặt sắt lạnh lùng nghiêm nghị như vậy không phải là đại công tử Đỗ gia cách vách sao?

“Đỗ đại nhân, ngài tan triều rồi!” Trúc Thanh mang vẻ mặt hoài nghi, dịu dàng chào hỏi.

“Ừ!” Đỗ Tử Bàn gật đầu rồi nhảy xuống ngựa.

Trúc Thanh đang định tiến đến vén màn xe, thì chợt một cánh tay dài đã vươn đến tranh đoạt đặc quyền ấy.

Vân Ánh Lục thò khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ra, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm Đỗ Tử Bàn, sừng sốt một chút rồi lãnh đạm nói: “Không dám phiền Đỗ đại nhân”.

Lúc chưa chìm vào hôn mê sâu, chẳng phải anh ta luôn miệng nhắc đi nhắc lại câu “nam nữ thụ thụ bất thân” đấy sao? Ôi, cao đồ của Khổng phu tử, cô thực không nên phá hủy sự trong sạch của Đỗ đại nhân.

“Trúc Thanh, tới đỡ ta”. Vân Ánh Lục nhoài người ra, bám vào bả vai Trúc Thanh, mệt mỏi bước xuống xe ngựa.

Bàn tay Đỗ Tử Bàn nắm phải hư không, xấu hổ thu lại.

“Vậy Vân thái y bảo trọng”. Hắn miễn cưỡng chấp tay thi lễ rồi xoay người đi vào nhà, để mặc gia nhân đi theo dắt ngựa.

“Tiểu thư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Trúc Thanh tò mò muốn phát điên, Đỗ công tử và Vân tiểu thư ma xui quỷ khiến thế nào mà cùng hồi phủ, rồi cả vẻ mặt quan tâm của Đỗ công tử nữa chứ. Vậy là sao đây?

Vân Ánh Lục phất tay, tháo mũ y quan trên đầu ra: “Đừng hỏi gì ta nữa, hôm nay thật sự là một ngày kinh khủng”.

“Vậy tiểu thư mau kể cho Trúc Thanh nghe đi”. Trúc Thanh kéo tay Vân Ánh Lục, mặt đầy hưng phấn, hai mắt sáng lấp lánh: “Tiểu thư, là do cô đang thấy trong người không khỏe, thì vừa hay Đỗ công tử đi ngang qua và trượng nghĩa cứu giúp sao?”

Vân Ánh Lục ngẩng mặt than trời: “Nha hoàn đại tỷ, cô thật đoán như thần. Không phải ta thấy trong người không khỏe, mà là bị bỏ đói cả ngày, lại còn phơi mình dưới nắng gắt nên nhất thời ngất đi, vừa hay Đỗ... Trúc Thanh, hôm nay có ai đến phủ ta hay sao?”

Vân Ánh Lục vừa bước vào cổng đã thấy phòng khách đèn đuốc sáng trưng, vắng tiếng cười nói râm ran.

Trúc Thanh lại gần, mỉm cười đầy ẩn ý: “Là Tần Luận công tử đấy ạ”.

“Anh ta đến đây làm gì chứ?” Vân Ánh Lục buồn bực ngó nghiêng xung quanh. Trong Vân phủ nếu có người không khỏe thì đã có sẵn y quan cô đây rồi, và lại Vân thị kinh doanh châu báu cũng đâu liên quan gì tới tiệm quan tài nhà họ Tần.

Trúc Thanh kiễng chân, ghé sát bên tai Vân Ánh Lục thì thào: “Tiểu thư, kỳ thật Tần Luận công tử chính là đối tượng xem mắt của cô ở chùa Từ Ân ngày hôm đó. Hiện tại hai nhà đang chuẩn bị hôn ước cho cô và Tần công tử”.

Vân Ánh Lục suýt chút nữa ngất xỉu ngay tại chỗ, hóa ra cái ngày khủng bố này còn chưa kết thúc.

Hôm đó cô từ chùa Từ Ân trở về, nửa đường thì bị Vạn thái hậu kéo vào cung, trong đầu chỉ nghĩ tới quyền Thần Nông bách thảo kinh kia, nên sớm đã quên sạch cả chuyện xem mắt với Tần Luận.

Cô quên, nhưng Tần Luận không quên, thậm chí còn định sẵn đường đi nước bước.

Cách đây mấy ngày, Tần viên ngoại và bà mối họ Trương đã đích thân đến Vân phủ đề cập hôn sự, cha mẹ hai bên đều đã ra mặt, có thể thấy chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ tốt đẹp.

Vân viên ngoại và Tần viên ngoại tuy đều theo nghiệp buôn bán nhưng rất ít khi qua lại với nhau, có điều hai người cũng không ít lần gặp mặt trong yến tiệc thương giới hàng năm, không ngờ hai bên lại có ngày kết thông gia, đây quả là hỉ sự tốt lành của cả hai nhà.

Vân viên ngoại đã sớm biết tiếng Tần Luận tài mạo song toàn nên trong lòng cũng ngầm quý mến, nếu hai nhà có thể kết mối lương duyên này, ông cũng không cần lo lắng Vân thị không có người kế

thừa. Hôn sự này nhìn phải ngó trái đều hợp tâm ý vợ chồng Vân viên ngoại, chỉ hiềm không rõ khuê nữ nhà ông có vừa ý vị Tần công tử này không?

Đứa con gái này của ông quả thực không hề giống với khuê nữ nhà người, tài hoa thông tuệ, tính cách cương liệt, tuyệt đối không để người khác quyết định thay mình, gặp chuyện không vừa ý sẵn sàng cắt cổ tay tự sát, không thềm nói hai lời.

Vợ chồng Vân viên ngoại tỏ ý vô cùng vinh hạnh được kết thông gia với Tần gia, nhưng cũng một mực nói hôn nhân là chuyện chung thân đại sự, nhất định phải để con gái tự mình làm chủ. Khi nghe phụ thân thuật lại chuyện hai nhà gặp gỡ, Tần công tử phe phẩy chiếc quạt trong tay, miệng cười bí hiểm. Nếu mới tới cửa cầu hôn đã đồng ý ngay thì tân nương của hần hần sẽ không phải là Vân Ánh Lục. Hần thích sự thách thức như thế, phải qua khó khăn mới đạt được thành quả, đó mới là điều hần mong chờ.

Việc phụ thân tới Vân phủ chỉ là nước cò đầu tiên mà thôi. Hai ngày nữa, Tần Luận hần sẽ tự mình lên sân khấu.

Hần không trực tiếp tới Vân phủ mà đến cửa hàng kinh doanh châu báu trước, không phải để đề cập tới chuyện hôn ước mà là khiêm nhường xin Vân viên ngoại chỉ bảo kinh nghiệm buôn bán. Được một thanh niên tài giỏi anh tuấn, nức tiếng thương trường hạ mình xin chỉ giáo như thế, trong lòng Vân viên ngoại thật sự vô cùng đắc ý. Hai người lần đầu gặp mặt mà như quen biết đã lâu, trò chuyện từ sáng sớm cho tới tối mịt vẫn chưa thỏa, còn hẹn hôm khác lại tiếp tục.

Tần Luận vốn là người tinh khôn, một khi hần đã muốn lấy lòng ai thì dù có là tảng đá cũng phải nở hoa. Sau hai ngày trò chuyện liên miên ngoài cửa hàng, Vân viên ngoại vui mừng đưa Tần Luận hồi phủ uống rượu, tiện thể để phu nhân xem mặt con rể tương lai luôn.

Vân gia đời đời kinh doanh châu báu, làm gì có bảo vật nào chưa từng trông thấy, Tần Luận không mang quà cáp gì lớn mà chỉ xách theo một túi giấy vô cùng giản dị. Vân phu nhân vừa mở túi quà ra xem đã kinh ngạc không thốt nổi nên lời, bên trong là một chiếc hộp nhỏ trang trí hình tuyết liên Thiên Sơn. Thứ được phẩm này không chỉ có tác dụng dưỡng nhan mà còn tiêu độc vô cùng hiệu quả, đối với vật phẩm vô giá này, dù có nhiều tiền cũng khó có thể mua được.

Một phần hậu lễ như vậy, Vân phu nhân làm sao lại không thích?

Mẹ vợ nhìn con rể tương lai, càng ngắm càng thấy thích. Tần Luận, cứ vậy trở thành khách quen của Vân phủ từ lúc nào.

Theo lời của Vân viên ngoại và Vân phu nhân, hẳn biết Vân Ánh Lục từng có hôn ước với thượng thư bộ Hình Đỗ Tử Bân, sau đó lại từ hôn. Vân tiểu thư hiện đang tiến cung làm thái y. Về chuyện tại sao Vân tiểu thư đột nhiên lại am hiểu y thuật, vợ chồng Vân viên ngoại cũng không nhiều lời, dù sao chuyện con gái tự sát cũng không phải là việc vui vẻ gì.

Tần Luận không chỉ khiến vợ chồng Vân viên ngoại yêu thích, mà ngay cả hạ nhân trong Vân phủ như Trúc Thanh cũng bị mua chuộc, chỉ riêng đương sự Vân Ánh Lục vẫn chưa hay biết bản thân mình đã sớm bị bán đứng.

Tần Luận rất kỳ lạ, mỗi lần đến Vân phủ hẳn đều chọn lúc Vân Ánh Lục không có nhà, nên tới bây giờ hai người vẫn chưa một lần chạm mặt. Hôm nay không biết tại sao, sau một buổi chiều nhàn nhã chơi cò cùng Vân viên ngoại ở thư phòng, hẳn vẫn cùng vợ chồng Vân viên ngoại trò chuyện không dứt, dù trời đã sập tối.

Đầu bếp Vân phủ từ chập tối đã bận bịu luôn tay luôn chân, hôm nay Tần công tử ăn tối ở đây nên đồ ăn phải được chuẩn bị cẩn thận, chu đáo.

“Có tiếng xe ngựa, chắc là Vân tiểu thư đã về đấy ă”. Lỡ tai Tần Luận vẫn dựng thẳng nghe ngóng hết thay động tĩnh bên ngoài.

Vân phu nhân ra cửa nghe ngóng rồi tươi cười nói: “Tần công tử nói thật không sai, Ánh Lục của chúng ta đã về rồi”. Bà vui vẻ bước ra cửa đón con gái.

Chuyện con gái tiến cung làm thái y, vợ chồng Vân viên ngoại có chút bất đắc dĩ. Vân gia xưa nay vốn không thiếu tiền, tiểu nữ từ nhỏ được nâng niu trong phủ như hòn ngọc quý, nhưng thái hậu đã hạ chỉ thì sao có thể cãi lời đây? Nhưng ngẫm lại thì đây cũng là vinh quang của gia tộc. Toàn thành Đông Dương này, không, cả đất nước này, có cô gái nào được vời vào triều làm quan như Vân Ánh Lục.

Tần Luận lễ phép mời Vân viên ngoại đi trước, rồi nổi gót bước ra khỏi phòng khách.

Giữa cảnh sắc mơ màng của trời chiều, quan phục rộng thùng thình càng khiến Vân Ánh Lục thanh mảnh như trúc. Cô lạnh lùng nhìn Tần Luận, hấn cũng không chút e dè hướng mắt đáp trả, vẻ mặt dịu dàng tựa nước, khóe môi đọng lại nét cười ẩn ý.

“Ánh Lục, sao con không chào Tần công tử một tiếng”, Vân phu nhân khế trách cứ, bà nhìn sang con gái rồi lại nhìn Tần Luận, nếu hai đứa thành đôi thì quả là thiên hạ vô song.

“Tần công tử, gần đây anh rảnh rồi nhỉ?” Vân Ánh Lục phiền não lên tiếng, ‘con công chúa’ hôm nay khoác lên người bộ trường bào màu hồ thủy càng tôn thêm vẻ anh tuấn tự mãn, đến nữ nhân nhìn thấy cũng vài phần tủi thân.

“Không đâu, gần đây ta bận đến nỗi cháy đầu bỏng trán luôn”. Tần Luận bước xuống bậc thềm, làn gió đêm thổi bay vạt trường bào càng tăng thêm vẻ uy hùng diễm lệ, hấn xoay người tránh cơn gió, vừa hay đứng ngay bên cạnh Vân tiểu thư. Hấn cúi đầu ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của Vân Ánh Lục, ánh mắt âu yếm bao trùm lấy cô.

“Tần công tử bận chuyện gì vậy?” Vân viên ngoại kinh ngạc hỏi. Ngồi chơi từ trưa đến giờ, ông không nghe Tần Luận nhắc nhỡm gì đến chuyện này.

Tần Luận ra vẻ lo âu nói: “Tiệm thuốc Tần thị lâu nay luôn có vài vị đại phu đảm nhiệm việc khám bệnh bốc thuốc, nhưng mấy ngày nay không biết có chuyện gì mà mấy đại phu này lữ lượt xin nghỉ phép về quê khiến công việc trong tiệm thuốc hết sức rối loạn, bệnh nhân không được chăm sóc, đơn thuốc sai cũng chẳng có ai nhận ra. Nếu mời đại phu bên ngoài tạm thời lo liệu, cháu e sẽ sớm làm hỏng danh tiếng của cửa hiệu mất. Ngày ngày quan sát mọi việc diễn ra trước mắt, tâm can thật sự buồn phiền, nên cháu mới tìm tới Vân viên ngoại để trò chuyện giải khuây”. Nói xong, hấn cố tình thở dài thườn thượt.

Vân viên ngoại và phu nhân liếc nhìn nhau rồi cùng nhìn sang Vân Ánh Lục.

“Ánh Lục ngày mai được nghỉ ở nhà, hay là, để... Ánh Lục tới cửa hiệu giúp một hôm”. Vân phu nhân khẽ lên tiếng.

Vân Ánh Lục trăn trối nhìn mẫu thân. Bất cô đi khám tư thì thà bảo cô nhảy xuống huyết còn hơn, thực là chẳng có chút đạo đức nghề nghiệp.

“Có được không ạ?” Thứ Tần Luận đang chờ chính là những lời này, chỉ hận không thể vỗ đùi khen ngợi, nhưng vẫn tỏ vẻ băn khoăn, khó xử.

“Đương nhiên là có thể, bắt mạch bốc thuốc trong một ngày thì cũng chẳng có gì là vất vả. Ánh Lục, Tần phủ và Vân phủ giao tình thân thiết như vậy, chuyện này con nhất định phải ra tay giúp đỡ. Ôi, gặp chuyện khó khăn mới thấy thâm giao hữu dụng”. Vân viên ngoại nghĩa khí vỗ ngực, nói.

Vân Ánh Lục hít sâu một hơi: “Phụ thân, con chuyên khám phụ khoa mà”. Giọng nói ỉu xiu, không hề có chút sức lực.

“Ánh Lục, đừng làm cha con khó xử, chỉ một ngày thôi, không được sao?” Vân phu nhân cũng không hề có lập trường, nghiêng hẳn về phía Tần Luận, một lòng một dạ tìm cơ hội cho đôi trẻ tiếp xúc nhiều hơn để sớm định hôn sự.

Trúc Thanh đứng bên cạnh chớp mắt, nói thêm: “Tiểu thư, ngày mai em đi cùng nhé”.

Hay lắm, cô đã bốn bề thọ địch[3], một mình tác chiến, liệu còn có thể thắng sao?

[3] Nguyên văn là “tứ diện Sở ca”, dùng để ví cảnh ngộ bí bức không lối thoát. Câu thành ngữ này xuất phát từ điển tích khi Lưu Bang vây quân Hạng Vũ trên bờ Ô Giang, ông ta đã sai người đêm đêm hát dân ca nước Sở để làm nhụt chí đối phương.

Khó khăn cô mới có được ngày nghỉ ở nhà, vậy mà chỉ vì một lời than vãn của Tần Luận đã tan thành mây khói.

Bữa tối hôm đó, Tần Luận ăn uống vô cùng ngon miệng trong khi Vân Ánh Lục như nuốt mật vào bụng, vừa ăn vừa trừng mắt nhìn gã mỹ nam lúc nào cũng đeo nụ cười giả lả trên mặt, cô phải làm gì để hấn buông tha cho cô đây?

Tần Luận đón ánh mắt của cô, cười như mở cò trong bụng.

Chương 14: Chuyên gia phòng khám

Thư phòng Đỗ gia.

Ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn dầu soi tỏ cuốn sách Lịch triều án liệt đại toàn trên chiếc bàn gỗ phong cũ kĩ, sách đã mở ra nhưng người đọc lại đang ngáy người nhìn ánh đèn chập chờn trước mắt.

Hôm nay Đỗ Tử Bân thật sự không đủ tĩnh tâm để đọc sách, hắn đứng lên, chấp tay sau lưng thông thả bước quanh phòng, trong đầu dần hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đôi mắt nhắm chặt lúc ban trưa.

Lần đầu tiên trong đời hắn ôm một cô gái trong lòng, mà đó lại là Vân Ánh Lục - nha đầu hỗn xược một hai đời từ hôn với hắn, thật là không biết nên khóc hay nên cười đây. Vừa dìu tới thái y viện thì Vân Ánh Lục cũng hồi tỉnh, sau khi uống xong bát nước đường do tiểu thái giám dâng lên, nàng nằm nghiêng trên giường, khách khí tạ ơn, rồi không nói gì thêm với hắn nữa. Khi đó, hắn mới thực sự tin nàng tiến cung không phải là vì muốn hắn chú ý đến.

Lẽ ra hắn không nên quát mắng nàng trong vườn cúc, không nên nói với nàng những lời thiếu suy nghĩ. Thân thể con gái vốn dĩ đã yếu ớt vậy mà còn bị bỏ đói, bị phơi nắng nên mới ngất xỉu như thế. Hắn còn nhớ cơ thể nằm gọn trong lòng hắn mảnh khảnh tới mức như chạm được cả vào xương, thật khiến người ta phải đau lòng.

Đỗ Tử Bân vốn là người phải trái phân minh, đã phạm lỗi thì sẽ gánh chịu hậu quả tới cùng. Hắn không quay về bộ Hình mà vẫn đứng bên ngoài thái y viện, phòng trường hợp Vân Ánh Lục lại ngất xỉu hay ngộ nhỡ bị người khác phát hiện ra thân phận nữ nhi. Mãi đến lúc nhá nhem tối, hắn vẫn một hai theo xe ngựa của nàng đi về hướng Vân phủ.

Nàng đã yên lành vào phủ, hắn còn dây dưa gì nữa đây?

Không dây dưa cái gì chứ, từ tối đến giờ, trái tim không lúc nào yên ổn khiến hấn vô cùng bất an. Đỗ Tử Bân buồn bực nhú mày bước ra khỏi phòng, chậm rãi thả bước đến bên hồ nước để gió đêm xua tan nỗi lòng rối loạn.

Trong sân đình vắng lặng, chỉ còn tiếng côn trùng rả rích êm tai. Hấn dỗi mắt nhìn khoảng tường ngăn cách Vân phủ bị bụi cây che khuất, trên đó có một mảnh ngói lưu ly bị lỏng do Vân Ánh Lục nhào người va phải. Nàng không hề biết, mỗi khi nàng nhào người trên bờ tường, luôn có một ánh mắt chuyên chú từ cửa sổ thư phòng hướng đến. Nàng thật sự là một đứa bé bị chiều hư, kiêu ngạo, ngang ngược. Mỗi khi nhìn thấy Vân tiểu thư, hấn lại cảm thấy vô cùng yếu đuối bất lực, không sao nắm giữ được nàng.

“Tiểu thư, hôm nay cô không được khỏe, nên nghỉ sớm một chút đi!” Trên đầu tường đột nhiên xuất hiện hai bóng người.

Đỗ Tử Bân theo bản năng lùi lại, để cho bóng đêm dày đặc che khuất bản thân.

“Ta thấy trong người bức bối quá, muốn ra ngoài hít thở ít không khí trong lành”. Vân Ánh Lục kiễng chân, dứt mấy cái lá.

“Tiểu thư, không phải là cô đang nghĩ tới Tần công tử đấy chứ?” Trúc Thanh trêu ghẹo.

“Hấn ta thì có gì hay mà ta phải nghĩ, không quen không biết, tự dưng lại chạy đến đây gây phiền nhiễu. Ta hận nhất là loại đàn ông dùng tâm kế lợi dụng người khác”. Thực chẳng khác nào Đường Giai vậy.

“Tần công tử có thể lợi dụng chúng ta gì chứ? Gia sản Tần phủ cũng ngang ngửa Vân phủ nhà chúng ta mà”.

“Nhìn anh ta cười y như hồ ly, thật là biết cách khiến người khác khó chịu mà”.

“Trên đời này có hồ ly anh tuấn như vậy sao?” Trúc Thanh che miệng cười khúc khích.

“Miễn bàn tới gã này, để ta yên tĩnh một lúc”. Vân Ánh Lục ngẩng đầu lên nhìn trời, trăng hôm nay cong mảnh như lá lúa, một tháng nữa lại sắp trôi qua rồi. Cô kí thân đến thành Đông Dương này đã gần hai tháng, hiện cũng không rõ dương lịch là ngày bao nhiêu, hôm nay là thứ mấy, tương lai không có cách nào nắm giữ, mơ hồ trải qua từng ngày, đây thực sự không hề giống cuộc sống của Cơ Uyên Bạch trước kia.

Cô mãi suy nghĩ đến độ ngẩn ngơ.

“Tiểu thư, đừng ngắm trăng nữa, chúng ta quay về phòng đi, sáng sớm ngày mai Tần công tử sẽ đến đón chúng ta đấy!” Trong bóng đêm, Trúc Thanh thoáng rung mình sợ hãi, vội lay cánh tay Vân Ánh Lục ra chiều thúc giục.

Vân Ánh Lục lưu luyến nhìn ánh trăng thêm một lần nữa, rồi cùng Trúc Thanh biến mất sau bức tường.

Đỗ Tử Bân buồn bã thở dài. Tần công tử mà Trúc Thanh nhắc tới là ai? Vị hôn phu mới của Vân Ánh Lục sao? Gần đây hắn không hề nghe nói Vân phủ có hôn ước với gia đình nào, nhưng qua khẩu khí của Trúc Thanh có vẻ như người này không còn xa lạ gì với Vân gia.

Từ khi hủy hôn, hai bên đã tuyên bố từ nay về sau, nam cưới nữ gả, tuyệt nhiên không liên quan gì đến nhau. Chuyện nàng sắp thành thân có can hệ gì với hắn đâu.

Chỉ là mọi chuyện xảy đến quá nhanh!

Trái tim Đỗ Tử Bân lại bắn loạn những dao động bất thường, hắn không thích cảm giác này chút nào, hắn ra lệnh cho chính mình bình tĩnh lại. Rốt cuộc cũng vẫn là người đàn ông tự chủ, chỉ trong chốc lát, tâm can đã bình lặng như nước, chỉ e đó chẳng qua là biểu hiện bên ngoài mà thôi.

Một lát sau, Đỗ thượng thư lại sai bước tới thư phòng, tập trung tinh lực nghiên cứu những bản án mới, cứ như mọi chuyện ban nãy chẳng hề liên quan gì đến hắn.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm càng lúc càng sâu hơn.

Ngày hôm sau, chợ sáng trong thành Đông Dương còn chưa mở, xe ngựa của Tần phủ đã lọc cọc gõ móng trên đường. Lúc Tần đại công tử cười mỉm chỉ từ trên xe bước xuống, một bộ trường bào màu xanh ngọc thêu chỉ tơ da cam dưới ánh nắng mai càng thêm rực rỡ chói lòa, khiến hắn tựa như con công đang phô trương bằng hết cái đuôi diễm lệ của mình. Rõ ràng hai màu sắc cực dung tục, cực chói lóa là vậy nhưng khi khoác trên người hắn lại đẹp để lạ thường.

Ôi, đúng là mỹ nam, có khoác bao tải cũng thành áo tiên. Người trông cửa của Vân phủ nức nở khen thầm.

Vân Ánh Lục trước giờ vốn là người giữ chữ tín, tuy trong lòng rất không tình nguyện, nhưng vì đã đồng ý với Tần Luận nên đành phải ghé đến Tần gia một chuyến. Trời vừa tỉnh mơ, cô đã dặn dò Trúc Thanh chuẩn bị hòm thuốc, khăn vải. Do thời tiết giao mùa đã dần oi bức nên Vân Ánh Lục mặc y phục giản dị màu hồng phấn, không đeo trang sức mà chỉ dùng một dải khăn lụa buộc tóc gọn gàng.

Hai người vừa ra khỏi phòng đã thấy Tần Luận và cha mẹ cô đang đứng trong vườn trò chuyện.

“Tần công tử, ngài đã tới!” Trúc Thanh từ xa đã ngọt ngào chào hỏi.

“Chào buổi sáng!” Tần Luận vẫn anh tuấn như mọi khi, vừa tao nhã xoay người ánh mắt hắn đã lập tức sáng ngời. Thiên nhiên khử điêu súc[1]. Trong đầu hắn chợt nảy ra hai câu thơ này, sự ái mộ ngập tràn trong đáy mắt.

[1] Hai câu thơ trích trong bài “Ức cộ du thư” của Lý Bạch, ý chỉ vẻ đẹp không son phấn của người phụ nữ.

Vân Ánh Lục ăn vận đơn giản nhưng hình dáng, khí chất nàng lại đẹp tới mức khiến người khác phải nín thở, thanh nhã tựa mây xanh[2]. Vẻ đẹp này, ngay cả thi nhân nổi danh nhất trong thành Đông Dương cũng phải cạn từ để tả.

[2] Ở đây có ý giải nghĩa từ tên của Vân Ánh Lục.

“Sao con lại ăn mặc đơn giản như vậy?” Vân phu nhân trách móc nhưng giọng điệu không khỏi tự hào, “Người khác thấy con như vậy, lại tưởng mẫu thân không thương con đấy, ngay cả mấy đồ trang sức nhỏ cũng không có”.

Vân Ánh Lục nhăn mặt: “Mẫu thân, con đi làm mà, có phải đến làm khách đâu”.

“Thì cũng là lần đầu tiên tới nhà...” Vân phu nhân chưa nói xong, Tần Luận đã vội ngắt lời, “Vân phu nhân, Ánh Lục suy nghĩ rất thấu đáo đấy ạ. Nếu ăn mặc trang điểm lộng lẫy, người bệnh sẽ chỉ chú ý tới bề ngoài mà hoài nghi y thuật của nàng. Ánh Lục vốn là người biết suy nghĩ trước sau mà”.

“À, thì ra thế!” Vân phu nhân cười, “Thật là, ta là mẫu thân mà cũng không hiểu tâm tư con gái mình bằng Tần công tử”.

Vân Ánh Lục liếc xéo Tần Luận. Ánh Lục, Ánh Lục, gọi thân thiết quá đấy, nghe thật chói tai.

Cô cũng chẳng thèm phản pháo lại những lời mật ngọt chết ruồi của hắn, người trong sạch tự mình biết lấy. Vân Ánh Lục thản nhiên hành lễ với cha mẹ: “Phụ thân, mẫu thân, con đi đây”.

Lúc tiễn hai người ra cổng, vợ chồng Vân viên ngoại có chút e dè khi để con gái ngồi chung xe ngựa với Tần công tử, nhưng không sao, bên trong chẳng phải còn có ‘cái đuôi’ Trúc Thanh sao?

Đỗ Tử Bàn dậy sớm chuẩn bị vào triều, nhưng vừa bước chân rời khỏi cửa, trước mắt hắn đã xuất hiện một cỗ xe ngựa lớn, bên trong một gã nam tử anh tuấn thò đầu ra vẫy chào vợ chồng Vân viên ngoại, khiến hắn đứng như chôn chân tại chỗ.

Hay lắm, một ngày an lành đã bị phá hủy trong chớp mắt.

Tiệm thuốc Tần thị tọa lạc ở khu vực phồn hoa nhất trong thành Đông Dương, mặt tiền rất thoáng, bên trong cũng vô cùng rộng rãi. Các tủ thuốc trong cửa hiệu được sắp xếp rất hợp lý, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, dày đặc chật kín. Mỗi một ngăn tủ đều dán nhãn ngay ngắn, chỉ có vài ba tiểu nhị đã làm lâu năm mới có thể nhanh chóng nhận ra ngăn đựng thuốc.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại trước cửa tiệm thuốc, Tần Luận nhảy xuống vén màn xe, đỡ Trúc Thanh xuống. Đến lượt Vân Ánh Lục, hắn mỉm cười, vươn tay nhẹ nhàng ôm ngang thắt lưng nàng nhắc xuống.

Trúc Thanh vội vàng cúi đầu. Tần công tử và Đỗ công tử thực là hai người hoàn toàn khác nhau, một người không hiểu gì về ái tình, một người lại rất am hiểu về ái tình.

Vân Ánh Lục đang định trách cứ Tần Luận thiếu nghiêm túc thì đôi mắt hạnh đột nhiên tròn tròn, khuôn miệng ngạc nhiên mở lớn quên cả khép.

Mặt trời còn chưa lên cao, vậy mà trước tiệm thuốc Tần thị đã có một hàng người dài dằng dặc, tất cả đều là phụ nữ, từ bà lão bảy tám mươi tuổi tóc bạc phơ cho tới mấy cô bé mới trạc mười hai, mười ba tuổi. Tất cả đều xếp hàng ngay ngắn, không âm ỉ, không tranh giành, vô cùng trật tự. Hai tiểu nhị của tiệm thuốc phụ trách giữ trật tự, còn hai người khác thì ngồi viết danh sách.

Một bên cửa chính của tiệm thuốc có treo một tấm vải lớn trên đó viết: “Từ tháng này, ngự y trong cung đến khám tại bốn tiệm vào

ngày phùng cửu, chuyên trị bệnh phụ nữ, đem lại vẻ đẹp như thiếu nữ”.

Vân Ánh Lục chớp mắt liên hồi, màn quảng cáo này rất quen, trông chẳng khác nào mấy phòng khám dịch vụ trong bệnh viện cả. “Đem lại vẻ đẹp như thiếu nữ”, cô là thần thánh sao?

Ngày phùng cửu khám bệnh! Ngày phùng cửu không phải là ngày nghỉ của cô hay sao? Lại còn ngự y trong cung nữa chứ, Tần Luận đúng là rất biết lợi dụng người khác mà.

Không cần suy nghĩ nhiều cũng đã tỏ, chuyện tất cả đại phu trong tiệm thuốc đồng loạt xin nghỉ phép hoàn toàn là chiêu thức Tần Luận đã bố trí sẵn.

Cô mới chính là mục đích của anh ta.

Vân Ánh Lục nghiêm mặt, xoay người, lạnh lùng nhìn Tần Luận: “Tần công tử, anh xem tôi là người thế nào, ai cho anh quyền làm thế này? Anh thấy tôi dễ bị lợi dụng lắm sao?”

Cô không khỏi liên hệ tới chuyện của Đường Giai.

Tần Luận chưa từng thấy Vân Ánh Lục tức giận như vậy nên không dám đùa cợt thêm nữa, thời điểm này, nói thẳng nói thật vẫn là tốt. Hắn kéo cô ra sau xe ngựa: “Ánh Lục, nàng và ta đều chưa thành thân, nếu gặp mặt riêng thì sẽ bị mọi người dị nghị, thế nên ta mới nghĩ ra cách này để mời nàng tới đây. Sao vậy, nàng không vui chăng?”

Vân Ánh Lục mím môi tức giận, không nói nổi lời nào.

Đôi mắt đẹp của Tần Luận cong lên dò ý, hắn vội thay đổi phương thức nói chuyện: “Ánh Lục, nàng trách ta lợi dụng nàng sao? Không phải như vậy, nàng y thuật cao siêu như vậy hẳn không giống mấy gã thái y trong mắt chỉ có tiền quyền, đối với dân chúng chẳng thêm quan tâm, đếm xỉa. Đối với nàng, ai ai cũng phải được đối xử bình đẳng, có đúng không?”

“Đương nhiên, trong mắt tôi chỉ có bệnh nhân, không có người nghèo cũng không có kẻ giàu”. Vân Ánh Lục rút cuộc cũng chịu mở miệng.

“Đúng rồi, ông trời ban cho nàng tài năng như vậy sao có thể để mai một được. Nàng xem, tiệm thuốc vừa mới treo biển gấm, phụ nữ toàn thành Đông Dương đã tới đây xếp hàng từ lúc nửa đêm, nàng muốn bọn họ phải thất vọng sao?” Tần Luận chớp chớp mắt, đáng vẻ thật vô tội.

Vân Ánh Lục nhất thời bị hấn tung hỏa mù làm cho ghen lời, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng khó chịu, đây chính là loại cảm giác bị người thao túng mà không biết nên phản kháng ra sao.

Cô sừng sốt mãi mới thốt nổi một câu: “Thế nhưng... nhưng tôi muốn chữa bệnh từ thiện, chữa bệnh ở Vân phủ cũng được, vì sao lại phải tới tiệm thuốc của anh?”

Tần Luận vỗ ngực, xòe hai ngón tay ra: “Có hai lý do. Thứ nhất là tiện cho người bệnh bốc thuốc; thứ hai, ta muốn được ở cạnh nàng”.

Có thể vừa kiếm lời vừa được ngắm mỹ nhân thì còn gì bằng. Hấn nói với vẻ mặt thật thà đến độ Vân Ánh Lục đỏ bừng cả mặt mũi.

Cô thật sự rất muốn bỏ về, để xem Tần công tử liệu còn có thể cười được nữa hay không. Nhưng vừa quay mặt nhìn hàng người bên đường, cô lại mất đi toàn bộ dũng khí. Cô thực sự không đành lòng để họ phải thất vọng.

“Ánh Lục, nàng xem, mặt trời đã lên cao, nếu không bắt đầu luôn, e là nhiều người hôm nay phải chịu cảnh xôi hồng bóng không rồi”. Tần Luận ung dung nói.

Vân Ánh Lục trừng mắt nhìn hấn: “Được, tôi sẽ khám bệnh, nhưng tôi sẽ phải thu phí của anh”.

Tần Luận mỉm cười gật đầu.

“Mỗi bệnh nhân một trăm lượng bạc”. Vân Ánh Lục từ trước đến nay vốn không có khái niệm về tiền bạc, cũng không rõ tỷ giá chênh lệch giữa thời này với thời hiện đại là bao nhiêu, thuận miệng ra giá, như thế một trăm lượng bạc nhất định là con số thiên văn[3].

[3] Chỉ những con số rất lớn, từ hàng trăm triệu trở lên.

“Không, một ngàn lượng một người”. Tần Luận rành rọt nói.

Vân Ánh Lục quan sát hàng người dài bên đường, mới ngày đầu tiên mà đã như vậy, sau này cứ ngày phùng cửu lại tới đây, tính dồn các tháng lại sẽ thành khoản tiền lớn tới đâu.

“Anh muốn khuynh gia bại sản hay sao? Có trả nổi cho tôi không?”

“Trả không được thì ta lấy thân gán nợ”. Tần Luận nhếch miệng trả lời rồi khoác vai giai nhân đi tới tiệm thuốc trong ánh mắt ngưỡng vọng của bao người.

“Ặc, anh muốn làm nhi tử của cha tôi sao?”

Câu “lấy thân gán nợ” là do Tần Luận biến báo từ “lấy thân báo đáp” sang, nghe qua thì rất bình thường nhưng lại chan chứa ẩn tình bên trong. Tính cách của Vân Ánh Lục vốn ngây thơ giản dị, làm sao mà nghĩ sâu nghĩ xa vậy được. Nếu trải đời hơn một chút, ắt cô sẽ trêu đùa ý đồ “đen tối” của Tần Luận thành việc tự nguyện bán mình vào Vân phủ làm nô bộc, đương nhiên, khi đó Tần công tử sẽ có cách ứng đối khác. Nhưng cô lại sống ở thế kỷ hai mươi mốt nên lập tức nghĩ ngay đến việc Tần Luận muốn tới Vân phủ làm con nuôi, hiếu kính phụ mẫu của mình.

Tần Luận ngạc nhiên tới độ thiếu chút nữa ngã lăn xuống đất, hẳn hoàn toàn không nghĩ những lời này lại có thu hoạch lớn đến vậy.

“Con rể cũng là con cái trong nhà, về sau ta sẽ gọi Vân viên ngoại là phụ thân”. Hắc nhướn mày, tươi cười đáp.

Vân Ánh Lục hận không thể cắn rứt đầu lưỡi của chính mình, đây chính là tự chui đầu vào rọ mà. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lúc này đỏ bừng tới mức mạch máu tưởng như bung hết ra ngoài.

“Được rồi, chuyện này nói sau, hiện giờ khám bệnh quan trọng hơn”. Tần Luận nén cười, dẫn cô vào phòng khám bên trong tiệm thuốc.

Vân Ánh Lục bước vào phòng, điều chỉnh cảm xúc như thường.

“Sao công tử vẫn còn đứng đờ ra vậy?” Trúc Thanh đứng bên cạnh sốt ruột nhắc nhở, Tần Luận mới nhàn nhã ngồi xuống bàn, vén tay áo, thư thả mài mực.

“Anh không thấy bên ngoài toàn là nữ nhân hay sao?” Vân Ánh Lục nhú mày nhắc khéo.

Tần Luận ngược mắt lên, đáp: “Nàng phụ trách khám bệnh, ta lo việc kê đơn, hiện giờ ta chỉ có thể giúp được việc nhỏ ấy thôi. Từ khi tiếp quản tiệm thuốc này, có bệnh nào chưa từng nghe đến chứ? Nàng yên tâm, ta không có hứng thú gì với bệnh nhân cả, chỉ riêng với...” Ánh mắt dạt dào ý vị thâm tình hướng về phía Vân Ánh Lục.

“Tiểu thư, vậy em ra ngoài điểm danh nhé!” Trúc Thanh xung phong nhận việc. Nếu nàng còn tiếp tục làm chân gỗ trong phòng, Tần công tử ắt sẽ không vui.

“Được, cho người đầu tiên vào đi!” Tần Luận không đợi Vân Ánh Lục mở miệng, đã tranh nói trước. Hắn sai gia nhân buông rèm để người bệnh bớt ngại ngùng khi thấy hắn hiện diện trong phòng.

Vân Ánh Lục hít sâu mấy hơi, cố gắng áp chế mọi bức bối trong lòng để bắt tay vào khám bệnh.

Bệnh nhân đầu tiên là một người phụ nữ gần năm mươi tuổi, lời còn chưa mở miệng đã đỏ bừng, hiển nhiên bệnh khó nói thì quả cũng chẳng dễ mở lời.

“Không vấn đề gì, nếu bác ngại không muốn nói, thì để cháu kiểm tra cho bác trước”. Vân Ánh Lục dịu dàng lên tiếng, khiến người bệnh cũng thả lỏng tư tưởng vài phần.

“Kiểm tra... chỗ đó?” Người phụ nữ lưỡng tuổi không dám tin vào tai mình, “Cô không ngại hẳn sao?”. Từ xưa đến nay, bà chỉ thấy đại phu bắt mạch cho phụ nữ, chứ chưa thấy ai yêu cầu cởi bỏ y phục cả. Thân thể phụ nữ xưa nay vốn chỉ được để lộ trước mặt phu quân của mình.

“Có kiểm tra mới biết bác mắc bệnh gì chứ, vùng kín cũng là bộ phận cơ thể người mà, không có gì hẳn thối cả. Bắt mạch chỉ nắm được biểu hiện thôi, không chẩn ra gốc rễ được. Bác đừng lo lắng quá, để cháu giúp bác cởi bỏ váy lót”. Vân Ánh Lục nhẹ nhàng trấn an rồi vén màn chỉ tay về phía chiếc giường.

Người phụ nữ lưỡng lự một hồi, rồi cũng chịu lấy hết can đảm nằm lên giường, chậm rãi cởi bỏ quần trong.

“Có phải khí hư ra rất nhiều, có màu vàng và mùi khác thường? Bác thường xuyên thấy ngứa ngáy khó chịu, đau rát khi đi tiểu và bị tiểu dắt, không khống chế được?” Vân Ánh Lục cúi đầu kiểm tra.

“Đúng, đúng, cô nói rất đúng!” Như được gãi trúng chỗ ngứa, người phụ nữ trung niên vội gật đầu lia lịa. “Bệnh này có chữa được không?”

“Đương nhiên là chữa được!” Vân Ánh Lục ân cần đỡ bà ta ngồi dậy, “Bác sinh nhiều con, hiện tại đã mãn kinh, đúng không?”

Người phụ nữ cười ngượng ngùng: “Tôi có sáu trai ba gái, xấp xỉ năm một, năm trước vừa bế kinh xong”.

Vân Ánh Lục rửa sạch tay trong chậu nước bên cạnh: “Ừm, bác bị viêm âm đạo, bệnh này thường gặp ở phụ nữ sau thời kỳ mãn kinh. Cháu sẽ kê cho bác một phương thuốc bao gồm lá ngải, đương quy, liên kiều, hoàng cầm... Bác nghiền nát mấy loại dược liệu trên, mỗi

đêm ngâm với nước ấm vệ sinh hạ thể, kiên trì trong nửa tháng, bệnh sẽ chuyển biến tích cực. Còn nữa, nhất định phải thay nội y hằng ngày, không sẽ bị tái nhiễm đấy ạ. Mong chín tháng sau bác quay lại đây, cháu sẽ chăm cứu hỗ trợ trị liệu, bệnh sẽ nhanh khỏi hơn”.

Vừa dứt lời, một bàn tay thon dài cầm đơn thuốc xuất hiện trong mảnh rũ.

“Trong này còn có người khác sao?” Bà ta sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

“Một người bác không cần để ý đến”. Vân Ánh Lục cầm tờ đơn thuốc đưa cho người bệnh rồi dịu dàng tiễn bà ấy ra khỏi cửa.

“Nếu nàng đối với ta tốt bằng một nửa so với bệnh nhân thì ta đã thỏa nguyện lắm rồi”. Vân Ánh Lục mới vừa ngồi vào bàn đã nghe thấy tiếng Tần Luận rủ rỉ bên tai.

“Anh thật là biến thái”. Vân Ánh Lục nghiêm giọng nói.

“Nhận xét hay đấy”, Tần Luận thuận tay kéo mảnh ra, “có điều nếu ta biến thái thật, thì nàng biết lấy ai đây?”

“Cái đó để sau hãy nói, tôi tự biết đường cân nhắc”.

Vân Ánh Lục trừng mắt, kéo mảnh lại rồi tươi cười như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chào đón người bệnh thứ hai.

Tần Luận ngồi nghiêm ngắc sau mảnh, lắng nghe Vân Ánh Lục trò chuyện với bệnh nhân. Từ khi tiếp nhận việc kinh doanh tiệm thuốc tới nay, hắn đã gặp vô số đại phu, nhưng chưa từng gặp vị đại phu nào tinh thông y khoa mà lại khiêm tốn như thế. Bệnh phụ khoa nghe qua cứ tưởng nhỏ như con kiến, nhưng hóa ra lại vô cùng quảng đại tình thâm. Một đám nữ nhân then thùng bước vào rồi lại tươi cười đi ra, khiến cho ai cũng phải nghĩ nếu không có Vân Ánh Lục trên đời thì chẳng có bệnh nào trị khỏi. Sự ấm áp của nàng ấy thực khiến người ta muốn dựa dẫm, tin tưởng.

Nước cò hắt đi hôm nay xem ra rất chuẩn.

Bản lĩnh y thuật của Vân Ánh Lục ra sao hắt cũng chưa rõ, hôm đó từ chùa Từ Ân đi ra, tuy biết nàng giúp Ấn phi sinh tiểu công chúa, nhưng hắt nào hay ca đờ đẻ đó khó khăn ra sao. Sau nghe tin nàng tiến cung làm y quan, ngẫm lại chắc y thuật không hề kém cạnh đại phu nào. Hôm nay hắt vốn chỉ muốn tìm cơ hội để đôi bên gần gũi hơn, đồng thời mượn danh tiếng của nàng để kiếm chút lời cho tiệm thuốc. Không ngờ chỉ trong một hôm tiếng tăm tiệm thuốc Tần thị đã lan khắp mười thành, đám tiểu nhị trong tiệm thuốc nhận bạc mỗi như cả tay. Vân Ánh Lục quả là người có mệnh vượng phu, hắt sao có thể không yêu chứ? Không chỉ thế, tính cách lạnh lùng, ngôn từ kỳ quái, tất cả mọi thứ ở nàng đều khiến hắt chết mê chết mệt.

Một người cao ngạo như hắt lại nhanh chóng bị nàng đánh gục.

“Đại phu, tôi không có chỗ nào không khỏe cả, tôi... chỉ muốn hỏi cô có... phương thuốc nào giúp tôi mãi mãi xinh đẹp không”.

Trước mặt Ánh Lục là một cô gái trẻ có chút nhan sắc, gương mặt cuốn hút pha chút phong trần.

Vân Ánh Lục kinh ngạc nhìn cô gái một hồi rồi nói: “Tôi kê cho cô một loại cao dưỡng nhan nhé!”

Hai mắt cô gái lấp lánh niềm vui.

“Ba tấc vỏ hoàng bách, ba tấc rễ thỏ qua, bảy quả táo đỏ, tất cả nghiền mịn thành bột, sáng sáng hòa cùng nước ấm rửa mặt, có thể ngăn được tình trạng lão hóa của da”.

Phương thuốc khá đơn giản, các vị thuốc cũng dễ tìm. Vỏ hoàng bách có tác dụng kháng khuẩn tiêu viêm; rễ thỏ qua còn có tên khác là công công tu, dùng để trị mụn ăm da, giúp lưu thông khí huyết; táo đỏ thì giúp sắc da hồng nhuận, căng mịn. Chỉ phiên vỏ hoàng bách

thì phải cạo bỏ phần xù xì bên ngoài, táo đỏ thì cần loại bỏ hạt, nghiền nát ba loại dược liệu này tương đối tốn thời gian.

Trước khi xuyên không đến thời này, Vân Ánh Lục cũng thường chế loại kem dưỡng da này cho đồng nghiệp, đó là phương thuốc cổ truyền rất hiệu quả.

Cô gái phong trần nhận đơn thuốc mà như vớ được bảo vật vội vã đi ra bốc thuốc.

“Ánh Lục, bệnh nhân kiểu như vậy, nàng nên kê thêm đông trùng hạ thảo, linh chi, hồng hoa gì đó, phương thuốc vừa rồi giản dị quá, người ta sẽ không tin đâu”. Tần Luận lên tiếng. Gái thanh lâu để giữ nhan sắc tốn bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề.

“Anh muốn đẩy mạnh việc kinh doanh chứ gì?” Vân Ánh Lục hỏi. Mấy thứ đó đều là dược liệu quý, giá thành không hề thấp.

“Những thứ đó có tác dụng bồi bổ cơ thể, uống vào cũng không chết người. Có những người chỉ thích thuốc quý, cho rằng như thế mới công hiệu”.

“Đó là chuyện của người khác, không can hệ gì đến tôi. Tôi chỉ quen khám bệnh bốc thuốc bình thường thôi”. Vân Ánh Lục xoay xoay cổ, mới đó đã khám cho hơn mười bệnh nhân rồi, cơ thể không khỏi có chút mỏi mệt.

“Nàng kết thù kết oán với tiền hả?”

Vân Ánh Lục cười trừ, không để ý tới lời Tần Luận.

“Trúc Thanh, ăn trưa thôi. Người ra thông báo với mọi người bên ngoài, Vân thái y cần nghỉ nửa canh giờ”. Tần Luận cao giọng nói với ra ngoài, rồi vén màn kéo tay cô lại.

“Anh muốn làm gì?” Vân Ánh Lục kinh hãi nhìn hắn, cô muốn rút tay về nhưng hắn nắm rất chặt. Tần Luận xoay người với lấy lọ thuốc mỡ màu xanh ở bàn bên.

“Biết khám bệnh cho người khác nhưng lại khinh suất thân thể mình như thế này đây”. Tần Luận vừa nói vừa khẽ kéo tay áo cô lên, đẩy cái vòng ngọc ra, quệt một ít thuốc mỡ rồi nhẹ nhàng xoa đều.

“Đây là thuốc liền sẹo đặc chủng của Tần thị, bôi xong cơ thể sẽ lập tức tái tạo lớp da mới, còn nhẵn mịn hơn trước kia. Nàng thực khinh suất, sao lại để vết sẹo thành hình con rết thế này”.

“Anh... làm sao biết được?” Vân Ánh Lục thất thanh hỏi lại, Tần Luận biết cô tự sát sao?

“Lần trước gặp mặt ở lầu Tự Hiền, không phải ta đã nắm cổ tay nàng hay sao?” Tần Luận bình tĩnh đặt lọ thuốc xuống bàn rồi nhẹ nhàng kéo ống tay áo xuống cho cô.

“Lần sau nếu có ngứa tay, ta sẽ cho nàng mượn thân thể này, tuyệt đối đừng hủy hoại bản thân mình, ta sẽ đau lòng lắm đấy”.

Vân Ánh Lục thở hắt một hơi rồi ngượng ngùng khẽ cười: “Anh kinh doanh tiệm thuốc lâu năm như vậy, cũng coi như một nửa đại phu rồi. Không... không có lần sau đâu”.

“So với nàng ta còn kém xa, nhưng mà ai cũng có sở trường sở đoản riêng. Giống như ta hiện tại không cần bắt mạch cũng biết nàng đã đói sôi lên rồi”. Tần Luận đứng lên, điệu đà vươn tay về phía cô.

“Đúng vậy, anh không nói, tôi cũng quên bég mất”. Vân Ánh Lục đang định day day sống mũi cho đỡ nhột nhột, nhưng cánh tay giữa chừng đã bị Tần Luận bắt được: “Đi thôi, cơm trưa đã chuẩn bị sẵn ở hậu đường rồi”.

Hắn tình tứ ôm eo Vân Ánh Lục đi đến hậu đường. Tiểu nhị trong tiệm và Trúc Thanh dõi mắt nhìn theo, vẻ mặt vô cùng ái mộ. Vân Ánh Lục mệt mỏi lắc đầu, chẳng cần nhìn mặt người khác cô cũng hiểu tình cảm Tần Luận dành cho mình quả không hề ít.

Buổi chiều, bên ngoài tiệm thuốc, hàng người nối đuôi tiếp tục chờ khám. Khi mặt trời lặn về đằng tây, ngoài cửa tiệm chỉ còn lại vài ba bệnh nhân, tiểu nhị nhanh nhẹn bắc thang treo đèn, khiến cả tiệm thuốc Tần thị sáng choang như ban ngày.

Cùng lúc ấy, có hai người đàn ông mặc trang phục ngoại quốc cưỡi ngựa đi qua, họ vô tình quay đầu lại, vừa vặn trông thấy được tấm biển quảng cáo. Một người bất chợt giật mình rồi nhảy phắt xuống ngựa, bước nhanh vào tiệm thuốc.

“Khách quan muốn bốc thuốc hay khám bệnh ạ?” Tiểu nhị chạy việc trong tiệm thuốc lạnh lẽo chào đón.

“Ta muốn gặp vị thái y được nhắc tới trong tấm biển ngoài kia”. Ngữ âm của người này nghe khá cứng, ắt hẳn không phải người trong thành.

Trúc Thanh đang định gọi tên bệnh nhân tiếp theo thì chợt nghe thấy người đàn ông đó nói. Nàng khẽ nhú mày, ôn tồn nói: “Thực xin lỗi, thái y nhà chúng tôi chỉ khám bệnh cho phụ nữ”.

Người đó cao ngạo ngẩng đầu lên, mặt không chút biểu cảm, lướt qua Trúc Thanh bước vào phòng khám.

“Này, nơi đó chỉ cho nữ nhân vào, ngươi đứng lại, đứng lại...” Trúc Thanh vừa gọi vừa đuổi theo.

Hắn ta vẫn bỏ ngoài tai, xăm xăm đi đến trước mặt Vân Ánh Lục.

Chương 15: Mỹ nhân ở nơi đâu

Trong phòng khám, nến đã được thắp sáng, Vân Ánh Lục đang cầm cúi kê đơn thì chợt thấy một quầng đen bao phủ khắp bàn, cô ngẩng đầu lên, bóng người sừng sững trước mặt đứng ngược sáng nên nhất thời không nhìn thấy rõ, vừa hay nghe thấy tiếng gọi của Trúc Thanh, mới thấy bóng đen trước mặt không mang dáng dấp phụ nữ.

“Tiểu thư...” Trúc Thanh hồn hển đứng ôm bậu cửa, hoảng sợ nhìn thanh đao bên hông người đàn ông kia.

Vân Ánh Lục thoáng chút lo sợ, cô nhìn thẳng vào bóng người trước mặt, lúc này mới thấy rõ dung nhan của người đàn ông này. Màu da rám nắng, đôi mắt sâu màu hổ phách, sống mũi cao thẳng, râu quai nón xanh rì, đôi môi cong lãng tử, người này vận bộ trường bào rộng hơi nhàu nhĩ để phanh trước ngực, đầu quấn khăn xếp, rất giống đàn ông Trung Đông.

“Thái y đâu?” Hắn đưa mắt nhìn bốn phía, coi như Vân Ánh Lục chưa từng tồn tại.

“Anh là ai?” Vân Ánh Lục hỏi.

“Không liên quan gì đến cô”. Giọng hắn vô cùng lạnh lùng.

Tần Luận vừa nghe thấy tiếng đàn ông liền vội kéo màn ngăn, đẩy Vân Ánh Lục ra phía sau: “Khách quan, không có sự cho phép của thái y đã tự tiện xông vào phòng khám, như vậy không được đâu!”

“Ngươi là thái y?” Người đàn ông lạ mặt ngò vức nhíu mày.

“Ngươi tìm thái y có chuyện gì?” Khẩu khí của Tần Luận rõ ràng không vui, hắn nhìn Trúc Thanh đầy ý vị. Trúc Thanh hiểu ý xoay

người đi ra, chỉ trong chốc lát, năm sáu tiểu nhị tay da côn mộc xông vào phòng khám, chờ lệnh chủ nhân.

Người đàn ông ngoại quốc khinh miệt nhếch môi hỏi lại lần nữa

“Thái y đâu?” Hấn đã sớm phủ quyết anh chàng đẹp mã trước mắt mình rồi, thái y trong cung ít nhất cũng phải có tuổi đời trên dưới năm mươi.

Vân Ánh Lục bình tĩnh nhìn ra bên ngoài, sắc trời càng lúc càng tối mà bệnh nhân vẫn còn chưa vãn, cô không muốn đôi bên gây chuyện lằng nhằng bèn trả lời thẳng: “Tôi là thái y, anh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Cô...” Hấn liếc sang Vân Ánh Lục, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

“Không cần trưng ra cái vẻ mặt đó, tôi chính là thái y mới tiến cung, Vân Ánh Lục”.

Người đàn ông quan sát vẻ mặt bình tĩnh của Vân Ánh Lục, trên người cô gái quả có thoảng mùi thảo dược, lại sức nhớ vừa rồi nha đầu ngoài cửa nói thái y chuyên trị bệnh phụ nữ, hấn bán tín bán nghi cúi người, tay đặt lên ngực thi lễ:

“Tại hạ là Thác Phu, thương nhân nước Ba Tư, hiện có chuyện muốn nhờ cậy, xin Vân thái y quá bộ cùng ta một chuyến”.

Tần Luận nhíu mày ngăn cản: “Nếu là bệnh nhân, mong chín tháng sau hãy tới đây xếp hàng chờ khám, Vân thái y không khám bệnh tại nhà”.

Không hiểu sao hấn có cảm giác gã Thác Phu này sắp mang lại phiền toái không nhỏ cho Ánh Lục.

“Không, ta không chờ đến mong chín tháng sau được”. Hấn lắc đầu, cố chấp nhìn Vân Ánh Lục, “Chỉ là một việc nhỏ, sẽ không quá phiền phức cho Vân thái y đâu, ta nhất định sẽ hậu đãi tương xứng”.

“Tiền công không phải vấn đề, anh xem bên ngoài còn có bao nhiêu người đang đợi, hiện tại tôi không có thời gian rồi”. Cùng một người đàn ông lạ mặt ra ngoài khám bệnh lúc trời đã tối mịt thế này, Vân Ánh Lục hoàn toàn không có dũng khí.

“Vậy Vân thái y cứ lo chuyện khám bệnh, ta chờ ở bên ngoài là được”. Thác Phu lễ phép gật đầu, không đợi Vân Ánh Lục trả lời, hắn quay đầu đi ra ngoài, không hề liếc nhìn đám tiểu nhị đang lăm lăm còn một trong tay lấy một lần.

Tần Luận phát tay cho đám tiểu nhị và Trúc Thanh lui ra ngoài, hắn xoay người nhìn Vân Ánh Lục lúc này đã trở lại bàn làm việc: “Ánh Lục, nàng tuyệt đối không được đi cùng gã đó, nàng có nghe không?”

Hắn vẫn nhớ rõ Vân tiểu thư một khi đã lên cơn cố chấp thì đáng sợ thế nào, lần trước nàng đi phăm phăm về phía xe ngựa của hoàng thất, hắn cản thế nào cũng không được.

“Không biết có phải là ca bệnh nặng không nữa?” Vân Ánh Lục dăm chiêu, nói.

“Vân đại tiểu thư, nếu là ca bệnh nặng, sao hắn lại rồi hơi ngồi bên ngoài chờ nàng chứ?” Tần Luận thật muốn biết rốt cuộc trong đầu Vân Ánh Lục có những gì, với việc khám chữa bệnh thì thông tuệ tinh tường, còn với những việc khác thì lại ngờ nghệch như đứa trẻ.

“Vậy anh ta muốn tôi làm gì, ngoại trừ khám bệnh ra, tôi có biết gì đâu!”

Tần Luận liếc nhìn cô: “Coi như nàng cũng tự biết mình đấy. Mau khám tiếp đi, lát nữa ta sẽ đưa nàng đi ăn tối rồi tiễn nàng về phủ nghỉ ngơi. Mồng chín tháng sau, chúng ta chỉ khám bệnh nửa ngày thôi, khám cả ngày thế này mệt quá, ta viết đơn thuốc mỗi như cả tay rồi đây này”. Hắn co duỗi cánh tay đã cứng đờ, miệng không ngừng than vãn.

“Tiền kiếm được cũng không ít đi!” Vân Ánh Lục nhìn hấn, cười đầy ẩn ý.

Tần luận thò người ra sau màn: “Chuyện này nàng cũng biết?”

“Tôi cũng đâu có ngốc”.

“Vừa nãy chẳng thế”. Tần Luận lắc đầu, tự nhủ, sau này cưới được đại tiểu thư Vân gia, hấn nhất định sẽ giữ nàng khư khư bên cạnh, đề phòng kẻ xấu lừa bắt mất.

Vân Ánh Lục đang định phản pháo, nhưng bệnh nhân đã vào, cô đành ngậm miệng lại.

Sau khi bệnh nhân cuối cùng rời khỏi phòng khám, trời đã tối đen, các hàng quán trên đường đều treo đèn lồng sáng rực, nhẹ nhàng đong đưa theo gió.

Vân Ánh Lục không muốn dùng bữa ở tiệm thuốc, nhưng Tần Luận một hai đòi giữ cô lại. Hai người từ tốn dùng bữa cơm giản dị ngay tại phòng khám, các món hôm nay nhìn đạm bạc là vậy nhưng lại tốn rất nhiều tâm tư suy nghĩ của Tần công tử.

Trúc Thanh cũng đã dùng bữa trong phòng kế bên, nàng cầm hộp thuốc đứng chờ tiểu thư ngoài cửa hiệu, sau lưng là tay nải đựng hai súc lụa Tần Luận tặng. Nàng cảm thấy vô cùng khó hiểu, vì sao Tần công tử không tự tặng quà cho tiểu thư chứ?

“Về tiền công khám bệnh, ngày mai ta sẽ sai người đưa vàng bạc, trang sức đến phủ cho nàng, như vậy có được không?” Tần Luận trêu chọc Vân Ánh Lục lúc hai người rời khỏi cửa hiệu.

Xe ngựa vẫn đứng im lìm trong bóng đêm tĩnh lặng.

“Không cần, hôm nay tôi chữa bệnh miễn phí”. Vân Ánh Lục đã quên bằng lời tuyên bố hùng hồn lúc trước. Ở thời hiện đại, xuất thân giàu sang khiến cô không quá để ý đến chuyện tiền bạc.

Còn ở thời này, Vân gia vốn là cự phú trong thành Đông Dương, vàng bạc châu báu nào có thiếu gì, bản thân cô cũng không có nhu cầu tiêu tiền.

“Vậy thế này có được không, ta sẽ lấy danh nghĩa hai chúng ta quyên chút bạc cho chùa miếu, để các tăng nhân giúp đỡ người nghèo?”

“Được!” Vân Ánh Lục gật đầu, cách xử lý này xem ra khá toàn vẹn.

Vân Ánh Lục hoàn toàn không hiểu được mưu sâu kế hiểm của Tần công tử, nam nữ cùng đứng tên quyên bạc cho chùa miếu, trước nay đều là phu thê. Tần Luận làm như vậy, chẳng khác nào tuyên bố với mọi người, Vân Ánh Lục là nương tử sắp cưới của hắn.

Miệng cười không khép nổi, đủ biết hắn đặc ý đến thế nào.

Từng bước, từng bước, đại tiểu thư Vân gia Vân Ánh Lục sắp trở thành người bên gối của hắn rồi.

Xa phu thấp đèn chiếu sáng cửa xe, Tần Luận vén màn, chuẩn bị đỡ Vân Ánh Lục bước lên.

“Vân thái y”. Thác Phu giống như từ dưới đất chui lên, thình lình xuất hiện trước mắt hai người bọn họ. “Giờ cô đã có thời gian chưa?”

“Giờ không còn sớm nữa, Vân thái y ở bên ngoài không an toàn”. Tần Luận cướp lời nói trước.

“Ta sẽ phụ trách an toàn cho Vân thái y”. Giọng điệu của Thác Phu không chút khoan nhượng, hắn nhìn thẳng vào Vân Ánh Lục, ánh mắt đầy khẩn cầu.

“Tôi... ngoại trừ khám bệnh ra, những việc khác đều không biết”. Vân Ánh Lục nuốt nước bọt, thành thật thừa nhận.

“Không vấn đề gì, chuyện của ta đối với cô mà nói chỉ là mất công nhấc tay thôi. Vân thái y, mời lên xe bên này”. Trong lúc chờ đợi, Thác Phu đã chuẩn bị sẵn một cỗ xe ngựa.

“Vậy tôi qua đó xem thế nào nhé!” Vân Ánh Lục đưa mắt về phía Tần Luận trung cầu ý kiến.

“Nếu ta không đồng ý, nàng có đi hay không?”

“Anh ta nói... việc này chỉ mất công nhấc tay thôi”, Vân Ánh Lục ấp úng.

“Ánh Lục, ta biết nàng có thiện tâm, nhưng không thể để người khác lợi dụng lòng tốt như vậy được, nàng phải biết học cách tự bảo vệ mình chứ. Có những lúc phải biết từ chối mới là hiểu sự”. Tần Luận so vai tỏ vẻ miễn cưỡng rồi bảo: “Thôi được, để ta cùng đi với nàng”.

“Chỉ cần Vân...”

Tần Luận khoát tay, cắt lời Thác Phu: “Đây là chuyện ta phải làm, người không cần nhiều lời”. Nói xong, hắn quay sang trừng mắt nhìn Thác Phu.

Thác Phu cắn môi cúi đầu.

Tần Luận không cho Vân Ánh Lục lên xe của Thác Phu, mà bảo Thác Phu cho xe ngựa chạy phía trước, xe ngựa của Tần phủ sẽ chạy theo sau.

Hai chiếc xe ngựa tới một dịch quán ở ngoại thành thì dừng lại, Thác Phu dẫn Tần Luận và chủ tớ Vân Ánh Lục vào một gian sương phòng. Hắn khẳng khẳng đề nghị được nói chuyện riêng với Vân Ánh Lục, nhưng cũng chịu nhượng bước, đồng ý không cách quá xa tầm mắt của Tần Luận.

Tần Luận không còn cách nào khác, đành phải gật đầu chấp nhận.

Vân Ánh Lục bị bộ dáng thần bí của Thác Phu làm cho cực kỳ tò mò, cô rất muốn biết rốt cuộc hẳn muốn cô giúp chuyện gì.

Hai người bước vào phòng, Thác Phu lấy từ trong tủ ra một lá thư được phong kín, trên đó có những nét chữ ngoằn ngoèo như giun bò, cô không thể nào đọc được.

“Vân thái y, xin hỏi có từng gặp công chúa Cổ Lệ của nước Ba Tư chưa?” Thác Phu thấp giọng hỏi, không cho Tần Luận ngoài nghe được bọn họ nói gì.

Vân Ánh Lục chớp chớp đôi lông mi dài, hóa ra Cổ Lệ là công chúa nước Ba Tư, thảo nào lại cứ mở miệng là tự xưng bản công chúa, bản công chúa, nghe Thác Phu này nói, thực sự là danh hào cao quý. Thêm nữa, nhìn Cổ Lệ và Thác Phu thật giống người cùng dân tộc.

“Có, tôi đã gặp”. Ấn tượng còn đặc biệt sâu đậm, lần đầu gặp mặt đã dùng tự kiếm kềm cô uy hiếp cô.

“Nàng... nàng có khỏe không?” Đôi mắt Thác Phu chột lóe qua một tia kích động.

“Rất khỏe, tinh thần và sức lực đều dư thừa!”

Thác Phu chớp mắt: “Vậy ta có thể nhờ Vân thái y gửi phong thư này đến nàng ấy không?”

Không thể cũng phải có thể ấy chứ!

“Xin hỏi, anh là gì của công chúa Cổ Lệ?”

Chuyện này quả thật không quá phiền phức, nhưng cũng cần hỏi rõ sự tình, đề phòng đây là “bom thư” chứa đầy loại vi khuẩn gây bệnh. À, mà người cổ đại không biết mấy chuyện như vậy đâu!

“Ta là bạn thanh mai của nàng ấy, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau. Khi nàng ấy được gả đến nước Ngụy, ta đang buôn bán xa nên

không kịp tiền một đoạn đường, đành gửi mấy lời chúc phúc vào lá thư này”. Giọng Thác Phu có chút ưu thương.

“Anh vì một phong thư mà phải lặn lội từ Ba Tư tới thành Đông Dương này sao?” Bọn bè có thể đối tốt tới mức này?

“Ta vốn muốn gặp mặt Cổ Lệ lần cuối nhưng không ngờ nàng ấy đã tiến cung nhanh như vậy. Ta tìm sứ thần Ba Tư để nhờ cậy, nhưng bọn họ cũng không có cách nào giúp, nên mới viết thư định nhờ người đưa vào cung. Đáng tiếc, ta không quen ai trong thành Đông Dương này. Đang không biết nên làm thế nào, thì vừa hay nhìn thấy bên ngoài tiệm thuốc Tần thị có treo biển thái y khám bệnh nên ta mới mạo muội nhờ Vân thái y giúp cho việc này”.

“Ừm, việc này cũng không khó khăn gì. Có điều chỉ đưa thư thôi sao, có cần mang thêm gì nữa không?” Vân Ánh Lục vì tình bạn thân thiết giữa Thác Phu và Cổ Lệ mà sinh ra cảm động. Không ngờ Cổ Lệ cao ngạo, ngang bướng là vậy mà lại có được người bạn tốt như Thác Phu.

“Chỉ cần Vân thái y trao cho nàng ấy lá thư này là được rồi. Nếu nàng ấy hỏi ta, cứ nói chúng ta ở thành Đông Dương này rất tốt”. Thác Phu nói thêm, “Việc này, Vân thái y đừng tiết lộ cho ai biết. Quy tắc trong cung rất nhiều, ta sợ việc này sẽ gây bất lợi cho nàng ấy. Ta có thể tin tưởng Vân thái y, đúng không?”

“Đương nhiên, tôi không nói cho ai biết đâu”. Vân Ánh Lục cẩn thận nhét bức thư vào.

Cô không hề hay biết một hồi đại họa đã ngầm nhen nhóm.

Thác Phu đặt tay lên ngực, trịnh trọng hành lễ với Vân Ánh Lục.

“Hắn nói với nàng chuyện gì vậy?” Lúc quay lại xe, Tần Luận gắng hỏi Vân Ánh Lục.

“Tôi đã đồng ý giữ bí mật cho anh ta rồi, anh đừng hỏi gì nữa”. Vân Ánh Lục đáp, sau đó mặc kệ Tần Luận năn nỉ, dụ dỗ thế nào, cô

vẫn một mực giữ kín như bưng.

Tần Luận mấp máy môi bất lực: “Ánh Lục, nàng làm thái y ở trong cung, chỉ cần sơ ý một chút là sẽ mất đầu như chơi. Nàng có hiểu chuyện này quan trọng như thế nào không?”

Đòi tiền thì hẳn không thiếu, nhưng vào cung cứu người thì hẳn không có khả năng.

“Yên tâm, tôi là lương dân tuân thủ pháp luật”. Vân Ánh Lục cười cười cho qua chuyện.

Tần Luận thở dài, nắm giữ được Vân Ánh Lục quả không phải dễ. Có lẽ phải khuyên nàng sớm từ chức thái y thôi, bằng không, hẳn còn chưa già, trái tim đã sớm rụng rồi.

“Chủ nhân, nữ thái y kia liệu có đáng tin không?” Trong dịch quán, một tùy tùng bước lại gần Thác Phu, hỏi.

“Ta có cảm giác đó là một cô gái rất trọng chữ tín. Không cần lo lắng, ta nhìn người rất chuẩn”.

Người tùy tùng một hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói tiếp: “Chủ nhân, hãy từ bỏ đi, không còn hi vọng đâu”.

“Không, mấy ngàn dặm đường cũng đã vượt qua rồi, ta sao có thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy được?” Thác Phu lắc đầu rồi quay mặt sang hướng tây, phía hoàng cung Đông Dương.

“Liệu có thể không buông bỏ sao chủ nhân? Hoàng cung nước Ngụy vòng trong vòng ngoài đều có tướng sĩ canh gác, chúng ta vào sao được? Cho dù có cách lọt vào trong, nhưng nếu công chúa vẫn giữ nguyên ý định thì chúng ta phải làm thế nào?” Người tùy tùng lo lắng hỏi.

Thác Phu nhắm mắt buồn bã, chuyện quá khứ thật ảo mộng, vô thường.

Mỹ nhân ở nơi đâu, sau này còn có duyên kì ngộ hay không, hấn không biết, cũng không dám nghĩ nhiều, chỉ có thể liều mạng cố gắng.

Người ta chỉ có thể mắc sai lầm một lần, đến lần thứ hai, dù trăm cay nghìn đắng cũng phải bền gan vững chí để bảo vệ thứ tình cảm lưu luyến si mê trong lòng.

Ai bảo hấn lại yêu thương một cô gái như làn gió?

“Ta cược lòng nàng không kiên cường như vậy”. Thác Phu nói sâu xa.

Chương 16: Hoa cúc ngày hôm qua

Mặt trời từ từ ló dạng từ rặng mây phía đằng đông, trời đất được bao bởi tầng sáng mỏng manh lấp lánh, gió nhẹ thổi lướt, dương liễu xanh ngát, trong thành Đông Dương, một ngày mới lại bắt đầu.

Ngoài cổng Vân phủ, xe ngựa chở Vân Ánh Lục vào cung yên lặng đỗ chờ.

“Ánh Lục, con nhớ phải cẩn trọng ngôn từ, chăm sóc tốt cho bản thân mình”. Vân viên ngoại không quên dặn dò.

“Ánh Lục, con phải ăn nhiều vào, buổi trưa tranh thủ nghỉ ngơi để đầu óc có thời gian hồi phục. Không có sức khỏe thì không làm việc tốt được đâu”. Vân phu nhân tiếp lời chồng.

“Tiểu thư sớm hồi phủ nhé, Trúc Thanh sẽ chờ cô”. Trúc Thanh chỉnh lại y phục, mũ quan cho Vân Ánh Lục rồi lưu luyến nhìn cô bước ra cửa.

Ngoài những ngày phùng cửu, đây là cảnh phân ly diễn ra hằng ngày ngoài cổng Vân phủ, cũng khá ăn khớp với cảnh tượng Trúc Thanh ôm cột ngóng trông bóng tiểu thư mỗi buổi chiều về. Người ở xa tới nhìn thấy màn này ắt sẽ cho rằng tiểu thư Vân gia sắp phải lưu lạc tới chân trời góc biển, đằng đằng mấy chục năm mới quay về.

Kẻ đa tình xưa nay vốn sâu cảnh li biệt[1], hướng chi trong cảnh xuân đào hồng liễu xanh này chứ?

[1] Trích bài thơ “Vũ lâm linh” của nhà thơ Liễu Vĩnh đời Đường.

Đối với người trong Vân phủ mà nói, mỗi canh giờ Vân Ánh Lục rời khỏi nhà cũng dài đặc như ngày dài tháng đầy. Cho dù ngày nào cũng diễn ra cảnh tượng trên, nhưng Vân Ánh Lục không hề tỏ

ra thiếu kiên nhẫn chút nào, cô trả lời từng câu, không quên ân cần chào hỏi mọi người.

Xa phu đặt một chiếc ghế nhỏ để tiểu thư tiện bước lên xe, ánh mắt hần cũng đầy tràn sự kính nể tối thượng.

Vân phủ bao đời nay đều theo nghiệp buôn bán, đến Vân viên ngoại lại chỉ độc mụn con gái, có nằm mơ cũng không nghĩ tới chuyện được vào cung làm quan. Hằng ngày giọng xe đứng chờ chủ nhân ngoài sân đình cùng xa phu của các vị đại thần khác, xa phu của Vân phủ không khỏi tự hào trong lòng. Khoảng sân rộng đó hiện là trung tâm tin tức mọi sự trong thành Đông Dương, ngay cả chuyện trong cung cũng không lấy làm xa lạ. Đám xa phu bắt đầu kết bạn kết bè, xưng huynh gọi đệ, xa phu Vân phủ hiện đang kết bằng hữu với xa phu của hai vị tả hữu thừa tướng.

“Phụ thân, mẫu thân, Trúc Thanh, buổi tối gặp lại mọi người!” Vân Ánh Lục vẫy tay chào, bước lên bậc ghế.

“Kẹt!” Cổng nhà họ Đỗ bên cạnh cũng bật mở. Bốn gia đình khênh một cỗ kiệu từ trong đi ra, Đỗ Tử Bân mặc bộ quan phục mới tinh, khí vũ hiên ngang theo sau kiệu, bên cạnh là một lão nhân gầy gò với mái tóc muối tiêu, khuôn mặt cũng tựa tựa như hần, Vân Ánh Lục đoán có lẽ đó là Đỗ viên ngoại.

Đỗ Tử Bân là Hình bộ thượng thư nên công việc chủ yếu là ở công đường bộ Hình, phòng chừng nơi đây chính là tòa án, viện kiểm sát, bộ công an thời nay hợp lại mà thành. Khi không thượng triều, hần sẽ cưỡi ngựa đến công đường, còn khi thượng triều, hần sẽ theo lễ tiết ngồi kiệu quan tiến cung.

Người nhà hai bên không ngờ lại gặp nhau ngoài cửa, vẻ mặt lập tức trở nên khó xử thiếu tự nhiên. Đối với chuyện vô lý từ hôn của Vân Ánh Lục, dù có mười cái miệng, Vân gia cũng thật đuối lý trước người nhà họ Đỗ.

Vân viên ngoại xấu hổ cúi đầu, Đỗ viên ngoại do vẫn mang mối hận trong lòng nên chỉ khù khụ ho khan mấy tiếng, coi như không thấy ai trước mặt, còn Vân phu nhân thì đỏ bừng mặt, xoay người vào nhà. Người bình tĩnh nhất lại là Vân Ánh Lục, cô mỉm cười chào Đỗ Tử Bân, “Buổi sáng tốt lành!”

Khi còn làm ở bệnh viện, bất kể đồng nghiệp thân thiết hay không, màn chào hỏi buổi sáng của cô vốn dĩ không thể thiếu.

Đỗ Tử Bân không nghĩ Vân Ánh Lục lại có thể chủ động chào hỏi như thế, hấn sừng sốt hồi lâu mới thốt nổi câu hồi đáp: “Chào... buổi sáng”. Bị động như vậy khiến hấn có chút không tự nhiên, thậm chí trong lòng xuất hiện một con giận không rõ nguồn cơn, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Màn chào hỏi đã kết thúc, hai bên ai đi đường nấy. Vân Ánh Lục thu hồi tầm mắt, bước vào xe. Cỗ xe ngựa lộc cộc di chuyển trên con đường đá xanh rồi nhanh chóng lẫn vào đám người đi chợ sáng.

Đỗ Tử Bân chào từ biệt phụ thân rồi nhanh chóng lên kiệu, gia đình đều là những thiếu niên cường tráng nên tốc độ kiệu xem chừng rất nhanh, nhưng so với xe ngựa thì vẫn vô cùng chậm. Chuyển vào cung lần này xem ra đã bị nha đầu nhà họ Vân vượt mặt rồi, lửa giận trong lòng Đỗ Tử Bân lại ngùn ngụt bốc lên đầu. Nếu sớm biết thế này thì hấn đã cưỡi ngựa để chiếm thế thượng phong trước Vân tiểu thư. Chiếm thế thượng phong? Chỉ cần chạm mặt nha đầu đó, mọi nhuệ khí trong hấn đã tiêu tan như bọt bể rồi. Chẳng lẽ Vân Ánh Lục chính là hồn ma bóng quế ám quẻ hấn suốt đời này sao? Cặp mày rậm của Đỗ thượng thư dính chặt thành một dải.

Thành Đông Dương vốn được xem là chốn phồn hoa đô hội hạng nhất, nhưng dù sao đây vẫn là thời cổ đại giao thông không chút tắc loạn, hơn nữa giờ đang là lúc sáng sớm nên xe ngựa của phủ chỉ

trong thoáng chốc đã đến hoàng cung. Vân Ánh Lục vừa xuống xe đã nhìn thấy các quan viên mặt mày hớn hởi, y phục sang trọng bước vào ngọ môn, hồ hởi như đi dự tiệc.

Lẽ nào hôm nay là ngày khánh hội? Vân Ánh Lục thầm thắc mắc.

Cô cùng các vị đại thần tiến cung rồi lách sang một ngách nhỏ đi về hướng thái y viện. Vừa bước vào sân, Vân Ánh Lục đã thấy một bóng người đang nhấp nhòem dưới gốc cây du, lại gần hóa ra đó là Tiểu Đức Tử.

“Vân thái y, ngài đến rồi! Nô... nô tài đợi ngài lâu lắm rồi”. Tiểu Đức Tử lúc này đang sợ toát cả mồ hôi.

“Trong hậu cung có nương nương nào mắc bạo bệnh sao?” Cô vội vàng hỏi thăm tình hình.

Tiểu Đức Tử vội đỡ lấy hòm thuốc từ tay Vân thái y, lắc đầu quây quây: “Sáng sớm nay La công công đến đây truyền chỉ, bệ hạ lệnh cho ngài đến đại điện tham dự đại lễ nạp phi”.

Hầy, hóa ra là ngày cưới của hoàng thượng chứ chẳng phải khánh hội gì.

“Tôi biết rồi, lát nữa chúng ta cùng đi”. Hóa ra hôm nay đến đây là để uống rượu mừng của hoàng đế, công việc ở thái y viện này xem ra thật nhàn tản.

Mặt Tiểu Đức Tử thoáng chút ngại ngùng: “Vân thái y thật biết nói đùa, chúng nô tài sao có đủ tư cách để tham dự đại lễ trong cung chứ. Thái y viện chúng ta... chỉ có ngài mới có vinh hạnh đó”.

Vân Ánh Lục lặng yên mất một hồi, cô thực sự không hiểu lắm về những quy định cấp bậc trong cung. “Tiểu Đức Tử, tham dự đại lễ là chuyện xấu hay chuyện tốt?”

Tiểu Đức Tử nuốt nước bọt đánh ực: “Đương nhiên là chuyện tốt rồi. Đại lễ hôm nay chỉ có các vị đại thần và phi tần từ cấp tam phẩm

trở lên được phép tham dự. Được ăn sơn hào hải vị, được xem ca vũ, các thái y trong viện ngưỡng mộ ngài lắm đấy”.

Vân Ánh Lục dẫn đo hồi lâu, dựa vào năng lực ngoại giao kém cỏi của cô, xem ra ngoài việc khám bệnh là còn được mọi người tín nhiệm, những việc khác e là chẳng lấy gì làm tốt đẹp. “Tiểu Đức Tử, vinh dự này ta sẽ nhường cho thái y khác, hôm nay chúng ta sẽ thăm khám cho hậu cung vậy”. Dự thái y là thái y lớn tuổi nhất trong thái y viện, bình thường vẫn luôn cẩn trọng ít nói, xem ra ông ấy mới là người thích hợp nhất.

Tiểu Đức Tử bị dọa cứng đờ cả người, mãi lâu sau cậu ta mới run run nói: “Vân thái y, ngài muốn vuốt râu rồng sao? Ngài định kháng chỉ hoàng thượng sao?”

“Làm gì mà nghiêm trọng thế”.

“Cực kỳ nghiêm trọng đấy ạ. Hoàng thượng đã điểm đích danh ngài, nếu không đến dự là phạm tội đại nghịch đấy”. Tiểu Đức Tử chân nhũn muốn ngã khụy. Chủ tử ngốc, nếu là người khác, ắt đã vui mừng phát điên lên rồi.

“Được, vậy ta hồi phủ thay y phục đã”. Tham dự hôn lễ của người khác, theo lý mà nói cũng nên ăn vận tươm tất một chút cho đúng phép lịch sự.

Tiểu Đức Tử lúc này thực chỉ muốn ngửa mặt lên trời gào khóc cho thỏa thích: “Đại lễ nạp phi hôm nay vốn là quốc lễ, tất cả bá quan văn võ phải mặc triều phục, ngay cả bệ hạ cũng mặc long bào theo quy định. Được phép điểm trang chỉ có ba vị thực nghi tân nương thôi”.

“Ba vị? Hôm nghiệm thân chẳng phải có đến hơn hai mươi tú nữ sao?”

“Hoàng thượng chỉ khâm định ba vị, các tú nữ khác đã được ban thưởng cho các vương tử và đại thần rồi ạ”.

“VẬY... Hình bộ thượng thư có được ban thưởng tú nữ nào không?” Vân Ánh Lục hiếu kỳ hỏi, chẳng phải Trúc Thanh suốt ngày bảo khuê nữ khắp thành Đông Dương này ngày đêm rầu rĩ mong được gả cho Đỗ Tử Bân sao? Các tú nữ ai ai cũng xinh đẹp như tiên giáng trần, mặt hoa da phấn, trong ngọc trắng ngà, nếu Đỗ đại nhân bỏ qua cơ hội này ắt sẽ tiếc đứt ruột mất.

Tiểu Đức Tử lắc đầu: “Chuyện này nô tài không nghe nói đến. Vân thái y, ngài đừng hỏi lung tung nữa, mau đến điện Yến Hội đi ạ. Chẳng may ngài đến sau bệ hạ thì dù có biến thành con sâu cái kiến, e cũng không sống nổi dưới ánh mắt như đao kiếm của các đại thần đâu ạ”.

Vân Ánh Lục tắc lưỡi ra chiều chán nản rồi cũng chịu vào thay y bào. “Tiểu Đức Tử, cậu dẫn ta đến đó nhé. Đường trong cung ta không thuộc, ngộ nhỡ bị lạc thì muối mặt mất”. Dự tiệc cưới cũng thật lắm áp lực, đúng là không thụ lộc cũng không xong, thế nào cô cũng bị đau dạ dày cho xem.

Hỉ sự trong cung cũng lắm nhiều khô, thái giám cung nữ ai cũng xách hộp to túi nhỏ, cuống cuống chạy đi chạy lại như gắn bánh xe vào chân, gặp nhau cũng không có thời gian chào hỏi, dưới ánh nắng, mặt ai cũng lấp lánh mồ hôi. Trong lúc mọi người đang vội vã chuẩn bị cho đại lễ, Vân Ánh Lục chợt trông thấy một cô cung nữ đang nhàn nhã đi dạo, trong lòng không khỏi lấy làm kỳ lạ.

Cô nhìn đi nhìn lại thì thấy cung nữ này khá quen mặt, nhìn đến lần thứ ba thì cung nữ kia khẽ mỉm cười cúi đầu chào cô. “Vân thái y, ngài có nhớ Trần Hương không ạ?”

Vân Ánh Lục dừng bước, cố lục tìm trong trí nhớ xem đã từng gặp qua Trần Hương này bao giờ chưa. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nhớ ra, cô bèn quay người đưa mắt dò hỏi Tiểu Đức Tử.

“Trần Hương tỷ tỷ là người trong cung Ấn phi nương nương”. Tiểu Đức Tử nhắc khẽ.

Cô cung nữ kia che miệng cười: “Tiểu Đức Tử giờ đi theo Vân thái y có tiền đồ rồi, chẳng còn lui tới cung chúng tôi nữa, trong mắt cậu ấy chỉ có Mãn Ngọc tỷ tỷ trong cung hoàng hậu thôi!”

Tiểu Đức Tử đỏ bừng mặt, miệng cười méo xệch: “Đâu có, Ấn... phi nương nương đang ở cử, ta chỉ sợ làm kinh động đến tiểu công chúa thôi”.

Vân Ánh Lục chớp mắt suy nghĩ. Ấn phi chính là vị phi tần mà cô đã giúp đỡ đẻ lần trước, nói vậy thì Trần Hương chính là một trong hai cô cung nữ trong xe Ấn phi, mặt trắng bệch không chút huyết sắc.

“Ấn phi nương nương có khỏe không?” Cô hỏi.

“Nương nương khỏe hơn nhiều rồi ạ, đã có thể xuống giường đi lại bình thường. Nghe tin ngài tiến cung làm thái y, hôm qua nương nương đã phái Trần Hương tới thái y viện vấn an Vân thái y, nhưng không may lại đúng ngày nghỉ của ngài. Hôm nay biết Vân thái y sẽ tham gia đại lễ nên nương nương sai nô tì tới đây chờ ngài, người có một số chuyện muốn hỏi”.

“Ừ, được, chúng ta qua đó!” Vân Ánh Lục đột nhiên cảm thấy tay áo bị kéo giật lại, Tiểu Đức Tử lắc đầu, nói bằng khẩu hình với cô rằng thời gian đã không còn sớm.

“Không sao, cậu ở đây chờ tôi, tôi nói mấy câu rồi về”. Vân Ánh Lục cười cười, trong lòng không khỏi lo nghĩ sức khỏe Ấn quý phi đang gặp vấn đề gì đó.

Tiểu Đức Tử giậm chân nài nỉ cũng không giữ được Vân Ánh Lục. Trần Hương quay đầu lại, lạnh lùng trừng mắt nhìn Tiểu Đức Tử. Tuy đứng dưới ánh nắng rực rỡ nhưng Tiểu Đức Tử không tránh khỏi rùng mình ớn lạnh.

Tẩm cung của Ấn phi nằm trong một đình viện nhỏ, bên trong có hoa viên, lầu các cùng mấy gian sương phòng. Cung này không liên

kề với chỗ ở của các nương nương khác, bài trí cũng hoa lệ hơn hẳn.

Trong sân đang phơi chăn bông và quần áo trẻ con, ngoài ra còn đặt một cái nia lớn, bên trên có rất nhiều tai hồng khô quắt.

Vân Ánh Lục sững người trong thoáng chốc rồi chỉ vào nia tai hồng hỏi: “Tai hồng kia dùng để làm gì vậy?” Hiện tại đang là mùa xuân, còn tai hồng đến mùa thu mới có, hơn nữa nhiều như vậy rất khó kiếm. Đây là vị thuốc đông y, Ấn phi dùng nó làm gì chứ?

Trầm Hương khẽ nhếch mày, cao ngạo trả lời: “Thái y, ngài không biết rồi, tai hồng kia phơi khô, nghiền mịn, hòa chung với bột, nặn thành bánh, sau đó đặt lên một miếng ngói sạch rồi nướng lên, khi đó thơm khỏi phải nói. Đó là tuyệt kỹ gia truyền của nương nương chúng tôi, rất nhiều vị nương nương trong cung thích loại bánh này, nên thường xuyên ghé tới điện chúng tôi đấy!”

Vân Ánh Lục mặt đầy kinh ngạc, cô gật gù, muốn nói gì đó rồi lại thôi. Ấn phi nghe thấy ngoài sân có tiếng người, liền sai cung nữ dìu mình từ trên lầu xuống. Khuôn mặt Ấn phi được điểm tô lộng lẫy, trông chẳng hề giống phụ nữ đang ở cũ.

Vân Ánh Lục phát hiện so với lần đầu gặp mặt thì dáng người Ấn phi có hơi béo một chút. Ấn Tiểu Yên đối với Vân Ánh Lục là ngàn lần vạn lần biết ơn, nếu ngày đó không có Vân Ánh Lục, nói không chừng giờ nàng đã nằm sâu dưới ba tấc đất rồi. Nàng coi Vân Ánh Lục như quý nhân đời mình, thân thiết kéo tay Vân Ánh Lục vào trong điện, dẫn dò cung nữ chuẩn bị trà bánh.

“Vân thái y, cô ở trong cung đã quen chưa?” Ấn Tiểu Yên quan tâm hỏi thăm.

“Cũng dần quen rồi. Tiểu công chúa đâu ạ?” Vân Ánh Lục nhìn ngó khắp nơi nhưng không thấy bóng dáng đứa trẻ nào.

Ấn Tiểu Yên lạnh nhạt nhếch mày: “Ở trên lầu, bà vú đang dỗ ngủ rồi!” Ôi! Làm mẹ quả thật không vui vẻ chút nào.

“Nương nương có chuyện gì vậy?” Vân Ánh Lục cầm chén trà, nhấp một ngụm nhỏ.

“Nếu sinh được tiểu hoàng tử, địa vị hiện tại của ta ở trong cung ắt sẽ không như thế này”. Ấn Tiểu Yên chua xót nhếch môi,

“Vân thái y, không giấu gì cô, kể từ khi công chúa ra đời, hoàng thượng chỉ ghé tới nhìn mặt tiểu công chúa một lần vào ngày đầy tháng, sau đó không hề tới điện bần cung lần nào nữa”.

“Vì sao vậy?”

“Vân thái y, cô không hiểu hay sao? Bần cung giờ như hoa cúc ngày hôm qua, sớm tàn hoa rũ nhụy rồi, trong mắt hoàng thượng chỉ có hoa tươi nhụy thắm, làm sao còn để ý tới bần cung chứ? Vốn nghĩ sẽ sinh hoàng tử, mẹ được nhờ con, có thể được hoàng thượng sủng ái hơn, nhưng rốt cuộc lại sinh ra công chúa. Hoài thai mười tháng, hình thể dung mạo đều biến đổi xấu xí, bần cung lấy tư cách gì để tranh với đám phi tần mới tiến cung chứ?”

Ấn Tiểu Yên nói xong, khẽ lau giọt nước mắt vừa lăn xuống.

Thật sự Vân Ánh Lục không thể đồng tình với Ấn Tiểu Yên. Trọng nam khinh nữ, thật hết sức phản cảm, muốn độc chiếm sủng ái, vậy còn bước chân vào hoàng cung làm gì? Đây không phải là chuyện đột nhiên xảy ra, trước kia hắc nàng ấy đã phải nghĩ tới rồi, giờ còn oán trách nổi gì?

Oán hận, kỳ thật là cảm xúc khó tránh của nữ nhân chốn hậu cung.

“Ấn phi nương nương, cô đừng nản lòng, tôi có cách để dung mạo hình thể cô trở lại như cũ”. Cô không thể nói lời trái lương tâm để an ủi nên đành nói điều mình am hiểu nhất.

“Thật thế chứ?” Ánh mắt Ấn phi nương nương sáng rõ, đối với y thuật của Vân Ánh Lục, nàng bội phục không chút nghi ngờ.

Ấn phi phất tay cho cung nữ ra ngoài khép cửa lại, còn mình vén váy lên để lộ phần đùi và bụng cho Vân thái y xem xét. Bụng dưới hơi to một chút, khắp bụng và đùi đều có những đường rạn màu tím đỏ. “Vân thái y, ngài xem xem có cách nào để những vết xấu xí này biến mất không? Bụng có thể nhỏ lại không?”

Vân Ánh Lục ấn nhẹ ngón tay vào bụng kiểm tra: “Có chứ, cái này là vết rạn hình thành khi mang thai. Nương nương chỉ cần tìm một loại nhũ dịch bôi lên rồi xoa bóp đều, làm như vậy vừa tăng cường sự đàn hồi cho da và cơ, vừa giúp khí huyết lưu thông tốt hơn. Nhưng nhớ là không được xoa bóp đè ép, phải hết sức nhẹ nhàng, tốt nhất là dùng phương pháp xoa bóp xoay tròn ấy. Nhũ dịch thì dùng tinh dầu du là tốt nhất, tôi thấy trong thái y viện có đấy. Về phần bụng dưới, trước hết nương nương phải thay đổi thói quen ăn uống, ăn nhiều hạnh nhân, đậu, trứng, những thứ đó vừa đủ chất dinh dưỡng lại giúp cô không có cảm giác thèm ăn. Tiếp đó cô phải luyện tập các động tác giảm mỡ bụng như nằm ngửa, hít vào, cong người lên, kiên trì trong nửa tháng, ắt sẽ có chuyển biến lớn”.

Ấn Tiểu Yên chớp mắt, trong đầu có chút mờ lung khó nắm bắt: “Vân thái y, bản cung chỉ hiểu được phân nửa, nửa còn lại thì không sao nhớ nổi. Cô không thể kê cho bản cung đơn thuốc sao?”

Vân Ánh Lục chép miệng, thật không biết nên dùng từ thế nào để phù hợp với ngôn ngữ thời này. “Hôm nay không có nhiều thời gian, để hôm sau tôi viết lại cho cô, còn phải vẽ tranh minh họa động tác nữa cơ mà. Đừng nóng vội, đừng nóng vội, nhất định tôi sẽ giúp cô lấy lại vẻ xinh đẹp như xưa”.

“Bản cung tin Vân thái y, Vân thái y tiến cung thật sự là phúc lớn của nữ tử trong hậu cung”. Ấn Tiểu Yên cười rạng rỡ, chỉnh sửa lại y phục, “Cô vội vã như vậy là vì đại lễ nạp phi của hoàng thượng sao?”

“Ấn phi nương nương không đi sao?”

“Bản cung vừa sinh tiểu công chúa chưa đầy hai tháng, chưa qua một trăm ngày vẫn bị coi là hồng nhân[2], trong người vẫn còn mang uế khí nên không thể tham gia, tránh làm hỏng chuyện vui của hoàng thượng. Kỳ thật, không đi cũng tốt, mắt không thấy tâm không phiền”.

[2] Chỉ sản phụ chưa qua thời gian ở cử là không may mắn.

Ấn Tiểu Yên sai người mở cửa rồi tiễn Vân Ánh Lục ra ngoài.

“Vân thái y, nếu muốn sớm mang thai thì có cách gì không?”
Nàng hạ giọng hỏi nhỏ.

Ánh mắt Vân Ánh Lục bất giác chuyển hướng sang nia tai hồng ngoài sân. “Sao?” Cô thấy khóe miệng Ấn Tiểu Yên khẽ động, “Ấn phi nương nương, cô nói gì cơ?”

“Vân thái y, mau, mau...” Bên ngoài cửa điện, Tiểu Đức Tử vội vội vàng vàng chạy vào, theo sau là La công công vẻ mặt đầy lo lắng.

“Thái y, sao ngài vẫn còn ở đây. Bệ hạ vừa mới hỏi nô tài, có phải không truyền ý chỉ cho ngài hay không?” La công công mũi đầy mồ hôi, vội kéo tay áo của Vân Ánh Lục lôi ra ngoài, ngay cả lời chào hỏi của Ấn phi cũng không nghe thấy.

Ấn Tiểu Yên cắn môi, ý cười đông cứng trên mặt. Hoàng thượng không phải nữ nhân, sao lại coi trọng Vân thái y như vậy chứ?

Chương 17: Chuyện biểu diễn tài nghệ

Lưu Huyền Thần vốn là vị hoàng đế cần kiệm, không thích phô trương náo nhiệt, khi đăng cơ lên ngôi, quốc khố không còn dư dật càng không cho phép xa xỉ lãng phí. Ngoại trừ đại lễ đăng cơ, giao thừa năm mới, ngênh giá hoàng hậu và khánh thọ của thái hậu, trong cung không cử hành thịnh yến gì khác. Đối với những đại thần muốn mượn cơ hội nâng chén chạm cốc để thiết lập quan hệ gần gũi với hoàng thất mà nói thì chuyện này quả là vô cùng đáng tiếc.

Hôm nay, hoàng thượng đột nhiên vì chuyện tấn phong ba vị thực nghi mà tổ chức đại lễ nạp phi, thật sự đã làm cho quần thần có phần không dám tin. Trong hậu cung, các vị phi tần được mời tham dự đều bĩu môi tỏ ý ghen ghét đố kỵ. Nhớ năm đó, bản thân mình im hơi lặng tiếng tiến cung, so với hôm nay, thật chẳng khác nào kẻ gian làm chuyện mờ ám. Hoàng thượng thật quá bất công!

Nhưng chuyện của hoàng thượng, ai dám lăm lòi, cố mà ngậm bồ hòn làm ngọt đi.

Chẳng mấy khi trong cung lại có đại lễ long trọng như vậy, đám nô tài từ trên xuống dưới không dám mắc chút sai lầm, trước đó mấy ngày đã đôn đáo chuẩn bị. Điện Yến Hội giăng đèn kết hoa, thảm đỏ trải khắp, trên bàn tiệc bày đầy cao lương mỹ tửu, cung nữ lựa là tựa tiên giáng trần, ống tay phấp phới, lướt nhẹ như không. Trong điện dựng sân sân khấu vũ hội, nhạc sư và vũ nữ đều đang chờ sẵn.

Kỳ lạ là, ngoài điện Yến Hội còn có một khu đất trống trải thảm cỏ, hai bên dựng hai khung gỗ tương tự như cầu môn của sân đá bóng.

“La công công, kia là gì vậy?” Vân Ánh Lục chạy chậm lại, miệng không ngừng thở hổn hển.

“Lát nữa ở đây sẽ có màn biểu diễn mã cầu”. La công công mồ hôi ròng ròng, gấp gấp giải thích.

Vân Ánh Lục ngoái đầu nhìn lại, rốt cuộc đây là môn thể thao gì vậy?

La công công quả là người của công việc, dẫn Vân Ánh Lục vào điện Yến Hội xong, ông ta gật đầu với Lưu Huyền Thần đang ngồi trên bệ rồng, rồi xoay người rời đi.

Đại lễ lần này có phần trang trọng khác thường, các vị đại thần và nương nương đều đã tề tựu đông đủ, mỗi người đều ngồi ngay ngắn đúng lễ, ăn nói có chừng có mực. Ngồi ở vị trí cao nhất hôm nay chính là hoàng đế tân lang, nhưng xem ra mặt rồng không chút biến chuyển, ngược lại thái hậu và hoàng hậu ngồi bên cạnh lại rất ung dung nhàn nhã.

Dựa theo chức quan, chỗ ngồi của Vân Ánh Lục là xa nhất. Nhưng vị trí này vừa hay lại đối diện với long án của hoàng đế, nhất cử nhất động đều rơi cả vào mắt rồng. Mé trái chỗ ngồi của Vân Ánh Lục chính là vị trí của thượng thư sáu bộ, Đỗ Tử Bân cũng ngồi ở đó, rất gần hoàng đế, và đương nhiên cũng không xa chỗ hai vị tả, hữu thừa tướng.

Vân Ánh Lục không phải người hiếu kỳ, hơn nữa trong phòng đầy những người khiến cô hoa cả mắt. Cô nhìn khắp một lượt, cảm thấy điều thú vị nhất ở đây chính là thái hậu và hoàng hậu vô cùng giống nhau, còn lại thì chẳng còn gì khác. À, còn thêm cả anh chàng hàng xóm Đỗ đại nhân đang ngồi cứng đờ như cán bút nữa, mặt nhìn thẳng, mặt nghiêm trang, chẳng giống đến uống rượu mừng mà như đến họp hơn. Sau đó, Vân Ánh Lục rơi vào trạng thái mất nhìn mũi, mũi nhìn cằm, tự mình ngắm mình. Trước kia trong những dịp giao tế với người khác, cô đều cười nói xã giao một chút, quan sát sắc mặt từng người rồi lặng lẽ rút êm, nhưng hôm nay xem ra không làm vậy được rồi. Có điều tiệc cưới không phải đều tổ chức

vào buổi tối sao, sao hoàng thượng lại vội tới mức thành thân vào ban ngày ban mặt thế này?

“Y quan đại nhân, xin hỏi có phải ngài vừa tiến cung không?” Bên cạnh Vân Ánh Lục xuất hiện một người đàn ông trung niên nho nhã mặc quan phục màu xanh, đang chấp tay hành lễ với cô.

“Vâng, tôi mới đến được vài ngày, ngài là?” Vân Ánh Lục hỏi lại.

“Ta là thư đồng ngự tiền của ngự thư phòng, họ Đồng, tên Thành”.

Vân Ánh Lục đột nhiên ngồi thẳng người, hai mắt sáng rực. “Oa, hóa ra là Đồng đại nhân ở ngự thư phòng, công việc của ngài thật sự rất... tốt!”

Đồng Thành nhướn mày khó hiểu, thư đồng ngự tiền mà là công việc tốt sao? Đây chính là chức quan thấp nhất trong cung, hơn nữa lại phải trách nhiệm trọng đại, phụ trách khởi thảo điều lệ, thánh chỉ giúp hoàng thượng. Đây chính là loại công việc làm bạn với vua như chơi với hổ, chỉ một chút sai lầm là sẽ roi đầu ngay tức khắc.

Hi vọng của Vân Ánh Lục về cuốn Thần Nông bách thảo kinh dường như đã tắt lụi nay lại nhen nhóm, “Đồng đại nhân, chúng ta đều làm việc trong cung, cũng coi như là đồng nghiệp đi. À, sau này tôi có thể tới ngự thư phòng gặp ông không?”

Đồng Thành vốn đã ngồi tới phát chán nên mới định bắt chuyện với người bên cạnh để giết thời gian, ai dè lại gặp phải một gã thiếu niên nho nhã hết sức vồn vã, ông ta nhất thời không thích ứng kịp. “Ngự thư phòng... không phải nơi có thể tự do vào đâu”. Ông ta cố gắng nói khéo.

“Tôi biết, tôi biết, khi nào hoàng thượng lâm triều, tôi mới tới gặp ông. Tôi chỉ ngồi một chỗ thôi, không xem xét, đụng cái gì đâu”. Vân Ánh Lục vội vàng cam đoan, “Nếu có thời gian, ông cũng có thể đến thái y viện, tôi sẽ vô cùng hoan nghênh”.

Đồng Thành căn môi, kinh ngạc quan sát Vân Ánh Lục, người này không biết ngự thư phòng chính là địa điểm trọng yếu để bàn việc quân cơ của Ngự triều hay sao?

“Tôi... tôi cũng không thích lén lút làm chuyện khuất tất đâu. À, màn biểu diễn của mấy vị thực nghi đã bắt đầu rồi”. Một hồi cổ nhạc đột ngột vang lên giải vây cho Đồng Thành, ông ta thở phào nhẹ nhõm.

“Màn biểu diễn gì vậy?” Vân Ánh Lục khẽ hỏi, tạm thời gác chuyện sách vở sang một bên.

“Hôm nay hoàng thượng muốn cho các vị đại thần và nương nương được chiêm ngưỡng tài năng của ba vị thực nghi, đây chính là nghi thức quan trọng của buổi lễ hôm nay”. Không đề cập tới ngự thư phòng, Đồng Thành nói chuyện lưu loát hẳn.

Đây chẳng phải như phỏng vấn xin việc hay sao? Tú nữ tiến cung phải thông qua hương tuyến, huyện tuyến, châu tuyến, sau đó là nghiệm thân, cuối cùng là vòng biểu diễn tài nghệ này.

Trời ơi, lấy chồng mà vất vả như vậy sao? So với tuyển tú thời hiện đại còn khó hơn vạn phần.

Vân Ánh Lục bất giác nhắm nghiền mắt lại.

Lưu Huyền Thần ngồi trên bệ rồng, hiển nhiên là có thể nhìn xa trông rộng. Trông vẻ mặt nịnh nọt của Vân Ánh Lục, hẳn không cần hỏi cũng biết tiểu y quan này có ý định gì. Hắn hờ hững nhếch môi. Đáng tiếc, người nghĩ sai biện pháp rồi.

Đại lễ nạp phi hôm nay là do một câu nói của Vân Ánh Lục mà nên. Cái gì mà mấy người phụ nữ cùng gả cho một người đàn ông đã rất ấm ức rồi, vậy mà ngay cả hôn lễ cũng không có, sau này về già sẽ vô cùng buồn bã. Chỉ vì một câu nói này mà hắn đã mở tiền lệ tổ chức đại lễ, thậm chí quy mô cũng rất hoành tráng, còn đặc cách xếp chỗ cho một tiểu y quan. Thế nhưng trên mặt tiểu y quan ấy lại

không có lấy chút vui mừng hay cảm kích, ngược còn tỏ vẻ ngán ngẩm, chán chường.

Lưu Huyền Thần nhú mày, trong lòng có chút không vui.

“Hoàng thượng, công công phủ Nội vụ đang đợi đấy ạ!” Ngu Mạn Lăng ghé sát, nhỏ giọng nhắc nhở. Hoàng thượng sao lại thất thần như vậy chứ?

“À, vậy bắt đầu đi!” Lưu Huyền Thần tùy ý phất ống tay áo, sau đó không kìm được liếc nhìn Vân Ánh Lục thêm lần nữa, y đang cầm cúi chọn mấy quả nho trong đĩa, vẻ mặt không mấy bận tâm tới mọi việc xung quanh.

Mấy nhạc sư tấu khúc Bách điều triều phượng, âm thanh rộn rã phút chốc đã nhen nhóm không khí vui mừng trong điện. Đám vũ nữ tay cầm quạt lông, thướt tha uyển chuyển theo điệu nhạc. Tả thừa tướng Kỳ Hoảng Uyên là một người đàn ông trung niên vóc dáng trung bình, ánh mắt sắc bén, ông ta đứng lên đại diện cho bách quan chúc mừng hoàng thượng, các đại thần khác cũng rầm rập đứng lên theo, tiền hô hậu ứng: “Cung hỉ hoàng thượng, cung hỉ hoàng thượng”.

Lưu Huyền Thần mỉm cười gật đầu, tay nâng chén rượu nhưng môi không chạm tới. Tiếp đó, Ngu Mạn Lăng nhẹ nhàng đứng dậy, dẫn đầu đám phi tần chúc rượu hoàng thượng. Lần này ý cười của Lưu Huyền Thần có chút chân thành, hẩn nhấp một ngụm nhỏ.

Tiếng chung cổ bắt đầu tấu vang, phủ Nội vụ dẫn ba vị thực nghi mới được tấn phong đi vào điện. Đỏ, vàng, tím, ba màu sắc tươi tắn đập vào mắt mọi người trong điện, màu sắc rực rỡ càng tôn thêm sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của ba vị tân nương, thật chẳng khác nào bức tranh tố nữ toàn vẹn.

Ba nàng đều tự nhiên thanh nhã, không hề có chút e dè, sợ hãi. Vân Ánh Lục ngẩng đầu nhìn qua, ba vị thực nghi hóa ra là Nguyễn Nhược Nam, Viên Diệc Ngọc và Cổ Lệ. Mắt nhìn của hoàng thượng

cũng thật khéo, quả thực ba người này đều nổi trội hơn hẳn trong đám vị tú nữ.

Cô lặng lẽ chạm vào bức thư trong ống tay áo, sức nhớ tới chuyện Thác Phu ủy thác và cả chuyện cô đã đồng ý với Viên Diệc Ngọc.

Nguyễn Nhược Nam khoác xiêm y màu vàng nhạt, hiện rõ khí chất của một tài nữ am hiểu thi thư. Viên Diệc Ngọc mặc bộ váy la màu tím nhạt, càng tỏ rõ khí khái hào hùng trên người. Công chúa Cổ Lệ thì khoác áo lụa đỏ rực, lộng lẫy chói lóa, quyến rũ mê người.

Ngu Mạn Lăng đi xuống bậc, đích thân dẫn ba vị thực nghi tới trước mặt Lưu Huyền Thần để nhận phong thưởng và rượu ban từ hân.

Cái gọi là phong thưởng chính là ban cho các vị thực nghi chìa khóa của chỗ ở mới, một dạng chứng nhận thân phận đặc biệt trong hoàng cung.

Lưu Huyền Thần là người rất khác thường, ánh mắt hắn không liếc phải cũng chẳng liếc trái, cứ như trước mắt chẳng có ai. Ban chìa khóa cho các vị thực nghi là La công công, ban rượu mừng cho ba tân nương cũng do một công công khác bung đến.

Bên dưới các đại thần không khỏi có chút thất vọng, vốn định mượn dịp này để đoán ý hoàng thượng, xem người thích vị tân thực nghi nào đăng ngày sau còn dễ bề thiết lập mối quan hệ.

Ôi, quân tâm làm sao dò được đây?

Nguyễn Nhược Nam là người e lệ nhất trong ba vị thực phi, đầu cúi gằm, hai má đỏ bừng càng khiến dung nhan của nàng thêm phần diễm lệ. Khi nhận chìa khóa, đôi tay nhỏ nhắn của nàng run tới mức không sao nắm chặt được.

Trong khi đó, Cổ Lệ lại là người can đảm nhất, đôi mắt nàng cháy bỏng, rạng ngời hướng về phía Lưu Huyền Thần, khoe môi còn vương nụ cười đa tình quyến rũ. Nàng không ngờ hoàng đế nước

Ngụy lại trẻ tuổi như thế, anh tuấn như thế, hào hoa như thế, khiến tâm tư nàng chao đảo khác thường. Nàng muốn được lại gần để trêu chọc, khơi dậy những xúc cảm mãnh liệt trong lòng hắn. Hắn sắp trở thành biển rộng của nàng, còn nàng nguyện vì hắn mà lòng nở hoa.

Thế nhưng Lưu Huyền Thần đáp lại ánh mắt nồng nàn của nàng bằng một tia nhìn lạnh băng.

Viên Diệc Ngọc từ nhỏ đã lớn lên trong quân doanh nên không biết thẹn thùng là gì, nàng ta hướng về phía Lưu Huyền Thần, nở nụ cười đúng mực như cấp dưới gặp cấp trên.

Nghi thức ban thưởng kết thúc, kế tiếp là màn biểu diễn tài nghệ của các vị thực nghi. Ba nàng thi lễ xong, đều lui ra sau chuẩn bị. Trong điện vòng kính rượu mới lại bắt đầu rộn rã. Vân Ánh Lục bị bỏ quên trong góc, không ai kính rượu cô và cô cũng không có tư cách chạy đến trước mặt hoàng đế để kính rượu như những người khác. Ăn một chút hoa quả, gấp mấy đĩa thức ăn, cô yên lặng quan sát, định tìm cơ hội rời khỏi bàn tiệc. Nhưng đúng lúc cô vừa đứng dậy, ánh mắt Lưu Huyền Thần và Đỗ Tử Bân không hẹn mà cùng hướng tới Vân Ánh Lục.

Ánh mắt Đỗ Tử Bân mang theo chút giận dữ, còn ánh mắt Lưu Huyền Thần thì lại thoáng chút hứng thú. Vân Ánh Lục bị hai làn ánh mắt hướng đến, cam chịu ngồi vào lại vị trí.

Người đầu tiên lên sân khấu chính là Nguyễn Nhược Nam, nàng ôm đàn tì bà lên biểu diễn. Ngón đàn uyển chuyển cùng tiếng hát trong trẻo mang lại cảm giác mát lạnh như sương mai, khiến ai ai cũng mơ màng như được gặp chim xanh[1] của thần nữ.

[1] Sứ giả đưa tin của Tây vương mẫu theo truyền thuyết.

Khi nốt nhạc cuối cùng tan biến trong đại điện, khắp nơi vang lên một hồi vỗ tay như sấm động. Nguyễn Nhược Nam khom người hành lễ rồi từ từ lui xuống, trước khi ẩn thân sau cửa điện, nàng đồn

hết dũng khí để ngược mắt nhìn Lưu Huyền Thần, đôi mắt trong veo tựa nước, tràn trề ẩn tình.

Lưu Huyền Thần cười ôn hòa đáp lại.

Nguyễn Nhược Nam vui sướng đến độ thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Viên Diệc Ngọc thay một bộ quân trang gọn gàng, biểu diễn màn múa kiếm như mây bay nước chảy, vừa uy vũ như nam nhi vừa nhu mì như nữ tử. Trong điện không ngớt lời khen ngợi, quả không hổ là nữ tướng Dương môn.

Màn múa kiếm vừa xong, Viên Diệc Ngọc mặt mày điềm tĩnh, hơi thở không gấp, thu kiếm lại. Lưu Huyền Thần mỉm cười, gật đầu, vẻ mặt bình lặng như thường.

Người cuối cùng lên sân khấu chính là công chúa Cổ Lệ của nước Ba Tư từ ngàn dặm xa xôi tới, nàng ngẩng cao đầu đi vào đại điện, tay không mang nhạc khí, người không mặc trang phục ca vũ, chỉ đứng yên một chỗ mà vẻ đẹp đã tỏa khắp bốn phía.

“Hoàng thượng, tiết mục của thần thiếp không thể biểu diễn một mình, thần thiếp cần có người hỗ trợ”. Nàng đồng dục lên tiếng.

“Tài nghệ của ái phi là?” Lưu Huyền Thần có chút tò mò trước lời tuyên bố của Cổ Lệ.

Cổ Lệ chậm rãi xoay người, chỉ vào khoảng sân rộng bên ngoài. “Thần thiếp không giỏi đàn ca, cũng không biết hát múa, thú thần thiếp giỏi nhất chính là chơi mã cầu”.

Trong khắp đại điện ồ lên những tiếng xuýt xoa ngạc nhiên.

Ở thành Đông Dương, mã cầu là môn thể thao chỉ dành cho tầng lớp quý tộc, bình dân bách tính không được phép chơi. Trong tiếng Ba Tư mã cầu được gọi là “polo” nên nó còn có tên Ba la cầu, là môn thể thao cưỡi ngựa đánh cầu, ganh đua thắng thua rất quyết liệt.

Sân cầu bằng đất nện, tuy nhiên loại đất này đã được sàng qua nên rất nhỏ mịn, sau đó trộn cùng một loại dầu đặc thù và nện chặt nhiều lượt để trở nên bằng phẳng như hiện giờ. Sân mã cầu trước điện Yến Hội luôn được phủ thảm cỏ để đề phòng mưa gió. Mỗi khi mở yến tiệc thiết đãi tân khoa trạng nguyên và các hoạt động lớn khác, trong cung luôn tổ chức một trận mã cầu, tham gia thi đấu là con cháu hoàng thất và đại thần trẻ tuổi trong triều.

Vương tôn công tử trong khắp thành Đông Dương vốn rất tự hào về khả năng chơi mã cầu của mình. Vậy mà thật không ngờ, trước đại diện đây văn võ bá quan lại có một cô gái tuyên bố mình là cao thủ môn thể thao này. Điện Yến Hội lặng ngắt như tờ, ngoại trừ Vân Ánh Lục và Lưu Huyền Thần, miệng ai cũng há hốc tới độ có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Ở thế kỷ hai mươi mốt, phụ nữ chơi bóng đá cũng nhiều không kém gì đàn ông nên Vân Ánh Lục cũng chẳng lấy đó làm ngạc nhiên. Chỉ cần cố gắng, việc đàn ông làm được thì phụ nữ cũng có thể làm tốt như thế.

Lưu Huyền Thần không chút kinh động, hần nhìn xoáy vào Cổ Lệ. Mã cầu có nguồn gốc từ Ba Tư, đất nước này cũng rất cởi mở với phụ nữ, thế nên công chúa Ba Tư biết chơi mã cầu cũng là lẽ đương nhiên. Hần còn biết, phụ nữ Ba Tư rất giỏi ca múa, vừa rồi những lời cô công chúa này nói đều là dối trá. Hành động của Cổ Lệ rõ ràng là muốn thể hiện mình nổi bật hơn hẳn hai vị thực nghi kia. Mục đích của nàng ta là tranh sủng, hay còn có ý đồ gì khác?

Hần im lặng một lát rồi gật đầu: “Được, trẫm sẽ đáp ứng yêu cầu của ái phi. La công công, cho hai đội đi thay trang phục, công chúa Cổ Lệ được phép lựa chọn đội để tham gia”.

La công công tiếp nhận khẩu chỉ, bước xuống truyền đạt.

Lưu Huyền Thần khẽ phát tay: “Các vị ái khanh, trận cầu này vốn dĩ được tổ chức sau khi yến tiệc kết thúc, nhưng giờ xem ra phải

diễn trước rồi. Chúng ta cùng ra ngoài thưởng lãm xem sao”.

Thái giám phủ Nội vụ vội vàng sắp xếp bàn ghế ở ngoài điện, thăm cỏ cuện lên để lộ mặt sân đất nện rắn chắc.

Vân Ánh Lục theo trật tự quan viên rờn rờn khỏi điện, cô phát hiện Đỗ Tử Bân cùng mấy đại thần trẻ tuổi khác đang khom người đi qua cánh cửa ngách bên cạnh.

Đám thái giám mở lọng lớn ra che nắng, lúc này tuy đang là giữa trưa, nhưng thời tiết cũng không quá nóng bức. Mọi người vừa ngồi vào chỗ thì hai đội đã cuội tuấn mã đi ra, tất cả đều mặc gấm màu, cổ tay áo được nịt chặt, một đội mặc trang phục đỏ, một đội mặc trang phục xanh. Tất cả đều đeo đai lưng, đầu đội mũ phòng hộ làm bằng gỗ bắc[2], chân mang giày đen, bên hông quán quanh ngọn roi mây màu trắng, tay cầm nguyệt trượng[3] cong cong như trăng lưỡi liềm.

[2] Nguyên văn là cây “nhuyễn mộc”, một loại cây vỏ nhẹ thường dùng làm nút chai.

[3] Tên loại gậy trong mã cầu, do có hình dáng cong cong như mảnh trăng khuyết nên được gọi là nguyệt trượng.

Mặc y phục xanh là đội đại thần, mặc y phục đỏ là đội vương tôn. Cổ Lễ đương nhiên chọn đội đỏ.

“Vân thái y nhìn thấy không, Đỗ đại nhân thật sự anh tuấn uy vũ vượt trội!” Đồng Thành đang ngồi bên cạnh Vân Ánh Lục, đột nhiên thốt lên câu tán phục.

Đỗ Tử Bân biết chơi mã cầu?

Vân Ánh Lục vội đưa mắt tìm kiếm trong đám cầu thủ, đội trưởng đội xanh quả đúng là Đỗ Tử Bân.

Đồng Thành ắt hẳn rất mê mã cầu, giọng đầy hào hứng: “Đỗ đại nhân vốn là siêu cao thủ của đội đại thần. Môn thể thao này đòi hỏi phải hết sức linh hoạt, lại còn phải thực hiện rất nhiều động tác khó

trên lưng ngựa, khi thi đấu xảy ra va chạm là chuyện bình thường. Đỗ đại nhân tuy là quan văn nhưng trận nào cũng ghi được những ba điểm”.

“Ông rất ngưỡng mộ anh ta đúng không?” Vân Ánh Lục nhìn cảnh Đồng Thành tán dương Đỗ thượng thư đến độ nước bọt văng tứ tung, không nhịn được hỏi.

“Đương nhiên, nhân cách, tài năng và cả kỹ thuật chơi mã cầu của Đỗ đại nhân ta đều phục sát đất”. Đồng Thành thẳng thắn thừa nhận.

Đồng Thành thật sự là fan cuồng của Đỗ Tử Bân. Trong khi đó Vân Ánh Lục cô lại chẳng thấy chút hứng thú chút nào, bất kể là văn nghệ hay thể thao.

“Vân thái y, ngài cổ vũ cho đội nào?” Đồng Thành không chỉ thích xem mã cầu, mà còn thích cá cược.

“Tôi thuộc phái trung lập”. Cô không thích cũng không hiểu môn mã cầu này lắm nên không thể đưa ra đáp án đẹp lòng ông ta được.

Đồng Thành thất vọng liếc nhìn Vân Ánh Lục, một người đàn ông mà buông những lời không có lập trường như vậy thật đáng thất vọng. Ông ta chẳng buồn tán chuyện với Vân Ánh Lục nữa mà quay sang bàn luận rôm rả với người kế bên.

Vân Ánh Lục coi như cũng được rảnh tai, cô day day khóe mắt, thấy lưng ghế khá rộng, định bụng làm một giấc ngắn. Hôm qua khám bệnh ở tiệm thuốc Tần thị suốt một ngày trời, hại cô tối về không sao ngủ được vì mình mấy ê ẩm, xương kêu răng rắc.

Cô tìm cho mình tư thế thoải mái nhất rồi sung sướng nhắm mắt lại.

Trong lúc ấy, dưới sự dõi theo chăm chú của muôn người, hai đội lần lượt vào sân, mỗi đội gồm có sáu thành viên.

Cổ Lệ đã thay sang bộ trang phục chơi mã cầu, sắc đẹp của nàng càng thêm phần quyến rũ không bút nào tả xiết. Hôm nay nàng là một ngôi sao sáng trong sân bóng này. Nguyễn Nhược Nam và Viên Diệc Ngọc được sắp xếp ngồi sau lưng Lưu Huyền Thần, đều là thực nghi mới tiến cung, nhưng nhìn vẻ chói sáng của Cổ Lệ, hai nàng không khỏi phiền lòng.

Hai đội đều ngồi trên ngựa hành lễ, chấp sự[4] mang quả cầu thất bảo thiếp vàng đặt vào vị trí trung tâm sân bóng, rồi nhanh chóng thoái lui, sau đó ba hồi trống vang lên báo hiệu trận đấu chính thức bắt đầu.

[4] Một vị trí trong trò mã cầu, tương tự với vị trí trọng tài ngày nay.

Đỗ Tử Bân dẫn đầu đội xanh thúc ngựa lao đến, trong nháy mắt đã đoạt được tiên cơ, vung nguyệt trượng đánh một đường cầu tuyệt đẹp. Các đại thần ngồi xem thi đấu đứng ngồi không yên, reo hò ầm ĩ.

Cổ Lệ mỉm cười không chút nao núng, nàng quay sang liếc mắt chỉ đạo đồng đội yểm hộ rồi từ bên mé trái hùng dũng phi ngựa xuất kích, nghiêng người đoạt cầu từ một thành viên của đội đại thần, áp sát cầu môn của đối phương rồi vung mạnh nguyệt trượng.

Ngay một khắc trước khi quả cầu rơi vào lưới, Đỗ Tử Bân đột nhiên xoay ngựa, ngựa người ra sau, vung trượng chặn bóng.

Trong tiếng cổ vũ long trời lở đất, mặt Cổ Lệ trở nên xanh mét.

Đỗ Tử Bân thừa thắng truy kích, đánh một đường cầu tuyệt diệu, chiếm trọn ba điểm. Các đại thần hồ hởi hét con trẻ, hoa chân múa tay vui, điên cuồng cổ vũ.

Từ đầu đến cuối Lưu Huyền Thần vẫn giữ nguyên vẻ mặt lãnh đạm, trên sân ai thắng ai thua, hắn không hề để ý. Hắn khế dịch

chuyển nhãn cầu, liếc sang góc mé trái, trong tiếng hò hét đình tai nhức óc, “người đó” đang ngoẹo đầu sang một bên, ngủ say sưa.

Hắn nheo mắt lại nhìn gương mặt vẫn còn vương nét cười khi đang ngủ kia, bật cười lắc đầu.

Hôm nay ba vị thực nghi mới cưới, ai cũng đều phong tình kiều diễm, ai cũng đầy quyến rũ say mê, nhưng lòng hắn lại không hề xao động. Ngược lại khuôn mặt nhỏ nhắn không mấy biểu cảm của Vân thái y lại có thể khiến hắn không thể rời mắt.

Hắn để mặc cho dòng chảy mát lạnh tuôn trào về một hướng mà chính hắn cũng không biết rõ.

Cổ Lệ không thể ngờ nam tử Đông Dương lại có kỹ thuật đánh cầu tuyệt diệu như vậy, nàng càng lúc càng thiếu kiên nhẫn, hơi thở gấp gáp, khuôn mặt đỏ bừng, liên tiếp phạm hai sai lầm khiến đồng đội hết lời oán trách.

Viên Diệc Ngọc và Nguyễn Nhược Nam lặng lẽ trao đổi ánh mắt, trong lòng như trút được gánh nặng. Bắt đầu từ thời khắc tiến cung, các nàng đã bị cô lập, trước mắt có rất nhiều địch thủ và bản thân cũng trở thành đối tượng bị người khác coi như kẻ thù.

Đế trèo lên long sàng của hoàng thượng, màn tranh đấu ngập mùi khói súng đã bắt đầu khai mào.

Kỳ thật bọn họ đều là những cô gái thiện lương, trời sinh không hiểu chiến, nhưng vì hoàn cảnh xô đẩy, vì phải tự bảo vệ mình nên không thể không phản kích. Nếu lực lượng không đủ mạnh, có khi phải liên hợp với người mình không thích, cùng nhau đối phó kẻ địch trước mắt.

Nguyễn Nhược Nam và Viên Diệc Ngọc hiện tại chính là đang từ bỏ thù địch để kết thành đồng minh. Bởi vì cả hai đều biết, hiện Cổ Lệ mới là địch thủ thực sự của họ.

Đội xanh liên tiếp tạo ra mấy đường cầu tốt, đội đỏ càng lúc càng không địch lại nổi, Đỗ Tử Bân thở phào nhẹ nhõm, thừa dịp đưa mắt nhìn về phía hoàng thượng. Tầm mắt hoàng thượng không ở sân mã cầu, về mặt người lại tràn đầy hứng thú. Hắn dõi theo tầm mắt hoàng thượng, tức thì ngạc nhiên đến ngẩn cả người. Đúng lúc ấy, cầu được chuyển tới, hắn theo bản năng vung gậy lên, đường cầu theo đúng tâm trạng lao về phía góc sân. Rầm! Một chiếc ghế lật ngửa, người ngồi trên ghế đang hồn nhiên ngủ nên không hề có chút phòng bị, ngã lăn ra đất.

Chương 18: Tân nương không phải tôi

Mọi người không hẹn mà cùng thét lên kinh hãi.

Lưu Huyền Thần kinh hãi đứng phắt dậy, đang nhấc chân định chạy đến, thì chợt một bóng người xẹt qua trước mặt hắn, vượt qua cả đám thái giám chạy tới chỗ cái ghế bị lật.

Hắn định thần lại, hóa ra là Đỗ Tử Bân. Từ sân bóng đến vị trí ấy không phải là đoạn đường vài bước chân, động tác cũng thật nhanh nhẹn. Trong lòng Lưu Huyền Thần hơi chùng xuống, gương mặt anh tuấn từ từ nghiêm lại.

Quả cầu kỳ thật không đập trúng Vân Ánh Lục, cự ly gần như vậy, tốc độ nhanh như vậy, nếu đập trúng, ắt sẽ bị thương không nhẹ. Cô cũng thật tốt số, quả cầu đập trúng lưng ghế làm nó bật ngửa ra sau, cô đang ngủ say sưa thì đột nhiên thấy mình ngã lăn xuống đất. Cũng may phía sau vừa hay lại có mấy thảm cỏ được cuộn tròn, nên cũng không đau lắm, chỉ là nhất thời bị dọa xanh mặt.

Cô chống hai tay, kinh ngạc nhìn bầu trời xanh lam trên cao, đầu óc trống rỗng, ngay cả bức thư trong ống tay áo bị rơi ra cũng không hề phát hiện.

“Vân... Vân thái y, cô có sao không?” Đỗ Tử Bân lo lắng cúi người hỏi, “Thực xin lỗi, ta... không cố ý”.

À, hóa ra là anh ta muốn chinh mình!

Vân Ánh Lục thở hắt ra một hơi, rên rỉ: “Đỗ đại nhân, rốt cuộc anh thù hằn tôi thế nào đây, hết lần này tới lần khác dọa tôi chết ngất mới hả dạ sao?” Ngay cả chuyện lần trước ở vườn cúc cô cũng gộp chung vào luôn.

“Hả?” Có thể nói thế này, chứng tỏ nàng ta không bị làm sao, Đỗ Tử Bàn tươi tỉnh mặt mày, hắn đang định đỡ Vân Ánh Lục ngồi dậy, thì ánh mắt đột nhiên dừng lại trên phong thư dưới tay áo của cô.

Hắn nhặt bức thư lên, trên đó không viết Hán tự, mà là chữ nước khác.

“Đây là cái gì?” Hắn cảnh giác hỏi Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục nằm ngửa trên mặt đất, ánh nắng chói lóa chiếu thẳng vào mắt khiến cô nhất thời không nhìn thấy gì.

“Gì cơ?” Cô nheo mắt lại, lúc này mới thấy Đỗ Tử Bàn đang cầm bức thư của Thác Phu trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ kinh hoàng, cô đứng bật dậy, đoạt lấy bức thư nhét vào tay áo.

“Không có gì”. Cô giải thích qua loa.

Đỗ Tử Bàn với vai trò là thượng thư bộ Hình, vừa nhìn qua đã thấy chuyện này có dấu hiệu khả nghi, “Rốt cuộc đây là cái gì?” Liếc thấy đám cung nữ và thái giám đang chạy tới hướng này, hắn hạ thấp âm lượng.

“Đỗ đại nhân, xin anh tôn trọng quyền riêng tư của người khác một chút có được không?” Cái giọng thăm vắn, tra xét của Đỗ Tử Bàn khiến Vân Ánh Lục không khỏi bực bội, cô lạnh lùng đẩy cánh tay đang chìa ra trước mặt, tự mình dựng cái ghế đang nằm kềnh trên mặt đất. Ồ, sao mọi thứ lại quay cuồng thế này, Vân Ánh Lục vội nhắm mắt lại, cảm thấy dạ dày đang cuộn trào trong bụng.

“Vân thái y”, bên tai vang lên giọng nói the thé nhưng đầy ân cần, “mau dựa vào vai ta”.

Vân Ánh Lục chậm rãi mở mắt ra, là khuôn mặt lo lắng của La công công.

“La công công, tôi có thể về thái y viện trước không?” Cô yếu ớt dựa vào cánh tay của La công công, hỏi.

Có phải hiện đang là lúc tạm nghỉ giữa hai hiệp không, sao tất cả lại đứng im như phỗng thế này!

“Đương nhiên rồi! Kiệu sẽ tới đây ngay thôi”. La công công nhìn Vân Ánh Lục từ trên xuống dưới một lượt, sau khi xác định trên người Vân thái y không bị thương chỗ nào, ông quay lại, gật đầu với hoàng thượng vẫn đang chăm chú nhìn về phía này.

Lưu Huyền Thần lúc này mới chậm rãi ngồi lại xuống long ý, trái tim thấp thỏm giờ đã trút được lo lắng.

“Vân thái y, người có sao không?” Thái hậu được một cung nữ dìu tới, lo lắng hỏi thăm. Vân thái y chính là báu vật mà vất vả lắm bà mới tìm thấy được, cô gái này là phúc âm của hậu cung, là thần y được Bồ Tát phái tới, ngàn vạn lần không được phép gặp chút bất trắc.

“Thái hậu đừng lo, thần chỉ vág đầu chút thôi. Nghỉ ngơi một lát sẽ không sao cả, chỉ là thần phải cáo từ trước”. Vân Ánh Lục đáp lời. Đỗ Tử Bân hiện đang bị ngăn cách giữa đám cung nữ và thái giám, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào cô.

“Không sao là tốt rồi, bản cung cũng không thích xem môn thể thao tranh giành bạo lực này. Người đâu, mau đưa Vân thái y về thái y viện”.

“Thái hậu nương nương, kiệu tới rồi ạ”.

Bốn thái giám đang thờ hớn hên nâng một cỗ kiệu nhỏ màu hạnh chạy nhanh tới.

Rẹt! Ánh mắt của tất cả mọi người đột nhiên chuyển từ Cổ Lệ sang Vân Ánh Lục.

Giống như trong rạp hát đã kín đặc người, Vân Ánh Lục một mình bước lên sân khấu với ánh đèn rọi sáng, lập tức trở thành tiêu điểm chú ý.

Gì thế này?

Trong hoàng cung này, ngoại trừ hoàng đế, hoàng hậu và thái hậu, bất kể là ai cũng không có tư cách ngồi kiệu, dù là phi tần cũng không có vinh dự này. Nếu có việc muốn gặp ai đó thì sao? Đương nhiên là phải đi bộ rồi, cung nữ và thái giám đều đã luyện được bản lĩnh đi bộ vô cùng cao siêu.

Tất cả đại thần và phi tần, ngay cả hoàng hậu Ngụ Mạn Lăng cũng đều tò mò muốn biết y quan trẻ tuổi gây gò này rốt cuộc là ai.

Thái hậu cảm thấy Vân Ánh Lục được hưởng ân sủng này cũng không có gì quá đáng, trong lòng bà, Vân thái y chính là thần y. La công công trong lòng vô cùng kinh ngạc nhưng nét mặt không dám lộ ra nửa phần. Ban đầu ông vốn không quá chú ý đến vị tiểu y quan này, nhưng hôm nay hoàng thượng đã đôi lần ba lượt để mắt đến Vân thái y, xem ra sau này ông cần phải xem trọng người này bội phần.

Đỗ Tử Bân toát đầy mồ hôi, dưới ánh nắng của trời trưa, khuôn mặt cương trực loáng nước nhưng cũng không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

Mới vào cung được vài ngày, hoàng thượng hậu đãi Vân Ánh Lục trái với thông lệ là vì sao? Tâm thực không thể không loạn.

Vân Ánh Lục từ trước đến nay đã quen bị người khác nhìn chăm chăm, tinh thần cũng được tôi luyện hàng ngày trước bàn giải phẫu. Với vẻ gặp biến không kinh hãi, cô bước lên kiệu, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

“Đỗ đại nhân, ngài... muốn đi đâu?” La công công chạy bước nhỏ theo sau cỗ kiệu, đôi tai nhạy thính cảm nhận được đằng sau có tiếng bước chân, ông xoay đầu lại thì nhìn thấy Đỗ thượng thư.

Đỗ Tử Bân lặng cả người, đúng rồi, hắn muốn đi đâu chứ? Ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đi theo vào hậu cung?

Thượng thư bộ Hình vốn không dễ rời tâm loạn trí, hấn bình tĩnh lại rất nhanh. “Vân thái y là do bản quan sơ ý làm cho hoảng sợ, thế nên ta muốn đưa Vân thái y trở về thái y viện”.

“Đỗ đại nhân yên tâm, ngài mau quay về sân đi, nơi này có ta rồi! Ta đưa Vân thái y về thái y viện, sau đó tình hình thế nào sẽ bẩm báo lại với ngài”. Ừm, đây mơ rê má với Vân thái y dường như không chỉ mỗi mình hoàng thượng đâu!

“Vây phiền La công công nhé”. Đỗ Tử Bân quay đầu trở lại sân, một lần nữa nhảy lên lưng ngựa.

Một hồi phong ba nho nhỏ giúp nghỉ ngơi cũng không tồi, mọi người chỉnh trang y phục, lấy lại tinh thần chờ trận đấu tiếp tục. Tiếc rằng đội hình đội vương tôn đã sớm hoảng loạn, liên tiếp gặp thất bại thảm hại. Khi hồi trống kết thúc trận đấu vang lên, đội xanh toàn thắng trước lời nguyền chiến của công chúa Ba Tư.

Cổ Lệ phần nộ ném nguyệt trượng, nhảy xuống lưng ngựa rồi quay sang trừng mắt với Đỗ Tử Bân, sau đó hậm hực đi thay y phục.

Cái tên Đỗ Tử Bân kia thật sự chẳng biết nể mặt người khác. Bản công chúa chỉ muốn khoe tài trước mặt hoàng đế, đằng sau này có nhiều cơ hội nhận được ân sủng của người. Đó vốn là việc thuận nước giong thuyền, hấn hà tất phải ngăn cản nhiệt tình như thế? Huống chi bản công chúa dù gì cũng là một cô nương, hấn nên thuận lòng làm nể thì có phải tốt không.

Thế nhưng nào ai hiểu được tâm tư Đỗ đại nhân của chúng ta? Lần trước gặp Vân Ánh Lục ở vườn cúc, hấn đã không thể hiện được vẻ uy nghi của một đại quan, nếu lần này thua trắng trên sân mã cầu bởi một tiểu cô nương thì sau này hấn còn mặt mũi nào gặp lại Vân tiểu thư?

Trận mã cầu hôm nay vốn dành cho một người, vô luận thế nào hấn cũng phải thắng. Đáng tiếc là người đó không chỉ ngủ gật trong

suốt trận đấu, mà còn khiến hấn đánh hỏng một đường bóng, cho nên dù thắng, hấn vẫn không thấy có chút vui vẻ gì.

Nhưng hiện giờ tại cầu trường, bá quan văn võ cười nói hỉ hả, hưng phấn khôn cùng, không còn uy nghi, đạo mạo như thường ngày. Nguyễn Nhược Nam và Viên Diệc Ngọc cố tỏ ra vẻ rộng lượng và khoan dung của cô dâu mới, bằng không cả hai đã ôm chầm lấy nhau, hò hét ầm ĩ vì mừng rỡ.

Cổ Lệ đã chữa lợn lành thành lợn què, muốn khoe khoang tài nghệ cuối cùng lại thành ra bị chê cười. Ngồi trong phòng thay y phục, nàng vừa tức vừa thẹn, nước mắt cứ thế tuôn rơi lã chã, ghét lây sang cả mấy cung nữ theo hầu. Dù đã cho đám cung nữ mấy cái bạt tai nảy đom đóm nhưng lửa giận trong lòng vẫn không thể nào nguôi ngoai.

Khi nàng rầu rĩ bước ra khỏi phòng thay quần áo, Cổ Lệ kinh ngạc nhìn Lưu Huyền Thần đang đứng ngoài cửa.

“Ái phi, nàng thay y phục lâu thật đấy!” Lưu Huyền Thần thản nhiên cất giọng cười, dịu dàng nắm lấy bàn tay mềm mại của Cổ Lệ. “Đói bụng không, chúng ta tới điện Yến Hội ăn chút gì đi”.

Cổ Lệ chớp mắt mấy lần, không thể tin sau khi bị bề mặt như thế, hoàng đế lại đối đãi với nàng ân cần như vậy.

“Hoàng thượng...” Nàng phụng phịu chu đôi môi nhỏ nhắn, khí thế hung dữ lúc nãy đã hoàn toàn nhường chỗ cho vẻ nũng nịu yêu kiều.

“Không sao, thắng bại là chuyện thường, chuyện vừa rồi cần gì phải để ý chú? Nữ nhân mà biết chơi mã cầu đã hết sức phi thường rồi, trăm rất kính nể nàng”.

Cổ Lệ bị lời nói của hoàng thượng làm cho thần hồn điên đảo, không nghĩ ngợi được gì, cứ thế nhao vào lòng Lưu Huyền Thần, ôm

thật chặt. Lúc này dùng hành động để thể hiện ẩn tình vẫn là thượng sách.

Lưu Huyền Thần dịu dàng vỗ lưng Cổ Lệ, ánh mắt thâm sâu, không ai có thể nhận ra bên trong đó chứa đựng điều gì.

Thái giám và cung nữ theo hầu Lưu Huyền Thần ngằm trao ánh mắt, xem ra tân nương động phòng tối nay với hoàng thượng chính là vị công chúa Cổ Lệ tính nóng như lửa này rồi. Mấy cô cung nữ vừa bị ăn mấy bạt tai lúc nãy cũng đành gượng nuốt trôi cục tức, gượng gạo mỉm cười. Mà hai vị thực nghi đang mừng thầm kia nếu nhìn thấy màn tình tứ này, không biết sẽ có cảm nghĩ gì?

Xinh đẹp như hoa thì sao, hiểu lễ thông kinh thì sao, văn võ song toàn thì sao? Hoàng thượng người chẳng hề để ý. Trong lúc này, trong mắt người chỉ có công chúa Cổ Lệ kiều diễm kia thôi.

Ôi, quân tâm khó dò, thật sự khó dò!

Ngoài kia đang diễn ra những gì, Vân Ánh Lục không hề hay biết. Hôm nay, cô còn nổi bật hơn cả ba vị thực phi mới cưới, thật là một khắc thành danh! Mấy thái y già của thái y viện trông thấy La công công đích thân theo kiệu đưa cô trở về, trong lòng tự hiểu, vốn đã xúm đến thăm hỏi.

Vân Ánh Lục cũng không vì được quan tâm quá mức mà đâm ra hoảng hốt, cô nhọt nhọt xuống kiệu, khẽ cười tạ ơn La công công rồi đi thẳng vào thái y viện. Vừa tới được phòng, mùi thuốc tràn ngập bốn phía khiến Vân Ánh Lục tỉnh táo ngay tức thì.

La công công dặn dò Dụ thái y đừng để cho Vân thái y mệt, Vân thái y tuổi còn trẻ, nhiều việc cần phải khoan dung.

Dụ thái y là bậc trưởng bối cao niên ở thái y viện này, vậy mà vẫn bị mấy câu nói của La công công làm cho nghẹn họng nhìn trần trời. Có cho ông ta một trăm lá gan thì cũng không dám đắc tội với người

tâm phúc của thái hậu và hoàng thượng, mà chuyện này thì vốn chẳng liên quan gì đến lớn tuổi trẻ tuổi cả.

“Vân thái y, người ta uống rượu mừng thì mặt đỏ bừng bừng, chân nam đá chân chiêu còn ngài làm sao mà mặt mày trắng bệch thế kia, lại còn được khiêng kiệu đưa về nữa?” Tiểu Đức Tử bung cho Vân Ánh Lục một chén trà mật ong để lấy lại tinh thần rồi ngồi một bên, dò hỏi.

“Chẳng phải có câu nhận ân sủng cũng là rước họa vào thân sao, tôi không hưởng nổi phúc đức này đâu. Sau này nếu lại được nhận hoàng ân thì cậu nhất định phải giúp tôi giải trừ đấy nhé”. Vân Ánh Lục đứng dậy, lục lọi trong giá thuốc lấy ra mấy quả dưa chuột và lá nha đam tươi mới hái từ vườn lúc sáng.

“Tiểu Đức Tử, rửa sạch tay rồi mang giúp tôi cái đĩa sâu lòng lại đây”.

Tiểu Đức Tử vui vẻ chạy đi, một lát sau, cậu quay về với cái đĩa gốm trắng trong tay.

Vân Ánh Lục uống hết chén trà mật ong rồi tìm một ít vỏ cam, ngâm trong nước ấm.

“Tiểu Đức Tử, cắt dưa chuột và nha đam thành từng lát mỏng để cho chảy nhựa vào cái đĩa gốm này nhé”.

Tiểu Đức Tử thường xuyên chạy việc vặt trong thái y viện nên tay chân linh hoạt, động tác cũng vô cùng thành thạo. “Vân thái y, hôm nay ba vị thực nghi mới có xinh đẹp không?” Cậu ta làm việc không ngại tay nhưng miệng cũng không chịu ngừng nghỉ.

“Đương nhiên là đẹp rồi. Tay chân tròn trịa, da dẻ nhẵn mịn, dáng người thướt tha, hoàng thượng của chúng ta có vẻ rất vừa lòng. Nhưng mà tôi vẫn thấy hoàng hậu xinh đẹp, cao quý, tao nhã hơn, khí chất cũng vượt trội”.

Vân Ánh Lục lật trở miếng vỏ cam xem thử đã mềm chưa, rồi nhặt lên xé thành miếng nhỏ.

“Hoàng hậu đương nhiên là rất tuyệt rồi, đáng tiếc người và bệ hạ bề ngoài chỉ là...” Tiểu Đức Tử đột nhiên ngừng bật, cậu ta nuốt nước bọt, đưa mắt nhìn khắp bốn phía.

“Bề ngoài làm sao?” Vân Ánh Lục ngược mắt lên, hỏi.

“Bề ngoài rất... xứng đôi”. Tiểu Đức Tử cười giả lả.

“À!” Vân Ánh Lục bật cười, “Vậy mà tôi không nghĩ ra. Đúng rồi, Tiểu Đức Tử, trước khi Ấn phi nương nương tiến cung, cô ấy có làm gì vậy?”

“Làm gì là làm gì? Ngài muốn hỏi xuất thân của nương nương sao? Phụ thân của nương nương vốn là y quan của thái y viện, y thuật vô cùng cao minh, nhưng vì không thể trị khỏi bệnh cho nhị hoàng tử nên tiên hoàng nhất thời nổi giận, hạ chỉ giết chết ông ấy”.

Vân Ánh Lục nhướn mày. “Giết? Ông tiên đế ấy không biết có những loại bệnh cho dù là thần tiên cũng không thể cứu chữa được hay sao? Những chuyện khác thì còn có thể bảo đảm, chứ chuyện chữa bệnh cứu người, ai dám khẳng định có thể chữa khỏi hoàn toàn được. Mà nhị hoàng tử mắc bệnh gì vậy?”

Tiểu Đức Tử bị vẻ mặt trang nghiêm của Vân Ánh Lục làm cho sững sốt đến nửa ngày trời, hồi lâu sau mới đáp lại: “Là một loại bệnh lạ, chỉ trong một đêm, nhị hoàng tử đột nhiên toàn thân cứng đờ, mồm miệng méo xệch, chỉ có thể nằm bất động trên giường”.

“Trúng phong chẳng? Có phải nhị hoàng tử rất béo không?”

“Không, nhị hoàng tử không béo, vóc dáng cũng không khác lắm so với đương kim hoàng thượng. Cưỡi ngựa, bắn tên đều rất tinh thông”.

“Hay do xuất huyết não nhỉ?”. Vân Ánh Lục nhíu mày, suy nghĩ. “Loại bệnh này, đừng nói là bây giờ, ngay cả thời đại tiên tiến cả

ngàn năm sau cũng không có cách nào chữa trị được. Muốn khỏi chỉ có thể dựa vào khả năng miễn dịch của người bệnh và kỳ tích của ông trời thôi”.

Tiểu Đức Tử nhìn ngang ngó dọc rồi hạ giọng nói nhỏ: “Vân thái y, nô tài nghe người ta đồn nhị hoàng tử bị hạ độc!”

“Chuyện đó cũng rất có thể. Nhưng việc này không thể nói bừa, nói phải có chứng cứ. Cậu khỏe tay vắt kiệt đám vỏ cam kia đi, nước cốt đổ vào cái đĩa sâu lòng vừa nãy ấy, tôi đi lấy ít đá viên. Tiểu Đức Tử, càng gặp nhiều người, nghe càng nhiều chuyện, tôi càng thấy ghét hoàng cung này”. Giọng điệu của Vân Ánh Lục hết sức nghiêm túc.

Tiểu Đức Tử nhìn cô đồng cảm, ghét thì sao chứ, có thể tự tại rời khỏi đây chẳng?

Vân Ánh Lục đổ đá viên cùng một số nguyên liệu có tính kết dính khác vào đĩa đựng hỗn hợp dịch nhựa ban nãy, một lát sau các nguyên liệu đã được cô đặc thành dạng cao sánh mịn màu xanh đậm. Cô cẩn thận đổ vào lọ nhỏ rồi sai Tiểu Đức Tử tìm một con dao nhỏ, mài sắc, sau đó lấy một ít ma phí tán[1], chia làm hai phần.

[1] Một loại thuốc gây tê do thần y Hoa Đà phát minh.

Cả hai bận rộn như thế đến tận lúc mặt trời lặn về đằng tây. Vân Ánh Lục rửa tay, phui sạch y bào, bỏ thành quả cả ngày của mình vào hòm thuốc chuyên dụng, chuẩn bị ra về.

Tiểu Đức Tử vừa tiễn cô ra đến cửa thái y viện thì chợt thấy một tiểu công công vội vàng chạy tới. “Thánh chỉ đến...”, từ xa, hắn đã bắt đầu hét to.

Mấy y quan cùng đám thái giám trong thái y viện vội vàng chạy ra sân, quỳ gối tiếp chỉ. Tiểu Đức Tử kéo Vân Ánh Lục lúc này đang ngo ngắc không biết xảy ra chuyện gì, giục cô quỳ gối ngoài cửa viện.

“Hoàng thượng có khẩu dụ, đêm nay thái y viện do Vân thái y trực đêm. Khâm thủ!” Tiểu công công ngẩng đầu lên, rướn cổ, sang sáng hô to mấy câu.

“Mấy hôm trước tôi trực ban rồi mà...” Vân Ánh Lục hết sức bức mình, cô đang định thắc mắc thì đã bị Tiểu Đức Tử bịt kín mồm miệng không cho nói hết câu.

Mọi người nhìn nhau khó hiểu, từ khi nào hoàng thượng quản cả việc trực ban ở thái y viện vậy?

Tiểu công công truyền xong thánh chỉ, nhanh chóng trở về phục mệnh hoàng thượng. Dụ thái y vốn đêm nay phải trực, chấp tay trước Vân Ánh Lục. “Vân thái y, làm phiền ngài rồi”.

“Tiểu Đức Tử, tôi có quyền từ chối việc này, đúng không?” Vân Ánh Lục vung tay múa chân, vẻ mặt cực kỳ bất mãn.

“Vân thái y, Vân đại lão gia, ngài không nhận tức là kháng chỉ, tội kháng chỉ sẽ bị chặt đầu đó”. Tiểu Đức Tử sợ hãi nhìn Vân Ánh Lục như nhìn quái vật.

“Chặt đầu, chặt đầu! Động một tí là đòi chặt đầu, hoàng thượng nhiều đao kiếm thế sao?” Vân Ánh Lục khịt mũi ngồi bệt xuống bậc cửa. “Rốt cuộc ở đây có nhân quyền hay không, có biết luật pháp hay không?”

“Vân thái y, xin ngài nhỏ tiếng một chút. Rốt cuộc ngài muốn nói gì, nô tài nghe chẳng hiểu gì cả. Lời hoàng đế chính là luật pháp, ngài vừa mới tới, có thể chưa thích ứng kịp đấy thôi. Trực ban cũng có sao đâu, chỉ là ngủ lại thái y viện một đêm thôi mà. Ngài cứ ngồi đây, nô tài đi thông báo cho xa phu của ngài hồi phủ trước, sau đó sẽ sắp xếp bữa tối cho ngài”.

Tiểu Đức Tử buông hòm thuốc xuống, chỉ trong chớp mắt đã chạy mất dạng. Các thái y và thái giám trong thái y viện cũng lục tục rời khỏi sân, chỉ còn lại một mình Vân Ánh Lục ngồi ở bậc cửa nghiêng

rằng nghiêng lợi thăm nguyên rửa cái tên hoàng đế Lưu Huyền Thần kia.

Hoàng cung Đông Dương, tối nay thật sự là hỉ sự cuồng hoan, đèn đuốc sáng trưng, pháo hoa ngập trời, nơi nơi đều nghe tiếng sênh tiếng phách, chồn chồn tràn ngập bóng giai nhân.

Mảnh trăng tà treo nghiêng trên trời sao, gió đêm mon man, tràn ngập ý vị tình nhân. Trong ngự hoa viên, có hai bóng người đang bước qua cầu, đi về hướng thái y viện.

“Được rồi, La công công. Trẫm muốn đi dạo một mình”. Lưu Huyền Thần đã thay long bào uy nghiêm ban sáng, trên người chỉ khoác bộ y phục bằng gấm nhẹ càng tôn thêm vẻ anh tuấn tao nhã hiếm thấy.

La công công khẽ gật đầu, bên ngoài thái y viện kê một khối đá vuông vắn sạch sẽ, rất thích hợp để chợp mắt một lát. Hoàng thượng vào đấy, chắc cũng không phải chỉ trong chốc lát.

Lưu Huyền Thần đang chậm rãi bước vào thái y viện, gió đêm thoảng đến mùi thơm ngọt ngào khiến hần bất giác khẽ nuốt nước bọt. Nhìn quanh chỉ thấy le lói ánh đèn trong phòng sao thuốc, hần vội xoay người lại gần. Trong phòng chỉ có Vân Ánh Lục đang ngồi chống cằm trước bếp lò, trước mặt là một nồi đất đang sôi nghi ngút.

Hần sợ làm kinh động tới Vân thái y nên đứng ngoài cửa hắng giọng vài tiếng sau đó mới rảo bước đi vào phòng thuốc. Vân Ánh Lục nghe có tiếng người liền xoay đầu lại, trông thấy hần, cũng không đứng lên hành lễ, mà vẫn tiếp tục ngồi trông nồi.

Lưu Huyền Thần chưa từng bị đối xử lạnh nhạt như thế nên vừa lúng túng vừa buồn cười, lại thấy có chút lạ kỳ trong lòng.

“Người đang nấu gì vậy?” Hần cũng không chờ Vân Ánh Lục chào hỏi, tự mình kéo ghế ngồi bên cạnh.

“Lưu hoàng thượng, sau này anh không được hạ thánh chỉ trước khi hỏi ý kiến tôi đâu đấy”. Vân Ánh Lục cô xưa nay đều dựa vào y đức và tài năng mà sống, chưa từng luôn cúi hạ mình. Thế nên trong bệnh viện, đồng nghiệp luôn yêu mến, lãnh đạo cũng chưa từng gây khó dễ.

Trong cái nồi đất kia không biết đang nấu món gì mà mùi thơm tỏa khắp bốn phía, Lưu Huyền Thần nuốt nước bọt thèm thuồng. Chợt nghe Vân Ánh Lục loáng thoáng gọi mình là “Lưu hoàng thượng”, hần thiếu chút nữa chết sặc.

“Cái... cái gì mà Lưu hoàng thượng chứ hả?” Từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên hắn nghe đến danh xưng này.

Vân Ánh Lục chớp mắt nhìn hắn: “Anh gọi tôi là gì?”

“Vân thái y”.

“Gọi thượng thư bộ Hình là gì?”

“Đỗ khanh, Đỗ đại nhân, Đỗ thượng thư”.

“Đúng rồi, trước chức vị của mỗi người anh đều thêm họ vào. Vậy xin hỏi hoàng thượng không phải chức vị của anh hay sao? Lưu không phải họ anh hay sao?” Vân Ánh Lục nhún vai kết luận.

Lưu Huyền Thần tròn mắt nhìn cô trân trối, vừa bực mình vừa buồn cười. “Trẫm thêm họ vào trước chức vị của các khanh là để tiện bề phân biệt, bởi có những chức vụ do nhiều người đảm nhiệm. Còn hoàng đế triều Ngụy trên đời này chỉ có mình trẫm, khanh có bao giờ thấy hai mặt trời cùng xuất hiện không?”

“Hoàng đế nước Ngụy chỉ có một, nhưng nếu quân vương nước khác đến nước Ngụy, mà không thêm họ vào trước chức danh ‘hoàng thượng’ thì ai biết đang gọi vị hoàng thượng nào?” Vân Ánh Lục hùng hồn đáp lại.

“Khả năng phát sinh tình huống này rất ít, hơn nữa mỗi nước lại có cách gọi đế vương khác nhau. Ngươi đừng... Ồi! Trào hết cả ra rồi

kìa!”. Lưu Huyền Thần chỉ tay về phía vung nồi đang bị đám bọt khí đẩy lên cao.

Vân Ánh Lục vội quay đầu lại, nhấc vung lên, cầm muôi khuấy khuấy cho tan bọt rồi chỉnh lửa nhỏ lại. Ngay lập tức, mùi thơm ngào ngạt trong nồi tỏa ra nức mũi.

“Khanh đang nấu gì vậy?” Lưu Huyền Thần tò mò nghiêng người nhìn vào nồi. Bên trong trắng trắng đỏ đỏ, đặc đặc quánh quánh, trông thật ngon mắt.

Vân Ánh Lục đỏ mặt, thiếu chút nữa nhảy luôn vào nồi cho đỡ xấu hổ. “Tôi thấy... trong được phòng có ít gạo trắng, củ từ và kỷ tử nên mới lấy một ít ra nấu cháo. Do hôm nay bụng dạ nôn nao, không ăn được gì nên đành lấy của công để làm việc riêng. Anh... anh cứ trừ vào tiền lương tháng này của tôi là được rồi”.

“Không sao, không sao! Chuyện này không thuộc quyền quản lý của trẫm, cứ coi như trẫm không nhìn thấy gì”. Lưu Huyền Thần vừa nói vừa dướn người về phía trước, “Nhưng nồi cháo này sao lại thơm vậy chứ?”

“Củ từ lợi thận khí khỏe tì vị, lại còn giúp tiêu đờm giảm ho. Loại cháo này vốn rất tốt cho người suy nhược cơ thể, hay mệt mỏi. Cháo vốn dĩ vừa dễ tiêu lại sản sinh khí huyết nhanh chóng, người bận bịu quốc sự như anh, ban đêm dùng một bát cháo dưỡng sinh rất tốt cho sức khỏe”.

Nhìn Vân Ánh Lục bẽn lẽn giải thích, Lưu Huyền Thần không kìm được bật cười. “Vậy từ nay việc này sẽ giao cho khanh lo liệu!”

Vân Ánh Lục ngơ ngác, không phải Lưu hoàng thượng có ý bắt cô trực hằng đêm đấy chứ?

“Lưu hoàng thượng, tôi sẽ gửi ngự thiện phòng công thức món cháo này, ngự trù[2] sẽ nấu cho anh. Còn nữa, về sau không được tự ý bắt tôi tăng ca, trừ phi là phận sự, tôi mới đồng ý tăng ca. Chiếu

theo quy định của luật lao động, mỗi lần tăng ca nhận lương ba ngày. Bắt đầu tính từ đêm nay”.

[2] Từ chỉ đâu bếp ngày xưa.

“Người khác nấu trăm không yên tâm, trăm chỉ tin tưởng khanh thôi. Cái gì mà luật với không luật, tiền lương khanh nói là bổng lộc hàng tháng đúng không? Khanh muốn bao nhiêu cũng được. Đúng rồi, bổng lộc của khanh hiện giờ là bao nhiêu?”

“Không ai nói cho tôi biết chuyện ấy cả!” Trời ơi, không phải cô làm công ích mấy ngày qua đấy chứ?

“Trăm sẽ dựa theo ngạch quan tứ phẩm để tính bổng lộc cho khanh, về sau cứ thêm một ca trực đêm trăm sẽ ban thưởng riêng. Vân thái y, cháo có nhiều không, trăm muốn nếm thử một ít”.

Lưu Huyền Thần nói xong, không đợi Vân Ánh Lục lấy giúp, tự mình múc một muôi cháo, đưa tới bên miệng, vừa thổi vừa ăn. “Ngon thật đấy, trăm rất thích”.

Hắn càng ăn càng cảm thấy mùi thơm ngọt tràn đầy khoang miệng, ngon miệng vô cùng. Khen tặng hồi lâu mà không thấy có người phụ họa, Lưu Huyền Thần ngẩng lên thì thấy Vân Ánh Lục đang nhìn hắn chòng chọc.

“Trăm nói gì sai sao?” Lưu Huyền Thần ngạc nhiên hỏi.

“Lưu hoàng thượng, đây là cháo tôi nấu mà”. Chưa được sự đồng ý của cô, anh ta đã hồn nhiên múc cháo ăn, mà cô còn chưa nói tới chuyện mất vệ sinh đâu đấy.

“Cháo nhiều mà, một mình khanh ăn không hết đâu”. Lưu Huyền Thần nheo mắt ngạc nhiên, tiểu y quan này thật là keo kiệt.

“Ăn không hết thì cũng phải tôi cho phép mới được”. Muốn nấu được nồi cháo ngon thế này, cô phải tốn không ít thời gian. Vân Ánh Lục sức nhớ ra người đang ngồi trước mặt cô không phải là tân lang sao? Anh ta chạy đến đây làm gì chứ?

“Lưu hoàng thượng, không phải anh tới đây tìm canh giải rượu đấy chứ?” Cô khịt khịt mũi, không hề có mùi rượu quanh đây.

“Không phải trầm tìm canh giải rượu, trầm truyền chỉ khanh ở lại trực đêm là do muốn gặp khanh”. Ánh mắt Lưu Huyền Thần vẫn không dứt khỏi nồi cháo. Ba bữa hôm nay, tiệc rượu nối tiếp tiệc rượu, hắn nhìn sơn hào hải vị no cả mắt rồi. Giờ vừa thấy nồi cháo, dạ dày hắn như sức tĩnh, kêu réo ầm ầm.

Vân Ánh Lục lặng im một lúc, sau đó tắt lò, mở vung nồi cho cháo nguội bớt.

“Lưu hoàng thượng, thái y viện không phải phòng tân hôn của anh, tôi cũng không phải tân nương của anh”. Cô thình lình buông một câu khiến Lưu Huyền Thần há hốc mồm vì ngạc nhiên.

“Hả?”

“Hôm nay là ngày đại hỉ của anh, không mau tìm đến mấy vị thực nghi kia, còn chạy đến đây gặp tôi làm gì?” Cô thật sự đã nghĩ nát óc nhưng vẫn không tìm ra nguyên nhân Lưu hoàng thượng hạ cố đến đây.

Lưu Huyền Thần thật sự dở khóc dở cười trước phát ngôn kỳ quái của Vân Ánh Lục. “Cứ kết hôn là trầm nhất định phải tìm tân nương sao? Hôm nay là ngày đại hỉ, cưới một lúc ba vị thực nghi, trầm vì muốn công bằng nên không hạ giá đến tầm cung nào cả, mà đến tìm khanh trò chuyện... Ôi, hôm nay thật quá sức mệt mỏi, về sau nếu còn tuyển tú nữ, trầm tuyệt đối sẽ không nghe lời khanh, tổ chức đại lễ nạp phi này nọ nữa”.

“Anh còn muốn nạp tú nữ nữa sao?” Vân Ánh Lục trợn mắt nhìn Lưu hoàng thượng, “Anh nhiều vợ như vậy, vẫn chưa thấy đủ sao? Tôi thấy anh không cần cháo dưỡng sinh mà cần canh bổ thận thì có”.

“Một ngày trăm chưa có hoàng nhi là một ngày không được yên thân. Khanh cho là trăm muốn cưới bọn họ sao?” Vẻ mặt Lưu Huyền Thần đột nhiên trở nên vô cùng buồn bã, giọng nói thoáng chút trống rỗng, bi thương.

Trái tim của Vân Ánh Lục khẽ lạc một nhịp. Sau lưng hoàng đế, quả có không ít nỗi niềm khó nói.

Cô đứng dậy lấy hai cái bát, múc đầy cháo. “Lưu hoàng thượng, việc này anh không cần lo lắng, tôi sẽ giúp anh”. Cô đưa cho Lưu Huyền Thần một bát.

Cháo vẫn còn rất nóng, hai người bung bát ra ngoài sân, để gió đêm thổi cho nguội bớt rồi chậm rãi ăn từng thìa giữa bầu trời vắng vạc trăng sao.

“Khanh định giúp trăm thế nào?” Nghe khẩu khí hùng hồn của tiểu y quan, Lưu Huyền Thần bất giác mỉm cười. Đối lại là người khác, có lẽ hẳn sẽ xem đó là lời nịnh hót của tuồng giáo hoạt. Nhưng với tiểu y quan này, hẳn tuyệt nhiên không có ý nghĩ đấy.

“Tôi sẽ làm một bản báo cáo tỉ mỉ cho anh phê duyệt”. Vân Ánh Lục vừa ăn vừa nói.

Lưu Huyền Thần thiếu chút nữa là bị sặc cháo. Báo cáo? Cái đó có giống tấu chương không? Vân thái y rõ ràng cũng là người thành Đông Dương, sao lại ăn nói kỳ quặc như thế chứ? Hắn không kìm lòng được bật cười sáng khoái.

“VẬY trăm sẽ chờ xem sao! Hôm nay cầu có đập trúng khanh không?” Đây mới là mục đích chính của chuyến viếng thăm tối nay. Khi thấy Vân thái y ngã lăn xuống đất, hắn lo lắng đến phát điên, nhưng vì uy nghi của đế vương, hắn buộc phải kìm hãm ước muốn được chạy đến.

“Không sao, quả cầu chỉ đập trúng lưng ghế nên tôi hơi choáng váng, mệt mỏi một chút thôi”. Vân Ánh Lục xoay xoay cổ, cầm bát

cháo húp sạch.

“Mệt? Trầm thấy khanh và Đồng Thành chuyện trò vui vẻ thế cơ mà. À, trầm mới vừa tuyên chỉ cho phép Đồng Thành về quê nhận chức rồi. Hắn làm thư đồng cho trầm đã nhiều năm, rồi nhà cũng khá lâu rồi, lần này trầm thuận theo ý nguyện của hắn cho về đoàn tụ với thê tử”. Lưu Huyền Thần bâng quơ nói xong, lén nhìn về phía nồi cháo bên trong phòng sao thuốc. Bát cháo này sao bé vậy nhỉ, hắn mới húp vài thìa đã cạn tro đáy.

Vân Ánh Lục nhú mày, bất giác thở dài. Cô không phải tên ngốc, Lưu Huyền Thần điều Đồng Thành về quê ắt muốn phòng cô đột nhập vào ngự thư phòng. Thật là, chỉ tại hôm đó cô không đoán ra thân phận của hắn nên mới bộc bạch mục đích tiến cung của mình, giờ thì hay rồi, kế hoạch tan biến như bong bóng xà phòng.

Bản sách thuốc đó quan trọng như thế nào với triều Ngụy? Sao phải đề phòng như vậy?

Lưu Huyền Thần ngồi im hồi lâu, thấy Vân Ánh Lục không đả động gì đến chuyện mức thêm cháo, hắn day day sống mũi, chẳng thèm nghĩ đến sĩ diện, tự mình vào trong mức thêm một bát.

“Lưu hoàng thượng, anh có đúng là hoàng thượng không đấy?” Vân Ánh Lục không thể tiêu hóa nổi việc Lưu Huyền Thần đánh mất sĩ diện như vậy. Chẳng phải hoàng thượng ngày ngày được ăn ngon mặc đẹp sao, sao giờ lại thèm thường một bát cháo như vậy?

Lưu Huyền Thần đầy một miệng cháo, lúng búng trả lời: “Trầm đương nhiên là hoàng thượng rồi. Khanh cho rằng hoàng thượng không nuốt nổi đồ ăn bình thường sao? Nói cho khanh biết, trầm vất vả, khổ cực hơn bách tính thứ dân nhiều”.

“Ồ, tiểu dân có mắt như mù, thực chẳng thể nhìn ra”. Vân Ánh Lục chớp chớp mắt chế nhạo.

“Cho khanh nhìn lại đây, hoàng thượng được bách tính tung hô chẳng phải là trăm sao?” Lưu Huyền Thần liếc xéo cô, “Vân thái y, vì khanh nấu cháo rất ngon nên hôm nay trăm sẽ mở đại ân dẫn khanh đi thăm ngự thư phòng!”

“Thật sao?” Vân Ánh Lục vui mừng nhảy nhót tung bừng, bát cháo trong tay rơi xoảng xuống sân viện.

Cô xấu hổ nhìn mảnh vỡ dưới chân, hai tay xoắn xoắn lấy nhau đầy ngượng nghịu.

Lưu Huyền Thần cười ha hả. “Vân thái y, trăm mới nói vậy mà khanh đã vui mừng đến độ không khống chế nổi bản thân sao? Trăm chỉ nói dẫn khanh tới thăm ngự thư phòng chứ đâu có nói cho khanh xem bản sách thuốc kia. Khanh cứ từ từ mà nhảy nhót”.

“Tôi đâu có...” Vân Ánh Lục định biện bạch cho mình nhưng vừa bắt gặp ánh mắt đầy cảm xúc của Lưu Huyền Thần, trái tim cô đã đập liên hồi.

“Tốt nhất là đừng nên có, cũng đừng nghĩ cách nhờ người khác giúp đỡ. Chỉ khi nào được trăm chấp thuận, khanh mới có cơ hội trông thấy quyển sách thuốc kia”. Lưu Huyền Thần buông bát, cố ý nhấn mạnh từng từ với sức nặng ngàn quân.

Người khác nghe Lưu Huyền Thần hần nói như thế này, lông tơ ắt đã dựng ngược toàn thân, không rét mà run.

Nhưng Vân Ánh Lục chính là Vân Ánh Lục. Cô trầm ngâm một hồi rồi đưa ra thỏa thuận. “Vậy nếu tôi nấu cháo dưỡng sinh cho anh hằng ngày, anh có cho tôi xem bản sách thuốc đó không?”

Lưu Huyền Thần vừa kinh ngạc vừa bối rối nhìn Vân Ánh Lục. “Trăm sẽ cân nhắc”. Hần ra vẻ nghiêm trang đáp.

Chương 19: Kiếp này và kiếp sau

Đêm khuya mịt mùng, mảnh trăng non đã ẩn mình trong mây nhường chỗ cho sao trời lấp lánh, trên lối đi trong ngự hoa viên, sương móc phủ khắp cành cây ngọn cỏ, tiếng côn trùng rinh rích nỉ non như có như không, cả hoàng cung lúc này chìm trong màn đêm tĩnh lặng. Vân Ánh Lục không kiềm chế được ngáp dài con buồn ngủ kéo đến không sao cưỡng được, nhưng lời mời ghé thăm ngự thư phòng quá hấp dẫn nên cô cố gắng giữ tỉnh táo, bước thấp bước cao đi theo Lưu Huyền Thần, sợ hấn nuốt lời.

La công công cũng không khác gì Vân Ánh Lục, vì hôn sự của hoàng thượng, đã mấy đêm liền ông không được nghỉ ngơi, vậy mà vừa chợp mắt một lát, đã bị hoàng thượng đánh thức. Ông xách đèn lồng chạy trước soi đường, cố mở mắt thật lớn vì sợ nhớ sơ ý một chút hai mí mắt sẽ lại dính chặt.

Ba người lặng lẽ đi qua khu tường bao tới ngự thư phòng.

La công công dụi mắt cho tỉnh ngủ rồi mở cửa, thấp đèn lên. Vân Ánh Lục phấn chấn tinh thần, hăm hở vào trong. Nơi này trông qua không khác gì văn phòng làm việc là mấy, ngoại trừ việc phía sau còn có thêm hai ba phòng đọc sách và mấy gian chứa hồ sơ. Chỉ có điều ngự thư phòng không rộng bình thường mà là cực kỳ rộng lớn, bàn ghế đều làm bằng gỗ hồng mộc, giá sách được lau chùi bóng loáng, bên trên xếp đầy tấu chương, sách vở. Ngoài ra trong đại văn phòng này còn kê một chiếc giường nhỏ giống chiếc sô pha cô vẫn thường nằm mỗi khi trực đêm ở bệnh viện, chắc là để hoàng đế chợp mắt một lát trong lúc bận công việc.

“Khanh thấy thế nào?” Lưu Huyền Thần thấy Vân Ánh Lục bĩu môi tỏ ý thất vọng, khẽ cười.

“Văn phòng của anh tốt đấy. Tôi có thể tham quan bên trong một tí được không?” Cô chỉ vào mấy gian thư phòng bên trong, hỏi.

Lưu Huyền Thần gật đầu, tự mình xách đèn lồng dẫn lối.

Trong bóng đêm tĩnh mịch, vang lên tiếng bước chân khẽ khàng ngoài hành lang.

“Kẻ nào không biết quy củ, đêm khuya lại dám kinh động đến hoàng thượng?” La công công nhú mày, lên tiếng.

Thái giám ngoài cửa hôn hên bậm báo: “Bẩm La công công, tiểu nhân là nô tài của Cổ thực nghi. Nương nương nói thời gian không còn sớm, xin hoàng thượng hãy bảo trọng long thể, sớm hồi cung nghỉ ngơi, nương nương xin chờ hoàng thượng”.

Vân Ánh Lục xoay người lại, vừa kịp thấy Lưu Huyền Thần nở một nụ cười lạnh lùng. “Nàng ấy muốn thúc giục trẫm hay sao? Ha ha, nói với nàng ấy, tối hôm nay trẫm có việc gấp, nàng ấy không cần chờ”.

Được voi đòi tiên. Hắn mới nhử ít màu mè, cô ta đã tính mở phòng nhuộm hay sao?

“Lưu hoàng thượng, để công chúa chờ không hay đâu, huống chi hôm nay là đêm tân hôn, anh nên đến dỗ dành cô ấy thì hơn”. Vân Ánh Lục mở miệng vun vào.

“Sao, Khanh định thay trẫm quyết định đấy à” Lưu Huyền Thần hơi gằn giọng, hỏi lại.

Vân Ánh Lục vội vàng ngậm miệng, có lòng tốt thì lại bị coi là phôi lừa[1]. Thôi mặc kệ, chuyện vợ chồng họ chẳng liên quan gì tới cô sắt.

[1] Nguyên văn là “lư can phế”, người Trung Quốc ví lòng hảo tâm với gan phôi lừa, với ý mình có lòng tốt nhưng đối phương lại hiểu lầm, coi chẳng ra gì.

La công công lớn tiếng quát tiểu thái giám vài câu rồi đuổi đi.

Lưu Huyền Thần lẳng lặng dẫn Vân Ánh Lục tới xem từng gian thư phòng. Không khí có chút trầm mặc. Vân Ánh Lục yên lặng nhìn ngắm, trong thư phòng xếp đầy hồ sơ chiếu chỉ, chẳng có tí sách vở nào liên quan tới y học, chẳng lẽ mọi đồn đại đều giả cả sao?

Vân Ánh Lục càng lúc càng chùn lòng.

“Kỳ thật, hôm nay trầm đã quá mệt mỏi, chẳng có tâm trạng ghé đâu cả. Chỉ muốn tìm ai đó trò chuyện cho thoải mái nhẹ nhõm đầu óc thôi”. Vào gian chứa hồ sơ một lúc lâu, Lưu Huyền Thần mới chịu mở miệng.

“Anh nghĩ thế cũng không sai. Cơ thể mệt mỏi sẽ khiến chất lượng tinh trùng suy giảm, không thích hợp để động phòng. Cho dù vợ anh có mang thai, thì thai nhi cũng sẽ không khỏe mạnh”. Vân Ánh Lục tiếp lời.

Lưu Huyền Thần cười khùng khục. “Vân thái y, khanh vẫn chưa lập gia phải không?”

“Chuyện ấy thì liên quan gì?”

“Trầm thật không hiểu tại sao phụ mẫu khanh lại đồng ý cho khanh theo học... học môn này. Lại còn chuyên trị bệnh cho phụ nữ nữa chứ”.

“Môn này thì đã làm sao, mất mặt xấu hổ lắm à? Y học không khinh trọng phân môn nào cả, chỉ cần thầy thuốc tận tâm và làm hết chức trách của mình là đủ. Mà anh đang nghi ngờ y thuật của tôi đấy à?”

“Không, không, trầm tuyệt đối tin tưởng khanh. Chỉ có điều cứ nghĩ tới chuyện cả ngày khanh suy tư về vùng kín của phụ nữ, trầm lại thấy buồn cười...”

Khuôn mặt thanh tú của Vân Ánh Lục đột ngột nghiêm lại. “Đó là do đầu óc anh lệch lạc thôi. Tôi chỉ lo lắng về bệnh tật của họ, còn

anh thì nghĩ gì trong đầu?”

Lưu Huyền Thần cứng họng, sờ sờ lên mũi, mặt đỏ tía tai, vội chuyển hướng đề tài. “Gian phòng này chứa di bút của tiên hoàng khi còn tại vị, ngoài ra còn có cả tặng phẩm tiến cống của các nước lân bang”.

“Bệ hạ, cửu môn đề đốc có việc gấp xin cầu kiến ạ”. La công công the thé chạy tới bẩm báo.

Lưu Huyền Thần nhú mày. “Vân thái y, khanh chờ ở đây, trẫm ra ngoài một lát sẽ trở lại”.

“Anh đi đi, không cần lo cho tôi đâu”. Vân Ánh Lục mừng thầm trong lòng, hớn hờ ra mặt.

Lưu Huyền Thần vừa rời khỏi, cô liền xách đèn lồng kiểm tra từng gian phòng. Tất cả các phòng đều không khóa, cô tìm đi tìm lại mấy hồi vẫn không biết quyển sách thuốc ấy giấu ở chỗ nào.

Vân Ánh Lục tuyệt vọng đi vào gian phòng chứa hồ sơ và tặng phẩm, dưới ánh đèn mờ ảo, các kỳ trân dị bảo tỏa sáng lấp lánh, nhưng cô tuyệt nhiên không màng đến. Đang định rời khỏi gian phòng thì cô chợt phát hiện trên chiếc bàn gần cửa có bày một bồn nước chạm khắc hình rồng, trong bồn đặt một quả cầu thủy tinh lớn.

Vân Ánh Lục còn nhớ trong một lần ghé thăm Cố Cung ở Bắc Kinh, cô đã từng nhìn thấy chiếc bồn này, nó có tên gọi là bồn Cửu Long. Khi xoa tay quanh bồn, bồn nước sẽ hiện lên hoa văn tinh xảo sau đó là chín con rồng đang bơi lội, trông vô cùng ảo diệu. Nhưng bồn nước ở Cố Cung không có quả cầu thủy tinh bên trong.

Đây là loại bảo bối gì vậy?

Cô đặt đèn lồng xuống bàn, tò mò lại gần, đặt tay lên thành bồn, chậm rãi xoa đều. Vân Ánh Lục đột nhiên nín thở. Mỗi lần xoa tay, quả cầu thủy tinh trong bồn lại xoay tròn một vòng rồi hiện lên hình ảnh một cô gái.

Cô chớp chớp mắt, đây chẳng lẽ là quả cầu tiên tri của mấy bà thầy bói phương Tây sao? Cô xoa tay mạnh hơn, quả cầu thủy tinh chuyển động càng lúc càng nhanh, hình ảnh cô gái bên trong cũng biến đổi không ngừng. Đột nhiên, hai mắt mở to bàng hoàng, cô vừa nhìn thấy hình ảnh của chính mình trong chiếc cầu thủy tinh. Không, không phải Vân Ánh Lục, mà là Cơ Uyển Bạch.

Cơ Uyển Bạch cả người bó bột, ngồi trên xe lăn, đứng phía sau là Đường Giai. Khắp nơi tuyền là màu trắng, có vẻ như họ đang ở trong bệnh viện.

Ông trời ơi, thượng đế ơi, Phật tổ ơi, không phải cô đang ở đây sao? Cơ Uyển Bạch kia rốt cuộc là ai chứ?

Hai chân Vân Ánh Lục run lập cập.

“Ngươi nói ngươi là vị hôn phu của ta?” Âm thanh trong quả cầu vọng ra.

Không, đây chắc chắn không phải mình, mình chưa bao giờ quả quyết, kiêu ngạo như thế cả.

“Uyển Bạch, em quên rồi sao? Hôm đó chúng ta cùng đi xem nhà mới, em vô ý rơi xuống hầm thang máy. Sau khi được anh cứu, em hôn mê hai tháng trời giờ mới tỉnh lại, đây quả là kỳ tích, anh thật không dám tin!” Giọng Đường Giai không vui sướng như hần nói, mà mang chút lo sợ, hãi hùng.

Chẳng lẽ hần lo sợ vì cô vẫn chưa chết? Đồ cặn bã. Vân Ánh Lục uất hận nguyên rửa.

Khóe miệng Cơ Uyển Bạch nhếch lên đầy mai mỉa. “Vị huynh đài này, ta bị thương ở tay chân chứ không phải ở đầu óc. Đừng có lừa ta, ngươi cho rằng ta không nhớ chuyện gì sao? Đúng, ta từng có vị hôn phu, hần là con một sách Đồ Tử Bán cách vách nhà ta. Giờ thì hần có tiền đồ rồi, nhưng thế thì sao chứ, một sách thì vẫn là một sách, trong mắt Vân đại tiểu thư ta, hần vẫn là kẻ không ra gì nên ta

đã kiên quyết từ hôn. Còn ngươi, cái tên đăng đồ tử này, ngươi dám xác láo lừa bịp ta sao? Hừ, ra trước gương nhìn lại mình xem, vẻ mặt gian xảo, miệng mồm lấp bắp, ánh mắt gian tà, lại còn ăn mặc quái dị. Vừa thấy đã biết là loại bỏ đi, muốn lợi dụng ta hòng kiếm chác à, không có cửa đâu!”

Cơ Uyển Bạch lườm Đường Giai sắc lém. Hắn luống cuống không biết nên làm thế nào, đành ngồi xồm trước mặt nàng, bi thương nói. “Uyển Bạch, em sao vậy, anh có thể lừa cả thiên hạ này, nhưng sao có thể qua được mắt em. Anh thật sự là vị hôn phu của em. Nếu em không bị thương, chúng ta đã kết hôn rồi. Chúng ta yêu nhau suốt ba năm, tình thâm ý trọng, là cặp tình nhân được mọi người ngưỡng mộ”.

“Ngưỡng mộ? Mắt đám người đó có vấn đề hay sao? Ngươi đây bụng kinh luân hay võ công cái thế, thử hỏi ngươi có điểm nào xứng với ta? Cái gì mà yêu nhau suốt ba năm nay, ta còn chưa xuất giá, làm sao có thể tình thâm ý trọng với ngươi? Không được bôi nhọ thanh danh của ta”. Cơ Uyển Bạch phẫn nộ đẩy Đường Giai ngã dúi xuống đất bằng cánh tay không bị thương. “Ngươi là sơn tặc ở đâu xuống đây, dò la biết được phụ thân ta giàu có nên tính bắt cóc lừa tiền ta?”

“Không, không phải!” Trán Đường Giai toát đầy mồ hôi hột. “Anh tuyệt đối không lừa tiền em, chúng ta chẳng đã thống nhất kết hôn xong, tiền em cũng là tiền anh mà. Anh yêu em, Uyển Bạch. Em nhất định phải tin anh”.

“Tin ngươi? Ta thà tin quỷ còn hơn”. Cơ Uyển Bạch hét lớn, với tay lấy bình nước truyền treo bên xe lăn, hung hãn ném về phía Đường Giai.

Đường Giai nghiêng người tránh, bình nước rơi xuống đất vỡ tan.

Cơ Uyển Bạch giận dữ nhìn khắp nơi tìm thứ gì khác để ném tiếp.

“Không, Uyên Bạch. Không được như vậy”. Đường Giai xua xua tay, cố xoa dịu cơn giận dữ của Cơ Uyên Bạch.

“Không được lại gần ta”. Cơ Uyên Bạch chỉ thẳng tay vào hần, gương mặt đỏ bừng, sau đó xoay người hét lớn, “Người đâu, mau tới đây, ở đây có kẻ gian!”

Đường Giai nặng nề nhắm mắt, tay nắm chặt thành quyền, đâm mạnh vào bức tường sau lưng.

Vân Ánh Lục chậm rãi mỉm cười.

Người ngồi trên xe lăn đúng là Cơ Uyên Bạch, chỉ có điều linh hồn đã thay đổi. Hai người các cô đã trao đổi linh hồn trong một khoảng không gian và thời gian kỳ lạ nào đó.

Ha ha, thực là hả giận! Để cho cô ấy đối phó với Đường Giai thật sự rất tuyệt.

Hai người các cô đã vô tình xuyên qua không thời gian để trở thành một chỉnh thể không thể tách rời. Chuyện này nghe qua cũng không khác gì kiếp này và kiếp sau của một người. Kiếp này, cô ôm hận vì không thể vạch trần bộ mặt của Đường Giai, nhưng ở kiếp sau, Vân Ánh Lục mạnh mẽ và thông minh đã thay cô giải quyết hần ta một cách triệt để.

Đáng tiếc, không biết cô nương Vân Ánh Lục kia có chuyện gì tiếc nuối cần cô giải quyết giúp không.

“Vân thái y, khanh đứng thần thờ ở đó làm gì thế?” Sau lưng cô đột nhiên vang lên giọng của Lưu Huyền Thần.

Vân Ánh Lục hoảng hốt quay người lại, mắt cá chân xui xẻo va phải chân bàn khiến cô ngã chúi về phía bồn Cửu Long, cả người rơi tự do xuống nền đất, sao trắng đom đóm lập tức xoay vòng vòng quanh đầu.

“Đáng chết...” Đau quá! Nước mắt trào ra không kìm giữ được.

Lưu Huyền Thần đứng ở ngoài cửa, đang định vươn tay đỡ lấy Vân Ánh Lục nhưng không kịp.

“Vân thái y, trầm... không cố ý dọa khanh, tiếng bước chân của trầm lớn thế cơ mà, khanh không nghe thấy gì à?”

Lưu Huyền Thần đỡ cô dậy, Vân thái y sao lại nhẹ như bông thế này, chẳng có mấy chút trọng lượng gì cả.

“Lưu hoàng thượng, lần sau anh nhớ đánh động to vào”. Việc bất cẩn này bảy phần là do cô đang mải suy nghĩ, không thể trách Lưu Huyền Thần được. Vân Ánh Lục miễn cưỡng đứng dậy.

Lưu Huyền Thần không nỡ buông cô ra, ngón tay quyến luyến sự mềm mại của Vân thái y, trái tim bất giác rung động. “Có cần trầm đỡ khanh không?” Hắc dụ dàng nói.

“Không cần, không cần. Cứ hể gặp anh là tôi lại gặp xui xẻo. Lát nữa quay về thái y viện, tôi xoa bóp một lúc là ổn thôi. Lưu hoàng thượng, anh buông tôi ra được rồi đấy”.

Lưu Huyền Thần xoa xoa đầu cô.

“Khanh đứng trong phòng lễ phẩm lâu như vậy, không phải bị lóa mắt vì bảo bối nào đấy chứ?” Hắc vờ cười khẽ, che giấu tâm trạng rối loạn của mình.

Người xưa chẳng nói phụ nữ là nước, đàn ông là bùn, nhưng trên đời sao lại có người đàn ông hấp dẫn hơn cả phụ nữ thế này.

“Chiếc bồn này khiến tôi tò mò”. Vân Ánh Lục lãnh đạm trả lời.

“Vật phẩm ấy là do Bắc triều tiến cống, họ nói đó là bảo vật vô cùng thần kỳ, nhìn vào đấy sẽ thấy kiếp trước kiếp sau của mình. Thế nhưng cái bồn này đặt ở ngự thư phòng nhiều năm rồi, trầm nhìn phải nhìn trái thế nào cũng không thấy kiếp trước kiếp sau của mình, e chừng sứ thần Bắc triều bịa chuyện lừa trầm rồi”.

Vân Ánh Lục tròn tròn mắt, xem ra Lưu Huyền Thần không biết cách sử dụng bảo vật này rồi, nhưng mà chẳng lẽ, Cơ Uyển Bạch cô thật sự là kiếp sau của Vân Ánh Lục sao?

Ôi, diện mạo và tính cách thật quá khác biệt. Trải qua hơn một ngàn năm, mọi gien trội đã biến đâu hết rồi? Trên đời này thật sự không có chuyện vô duyên vô cớ. Ngẫu nhiên cũng là tất nhiên.

“Vân thái y”. Lưu Huyền Thần hươ hươ tay trước mặt Vân Ánh Lục, “Khanh lại nghĩ đến quyền sách thuốc kia sao?”

Vân Ánh Lục trấn tĩnh tinh thần. “Không, tôi không nghĩ tới bản sách thuốc kia nữa. Hôm nay tôi có thu hoạch lớn hơn nhiều”.

“Có thể chia sẻ với trẫm không?” Lưu Huyền Thần nhìn làn mi đen rợp của Vân Ánh Lục khẽ chớp dưới ánh nến, trái tim rung động không yên. Hắn không nghĩ ngợi gì, dịu dàng ôm cô vào lòng.

“Đừng, đừng! Tôi còn chưa yếu ớt tới mức phải như thế”. Vân Ánh Lục gượng cười, đẩy tay hắn ra, “Được rồi, Lưu hoàng thượng, tôi không quấy rầy anh nữa, ngủ ngon mơ đẹp nhé!”

Cô đưa tay ôm lấy đầu, chào La công công một tiếng, rồi tập tễnh bước vào màn đêm tối đen như mực.

Lưu Huyền Thần hoảng hốt nhìn chăm chăm vào hai bàn tay, trên đó vẫn còn lưu lại hơi ấm của Vân Ánh Lục. Một ngọn lửa ấm nóng đang từ từ lan tỏa khắp thân mình.

Hắn trúng tà rồi sao?

Chương 20: Hoàng hậu là xử nữ

Vân Ánh Lục vốn là người làm việc luôn có kế hoạch.

Khi còn làm việc ở bệnh viện, bình thường một tháng cô ở phòng khám, một tháng ở phòng bệnh, lịch trình hằng ngày đều được y tá trưởng sắp xếp, thông báo trước ít nhất một ngày. Nhịp sống trước kia của cô luôn theo một con đường bằng phẳng, rất hiếm khi lệch khỏi quỹ đạo.

Còn nay, cơ duyên xảo hợp đưa Vân Ánh Lục vào hoàng cung Đông Dương khiến cô thường xuyên rơi vào trạng thái lệch quỹ đạo, công việc thì rối tinh rối mù, lại còn hay xảy ra việc ngoài dự liệu nữa chứ. Cô không thích cuộc sống như thế, nhất định phải chỉnh đốn lại mới được.

Sáng sớm hôm sau, tại phòng trực đêm của thái y viện, Vân Ánh Lục rửa mặt chải đầu qua loa rồi dùng chút ít đồ điểm tâm do Tiểu Đức Tử đưa đến, sau đó cô nhờ cậu ta đến gặp thái giám phủ Nội vụ, mượn một phòng nhỏ hoặc khoảng sân rộng nào đó, để ngày mai triệu tập toàn bộ nữ nhân trong hậu cung đến, tổ chức buổi tọa đàm về vệ sinh sinh lý. Ở thời đại này, nhận thức của phụ nữ về vấn đề vệ sinh còn yếu kém, có chỗ còn sai lầm, thế nên buổi tọa đàm này rất cần thiết với họ. Sau khi buổi tọa đàm kết thúc, từng cung nữ sẽ viết báo cáo nhật trình, có như thế cô mới nắm được bệnh trạng mỗi người. Ngoài ra, cô còn phải lập hồ sơ về tuổi tác và chu kỳ sinh lý của từng phi tần nữa chứ.

Vân Ánh Lục nói năng rành mạch, ý tứ rõ ràng như vậy mà vẻ mặt của Tiểu Đức Tử lại như “không hiểu nổi suy nghĩ của hòa thượng Trọng Nhị[1]”. Vẻ nghiêm túc của Vân thái y không giống như đang nói chơi, nhưng cậu ta vắt óc suy nghĩ thế nào cũng chỉ hiểu được đại khái mà thôi.

[1] Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết về mê cung bát quái La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường được xây dựng bởi một vị hòa thượng tên là Trượng Nhị (hòa thượng cao hai trượng). Khi hòa thượng Trượng Nhị chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, mà nghĩ tới đâu chỉ cho nhân công làm tới đó. La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu khiến người đời hết sức khâm phục. Vì vậy câu thành ngữ “không hiểu nổi suy nghĩ của hòa thượng Trượng Nhị” ý chỉ một vấn đề ảo diệu quá, ngoài tầm suy nghĩ của mình.

“Vân thái y, tọa đàm là gì vậy?” Cậu ta rụt rè hỏi lại.

“Là giảng giải về một vấn đề nào đó cho nhiều người cùng nghe”.

“À, vậy là giống nữ quan giảng kinh rồi”.

Vân Ánh Lục ngẩng đầu lên. “Nữ quan giảng kinh?”

“Vâng ạ. Ngày mười lăm hằng tháng, nữ quan đều tới phong đình trong ngự hoa viên để giảng kinh cho hậu cung về Nữ nhi kinh, Phật kinh, hoặc chuyện xưa trong hậu cung của các triều đại”.

“Vậy nữ quan là phi tần trong cung sao?”

“Không, nữ quan thường là tiểu thư của các đại thần trong triều, từ nhỏ đã được tuyển chọn, cả đời không xuất giá một lòng kính phụng Phật tổ, thế nên nữ quan còn được gọi là sư ử tóc”.

“Có người bằng lòng làm việc này sao?” Nửa thân ở cõi hồng trần, nửa thân gửi cõi niết bàn xa xôi. Sống như thế không phải rất già vò sao?

Tiểu Đức Tử cười phá lên. “Vân thái y, không ít tiểu thư cành vàng lá ngọc đánh nhau võ đầu để được làm nữ quan ấy chứ! Ở thành Đông Dương này, nữ quan rất được tôn trọng, cấp bậc tương đương quan tứ phẩm cơ mà. Một nữ nhân được làm quan tứ phẩm ngai ngăm xem đây là chuyện hiếm có khó tìm tới mức nào”.

Vân Ánh Lục khó hiểu chau mày. “Quan tứ phẩm lớn thế sao?” Lưu hoàng thượng không phải đã hứa đãi ngộ cô theo cấp bậc quan tứ phẩm sao?

“Chức quan đó so với thượng thư thì thấp hơn một bậc, nhưng so với tri phủ các châu thì lại lớn hơn”.

Hóa ra là tương đương với chức danh chủ tịch tỉnh. Chà, chức vụ quả không nhỏ. Vân Ánh Lục gật gù ra chiều sáng tỏ. Nhưng cấp bậc này có chỗ nào hữu dụng với cô đâu?

“Nhớ kĩ lời tôi dặn đấy, không được bỏ sót điều gì đâu”. Cô xoay người xách hòm thuốc lên, “Tôi ghé qua cung của Cố thực nghi và Viên thực nghi một lát”.

“Vân thái y”, Tiểu Đức Tử đi cùng cô ra cổng, “chu kỳ sinh lý mà ngài vừa nói tới là gì vậy?”

“À, đó chính là bằng hữu tốt của phụ nữ, hàng tháng đều đại giá ghé thăm, bác cả[2]”.

[2] Từ lóng chỉ kinh nguyệt của phụ nữ.

Tiểu Đức Tử vò đầu bứt tai ra chiều khổ sở. “Những bằng hữu ấy ở đâu vậy? nô tài phải đi thông báo cho từng người sao?”

Vân Ánh Lục thở dài, dừng bước. “Tiểu Đức Tử, xem ra tôi phải học thêm phương ngữ ở đây mới được, chúng ta cứ ông nói gà bà nói vịt thế này thì không ổn tí nào. Bằng hữu tốt mỗi tháng đều ghé đến này, tên chính thức là kinh nguyệt. Cậu nghe từ này bao giờ chưa?”

“Có nghe, có nghe! Vân thái y, ngài quá bộ trước đi, nô tài sẽ đi lo liệu việc ngài căn dặn”. Tiểu Đức Tử mặt đỏ như quả cà chua, đầu cúi gằm xuống đất, luống cuống chạy vụt vào trong.

Vân Ánh Lục mỉm cười, chào hỏi Dụ thái y vừa bước vào cửa rồi men theo con đường mòn xanh rì bóng cây bên ngoài ngự hoa viên,

đi về hướng tâm cung phi tần.

“Vì sao đêm qua không hồi phủ?” Một bóng người vụt xuất hiện từ sau gốc ngân hạnh cao lớn ven đường, oán trách tra vấn Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục vỗ vỗ ngực cho hoàn hồn rồi nhú mày hỏi ngược lại. “Đỗ đại nhân, làm người không thể không quang minh chính trực, anh lén lút trốn sau gốc cây như vậy, rốt cuộc là muốn gì đây? Không phải anh đang rình trộm nương nương nào chứ? Đừng nói với tôi phòng làm việc của anh dời tới hậu cung này nhé”.

Đỗ Tử Bân tức giận nghiêng răng kèn kẹt. “Nhìn lại mình rồi hẵng nói người khác, ta không phải loại tiểu nhân bỉ ổi như thế. Nói mau, đêm qua vì sao cô không về phủ?”

“Tôi phải trực đêm”. Gã này thật kỳ quái, chẳng lẽ việc trong cung ăn uống nghỉ ngơi thế nào, bộ Hình cũng có trách nhiệm quản lý? Nếu vậy thì lượng công việc không hề ít đâu.

“Nói dối! Hàng tháng cô chỉ phải trực ngày phùng ngũ, ngày phùng cửu thì được nghỉ”. Âm lượng của Đỗ Tử Bân càng lúc càng lên cao chói vót.

“Đỗ đại nhân quả là việc gì cũng biết”. Vân Ánh Lục kinh ngạc nhìn hẩn, “Tuy nhiên, lịch trực của y quan chúng tôi không phải lúc nào cũng cố định, nếu trong cung có sự cố thì cũng buộc lòng phải ở lại. Tối hôm qua tôi bị Lưu hoàng thượng hành hạ, bắt phải ở lại trực thay người khác, nhưng mà, thu hoạch cũng không tồi”.

Chợt nghĩ đến chuyện Vân Ánh Lục trong quả cầu thủy tinh nói Đỗ Tử Bân là con một sách đàn độn, khóe môi cô cong lên đầy đắc ý.

Đỗ Tử Bân không hiểu liên tưởng đến điều gì mà sắc mặt đột nhiên đại biến, “Hoàng thượng... hoàng thượng có làm gì cô hay không?”

“Ngoài việc cướp lấy bát cháo của tôi ra thì chẳng làm gì nữa cả. Anh làm sao mà mặt mũi tái nhợt vậy?” Vân Ánh Lục định nắm tay Đỗ Tử Bân bắt mạch, nhưng hắn đã kịp thời né tránh.

“Ta không sao. Con gái một thân một mình phải biết tự bảo trọng. Cô nên hồi phủ sớm, ngoài ra cũng không nên tùy tiện qua đêm bên ngoài, như thế không có cốt cách của khuê nữ đâu”.

“Đương nhiên là tôi muốn hồi phủ rồi, nhưng chuyện đâu có được như ý muốn”. Vân Ánh Lục lầu bầu đáp.

Đỗ Tử Bân xoay người nhìn Vân Ánh Lục đầy ý vị và bất lực, rồi bỏ đi.

Vân Ánh Lục mông lung nhìn theo bóng dáng cao lớn của Đỗ thượng thư, hắn tìm cô để nói những lời này sao? Dáng vẻ của hắn thật kỳ lạ, ngay cả lời từ biệt cũng không nói, thật bất lịch sự.

“Này, Đỗ đại nhân, anh không có chuyện gì khác để nói sao?”

Đỗ Tử Bân không quay đầu lại, chỉ khẽ vẫy tay thay lời từ biệt.

Vân Ánh Lục bữu môi, tiếp tục đi về phía hậu cung trước mặt.

Hôm nay Cổ Lệ không mặc váy đỏ như thường lệ mà khoác lên người bộ váy sa mỏng màu xanh nhạt, nét hoang dã điểm mấy phần tươi mới, đẹp đến mức người khác nhìn vào cũng phải nín thở. Nàng lười biếng ngả người trên chiếc tràng kỷ bọc gấm, lơ đãng ngắm nhìn bụi hồng đang nở rộ bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt có chút bất an. Khi cung nữ dẫn Vân Ánh Lục vào tiếp kiến, nàng cũng không buồn nhúc nhích, chỉ lạnh lùng phất tay ra hiệu cho lui.

Vân Ánh Lục mở hòm thuốc, lấy ra một bọc giấy nhỏ, đặt phía trước tràng kỷ. “Đây là một lượng nhỏ ma phí tán đủ làm cho người bình thường hôn mê nửa canh giờ. Tôi không tìm thấy mê dược mê hương gì trong thái y viện, ngoại trừ cái này”.

“Tiểu y quan, người thật sự rất biết việc đấy”. Cổ Lệ cười khan, bàn tay nhỏ nhắn hất tung gói giấy trước mặt làm ma phí tán vung

vãi khắp mặt đất. “Nếu tối hôm qua hoàng thượng ngự giá đến đây thì chuyện bản cung không còn là trinh nữ đã lộ rồi”.

Vân Ánh Lục thản nhiên nhìn thẳng vào khuôn mặt kiều diễm của Cổ Lệ. “Tôi cũng muốn mang ma phí tán đến đây sớm hơn nhưng còn nhiều việc để làm lắm, mà cũng chẳng có cơ hội tìm gặp riêng cô”.

“Có chuyện gì quan trọng hơn chuyện của bản cung chứ?” Cổ Lệ ngồi phắt dậy, phần nộ nhìn Vân Ánh Lục, “Người có biết người hoàng thượng sủng ái nhất lúc này là ai không?”

“Tôi không cần biết”. Vân Ánh Lục mặt không đổi sắc.

“Người... người dám cãi lại!” Cổ Lệ nhảy xuống tràng kỷ, giơ tay định tát Vân Ánh Lục. Đêm qua hoàng thượng không ghé đến tẩm cung này khiến trái tim nàng như vỡ thành trăm mảnh, buồn bực ầm ục không sao phát tiết ra được. Hôm nay không đánh cho tiểu y quan này bay ra cửa thì nàng không thể hả lòng.

“Một người bạn của cô nhờ tôi giao cho cô cái này”. Một phong thư đột ngột xuất hiện, cướp hết tâm trí nàng.

Cổ Lệ vừa thấy nét chữ quen thuộc trên phong thư, gương mặt xinh đẹp chợt bàng hoàng, thảng thốt. “Người... gặp người đó ở đâu?”

“Ở một dịch quán ngoại ô, anh ta nói anh ta tên là Thác Phu, do không kịp đưa tiền cô nên mới không quản đường xá xa xôi tới tận thành Đông Dương này, đem lời muốn nói viết lên giấy. Tình cờ biết tôi là thái y trong cung, anh ta đã nhờ tôi trao tận tay phong thư này đến cô”. Vân Ánh Lục đóng hòm thuốc lại, mọi chuyện đã xong, cô không còn việc gì ở đây nữa.

Cổ Lệ tóm chặt lấy tay Vân Ánh Lục, lực tay như gọng kìm bấm sâu vào da thịt cô. “Việc này còn ai biết nữa không?”

“Tôi là người trọng lời hứa, không thích tung chuyện thị phi. Cổ thực nghi, cô có thể buông tay ra được rồi đấy”.

Cổ Lệ ngẩng đầu lên trời, hít một hơi thật sâu rồi khẽ hỏi: “Được rồi, được rồi. Người đó... có khỏe không?”

“Sắc mặt có chút tiêu tụy, còn sức khỏe thế nào thì tôi không rõ lắm, anh ta không để tôi bắt mạch”.

“Sao phải thế chứ? Sao phải thế chứ?” Cổ Lệ miệng không ngừng thì thảo, ánh mắt chan chứa tuyệt vọng.

“Cổ thực nghi, nếu không còn chuyện gì khác, tôi đến thăm cung của Viên thực nghi đây”.

“Người đến thăm cung của cô ta làm gì? Chẳng lẽ cô ta cũng có chuyện muốn nhờ người giúp đỡ?” Cổ Lệ truy vấn, tay vẫn giữ chặt Vân Ánh Lục.

“Cổ thực nghi, cũng như chuyện cô nhờ tôi làm, tôi sẽ không nói với người thứ hai về chuyện của Viên thực nghi đâu. Chuyện cô ấy nhờ, đương nhiên tôi không thể nói cho cô biết được. Tôi phải giữ chữ tín với người tin tưởng tôi chứ”. Cô nhẹ nhàng đẩy tay Cổ Lệ ra, mở cửa bước ra ngoài.

Cổ Lệ nắm chặt phong thư trong tay, phùng phùng tức giận. Tiểu y quan này dám cao ngạo hơn cả thực nghi ta sao? Một ý tưởng đột nhiên lóe lên trong đầu Cổ Lệ, toàn bộ tinh thần của nàng nhanh chuyển sang phong thư trong tay.

Tăm cung của ba vị thực nghi mới được tấn phong cách nhau cũng không xa. Cung này kề sát cung kia, ngăn cách bởi mấy hàng cổ thụ và vườn hoa nhỏ. Tăm cung của Viên Diệc Ngọc nằm ở chính giữa.

Vân Ánh Lục vừa mỉm cười chào hỏi thái giám canh cửa ở cung Viên thực nghi, thì chợt nghe thấy sau lưng có tiếng thở hỗn hển của

Tiểu Đức Tử. Cô nhắm mắt than thầm, rốt cuộc có để ta hoàn thành công việc không vậy.

“Lại làm sao thế, Tiểu Đức Tử, cậu lại không hiểu từ gì hả?” Cô xoay người, nhún vai với Tiểu Đức Tử.

Tiểu Đức Tử chạy đến trước mặt cô, gập người thở dốc.

“Không... không phải, là thái... hậu...”

“Thái hậu tìm tôi?” Vân Ánh Lục chỉ vào mặt mình, hỏi lại. “Được rồi, tôi vào gặp Viên thực nghi một lát rồi đi gặp thái hậu ngay”.

Vật y bào của cô bị Tiểu Đức Tử kéo lại. “Không phải thái... hậu, là hoàng... hậu...”

Vân Ánh Lục xoay người lại. “Thua cậu luôn đó, Tiểu Đức Tử. Đứng thẳng lên, nín thở rồi hít sâu vào, rồi giờ nói xem rốt cuộc ai muốn gặp tôi?”

Tiểu Đức Tử làm theo lời cô, quả nhiên đỡ mệt hơn hẳn. “Là thái hậu sai tôi truyền khẩu dụ vời Vân thái y nhanh chóng tới cung hoàng hậu”.

Quan hơn cấp ép chết dân đây mà! Nhưng người đứng dưới hiên, không thể không cúi đầu.

Vân Ánh Lục đã đến cửa tấm cung Viên thực nghi nhưng cũng đành chuyển hướng quay về cung của hoàng hậu.

Tấm cung của hoàng hậu còn có tên Trung Cung, là tam cung lộng lầy nhất, nguy nga nhất trong hậu cung này. Hoàng hậu chính là người đứng đầu hậu cung, là mẫu nghi của triều Ngụy, là vợ cả của hoàng đế Lưu Huyền Thần và cũng là nữ nhân duy nhất được phép hợp táng cùng hắn. Cái vinh dự tối thượng này thoát nghe đã tim đập chân run, thà không có còn hơn.

Ngay cả lối vào Trung Cung cũng hoàn toàn khác biệt với những con đường trong hoàng cung. Đoạn đường này không chỉ được phủ

kín bởi kì hoa dị thảo dọc hai bên, mà đến đá lát đường cũng được khảm năm loại hoa quý. Trong cảnh xuân quang rực rỡ, trăm hoa đua nở, bất cứ ai bước vào đây cũng thấy mình như đang lạc trong vườn tiên, thật đúng là sáng tạo hơn người. Lầu gác trong Trung Cung, cho dù chỉ là một gian sương phòng nhỏ cũng hiện rõ vẻ trang nhã, hoa lệ khác thường.

Mãn Ngọc - thái hộ tử tử của Tiểu Đức Tử đang đứng ở ngoài chính điện, tươi cười chào đón. Mãn Ngọc là cô gái có khuôn trăng đầy đặn, đôi mày cong tựa trăng non, dung nhan vô cùng hiền dịu. Nàng dịu dàng cúi chào, rồi từ từ hướng mắt sang Tiểu Đức Tử đang cười ngây ngô sau lưng Vân Ánh Lục.

“Sao người huynh đây mồ hôi thế này?” Mãn Ngọc trách yêu, sau đó đưa cho Tiểu Đức Tử chiếc khăn tay giấu trong ngực áo, mặt ửng hồng xinh đẹp.

“Ta vội... vội tới gặp Mãn Ngọc tử... Không, là ta vội cùng Vân thái y đến gặp hoàng hậu nương nương”. Tiểu Đức Tử nhẹ nhàng lau mồ hôi, say đắm nhìn Mãn Ngọc, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

“Huynh xem huynh đang nói gì kia...” Mãn Ngọc đỏ bừng mặt, “Vân thái y, mời ngài đi lối này, thái hậu và hoàng hậu nương nương đang chờ ngài bên trong”.

Vân Ánh Lục lặng im nhìn Mãn Ngọc và Tiểu Đức Tử, họ thật đáng yêu và cũng thật đáng thương. Cô hít sâu một hơi rồi nhắc chân rảo bước đi vào.

“Vân thái y, trời nắng thế kia, người đi lại cũng thật vất vả. Người đâu, mau dâng trà cho Vân thái y”. Thái hậu đang trò chuyện với hoàng hậu trong chính cung, vừa thấy Vân Ánh Lục bước vào, bà vội phất tay ra lệnh cho cung nữ hầu hạ.

Vân Ánh Lục kính cẩn tạ ơn rồi ngồi vào ghế của mình. Lúc ngẩng đầu lên, cô phát hiện hoàng hậu Ngụ Mạn Lăng đang lặng yên quan sát mình, khi ánh mắt hai bên chạm nhau, hoàng hậu giống

như một cô bé làm chuyện sai trái, mặt đỏ bừng, vội nhìn sang hướng khác.

Chờ Vân Ánh Lục uống xong chén trà, thái hậu đi thẳng vào vấn đề mà bà đau đầu trong lòng. “Vân thái y, hôm nay ai gia gọi người đến đây là muốn người dụng tâm xem giúp trong người hoàng hậu có ẩn bệnh gì không?”

Ngu hoàng hậu ngồi cạnh nghe nói thế, trong lòng không tránh khỏi lo lắng, bồn chồn. “Thái hậu, nhi thần ăn ngon ngủ yên, thân thể khỏe mạnh, làm sao có ẩn bệnh chứ”.

Thái hậu từ sáng sớm đã ghé đến Trung Cung, lại còn thúc giục cung nữ đi tìm Vân thái y làm nàng cứ tưởng thái hậu thấy trong người không khỏe, nào ngờ người cần khám lại là nàng.

Thái hậu hiền hậu nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Ngu Mạn Lăng, “Ai gia đương nhiên biết sức khỏe hoàng hậu rất tốt, hôm nay Vân thái y sẽ khám cho con thứ khác”. Bà nghiêng người, nói với Mãn Ngọc và Tiểu Đức Tử đang đứng hầu ở ngoài cửa, “Các người đóng cửa lại, ra ngoài canh chừng đi”.

Các dây thần kinh của Ngu Mạn Lăng bắt đầu được kéo căng, “Thái hậu, người muốn thái y trị bệnh gì cho nhi thần?”

“Hiện tại ở đây chỉ có ba người chúng ta, ai gia cũng không giấu giếm nữa. Hoàng hậu, con và hoàng thượng thành thân đã năm năm, đến nay vẫn chưa có tin mừng, vậy vấn đề là ở chỗ nào? Vân thái y là danh y trị bệnh hiếm muộn, thế nên hôm nay ai gia mới vội ngài ấy đến đây trị bệnh cho con”.

Giương mặt Ngu Mạn Lăng trong chốc lát trở nên trắng bệch, sau đó xấu hổ ửng đỏ, vệt đỏ lan tới tận mang tai.

“Thái hậu, trước kia thái y cũng đã khám cho nhi thần rồi, nhi thần không có vấn đề gì cả, chỉ là hoàng nhi không có duyên mẫu tử với nhi thần thôi”. Nàng ra sức viện lý do để chối từ.

“Mấy tên lang băm ấy sao có thể so được với Vân thái y chứ”. Thái hậu vẫy tay ra hiệu cho Vân Ánh Lục lại gần hơn.

Ngu Mạn Lăng bắt lực nhúu mảy, nàng không tiện làm trái thiện ý của thái hậu, “VẬY Ể NHI THẦN SAI NGƯỜI ĐI LẤY DÂY TƠ HỒNG”.

Thân thể của hoàng hậu được gọi là phượng thể, cũng như thân thể của hoàng đế là long thể. Long và phượng chính là linh vật tốt lành của trời đất nên người thường không được trực tiếp chạm vào.

Bình thường, thái y đều bắt mạch qua sợi tơ buộc quanh cổ tay hoàng hậu, có khi còn ngăn cách thêm một bức rèm che.

“Không cần dùng đến dây tơ hồng. Hoàng hậu, con đừng quá thẹn thùng, đã có ai gia ở đây, hôm nay con hãy để Vân thái y kiểm tra phượng thể cẩn thận một lần đi”.

Thái hậu nói xong liền đứng dậy nhường chỗ cho Vân Ánh Lục thuận tiện bắt mạch, bà còn tự ý kéo ống tay áo của Ngu Mạn Lăng lên để lộ cổ tay nõn nà như ngó sen.

Đã tới nước này, Ngu Mạn Lăng cũng chẳng còn cách phản đối, đành phó mặc theo sự sắp xếp của thái hậu. Nàng e lệ nhắm nghiền mắt lại, không dám nhìn thẳng vào Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục theo thói quen nở một nụ cười ôn hòa rồi đưa tay ra bắt mạch. Cô nín thở tập trung, sau đó buông ra.

“Sức khỏe của hoàng hậu thực sự rất tốt, mạch đập ổn định, mạch âm không có tạp chất, ngũ tạng lục phủ đều không gặp vấn đề gì”.

“VẬY TẠI SAO HOÀNG HẬU LẠI KHÔNG THỂ HOÀI THAI?” Thái hậu cau mày.

“Xin hoàng hậu nằm lên giường, cởi bỏ hạ y, để tôi kiểm tra tử cung của nương nương có nằm lệch không, đó cũng có thể là yếu tố ảnh hưởng tới khả năng mang thai. Ngoài ra, tôi phải...”

“Không được, không thể được! Vân thái y, người thật to gan lớn mật, dám cuồng ngôn lộng ngữ bắt bản cung phải cời bỏ y phục sao?” Ngu Mạn Lăng nghiêm giọng, quát lớn.

Tình cảnh này Vân Ánh Lục đã gặp không ít nên cô vẫn một mực tươi cười thuyết phục, “Nương nương đừng giận dữ như thế. Tôi là thầy thuốc, không kiểm tra rõ ràng, sao có thể chữa trị đúng bệnh được”.

Thái hậu có vẻ như rất tán đồng với đề nghị khiêm nhã này, bà bước lại gần, thương xót ôm lấy Ngu Mạn Lăng lúc này đang run rẩy như một chú thỏ, “Hoàng hậu, con đừng lo lắng quá. Chỉ cần con sinh hạ được hoàng nhi, khổ ải này có là gì đâu. Vì hoàng thượng, vì ai gia, con nhẫn nhịn một chút để Vân thái y kiểm tra nhé”.

“Thái hậu, không được, nhi thần... chỉ có thể để hoàng thượng nhìn...” Hoàng hậu òa khóc nức nở, thần thái vô cùng kinh sợ.

Thái hậu ứa nước mắt thương cảm, bà trầm ngâm hồi lâu rồi nói, “Hoàng hậu, không phải ai gia ép con, con là người ai gia yêu thương từ nhỏ, và cũng là người ai gia đích thân đưa lên ngôi vị mẫu nghi thiên hạ. Ai gia thương con có khác gì con ruột đâu, nói thật, việc các phi tần không hoài long thai, ai gia chẳng hề để tâm. Nhưng với con, đến năm mơ, ai gia cũng muốn thấy con hoài thai long tử! Nếu con không thể sinh hạ ngay cả nửa mụn con gái, thì vị trí của con trong cung làm thế nào giữ được. Hoàng hậu, ai gia không muốn đối gạt con, tả thừa tướng đã năm lần bảy lượt dâng tấu đòi hoàng thượng phải phế truất con, lập hậu mới. Con... hãy vì tình nghĩa mẹ con bao năm qua, nghe lời bản cung một lần đi, Vân thái y không giống như những thái y khác...” Thái hậu do quá thương tâm, lời muốn nói nhất thời nghẹn lại trong lòng, không sao nói nổi.

“Thái hậu, thái hậu...” Ngu Mạn Lăng luống cuống đỡ lấy thái hậu, vô nhẹ lưng bà.

“Hoàng hậu, con có phải là đứa con hiếu thuận không?” Thái hậu điều hòa lại cảm xúc, khẩn cầu nhìn Ngu Mạn Lăng.

Ngu Mạn Lăng cắn môi, nước mắt lặng lẽ lăn xuống gò má, “Thái hậu, nhi thần...”

“Ngoan nào, ai gia sẽ ở đây với con, không cần lo lắng như vậy”. Thái hậu thấy nàng xuôi lòng, vui mừng nói, “Vậy chúng ta đi vào ngọ phòng đi”.

Thái hậu vội kéo Ngu Mạn Lăng đi vào trong. Ngu hoàng hậu chân như đeo đá, đi một bước quay đầu một lần, vẻ mặt khổ sở như phải chịu nhục hình.

Vân Ánh Lục nhíu mày, hình như Ngu hoàng hậu phản ứng hơi thái quá thì phải. Phàm những người có số mệnh hơn người này, hằng ngày thay quần áo, tắm rửa đều có cung nữ hầu hạ. Tại sao lúc cô nói cần kiểm tra hạ thể thì lại sống chết từ chối, có cần thiết phải thế không?

Cô đâu thể ngờ, Ngu Mạn Lăng hoàn toàn không hay biết thân phận nữ nhi của cô, ngoài ra nàng ấy còn mang trong mình một bí mật động trời. Lần kiểm tra này, đối với Ngu Mạn Lăng mà nói, thật là ép người đoạt mạng, thế nhưng nhìn thái hậu khóc lóc sụt sùi như vậy, nàng có thể phản đối không?

Ngu Mạn Lăng bị thái hậu ép nằm xuống giường, cả người cứng đờ vì xấu hổ, việc nàng lo sợ không phải là cởi bỏ hạ y trước mặt Vân Ánh Lục mà là ở kết quả tiếp theo. Nàng nhắm chặt mắt lại, thân thể run rẩy như ngọn nến trước gió.

Vạn thái hậu đau lòng ngồi bên mép giường, dịu dàng xoa đầu Ngu Mạn Lăng, nhưng điều ấy cũng không làm giảm đi sự sợ hãi trong lòng nàng.

Vân Ánh Lục kéo cao ống tay áo cho đỡ vướng víu, tiếp đó cô dịu dàng giữ lớp váy la của Ngu Mạn Lăng rồi khom người kiểm tra hạ

thể hoàng hậu.

Vạn thái hậu căng thẳng dõi theo thái độ của Vân Ánh Lục. Ban đầu Vân thái y nhũ mày, sau đó hai mắt mở lớn, tiếp đến cô quay lại vẻ điềm tĩnh như thường. Khoảng thời gian như này không quá một khắc, nhưng Vạn thái hậu lại thấy chẳng khác nào thiên thu đằng đằng. Còn với Ngu Mạn Lăng, giây phút ấy nàng như đang dạo một vòng quanh địa phủ.

“Vân thái y, hoàng hậu không có vấn đề gì chứ?” Thái hậu có chút vui mừng khi thấy Vân Ánh Lục sau khi kiểm tra thân thể hoàng hậu xong, đã tể nhị chỉnh sửa lại y phục cho Ngu Mạn Lăng.

Ngu Mạn Lăng cắn nát môi chờ bị tuyên án, thời gian như ngừng lại khi nàng nghe Vân Ánh Lục ôn hòa đáp lời.

“Tử cung của hoàng hậu bị lệch nên khó thụ thai. Chỉ cần vào đúng kỳ rụng trứng, hoàng hậu điều chỉnh vị trí hạ thể trong khi lâm hạnh với hoàng thượng thì khả năng mang thai là rất lớn”.

“Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Không phải kê đơn bốc thuốc gì à?” Thái hậu có phần nghi hoặc trong lòng.

Vân Ánh Lục mỉm cười, buông ống tay áo xuống. “Vâng ạ, không cần làm gì cả, chỉ cần hoàng thượng phối hợp tốt là được”.

Ngu Mạn Lăng lúc này xấu hổ tới mức hận không chui hẳn vào ruột gối cho yên thân.

Thái hậu mừng rỡ ra mặt, “Vậy... ai gia sẽ đến nói chuyện với hoàng thượng”. Lời vừa dứt, bà đã đi nhanh ra cửa.

Trong ngọ phòng lúc này chỉ còn Vân Ánh Lục và Ngu hoàng hậu. Ngu Mạn Lăng vẫn còn sợ đến độ trống ngực đập thành thịch không dứt.

“Vân thái y... cảm ơn ngươi. Ất ngươi đã biết bản cung và hoàng thượng...” Nàng thực không thể thốt nổi nên lời.

“Hoàng hậu nương nương, đó là chuyện riêng giữa cô và hoàng thượng. Tôi chỉ có nhiệm vụ xem xét bộ phận sinh dục của cô có bình thường hay không thôi”. Vân Ánh Lục nói xong khẽ gật đầu.

Hậu cung này khắp nơi toàn chuyện kỳ lạ, Ấn phi nương nương một lòng muốn mang thai nhưng lại phơi đầy tai hồng khô làm bánh. Trong các bản sách thuốc cổ từng ghi phụ nữ chỉ cần ăn bảy tai hồng cũng đủ ngừa thai cả năm, nữa là với số lượng lớn như vậy. Ấn phi nương nương nhất định biết rõ điều này, nhưng tại sao cô ta lại làm như vậy? Rồi cả vị hoàng hậu đoan trang trước mặt mình nữa, thành thân đã năm năm, nghe nói tình cảm phu thê cũng rất mặn nồng, vậy tại sao người vẫn còn là trinh nữ? Nếu đây không phải thời cổ đại, hẳn cô đã nghĩ hoàng hậu đi vá trinh cũng nên. Năm năm tình nghĩa phu thê này rốt cuộc là như thế nào?

Không biết còn bao nhiêu chuyện kỳ quái đang chờ cô đây, Vân Ánh Lục chép miệng, thở hắt ra chiều chán nản.

Chỉ qua vài lời bình thản, Ngu Mạn Lăng lập tức tăng mấy phần thiện cảm với tiểu y quan gầy gò trước mặt, “Vậy ta cảm ơn ngươi. Nếu thái hậu biết việc này, người sẽ vô cùng khổ tâm”. Nàng chân thành bày tỏ, “Thái hậu vốn rất yêu thương bản cung... chỉ có điều, đôi khi con người ta không còn lựa chọn nào khác”.

Ngu Mạn Lăng mắt đỏ hoe, không giấu nổi tâm trạng đau buồn trong tâm can.

“Tôi cũng thấy thái hậu rất yêu thương nương nương”.

Rầm! Cánh cửa khép hờ bị một cước đá văng. Khuôn mặt tuần tú của Lưu Huyền Thần như bị che phủ bởi tầng sương lạnh, thoáng thấy khóe mắt hoàng hậu có ngấn nước, lửa giận trong lòng bùng lên, hần xôn tới, kéo Ngu Mạn Lăng ra sau mình, trừng mắt nhìn Vân Ánh Lục.

“Vân Ánh Lục, ngươi dám mượn thế làm càn sao, ngay cả phượng thể của hoàng hậu ngươi cũng dám khinh nhờn. Người đâu,

mau lòi Vân thái y ra ngoài, móc mắt cắt lưỡi cho trầm”.

“Hoàng thượng...” Ngu Mạn Lăng lạnh toát cả người.

Vân Ánh Lục không quá kinh hãi, cô chỉ hơi kinh ngạc khi thấy vẻ cuồng nộ của Lưu Huyền Thần. Dường như, hoàng hậu trong lòng hắt là một thánh nữ bằng thanh ngọc khiết vậy.

“Lưu hoàng thượng, rốt cuộc tôi phạm tội gì? Trung y đúng là coi trọng vọng, văn, vấn, thiết[3], nhưng nếu tôi không mục sở thị thì làm sao trị bệnh tận gốc?”

[3] Các công đoạn trong khám chữa bệnh bằng Trung y, tức là nhìn, nghe, hỏi, chạm.

Vẻ mặt bình tĩnh của Vân thái y càng làm cơn cuồng nộ trong lòng Lưu Huyền Thần thêm bộc phát. Hoàng hậu vì hắt đã chịu bao ảm ức lâu nay, nếu ngay cả sự trong sạch của nàng hắt cũng không bảo vệ được thì sao xứng đáng ngồi trên ngôi vị cửu đỉnh?

Còn nữa, còn nữa, bí mật mà hắt và hoàng hậu gìn giữ suốt năm năm qua đã bị tiểu y quan này phơi bày trong chớp mắt, không biết hậu quả sẽ như thế nào đây?

Bao phần nộ, lo sợ, nghi hoặc dồn nén trong tâm trí khiến hắt nhất thời mất bình tĩnh giáng cho Vân Ánh Lục một cái tát. Âm thanh đánh gọn làm chấn động cả căn phòng.

Từ xưa đến nay, chưa từng có ai dám chạm tới người Vân Ánh Lục dù chỉ là một ngón tay, thế nên cô không tránh khỏi cảm giác choáng vàng khi một bên má bỏng rát vì đau đớn. Không đợi cô hiểu ra vấn đề, hai thị vệ dũng mãnh đã xông vào, mỗi người tóm lấy một bên tay, lòi xềnh xệch ra bên ngoài.

“Hoàng thượng, mau thu hồi ý chỉ, Vân thái y, hắt không sai...” Ngu Mạn Lăng sợ hãi, quỳ xuống giữ chặt lấy tay Lưu Huyền Thần, van xin.

“Hoàng hậu, đây không còn là chuyện sai hay đúng nữa, trẫm không thể giữ... hấn lại được”.

“Nhưng mà...”.

Lưu Huyền Thần xoay người lại, đặt tay lên vai Ngu Mạn Lăng, “Hoàng hậu không cần nói thêm nữa, bất luận như thế nào trẫm cũng không thể để nàng vướng vào những chuyện rắc rối thị phi này. Trẫm nhất định sẽ bảo vệ nàng”.

“Hoàng thượng, người muốn giết Vân thái y ư?”

Hai người đang nói đến đây thì đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng quả trách. Hóa ra thái hậu đang đứng ngoài cửa tự lúc nào, sau lưng bà còn xuất hiện một người đàn ông mặt mũi chẳng chịt vết sẹo.

“Huỳnh...” Ngu Mạn Lăng ghen ngào lên tiếng, không biết do kinh ngạc hay sợ hãi, nước mắt vừa lau khô nay lại ngập tràn khóe mi.

Chương 21: Thuyền trưởng hải tặc

Vân Ánh Lục tuy chưa từng thể nghiệm ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết, nhưng cũng không ít lần ra tay cứu người khỏi lưỡi hái tử thần, nên đã quen nhìn chuyện sinh tử bằng con mắt vô thường.

Khi bị thị vệ lôi xềnh xệch ra ngoài như một chiếc bao tải rách, cô không sợ mà chỉ thấy nhục nhã và uất ức.

Tiểu Đức Tử, Mãn Ngọc và cả La công công nhìn thấy cảnh tượng trên đều trợn mắt há miệng. Tiểu Đức Tử sợ tới mức người nhũn như chi chi, đành phải dựa vào cột để đứng vững. Đáng tiếc bọn họ đều là nô tài thấp kém nên không thể mở miệng cầu xin bệ hạ bớt giận, đành tro mắt nhìn Vân thái y bị kéo lê giữa sân. Một thị vệ khom người, rút đoản kiếm ra khỏi vỏ.

“Dừng tay!”

Thái hậu đang trên đường đến điện Nghị Chính tìm hoàng thượng thì nghe tin hoàng thượng khởi giá đến Trung Cung, bà vội vàng quay trở lại. Vừa đến nơi, nhìn thấy thị vệ rút đao chuẩn bị móc mắt Vân Ánh Lục, bà lập tức nổi cơn thịnh nộ:

“Hai tên cầu nô tài các ngươi dám động tới thái y của ta sao?”

Hai thị vệ vội chấp tay bẩm báo, “Thái hậu nương nương, chúng tiểu nhân nào dám, đây là ý chỉ của hoàng thượng”.

“Không được phép động tới một sợi tóc của Vân thái y, ta sẽ đi tìm hoàng thượng hỏi cho ra nhẽ”. Thái hậu tức giận bước nhanh vào điện.

Vân Ánh Lục lập tức được thả ra, cô sờ tay lên gò má sưng tấy, đỏ ửng ngược mắt lên, vừa hay đối diện với một ánh nhìn sâu thẳm thăm.

Một?

Cô nháy mắt mấy lần để xác định mình không nhìn nhầm, đúng là một. Người đàn ông lạ mặt kia quả chỉ có một mắt, thêm nữa khuôn mặt của anh ta có khi lệ quỷ nhìn thấy cũng phải e ngại, với dọc ngang đầy những vết sẹo lồi đáng sợ. Con mắt bị mất được che kín bởi một miếng băng đen, con mắt còn lại gần như hoàn hảo với nhãn cầu sâu thẳm, trắng đen rõ ràng.

Diện mạo của người mặt sẹo trông rất đáng sợ nhưng toàn thân lại toát ra khí siêu phàm thoát tục. Người anh ta bám đầy bụi đất và tanh nồng vị biển nhưng vẫn không giấu nổi vẻ thanh cao trời sinh. Con người ấy là tổng hòa của nỗi bi thương khó diễn nổi thành lời và sự từng trải qua bể biếc nương dâu. Vân Ánh Lục chợt nhớ tới một bức tranh mà mình rất thích về cuộc chiến dữ dội trên mặt biển, vị thuyền trưởng hải tặc trong bức họa ấy cũng có tướng mạo hung tàn pha trộn khí chất cao nhã như anh ta.

Bằng con mắt lạnh ghê của một bác sĩ, cô nhận thấy những vết sẹo trên gương mặt người đàn ông xa lạ này đã hình thành từ rất lâu, lâu tới mức anh ta chẳng còn quan tâm tới, đã quen rồi, vì thế mới hờ hững như không.

“Tấn Hiên, khanh cũng vào đi”. Thái hậu đã đi tới cửa điện, quay đầu lại gọi.

Người mặt sẹo thu hồi ánh mắt đánh giá Vân Ánh Lục, nhắc chân đi vào trong. Chân anh ta hơi khập khiễng, nhưng dáng vẻ vẫn rất ung dung, khiến người khác không khỏi vị nể. Cung nữ và thái giám trong Trung Cung, ngay cả Tiểu Đức Tử, La công công cũng đều cung kính thi lễ với người đàn ông này.

Người này chắc chắn trước kia thường xuyên ra vào hoàng cung.

“Tấn Hiên, khanh tiến cung khi nào vậy?” Lưu Huyền Thần đỡ Ngụ Mạn Lăng đứng dậy rồi vui mừng bước đến cầm tay người

được gọi là Tấn Hiên kia.

“Tan triều không lâu, thần đến thỉnh an thái hậu, vừa hay lại gặp thái hậu đang trên đường đến đây nên người bảo vi thần cùng đi gặp bệ hạ và nương nương”. Ngu Tấn Hiên nâng tay định hành lễ quân thần.

Giọng Ngu Tấn Hiên không rõ lắm, khàn khàn khó nghe như tiếng cành trúc rì rào trong gió.

Lưu Huyền Thần vội ngăn Ngu Tấn Hiên lại, “Đây không phải điện Nghị Chính, khanh không cần đa lễ như vậy. Nào lại gần đây, từ khi khanh tới Đông Hải nhậm chức, đã hai năm rồi chúng ta không gặp nhau”.

“Vâng, hoàng thượng”. Ngu Tấn Hiên di chuyển ánh mắt, trông thấy tình cảnh vừa muốn khóc vừa muốn cười của hoàng hậu, dịu dàng mỉm cười. “Mạn Lăng, muội khỏe không?”

Nụ cười ấy làm cho khuôn mặt anh ta thêm nhăn nhúm nhưng cũng tràn ngập yêu thương.

Ngu Mạn Lăng ghen ngào gật đầu. “Muội... vẫn khỏe, đại ca”.

“Tấn Hiên, ngồi xuống nói chuyện. Mẫu hậu, người cũng ngồi xuống đi ạ”. Lưu Huyền Thần tiến đến đỡ thái hậu ngồi xuống.

Vạn thái hậu lạnh lùng đẩy tay hắn ra, “Trong mắt hoàng thượng còn có mẫu hậu này sao? Mau trả lời ai gia, hoàng thượng, người muốn giết Vân thái y sao?”

“Đúng vậy. Vân thái y cả gan mạo phạm phượng thể của hoàng hậu, tội đáng muôn chết, nhưng trăm niệm tình hắn còn trẻ tuổi, chỉ cho móc mắt cắt lưỡi để răn dạy”. Lưu Huyền Thần lạnh lùng trả lời.

“Vậy hoàng thượng giết ai gia trước đi!”

“Sao?”

“Là ai gia đã hạ chỉ cho phép Vân thái y kiểm tra phượng thể hoàng hậu. Nếu kháng chỉ, ai gia sẽ giết hấn. Đó là tội của ai gia, không quan hệ gì tới Vân thái y cả”. Thái hậu giận dữ giải thích.

“Hoàng thượng”. Ngu Mạn Lăng khẽ kéo tay áo Lưu Huyền Thần, hấn quay đầu lại, nàng lắc đầu, dùng khẩu hình cho hấn biết không có chuyện gì cả.

Lưu Huyền Thần trầm ngâm một lát rồi nói, “Nếu mẫu hậu đã nói như vậy, trẫm sẽ tạm tha cho Vân thái y lần này. Coi như đây là lời cảnh cáo của trẫm, để sau này hấn không dám ý được sủng ái mà cậy thế làm càn trong cung. La công công, truyền ý chỉ của trẫm, thả Vân thái y ra, cho hấn quay về thái y viện”.

La công công vui vẻ lĩnh chỉ.

Lưu Huyền Thần thuận miệng nói thêm: “Mẫu hậu, chuyện con cái của trẫm, người không cần lo nghĩ quá nhiều, cứ thuận theo ý trời đi”.

“Con muốn trách ai gia nhiều chuyện sao?” Thái hậu nghe vậy càng thêm tức giận.

“Không phải, không phải, ý trẫm là, các phi tần đều là cành vàng lá ngọc, không nên...” để cho cái tên thái y thanh tú kia lúc nào cũng được thưởng lãm trước.

Bao công sức giữ gìn cho hoàng hậu của hấn suốt năm năm trời đã bị hủy hoại trong tay tiểu thái y đáng ghét kia. Hôm nay hấn mới có chút thời gian ghé thăm hoàng hậu, nhưng vừa đến cửa đã nghe cung nữ tâu, Vân thái y đang kiểm tra phượng thể hoàng hậu trong phòng kín.

Hấn vừa nghe đã nổi cơn thịnh nộ.

Thái hậu cười tự giễu, “Hoàng thượng, người đừng bao biện, xem ra đúng là ai gia đã làm hoàng thượng phiền lòng rồi. Sau này bất kể là quốc gia đại sự hay chuyện hậu cung, ai gia cũng không quản

nữa. Tấn Hiên, nhanh ngồi đây một lúc rồi tới thăm cung ai gia ăn trưa, hoàng hậu cũng phải tới đấy”.

Lưu Huyền Thần sờ sờ sống mũi, không có phần hấn rồi.

Ngu Tấn Hiên và Ngu Mạn Lăng vội tuân mệnh. Thái hậu trừng mắt nhìn Lưu Huyền Thần rồi đi lướt qua hấn, dẫn đầu đám tùy tùng rời khỏi Trung Cung.

“Hoàng thượng, mau đuổi theo thái hậu đi, thái hậu cũng vì lo nghĩ cho người thôi mà”. Ngu Mạn Lăng hạ giọng khuyên nhủ.

Lưu Huyền Thần khở sở gật đầu, “Được, vậy trăm đi trước. Tấn Hiên, hai ngày nữa ba người chúng ta tụ tập một buổi nhé”.

Ngu Tấn Hiên cúi đầu thi lễ, “Vâng, vi thần cũng muốn bẩm báo quân vụ hàng hải của Đông Hải với hoàng thượng”.

Lưu Huyền Thần vừa đi khỏi, Trung Cung lại yên tĩnh như cũ. Ngu Mạn Lăng ngồi ngay ngắn trước mặt Ngu Tấn Hiên, sóng mắt lưu chuyển, vẻ mặt vô cùng nhu mì.

“Lần này trở về, huynh ở lại đây bao lâu?”

“Hai tháng”. Ngu Tấn Hiên trả lời ngắn gọn. Mười ngón tay dưới ống tay áo khẽ run run.

Ngu Mạn Lăng mấp máy môi, “Ngắn quá”, rồi ngượng ngùng cúi đầu, “Hoàng thượng đã ân chuẩn cho phép muội hồi phủ thăm nhà. Muội dự định hai ngày tới sẽ rời cung, đến lúc đó có thể gặp huynh hằng ngày rồi”.

Ngu Tấn Hiên do dự một lát, sau đó mới nói: “Như vậy cũng tốt, nếu muội hồi phủ, song thân cũng đỡ mệt”.

“Trong phủ có chuyện gì sao?”

“Mạn Lăng, ta sắp thành thân rồi”.

Ngu Mạn Lăng kinh ngạc mở lớn mắt, sống lưng lạnh toát.

“Đại ca, huynh... sắp thành thân...” Nàng lắp bắp hỏi lại.

“Đúng, Mạn Lăng, muội sắp có đại tâu rồi”.

Vân Ánh Lục được tha mạng, người vui mừng nhất lại là Tiểu Đức Tử. Dọc đường về, cậu ta nhảy nhót không ngừng, vui mừng hết như một đứa trẻ.

“Vân thái y, không phải là ngài bị dọa tới ngây người ra đấy chứ?” Vẻ mặt của Vân thái y sao lại bình thản như vậy nhỉ?

Vân Ánh Lục liếc cậu ta, bước chân hơi ngập ngừng nhưng vẫn tiếp tục đi về phía trước, “Không sợ, nhưng mà đây là lần đầu tiên tôi biết được thế nào gọi là làm bạn với vua như chơi với hổ. Lưu hoàng thượng thật đúng là hi nộ thất thường”.

“Có khi bệ hạ không thật sự định giết ngài mà chỉ muốn hù dọa chút thôi. Nếu so với tiên hoàng, thì đương kim hoàng thượng của chúng ta còn nhân từ gấp vạn lần”.

Vân Ánh Lục bấu môi, tỏ vẻ không đồng tình. Anh ta đâu nhất thiết phải động đến đao kiếm, hù dọa bình thường đã chết khiếp lắm rồi. Đối với thiên tử, ta chỉ có thể ngưỡng vọng từ xa, tuyệt đối không được coi như đồng sự, bằng hữu. Hôm nay cô đã nhận được bài học nhớ đời, lòng dạ vô cùng bi ai, chán nản.

“Vân thái y, ngài đi nhầm đường rồi, thái y viện đi đường này cơ mà”. Tiểu Đức Tử kéo áo, nhắc nhở.

“Tôi định tới cung của Viên thực nghi”.

“Ngài không thể hoãn chuyện này lại hay sao?” Trận sóng gió vừa rồi, người bình thường ắt đã nhũn cả người ra vì sợ ấy chứ.

“Chuyện này phải giải quyết trong ngày hôm nay, nếu còn hoãn nữa, thì lại mất thêm một ngày vô ích. Tiểu Đức Tử, người một mắt lúc này là ai vậy?”

Vân Ánh Lục bình sinh vốn luôn hiếu kỳ.

“Ngài muốn nói tới tướng quân Ngu Tấn Hiên sao? Ngài ấy là nghĩa tử của Ngu thừa tướng, là huynh trưởng của Ngu hoàng hậu, đảm nhiệm việc quản lý quân vụ hải quân ở vùng biển Đông Hải”.

Hóa ra là thuyền trưởng chứ không phải hải tặc.

“Nghĩa tử? Anh ta là trẻ mồ côi sao?”

“Nô tài không rõ lắm. Nô tài nghe Mãn Ngọc tỷ tỷ kể Ngu tướng quân được Ngu thừa tướng từ bi đem về nuôi nấng trên đường tuần sát ngoại tỉnh. Khi ấy Ngu tướng quân còn rất nhỏ, mặt mũi bị rách nát không ra dạng người, chỉ còn sót lại một con mắt, thế nhưng tướng quân từ nhỏ đã rất bản lĩnh, thông văn giỏi võ không ai bì kịp trong khắp thành Đông Dương. Hoàng thượng và hoàng hậu nương nường đối với ngài ấy cũng rất nể trọng”. Không rõ khuôn mặt ấy ban đầu trông như thế nào nhỉ?

“Vân thái y, hôm nay... ngài nghiệm thân hoàng hậu, có phát hiện được gì không...” Tiểu Đức Tử đột nhiên hạ thấp âm lượng, thì thào hỏi Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục ngạc nhiên ngược mắt lên, “Tiểu Đức Tử, rốt cuộc cậu muốn hỏi gì?”

Tiểu Đức Tử dò la bốn phía thấy không có ai, mới khẽ khàng nói tiếp “Vân thái y, ngài là người ngay thẳng đáng tin nên nô tài chỉ dám kể chuyện này với ngài thôi. Nô tài nghe Mãn Ngọc tỷ tỷ kể lại rằng, mỗi lần bệ hạ qua đêm ở Trung Cung, kỳ thật... kỳ thật hai người họ đều ở hai phòng riêng biệt, bên trong ngoại phòng của hoàng hậu còn có một mật phòng khác”.

“Thế thì sao?” Vân Ánh Lục hỏi lại.

“Ngài không thấy kỳ quái sao?”

“Chuyện riêng của vợ chồng nhà người ta, tôi can dự gì mà phải thấy kỳ quái, ai mà chẳng có cách sống riêng chứ”.

“Vân thái y, ngài... cũng rất kỳ quái đấy”.

“Tiểu Đức Tử”, Vân Ánh Lục khẽ nhắm mắt, day day trán, “Phía trước là tấm cung của Viên thực nghi, phiền cậu chạy đi thông báo, Vân thái y xin được cầu kiến”.

Không nghĩ, không nghĩ nữa! Hôm nay lại là một ngày sóng to gió lớn, cô phải cố giải quyết nốt chuyện này rồi xin hồi phủ sớm, ngủ một giấc cho quên sạch mọi phiền phức đi.

Chương 22: Thiên tử nhận lỗi

Viên Diệc Ngọc vốn lớn lên trong quân doanh nên không câu nệ mấy tiểu tiết. Thái giám và cung nữ trong tâm cung vì thế cũng rất thoải mái, người ra người vào đều cười nói vui vẻ.

Cửa phòng vừa khép, Vân Ánh Lục liền thỉnh Viên thực nghi cởi bớt áo ngoài rồi nằm sấp trên giường để chuẩn bị chữa trị. Viên Diệc Ngọc không phản đối, mặt mày cũng không chút nhăn nhó, ngoan ngoãn nghe lời Vân thái y.

“Vân thái y, người không cần câu nệ mấy thứ lễ tiết rắc rối, bản cung biết người đến đây là vì muốn tốt cho bản cung. Thầy thuốc trong quân doanh người nào chẳng là đắp mây râu, thân gái trên sa trường tránh sao khỏi việc đao kiếm phạm thân, giữ được cái mạng đã là tốt lắm rồi, hơi đâu mà nghĩ đến chuyện nam nữ thụ thụ bất thân”.

Vân Ánh Lục đang mài lục tìm dao, kim khâu, ma phí tán, thuốc tiêu viêm và cả lọ cao dược cô điều chế trong hòm thuốc, nên khi Viên Diệc Ngọc nói xong, cô thần người không hiểu cái gì mà đắp mây râu, cái gì mà tốt lắm rồi ở đây chứ?

“Không cần dùng ma phí tán, bản cung muốn thần trí tỉnh táo trong quá trình chữa trị”. Viên Diệc Ngọc thấy Vân Ánh Lục mở gói giấy nhỏ, thoát nhìn đã biết là thuốc gây mê.

“Vậy tôi đặt miếng gỗ nhỏ vào miệng cô nhé? Tiểu hầu xoa sẹo không phức tạp nhưng sẽ kéo dài lâu đấy, tôi sẽ loại bỏ phần thịt thừa bên ngoài vết sẹo rồi khâu kín miệng vết thương. Trong thời gian vết thương lên da non, mỗi ngày cung nữ sẽ giúp cô bôi cao dược này, không tới nửa tháng, lưng cô sẽ nhẵn mịn như cũ. Nhưng nửa tháng này, cô phải ngủ sấp để tránh động đến chỗ khâu”. Vân Ánh Lục thẳng thắn nhìn vào mắt Viên Diệc Ngọc, nói.

Viên Diệc Ngọc vung tay mạnh bạo, “Được, cứ vậy mà làm, nhưng mảnh gỗ thì không cần, bản cung có thể chịu được. Vân thái y không biết đẩy thôi, sau khi trúng nhát kiếm của kẻ địch, bản cung hôn mê suốt ba ngày, một tháng không thể xuống giường, cuối cùng mạng thì giữ được nhưng lưng thì lưu lại vết sẹo xấu xí này. Cũng may gặp được Vân thái y, nếu không bản cung đã phải ôm hận trong lòng rồi”. Nói xong, nàng ngửa mặt cười lớn.

Trong khoảnh khắc Viên thực nghi mỉm cười sung sướng, trong lòng Vân Ánh Lục chợt dâng lên một cảm giác lạ kỳ, việc cô giúp đỡ Viên Diệc Ngọc tiến cung, liệu có đúng không? Cô thật không dám chắc.

Tiểu Đức Tử không đứng chờ Vân Ánh Lục bên ngoài như mọi khi mà ngồi tán chuyện cùng một tiểu công công đồng niên trong cung của Viên thực nghi. Hai người bạn đã lâu không gặp nhau, nên chuyện trò mãi không dứt. Tiểu công công kia vừa dẫn Tiểu Đức Tử đi tham quan một vòng tâm cung vừa thì thốt thăm hỏi về mấy tin đồn dạo gần đây trong hoàng thất. Khi những tia nắng cuối cùng trong ngày lóe lên lần nữa trước khi chìm trong bóng tối, Vân Ánh Lục mới rời khỏi sương phòng của Viên thực nghi.

Tiểu Đức Tử chạy ra đón, qua khe cửa chưa khép kín, cậu ta trông thấy Viên thực nghi đang nằm sắp trên giường, thêm thiếp ngủ. Vân Ánh Lục cuối cùng vẫn bắt Viên Diệc Ngọc dùng một ít ma phí tán, vì nếu không muốn vết thương để lại dấu vết thì phải khâu rất tỉ mỉ, từng mũi kim đâm sâu vào da thịt sẽ cực kỳ đau đớn. Nhưng Viên Diệc Ngọc lại không hề cảm kích hành động ấy của cô.

Vân Ánh Lục dặn dò tỉ mỉ cung nữ thân tín của Viên Diệc Ngọc một vài việc phải lưu ý. Cuối cùng, cô chốt hạ một câu, nếu hoàng thượng muốn lâm hạnh, Viên thực nghi nhất định phải lấy lý do trong người không khỏe để từ chối, bằng không mọi công sức sẽ đổ sông đổ biển cả.

Sắp xếp đầu đó xong, Vân Ánh Lục cùng Tiểu Đức Tử vội vàng rời gót quay về thái y viện. Vân Ánh Lục vừa đi vừa xoay cần cổ đau nhức, miệng không quên than thở cho số phận hẩm hiu của mình. Vừa đến gần cổng của thái y viện, cả hai đã trông thấy một đội cấm vệ quân đang dàn hàng đứng canh. Tiểu Đức Tử mặt mày biến sắc, hoảng hốt nhìn Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục cũng lặng người một lúc, “Nhìn gì chứ, chẳng lẽ họ lại muốn bắt tôi sao?”

Tiểu Đức Tử đang định thì thầm gì đó với Vân Ánh Lục thì vừa hay nhìn thấy thủ lĩnh cấm vệ quân phóng tới một tia nhìn lạnh lẽo, cậu ta vội cúi đầu, khép nép đi vào. Vừa nhìn thấy toàn bộ người của thái y viện quỳ gối trong sân, Tiểu Đức Tử cũng mềm nhũn cả người, khụy gối phủ phục xuống đất.

Vân Ánh Lục ngẩng phắt lên nhìn, kẻ sai người móc mắt cắt lưỡi cô, đương kim hoàng thượng Lưu Huyền Thần đang đứng sừng sững trong sân viện, trầm mặc như nước, lạnh lùng tựa sương.

Nhìn thấy cô ngậy người đứng thẳng tắp như tượng gỗ, khóe miệng Lưu Huyền Thần nhếch lên một tia cười lạnh lẽo rồi khẽ phất tay, “Ngoại trừ Vân thái y, tất cả lui hết cho trẫm”.

“Đêm nay tôi không trực ban đâu”. Vân Ánh Lục vội thốt lên.

“Người có quyền mở miệng sao?” Lưu Huyền Thần suýt nghẹn lời, hần chậm rãi bước tới trước mặt cô.

“Ai cũng có quyền tự do ngôn luận”. Vân Ánh Lục cúi đầu, nhỏ giọng biện bạch vài câu.

Dường như có ai đó nổ một phát súng trên không trung, chỉ trong chốc lát, toàn bộ người trong thái y viện đều biến mất nhanh chóng, chỉ còn lại Lưu Huyền Thần và Vân Ánh Lục, mặt đối mặt. Bên ngoài tường bao, cấm vệ quân vẫn đang vây quanh.

“Vân Ánh Lục”, Lưu Huyền Thần đặt một tay lên vai cô, “Có phải trầm quá sủng ái người không?”

“Lưu hoàng thượng, cách thức sủng ái của anh cũng khác người quá đấy!” Cái kiêu hãnh đáng ghét của hắn cùng sức nặng trên vai làm Vân Ánh Lục rất không thoải mái. Cô ngẩng đầu, bình tĩnh đối diện với sự chất vấn của Lưu Huyền Thần.

“Người gọi trầm là Lưu hoàng thượng, người gặp trầm không quỳ, người nhìn trầm bất kính, Vân Ánh Lục, chỉ với mấy điều này thôi, đã đủ khép người vào tội mạo phạm đế vương để đoạt mạng mười tám lần rồi. Thế nhưng người vẫn có thể đường đường chính chính đứng ở đây, đó không phải là trầm sủng ái người thì là gì?” Hắn nắm chặt lấy cằm cô, ép cô đối diện với ánh mắt sáng quắc của mình.

“Lưu hoàng thượng, kỳ thật anh chỉ hơn chúng tôi ở điểm trong tay nắm giữ thanh kiếm tùy ý đoạt mạng mà không bị luật pháp trừng phạt thôi. Đe dọa những người tay không tấc sắt như chúng tôi, anh thấy thú vị lắm à, đắc ý lắm à? Một khi không có thanh kiếm ấy trong tay, anh tài giỏi hơn chúng tôi sao?”

Vân Ánh Lục từ trong cốt tủy vốn là con nhím nhỏ, bình thường tính tình ôn hòa, điềm đạm là vậy, nhưng một khi bị bức ép, cô cũng sẵn sàng xù lông nghênh chiến. Từ trước đến nay cô vốn rất ghét những kẻ tiểu nhân cậy thế ép người. Vân Ánh Lục cô luôn tuân thủ kỷ cương pháp luật, làm việc nghiêm túc, chưa từng phạm sai lầm, vậy mà hôm nay lại bị gã hoàng thượng đáng ghét này uy hiếp, đe dọa, sao có thể nhẫn nhịn được chứ.

“Sao? Người không phục à?” Lưu Huyền Thần nhếch môi, cười như không cười, “Không ít kẻ phản nghịch cũng từng nói trầm như vậy, nhưng cuối cùng không thể không khuất phục. Muốn trách thì hãy trách số mệnh của mình không tốt, có người làm vua thì cũng sẽ có kẻ làm thảo khấu, cho dù là cùng một mẹ sinh ra”.

Vân Ánh Lục không sao chịu nổi vẻ kiêu căng của Lưu Huyền Thần, chỉ vì xuất thân tốt hơn mà dương dương tự đắc vậy sao? Cô khinh miệt nheo mắt, không muốn phí lời với loại người như vậy.

Cô một mực im lặng để phản kháng lại.

Lưu Huyền Thần vẫn không chịu buông tha, “Vân Ánh Lục, ngươi tức giận vì chuyện trăm ra lệnh móc mắt cắt lưỡi ngươi đấy à?”

“Vậy chẳng lẽ anh muốn tôi nói lời cảm tạ sao?” Vân Ánh Lục tức giận trừng mắt nhìn hắn, đáng tiếc bóng tối đã khiến mục đích của cô thất bại hoàn toàn.

“Vân Ánh Lục”, Giọng Lưu Huyền Thần đột ngột nhỏ lại, ngón tay hắn ấn nhẹ xuống môi cô, con ngươi đen nhánh bỗng dậy sóng, mọi cảm xúc trong lòng đều hiện rõ nơi đáy mắt. “Trong cung có rất nhiều bí mật không thể vạch trần, có rất nhiều chuyện cũ không thể lật lại, cũng như có rất nhiều tâm kế ẩn dưới những khuôn mặt tươi cười. Khanh thì ngây thơ không biết tự bảo vệ mình, lại còn một lòng muốn làm lương y cứu người, thế nên rất dễ bị người khác lợi dụng. Nếu một khi khanh vạ miệng gây họa thì dù trăm có ngồi trên ngôi cửu đỉnh cũng không thể cứu được khanh đâu”.

Vân Ánh Lục ngạc nhiên mở to mắt, lưng áo ướt đầm mồ hôi. Cô đang bị người khác lợi dụng sao, hắn đang nói gì vậy chứ?

“Vì thấy khanh được trăm sủng ái nên có một số kẻ định nhắm vào khanh đấy. Hôm nay trăm chỉ tìm có để đánh lạc hướng bọn chúng thôi chứ hoàn toàn không có ý định giết khanh. Thế nhưng, Vân Ánh Lục, cho dù y thuật của khanh có giỏi thế nào cũng không được phép vượt quá lễ thường. Trăm có thể hiểu, thái hậu có thể ủng hộ, nhưng khanh không thể vượt qua được miệng lưỡi của ngàn vạn người. Trăm biết khanh là thần y nhưng khanh cũng nên học cách lựa chiều mà sống. Khó khăn lắm trăm mới có được một bằng

hữu như khanh, trẫm không muốn khanh gặp bất trắc nào trong chốn cung đình này. Ngoan ngoãn nghe lời trẫm được không?”

“Nếu tôi không nghe, anh sẽ giết tôi phải không?” Cô buột miệng hỏi. Dưới ánh mắt như thôi miên của hắn, trái tim cô đang đập điên cuồng.

Có phải hắn đang xin lỗi cô không?

Đôi mắt Lưu Huyền Thần càng lúc càng thêm sâu thẳm, “Đừng làm trẫm thất vọng. Bao nhiêu năm qua trẫm đã phải chịu cô đơn...”

“Cái gì?” Hơi thở của cô suyt nửa thì ngừng trệ.

“Khanh thật sự khiến trẫm rất lo sợ”. Ngón tay hắn nhẹ nhàng chạm vào khóe môi cô, “Trẫm chưa từng thân thiết với ai như khanh, cũng chưa từng có cảm giác nhớ mong thế này. Vân Ánh Lục, rốt cuộc vì sao ông trời lại đưa khanh tới đây?”

“Vì muốn giúp anh sinh con đẻ cái”. Cô điềm nhiên trả lời.

Lưu Huyền Thần phì cười, hắn thực không thể nghĩ câu trả lời lại thú vị đến thế, “Vân Ánh Lục, may mà khanh là nam nhân, nếu không trẫm nhất định sẽ nghĩ khanh đang tỏ tình với trẫm đấy!”

Con người trong mắt Vân Ánh Lục xoay tròn mấy vòng, may mà cô là nam nhân sao? Cô có nghe lầm không?

“Lưu hoàng thượng, anh vừa nói gì?”

Lưu Huyền Thần xua xua tay, “Không có gì, không có gì”. Nhìn cánh môi đỏ hồng căng mọng của Vân Ánh Lục, trái tim hắn khẽ rung động, phải giằng lòng lắm hắn mới áp chế được bản thân. Vân thái y rõ ràng là một nam nhân, sao hắn lại muốn hôn nam nhân chứ?

“Lưu hoàng thượng, làm hoàng đế anh có vui không?” Vân Ánh Lục vốn chẳng thể nhận ra một hồi phong ba trong lòng hắn, cô ngẫm nghĩ về câu nói lúc nãy của Lưu Huyền Thần, tò mò hỏi.

Lưu Huyền Thần cố níu thần trí của mình về lại như cũ, “Đó là chuyện trăm không có quyền lựa chọn, bất kể là vui hay không”.

“Nếu anh không làm hoàng đế nữa thì sẽ ra sao?”

“Thì thành Đông Dương máu chảy thành sông, ngổn ngang xác chết, thiên hạ đại loạn”. Lưu Huyền Thần lạnh lùng đáp, giọng nói thoáng chút bất đắc dĩ như có như không.

Vân Ánh Lục rùng mình hỏi lại, “Nghiêm trọng như vậy sao? Anh có đánh giá bản thân mình cao quá không đấy?”

“Trăm cũng hi vọng thế. Đúng rồi, hôm nay khanh tới cung Viên thực nghi làm gì?” Lưu Huyền Thần hỏi, “Cả tấm cung của Cổ thực nghi nữa, khanh làm gì ở đó? Bọn họ đều là thực nghi mới tấn phong, khanh cần mẫn quá rồi đấy”.

“Anh theo dõi tôi đấy à?” Vân Ánh Lục lập tức xù lông nhím.

“Trăm việc gì phải làm thế, theo dõi khanh đã có người khác làm. Nói mau, à không, nói thật đi”. Giọng điệu của Lưu Huyền Thần không có vẻ gì như buông tha cô cả.

Vân Ánh Lục lầu bầu giải thích, “Sau lưng Viên thực nghi có một vết sẹo lớn từ hồi còn chinh chiến trên sa trường, tôi đến giúp cô ấy xóa bỏ dấu vết xấu xí...”

“Từ từ đã, khanh nói khanh có thể chữa lành vết sẹo sao?” Lưu Huyền Thần đột nhiên ngắt lời cô,

“Nếu vết sẹo hình thành chưa lâu thì tôi có thể làm được”.

“Ha ha, tốt lắm, tốt lắm!” Lưu Huyền Thần sung sướng cất tiếng cười lớn, “Chuyện này thật sự rất tốt. Hôm nay khanh hồi phủ nghỉ ngơi đi, ngày khác trăm sẽ lại đến tìm”.

Nói xong, hần hơn hờ rời khỏi thái y viện.

Vân Ánh Lục vỗ vỗ ngực, thương đến từ bi, may mà hắn không hỏi thêm chuyện của Cổ Lệ. Cô không thể nói dối mà cũng không thể nói thật, như vậy chẳng phải tự mình đưa mình vào thế khó xử sao?

Cô khẽ cười, bụng bảo dạ mình thật may mắn.

Chương 23: Thanh mai trúc mã

Hôm nay là ngày sóc[1] tháng Tư, vầng trăng non rụt rè treo mình trên ngọn cây, tỏa ánh sáng bàng bạc khắp hoàng cung Đông Dương.

[1] Mừng một hàng tháng.

Lưu Huyền Thần bước trên con đường đẫm ánh trăng, vui vẻ đi về phía Trung Cung. Cả chính điện tối om, ngoại trừ mấy gian sương phòng dành cho cung nữ là vẫn còn leo lét ánh nến. Hắc đứng lặng ngoài sân. Mỗi khi tâm trạng không vui, hoàng hậu thường sai người tắt hết đèn nến, một mình ngồi lặng trong bóng tối. Hắc nhắc chân nhẹ bước lên bậc thềm, Mãn Ngọc từ trong chính điện đi ra hành lễ, hắc lắc đầu ra hiệu không cần bẩm báo. Mãn Ngọc gật gật đầu, chỉ tay lên lộ đài[2] trên lầu rồi nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

[2] Nơi hóng gió, ngắm sao trên lầu.

Lộ đài ở Trung Cung khá rộng rãi, thậm chí còn có thể kê được một cái giường nhỏ để nằm hóng mát. Tối nay trời trở gió, Ngu Mạn Lăng khoác áo cánh mỏng, lặng lẽ nhìn bầu trời sao, tiếng thở dài nối tiếp nhau nghe thật náo nề.

“Mạn Lăng”. Khi không có người ngoài, Lưu Huyền Thần thường gọi nàng bằng tên, giống Ngu tướng quân.

Ba người bọn họ tuổi xấp xỉ nhau, Ngu Tấn Hiên lớn nhất, rồi tới hắc, còn Ngu Mạn Lăng là tiểu muội của hai người. Khi còn là hoàng tử, hắc rất thích tới phủ thượng của Ngu thừa tướng để chơi đùa. Tuy diện mạo của Tấn Hiên hung dữ nhưng tính tình vô cùng hiền lành lại có phong thái đại ca, lúc nào cũng nhường nhịn hắc và Mạn Lăng. Còn Mạn Lăng là một cô bé hiền lành ngoan ngoãn, mỗi khi hắc và Tấn Hiên chơi đánh trận, bắn tên hay cưỡi ngựa, cô đều

đứng ngoài hò reo cổ vũ. Tấn Hiên từ bé đã cưỡi ngựa thuần thục không ai bì, nhiều lúc cậu còn hứng chí cùng tiểu muội rong ruổi trên lưng tuấn mã. Vó ngựa tung bay trong gió, thoải mái khoáng đạt vô cùng, Mạn Lăng không khi nào quên kỉ niệm đó.

Lưu Huyền Thần thân là hoàng tử, địa vị cao quý, lại rất được tiên hoàng sủng ái, muốn gì có nấy, nhưng hẳn thực lòng hâm mộ gia đình Ngu thừa tướng, thậm chí hẳn từng nói với thái hậu, được làm con cái trong nhà Ngu thừa tướng quả thật là phúc lớn. Lưu Huyền Thần cũng có hai vị hoàng huynh, tuổi tác không hơn kém nhau bao nhiêu thế nhưng suốt ngày găm ghè, minh tranh ám đấu. Mẫu phi của bọn họ cũng thế, ngoài mặt thì cười nói khách khí còn sau lưng thì không tiếc thủ đoạn để hạ bệ nhau. Ở hoàng cung này, hẳn cảm thấy vô cùng cô đơn, vô cùng áp lực. Khi nghe hẳn tâm sự những lời này, thái hậu dịu dàng ôm hẳn vào lòng, giảng giải rằng mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, đâu thể vì thích hay không thích mà kháng cự với trời già.

Nghe thấy có tiếng bước chân, Ngu Mạn Lăng từ từ quay đầu lại. Nương theo ánh trăng yếu ớt, hẳn lo lắng nhận ra nước mắt đã tưới đầm khuôn mặt nàng.

“Mạn Lăng, sao vậy?”

Bao buồn tủi, khổ sở trong lòng Ngu Mạn Lăng bỗng chốc vỡ òa, “Hoàng thượng, đại ca... huynh ấy muốn thành thân”.

Lưu Huyền Thần kinh ngạc, đặt tay lên vai nàng trấn an “Trẫm chưa nhận được tin này, huynh ấy muốn lấy thiên kim tiểu thư nào?”

Ngu Mạn Lăng lau nước mắt cười khô, “Huynh ấy làm sao cưới được thiên kim tiểu thư nào chứ, là một cô gái ở làng chài Đông Hải”.

“Vậy nàng mau cản huynh ấy lại đi!”

“Hoàng thượng, thiếp làm sao mà ngăn cản, thiếp lấy gì để ngăn cản? Tấn Hiên không phải không hiểu tấm lòng thiếp, huynh ấy làm vậy là muốn thiếp vĩnh viễn là muội muội của huynh ấy. Huynh ấy còn nói muốn muội và huynh mãi mãi hạnh phúc”.

“Đồ ngốc, đại ngốc!” Lưu Huyền Thần tức giận nhắm nghiền mắt lại, nói: “Vĩnh viễn xem nàng là muội muội chính là trẫm, là trẫm”.

Đó là bí mật nhỏ giữa ba người bọn họ.

Khi Mạn Lăng tới tuổi cập kê, hình ảnh người con trai khắc sâu trong tim nàng chính là nghĩa huynh Ngu Tấn Hiên. Tuy chỉ là nghĩa tử, nhưng vợ chồng Ngu thừa tướng vẫn yêu thương Tấn Hiên như con đẻ. Ngoài việc vô phương khôi phục nguyên dạng khuôn mặt, Tấn Hiên hoàn toàn được đối xử bình đẳng như muội muội Mạn Lăng.

Biết Tấn Hiên không phải anh ruột, từ nhỏ Mạn Lăng đã dành tình cảm đặc biệt cho nghĩa huynh của mình. Càng lớn, nàng càng hiểu rõ tình cảm ấy là gì. Trong mắt nàng, khuôn mặt sẹo khủng khiếp hay đôi chân khập khiễng của Tấn Hiên không hề ảnh hưởng tới khí khái hào hùng trên người hấn. Hấn luyện kiếm dưới gốc cây, nàng ngồi bên mái hiên đọc sách. Nàng chơi đu dây, hấn đứng cạnh che chắn, bảo vệ. Mỗi khi tuyết rơi, nàng hào hứng đắp đôi người tuyết nắm tay nhau yêu thương, còn hấn thì dịu dàng ủ ấm tay nàng bằng hơi thở ấm áp của mình. Lần đầu tiên hấn ra chiến trường, nàng trốn trong khuê phòng khóc ướt gối, biết hấn bình an trở về, nàng mới lại mỉm cười hạnh phúc... Những kỷ niệm ấm áp giữa nàng và Tấn Hiên còn rất rất nhiều, có kể mấy ngày mấy đêm cũng không hết.

Huyền Thần sớm biết tâm tư của nàng nên rất thích trêu chọc hai người. Mỗi lần nghe lời chọc ghẹo của Huyền Thần, Tấn Hiên lại nghiêm mặt nói, Mạn Lăng là muội muội tốt, không được phép nói lung tung.

Sao hắn lại ngốc nghếch, chất phác như thế chứ?

Năm Mạn Lăng tròn mười tám tuổi, thái hậu phái người đến phủ đưa tin hoàng tử Lưu Huyền Thần sắp đến tuổi nạp phi, vợ chồng Ngu thừa tướng vừa nghe đã hiểu tâm ý của bà. Thái hậu vốn rất thích Mạn Lăng, ngay từ khi nàng còn là một cô bé con, bà đã luôn muốn đưa nàng vào cung để trò chuyện. Đối với Ngu thừa tướng, việc gả Mạn Lăng cho Lưu Huyền Thần đúng là chuyện vui đến cửa.

Trong triều, tả hữu thừa tướng mỗi bên hùng cứ một phương, tranh đấu gay gắt. Nếu con gái hữu thừa tướng được gả cho hoàng tử Lưu Huyền Thần thì hôn sự này ắt sẽ làm thay đổi không nhỏ cục diện triều chính. Tả thừa tướng Kỳ Hoảng Uyên tuy là người thâm sâu khó lường, nhưng trong chuyện này cũng phải chịu thoái nhượng vài ba phần.

Lễ định hôn bắt đầu rậm rịch được chuẩn bị.

Ngu Mạn Lăng lo lắng gầy rộc cả người. Lưu Huyền Thần biết tin liền xuất cung đến cam đoan sẽ cố hết sức ngăn cản hôn sự này, để nàng tạm yên tâm. Việc cần kíp lúc này là nàng phải đả thông tư tưởng cho Tấn Hiên, như vậy đôi bên mới có lý do thích hợp để từ hôn.

Vào một đêm mùa hạ, Ngu Mạn Lăng lấy hết dũng khí gõ cửa phòng Tấn Hiên, ngượng ngùng thổ lộ nàng không muốn làm muội muội mà muốn cùng hắn nắm tay tới lúc bạc đầu.

Ngu Tấn Hiên vừa nghe, sắc mặt đại biến, mồ hôi lặn dài trên trán. Hắn đau đớn xoa tay nói chuyện này tuyệt đối không được, trong lòng hắn, Mạn Lăng mãi mãi chỉ là muội muội tốt. Nàng đã vứt bỏ thể diện của một người con gái để cầu xin hắn rằng, vì không có quan hệ huyết thống nên hai người hoàn toàn có thể thành thân.

Tấn Hiên nói cho dù không có quan hệ huyết thống, hắn cũng không thể cưới Mạn Lăng được. Khi Mạn Lăng gặng hỏi lý do vì sao

hắn từ chối tình cảm của nàng, hắn lặng lẽ chỉ vào gương mặt của chính mình, con mắt duy nhất lấp lánh ánh nước.

Mạn Lăng lặng lẽ ôm hắn và nói, nàng không hề để ý đến điều đó. Hắn hét lớn, hắn không thể không để ý, hắn không xứng với Màn Lăng.

Cũng đêm hôm đó, Ngu Tấn Hiên rời khỏi Ngu phủ, biệt suốt ba năm trời, không mấy may chút tin tức.

Mạn Lăng vì hắn kiên gan chờ đợi suốt ba năm ròng. Hai mươi một tuổi, đó là độ tuổi vô cùng đáng sợ đối với một cô gái ở thành Đông Dương, bởi những cô gái cùng tuổi khác đã sớm có con cái bừa riu quần chân rồi.

Nàng vốn sớm sẽ thành trò cười cho thiên hạ nếu không có Lưu Huyền Thần chống đỡ thay nàng suốt những năm tháng ấy. Dưới sự bức ép từ nhiều phía, Lưu Huyền Thần đành chấp nhận định hôn với nàng nhưng lại lấy lý do quốc sự bận rộn để từ chối hôn sự. Bất kể ai khuyên bảo cũng vô dụng, cho dù tiên hoàng lấy thánh chỉ ra đe dọa cũng không ép được hắn.

Năm Màn Lăng hai mươi một tuổi, tiên hoàng băng hà, Lưu Huyền Thần đăng cơ trị quốc. Nước không thể một ngày không có hoàng hậu, hôn sự giữa hai người đã thành chuyện quốc gia đại sự, không thể tiếp tục lãng tránh.

Nếu nàng không xuất giá, đối với phụ thân đó sẽ là một đòn đả kích chí mạng đến con đường hoạn lộ của người, đối với người bạn thiếu thời - tân hoàng đế Lưu Huyền Thần đó cũng là một chuyện mỉa mai, xì xào. Còn Ngu Tấn Hiên thì vẫn bất tin như cũ.

Ngu Màn Lăng nhốt mình trong khuê phòng suốt ba ngày sau đó viết cho Lưu Huyền Thần một phong thư, đồng ý tiếp nhận ngôi vị đứng đầu hậu cung.

Lưu Huyền Thần lặng lẽ xuất cung tới Ngu phủ, hai người ngồi đối mặt trong im lặng. Mãi lâu sau hắn mới nói hắn rất hiểu nỗi lòng của nàng nên dù tiến cung, nàng vẫn hoàn toàn được tự do, hắn sẽ giúp nàng bảo vệ tình yêu đó, bởi vì, Tấn Hiên cũng là huynh trưởng trong lòng hắn và nàng là muội muội trong lòng hắn.

Đại lễ thành hôn cử hành tưng bừng, cả nước hân hoan chúc tụng đôi vợ chồng trẻ.

Dù chỉ còn một khắc trước giờ lên kiệu hoa, Mạn Lăng vẫn thầm hi vọng Tấn Hiên sẽ xuất hiện trước mặt mình, nhưng rốt cuộc nàng vẫn phải ôm mối sầu bi lên ngôi hoàng hậu.

Ngày thứ ba sau đại lễ thành hôn, Ngu Tấn Hiên đột ngột quay về thành Đông Dương trong dáng vẻ bơ phờ, mệt mỏi.

Năm năm thắm thoát thoi đưa, bề ngoài nàng là mẫu nghi thiên hạ hiền thực trang nhã, là sủng hậu của hoàng đế Lưu Huyền Thần, nhưng trên thực tế, nàng vẫn ngày ngày ôm ấp mối tình vô vọng với con người mang tên Ngu Tấn Hiên kia.

Lưu Huyền Thần rất biết cách bảo vệ nàng, cách mấy ngày lại hạ giá qua đêm ở Trung Cung. Trong ngoại phòng, bọn họ người làm nữ công, người xem tấu chương như ngày xưa nàng còn bên Tấn Hiên.

Cũng trong năm năm này, Ngu Tấn Hiên từ vị trí quân bộ thị lang trở thành đại tướng quân đảm nhiệm hải sự ở vùng Đông Hải, tài năng tác chiến không ai sánh bằng, chiến công hiển hách vang danh bốn phương, nhưng hắn vẫn một mực chịu cảnh đơn thân lẻ bóng.

Mạn Lăng cho rằng Tấn Hiên vẫn luôn mặc cảm vì vẻ ngoài của mình vì thế để hắn tháo bỏ khúc mắc này, nàng nguyện ý chờ đợi, dẫu có phải đánh đổi cả quãng đời còn lại. Chờ đợi một ai đó tuy rằng rất cô đơn nhưng cũng rất ngọt ngào. Chỉ thật không ngờ, mối mòn ngóng trông bao năm, rốt cuộc trong lòng hắn lại có người khác.

Dao đâm thịt cắt chính là cảm nhận trong lòng nàng lúc này.

“Mạn Lăng, có khi nào Tấn Hiên do không biết chúng ta không phải phu thê thật sự nên mới hồ đồ như vậy không?” Lưu Huyền Thần dịu dàng cúi người hỏi.

Trong lòng Ngu Mạn Lăng rối như tơ vò, nước mắt lã chã rơi như châu ngọc, “Thiếp không biết. Huynh ấy còn nhờ thiếp lo liệu giúp hôn sự cho huynh ấy. Huyền Thần, chuyện này quá tàn nhẫn, quá tàn nhẫn”.

“Mạn Lăng, đừng khóc nữa! Để trẫm xem có cách nào không đã”. Lưu Huyền Thần đắm chiêu bước quanh lộ đài mấy vòng, sau đó vui mừng vỗ trán, “Mạn Lăng, thế này đi, nàng hồi phủ thăm nhà sớm mấy hôm, tìm cơ hội giải bày sự tình với Tấn Hiên trước, tiếp đó, trẫm sẽ đưa thần y đến Ngu phủ chữa trị cho huynh ấy. Không phải Tấn Hiên luôn lấy khuôn mặt sẹo làm có chối từ nàng sao? Để xem sau khi phục hồi nguyên dạng, huynh ấy còn lý do gì để tránh né nữa đây”.

“Hoàng thượng, có thần y như vậy sao?” Ngu Mạn Lăng ngưng bật tiếng khóc, nghi ngờ hỏi lại. Năm đó, để khôi phục hình dung cho Tấn Hiên, phụ thân không quản khó nhọc vò đủ các danh y khắp nam bắc đến chữa trị, nhưng ai cũng bất lực lắt đầu.

“Có, người này vô cùng kỳ lạ, nhưng không hiểu sao trẫm lại rất có thiện cảm với hắn”. Trong đầu Lưu Huyền Thần chợt hiện lên gương mặt thanh tú của Vân Ánh Lục, hắn bật cười thích thú. Hôm nay hắn đến thái y viện để xem tiểu y quan bị hù dọa thế nào, không ngờ tên tiểu tử ấy vẫn rất ung dung tự tại, lại còn lớn giọng từ chối trực ban. Đầu óc tiểu tử này dường như không giống người bình thường lắm.

“Thiện cảm?” Ngu Mạn Lăng đang sứt sùi mãi không thôi nhưng nghe Lưu Huyền Thần nói vậy, trong lòng thoáng thấy có chút kỳ lạ.

“Hoàng thượng, thần y mà người nói chẳng lẽ là Vân thái y?”

“Hả?” Lưu Huyền Thần ngượng ngừng sờ sờ sống mũi, “Trẫm có nhắc tới y sao?”

Ngu Mạn Lăng gạt lệ động nơi khóe mắt, nói. “Hoàng thượng, chúng ta chơi cùng nhau đã hơn mười năm rồi, tâm tư của hoàng thượng, thiếp có thể không nhận ra sao? Hôm qua ở sân mã cầu, hoàng thượng sai người đưa Vân thái y về thái y viện bằng kiệu của mình, còn hôm nay chỉ vì một lỗi nhỏ mà một hai đòi móc hai mắt y, cách hành xử ấy cho thấy Vân thái y chính là người hoàng thượng rất coi trọng”.

Lưu Huyền Thần ngượng ngừng chữa thẹn, “Xem ra trẫm hành xử vẫn quá lộ liễu. Thực ra vì quý trọng y thuật và tính tình của Vân thái y nên trẫm mới đối tốt với y thôi”.

“Chỉ có thể thôi sao?” Với giác quan nhạy bén của một cô gái, Mạn Lăng cảm thấy chuyện này không đơn giản như hoàng thượng nói. Nàng ngược nhìn Lưu Huyền Thần, cẩn trọng khuyên bảo, “Hoàng thượng, người cũng nên lưu tâm đến các phi tần một chút, như thế mới sớm có long chủng. Còn về Vân thái y, thiếp nghĩ ngài ấy là một y quan xuất sắc cả về năng lực lẫn nhân phẩm, chúng ta nên tôn trọng ngài ấy”.

“Mạn Lăng, nàng coi trẫm là loại người đáng khinh như vậy sao! Trẫm không... không phải trẫm thích y, trẫm chỉ trọng dụng y thôi”. Lưu Huyền Thần cực lực phản bác.

Ngu Mạn Lăng cười khẽ, phản ứng dữ dội như vậy, còn nói là không có.

“Được rồi, thiếp tin hoàng thượng. Ba vị thực nghi mới tấn phong nhập cung hai ngày rồi, người nên ghé qua thăm hỏi các nàng ấy xem họ đã thích ứng với cuộc sống trong cung chưa?” Là người đứng đầu hậu cung, nàng có nghĩa vụ phải nhắc nhở hoàng đế.

Lưu Huyền Thần giật mình, hoang mang nhìn Ngu Mạn Lăng.

“Đúng, trăm... quên mất mình vừa mới cưới ba vị thực nghi”.

Tối hôm qua tới chỗ Vân Ánh Lục ăn cháo, đêm nay lại chạy đến hỏi thăm Vân Ánh Lục, rồi cả chuyện Tấn Hiên nữa chứ.

“Giờ cũng chưa muộn lắm, hoàng thượng, hay là người ghé qua thăm cung nào đó xem sao”.

Lưu Huyền Thần vội lắc đầu từ chối, “Không được, hôm nay trăm mệt lắm, phải nghỉ ngơi sớm mới được. Việc ấy ngày mai nói sau, dù sao vẫn còn nhiều thời gian”.

Ngu Mạn Lăng ngẩng đầu than nhẹ, hoàng thượng lại mượn cớ chối từ nghĩa vụ, tại sao lại thế? Hoàng thượng lo lắng nhiều cho nàng như vậy, nàng cũng nên quan tâm nhiều hơn tới người. Có lẽ nàng sẽ đến gặp Vân thái y một chuyến để khuyên y duy trì khoảng cách nhất định với hoàng thượng.

Triều Ngụy này, một ngày không có hoàng tử là một ngày không được yên vui.

Khi Lưu Huyền Thần trên đường trở về thăm cung của mình, trăng non đã lên đến giữa trời. Tâm trạng đang sẵn buồn chán, hắn dẫn thêm vài bước rồi dõng gót tới thái y viện. Trong sân tối đen như mực, không có mùi thảo dược, không có mùi gạo mới, và cả tiếng người râm ran cười nói. Nhớ đến bát cháo thơm ngọt hôm qua, bụng hắn lại kêu réo ầm ĩ. Hắn dừng bước ngo ngẩn, người nấu cháo giờ đang làm gì nhỉ?

Vân phủ.

Vân Ánh Lục đang hóng gió bên bờ tường đột nhiên hắt xì một cái thật to.

“Tiểu thư, có người đang nghĩ tới cô hay sao ấy?” Trúc Thanh vui miệng trêu ghẹo.

Vân Ánh Lục nhún vai tỏ ý chẳng hề quan tâm, “Cô chỉ giỏi mê tín lung tung, hắt xì là phản ứng bình thường của cơ thể thôi mà. Và lại ngoài bệnh nhân ra, còn ai rảnh rỗi nghĩ tới tôi đâu”.

Trúc Thanh thở dài, im lặng.

Chương 24: Đầu tường lưng ngựa[1]

[1] Nguyên văn là “đầu tường mã thượng”, trích trong bài thơ “Tĩnh đề dân ngân bình” của Bạch Cư Dị, ý chỉ hành động hẹn hò lên lút của nam nữ.

Trong triều, điều khiến mọi người nể phục Hình bộ thượng thư Đỗ Tử Bân không phải vì hắn là trí sĩ tài hoa nức tiếng thành Đông Dương, mà bởi tính cách trầm ổn bình tĩnh, gặp chuyện không loạn của hắn. Đây cũng là ưu điểm hắn tự lấy làm đặc ý trong lòng. Nhưng ưu điểm này mấy ngày nay đang dần tiến sát tới ranh giới sụp đổ chỉ vì một người không tim không phổi.

Người này, chính là hàng xóm cách vách, vị hôn thê hụt và hiện là đồng môn trong triều của hắn - đại tiểu thư Vân Ánh Lục.

Không rõ từ lúc nào, hắn và Vân tiểu thư lại thường xuyên tiếp xúc với nhau, muốn không chú ý tới nàng cũng khó. Trước kia, sao hắn lại không biết con người nàng đa dạng, phong phú như vậy, mà những điểm này, chết tiệt thay, lại vô cùng hấp dẫn hắn.

Tối hôm qua, dự yến tiệc xong, hắn thơ thẩn dạo vài vòng ngoài cửa cung, ý muốn chờ xem cái người bị mã cầu đập trúng kia thế nào. Cùng đường mà, đương nhiên có thể làm bạn đồng hành.

Kết quả, cả đêm nàng không hồi phủ.

Cả đêm, hắn trần trọc không yên, mãi mới chợp mắt được một lúc thì lại mơ thấy nàng bị hoàng thượng ôm chặt trong lòng, hắn kinh hoảng nhảy xuống giường, toàn thân đầm đìa mồ hôi lạnh. Trời còn chưa hùng đông hắn đã xăm xái tiến cung, thị vệ canh cổng thành ngạc nhiên hỏi hắn sao lại tiến cung sớm như vậy hắn bèn nói dối có việc cần bẩm báo gấp với hoàng thượng. Cửa thành vừa mở, gã thị vệ ú ớ nhận ra hướng đi của Hình bộ thượng thư không phải tầm cung của hoàng thượng mà là thái y viện.

Cửa ngoài thái y viện vẫn còn đóng chặt, Đỗ Tử Bân sợ bị người trong cung phát hiện, đành vút bỏ thể diện giấu mình sau cây đại thụ ngoài cửa, đợi một lúc lâu, mới thấy Vân tiểu thư lão đạo xách hòm thuốc đi ra. Khoảnh khắc đó, tim hắn đập dồn như trống trận, toàn thân hoàn toàn mất tự chủ.

Cả ngày hôm nay, hắn nhốt mình trong nha môn bộ Hình xem xét các vụ án, bận rộn là thế nhưng chốc chốc lại ngược nhìn mặt trời với hi vọng sớm đến giờ bãi môn để hồi phủ, xem xem cái người trực ban liên tục hai ngày kia có về nhà đúng giờ không.

Sắc trời bên ngoài cuối cùng cũng nhuộm đỏ ráng chiều, hắn gấp gáp lên ngựa quay về. Vừa đến cổng nhà, hắn đã kịp trông thấy phụ thân của Vân Ánh Lục tiễn một nam nhân tuần tú mặc trường bào màu lục thủy ra khỏi cửa. Vân viên ngoại cười tươi như hoa, còn người kia thì khiêm nhường cúi đầu bái biệt. Sau đó, Vân viên ngoại trù mẩn nhìn theo cỗ xe ngựa của nam nhân đó dần biến mất ở cuối đường rồi mới xoay người quay vào nhà.

Có mù cũng nhận ra gã nam nhân tuần tú này rất được lòng Vân viên ngoại.

Trên bàn ăn tối, Đỗ viên ngoại bâng quơ thông báo với con trai, tiểu thư Vân gia và Tần Luận công tử của tiệm thuốc kiêm tiệm quan tài Tần thị sắp đính ước, thiệp mời hai ngày nữa sẽ phát. Đỗ Tử Bân nghe như sét đánh ngang tai, miếng com nghẹn cứng trong họng, báo hại hắn phải uống bao nhiêu canh mới nuốt trôi.

Tần công tử, cái tên này, hắn từng nghe Trúc Thanh nhắc đến. Dựa vào thái độ niềm nở của Vân viên ngoại hôm nay, nói không chừng anh chàng đó chính là Tần công tử, phong lưu khoáng đạt, tuần tú nho nhã, ngay cả phụ nữ nhìn thấy cũng phải hổ thẹn vài phần.

Đỗ viên ngoại còn nói thêm, gia sản Tần thị và Vân thị nếu được sát nhập lại thì khắp thành Đông Dương này, gia tộc nào còn có thể

bì được, sản nghiệp đã lớn nay càng lớn hơn.

Tiệm thuốc Tân thị?

Không biết tại sao Vân Ánh Lục lại đột nhiên có năng lực chữa bệnh hơn người như vậy, thật đúng là trời khéo se duyên. Đỗ Tử Bân vừa đau xót vừa âm thầm ghen tỵ, trong lòng buồn bực tới mức hần chỉ muốn ngửa mặt lên trời mà gào thét cho thỏa. Thế nhưng gào thét gì đây? Đau xót gì đây? Ghen tỵ gì đây? Thiếu nữ đôi mươi nhà người ta đương lúc thanh xuân rực rỡ, không xuất giá, lẽ nào lại ru rú trong nhà làm bà cô già sao? Nàng ấy thích lấy ai thì lấy, chẳng liên quan gì đến hần. Nhưng sao tâm trạng hần lúc này lại vô cùng, vô cùng khó chịu thế này.

Vẻ mặt Đỗ Tử Bân bây giờ chẳng khác nào hung thần giữ cửa khiến ngay cả ông lão gia nhân già ngày thường dâng trà xong vẫn hay lưu lại trò chuyện đôi câu về chuyện nhà chuyện cửa, nay cũng lặng lẽ đặt chén trà xuống, im lặng xoay người rời khỏi thư phòng.

Không nghĩ ngợi gì nữa, tối nay xem ra hần chẳng thể nhét nổi chữ nào vào đầu. Tâm tình phiền muộn lại thêm cảm giác oi bức trong phòng, hần quyết định ra ngoài sân hóng gió cho khuây khỏa, thỉnh thoảng không kìm được lại đưa mắt về phía bóng cây lay động bên đầu tường.

Bóng cây lay động, ánh trăng sáng ngời.

Hần cắn môi bất lực, vẻ mặt càng lúc càng căm kỉnh. Nàng ấy lại không hồi phủ sao?

Vân Ánh Lục do bị Lưu Huyền Thần giữ lại giáo huấn nên hồi phủ hơi muộn. Nàng vốn ưa sạch sẽ, nhưng do cả đêm hôm qua phải ở lại trực thái y viện nên không được tắm rửa, thay y phục, thành thử cả ngày hôm nay râm ran ngứa ngáy khắp người.

Tục thanh tẩy sau ba tháng mùa xuân chính là nhằm gột rửa mầm bệnh trong người. Mùa xuân vốn là mùa bách bệnh bộc phát, chỉ cần sơ ý là mầm bệnh sẽ tấn công ngay, thế nên tắm rửa hằng ngày rất cần thiết. Nước tắm không cần quá nóng, chỉ khoảng bốn mươi độ là vừa, cầu kì thì cho thêm chút thiên trúc quỳ, mê điệt hương, sả chanh để khí huyết lưu thông, giãn duỗi gân cốt.

Vân Ánh Lục chào hỏi song thân xong, liền sai Trúc Thanh chuẩn bị nước ấm, được thảo để nàng ngâm mình một lúc. Cảm giác đau nhức toàn thân chậm rãi tan biến trong làn hơi nước mờ ảo, cơ thể sáng khoái vô cùng. Dưới sự giúp đỡ của Trúc Thanh, mái tóc đen dày như dòng suối của cô cũng được gội sạch. Khi còn là bác sĩ Cơ Uyển Bạch, cô thường để tóc ngang vai cho tiện, nhưng giờ cô đang là Vân đại tiểu thư triều Ngụy, nhập gia tùy tục, đành phải chịu đựng sự phiền hà này vậy. Mái tóc của Vân Ánh Lục vừa đen vừa dày lại dài thướt tha. Mỗi lần gội đầu thì lích kích đủ thủ tục nhiều kê phiền hà, ngay cả việc hong khô tóc cũng không hề dễ dàng chút nào.

Cô quần gọn mái tóc ẩm ướt rồi vào phòng ăn tối, ngồi bên bàn ăn chỉ có Vân viên ngoại, còn Vân phu nhân do bị sốt nhiễm lạnh nên không rời khỏi giường được. Vân Ánh Lục dùng bữa qua loa rồi cùng cha đi đến phòng mẫu thân.

Vừa bước chân vào phòng, Vân Ánh Lục đã thấy trên bàn bát tiên xếp đầy hoa quả đúng vụ tươi ngon cùng đủ các loại bánh mứt ngon miệng đẹp mắt và một cảnh đào rực rỡ sắc hoa, khiến cho khắp phòng tràn ngập ý vị ngày xuân.

Cô cau mày ngồi xuống mép giường, kê cao gối cho mẫu thân, rồi nắm cổ tay bà bắt mạch.

“Mẫu thân thấy trong người có chỗ nào không khỏe?”

Vân phu nhân âu yếm nhìn con gái, khẽ nói: “Tối hôm qua nghe gia nhân báo tin con có việc gấp không thể hồi phủ, mẫu thân trong

lòng lo lắng không yên nên mới ra ngoài vườn tản bộ cho thư thái. Nào ngờ sáng thức dậy lại thấy trong người uể oải, tay chân nóng, không muốn xuống giường. Hiện tại mẫu thân thấy khỏe hơn rồi”.

Vân Ánh Lục tĩnh tâm nghe nhịp mạch đập một lúc rồi gật đầu mỉm cười, “Ngày mai con sẽ sắc ít thuốc bổ cho mẫu thân để phòng con sốt quay trở lại”.

Vân phu nhân dịu dàng nắm lấy tay con gái, “Có con gái làm thái y trong nhà thật tốt”.

“Ánh Lục, con xem mẫu thân con mới trở trời ồm ật mà Tần công tử đã vội ghé thăm, cậu ấy còn ngồi đây trò chuyện với bà ấy cả chiều nay, vốn cả nhà định chờ con về ăn tối cùng, nhưng do tiệm thuốc có chuyện gấp nên cậu ấy đành phải về sớm. Lúc về, Tần công tử còn nhờ ta chuyển lời hỏi thăm đến con rằng, phải chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng làm việc quá sức. Tần công tử tuổi còn trẻ mà đã am hiểu lễ nghi như thế, thật là hiếm thấy, hiếm thấy!” Vân viên ngoại đứng bên, chậm rãi vuốt râu nhận xét.

Vân phu nhân cũng tiếp lời, “Tối thăm thôi đã quý hóa lắm rồi, đằng này Tần công tử còn đem bao nhiêu thứ đến, thứ nào cũng được dụng tâm lựa chọn kĩ càng. Cành đào trong bình cũng là do cậu ấy sai người đi hái ở trong núi, mùi hương màu sắc cũng thật đặc biệt, không giống với loại đào trồng phổ biến trong thành Đông Dương. Tần Luận đúng là một đứa trẻ ngoan khiến người khác không thể không yêu mến”.

Vân phu nhân thận trọng đưa mắt nhìn Vân Ánh Lục rồi vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, “Ánh Lục, cha mẹ đã đồng ý hai ngày nữa sẽ trả lời Tần phủ về hôn sự giữa con và Tần công tử. Bên nhà họ cũng đã chờ lâu rồi, ý con thế nào?”

Vân Ánh Lục đang ngoan ngoãn ngồi nghe thì chợt nhận thấy đề tài đang chia về phía mình. Cô sờ cả người, da đầu lại râm ran, mí

mắt trái không ngừng giàn giụa.

“Mẫu thân, tuổi con còn chưa... quá lớn, lúc này bàn đến chuyện hôn nhân có phải còn quá sớm không?” Cô lắp bắp tìm lý do để hòa hoãn.

“Còn nhỏ nữa đâu, Ánh Lục, con đã mười chín rồi. Tiểu thư nhà Lý viên ngoại bằng tuổi con đã sinh được đứa thứ hai rồi đấy. Tần công tử tính tình gần gũi, gia cảnh hai bên cũng môn đăng hộ đối, cha mẹ đã tìm hiểu rất kỹ rồi. Yên tâm, chúng ta không để con phải chịu khổ đâu”.

Muốn gả cô cho con công đom dáng kia sao? Thật hoang đường.

“Mẫu thân, con còn phải... làm việc mà!”

“Con muốn nói đến công việc ở thái y viện sao?” Vân viên ngoại lại tiếp lời, “Mấy hôm nữa con hãy xin từ chức đi, khuê gia tú nữ đâu thể ra ngoài làm việc như nam nhân. Con cứ ngoan ngoãn xuất giá, giúp chồng nuôi con là đủ rồi. Nếu thích chữa bệnh cứu người, con vẫn có thể khám bệnh bắt mạch ở hiệu thuốc nhà Tần công tử cơ mà”.

“Mẫu thân...” Vân Ánh Lục trong lòng không cam chịu, nhưng ngoài miệng chưa biết tìm lý do gì để từ chối.

“Cha con nói đúng đấy. Việc này cứ quyết định vậy đi, hai ngày nữa sẽ định hôn cho hai đứa, cuối năm thì tổ chức hôn lễ. Còn hơn nửa năm nữa, thừa đủ để chuẩn bị”. Vân phu nhân vui mừng khôn xiết, nói. Lần này, Vân gia đã có thể ngẩng mặt ung dung với bá tính thành Đông Dương rồi. Tuy Đỗ Tử Bân làm quan to chức trọng nhưng gia sản của Tần Luận lại áp đảo hoàn toàn,

Vân Ánh Lục đứng phắt dậy toan phản đối, nhưng Vân viên ngoại đứng bên vội kéo tay áo cô lại, “Ánh Lục, mẫu thân con vừa mới đỡ mệt, mau về phòng để bà ấy nghỉ ngơi đi!”

Vân Ánh Lục bị chặn họng, bất đắc dĩ đành chúc mẫu thân ngủ ngon rồi cùng Vân viên ngoại rời khỏi phòng.

“Phụ thân, hôn sự này, con thấy không ổn đâu”. Vân Ánh Lục lên tiếng.

“Có gì không ổn chứ?” Vân viên ngoại hỏi lại, “Trong khắp thành Đông Dương này, thử hỏi có ai hơn được Tần công tử. Muốn tài có tài, muốn mạo có mạo, một chút khuyết điểm cũng không có. Ánh Lục, hay trong lòng con đã có người khác rồi?”

“Không phải”. Kinh nghiệm yêu đương với cô mà nói, vốn dĩ rất ít ỏi, mà lại là với cái tên Đường Giai cận bã kia, nên ngẫm ra, chẳng có chút hồi ức tốt đẹp nào. Ở thành Đông Dương này, cô cũng quen một vài nam nhân, nhưng chưa từng nảy sinh tình cảm gì đặc biệt với họ.

“Nếu đã không có ai thì cha mẹ sẽ chọn Tần công tử cho con”.

“Anh ta không có khuyết điểm nhưng con thì có. Con và anh ta không hợp nhau đâu”. Cái khó ló cái khôn, Vân Ánh Lục vội tìm có thoái thác.

Vân viên ngoại mỉm cười hiền lành, ông dịu dàng vuốt tóc cô con gái cưng, “Con gái ngọc, trong mắt ta, ngay cả hoàng tử còn không xứng với con, huống chi là Tần Luận. Ngoan nào, cả ngày mệt mỏi rồi, để Trúc Thanh chải tóc cho khô rồi đi ngủ sớm đi”.

Vân Ánh Lục đứng sững giữa sân đình.

Cô vốn muốn đi ngủ sớm, nhưng giờ có thể chợp mắt được sao? Chuyện hôn nhân đại sự này thực sự khiến tâm tư cô nặng nề, đến thở cũng không muốn.

Vân Ánh Lục lững thững đi về phía hoa viên sau nhà, đến chỗ mấy hòn đá xếp chồng, cô ghé lên bờ tường, buồn rầu ngắm trăng. Trúc Thanh tới tìm, khoác lên vai cô tấm áo choàng mỏng. Gió lạnh thốc đến từng cơn, cô hắt xì một cái thật to.

“Tiểu thư, có phải lại có người nhớ cô hay không?” Trúc Thanh cười hỏi.

“Lại nói linh tinh. Có thể là do vi khuẩn gây bệnh tác oai tác quái trong người thôi. Mà ngoài bệnh nhân ra, có ai rồi hơi ngời nhớ tôi chứ”.

Còn có con công đóm đáng kia mà. Trúc Thanh thở dài.

“Tiểu thư, vì sao cô lại không vui khi nghe tin Tần công tử đến cầu hôn?” Trúc Thanh vốn là tiểu nô tì thông minh hoạt bát, rất giỏi đoán ý tiểu thư.

“Không phải không vui. Chỉ có điều chúng tôi mới gặp mặt vài lần, lại chẳng biết gì về nhau, ngay cả một chút rung động cũng không có, vậy mà anh ta một hai đòi kết hôn, chẳng phải rất kỳ quái sao?”. Cả đời sống bên một người xa lạ, đầu óc lúc nào cũng căng thẳng, không sớm thì muộn cũng sẽ chia tay thôi.

Mười chín tuổi, hôm nay Vân Ánh Lục mới biết chính xác tuổi mình.

Chuyện hôn sự này làm cô có chút lúng túng, mặc dù trong thân xác Cơ Uyển Bạch, cô đã hai mươi sáu tuổi, cũng chẳng lấy gì làm bé bỏng nữa. Không biết Cơ Uyển Bạch có thích ứng được với linh hồn mười chín tuổi không đây?

“Có gì kỳ quái chứ, chẳng phải từ xưa đến nay con gái trên mười tuổi đều xuất giá thành thân sao. Nếu không từ hôn Đỗ công tử, tiểu thư cũng đã sớm lấy chồng sinh con rồi”. Trúc Thanh thì thầm như muỗi kêu.

Vân Ánh Lục tò mò quay đầu lại hỏi, “Hồi đó tôi định xuất giá năm bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám tuổi”.

Cả hai chủ tớ kinh ngạc đồng loạt xoay người lại, giọng nói này không phải của Trúc Thanh.

Trong bóng cây lay động, một bóng người ở bờ tường đối diện từ từ hiện ra, ánh trăng nhàn nhạt tỏa chiếu xuống bờ vai rộng của hắn như phủ thêm một dải lụa mỏng.

“Đỗ công tử!”

“Đỗ đại nhân!”

Vân Ánh Lục và Trúc Thanh nhìn không chớp mắt bóng đen trước mặt, không hèn mà cùng ngạc nhiên thốt lên.

“Sao anh lại ở đây?”

Đỗ Tử Bàn phui phui mấy chiếc lá rụng trên người rồi thản nhiên đáp, “Đây là sân nhà ta”. Giọng hắn hờ hững nhưng không phải không có lý.

Vân Ánh Lục và Trúc Thanh nhìn nhau, cũng đúng thật, đối diện bờ tường này quả là khoảng sân của tư gia họ Đỗ. Nhưng cái kiểu chuyện trò đối đáp qua bờ tường này xem ra không giống việc Hình bộ thượng thư liêm chính ngay thẳng thường làm.

Đầu tường lưng ngựa, dưới trăng trước hoa, tình trao ý đẩy. Tình cảnh này là một loại cảnh giới cấp cao vô hình mà thắng hữu hình, là thời khắc tuyệt đẹp của cuộc hẹn trong mơ. Ấy thế nhưng đôi mắt hạnh đối diện lại tràn ngập ý vị ngạc nhiên pha lẫn hững hờ, bên cạnh đó còn có một tiểu nha đầu đứng bên nhìn trôn trối, để mặc cho ai kia tự huyễn trong bầu không khí lãng mạn của mình.

Vân Ánh Lục chớp chớp mắt, mọi phiền muộn ban nãy đều quên sạch. Đêm nay, xem ra Đỗ đại nhân có vẻ hơi bất bình thường.

“Năm cô mười bốn tuổi, hai nhà đã ước định mùa thu năm cô mười sáu, chúng ta sẽ thành hôn. Không ngờ sau đó một năm, mẹ ta đột ngột qua đời, ta phải chịu tang ba năm, khiến hôn sự lùi lại mùa

thu năm cô mười tám tuổi. Tuy nhiên, khi cô vừa tròn mười bảy tuổi đã một mực đòi từ hôn với ta”.

Đỗ Tử Bân tường thuật một lèo chuyện hôn sự hụt giữa hắn và cô, giọng không chút cảm xúc cứ như đó là chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

Vốn từng là một cô gái bản lĩnh ở thời hiện đại, Vân Ánh Lục không dễ tức cảnh sinh tình cũng chẳng lấy làm xấu hổ e thẹn, cô chỉ gục gặc đầu khen ngợi: “Trí nhớ của Đỗ đại nhân tốt thật”.

Cô lúc này đang tính đem mớ bong bóng giữa Vân Ánh Lục và Đỗ Tử Bân ra giải quyết một lần cho xong.

Đỗ Tử Bân cảm thấy đầu lưỡi có vị tanh ngọt nôn nao.

Trúc Thanh vốn là khán giả bất đắc dĩ chứng kiến toàn bộ quá trình sự việc nêu trên, nên thoát nghe đã đỏ bừng mặt, miệng cười cứng đơ. “Tiểu thư, em... đi lấy cho cô cái áo khoác, ngoài này lạnh quá”. Nàng thật sự không mặt mũi nào đối diện với Đỗ Tử Bân, tránh đi là thượng sách.

“Tôi khoác trên người rồi mà”. Vân Ánh Lục kéo cái áo khoác trên vai, quay đầu lại nói.

Trúc Thanh đã nhảy xuống bậc đá, sớm cao chạy xa bay.

Đỗ Tử Bân là chính nhân quân tử, đến cả thiên kim công chúa cũng muốn được gả cho, nên nàng chẳng hề lo lắng anh ta sẽ có ý đồ gì với tiểu thư.

“Đỗ đại nhân, anh cũng... ra ngoài hóng gió sao?” Trên bờ tường chỉ còn hai người, không nói gì thì nặng nề quá, Vân Ánh Lục thấy vậy đành chủ động bắt chuyện.

Đỗ Tử Bân thật sự rất muốn vỗ tay tán thưởng vẻ mặt thản nhiên của Vân Ánh Lục, nàng ta sao ngay cả một chút áy náy cũng không hề có chứ?

“Không cần gọi ta là Đỗ đại nhân!” Hấn phẫn nộ trừng mắt nhìn nàng, khẩu khí không giấu nổi vẻ tức giận.

“Vậy gọi là Đỗ thượng thư nhé?” Vân Ánh Lục rất biết nhẫn nhịn đúng lúc.

“Chẳng lẽ ta không có tên sao?” Khi còn nhỏ, nàng thường gọi hấn là Đỗ đại ca, lớn lên một chút thì đổi thành Đỗ công tử, còn sau đó thì một hai gọi hấn là Đỗ một sách. Ôi, nhắc tới chuyện cũ thật là đau xót! Nàng đã quên nhưng hấn thì vẫn khắc cốt ghi tâm.

Vân Ánh Lục thận trọng quan sát vẻ mặt của ‘anh hàng xóm’. Người này trong cung cứ mở miệng ra là bản quan này bản quan nọ, vậy mà nay hấn lại muốn cô gọi thẳng tên mình là sao, muốn thể hiện mình là người bình dị dễ gần?

“Không, tôi thấy vẫn nên gọi anh là Đỗ đại nhân, có phép có tắc vẫn hơn”. Vân Ánh Lục suy tư một hồi rồi nói. Trong lúc đưa tay hất lọn tóc ướt rũ xuống mặt, cô vô ý đụng phải vết thương trên má, khẽ kêu lên đau đớn. Bên má này cô đã bôi thuốc nên cũng giảm sưng nhiều, nếu không phụ mẫu cô ắt đã khóc ròng vì thương xót. Cái tên Lưu hoàng thượng ấy xuống tay thật quá dã man!

“Mặt cô làm sao vậy?” Đỗ Tử Bân làm việc ở Hình bộ đã lâu nên cái gì là nội thương cái gì là ngoại thương, chỉ cần liếc mắt một cái là nhận rõ. Hấn nhào người kề sát mặt cô, âm thanh duy nhất có thể nghe thấy lúc này là tiếng thở gấp gấp của hai bên. Mùi hương thanh tân của Vân Ánh Lục khiến trái tim Đỗ Tử Bân như nảy lên, hấn gio tay chạm khẽ gò má nàng, lọn tóc mai mềm mại uốn quanh bàn tay rắn rỏi của hấn.

“Đỗ đại nhân, với chức vị trong triều đình, anh có chịu ầm ức gì không?” Vân Ánh Lục hoàn toàn không cảm giác được vẻ mặt khác thường của ‘anh hàng xóm’, nghiêng đầu hỏi.

Đỗ Tử Bân cả kinh, hấn cố gắng khống chế tâm trạng bất ổn của mình, dần lòng lùi lại một bước. “Còn phải xem đó là chuyện gì đã.

Nếu nguyên ý chấp nhận ủy khuất đó, ta sẽ chịu, còn không, ta sẽ chống đối...”

“Vậy tỷ như người khiến anh phải chịu ủy khuất là hoàng thượng thì anh sẽ làm gì?” Cô nhú mày, quan sát khóe mắt giận giật của Đỗ Tử Bân.

“Hoàng thượng khiến cô chịu ủy khuất thường có thể do mấy nguyên nhân sau. Một, người phát hiện có kẻ gây chuyện bất lợi với cô nên quyết ra tay trước để bảo vệ cô. Mượn có trừng phạt chính là cách tốt nhất để ngăn chặn miệng lưỡi thị phi. Hai, người cố ý trừng phạt cô để cho kẻ khác xem với ý ngầm răn đe. Ba, hoàng thượng thật sự thấy cô chướng tai gai mắt nên muốn giải trừ nhuệ khí của cô”.

Vân Ánh Lục tắc lưỡi, mấy điều Đỗ Tử Bân vừa nói, cô đối chiếu như thế nào cũng chẳng thấy giống với trường hợp của mình.

“Chuyện trong cung sao lại phức tạp vậy chứ, mọi người có phải con giun trong bụng hoàng thượng đâu mà hiểu anh ta làm thế là có ý gì?”

“Hoàng thượng khiến cô chịu ủy khuất sao?” Đỗ Tử Bân hỏi. Vân Ánh Lục gật gật đầu, “Ừ, vì kiểm tra phượng thể hoàng hậu mà anh ta nói tôi là cây thế mạo phạm”.

Đỗ Tử Bân nhăn trán cau mày, đầu óc quay mòng mòng, nữ nhân tiếp xúc với nữ nhân, có gì là mạo phạm chứ. À, đúng rồi, Vân Ánh Lục hiện là y quan, là nam nhân mà.

Hắn nhếch môi, nở nụ cười như ẩn như hiện. “Rồi sau đó thế nào?”

“Sau đó may mà thái hậu kịp thời đến cứu. Đỗ đại nhân, trong cung sao lại có nhiều chuyện phức tạp như vậy chứ, anh nói xem tôi nên mặc kệ hay không đây?” Vân Ánh Lục nhăn mặt, khiêm tốn thỉnh giáo tiền bối.

“Ta thấy cô nên sớm từ chức thái y đi, quay về Vân phủ làm đại tiểu thư vẫn tốt hơn”. Nghĩ đến cảnh nàng mặc y bào rộng thùng thình, liêu xiêu đi lại trong cung, trái tim hắn không yên chút nào.

Vân Ánh Lục tròn mắt nhìn hắn, “Anh cũng nói vậy sao?”

Đỗ Tử Bân giật mình, “Còn ai nói với cô như vậy?”

“Phụ thân tôi, người bảo tôi xin từ chức để sớm lấy Tần công tử. Ôi, chán chết đi được”. Nói lòng vòng một hồi, rốt cuộc lại quay về chuyện hôn sự phiền phức này, Vân Ánh Lục thở dài, sò sò vành tai xinh xắn, trầm tư. Cô không thể ngờ hành động vô thức này lại làm điên đảo đầu óc Đỗ Tử Bân.

Đỗ Tử Bân nhìn thẳng vào mắt cô, chưa bao giờ hắn lại thấy phiền não bất an như lúc này, cứ như có người đang rót trà nóng vào lòng khiến hắn bỏng rát vậy.

“Cô... ghét Tần công tử à?” Hắn cố nén cảm xúc vui mừng như điên, dò hỏi.

Vân Ánh Lục lắc đầu, “Tôi không ghét, chỉ là chẳng có chút cảm giác thân thiết gì”.

Chúng ta thân thiết đấy, quen nhau mười mấy năm cơ mà. Trong lòng Đỗ Tử Bân vui mừng gào thét, thế nhưng nửa câu sau của Vân Ánh Lục lại làm cho tâm trạng hớn hờ của hắn nguội đi quá nửa.

“Có điều cha mẹ tôi lại rất thích anh ta, viện ra vô số lý do khiến tôi nhất thời không thể phản bác lại được”.

Đỗ Tử Bân khẽ cắn môi, cố lấy giọng nghiêm nghị khi xử án ở công đường ra nói với Vân Ánh Lục, “Hiện tại không phải hai người sắp định hôn sao?”

“Đúng thế, thật quá nhanh”.

“Trước khi định hôn cô nhất định phải hiểu rõ, hôn nhân đại sự không phải trò đùa, kết hôn là chuyện của cô, không phải của cha

mẹ cô. Cô vốn không thích Tần công tử nhưng vì không muốn trái ý cha mẹ nên nhắm mắt định hôn. Nhỡ sau này cô lại nhận ra hai người không hề hợp nhau, lại muốn từ hôn, không phải sẽ rất phiền toái sao? Cô nghĩ xem, cô và ta đã một lần từ hôn rồi, nếu từ hôn lần nữa ai còn dám cưới cô?” Đỗ Tử Bân phân tích mạch lạc rõ ràng mọi việc cho cô nghe.

Vân Ánh Lục hoàn toàn đồng tình, gật đầu nhiệt liệt tán thành.

“Đúng, đúng, nếu còn từ hôn nữa thì khác nào cô dâu bỏ trốn[2], mọi người nhất định sẽ nghĩ đầu óc tôi có vấn đề. Ừm, không thể tùy tiện đồng ý định hôn được, tôi phải nghĩ cách từ chối mới được”.

[2] Tên bộ phim “Runaway Bride” do Julia Robert thủ vai.

“Cô tìm được có gì để từ chối chưa?” Đỗ Tử Bân quan tâm thăm hỏi.

“Chưa. Tôi chỉ nói tôi và Tần công tử không có tiếp xúc gì nhiều nên sẽ suy nghĩ thêm. Nếu một mực từ chối, cha mẹ tôi sẽ tức giận”, Ánh Lục cũng hiểu chuyện này nhất định không được khinh suất.

Đỗ Tử Bân gật đầu tán thành, “Được! Sau này nếu cô gặp chuyện bất đắc dĩ hoặc trong lòng phiền muộn, có thể tìm ta bàn bạc. Hai cái đầu dù sao vẫn tốt hơn so với một cái đầu. Nếu cô buộc phải định hôn với Tần công tử... nhất định phải nói trước cho ta một tiếng”. Từng bước, từng bước, hấn giăng thiên la địa võng quanh người nàng.

Vân Ánh Lục cảm động nhìn Đỗ Tử Bân, ‘anh hàng xóm’ đối với cô thật nhiệt tình.

“Cảm ơn Đỗ đại nhân, không ngờ rằng anh lại chịu giúp tôi như thế, vậy mà tôi cứ nghĩ anh vẫn oán hận tôi lắm! Sau này có việc tôi tìm anh thế nào, tới nha môn bộ Hình à?”

“Không cần phiền phức như vậy, chúng ta chẳng phải là hàng xóm sao? Hôm nay ta mới phát hiện ngấm trắng hóng gió ở đây thật

không tồi, sau này, ta sẽ thường lui tới đây sau khi đọc sách xong, nếu muốn tìm ta, cô cứ tới đây”.

“A, chúng ta thật sự là tư tưởng lớn gặp nhau. Tôi cũng rất thích chỗ này, cả khoảng sân nhỏ yên tĩnh nhà anh nữa, chẳng bù cho nhà tôi, rục rĩ gấm hoa chẳng khác nào Thế Bác Viên[3]”. Cô mỉm cười rạng rỡ, thân thiết nắm lấy bàn tay Đỗ Tử Bân đang đặt trên đầu tường.

[3] Tên một vườn hoa nổi tiếng ở Thượng Hải.

Đỗ Tử Bân thở gấp, khuôn mặt anh tuần trong bóng đêm lặng lẽ đỏ bừng, trái tim cương trực công chính của hắn lặng lẽ tan chảy trong lòng bàn tay nhỏ nhắn của cô.

“Có muốn sang đây tản bộ không?” Giọng nói bình tĩnh nhưng tâm tình không hề bình lặng.

“Bây giờ sao?” Vân Ánh Lục nhìn bốn phía xung quanh, bóng đêm dày đặc, yên ắng lạ thường, “Thôi, muộn quá rồi”.

“Không sao, gia nhân đều đi nghỉ rồi, để ta dẫn nàng đi thăm thú một lát”. Đây là điều hai mươi năm gửi thân nơi cửa Khổng sân Trình không cho phép, nhưng giờ khắc này, hắn thực tâm mong muốn như vậy. Vì nàng, hắn sẵn sàng làm những chuyện khác người, dù bị đàm tiếu, hắn vẫn muốn.

Vân Ánh Lục hơi dao động, cô nhìn trái ngó phải, lúng túng nói, “Bức tường này không có cửa ngách, nếu tôi đi ra từ cửa lớn ắt sẽ kinh động tới người giữ cửa, như vậy cha mẹ cũng sẽ biết”.

“Không cần phiền hà như vậy, nàng gắng trèo qua đây, ta... ta sẽ đỡ nàng”. Hắn yếu ớt níu kéo.

“Được, anh nhất định phải đỡ tôi đấy”. Vân Ánh Lục giẫm chân lên hòn đá to kê bên dưới, nhún người trèo sang bên kia. Đỗ Tử Bân vội giơ tay ra đỡ lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, nhanh chóng cảm nhận được vẻ mềm mại khác thường dưới bàn tay thô ráp. Lần đầu

tiên có một cô gái dựa vào lồng ngực hắn, mái tóc thơm ngát của nàng phủ khắp đầu vai hắn. Hắn không cưỡng nổi khe hít làn hương bên cấn cổ trắng ngần của Vân Ánh Lục.

Thật sự không thể cưỡng lại, không có cách nào cưỡng lại và cũng không muốn cưỡng lại. Đôi tay to khỏe của Đỗ Tử Bân giữ chặt lấy thân cô, run run tiến lại gần cánh môi mềm mại của cô. Vân Ánh Lục chớp đôi mi dài, ngáy người nhìn đôi môi hắn đang dần kề sát, gần thật gần.

“Tiểu thư, nên về phòng thôi...” Đợi mãi không thấy tiểu thư quay về phòng, Trúc Thanh đành phải gạt bỏ xấu hổ để quay lại tìm. Ông trời ơi, nàng vừa thấy gì thế kia, tiểu thư đang muốn phi lễ với Đỗ công tử sao?

Trúc Thanh cả kinh thiếu chút nữa thì nghệt thờ.

Hai kẻ đang bị bao trùm trong không khí vô cùng mờ ám đều giật mình kinh hoảng, thiếu chút nữa là ngã lặn xuống đất, vất vả lắm mới đứng vững được. Trúc Thanh thật biết phá bình đúng lúc, Đỗ Tử Bân chưa xót nghĩ thầm.

“Tiểu thư, chúng ta trở về phòng đi”. Trúc Thanh ngay cả dừng khí để liếc nhìn Đỗ Tử Bân cũng không có, ông trời ơi, về sau làm sao mà ngẩng mặt nhìn người nhà Đỗ đại nhân đây? Tiểu thư sắp định hôn với Tần công tử nên chắc tình cũ khó quên với Đỗ đại nhân thôi, nếu không phải nàng tới kịp thì e thanh danh khuê nữ của tiểu thư đã thiêu rụi trong nháy mắt. Giờ khắc này, nàng cảm tạ Bồ Tát không ngót trong lòng.

“Tôi... suýt ngã, Đỗ đại nhân... đỡ tôi”. Vân Ánh Lục cảm thấy phải giải thích một chút, vẻ mặt của cô nàng Trúc Thanh kia trông thật khủng khiếp.

“Tiểu thư, cô đừng nói nữa”. Trúc Thanh kéo Vân tiểu thư chạy về hướng khuê phòng. Vân Ánh Lục còn lịch sự ngoái người vẫy tay tạm biệt Đỗ Tử Bân.

Vừa rồi, Đỗ đại nhân định hôn mình sao? Không thể nào, chắc là do bọn họ dựa sát nhau quá thôi. Vân Ánh Lục thầm bào chữa trong lòng.

Đỗ Tử Bân đứng ở đầu tường, mỉm cười gio tay vẫy lại, bóng đêm che khuất vẻ mặt của hắn khiến không ai nhìn thấy những đường nét nghiêm nghị giờ dịu dàng ra sao.

“Ai đó?” Phía sau người gia nhân già Đỗ phủ đi tiểu đêm, nghe thấy có tiếng người vội đánh tiếng hỏi.

Đỗ Tử Bân xoay người, nhảy xuống đồng đá vừa xếp lúc nãy, “Là ta, ta đang hóng gió cho khuây khỏa”. Hắn chấp tay, thản nhiên đi lướt qua ông lão.

Chương 25: Tọa đàm về sinh sinh lý

Hoàng cung Đông Dương.

Mới sáng sớm, mấy gã thái giám phụ trách ngự hoa viên đã phát hiện phòng giảng kinh ồn ào náo nhiệt khác thường. Theo lịch, hôm nay mới là mồng hai, còn chưa tới ngày nữ quan giảng kinh cơ mà? Tò mò hỏi tiểu thái giám đang kê bàn ghế chạy tới chạy lui, hắn ta lấy tay áo lau mồ hôi trên trán rồi bảo các lão không biết hay sao, hôm nay Vân thái y mượn phòng giảng kinh để giảng bài cho phi tần hậu cung đấy.

Đây quả là chuyện xưa nay hiếm, mấy lão thái giám ở trong cung đã bao năm chưa từng nghe qua cũng chẳng còn tâm tư để làm việc, tay cầm chổi tre ngó nghiêng tìm hiểu.

Tiểu Đức Tử oai phong chẳng khác nào tướng chỉ huy, vung tay chỉ trỏ, sai bảo thái giám phủ Nội vụ lúc thì kê ghế dựa bên này, lúc thì kê bàn bát tiên bên nọ, còn phải chuẩn bị khăn ướt, trà nước đầy đủ, hôm nay trời nóng thế kia mà, vả lại bao nhiêu người như thế, ắt sẽ làm không khí trong phòng thêm phần ngột ngạt

Nơi đây tuy gọi là phòng giảng kinh nhưng kỳ thật chỉ là cái đình to, ở giữa có đài cao để người thuyết giảng an tọa, xung quanh đài xếp đầy bàn ghế, đây là chỗ dành cho những phi tần có vị trí cao, những người còn lại đều phải đứng sau hoặc tự mang chiếu tới ngồi.

Hôm thi đấu mã cầu, nhận thấy Vân thái y rất được hoàng thượng coi trọng nên các phi tần hậu cung có chút ấn tượng, về sau lại nghe nói người này bị hoàng thượng ra tay không thương tiếc, ấn tượng càng thêm sâu. Còn đang tò mò không rõ Vân thái y trong mắt hoàng thượng rốt cuộc có vị trí gì thì đột nhiên nhận được thông báo từ thái y viện yêu cầu tất cả nữ nhân trong hậu cung, bất kể già trẻ thế nào, địa vị cao thấp ra sao đều phải đến phòng giảng kinh nghe

Vân thái y thuyết giảng. Thực tình thì cũng có mấy nương nương không thềm để ý tới lời mời, nhưng nghe nói lần giảng này, thái hậu và hoàng hậu đích thân đến tham dự, vậy thì còn ai dám khinh nhờn.

Phòng giảng kinh vừa sắp xếp xong, phi tần, cung nữ trong cung cũng lục tục kéo tới. Nơi mỹ nhân tụ hội, đạm trang hay lông lầy cũng đều khiến người ta lóa mắt ngưỡng mộ.

Thái hậu và hoàng hậu đến cuối cùng, nhận lời thỉnh an của chúng phi tần và cung nữ rồi ngồi xuống, Vân Ánh Lục ngồi trên đài cao, tay nhanh nhẹn lật giở bản đề cương.

Hóa ra Vân thái y lại là một thiếu niên anh tuấn như vậy.

Sau khi bước chân vào hoàng cung, đám oanh yến này chẳng mấy người có diễm phúc gặp mặt hoàng thượng, thái giám lại không thể tính là đàn ông, thế nên bao nhiêu năm rồi họ chưa từng trông thấy một nam nhân đích thực. Giờ đây vừa gặp Vân thái y, phi tần và cung nữ đều nhìn không chớp mắt, mặt mũi đỏ hồng, vuốt tóc chớp mắt làm duyên để Vân thái y chú ý tới mình nhiều hơn.

Đây vốn là phản ứng thông thường của sức hấp dẫn giới tính nên không có gì kỳ quái cả.

Vân Ánh Lục khẽ gật đầu với thái hậu, hoàng hậu, rồi cho Tiểu Đức Tử đọc tên diễm danh. Tiểu Đức Tử sững sờ một lúc trước bản danh sách nữ nhân dài dằng dặc, rồi phụng mệnh làm việc.

Vân Ánh Lục vốn biết trong cung nữ nhân nhiều như mây, nhưng tận mắt nhìn đám oanh oanh yến yến xinh đẹp trước mặt cũng không tránh khỏi giật mình. Hoàn bèo Yến gầy, băng cơ ngọc cốt, bạch tuyết ngưng chi[1], diễm lệ vô song, cô nhìn mà hoa cả mắt.

[1] Ý chỉ làn da trắng mịn, không tì vết. “Ngưng chi” là từ mô tả làn da nõn nà như mỡ đọng của Dương Quý Phi.

Lưu hoàng thượng thật là có phận đào hoa!

“Vân thái y, ngoại trừ Viên thực nghi và Cố thực nghi trong người không khoẻ ra, những người khác đã tề tựu đông đủ”. Tiểu Đức Tử khép bản danh sách lại, thì thầm báo cáo.

Vân Ánh Lục cười ôn hòa, xoay mặt về phía các vị giai nhân.

“Các vị giai nhân ở đây có ai có thể giải thích cho tôi mỹ nhân đích thực là như thế nào không?” Không giống các nữ quan tay khu khu bàn kinh, ngâm đọc tỉ mỉ, Vân Ánh Lục mở đầu buổi thuyết giảng bằng một câu hỏi thú vị.

Đáng tiếc đám nữ nhân trước mặt cô đều thuộc loại bị động, người nào cũng che miệng cười khẽ, sóng mắt lưu chuyển.

Vân Ánh Lục cũng không làm bọn họ khó xử thêm, cô nhanh nhẹn cắt nghĩa. “Có phải mọi người sẽ nói trời sinh đẹp sẵn, dung mạo như hoa, tay mềm mằm tranh, da trắng mỡ động, khéo cười duyên dáng, mắt đẹp sáng ngời[2] ... Đúng, đấy quả là hình tượng mỹ nhân chúng ta vẫn nghĩ tới, thế nhưng bất kể dung nhan xinh đẹp thế nào cũng đều không tránh khỏi dấu ấn của thời gian, mỹ nhân xé chiều lọt vào mắt ai? Vậy làm thế nào để giữ được nhan sắc ấy đây?”

[2] Ở đây Vân Ánh Lục đã dùng một loạt câu trong bài Thục nhân trong Kinh thi, để mô tả vẻ đẹp con gái.

Nói tới đây, cô ngừng lại một chút, quan sát đám người bên dưới vừa rồi còn thiếu tập trung, giờ đều thẳng lưng chăm chú nhìn về phía cô. Vân thái y mỉm cười, tiếp tục tự biên tự diễn: “Kỳ thật vẻ đẹp chân chính xuất phát từ bên trong cơ thể. Để giữ gìn dung nhan như hoa như nguyệt trước dòng thời gian, có ba phương cách. Cách thứ nhất, bảo vệ ‘hậu hoa viên’, có như vậy sắc đẹp của các bạn mới được duy trì từ trong ra ngoài. Cách thứ hai, dùng thuốc dưỡng nhan để lưu giữ vẻ đẹp tự nhiên. Thứ ba, son phấn sẽ cho các bạn một diện mạo mới, phá kén thành bướm”.

Cô cúi đầu mở đề cương, phòng giảng kinh im phăng phắc, chỉ có tiếng lật sách loạt xoạt.

“Hôm nay tôi sẽ giảng về tầm quan trọng của ‘hậu hoa viên’ trên người các bạn. Bất cứ nữ tử nào cũng có hai hoa viên, tiền hoa viên là gương mặt, vậy ‘hậu hoa viên’ là gì, chính là nơi cách rốn ba tấc - vùng kín của phụ nữ. Nếu không bảo vệ tốt ‘hậu hoa viên’ của mình, cho dù các bạn có dung mạo khuynh quốc khuynh thành thế nào cũng chỉ là hoa nở một mùa, chẳng mấy chốc mà cánh rơi nhụy rữa”.

Chưa ai từng nghe qua những lời này, huống chi lại còn từ miệng một chàng trai thanh tú, thế nên đám phi tần, cung nữ hết thấy vừa xấu hổ vừa tò mò. Lòng ái mộ Vân thái y không khỏi thăng cấp lên thành cảm mến.

“Chúng ta luôn cảm thấy xấu hổ khi nhắc đến vùng kín, nhưng các bạn có biết không, trong cơ thể nữ nhân có một số bệnh có thể chẩn đoán từ những dị thường ở vùng kín, thế nên nhất định phải chú tâm để ý đến nó. Hằng ngày phải rửa sạch, thay nội y, bên ngoài phơi đầy váy áo nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của nội y, đây là điều hết sức sai lầm, bởi tia tử ngoại từ mặt trời mà mắt thường của chúng ta không thấy được có tác dụng diệt khuẩn rất tốt. Phụ nữ không nên ngồi lâu, không nên mặc quần áo bó sát cơ thể, nội y thì nên dùng loại làm từ vải bông, tránh dùng lụa gây bí bách khó chịu”.

“Vùng kín được bảo vệ tốt thì buồng trứng mới phát triển được. Bây giờ tôi sẽ nhắc tới một ‘người bạn tốt’ khác của phụ nữ, đó chính là kinh nguyệt. Cần nói thêm rằng, kinh nguyệt phần nhiều là khí hư và phần ít là huyết hư. Nếu trước hoặc sau kì kinh, các bạn bị đau lưng hoặc đau bụng thì đó là do khí lạnh áp đảo cơ thể. Nếu ai có bệnh kể trên, xin mời đến thái y viện, tôi sẽ kê đơn bốc thuốc cho mọi người. Lúc đương kì kinh, cần đặc biệt chú ý tới vấn đề vệ sinh cơ thể, không được phép lâm hạnh, giảm trừ các món ăn có hàn tính, vận động nhẹ nhàng để tuần hoàn khí huyết”.

.....

Vân Ánh Lục giảng bài trong khoảng hai canh giờ, tương đương với bốn tiếng đồng hồ, nhưng trong phòng không ai nói chuyện, không ai rời chỗ, cho dù khi cô dừng lại uống ngụm nước cho nhuận họng, cũng không có châu đầu ghé tai rì rầm bàn tán. Không dám nói một buổi nói chuyện hơn mười năm đọc sách, nhưng buổi giảng hôm nay thật sự đã làm cho toàn bộ nữ nhân trong hậu cung được mở mang tầm mắt về chính cơ thể của mình, cũng không khỏi yêu bản thân mình hơn vài phần.

Thái hậu vừa nghe vừa gật đầu tán thưởng, bà quả thật đã không nhìn nhầm Vân thái y. Những vấn đề khó giải bày của phụ nữ, từ miệng Vân thái y nói ra đều tuyệt diệu thông tuệ, không hề cảm thấy ngượng ngùng. Bệnh phụ nữ phải do phụ nữ trị, bài giảng hôm nay chính là nền móng bảo vệ thân thể chúng phi tần đầu tiên của Vân thái y, về sau chính là kì khai hoa kết quả. Nghĩ đến đây, bà lén liếc mắt nhìn hoàng hậu ngồi bên cạnh.

Ngu Mạn Lăng vẫn dịu dàng đoan trang lắng nghe từng từ, ánh mắt tràn đầy ý niệm tán thưởng và ngạc nhiên. Nàng chậm rãi đánh giá Vân Ánh Lục từ trên xuống dưới, sao càng nhìn nàng càng cảm thấy Vân thái y giống nữ tử vậy chứ?

Kết thúc bài giảng, Vân Ánh Lục nán lại thêm nửa canh giờ để giải thích thắc mắc của mọi người. Không khí lúc này hoàn toàn khác với ban đầu, mọi người tranh nhau giơ tay hỏi bài. Có người hỏi thực sự để hiểu thêm vấn đề, và cũng có người hỏi chỉ vì muốn gây ấn tượng với Vân thái y.

Bên ngoài phòng giảng kinh, dưới gốc mai cổ thụ, Lưu Huyền Thần phe phẩy quạt giấy trong tay. Hôm nay sau khi tan triều, hắn phát hiện người ra người vào đều là thái giám, tuyệt nhiên không có lấy một bóng dáng cung nữ nào, hỏi ra mới biết Vân thái y đang giảng bài cho toàn bộ nữ nhân trong cung. Trong lòng khẽ động, hắn

thay long bào rồi cùng La công công hồi hả đi về hướng phòng giảng kinh.

Hắn đến đây đã được một lúc lâu, tán mai rộp mát phần nào đã làm dịu bớt cái nắng chói chang, nhưng người hắn vẫn rịn đầy mồ hôi.

Đổi lại là ngày thường, trong vòng trăm mét, chỉ cần hắn xuất hiện, từ phi tần cho đến cung nữ sẽ vội vàng sửa sang váy áo, vuốt tóc đưa mành, nghênh đón hắn với vẻ ngoài xinh đẹp nhất, phong tình nhất. Vậy mà hôm nay, trong vòng chưa đầy một trăm mét chẳng ai nhận ra sự tồn tại của hắn. Mọi ánh mắt đều hướng về tiểu thái y đang say sưa giảng bài trên đài cao, hau háu hết như sói đói nhìn dê nhỏ xinh đẹp.

Điều này khiến hoàng đế Lưu Huyền Thần có chút chua xót trong lòng, lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy mình đã thất bại thảm hại.

Thế nhưng tiểu thái y kia, bình thường thì ngờ ngờ nghếch nghếch vậy mà giờ lại rực rỡ chói mắt, huy quang sáng lòa. Đến hắn cũng không thể không thừa nhận bản thân đã bị vẻ thông minh, khéo léo ấy hấp dẫn.

“La công công, người nói xem, trăm với Vân thái y, ai anh tuấn hơn?” Lưu Huyền Thần buột miệng hỏi.

La công công ngẩn người, chớp mắt kinh ngạc, chuyện này có thể so sánh được sao? Hôm qua ông ta đã tới phủ Nội vụ kiểm tra, Vân thái y đích thực là một vị cô nương, thế nên mới không chút nể sợ khi mạo phạm phượng thể hoàng hậu, thế nên thái hậu mới một hai bệnh vực nàng ấy, hóa ra nguyên do bên trong lại là như vậy. Ông ta còn chưa kịp bấm báo với bệ hạ tin tức này. Nhưng nghe khẩu khí của bệ hạ, xem ra người vẫn nghĩ Vân thái y là nam nhân. Ôi, vua không nói chơi, cho dù là chỉ hươu bảo ngựa[3] cũng không thể bảo ‘Bệ hạ à, người sai rồi’, mà chỉ có thể nương theo ý tứ của bệ hạ thôi. Ông ta nhăn mặt nhíu mày chưa biết nên trả lời thế nào mới phải?

[3] Thời nhà Tần, khi Tần Nhị Thế lên ngôi hoàng đế, hoạn quan Triệu Cao muốn tiếm quyền nhưng sợ các đại thần phản đối, bèn nghĩ ra một kế sách, ông ta dâng lên một con hươu rồi một mực nói đó là ngựa. Nhị Thế cười bảo: “Thừa tướng lầm rồi, sao hươu lại bảo là ngựa”. Triệu Cao hỏi lại các đại thần trong triều, bậc trung thần thì bảo là hươu, kẻ theo Triệu Cao thì nói rằng ngựa. Sau đó Triệu Cao âm thầm trừ khử những người nói đó là hươu để lật đổ ngôi vua.

Lưu Huyền Thần đã nhìn thấu tâm tư của La công công, mỉm cười bảo, “Không sao, người cứ nói thẳng, trẫm sẽ không trách tội”.

La công công trầm ngâm một lát rồi trả lời: “Bệ hạ, người là bậc nam nhân khí vũ hiên ngang, anh tuấn lỗi lạc, còn Vân thái y thì thanh tú nhu mì như nữ tử, lão nô thực không rõ ai hơn ai kém”.

Lưu Huyền Thần nghiêng mặt nhìn La công công, “Người đang so sánh cái quái gì vậy, sao lại bảo trẫm giống nam nhân, chẳng lẽ có những lúc trẫm giống nữ tử à?”

“Hoàng thượng, lão nô không có ý đó. Lão nô định nói...” Cái này phải giải thích thế nào đây?

“Thôi đi, trẫm nhìn là biết người cũng vừa mắt với Vân thái y hơn”. Lưu Huyền Thần đau lòng đáp. Hắn ngẩng đầu nhìn một đám nữ nhân tíu tít vây quanh Vân Ánh Lục, không ngừng nhét khăn tay, trâm ngọc và cả đồ ăn vặt vào tay cô. Vân Ánh Lục luôn miệng từ chối, nhưng hai tay đã bị nhét đầy quà tặng, không thể không gọi Tiểu Đức Tử tới hỗ trợ.

Lưu Huyền Thần thở dài, đám nữ nhân của hắn lại tranh nhau lấy lòng một nam nhân khác, hắn có nên xông đến để bảo vệ quyền làm chồng không đây?

Hắn còn chưa quyết định xong, thái hậu và hoàng hậu đã đi tới.

“Hoàng thượng, sao người lại tới đây?” Thái hậu cười hỏi.

“Trầm tới đón mẫu hậu đi dùng ngự thiện”. Lưu Huyền Thần bước đến ân cần đỡ thái hậu, nhưng ánh mắt lại hướng về phía sau.

Ngu Mạn Lăng thu được hết thấy trong tầm mắt, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại.

“Hoàng thượng, hôm nay ai gia được nghe Vân thái y giảng bài, cảm thấy bao năm nay sống thật uổng phí, giá như ai gia được trẻ lại như các con thì tốt biết bao. Hóa ra làm một người phụ nữ cũng thật hạnh phúc”.

“Vâng, vâng!” Lưu Huyền Thần đầu óc mù mịt đáp. Không biết tiểu thái y kia giảng bài hay tung mê hồn dược nữa?

“Vân thái y nói tháng sau sẽ tổ chức một buổi giảng khác về các món ăn bài thuốc bồi bổ cơ thể, hôm đó ai gia sẽ sai người mang theo giấy bút để ghi lại, bài giảng thực sự rất bổ ích. À, hoàng hậu, chừng nào con hồi phủ thăm phụ mẫu vậy, tháng sau có kịp trở về nghe giảng không?” Thái hậu quay sang hỏi Ngu Mạn Lăng.

“Vâng, dùng ngự thiện xong nhi thần sẽ xuất cung, nhất định là sẽ về kịp, nhi thần cũng không muốn bỏ lỡ bài giảng sinh động như vậy”. Ngu Mạn Lăng cười khẽ, gương mặt thoáng chút bất an mơ hồ.

Lưu Huyền Thần âu yếm vỗ vỗ mu bàn tay hoàng hậu, nàng quay sang Lưu Huyền Thần, mỉm cười.

“Hoàng hậu nhớ sớm hồi cung, đừng để Huyền Thần mong nhớ. Hôm nay làm sao thế nhỉ, trong ba vị thực nghi mới tiến cung, lại có đến hai vị chuyển bệnh. Lạ thật”.

“Có thể là do các nàng ấy chưa thích ứng kịp với cuộc sống trong cung thôi ạ!” Ngu Mạn Lăng vừa trả lời vừa ý nhị nhìn Lưu Huyền Thần. Hắn nhíu mày, sắc mặt không chút biến đổi, tâm tư thật khó dò.

“Hoàng thượng, có phải do con lạnh nhạt với bọn họ không?” Thái hậu hỏi.

“Không phải, do hai hôm nay trẫm quá bận bịu việc triều chính thôi. Đêm nay trẫm nhất định sẽ ghé tới tẩm cung của các nàng ấy”. Lưu Huyền Thần đáp.

Đến tối, phủ Nội vụ đưa thẻ bài của các vị phi tần tới ngự thư phòng, Lưu Huyền Thần ngồi chờ giữa chõng tấu chương, tâm tình đột nhiên chán nản, hất khoát tay, “Lát nữa trẫm sẽ tới gặp mấy vị thực nghi, ngủ lại thì thôi thôi”.

Thái giám phủ Nội vụ nâng khay thẻ bài lui xuống.

Khi Lưu Huyền Thần phê xong tấu chương thì trăng đã lên cao giữa trời, hắt ra ngoài hóng gió, La công công lập cập xách đèn lồng đi theo sau như thường lệ. Trên đường đi, hai người gặp một đội cấm vệ quân đi tuần, tất cả cung kính cúi đầu hành lễ với Lưu Huyền Thần rồi tiếp tục tuần tra mọi nơi trong cung. Cách chỗ hắt đứng không xa chính là thái y viện, Lưu Huyền Thần không tự chủ được liếc mắt nhìn sang, La công công theo tầm mắt hắt cũng đưa mắt sang nhìn.

“Hoàng thượng, cẩn thận, có thích khách!” La công công đột nhiên hoảng sợ chỉ tay lên nóc điện trước mặt, vừa hô hoán vừa đứng chắn trước mặt Lưu Huyền Thần để bảo vệ.

Lưu Huyền Thần ngạc nhiên ngược nhìn nóc điện, trên đó quả có hai kẻ mặc đồ đen đang khom lưng di chuyển. Hắt tức giận quát lớn: “Người đâu! Bắt thích khách!”

Chương 26: Bắt cóc

Vừa nghe thấy tiếng Lưu Huyền Thần, cấm vệ quân lập tức xộc đến hộ giá, chỉ trong chốc lát, toàn bộ tướng sĩ rầm rập tràn vào hậu cung như nước triều.

Đèn đuốc sáng rực như ban ngày, hộ vệ tướng quân dẫn quân lính bao vây quanh tòa điện xuất hiện đám người áo đen, nhưng trong lúc mọi người đang chăm chú quan sát, một hắc y nhân khác lại xuất hiện ở tòa lầu bên cạnh, lập tức thu hút tầm mắt của cấm vệ binh.

Cũng đúng lúc đó, hai bóng đen ban nãy nhanh chóng tháo chạy, hộ vệ trưởng chỉ kịp thét tên ra lệnh bắt tên, tên rơi rào rào như mưa. Một tên hơi khựng người lại, tên kia vội chạy đến trợ giúp rồi cả hai nhanh chóng biến mất trong màn đêm. Tên áo đen có nhiệm vụ đánh lạc hướng lúc nãy cũng bối rối không chút dấu vết.

Hiện tại, tất cả cổng thành ra vào hoàng cung đều bị phong tỏa, binh sĩ nháo nhác hộ giá hoàng thượng cùng toàn bộ hoàng thất. Thượng thư bộ Binh, thượng thư bộ Hình cùng Cửu môn đề đốc chẳng màng đêm khuya cũng chạy đến hoàng cung. Lưu Huyền Thần mặt mày tái nhợt, gầm lên như sấm với ba vị đại thần đang quỳ mọp trước mặt hắn.

Cơn phong ba trong cung không ảnh hưởng chút nào tới giấc ngủ của Vân Ánh Lục. Đứng giăng suốt nửa ngày, mấy đêm trước thì lại thiếu ngủ, tối nay, rốt cuộc cô cũng có một đêm ngon giấc không vương bận lo âu.

Khi tỉnh dậy, mặt trời đã qua song cửa chiếu thẳng tới mép giường, Vân Ánh Lục sực nhớ hôm nay phải kiểm tra sức khỏe từng cung và trình báo cáo lên Lưu hoàng thượng, nhưng đó cũng không phải chuyện gì to tát nên không cần vội. Cô chậm rãi rời khỏi giường, rửa mặt, dùng điểm tâm như thường lệ. Trước khi từ biệt

cha mẹ lên xe, cô lơ đãng nhìn sang cổng nhà họ Đỗ, cửa mở nhưng không thấy Đỗ Tử Bân đâu, chắc anh ta đã đi trước rồi.

Anh ta là kẻ cuồng công việc, còn cô thì không. Việc của cô là chăm lo sức khỏe cho hậu cung, nhưng đâu phải lúc nào một trăm nữ nhân cũng là một trăm bệnh nhân, thế nên công việc của cô vô cùng nhẹ nhàng.

Vân Ánh Lục lên xe. Hôm nay do có tâm trạng tốt nên cô vén màn ngắm phố phường và chuyện phiếm với xa phu.

Xa phu vốn ngưỡng mộ Vân Ánh Lục từ lâu, hôm nay lại được tiểu thư bắt chuyện trước, nên thao thao bất tuyệt không biết chán. Trước mỗi câu, xa phu lại chua thêm một câu “Tôn đại ca của ta nói”, khiến Vân Ánh Lục vô cùng tò mò.

“Tôn đại ca mà anh nhắc đến cũng là người trong Vân phủ chúng ta à?”

Xa phu thật thà đáp, “Không phải đâu tiểu thư, Tôn đại ca là xa phu của Kì thừa tướng, đại ca đối với nô tài rất tốt, nói chuyện cũng rất hợp”.

“Kì thừa tướng?”, Vân ánh Lục không có chút ấn tượng với cái tên này.

“Kì thừa tướng là tả thừa tướng trong triều, quyền hành rất lớn, nô tài nghe nói, nếu con gái Ngu thừa tướng không tiến cung làm hoàng hậu, thì thế lực của ông ta sẽ không thua kém gì Ngu thừa tướng đâu. Mà Kì tiểu thư cũng vô cùng xuất chúng”.

“Xuất chúng như thế nào?” Vân Ánh Lục tò mò hỏi tiếp.

“Kì tiểu thư là khuê danh thôi ạ, hiện giờ cô ấy đã là nữ quan trong cung”.

Vân Ánh Lục mở lớn mắt, sực nhớ Tiểu Đức Tử cũng đã từng nhắc tới vị nữ quan này, nào là quan tứ phẩm, cả đời không xuất giá, chuyên môn giảng kinh gì đó.

“À, hóa ra là thiên kim tiểu thư của Kì thừa tướng!” Mười lăm tháng này cô ấy sẽ tiến cung giảng kinh, cô nhất định phải tới chiêm ngưỡng xem vị nữ quan duy nhất của triều Ngụy thần thái thế nào mới được.

“Tôn đại ca nói trước kia Kì tiểu thư rất mảnh dẻ thấp bé, nhưng từ năm mười bảy tuổi, đột nhiên cao lớn trông thấy, đầu óc cũng thông tuệ khác thường, cứ như chỉ trong một đêm đã thông kim bác cổ, đầy bụng kinh luân. Kì thừa tướng xem đây là ý tốt trời ban cho gia tộc mình nên tự tiến cử con gái vào vị trí nữ quan với hoàng thượng. Hiện tại, Kì tiểu thư đã làm nữ quan trong cung được hai năm rồi”.

Xa phu nói như trúng chỗ ngựa, miệng mồm không ngớt.

Vân Ánh Lục nghi hoặc nghĩ thầm, trước khi dậy thì, chiều cao của con gái phát triển rất nhanh, sau giai đoạn ấy mọi thứ sẽ chậm hẳn lại. Mười bảy tuổi, Kì tiểu thư ắt hẳn đã dậy thì rồi, tại sao lại cao to đột biến như vậy? Hay cô ấy mắc hội chứng người khổng lồ[1]? Nhưng những người mắc hội chứng đó sẽ bị giảm sút trí tuệ, chứ đâu thể thông minh trác tuyệt như vậy được. Chuyện này thật kỳ lạ.

[1] Chứng Người khổng lồ hay còn gọi là Acromegaly, là một dạng bệnh lý hiếm gặp do cơ thể tiết quá nhiều hoocmon sinh trưởng khiến chiều cao và cân nặng không ngừng tăng cao.

Mãi mê trò chuyện, rốt cuộc cũng đã đến hoàng cung. Xa phu nhanh nhẹn đặt băng ghế nhỏ dưới càng xe để Vân tiểu thư dễ dàng bước xuống. Vân Ánh Lục chợt nhận thấy vẻ mặt khác thường của binh lính canh cửa, sắc mặt ai cũng nghiêm trọng như sắp sửa tử chiến. Cô chán chường nhíu mày rồi đi vào cung. Nhưng Vân Ánh Lục không đi thẳng đến thái y viện như thường lệ mà tới ngự thư phòng để trình báo cáo cho hoàng thượng.

Vừa đến gần ngự thư phòng, cô phát hiện bên ngoài có hơn mười vị đại thần đang đứng chờ đợi. Đỗ Tử Bân cũng có trong đó, sắc mặt ai nấy đều vô cùng khó coi, vô cùng căng thẳng, thỉnh thoảng họ lại chụm đầu trò chuyện, ngôn từ cẩn trọng, âm lượng vừa đủ nghe. Còn trong ngự thư phòng thỉnh thoảng lại vang lên tiếng gào thét giận dữ của Lưu Huyền Thần và cả âm thanh giống như tiếng đập bàn.

Đỗ Tử Bân vừa thấy Vân Ánh Lục đã vội đưa mắt ra hiệu cho cô nhanh chóng rời khỏi nơi này. Cô suy nghĩ một lúc rồi vẫn tiến lại gần, đang định mở miệng giải thích thì La công công xuất hiện.

“Vân thái y, ngài đến đây có chuyện gì vậy?”

Vân Ánh Lục đành trả lời: “Tôi đến để trình báo cáo lên hoàng thượng. Nhưng xem ra hoàng thượng đang bận chuyện quân cơ, để hôm khác tôi tới vậy!”

“Không, ngài chờ một lát, nô tài sẽ vào thông báo”. La công công day day hai bên thái dương, bệ hạ giờ như quả bóng bom đầy tức khí, không ai dám động vào. Nhưng Vân thái y tính tình điềm đạm, thường ngày còn khiến hoàng thượng vui vẻ, biết đâu lại có thể làm cho cái túi khí này xì hơi? Ông cả gan muốn thử một phen.

Thị vệ đông đúc như rừng, cổng thành tầng tầng lớp lớp, cấm vệ quân tuần tra nghiêm ngặt vậy mà vẫn để xảy ra sơ suất chết người, làm sao hoàng thượng không cảm thấy tức giận cho được. Trong triều bao nhiêu đại thần và binh lính như vậy mà ngay cả an toàn tối thiểu cũng không được bảo đảm. Tối hôm qua lúc chạm mặt thích khách chỉ có ông và hoàng thượng, nếu chúng manh động thêm chút nữa, hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng nổi.

Trong lòng La công công đã dần sáng tỏ, ắt hẳn hoàng thượng đã quá thất vọng về sự tặc trách của các đại thần nên cơn giận mới phát tiết cuồng bạo như vậy.

La công công bước vào ngự thư phòng, Cửu môn đề đốc đang run rẩy quỳ gối trước thư án, còn Lưu Huyền Thần thì nô khí xung thiên, toàn thân cứng ngắc.

“Bê hạ, Vân thái y ở bên ngoài xin cầu kiến, nói có bản báo cáo muốn trình lên cho bê hạ xem qua”. Theo cung quy, Vân Ánh Lục không được phép trình công văn lên hoàng thượng, điều này cô không biết nhưng La công công không thể không biết, ông làm vậy là đang đánh cược sự sủng ái của hoàng thượng dành cho cô.

Lưu Huyền Thần kinh ngạc quay đầu lại, nhìn La công công không chớp mắt. La công công cúi đầu cup mắt, lẳng lặng chờ đợi.

Thật lâu sau, Lưu Huyền Thần mới phát tay với Cửu môn đề đốc, “Trong vòng ba ngày phải bắt được thích khách, bằng không hãy đem đầu tới gặp trẫm. Lui ra đi! La công công, cho các đại thần khác lui xuống, truyền Vân thái y vào”.

Đỗ Tử Bân kinh ngạc nhìn Vân Ánh Lục đi vào ngự thư phòng, do không có lý do để nán lại, hắn đành bất đắc dĩ mang đầy bụng nghi hoặc theo các đại thần khác xuất cung.

“Lưu hoàng thượng, sao mắt anh thâm quầng thế kia, có phải tối qua thức khuya không?” Vân Ánh Lục chăm chú quan sát vẻ ngoài Lưu Huyền Thần, râu ria lởm chởm, mắt đầy tơ máu, có vẻ như thiếu ngủ trầm trọng.

Lưu Huyền Thần mệt mỏi ngồi xuống thư án, mệt mỏi nhếch mép cười, “Trẫm đâu có được thoải mái như khanh, xem ra tinh thần khanh đang rất sáng khoái”.

“Phải, tối qua tôi ngủ rất ngon, cũng chẳng mơ mộng tẹo nào”. Đôi mắt Vân Ánh Lục sáng ngời, gò má ửng hồng, cả người tràn trề sức sống, hoàn toàn đối lập với sự tiêu tụy của Lưu Huyền Thần.

“Không cần nói cụ thể như thế, khanh muốn trẫm thêm khó chịu đấy hả? Thôi, ngồi xuống đi”. Lưu Huyền Thần chỉ vào cái ghế trước

mặt, thờ ơ nói. Kỳ thật hẳn không hề cảm thấy khó chịu chút nào, nhìn Vân Ánh Lục vui vẻ như vậy, chẳng hiểu sao tâm tình hẳn lại vô cùng thoải mái.

“Khanh có báo cáo gì muốn đưa cho trẫm xem à?”

Vân Ánh Lục đặt hòm thuốc xuống, nhanh nhẹn lấy ra mấy tờ giấy điệp. Hành động của tiểu y quan này khiến Lưu Huyền Thần không khỏi ngỡ ngàng, đã rất lâu rồi hẳn mới lại thấy một kẻ dăng công văn tùy tiện như vậy. Bình thường, các đại thần ghi chép rất cẩn thận trong quyển thư, cách viết, cách dùng từ không khác nhau là mấy.

Hắn buồn cười nhận lấy bản báo cáo của Vân Ánh Lục, nhưng vừa đọc qua mấy dòng lại á khẩu không cười nổi.

Gọi mảnh giấy sơ sài này là báo cáo e chừng hơi quá, nhưng đây quả là bản thống kê số liệu cụ thể kèm theo nhật trình được sắp xếp quy củ. Căn cứ vào chu kỳ sinh lý của các phi tần, Vân Ánh Lục đã thống kê và lập ra ‘lich lâm hạnh’ cho hoàng thượng, phạm vi lựa chọn cũng rất rộng. Phi tần nhiều như mây, chu kỳ sinh lý cũng vô cùng chông chéo thế nên ‘lich lâm hạnh’ gần như trải khắp mọi đêm trong tháng. Tiểu thái y này thực sự coi hẳn là thần rồi!

Lưu Huyền Thần lật đi lật lại mấy tờ giấy trong tay, không biết nên khóc hay nên cười, “Vân Ánh Lục, khanh thực sự là rảnh rồi quá mức rồi, cái này...”

“Lưu hoàng thượng, đây sao có thể là rảnh rồi quá mức làm chuyện vô vị được? Đây chính là công việc của tôi. Thái hậu đưa tôi vào cung là vì muốn tôi giúp anh sinh được nhiều hoàng tử, công chúa. Chỉ cần anh thực hiện theo báo cáo của tôi, xác suất mang thai của các phi tần sẽ rất cao. Chỉ cần kiên trì thực hiện trong một năm, hậu cung nhất định sẽ có rất nhiều trẻ con”. Vân Ánh Lục chân thành trả lời.

“Trong mắt khanh, trẫm là ngựa giống hay sao? Trẫm có thể mặc nhiên lâm hạnh không chút tình cảm nào hay sao?” Lưu Huyền Thần thở dài. Dự cảm của hắn thật chuẩn xác, kiếp nạn lại đến nữa rồi. Tuy nhiên, kiếp nạn lần này không đến từ đám phi tần mà là từ tiểu thái y vô cùng tích cực này.

“Nếu không có tình cảm, sao anh lại cưới nhiều phi tần như vậy? Tình cảm là thứ chỉ dành cho một người duy nhất mà thôi. Hoàng thượng, anh có sao?”

Vân Ánh Lục thẳng thắn nhìn vào mắt Lưu Huyền Thần, sao hắn lại đau lòng thế này chứ?

Liệu hắn có tình cảm không? Hắn không có. Bao nhiêu năm rồi, chưa từng có người con gái nào làm hắn nảy sinh tình cảm, huống chi là dành trọn tấm lòng. Nhưng hắn biết trên đời này có loại tình cảm đó, như là Mạn Lăng đối với Tấn Hiên. Hắn cũng mong đợi có người con gái thành tâm thành ý với hắn như vậy, chỉ tiếc là đến giờ người ấy vẫn chưa xuất hiện. Quốc sự phiền não, hậu cung rắc rối. Để tránh việc phi tần mình tranh ám đấu, hắn phải cố giữ công bằng hết sức có thể, tuyệt nhiên không để rơi vào cảnh nhất bên trọng nhất bên khinh, và cũng vì thế, tình cảm riêng tư trong lòng hắn đã lụi tàn lúc nào không hay.

“Kỳ thực tôi cũng không muốn làm việc này, nhưng đây là công việc, tôi đâu thể lựa chọn được. Cũng như trung y không phải thể mạnh của tôi, nhưng bây giờ, tôi chỉ có thể cố gắng trong khả năng của mình. Làm vua một nước là công việc của anh, sinh con nối dõi là trách nhiệm của anh và anh cũng không có quyền lựa chọn. Lưu hoàng thượng, việc của tôi đến đây là xong”. Trước khi rời khỏi ngự thư phòng, Vân Ánh Lục quét mắt qua bản báo cáo trên thư án rồi nói thêm, “Kiến nghị của tôi có được tiếp nhận hay không đều do anh tự quyết định”.

Lưu Huyền Thần nhú chặt mày, tuyệt nhiên không hề đáp lời. Bốn mắt nhìn nhau, không ai chịu lên tiếng trước.

Tiểu thái y này nói không sai.

Lưu Huyền Thần bật cười chua chát, sau đó hắn làm một động tác vừa kiên quyết dứt khoát vừa khiến người khác không khỏi giật mình kinh ngạc - hắn đứng dậy, đi vòng qua thư án rồi kéo Vân Ánh Lục vào lòng, thăm thì. “Trẫm chẳng vừa mắt người nào hết, liệu khanh có thể giúp trẫm không?”

Có phải anh ta đồng ý tiếp nhận kiến nghị rồi không? Vân Ánh Lục hoang mang tự hỏi.

Điều gì đã khiến một hoàng đế chí tôn thiên hạ yếu mềm như vậy? Điều gì đã khiến một kẻ kiêu ngạo như hắn hạ mình cầu xin như vậy? Chẳng thể nào đưa ra đáp án cho những câu hỏi này. Từng lời của tiểu thái y như những nhát dao cứa sâu vào linh hồn đơn độc và nổi chua xót không thể diễn tả thành lời trong lòng hắn. Ngồi vào ngôi cử ngũ là đã tự mình lựa chọn nổi cô đơn, lựa chọn nổi bất hạnh khó bày tỏ cùng người.

Lúc này đây, hắn không còn là vị hoàng đế hô mưa gọi gió mà chỉ là một người đàn ông bình thường tháo bỏ vẻ ngoài cao quý, tự nguyện bày tỏ nỗi lòng bất đắc chí trước mặt một thái y nhỏ bé. Nếu như bá quan văn võ trong triều cũng tận lực với công việc như tiểu y quan này thì hắn đã có thể nhẹ gánh phần nào. Bao năm qua, chẳng có ai khiến hắn cảm động như Vân thái y và cũng chưa từng có ai thấu hiểu nỗi lòng sâu thẳm của hắn như người này.

Vân Ánh Lục nhất thời kinh hãi, toàn thân không chút phản ứng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Người này có thực là hoàng đế Lưu Huyền Thần vừa làm các đại thần một phen sợ xanh mặt?

“Tối qua thích khách đột nhập vào cung khiến trẫm mệt bã người, nhưng trước mắt còn nhiều chuyện phải làm. Thế này đi, khanh cứ quay về thái y viện, tối nay ở lại cung nấu một nồi cháo, xong việc trẫm sẽ ghé qua hàn huyên cùng khanh sau”. Những lời này không

phải khâu dụ như thường ngày mà mang theo hàm ý tha thiết khẩn cầu.

Vân Ánh Lục vốn không quen từ chối thỉnh nguyện của người khác, xem ra tối nay cô lại phải trực ban rồi.

Lưu Huyền Thần lưu luyến buông Vân Ánh Lục ra, mỉm cười tiễn cô ra tận cửa.

Bên ngoài, La công công lén nhìn nét mặt của hoàng thượng, thở phào nhẹ nhõm.

Vân Ánh Lục không biết mình quay về thái y viện bằng cách nào, cứ thế cả ngày hốt hoảng không yên. Đến tối, người của phủ Nội vụ truyền chỉ, đêm nay thái y trực ban sẽ là Vân Ánh Lục.

Đêm vừa buông, thái y viện đã sạch bóng người. Vân Ánh Lục vào phòng được liệu lấy ngân nhĩ, hạt sen ra nấu cháo. Món cháo có tác dụng an thần, kích thích tiêu hóa, ích khí cường thân.

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài sân, cô vội ngẩng đầu nhìn xem có phải là Lưu Huyền Thần hay không, thì chợt thấy một bóng đen xẹt nhanh trước mặt, tiếp đó là một thanh đoản kiếm kề sát cổ khiến cô rùng mình ớn lạnh, cả người cứng đờ.

“Không được lên tiếng, mau theo ta xuất cung một chuyến”. Cổ Lê thì thầm bên tai Vân Ánh Lục.

Cô khẽ nuốt nước bọt rồi liếc nhìn Cổ Lê, nói. “Cô không cần mỗi lần gặp tôi đều mang theo cái này. Dù không có nó, tôi vẫn theo cô mà”.

Cổ Lê cười khanh khách, “Tiểu y quan người thực sự rất thức thời, bản cung thích người rồi đấy”. Nói xong, cô ta lướt nhẹ lướt kiếm trên gò má Vân Ánh Lục.

“Ầm” Tiếng sấm đột nhiên rền vang, ngay sau đó, một tia chớp lóe sáng ngoài cửa sổ, soi tỏ rõ khuôn mặt kiều diễm pha chút bất an, lo lắng của Cổ Lê. Toàn thân nàng chấn động như tia chớp kia

sấp giáng xuống người mình. Chỉ trong chốc lát, mưa xối xả dội xuống mái hiên, một màn nước mù mịt bao phủ lấy bầu trời đêm tịch mịch bên ngoài, tiếng mưa cơ hồ nhấm chìm mọi âm thanh trong phòng.

“Cổ thực nghi, mưa lớn quá, hay là đợi tạnh mưa rồi hẵng xuất cung?” Vân Ánh Lục nhìn ngó bốn phía, trong được phòng cũng không có bóng dáng chiếc ô nào.

Cổ Lê thu hồi tụ kiếm trên cổ tiểu y quan, nàng chạy ra ngoài cửa xem xét tình hình rồi bực bội gắt lên: “Người bót đông dài đi, một khắc cũng không được chậm trễ. Nhanh lấy cho bản cung một ít ma phí tán và bột bạch được Vân Nam[2]”.

[2] Một loại biệt dược cầm máu nổi tiếng

“Cổ thực nghi,” Vân Ánh Lục hảo tâm nhắc nhở, “Không phải tôi không muốn giúp cô, nhưng tôi chỉ am hiểu về phụ khoa, chuyện có liên quan tới mạng người, cô không nên tìm bừa thầy thuốc. Cô có chắc tôi giúp được gì không?”

“Giúp được hay không giúp được cũng phải theo ta xuất cung. Trừ người ra, không còn người nào khác”. Cổ Lê nôn nóng phát tay, “Người đã rõ chưa?”

Mưa càng lúc càng to, như muốn nhấn chìm cả thái y viện.

Vân Ánh Lục không còn cách nào khác đành đeo hòm thuốc lên lưng, ngược mắt chờ chỉ thị của Cổ Lê. Cổ Lê tiện tay rút bộ y bào trên tường khoác lên người rồi cẩn trọng đưa mắt quan sát động tĩnh bên ngoài.

“Thời tiết xấu nhưng lại là chuyện tốt”.

Như đáp lại lời nàng, tiếng sấm ầm ầm kéo đến làm chấn động cả căn phòng. Cổ Lê giật mình xoay người né tránh màn mưa bị gió tạt vào trong.

Cổ Lê ném cho Vân Ánh Lục một bộ y bào khác để mặc rồi vung tay phạt vào gáy khiến cô nhanh chóng bất tỉnh nhân sự. Sau đó nàng vác Vân thái y lên vai, búng tay tắt ngọn đèn trong được phòng rồi đạp chân lấy đà, nhanh chóng biến mất trong màn mưa dày đặc.

Mí mắt nặng trĩu, ánh nhìn mơ hồ, Vân Ánh Lục cảm thấy đầu đau như búa bổ. Cô chậm chạp ngồi dậy, cảnh vật xung quanh đã dần dần rõ ràng, mọi giác quan trong cô đột nhiên trở nên hết sức tỉnh táo, hình như có mùi máu tươi pha lẫn mùi ẩm thấp đâu đây. Gian phòng này nhìn rất quen mắt, cô nghĩ kĩ lại. Quả đúng như vậy, đây chính là khách điểm mà Thác Phu - gã thương nhân Ba Tư đã nhờ cô mang thư vào cung, trọ trú.

“Thác Phu, Thác Phu!” Chiếc váy đỏ của Cổ Lê ướt đẫm, nước mưa chảy dọc theo chân váy nhỏ tí tách xuống nền nhà, hòa cùng tiếng kêu rên khe khẽ của người nằm trên giường.

“Chàng đã tỉnh lại chưa?”

Mặt Thác Phu trắng bệch như tờ giấy, một mũi tên cắm sâu trên ngực, máu vương vãi khắp nơi, thắm đỏ cả nệm giường. Hắn ngất đi tỉnh lại không biết bao lần, hiện vẫn chưa có chút dấu hiệu khởi sắc.

“Chủ nhân, công chúa đã tìm lang y cho ngài rồi đây ạ”. Thị vệ của hắn đứng ở đầu giường, khẽ bẩm báo.

“Ta không cần lang y nào cả, cứ để ta chết đi cho rồi”. Thác Phu đau đớn lắc đầu, “Ta không quản ngàn dặm xa xôi đến đây vì nghĩ nàng bị phụ thân ép cầu thân, ngờ đâu trái tim nàng đã thay đổi... Nàng cứ mặc ta, cứ thỏa sức vào cung làm phi tần đi...” Sống để làm gì khi trái tim hắn đã chết. Thác Phu oán hận nhìn Cổ Lê, đôi mắt đỏ ngầu tia máu.

“Không, ta nhất định phải cứu chàng”. Cổ Lê hét lớn, vội xé toang mảnh áo trước ngực hắn. Nhìn vết thương sâu hoắm trên người Thác Phu, mặt nàng tái mét không còn chút huyết sắc.

“Ta không cần nàng cứu...” Hấn vung tay cản nàng, “Ta không muốn nàng cứu”.

“Tiểu thái y chết tiệt kia, người đã tỉnh chưa?” Cổ Lê dậm chân, điên cuồng gào thét.

“Tôi tỉnh được một lúc rồi, nhưng nghe cô nói cô sẽ cứu nên tôi nghĩ mình không phải động thủ nữa”. Từ phía sau Cổ Lê, Vân Ánh Lục đã kịp nhận ra vết thương tuy sâu nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng sao lại là cung tên, chẳng lẽ gã thương nhân Ba Tư này bị người khác coi là thú săn? Nghe loáng thoáng câu chuyện, dường như hai người này có mối quan hệ phức tạp từ trước thì phải.

“Không phải động thủ? Vậy ta mạo hiểm mang người tới đây làm gì chứ? Người có biết người quan trọng[3] thế nào không?” Cổ Lê quắc mắt nhìn Vân Ánh Lục, rồi hậm hực đứng lên nhường chỗ.

[3] Ở đây, Cổ Lê dùng từ “trầm nhân” có nghĩa là người quan trọng, nhưng Vân Ánh Lục cố tình hiểu sang nghĩa “nặng-nhẹ”.

“Gần đây tôi chưa hề cân”. Vân Ánh Lục thản nhiên đáp trả rồi cúi người kiểm tra kỹ vết thương.

Gã Thác Phu vừa nhìn thấy cô, chẳng thềm nề nang gì, giơ tay gạt phắt. “Tránh ra, ta hận đám người các người...” Hấn vùng vẫy định đứng lên, ngờ đâu lại đụng phải vết thương khiến máu tươi phun ra xối xả.

Cổ Lê vội đè chặt người Thác Phu, giữ không cho hấn vùng vẫy nữa.

“Đừng...” Cổ Lê ghé sát tai hấn, giọng nói tràn đầy thống khổ, “Thác Phu, đừng tra tấn thiếp nữa...” Hơi thở ấm nóng và nỗi sợ hãi của nàng xuyên qua màng tai hấn, khiến trái tim hấn run lên, bất lực.

“Chỉ cần chàng đồng ý chữa trị... thiếp sẽ theo chàng quay về Ba Tư...”

“Thật vậy sao?” Thác Phu ngây người quên cả giấy giữa, ngực hấn phập phồng hi vọng.

“Thật. Sau này chúng ta không đấu khẩu nữa, chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau, vĩnh viễn không chia lìa”. Cổ Lê gương cười.

Mấy câu nói ngắn ngủi của nàng giống như linh đơn thần dược khiến cho thân thể nặng nề của hắn đột nhiên nhẹ bồng như không. Tận đáy lòng hắn dâng lên một cảm giác ngọt ngào đã lâu không thấy.

Hắn ngừng giấy giữa, ánh mắt nồng nàn, say đắm hướng về người con gái trong lòng mình. Cổ Lê đón nhận tấm chân tình của hắn bằng ánh mắt sắc lẹm như dao nhưng cũng vô cùng dịu dàng.

“Ma phí tán, mau!” Cổ Lê quay đầu lại, khẽ nói nhanh bên tai Vân Ánh Lục. Sau đó, nàng lại cúi người xuống, dùng ánh mắt mê hoặc Thác Phu.

Vân Ánh Lục lấy trong hòm thuốc ra một con dao nhỏ, thừa dịp thần trí Thác Phu đang bấn loạn khẽ rắc ma phí tán quanh miệng vết thương. Thác Phu rên lên một tiếng rồi từ từ nhắm mắt lại.

Cổ Lê nhẹ nhõm thở hắt ra. Vân Ánh Lục nhẹ nhàng lách mũi dao vào da thịt Thác Phu, dùng lực bấy nhẹ mũi tên ra khỏi cơ thể hắn, máu bắn tung tóe.

Cổ Lê không đành lòng quay mặt đi, sau đó nàng đưa mắt ra hiệu cho thị vệ của Thác Phu, hai người lặng lẽ rời khỏi phòng.

“Bản công chúa không phải đã hạ lệnh cho các người nhanh chóng rời khỏi thành Đông Dương rồi sao? Vì sao còn cố chấp xông vào hoàng cung?” Nàng phẫn nộ hỏi.

Thị vệ thở dài, trả lời nàng. “Tính cách của chủ tử, công chúa hẳn phải hiểu rõ hơn chúng tiểu nhân. Chủ tử đối với công chúa vốn tình sâu ý trọng, dù cho sinh ly tử biệt cũng không thể rời xa, vậy mà công chúa lại xuất giá cầu thân với hoàng đế triều Ngụy trong lúc

chủ tử đang rong ruổi trên con đường thương nghiệp khiến ngài ấy như phát điên, ngày đêm phi ngựa đuổi theo đoàn hộ tống định cướp lấy công chúa. Không ngờ khi chúng tôi đến được thành Đông Dương này, công chúa đã nhập cung. Chủ tử không còn cách nào khác đành đến cầu xin sứ thần nhưng hấn chửi mắng ngài thậm tệ rồi một hai xua đuổi khỏi Đông Dương. Chúng tôi phải chuyển tới khách điểm ở ngoại ô hẻo lánh này để tìm cơ hội tiếp kiến công chúa. Đúng lúc ấy chủ tử vô tình nhìn gặp Vân thái y đang chữa bệnh bên ngoài bèn nhờ ngài ấy chuyển thư tay đến công chúa. Không ngờ, công chúa người lại...” Anh ta nghèn nghẹn, không nói được nữa.

Trong lòng người thị vệ, tuy Cổ Lê thân là công chúa cao quý nhưng hoàn toàn không xứng với chủ tử hấn. Chủ tử hấn vốn là một thương nhân trẻ đầy triển vọng, rất được mọi người tôn kính. Trong một lần công chúa Cổ Lê lén trốn khỏi cung ra khu chợ dạo chơi, hai người họ vừa gặp đã trúng tiếng sét ái tình. Chủ tử vì biết khoảng cách địa vị nên ngôn hành vô cùng đúng mực nhưng chính công chúa đã chủ động thề thốt cả đời không rời xa nhau, điều đó khiến chủ tử động tâm, dâng hiến trái tim cho công chúa.

Từ đó về sau, hằng đêm công chúa lén ra ngoài cung để gặp gỡ chủ tử, cá nước tương giao, lưu luyến không rời. Sau một năm ân ái, chủ tử nhiều lần dò ý Cổ Lê có nên mời người tới hoàng cung cầu thân để sớm ngày kết mối nhân duyên hay không, nhưng công chúa luôn lấy lý do tâm tình quốc vương không tốt nên cứ thư thư một thời gian. Hóa ra là công chúa chờ thời cơ để được gả tới đất nước xa xôi này.

Ở thành Đông Dương, ngày ngày chủ tử ngóng đợi tin tức của ý trung nhân nhưng rốt cuộc thứ ngài nhận được lại là bức thư tuyệt tình lạnh lùng băng giá của công chúa. Nào là thân phận của nàng ấy khi sinh ra đã được trời định sánh duyên cùng đấng quân vương, nào là chút tình còn con với chủ tử đã sớm bay theo gió, thế nên

mong ngài đừng hoài công tưởng nhớ, nhanh chóng ruỗi ngựa về Ba Tư.

Chủ tử không thể nào tin đây là lời lẽ của người con gái nông nản như lửa mà ngài yêu say đắm nên đã mạo hiểm tính mạng đột nhập vào cung hỏi rõ sự tình. Nào ngờ lầu điện trong hoàng thành trùng điệp như cây rừng, đâu thể biết công chúa Ba Tư ngự ở chốn nào. Bọn họ đang loay hoay tìm kiếm thì bị Ngụy triều hoàng thượng phát giác, nếu không có người trợ giúp, e rằng họ đã không toàn thân trở về. Thế nhưng Thác Phu lại trúng một mũi tên ở ngực.

“Chủ tử khôn ngoan như vậy, tại sao lại không chịu hiểu chuyện này? Bản cung giờ đã là phi tần của hoàng đế nước Ngụy, nếu cả gan bỏ trốn, nhất định sẽ đẩy hai nước vào chiến tranh loạn lạc. Bây giờ chuyện này không đơn thuần là tình cảm cá nhân mà là quốc gia đại sự”. Cổ Lê lạnh lùng nói.

Thị vệ im lặng nhìn màn mưa trắng xóa ngoài cửa, thật sự bi ai thay chủ nhân.

Cổ Lê trầm mặc xoay người nhìn Vân Ánh Lục đang chăm chú khâu miệng vết thương cho Thác Phu.

Đổi lại bao ân ái say đắm trong quá khứ, nàng chỉ làm được thế này thôi. Nàng thừa nhận nàng có yêu Thác Phu, nhưng địa vị giữa nàng và hắn quá cách biệt, cho dù say đắm đến đâu cũng phải có lúc dứt tình đoạn nghĩa. Từ khi sinh ra, số phận đã định nàng trở thành hoàng hậu hoặc hoàng phi của nước nào đấy, hơn nữa nàng cũng thích được vạn người tung hô, thích hưởng vinh hoa phú quý đời đời kiếp kiếp.

Gả vào hoàng cung nước Ngụy là sứ mệnh không thể né tránh của Cổ Lê. Nàng, lúc rời mảnh đất quê hương trong lòng nàng cũng tràn ngập tình cảm lưu luyến với Thác Phu, nhưng không biết trời xui đất khiến thế nào mà vừa trông thấy Lưu Huyền Thần, trái tim

nàng đột nhiên xuất hiện ham muốn chinh phục mãnh liệt. Nàng muốn hấn phải điên cuồng vì nàng, thần phục dưới gấu váy nàng.

Trong khoảnh khắc tiếp kiến long nhan, nàng đã sớm quên sạch hình ảnh Thác Phu tội nghiệp.

Đêm qua vừa nghe bên ngoài có tiếng la hét ồn ào, Cổ Lê đã linh cảm Thác Phu đến đây vì điều gì. Trong tình thế cấp bách, nàng đành mạo hiểm cải trang, trèo lên mái điện yểm trợ cho Thác Phu lẩn trốn, rồi lợi dụng bóng đêm kín đáo hồi cung. Nếu nàng không ra tay cứu giúp, ắt chủ tớ hấn đã sớm rơi vào thiên la địa võng của cấm vệ quân. Cùng là người Ba Tư, hoàng thượng nhất định sẽ nghi ngờ nàng.

Nàng biết Thác Phu bị thương nặng nên khó lòng rời khỏi thành Đông Dương được. Cũng may trong thư Thác Phu có đề địa chỉ, nàng buộc phải tìm ra hấn trước khi hoàng thượng lục tung thành trì để truy tìm thích khách, giúp hấn cũng là giúp bản thân nàng vượt qua kiếp nạn này.

Người biết Thác Phu còn có Vân thái y. Cảm ơn trời phật phù hộ.

“Ngày mai bản công chúa sẽ lại dẫn thái y tới đây kiểm tra vết thương cho chủ nhân của các người. Chờ khi vết thương lành lại, cho dù dùng biện pháp gì, bỏ thuốc hay đánh ngất, người cũng phải mang hấn rời khỏi Đông Dương cho ta”.

“Công chúa, người đã muốn đoạn tuyệt tình nghĩa như vậy, sao lúc này còn gieo hi vọng vào lòng chủ tử?” Thị vệ không kìm được, lên tiếng hỏi.

“Nếu nói thẳng như vậy, hấn sẽ đồng ý chữa trị sao? Cho dù bản công chúa không còn yêu hấn, nhưng cũng không muốn hấn bỏ mạng nơi này. Duyên phận như nước, một khi đã trôi qua sẽ không thể nào quay lại được nữa. Bản công chúa hiện là hoàng phi nước Ngụy, chuyện này không thể thay đổi được nữa. Còn Thác Phu, hấn nhất định sẽ gặp được một cô nương tốt”.

Người thị vệ mím môi lắc đầu.

Lúc hai người trở lại phòng, Vân Ánh Lục đang khâu mũi cuối cùng, sắc hồng đã quay lại trên gương mặt Thác Phu, nhịp thở đã bình ổn, lồng ngực cũng đập phồng đều đặn.

Vân Ánh Lục để lại mấy thang thuốc, không quên dặn dò thị vệ thân cận của Thác Phu cách đun sắc cũng như thời gian uống thuốc. Người thị vệ gật đầu, buồn rầu nhìn chủ tử của mình đang nằm bất động trên giường.

“Mau hồi cung thôi, ra ngoài lâu như vậy, nếu để người khác phát hiện, sự tình sẽ rất phiền phức”. Cổ Lê lo lắng nhắc nhở.

Thị vệ tiễn họ ra ngoài khách điểm, mưa đã ngớt dần nhưng vẫn làm quần áo ướt át, vô cùng khó chịu.

“Không cần đánh ngất tôi nữa đâu”. Thấy Cổ Lê định động thủ, Vân Ánh Lục vội ngăn lại.

“Bản cung không đánh ngất người, mà là...” Cổ Lê nghiêng người công Vân Ánh Lục, “vác người về”.

“À!” Vân Ánh Lục thở phào nhẹ nhõm, chưa kịp định thần lại đã thấy thân thể đột nhiên bay lên nóc nhà.

Đây là công phu vượt nóc bằng tường, thân thủ như chim mà tiểu thuyết kiếm hiệp nhắc tới? Cô vội ôm chặt lấy Cổ Lê, dù sao mạng sống vẫn là quý nhất. Chỉ trong chốc lát, cấm cung đã sừng sững trước mắt hai người họ.

“Tiểu y quan, giờ người đã cùng hội cùng thuyền với ta. Nếu dám nói bừa một câu, đầu người sẽ rời khỏi cổ đấy”. Cổ Lê thở dốc rồi buông Vân Ánh Lục ra.

Vân Ánh Lục khẽ cau mày, “Đây là câu kết thúc vấn đề yêu thích của cô đấy à?” Lần trước khi cô nghiệm thân tú nữ cũng nhận được một câu như thế.

“Người nhớ kĩ câu ấy là được rồi. Ngày mai, người nhớ quay lại đó thay thuốc cho Thác Phu, chuyện về sau thế nào, người đừng quan tâm”.

“Ngày mai tôi vẫn phải làm việc, làm sao mà xuất cung được chứ?” Vân Ánh Lục nóng nảy đáp. Cô ta làm như cô muốn nghỉ là nghỉ được luôn!

“Bản cung sớm nghĩ cách cho người rồi”. Cổ Lệ cười nhạt rồi khẽ vung tay, chỉ trong chớp mắt, hai người đã đặt chân xuống hậu cung.

“Tiểu y quan, người tự về đi!” Cổ Lệ vừa dứt lời, trước mắt Vân Ánh Lục đã không còn bóng người.

Mưa lại to hơn, rào rào rơi xuống mặt đất.

Cô cố sức mở mắt to nhìn xuyên qua màn mưa, đây là chốn nào? Là cửa ngách của hậu cung. Ông trời ơi, từ chỗ này về đến thái y viện là một đoạn đường rất xa, e là về đến nơi thì cũng chết cóng mất.

Đêm sâu hun hút, quanh đây lại chẳng có bóng dáng thị vệ cũng chẳng thấy người gõ mõ điểm canh, xem ra phải tự lực cánh sinh thôi.

Cô ngao ngán nhìn cảnh mưa to gió lớn, bất đắc dĩ hai tay ôm lấy đầu, chạy nhanh về hướng thái y viện.

Tốt quá, trong thái y viện vẫn còn một ngọn đèn ấm áp đang chờ cô. Vân Ánh Lục cả người ướt sũng, dò dẫm bước lên bậc thềm.

“Khanh đi đâu làm trẫm chờ từ nãy đến giờ”. Lưu Huyền Thần giống vị hung thần cao lớn, sừng sững dưới ánh đèn.

Vân Ánh Lục giật mình, đáp vội. “Tôi... tôi đi tản bộ, hắt xì!”

Chương 27: Búi tóc

Lưu Huyền Thần là người không giỏi chờ đợi, càng không giỏi chờ đợi người lỡ hẹn với hắn. Đương nhiên, cũng chưa từng có ai dám để hắn chờ. Nhưng tối nay, không rõ con có gì mà hắn lại ngồi chờ một người, mà không phải chỉ chờ một lúc thôi đâu.

Sau khi xử lý xong quốc sự, bụng dạ cũng bắt đầu cồn cào, hắn lệnh cho La công công mang đến một chiếc ô rồi thông thả đi tới đây, trên đường đi, khóe miệng thấp thoáng nụ cười dịu dàng khôn tả.

Vào đến thái y viện, nụ cười còn chưa kịp rộng mở đã vội tắt lịm, chào đón hắn là căn phòng tối đen như mực. Sau khi La công công thắp đèn, Lưu Huyền Thần nhìn thấy ngân nhĩ và hạt sen đang được ngâm sẵn, bên cạnh còn có một bát gạo trắng vừa vo, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp.

Trong dược phòng không có chút dấu tích đáng ngờ nào, sách thuốc vẫn mở để trên bàn, ghế tựa còn lưu hơi ấm của tiểu thái y. La công công vội giải thích, có lẽ do có việc gấp ở điện nào đó nên Vân thái y mới thất hẹn như vậy, để ông ấy thử tìm xem sao.

Lưu Huyền Thần khẽ lắc đầu rồi nói, đừng sốt ruột, trầm chờ một lát không sao.

Chờ đợi một người sao lại ngọt ngào thế này. Lưu Huyền Thần ngồi dưới ánh đèn, nhàn nhã lật giở quyển sách thuốc trong tiếng mưa rào rào bên cửa sổ. So với tấm cung lạnh lẽo của hắn, thái y viện thật là ấm cúng.

Sấm dây đi đùng, mưa như trút nước. Từng khắc lặng lẽ trôi qua.

Lưu Huyền Thần bắt đầu đứng ngồi không yên, hắn đi qua đi lại không ngừng trong dược phòng. Cung cấm đã được tăng cường bảo

về nên khả năng Vân Ánh Lục bị thích khách bắt cóc có thể bị loại bỏ, vả lại bắt cóc một tiểu thái y để làm gì cơ chứ. Vậy rốt cuộc vì sao Vân Ánh Lục lại lâu về như vậy?

Tiểu Đức Tử lại bị La công công gọi đến, run run bẩm báo một canh giờ trước Vân thái y còn ở thái y viện. Lúc cậu ta định mang bữa tối tới, Vân thái y còn nói tối nay sẽ tự nấu, không làm phiền đến cậu ta.

La công công không đợi hoàng thượng lên tiếng, vội vàng sai cấm vệ quân đến từng tẩm cung phi tần xem Vân thái y có ở đó hay không, Tiểu Đức Tử cũng chủ động xin được đi tìm. Đứng ở thái y viện, đối diện với vẻ mặt cau giận của hoàng thượng, Tiểu Đức Tử không khỏi sợ tới mức chân cứng mềm nhũn, thà đợi mưa tìm người còn hơn!

Hoàng cung bao la rộng lớn, tìm người e chừng nói dễ hơn làm, huống chi người này hiện không ở trong cung. Lưu Huyền Thần như ngồi trên bàn chông, giờ khắc này hắn cảm hận hoàng cung sao có thể lớn đến thế, trời sao lại đổ mưa lớn tới vậy.

Trong lúc hắn sắp phát điên lên, thì chợt nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân lép nhép sũng nước, trên bậc thang, một “con gà nhúng nước” đang chớp chớp mắt nhìn hắn đầy tội nghiệp.

“Rốt cuộc khanh đã đi đâu, tại sao lại để trẫm chờ lâu như vậy?” Lời này hắn phải thể hiện nô khí của long tử nhưng khi nhìn lên thấy Vân Ánh Lục cả người ướt sũng, nước mưa nhỏ tong tong dưới gấu y bào, ngữ khí của hắn lại chợt chùng xuống. Vân Ánh Lục chậm rãi lại gần, từng bước từng bước như giẫm lên trái tim hắn. Bao nồn nóng trong lòng chợt biến thành xót xa, lo lắng.

Vân Ánh Lục vừa mở miệng định nói, tức thì đã hắt xì một cái thật to, cô vội vàng quay mặt xua tay, “Lưu hoàng thượng, mau tránh xa tôi ra, hình như tôi bị cảm lạnh rồi, đứng gần sẽ lây bệnh cho anh mất”.

“Mưa lớn như vậy sao khanh lại đầu trần đi tản bộ?” Lưu Huyền Thần bán tín bán nghi hỏi.

Vân Ánh Lục rút một chiếc khăn trên giá lau khô mặt, “Đi bộ trong mưa lãng mạn lắm! Anh dầm mưa bao giờ chưa, cảm giác này... hắt xì, chỉ có người mang tâm hồn nghệ sĩ mới cảm nhận được”.

“Thần trí của trẫm rất bình ổn, xem ra không thể làm cái gì nghệ cái gì sĩ như khanh nói được rồi”. Lưu Huyền Thần lắc đầu, lo lắng quan sát vẻ mặt của Vân Ánh Lục, đột nhiên hắn phát hiện ở góc tay áo cô có một vết máu, mắt rồng bỗng chỗ mở lớn. “Nói mau, khanh... rốt cuộc vừa rồi khanh đã đi đâu?”

Vân Ánh Lục đang tháo mũ y quan xuống để lau tóc, đột nhiên nhớ tới trong phòng trực ban của thái y viện còn có một bộ y bào khác, lát nữa cô sẽ thay cho đỡ bị ngấm lạnh.

“Đi tản bộ thật mà!” Từ cửa ngách hậu cung đến tận thái y viện cơ đấy.

“Vết máu này ở đâu ra?” Lưu Huyền Thần nắm chặt ống tay áo của cô, “Không phải khanh lén lút hẹn hò với cung nữ, bày chuyện gian dúa đấy chứ?”

Hôm giảng bài, đám cung nữ phi tần kia ái mộ tiểu thái y cường nhiệt thế cơ mà. Chỉ là gian dúa thì mới lâu như vậy, hắn càng nghĩ càng thấy phán đoán của mình không sai tí nào, gương mặt anh tuấn như sắt lại, phần nộ trùng mắt nhìn Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục nhìn lại hắn đầy khinh thường, “Anh nghĩ cái quái gì vậy?” Cô đâu phải dân đồng tính luyện ái, thích pha lê^[1] mà tự làm đứt tay. Máu trên áo cô đã được nước mưa gột rửa nhiều, nhưng góc tay áo lại không ướt nên hắn mới phát hiện ra dấu vết lạ.

[1] Từ lóng chỉ giới đồng tính nữ ở Trung Quốc.

Ôi, làm người không nên nói dối, nói dối một câu ắt phải dùng thêm năm trăm câu nữa để che lấp sơ hở.

“Khanh thật sự không làm vậy?” Lưu Huyền Thần nhíu mày, chú mục quan sát bộ y phục ướt sũng trên người cô.

“Tôi thề với trời đấy, được chưa? Tôi... chờ mãi mà vẫn chưa thấy anh tới nên ra ngoài tản bộ một lát, không ngờ lại bị lạc đường, mưa thì đổ con trời trắng trời trắng đất, tôi đành đợi ngót con rồi mới trở về. Hắt xì! Không được rồi, tôi phải thay quần áo ngay, nếu không sẽ sốt mất”.

Vân Ánh Lục ra sức bịa chuyện, nhưng Lưu Huyền Thần nhìn thấy cô thì vui mừng hết thảy, chẳng muốn nghĩ ngợi gì nhiều, “Có muốn tắm giúp gì không?” Hẳn nhiệt tình lẽo đẽo theo sau.

“Mau tránh xa tôi ra. Hiện giờ cơ thể tôi là một ổ vi rút lúc nhúc đấy, anh mà bị nhiễm cúm thì đừng có oán trách tôi đã không nhắc”. Hoàng thượng à, anh là người đứng đầu một nước đấy!

Vân Ánh Lục khoát tay, đi vào trong phòng trực ban, nhanh chóng thay bộ quần áo ướt ra, vừa thay vừa hắt xì không dứt.

Lưu Huyền Thần sốt ruột đứng ở bên ngoài, lòng không ngót lo lắng.

Đội cấm vệ quân được phái đi tìm Vân thái y đã quay về, chuẩn bị diện kiến bẩm báo long nhan. La công công đang đứng chờ ngoài cửa vội lắc đầu, ra hiệu cho tất cả rời đi. Ông khép chặt áo ngoài, dựa vào cột gỗ ngoài hành lang, nhắm mắt nghĩ, xem ra trong cung lại sắp có thêm vị phi tần nữa rồi.

“Lưu hoàng thượng, anh vẫn còn ở đây sao?” Vân Ánh Lục bước ra, toàn thân ớn lạnh, môi cũng tím ngắt. Cô đang mãi nghĩ đến việc sắc ít thuốc đề phòng cảm lạnh, nên lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của Lưu Huyền Thần không khỏi giật mình bối rối.

Nguyên do ánh nhìn khác lạ ấy là bói Vân Ánh Lục đang khoác trên người bộ y bào trắng, thả tóc thướt tha.

Thời bấy giờ, nam cũng như nữ đều để tóc dài, nên thả ra, cũng không khác gì nhau.

Lưu Huyền Thần thoáng thất thần. Tiểu y quan này danh xưng nho nhã, diện mạo nho nhã, ngay cả mái tóc cũng thanh tao hơn người.

Hắn không hiểu cô thả tóc sau lưng hay ngẫu hứng khoác cả dải mây mềm mại bên bờ vai. Sao lòng hắn lại rối loạn thế này? Mái tóc đen óng ả của cô càng tôn thêm làn da trắng tựa tuyết, và trong sắc trắng mờ ảo quyến rũ kia lại tô điểm thêm làn môi mềm mại đỏ hồng như cánh hoa đào. Tại sao hắn lại cảm thấy rạo rực thế này chứ? Lưu Huyền Thần nắm chặt bàn tay, cố gắng áp chế cơn lửa tình đang chực bùng cháy trong lòng.

“Trẫm còn... chưa dùng bữa tối mà!” Lúc này, hắn sao có thể dễ dàng rời đi được?

Đừng nói trên người lúc nhúc vi rút vi khuẩn gì đó, dù cho tiểu thái y có là hoa độc, hắn cũng nguyện chôn chân ở đây. Đây rốt cuộc là cảm giác gì mà lại khiến tim hắn đập thành thịch, hơi thở gấp gáp, bối rối không nên lời.

“Vây để tôi đi nấu cháo, cháo hạt sen nhé, không cho gân nhĩ nữa cho đỡ mất thời gian. Tiện thể tôi sắc luôn ấm thuốc, lát nữa anh cũng uống một ít đề phòng lây bệnh”. Nói xong Vân Ánh Lục nhanh nhẹn rửa sạch nguyên liệu, bỏ vào nồi rồi đặt lên bếp.

Tóc cô dài quá, cứ một chốc lại rủ xuống trước mặt làm cản trở tầm nhìn, cô hất tóc ra sau mấy lần, vẻ mặt hơi thiếu kiên nhẫn.

“Một lát nữa là được ăn rồi, Lưu hoàng thượng, anh chưa ăn gì sao?” Vân Ánh Lục xoa xoa tay, quay sang hỏi Lưu Huyền Thần.

Lưu Huyền Thần nhắm chặt mắt. Điên rồi! Lời nói dịu dàng, mái tóc dài như suối và cả mùi dược liệu phảng phất trên người tiểu thái y khiến trái tim hắn đập điên cuồng không thôi. Vân thái y rành rành là một nam nhân mà, rốt cuộc hắn bị sao vậy?

“Lưu hoàng thượng, anh thấy trong người khó chịu à? Bị lây bệnh rồi sao?” Vân Ánh Lục vội nắm lấy tay Lưu Huyền Thần xem mạch tượng. Vẫn khỏe mà, ngoại trừ nhịp thở hơi gấp gáp ra những thứ khác không có gì dị thường.

Bóng đêm thăm thẳm, mưa tạt vào cửa sổ rào rạt như nhịp gõ của trái tim.

“Vì sao khanh không búi tóc lên?” Nhất định là do mái tóc ma mị của tiểu thái y đã làm nhiều loạn trái tim hắn, đây chính là đầu sỏ gây họa. Suối tóc thướt tha đen nhánh, dung nhan rực sáng như san hô mới vớt, ánh mắt lấp lánh tựa sao trời, Lưu Huyền Thần hắn như tan chảy trong vẻ quyến rũ khác thường của Vân Ánh Lục. Dung nhan kiều mị hóa ra chỉ cần mái tóc đen như mực nổi bật giữa làn da trắng mịn, mộc mạc, đó mới là cực hạn của cái đẹp.

Mặt Vân Ánh Lục thoáng đỏ, hằng ngày việc búi tóc là do Trúc Thanh đảm nhiệm, cô không khéo léo trong mấy khoản tỉ mẩn này.

“Tóc của tôi dày nên khô chậm, đợi khi nào khô hẳn, tôi nhét vào mũ quan là xong”. Cô ngồi bên bếp lò hơ tay cho ấm. Tối nay dầm mưa lâu như vậy không sốt mới là lạ, cô run rẩy nghĩ thầm, răng đánh lập cập.

“Để trẫm búi giúp khanh”. Lưu Huyền Thần bị chính lời nói của mình làm cho hoảng sợ.

Cháo trong nồi bắt đầu sôi, mùi thơm gạo mới sục nức căn phòng nhỏ, Vân Ánh Lục chỉnh lửa nhỏ một chút rồi nói, “Sao tôi có thể không biết xấu hổ như thế được, anh đừng để ý đến chuyện này làm gì, việc này cứ để nha đầu của tôi làm”.

“Không sao, trâm cũng rảnh rồi mà. Lược đâu?” Lưu Huyền Thần cố giữ nét mặt bình thản như không.

Vân Ánh Lục quay lại, gương mặt đỏ bừng bừng như cánh hồng, không hiểu là do ánh lửa hắt vào, do sốt hay xấu hổ nữa.

“Anh biết búi sao?”

Cô nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay to lớn động một tí là giết người của Lưu Huyền Thần. Không biết bàn tay ấy cầm lược sẽ như thế nào nữa?

“Để trâm thử xem”. Lưu Huyền Thần tự mãn đáp.

Vân Ánh Lục do dự một lúc rồi cũng đứng dậy đi vào phòng trong lấy ra một chiếc lược và một cây trâm, đưa cho hắn. Cô cảm thấy đầu nặng như búa bổ, thần trí phiêu diêu không tỉnh táo.

Lưu Huyền Thần một tay giữ vai cô, một tay cầm lược, lẳng lặng chải từng nhát lên sợi tóc đen tuyền. Mỗi một lần đưa lược, trái tim hắn như lại mềm đi. Hắn chưa từng làm công việc của tiện nhân như thế này và cũng thừa hiểu đôi tay đàn ông không được phép động tới những món đồ trang điểm của nữ giới. Nhưng hôm nay, hắn lại cảm thấy sung sướng, hạnh phúc như đã làm việc này nhiều lần.

Hắn cúi xuống ngắm nhìn gương mặt thanh tú của Vân Ánh Lục, bên ánh lửa ấm áp, làn da sáng trắng như nguyệt bạch của tiểu thái y càng thêm lấp lánh.

Hắn không kìm được cúi xuống hôn nhẹ lên mái tóc Vân thái y.

“Lưu hoàng thượng, lúc sáng anh bảo có chuyện muốn nói với tôi, là chuyện gì vậy?” Lưu hoàng thượng chải tóc nhẹ nhàng chẳng khác gì Trúc Thanh, Vân Ánh Lục thoải mái nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lưu Huyền Thần quần bách đáp bừa, “Trâm muốn... muốn hai ngày nữa khanh xuất cung một chuyến với trâm”. Hắn vốn định tâm sự mọi nỗi niềm trong lòng với tiểu thái y, nhưng lúc này đây, mọi ngôn từ đều mất dạng trong thần trí lộn xộn của hắn.

“Ban ngày hay buổi tối?” Vân Ánh Lục mơ màng hỏi, đầu càng lúc càng nặng, cô lấy tay chống má.

“Buổi tối!”

“Lưu hoàng thượng, vì sao tôi phải trực đêm nhiều như vậy, thật không công bằng chút nào”. Vân Ánh Lục thì thào nói, mí mắt trĩu nặng.

“Khanh... hay là khanh dọn luôn vào cung ở đi, tẩm cung của trẫm còn nhiều phòng lắm, có được không?” Lưu Huyền Thần thuận nước đẩy thuyền, nói ra tâm tư ẩn kín trong lòng.

Chờ một lúc lâu vẫn không có câu trả lời. Hắn len lén cúi đầu nhìn thì thấy mặt Vân Ánh Lục đỏ như quả cầu lửa, hơi thở gấp gấp không ngừng.

“La công công!” Lưu Huyền Thần hốt hoảng gọi to.

La công công chạy vào, ông đặt tay lên trán Vân Ánh Lục xem tình hình ra sao rồi cả kinh nói, “Hoàng thượng, Vân thái y đang sốt rất cao”.

“Vây...vây phải làm gì bây giờ?” Người thường mắc bệnh thì tìm thầy thuốc, nhưng thầy thuốc mắc bệnh thì biết tìm ai bây giờ?

“Bệ hạ, Vân thái y đang sắc thuốc ạ?” La công công nhìn hai cái nồi đang trào bọt trên bếp, vôi vàng tắt lửa. Cháo và thuốc đều đã nấu xong.

“Đúng, đúng!” Lưu Huyền Thần vội đỡ lấy Vân Ánh Lục, “Vân thái y vừa sắc đầy, còn bảo trẫm uống một ít để phòng bị lây. Người mau đỡ ra bát cho nguội, để trẫm cho uống”.

Trên mặt La công công thoáng qua một tia ngạc nhiên, nhưng chỉ trong tích tắc, ông lại cúi đầu cụp mắt, y theo quân ý mà làm.

Lưu Huyền Thần cho Vân Ánh Lục uống thuốc rồi đặt lên giường, đắp chăn cẩn thận. Cứ thế ngồi bên giường trông nom suốt đêm.

Đến nửa đêm, hắn lấy bát cháo Vân Ánh Lục vừa nấu, ăn sạch.

Khi những tia nắng đầu tiên trong ngày ló dạng đằng đông, hắn xoay xoay cần cổ đau nhức rồi khỏi thái y viện, sắc mặt tiêu tụy nhưng hai mắt sáng ngời, hạnh phúc.

Ánh nắng ấm áp rọi chiếu vào phòng, Vân Ánh Lục chậm rãi mở mắt, trong người cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Tiểu Đức Tử đứng trước giường, thông báo cho cô với vẻ mặt là lạ, hoàng thượng có chỉ, Vân Ánh Lục được phép hồi phủ nghỉ ngơi hai ngày.

Cô chớp chớp mắt ra chiều không tin nổi vào tai mình. Đây là biện pháp Cổ Lê đã nghĩ ra sao?

Chương 28: Hẹn hò[1]

[1] Tên chương nguyên văn là “Phách tha”(拍拖). Đây là cách những người làm nghề vận tải đường sông ở Châu Giang ví von về tình yêu và tình nhân, xuất hiện vào khoảng cuối triều Thanh. “Tha” là từ chỉ thuyền lớn, còn “phách” là chỉ thuyền nhỏ. Trước khi vào cảng, thuyền lớn thường đỗ ở nơi nước sâu, còn thuyền nhỏ sẽ vận chuyển hàng từ thuyền lớn vào đất liền. Hình ảnh thuyền nhỏ đi đi lại lại, gần bó không rời với thuyền lớn khiến người dân ở đây liên tưởng đến tình cảm trai gái mặn nồng.

Không thể không thừa nhận, Tần Luận công tử là một thiên tài.

Trong việc kinh doanh là thiên tài.

Trong chuyện yêu đương cũng là một thiên tài.

Thế nhưng Vân viên ngoại lại mang vẻ mặt áy náy thông báo với hắn, tiểu nữ Vân Ánh Lục có lời, do đôi bên chưa qua lại thân thiết, chưa có nhiều thời gian tìm hiểu và vì lo nghĩ cho cuộc sống sau này nên chuyện đính ước tạm thời hoãn lại.

Vì nghĩ tới lòng tự trọng của Tần Luận nên Vân viên ngoại mới phải đau đầu tìm có thoái thác như vậy, bởi nguyên văn của ái nữ là, cô không muốn chung sống cả đời cùng một người không quen không biết.

Tần Luận nghe xong, mày kiếm khẽ nhíu chặt. Cái gì mà chưa qua lại thân thiết, cái gì mà chưa có thời gian tìm hiểu chứ? Được thôi, chuyện này cũng đâu khó xử lý, chỉ cần tìm có ở bên nhau nhiều hơn, không phải là đôi bên có thể gia tăng hiểu biết hay sao. Lần này, hắn không hề vòng vo tam quốc, mà trực tiếp xin phép Vân viên ngoại đưa Vân Ánh Lục ra ngoài nhiều hơn. Nói trắng ra là, phiền ông tạo điều kiện để tôi và con gái ông hò hẹn yêu đương.

Vân viên ngoại và Vân phu nhân cũng chỉ mong như thế nên lập tức tán thành, thậm chí còn lén lút bắt tay lập liên minh, sốt sắng làm mật thám cho Tần Luận. Thế nên, Vân Ánh Lục vừa được nghỉ phép hai ngày, Vân phủ đã sớm sai người chạy đến báo tin cho Tần công tử.

Đối với Tần Luận mà nói, lúc này việc quan trọng nhất trong những việc quan trọng chính là chinh phục trái tim giai nhân. Thế nên vừa nhận được tin báo, hần vội bỏ mọi việc đang làm dở, thay bộ y phục tơ tằm màu lam, đi thẳng tới Vân phủ. Khi Tần Luận đến nơi, Vân Ánh Lục đang cùng Vân phu nhân và Trúc Thanh ngắm đàn cá vàng hần tặng hai ngày trước ở vườn sau.

Trúc Thanh đang nhận xét kiểu tóc hôm qua của cô thật sự rất khó coi, rồi hết như một bà cô già, một hai yêu cầu cô không được tự ý để người khác động đến đầu tóc. Vân Ánh Lục mím môi nén cười, uống thuốc xong, ngủ một giấc, cảm giác nóng nóng lạnh lạnh khó chịu trong người cô đã tan biến, thân thể lại khỏe khoắn như thường.

“Tần công tử tới rồi”. Trúc Thanh nhanh mắt nhìn thấy, vui mừng reo lên.

Vân Ánh Lục xoay người, cuống quýt chạy tới. “Tần công tử, may quá, tôi cũng đang muốn tìm anh đây!”

Lời này khiến cho Tần Luận được sủng ái đâm lo, còn Vân phu nhân và Trúc Thanh thì lại vô cùng phấn khích.

“Sao vậy, nhớ ta sao?” Tần Luận cười mím chi, thấp giọng hỏi, âm lượng vừa đủ để Vân phu nhân và Trúc Thanh không nghe được.

Vân Ánh Lục xưa nay vốn luôn bỏ ngoài tai mấy lời tán tỉnh kiểu này, cô kéo tay áo Tần Luận, ghé sát tai Tần Luận thì thào: “Một lúc nữa anh đi cùng tôi tới chỗ này”

“Được!” Cho dù xuống địa ngục hần cũng chẳng từ nan. “Khi nào thì xuất phát?”

“Anh nói với mẫu thân tôi một tiếng, bảo là dẫn tôi tới tiệm thuốc khám bệnh rồi chúng ta đi luôn”. Vân Ánh Lục không biết Tần Luận và phụ mẫu mình đã bắt tay lập liên minh, còn dụng công bịa lý do cho anh ta.

Tần Luận khấp khởi mừng thầm, hắn đi đến vấn an sức khỏe Vân phu nhân rồi lễ phép hỏi xin có thể đưa Vân tiểu thư tới tiệm thuốc nhà hắn không, hiện đang có rất nhiều người bệnh đòi gặp Vân thái y.

Vân phu nhân phối hợp rất ăn ý, bà mỉm cười độ lượng rồi nói cả hai đừng về muộn như lần trước là được.

Tần Luận nhìn Trúc Thanh với ánh mắt hồi lỗi rồi nói tiếp, hôm nay đã làm phiền Vân tiểu thư rồi, không thể phiền thêm Trúc Thanh cô nương được.

Trúc Thanh sững sờ tròn mắt, Tần công tử muốn quăng nàng sang một bên để đi cùng tiểu thư sao? Nàng đưa mắt dò hỏi phu nhân.

Vân phu nhân vẫn giữ nguyên nét cười, nói: “Tần công tử, Ánh Lục nhà ta chưa bao giờ ra khỏi nhà một mình, cháu phải chăm sóc tốt cho nó đấy”.

“Bá mẫu yên tâm, cháu nhất định sẽ bảo vệ Ánh Lục”. Tần Luận dịu dàng nhìn Vân Ánh Lục.

Trúc Thanh thở dài, nàng mất cơ hội được hầu hạ tiểu thư hôm nay rồi. Tần công tử mà dẫn tiểu thư ra khỏi phủ, thế nào cũng đến tận lúc trăng treo giữa trời mới trở về.

“Chúng ta ghé tới khách điểm hôm trước”. Vừa lên xe, Vân Ánh Lục vội thông báo mục đích của nàng với Tần Luận.

“Là khách điểm mà gã Ba Tư kia ở?” Tần Luận thừa thông minh để biết Vân Ánh Lục chủ động rủ hắn ra ngoài không phải vì muốn ở bên hắn, “Nàng và hắn ta có chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì cả, chỉ là anh ta bị trùng tên nên tôi muốn tới xem tình hình thế nào thôi”. Vân Ánh Lục trên đường xuất cung hồi phủ đã nghĩ cách đến khám cho Thác Phu, xem ra chuyện này không thể không nhờ đến sự trợ giúp của Tần Luận. Ngoài cô ra, Tần Luận cũng biết Thác Phu, anh ta nhất định sẽ giúp cô giữ kín bí mật này.

Tần Luận chau mày, linh cảm của một thương nhân thạo đời cho thấy sự tình không đơn giản như cô nói, “Vì sao hắn ta lại trùng tên?”

Vân Ánh Lục mù mờ lắc đầu, “Tôi cũng không biết, nhưng có gì quan trọng chứ, chỉ cần anh ta qua khỏi cơn nguy hiểm là được rồi”.

Tần Luận bất đắc dĩ thở dài, “Ánh Lục, hắn ta trùng tên đấy, không phải vết thương bình thường đâu. Sao nàng có thể không hỏi rõ ngọn ngành như thế, ngộ nhỡ hắn ta là phạm nhân bị quan phủ truy bắt thì sao?”

“Kể cả thế thì cũng phải trị thương cho anh ta. Truy bắt tội phạm là chuyện của Đổ Tử Bân, không liên quan gì tới tôi”. Vân Ánh Lục nói như thể đó là lẽ dĩ nhiên.

Tần Luận nhún vai, “Đổ Tử Bân, thượng thư bộ Hình? Nàng vẫn còn dây dưa với hắn sao?”

“Không phải, tôi chỉ tùy sự mà suy xét thôi”. Vân Ánh Lục đáp.

Tần Luận không nói gì chỉ tặc lưỡi ra chiều bất lực trước tính cách ương bướng của Vân Ánh Lục.

“Nàng ở trong cung, có khi nào nhớ tới ta không?”

Vân Ánh Lục cúi đầu, ngón tay nghịch nghịch dải lụa bên hông. “Tôi... bận lắm”. Cô ấp úng trả lời.

Tần Luận nhắm mắt, kéo bàn tay nhỏ nhắn của Vân Ánh Lục đặt lên ngực, “Mỗi giờ mỗi khắc nàng ở trong cung, ta đều nhớ tới nàng. Để công bằng, sau này có thời gian rảnh rỗi, nàng cũng phải nhớ tới

ta một chút. Nghĩ xem lúc đó ta đang làm gì, có bận hay không, có mệt hay không, tâm tình có tốt hay không. Nàng nhớ rồi chứ?” Gặp phải nương tử ngốc, đành mất chút công dạy dỗ vậy.

Nàng chính là ngọc trong đá, chỉ cần người tinh mắt là có thể nhận ra chất ngọc sáng rõ của nàng. May mắn sao hắn lại là người ấy, duy nhất một mình hắn.

Vân Ánh Lục lạ lẫm nhìn Tần Luận. Đường đường là một nam nhân to lớn khỏe mạnh, ngày nào cũng cười nói hỉ hả, lẽ nào tâm tình cũng có lúc không tốt sao.

“Nàng nhớ chưa?” Tần Luận nhắc lại.

“À ừ!” Cô sợ hắn tiếp tục dông dài, vội vàng gật đầu.

Xe ngựa dừng lại ngoài cửa khách điếm, hai người xuống xe, đi thẳng vào khu nhà của đám người Ba Tư. Thị vệ thân cận của Thác Phu nhanh chóng chạy ra đón, “Vân thái y, sao cô lại dẫn người này tới đây?” Thị vệ đã từng gặp Tần Luận, nhưng hắn không muốn chuyện chủ tử bị lan rộng.

“Tần công tử là bằng hữu của tôi, tôi nhờ anh ấy đưa đến”. Vân Ánh Lục vội giải thích.

“À, vậy phiền cô dặn dò anh ta không được nói lung tung”. Thị vệ cẩn thận dặn dò.

Vân Ánh Lục cảm thấy vô cùng khó chịu, cô có đề tâm đến xem xét bệnh tình nhưng rốt cuộc lại bị xem là người đa sự chõ mũi vào chuyện người khác. Việc này thì có gì mà phải tò mò, mà cô và Tần Luận cũng không phải là loại người rối việc.

“Anh ta tỉnh lại chưa?” Cô lạnh nhạt hỏi

“Chủ tử tỉnh lại rồi, vết thương đã khép miệng, thân nhiệt cũng đã giảm nhiều”.

Thác Phu vừa nhìn thấy Vân Ánh Lục bước vào phòng đã vội hỏi. “Vân thái y, cô có gặp công chúa không, khi nào thì nàng ấy đến?”

“Hôm nay tôi được nghỉ phép”. Một lời không thể nói rõ nhiều điều, Vân Ánh Lục đành phũ phàng dập tắt niềm hi vọng của anh ta.

Thác Phu thất vọng cup mắt, Vân Ánh Lục im lặng thay bằng vết thương cho anh ta.

“Vân thái y, khi nào vào cung, cô chuyển lời cho công chúa rằng ta đang đợi nàng, mãi mãi đợi nàng. Hãy giúp ta khuyên công chúa tìm cách trốn khỏi hoàng cung, ta rất nhớ nàng ấy”. Thác Phu khẩn khoản lên tiếng.

Vân Ánh Lục ngập ngừng hồi lâu, chuyện tày đình này đâu dễ giúp được. “Chắc tôi không giúp được gì cho anh đâu, đợt này tôi được nghỉ hai ngày liên tiếp”.

Thác Phu cắn chặt môi, nét mặt nhăn nhúm vì đau đớn, không biết là do vết thương trên ngực hay đang bị nội tâm giằng xé.

“Ta thấy người này không đơn giản đâu, sau này nàng đừng đến đây nữa. Dù nàng chỉ giữ một chức quan nhỏ trong triều đình nhưng dù sao ngôn hành cũng nên cẩn trọng, tránh họa từ trên trời rơi xuống. Có lẽ nàng sẽ nghĩ ta quá đa nghi, nhưng chẳng phải ta là người có tầm nhìn xa trông rộng được thương giới hết lòng ngưỡng mộ hay sao?” Vân Ánh Lục vừa bước ra khỏi phòng, Tần Luận vội chạy đến thì thào bên tai.

Vân Ánh Lục cau mày, ngắt lời. “Anh suy nghĩ nhiều quá rồi đấy”. Chữa bệnh cho người thì phạm tội gì chứ.

Tần Luận kéo tay cô lại, mỉm cười giảng hòa. ‘Hi vọng là thế’.

Xe ngựa lóc cóc chạy về hướng nội thành, Tần Luận dặn xa phu dừng lại ở đầu khu phố sầm uất rồi đỡ Vân Ánh Lục xuống xe, nhàn tản bát phở, Tần Luận thì chẳng lấy làm lạ lắm với những con phố

náo nhiệt như thế này nhưng Vân Ánh Lục thì mới chỉ ghé đến lầu Tự Hiền nên rất háo hức ngó nghiêng theo hướng chỉ của hần.

“Phía đông chợ là nơi tập trung rất nhiều gánh xiếc mãi nghệ, còn phía tây có rất nhiều hàng quán thủ công tinh xảo, giá cả lại rất rẻ, ăn trưa xong ta đưa nàng ghé qua đó xem. Còn quán Vượng Trai này, món bò của họ đủ sức thu phục nửa thành Đông Dương này đây. Nhắc đến thịt bò ta lại thấy thèm rồi”. Tần Luận nhấn nhò khiến Vân Ánh Lục bật cười vui vẻ, nhưng phát hiện ra ánh mắt si tình của anh ta, cô nhanh chóng quay mặt sang chỗ khác.

Quán Vượng Trai vốn nức tiếng gần xa nên lúc nào cũng đông nghịt khách, hôm nay may mà bọn họ tới sớm nên mới có chỗ mà ngồi. Tần Luận vốn là khách quen ở đây, vừa thấy hần bước vào quán cùng một cô nương thanh nhã, ông chủ đã hớn hỏ chạy ra chào đón. “Tần công tử, hôm nay ngài có muốn dùng món thịt bò hầm không?”

“Đây là Vân tiểu thư, ái nữ của ông chủ cửa hàng châu báu Vân thị, lần đầu đặt chân đến đây. Ông chủ cứ đem hết các món ngon nhất lên đây”. Tần Luận cố tình nhấn mạnh đến thân phận của Vân Ánh Lục.

“Ồ, hóa ra là Vân tiểu thư danh nổi danh khắp thành! Xin lượng thứ cho tại hạ có mắt như mù không nhận ra tiểu thư”. Ông chủ Vượng Trai vốn là người trải đời tinh khôn, nhìn đôi nam nữ trước mắt sánh bước bên nhau là đủ hiểu tâm ý của cả hai. “Để tại hạ vào bếp dặn dò tiểu nhị làm mấy món đặc biệt cho hai người mới được. Tần công tử, xem ra tôi sắp được uống rượu của ngài rồi đây”.

“Ánh Lục, nàng xem khi nào thì thích hợp?” Tần Luận dẫn Vân Ánh Lục đi vào sâu bên trong, chọn một góc bàn yên tĩnh rồi khéo léo đẩy “tú cầu” sang phía cô.

“Lúc nào mà chẳng được!” Hần mời khách thì cần gì phải hỏi ý kiến cô, Vân Ánh Lục ngơ ngác đáp.

“Vân tiểu thư quả là người phóng khoáng”. Ông chủ Vương Trai nức nở khen ngợi, thật hiếm có vị thiên kim tiểu thư nào nhắc tới hôn sự mà mặt không đỏ như Vân cô nương, quả thật là khí chất hơn người.

Tần Luận bật cười, hẳn biết rằng Vân Ánh Lục không hiểu huyền cơ bên trong lời nói của mình. Hắn khẽ phất tay ra hiệu cho ông chủ lui xuống để trò chuyện cùng Ánh Lục.

“Ánh Lục, nàng biết không, tiệm ăn này đã tồn tại ở thành Đông Dương ngọt ngào một trăm năm rồi đấy, món ăn vẫn giữ nguyên hương vị như ban đầu, quả thực rất hợp thần khẩu, nàng nếm thử mà xem. Ăn xong chúng ta sẽ đi mua sắm, ta muốn dẫn nàng tới một nơi thật đặc biệt”.

Vân Ánh Lục đang muốn từ chối thì đột nhiên nhìn thấy bên ngoài cửa hiệu có mấy sai dịch cao lớn đang đứng, phía sau họ là thượng thư bộ Hình Đỗ Tử Bân hiên ngang trong bộ trang phục màu xám lạnh.

Đỗ Tử Bân đang ngó nghiêng quan sát thì vừa hay gặp đúng tia nhìn của Vân Ánh Lục, vội vàng bước nhanh vào trong. Cô lễ phép đứng lên thì lễ còn Tần Luận ngồi bên cạnh kinh ngạc nhìn hai người bọn họ.

“Ánh Lục, nàng quen người này sao?” Hắn nhíu mày hỏi.

Vân Ánh Lục liếc xéo hắn rồi ngắc ngư giới thiệu, “Đây là...”. Tần Luận thật ranh ma xảo quyệt, lúc này hẳn ta còn dặn cô không nên dây dưa với Đỗ Tử Bân, vậy mà bây giờ mặt mũi lại ráo hoảnh như chẳng biết gì cả.

“... là láng giềng thân thiết, tại hạ họ Đỗ”. Đỗ Tử Bân tranh lời nói trước vì không muốn để lộ thân phận của mình. Vừa nhận ra nam nhân khôi ngô ngồi bên Ánh Lục là Tần đại công tử, Đỗ Tử Bân như bị dội cả bình ngũ vị[2] vào lòng. Vân Ánh Lục, cô đúng là đồ phản

bội. Đêm hôm trước hãy còn than thở là không muốn gả cho Tần Luận vậy mà giờ lại công khai hẹn hò với gã đó trước mặt bàn dân thiên hạ.

[2] Chỉ năm vị chua, ngọt, đắng, cay, mặn. Người xưa muốn ví chỉ bằng một câu chuyện cũng đủ cảm nhận được cả năm vị trong đời người.

“Ồ, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!” Tần Luận không chút biến sắc, ung dung chào hỏi như thường.

Đỗ Tử Bân lạnh lùng mím môi, mặt hằm hằm nhìn Vân Ánh Lục.

“Anh cũng tới đây ăn trưa sao?” Vân Ánh Lục hỏi.

“Không, ta và sai dịch đang truy lùng một gã ngoại quốc bị trùng tên” Đỗ Tử Bân thấp giọng trả lời.

Nụ cười của Tần Luận đông cứng lại trên miệng, hắc khế lưu cầu về phía Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục lần đầu tiên ý thức được việc mình tiến gần tới ranh giới phạm tội như thế nào. Người ngoại quốc trong thành Đông Dương không nhiều, lại thêm cả chi tiết trùng tên nữa chứ. Chợt nhớ tới thanh kiếm sắc lạnh kề cổ mình hôm đó, Vân Ánh Lục không khỏi cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

“Đỗ Tử Bân, anh có nhớ mặt gã ấy không? Gã ta... rồi cuộc phạm tội gì vậy?” Vân Ánh Lục không nhận được, ấp úng hỏi.

Đỗ Tử Bân nhìn thẳng vào mắt Vân Ánh Lục, rành rọt đáp. “Hắn là thích khách đột nhập vào hoàng cung định ám sát hoàng thượng. Cẩm vệ quân đã sớm vây bắt nhưng lại không may để hắn tẩu thoát, qua mấy lời đối thoại giữa hắn với thuộc hạ có thể khẳng định hắn là người dị tộc. Tuy trốn khỏi hoàng cung, nhưng hắn đã bị trùng một mũi tên nên không đi xa được đâu”.

Vân Ánh Lục cảm giác trái tim như sắp bắn ra khỏi lồng ngực.

Tình cảnh này đúng như lời Cổ Lệ nói, cô đã mắc kẹt trên thuyền cùng bọn họ rồi. Nếu việc ám sát là thật thì cô chính là nhân tố đưa đường dẫn lối cho sự việc trời long đất lở ấy. Đầu tiên là mang hộ thư cho Thác Phu, sau đó lại trị thương cho hắn ta, đây không phải đồng lõa thì còn là gì.

Giờ cô nên làm gì đây?

Ánh mắt Đỗ Tử Bân sắc bén khác thường, khí thế bức người của anh ta khiến ai ai cũng phải tim đập chân run, thần trí hoảng loạn, không khảo mà xưng. Liệu nàng có nên khai báo thành thật mọi việc để được khoan hồng?

Vân Ánh Lục vô ý đụng phải chén trà trên bàn làm cái chén rơi xoảng xuống đất.

“Nàng... đã từng gặp phạm nhân?” Đỗ Tử Bân quyết định hỏi thẳng.

Vân Ánh Lục đang rất lung túng, ánh mắt không dám nhìn thẳng, vẻ mặt lúc đỏ lúc trắng.

Vân Ánh Lục đang thần hồn điên bát đảo, nghe Đỗ Tử Bân nói thế, miệng lưỡi quẩn riu cả lại. “Tôi... tôi...”

Tần Luận bất ngờ kéo cô vào lòng, dịu dàng lên tiếng: “Nàng chóng mặt phải không? Đỗ công tử, tối hôm qua Ánh Lục bị sốt cao, thân thể yếu ớt, lại còn không chịu ăn gì nên ta mới dẫn nàng đến đây thay đổi khẩu vị. Đỗ huynh cũng ngồi xuống đây uống một chút rượu nhạt cùng chúng tôi đi. Tiểu nhị, mau đem đồ ăn lên”.

Vân Ánh Lục đang không biết trả lời Đỗ Tử Bân thế nào, vừa hay lại có chỗ trốn lý tưởng, nên ngoan ngoãn ngồi im như thóc.

Đỗ Tử Bân mắt như tóe lửa, hận tới mức muốn học cả máu. Ôm ôm ấp ấp tình tứ giữa chốn đông người như vậy mà còn nói là không thích Tần công tử, nếu thích thì còn ra dạng gì nữa?

Nha đầu kia, sao càng lớn càng khiến người ta phải thất vọng như vậy?

Đỗ Tử Bân đang tan nát cõi lòng nên cũng không tiếp tục truy cứu, ôm về mặt sầu muộn nửa ngày mới thốt ra được một câu: “Không quấy rầy hai người nữa”.

“Vậy chúng ta cũng không gây trở ngại cho Đỗ huynh thi hành công vụ”. Tần Luận cười tủm tỉm, dịu dàng vỗ lưng Vân Ánh Lục.

Đỗ Tử Bân mím chặt môi, nhìn khắp lượt căn phòng rồi ngẩng cao đầu đi ra ngoài, mấy sai dịch cũng lập tức đi theo.

“Được rồi, nàng mau dùng bữa đi”. Tần Luận khẽ nheo mắt nhìn ra ngoài, đám người Đỗ Tử Bân lại đi vào một tửu lâu khác.

“Tần công tử, chúng ta...” Vân Ánh Lục nuốt nước bọt, có chút thất thố rồi.

“Ánh Lục, nàng có thấy chỗ này thích hợp để nói chuyện tâm tình không?” Tần Luận nắm tay cô đầy tình tứ, nhưng lại nháy mắt ra ám hiệu với cô. Vân Ánh Lục hiểu ý cúi đầu uống chén trà nóng, ánh mắt đảo quanh mấy vòng, chẳng lẽ ở đây còn có người theo dõi hay sao? Đỗ Tử Bân bắt đầu hoài nghi cô rồi? Vân Ánh Lục không khỏi rùng mình sợ hãi.

Ông chủ tiệm đích thân mang thức ăn lên, vồn vã đứng bên cạnh hàn huyên vài câu với bọn họ. Lúc này, ở góc phòng khác chợt rộ lên tiếng cổ vũ ầm ĩ, một nam nhân mặc áo lam, tay phe phẩy quạt giấy, ung dung tiến đến giữa phòng, lịch sự hành lễ với mọi người.

“Kính thưa các vị đại lão gia, đại nhân, đại quan, đại muội...”

Lập tức một tràng cười rộ lên khắp phòng. Tần Luận nhả mặt quay sang Vân Ánh Lục thì thào, “Sắp có chuyện hay để nghe đấy, nàng cứ chờ mà xem...”

Vân Ánh Lục háo hức ngẩng đầu lên nghe. Người áo lam thông thả xòe quạt, lạnh lạnh vào chuyện, “Hôm nay các vị sẽ được nghe

một chuyện liên quan đến triều Ngụy chúng ta, vô cùng, vô cùng...”

Mọi người đồng thanh hỏi: “Vô cùng gì chứ?”

“Vô cùng lạ tai”.

Tần Luận nheo mắt, mỉm cười chờ đợi. Vân Ánh Lục bản tính vốn hiếu kỳ, chăm chú lắng nghe, không bỏ sót từ nào.

“Chuyện lạ tai thế nào?” Mọi người lại nhao nhao hỏi tiếp.

“Chuyện về hoàng tử và cậu bé nghèo”. Người áo lam mỉm cười, chậm rãi kể tiếp: “Chuyện rằng ở hoàng cung nọ có một vị hoàng tử rất hay lên ra ngoài chơi, trong một lần tình cờ, hoàng tử gặp một cậu bé nghèo có ngoại hình giống mình như đúc, cơ duyên xảo hợp, ngay lập tức hai cậu trở thành bạn tốt của nhau. Một ngày kia, hoàng tử dẫn cậu bé nghèo vào hoàng cung, cậu bé lập tức bị hoàng cung nguy nga hấp dẫn nên nổi tà tâm, lợi dụng sự tin tưởng của bạn để hạ độc sát hại, còn mình thì giả dạng hoàng tử ngồi lên ngai vàng...”

“Ồ!” Mọi người xung quanh không khỏi kinh ngạc. Trên đời này có chuyện lộng giả thành chân thế sao?

“Đây là chuyện thật hay chuyện bịa?” Một người đứng bật dậy hỏi.

Người áo lam khép quạt lại, kết thúc câu chuyện của mình. “Mọi chuyện trên đời này, thật cũng là giả, giả cũng là thật, liệu có mấy ai có thể nói rõ được?”

“Vậy phiền người về nha môn một chuyến để giải thích cho rõ ràng!”

Ngay lập tức, trong tiếng người huyên náo như ong vỡ tổ, mấy sai dịch lúc nãy không biết từ đâu xông ra, hất tung bàn ghế, áp giải người áo lam.

“Các người muốn làm gì?” Người áo lam trừng mắt, hỏi.

“Chuyện người kể đặc sắc lắm, chúng ta muốn mời người tới nhà môn bộ Hình kể tiếp ấy mà!” Một sai dịch vừa đáp vừa lạnh lùng bẻ ngoặt hai tay của người kể chuyện lôi ra ngoài.

“Ta... chuyện ban nãy là bịa xằng nhảm nhí, ta không có ý bêu xấu đương kim thánh thượng”. Người áo lam nhanh chóng nắm bắt được hoàn cảnh yếu thế của mình, vội vàng phân bua. Đáng tiếc là không ai đếm xỉa đến lời hắn.

Đỗ Tử Bàn đứng ở đầu đường, điềm tĩnh quan sát chiếc xe tù nhất người áo xanh đang lọc cọc lẩn qua, trong thoáng chốc, khu phố lại náo nhiệt như thường. Tại quán Vượng Trai, ngoại trừ Tần Luận, những người khác đều xôn xao bàn tán, khiếp sợ ngỡ ngàng.

Vân Ánh Lục thở dài buông đũa. Cô thật sự không hiểu, tại sao thành Đông Dương lại bị khủng bố trắng thế chứ? Trong quán ăn mà cũng có mật thám trà trộn, kể chuyện mua vui mà cũng bị xem là vi phạm quy pháp sao?

“Nàng no rồi sao?” Tần Luận ân cần hỏi.

Vân Ánh Lục im lặng gật đầu. Sau khi gọi tiểu nhị đến thanh toán, Tần Luận vội kéo cô rời khỏi Vượng Trai, hai người không đi tới phía tây chợ như dự định, mà lên thẳng xe ngựa. Tần Luận thấp giọng dặn dò xa phu một câu, xa phu vung roi đánh xe chạy dọc theo ngã tư đường.

“Được rồi, hiện tại chúng ta đã an toàn, nàng muốn hỏi chuyện gì cũng được, nhưng trước khi hỏi, ta muốn biết nàng giúp gã thương nhân Ba Tư kia chuyển thư cho ai?” Tần Luận đột ngột thay đổi nét mặt, nghiêm túc hỏi Vân Ánh Lục.

“Tôi đã hứa sẽ giữ kín chuyện này với người ấy rồi, anh đừng hỏi nữa”. Vân Ánh Lục vẫn kiên quyết giữ vững lập trường.

Nếu bây giờ Tần Luận có thanh đao trong tay, hắn ắt phải bỏ cái đầu đá của Vân Ánh Lục ra để thanh tẩy đầu óc cho nàng.

“Ánh Lục, nàng có biết tình hình hiện giờ nghiêm trọng thế nào không? Nói ta biết đi, có phải nàng đã để mình bị cuốn vào vòng xoáy thị phi trong cung?” Hấn sợ làm cô hoảng sợ nên đành mềm mỏng dò hỏi. “Có biết được đầu đuôi câu chuyện thì ta mới giúp nàng được, gã hàng xóm của nàng vốn là người không dễ đối phó, nàng tuyệt đối không được để lộ chân tướng, nhất định phải suy nghĩ kỹ rồi hãy nói”.

“Tần công tử, đầu đuôi câu chuyện này rất đơn giản. Một người nhờ tôi chuyển thư, rồi lại có một người ép buộc tôi đến trị thương cho một người”. Vân Ánh Lục thận trọng buông lời.

“Vậy lần tới nàng còn định đóng vai người tốt nữa không?” Ánh mắt sắc bén của Tần Luận hướng thẳng về phía cô. Lập trường của nha đầu này thật kiên định, e là hấn phải tự tìm hiểu ngọn ngành mọi chuyện thôi.

“Đó chỉ là chuyện nhắc tay thôi mà, tôi đâu có làm gì sai”.

“Nhưng nàng cũng nên biết nhìn mặt mà giúp người”. Tần Luận oán hận đáp trả.

Vân Ánh Lục đuối lý im lặng. Ngay từ lần đầu gặp Cổ Lệ, cô đã linh cảm cô công chúa này không phải là người đơn giản, nhưng không nghĩ lại phức tạp đến độ này! Có phải Thác Phu vào cung là để ám sát Lưu hoàng thượng không? Trời ạ, có phải thiếu chút nữa cô đã gián tiếp ám hại Lưu hoàng thượng không?

Trong lòng Vân Ánh Lục run sợ như thể phạm phải tội lỗi đại nghịch bất đạo.

“Được rồi, không nhắc tới việc này nữa”. Tần Luận thở dài, “Gã thương nhân Ba Tư kia chắc sẽ rời thành Đông Dương nhanh thôi, mọi việc rồi sẽ nhanh chóng trôi qua, việc nàng cần làm lúc này là lập tức gạt bỏ hết mọi chuyện trong đầu đi”.

“Tần công tử, anh thử nói xem vì sao bọn họ lại bắt người áo lam kia?” Vân Ánh Lục hỏi, “Trong thành Đông Dương chẳng lẽ không có tự do ngôn luận sao?”

Tần Luận mơ hồ mỉm cười, “Gần đây trong thành bùng lên lời đồn đại rằng đương kim thiên tử là đứa bé nghèo bị tráo làm thái tử từ khi còn rất nhỏ. Nói cách khác, người ngồi trên ngôi cửu ngũ kia chính là hoàng thượng giả mạo”.

“Sao lại như thế được?” Vân Ánh Lục tròn mắt chau mày. Ngay như trong bệnh viện phụ sản, hàng ngày có đến mấy trăm đứa trẻ được sinh ra mà còn không có chuyện trả nhầm con, nữa là trong hoàng cung, bao nhiêu người vây quanh một sản phụ, có muốn nhầm cũng khó mà nhầm được!

Tần Luận lắc đầu, dăm chiêu đáp. “Chuyện này chẳng thể rõ được, chỉ biết rằng tin đồn này lan khắp phố lớn ngõ nhỏ khiến cho chỗ nào cũng đầy mật thám, chỉ cần gió thổi cỏ lay một chút cũng đã có người phải vào ngục tối. Nàng ở bên ngoài nói chuyện cũng phải giữ mồm giữ miệng đấy”.

“Ôi, đúng là trên cao gió lạnh[3]”. Vân Ánh Lục chép miệng, “Hoàng thượng thật là đáng thương”.

[3] Nguyên văn là “cao xứ bất thắng hàn” trích trong bài dân ca Thủy điệu ca đầu – Trung thu thời Bắc Tống.

“Nàng đồng cảm với hoàng thượng sao?” Tần Luận kinh ngạc.

“Chẳng lẽ hoàng thượng không đáng được đồng cảm?” Vân Ánh Lục hỏi ngược lại, “Ngày ngày ngoài chuyện quốc sự bọn bề, anh ta vừa phải đề phòng bị ám sát lật đổ vừa phải dõ dảnh đám phi tần đông đúc trong hậu cung, bây giờ lại còn bị đặt điều phỉ báng, cuộc sống thật lắm thăng trầm”.

Tần Luận phì cười, ban đầu hắn còn giữ ý cười mím, về sau không nhịn được ôm bụng cười ha hả, trào cả nước mắt.

Xe ngựa thông dong gõ nhịp trên đường một lúc rồi dừng lại trước chùa Từ Ân. Hai người họ cùng dạo quanh chốn cũ, mẫu đơn đã tàn, nhưng khách hành hương vẫn không giảm đi là mấy. Đứng bên ao Dưỡng Sinh, nhớ lại tình cảnh hôm xem mắt, Tần Luận càng thêm xao động trong lòng.

Trong cảnh sắc cỏ cây tươi đẹp, gió núi hiu hiu mát mẻ, mọi u ám trong lòng Vân Ánh Lục dần được rũ bỏ, nét cười tươi tắn hơn bội phần.

Tần Luận cả mừng, vội nắm tay cô hàn huyên đủ chuyện để làm đẹp lòng giai nhân. Hai người ở trên núi tới tận lúc trời xế bóng mới quay về.

Trên đường vào thành, lúc ngang qua khách điểm Thác Phu ở, Vân Ánh Lục khẽ đẩy màn xe, nhìn theo cho đến khi khuất hẳn. Đột nhiên cô chợt nhận ra trên đời này có rất nhiều chuyện đều từ chữ “duyên” mà thành.

Tần Luận tiếp tục dẫn Vân Ánh Lục tới phường Vong Ưu ở khu phố phía bắc thành Đông Dương.

Do trong nội thành có lệnh cấm đi lại ban đêm nên ngoại trừ quý tộc đại quan ra, bách tính rất ít khi rời nhà vào buổi tối. Nhưng ở phường Vong Ưu, đêm đến mới là lúc náo nhiệt nhất. Phường Vong Ưu, tên cũng như nghĩa, là nơi để tiêu sầu giải buồn với đủ loại thanh lâu, rạp hát, quán trà... Thường thường sau khi trời nhá nhem tối, tao nhân mặc khách, quan viên hào sảng mới ghé đến chơi đùa thâu đêm, đến tận lúc bình minh ló rạng, mới tốp năm tốp ba túy lúy ra về.

Khi Tần Luận và Vân Ánh Lục tới phường Vong Ưu, mặt trời đã tắt bóng. Trên phố, đèn lồng bắt đầu được treo khắp, từng tốp người bắt đầu xuất hiện trên con đường quanh co uốn khúc. Vân Ánh Lục hứng thú quan sát mọi thứ xung quanh.

“Chẳng phải nàng từng là khách quen ở đây sao, Vân Nhĩ Thanh công tử?” Tần Luận giở giọng điệu trêu chọc. Hắn dịu dàng đặt tay lên eo Vân Ánh Lục, đề phòng cô bị xô đẩy.

Vân Ánh Lục nhún vai ra chiều không quan tâm, cô mãi nhìn theo một cô nương xinh đẹp vừa đi ngang qua, mang theo mùi hương quyến rũ trong gió.

“Các cô nương hồng bài ở đây đều là tri kỷ của nàng đấy”. Tần Luận chỉ vào dãy lầu cao nối nhau san sát, đèn lồng sáng rực, phản chiếu những gương mặt đậm đà phấn son. “Nhưng hôm khác hẵng tới, hôm nay chúng ta đi nghe hí khúc đã”.

Bóng tối mỗi lúc một sâu, tiếng mõ điểm canh đã vang khắp nơi.

Tần Luận dẫn Vân Ánh Lục theo dòng người đi qua một cánh cổng sơn đen. Khu nhà rộng lớn này có ba cửa, bên trong là dãy hành lang uốn khúc hoa lệ cùng lầu son gác tía lộng lẫy tráng lệ, khoảng trống chính giữa còn được dựng một sân khấu rộng lớn. Từng nhóm vũ nữ thướt tha đứng hai bên sân khấu, cổ áo trễ nải để lộ khoảng ngực trắng muốt như bạch ngọc, đầu cài kim bộ điều[4] lấp lánh, làn váy mỏng làm nổi bật lên thân hình khêu gợi quyến rũ, duyên dáng yếu điệu.

[4] Một dạng trang sức bằng vàng hoặc bạc gắn lục lạc của các vũ công Ba Tư xưa.

Đường đường là thiên kim đại tiểu thư nhưng Vân Ánh Lục không khỏi dán chặt mắt vào đám vũ nữ trước mặt. Tần Luận bật cười, đưa cô tới ngồi dãy ghế ngay sát sân khấu.

“Không được đi đâu đấy, ta đi một chút sẽ quay lại”. Tần Luận ghé sát tai cô thì thào.

Cô gật đầu, mắt vẫn hướng lên sân khấu. Phía sau tấm màn đỏ có mấy bóng người đang lúi húi chỉnh sửa gì đó. Bên cạnh là hai cây

nền lớn, cao tầm một trượng, tỏa chiếu sân khấu rực rỡ như ban ngày.

Lúc này, cánh màn sân khấu chậm rãi mở ra, một cô nương mặc áo trắng váy đỏ, che mặt bằng tấm sa mỏng, trông rất yếu điệu thướt tha.

Đám người ở bên dưới lập tức hò hét vang dội: “Đào Hồng cô nương!” , “Đào Hồng cô nương!”

Cái tên này nghe rất quen, Vân Ánh Lục khẽ nhú mày nghĩ thầm. Nhạc công ở phía sau sân khấu ôm đàn tì bà gảy một nốt nhạc trong trẻo làm thanh âm huyền ảo dưới sân khấu dần lắng xuống. Mọi người nín thở lắng nghe khúc nhạc dạo đầu, cô gái xoay người, thánh thót cất tiếng hát.

Chương 29: Tranh giành tình cảm

“Tựa hoa trong sương, tựa tuyết trước gió, tựa mây vờn mưa. Vốn kẻ vô tình, trôi dạt thành duyên, lại thành đa tình. Tây hồ, Nam mạch, Đông thành. Chẳng quản định, tiền xuân đi. Gió đông bạc bẽo, lãng tử bạc tình, giai nhân bạc mệnh...”.

Tiếng hát của cô gái ban đầu còn rời rạc, về sau trở nên ấm áp hơn, cuối cùng là tràn ngập ai oán buồn thương. Câu hát cuối cùng nàng ngân mãi không dứt, khiến tình khúc càng thêm réo rắt, thê lương.

Đám người bên dưới trầm trồ khen ngợi không ngớt, kẻ cảm động rơi lệ cũng không ít. Cô gái lui xuống sân khấu thay y phục, tiếng hát đã dừng nhưng nhạc điệu vẫn còn vang với tiếng tì bà làm chủ đạo, các nhạc khí khác hòa theo thanh âm thánh thót, tiếng tơ tiếng phách rộn rang, tiết tấu uyển chuyển điêu luyện. Tuy nhiên đối với người không có lấy một tế bào nghệ thuật nào như Vân Ánh Lục, đó chỉ là một dạng “tiếng ồn” dễ nghe mà thôi.

Tiếng vỗ tay vang dội như sấm, tấm màn sân khấu trong nháy mắt lại được kéo ra lần nữa. Lần này là mấy cô vũ nữ thướt tha yêu kiều lên sân khấu, tiếng hát lạnh lạnh cùng vũ khúc lay động lòng người choáng ngợp bao ánh mắt tài tử ngồi dưới, thực là áo tiên không vết chỉ khâu[1].

[1] Ý chỉ sự hoàn mỹ, hoàn hảo không chút sai sót.

Màn múa vừa dứt, tiếng tì bà lại vang lên khiến ai ai cũng hào hứng hoan hỉ đón nhận, riêng Vân Ánh Lục lại có chút thấp thỏm không yên. Cô đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh, Tần công tử đi đâu thế nhỉ, một chốc một lát của hắn quả không hề vắng đây.

Đào Hồng cô nương lại bước lên sân khấu trong tiếng reo hò cổ vũ của rất đông khán giả bên dưới. Khi tấm màn thêu dương liễu

được vén lên bởi bàn tay ngọc ngà của mỹ nhân, Vân Ánh Lục vô tình hướng mắt vào bên trong, ngạc nhiên tới mức quên cả thở, nhạc sư gảy đàn tì bà phía sau màn không ai khác chính là anh chàng Tần Luân lắm mưu nhiều kế.

Đứng trên sân khấu, Đào Hồng cũng không kém phần kinh ngạc khi phát hiện Vân Nhĩ Thanh công tử đang ngồi bên dưới trong bộ y phục nữ.

“Đào Hồng cô nương, biểu diễn bài Khuê trung oán của Vân Nhĩ Thanh công tử cho chúng tôi nghe đi nào”. Một anh chàng đứng bật dậy trong đám khán giả, hét to đề nghị.

Đào Hồng sững người, khuôn mặt hiển hiện nỗi đau khổ tổn thương không thể nguôi ngoai. Đột nhiên, đôi mắt phượng trào ra hai dòng lệ nóng hổi, nàng ôm mặt chạy nhanh khỏi sân khấu.

Tình cảnh bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

Chủ phường hát vội vàng ra hiệu cho mấy cô vũ nữ lên sân khấu biểu diễn màn ca vũ vô cùng quyến rũ để bình ổn lại không khí ồn xao như ong vỡ tổ.

Vân Ánh Lục ngò nghếch nhú mày, Đào Hồng cô nương chẳng phải là nữ tử thanh lâu mà cô từng gặp ở lầu Tụ Hiền sao?

“Vân Nhĩ Thanh”. Một giọng con gái vang lên sau lưng Vân Ánh Lục, cô xoay người lại, hóa ra là Đào Hồng cô nương đeo mạng mặt, đang nhìn cô tóe lửa, “Hai năm nay, người đã lừa tỷ muội bọn ta, lừa dối tình cảm của bọn ta, còn...”

Đào Hồng khẽ liếc nhìn trang nam tử tuấn tú đang đi lại gần. Cái người ngạo khí xung thiên ấy hôm trước đột nhiên tới phường hát, bỏ ra một số bạc lớn yêu cầu nàng ca bài tử của Vân Nhĩ Thanh, còn mình thì ẩn sau màn sáo gảy đàn tấu nhạc. Nàng trộm mừng tưởng hẳn làm vậy là do cảm sắc mến tài mình, ngờ đâu hẳn làm thế là vì muốn mua nụ cười người khác.

“Tôi thất hứa với cô điều gì à?” Vân Ánh Lục đang chưa rõ đầu cua tai nheo ra sao, bất an hỏi.

“Ta cứ tưởng ngươi vô tình là vì không hiểu nổi lòng nữ tử, hóa ra lại là thổ ngỗ giả chương[2]. Như vậy không phải ngươi đã lừa dối ta sao?” Đào Hồng xấu hổ đăm ra tức giận, nước mắt chan chứa không ngừng.

[2] Trích điển trong Kinh thi. Có con trai thì chơi ngọc chương, có con gái thì chơi miếng ngói (ngỗ). Về sau từ “lộng chương” và “lộng ngỗ” được dùng để ví con trai, con gái.

Vân Ánh Lục day day sống mũi lảng tránh, có lẽ lúc này cô nên im lặng thì hơn.

“Ánh Lục, màn biểu diễn thô lậu của ta có khiến nàng vui lên chút nào không?” Tần Luận nhăn nhó co duỗi hai bàn tay, đã lâu không gảy đàn, thật là vừa đau vừa mỏi!

Ánh mắt dịu dàng của hấn bủa vây Vân Ánh Lục, chẳng hề mảy may để ý đến nét mặt đau khổ của Đào Hồng.

Hóa ra hấn làm thế vì cô. Vân Ánh Lục có chút xúc động trong lòng. “Tâm trạng của tôi đã khá hơn nhiều rồi”.

Tần Luận mỉm cười nắm lấy tay cô. “Vậy chúng ta mau hồi phủ thôi, bằng không lần sau bá mẫu sẽ không cho phép ta dẫn nàng ra ngoài nữa”.

Đào Hồng chua chát nhắm mắt.

Vân Nhĩ Thanh thật thiện nghệ trong việc nắm bắt tâm tư của cả nữ tử lẫn nam nhân. Nàng sao có thể không hâm mộ được đây?

“Nghe từ khúc của mình được người khác xướng ca, nàng có cảm giác gì không?” Tần Luận ân cần hỏi.

Hai người chậm rãi đi về phía xe ngựa trong cảnh trăng thanh gió mát.

“Anh nói bài hát vừa rồi là do tôi viết lời?” Vân Ánh Lục kinh hãi hỏi lại. Cô thực sự tài năng như vậy sao?

“Ừ, nàng quên rồi à?” Tần Luận chau mày, vén màn xe, đỡ cô lên xe ngựa.

“Đạo gần đây tôi rất hay quên”. Vân Ánh Lục cười gượng, “Nhưng nghe ra mới thấy ca từ thật ai oán sâu não”.

“Ánh Lục, chuyện trước kia đã quên thì quên hẳn đi, nàng không nên quay đầu lưu luyến gì nữa. Hôm nay nàng có thấy vui không?” Bên trong xe ngựa tối om, hẳn lợi dụng thời cơ, ngồi xích lại gần, âu yếm nắm tay cô.

Vân Ánh Lục đang mãi trầm tư, hồi lâu sau mới chịu mở miệng. “Tần công tử, tôi có chút tò mò muốn hỏi, nếu có gì thất lễ mong anh bỏ qua. Anh hay mặc đồ màu mè, lại chơi tì bà rất giỏi, vậy anh có thích phụ nữ không?”

Tần Luận sững sốt một lúc rồi bật cười ha hả: “Ánh Lục, không phải vì hoài nghi này mà nàng mới nói chúng ta không hiểu rõ về nhau đấy chứ?”

“Cũng không hẳn là tất cả”. Vân Ánh Lục thành thật trả lời.

“Ánh Lục, Tần gia ta kinh doanh hai mặt hàng trái ngược nhau. Hằng ngày đối mặt không phải bệnh nhân thì cũng là người chết, thế nên tâm trạng cũng bị nhuộm phiền muộn. Ta chọn y phục rực rỡ là để tâm trạng thoải mái hơn, còn về việc chơi đàn tì bà, đó là vì trong các loại nhạc khí, ta cảm thấy chỉ có nó mới tỏ rõ nỗi niềm cảm khái khó giải bày”.

Vân Ánh Lục kinh ngạc nhìn Tần Luận, không khỏi thay đổi cách suy nghĩ về con người này. “Vẻ mặt tươi cười của anh cũng không phải là thật tâm mà chỉ là cách để giải tỏa tâm lý?”

“Đúng thế. Chuyện khiến ta phiền lòng cũng không ít, tỷ như việc nàng cứ lần lữa không chịu đính ước đó. Tâm can thật đau như cắt”.

Tần Luận mượn gió đẩy thuyền, ỉ ôi thuyết phục.

Vân Ánh Lục cúi đầu khó xử. “Thực sự rất xin lỗi anh, tôi... vẫn chưa nghĩ tới chuyện kết hôn, mà cũng không biết sẽ lưu lại nơi này trong bao lâu...”

Giọng cô càng lúc càng nhỏ, xe ngựa lại xóc nảy dữ dội nên Tần Luận chỉ nghe tiếng được tiếng mất. “Vậy tạm thời chưa thành thân, chúng ta đính ước trước nhé?”

“Đính ước à...” Vân Ánh Lục nhướn mày, không biết nên nói gì mới phải.

Tần Luận thở dài, ngày lại ngày, chẳng có tiến triển gì cả. Không hề gì, quản bao nước thăm non xa, để ta tìm kiếm cho ra bạn lòng[3].

[3] Nguyên văn là hai câu thơ “Lô mạn mạn kì tu viễn hề, ngô tương thượng hạ nhi cầu tác”, trích trong bài Ly tao của Khuất Nguyên, bản dịch của Nhưộng Tống.

Tần Luận đỡ Vân Ánh Lục xuống xe ngựa, dưới quầng sáng nhạt nhòa của chiếc đèn lồng, hấn lưu luyến ngắm nàng.

“Sáng mai ta tới đón nàng đến tiệm thuốc”. Giả như vô ý, hấn lướt tay lên gò má trắng mịn của cô.

Vân Ánh Lục thoáng chút bối rối, cô vội tìm có thoái thác, “Ngày mai, ngày mai... tôi có...”

“Quyết định như vậy đi!” Tần Luận không cho cô có cơ hội viện cớ, lập tức ngắt lời. “Nàng vào nhà đi, để mắt ta được tiễn nàng một đoạn”.

Vân Ánh Lục bật cười vẫy tay từ biệt Tần Luận rồi đi theo ông già giữ cửa của Vân phủ vào trong. Trăng non treo cao, gió đêm thổi khẽ. Trên đường đi về khuê phòng, ngang qua bờ tường ngăn cách hai nhà Vân Đỗ, cô ngoái đầu nhìn về góc vườn quen thuộc.

“Á!” Vân Ánh Lục nhanh tay bịt chặt miệng, bước chân dừng khựng giữa chừng.

Ở đầu tường, một bóng người cao lớn sừng sững hiện lên, từ khoảng cách rất xa, cô vẫn có thể cảm nhận được nộ khí ghê người từ đó phát ra.

“Đại thúc, bác mau quay về đi, cháu tự về phòng được rồi”. Vân Ánh Lục thấp giọng nói với người giữ cửa.

“VẬY LÃO NÔ SẼ GIAO ĐÈN LỒNG LẠI CHO TIỂU THƯ”.

“KHÔNG CẦN ĐÂU, BÁC CẦM LẤY MÀ VỀ”.

Chờ ông già giữ cửa đi xa, Vân Ánh Lục mới cúi đầu đi đến bờ tường như một đứa bé mắc lỗi. Tim đập thành thịch, lục phủ ngũ tạng nhào lộn trong bụng, cô thầm cầu xin thượng đế vạn ngàn lần đừng để Đỗ Tử Bân hỏi lại chuyện của Thác Phu. Cô không giỏi nói dối, dưới lập luận sắc bén của anh ra, ắt chẳng chống đỡ được bao lâu.

“CÓ BIẾT GIỜ LÀ CANH MẤY KHÔNG?” Khẩu khí của Đỗ Tử Bân còn ghê hơn cả mẹ già lo con gái gặp chuyện không may bên ngoài.

Hắn đứng đây đã lâu, hai vai thấm đầy hơi sương, mới nhìn thấy có người khoan thai hồi phủ.

“TÔI KHÔNG CÓ ĐỒNG HỒ NÊN KHÔNG BIẾT THỜI GIAN CỤ THỂ THẾ NÀO, CHẮC CŨNG GẦN NỬA ĐÊM RỒI”. Vân Ánh Lục ngoan ngoãn trả lời.

“VÂN TIỂU THƯ, CÔ THẬT SỰ LÀM TA THẤT VỌNG”. Đỗ Tử Bân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“TÔI RẤT XIN LỖI”. Vân Ánh Lục nghĩ ngay tới chuyện Thác Phu.

“Còn dám mở miệng xin lỗi? Cô luôn miệng nói không thích Tần công tử, vậy mà vừa quay đầu đã cùng hắn tay trong tay, sánh vai kè bước trước mặt mọi người. Cô nam quả nữ đi tới tận tối mịt mới về, cô có biết như vậy nghĩa là gì không?”

Cả người Đỗ Tử Bân chìm trong bóng đêm, duy chỉ có đôi mắt lóe sáng bất thường.

Vân Ánh Lục ngăn người ra hồi lâu rồi bối rối giải thích: “Chuyện ấy thì có nghĩa lý gì, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường thôi”.

“Cô quả thực là hết thuốc chữa”. Đỗ Tử Bân thật sự không còn gì để nói, Vân phu nhân không dạy dỗ nàng những chuyện tối thiểu này sao? Hắn buộc lòng phải làm hàng xóm kiêm chức mẹ già, tận tình khuyên bảo. “Hôm nay cô đã tỏ rõ với bàn dân thiên hạ rằng cô chuẩn bị được gả cho Tần công tử. Nói cách khác, hắn sắp sửa trở thành vị hôn phu của cô rồi”.

Lời này do chính miệng nói ra, từng câu từng chữ như cửa sâu vào trái tim Đỗ Tử Bân. Hắn và nàng đính ước bốn năm, trò chuyện chỉ đôi câu, cũng chẳng hề có chuyện cầm tay liếc mắt, vậy mà nàng mới quen Tần công tử có vài ngày mà đã thân thiết như thế, thâm tình như thế.

So với người ta, thật sự tức chết mà!

“À!” Vân Ánh Lục thấy hắn không nhắc nhỡ đến chuyện Thác Phu, tâm trạng như cất được gánh nặng. “Anh lại chuyện bé xé ra to, hôm nay Tần Luận và tôi bát phổ dạo chơi, sau đó cùng ăn một bữa cơm. Mọi việc chỉ có thể, anh đừng hiểu sai”.

“Ta nghĩ sai?”

Đỗ Tử Bân á khẩu trong giây lát. Nếu hắn nghĩ sai thì trên đời còn ai nghĩ đúng.

“Ta hỏi cô lần nữa, cô đã quyết định thành thân với Tần công tử?” Nếu là như vậy, hắn sẽ không ôm hi vọng nữa, không nhìn tới nàng nữa, cũng không quan tâm đến nàng nữa.

Vân Ánh Lục mặt không đổi sắc, ngẩng đầu từ tốn đáp. “Đỗ đại nhân, vấn đề này tôi đã trả lời anh quá nhiều lần”.

Phát điên lên mất. Nàng trả lời như thể đó là sự đương nhiên, còn hấn là kẻ lắm chuyện những nhiều. “Vân tiểu thư, nếu vậy, lần sau cô không được tùy tiện nắm tay kẻ má bát phở với Tần công tử. Bằng không, sẽ làm phụ thân cô mất hết thể diện”.

“Vậy tôi có thể đi cùng ai?” Vân Ánh Lục khiêm nhường thỉnh giáo.

“Trúc Thanh, song thân cô, họ hàng thân thích đều được”. Trong bóng đêm, ánh mắt Đỗ Tử Bân lấp lánh vui mừng, một cảm giác ngọt ngào khó bày tỏ dâng tràn trong lòng hấn.

“Nếu bọn họ không có thời gian, ta cũng có thể đi cùng... nàng”.

Tâm sự về một người đặc biệt đã từng bị năm tháng lãng lẽ ẩn giấu ở một nơi thật sâu nay bỗng chốc trỗi dậy thật mạnh mẽ. Vốn tưởng mọi tâm tư đã bị thời gian nhấn chìm, thế nhưng có ai ngờ nỗi niềm yêu dấu ấy lại như một sinh mệnh độc lập, không chịu sự chi phối của lý trí con người, ẩn tàng trong cô quạnh nhưng vẫn duy trì sự sống rồi bất ngờ nở hoa khoe sắc mê hoặc lòng người.

Tình chẳng biết vì đâu, ngày càng thêm sâu đậm. Không cách nào ngăn nỗi cũng không cách nào diễn nổi.

Dưới ánh mắt sâu thẳm của hấn, Vân Ánh Lục bỗng nhiên cảm thấy tim đập chân run, hoảng loạn vô cớ.

“Thời gian cũng không còn sớm, nàng mau về phòng nghỉ ngơi đi. Lần sau bất kể làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ cho kỹ rồi hãy làm”. Hấn cố lấy lại phong thái tự nhiên như thường, nói xong xoay người bước xuống mấy bậc đá.

“Đỗ... đỗ đại nhân, kỳ thật cũng không có chuyện gì... chỉ là tôi muốn hỏi một chút, anh nói chỉ có người thân cận mới được đi cùng tôi, vậy anh... là người thân thế nào với tôi?”

Đỗ Tử Bân không quay đầu lại, một hồi lâu, hấn mới nghiêm túc lên tiếng. “Chúng ta không phải là hàng xóm thân thiết hay sao?”

Vân Ánh Lục cả đêm mơ thấy ác mộng. Đầu tiên cô mơ thấy Cổ Lệ cầm kiếm từng bước tiến sát lại gần Lưu hoàng thượng, sau đó là Thác Phu giương cung nhắm bắn anh ta, rồi cả đám oanh oanh yến yến trong hoàng cung cùng nhau chỉ trỏ cười nhạo Lưu Huyền Thần là kẻ giả mạo. Lưu hoàng thượng đứng sững trong vòng vây, không trốn cũng chẳng tránh, bóng dáng cô độc lẻ loi lạ thường. Cô đứng ngay bên cạnh, muốn ra tay giúp đỡ nhưng chân lại như hóa đá.

Cô kinh hoàng bật dậy, mồ hôi túa ra đầm đìa, hướng mắt ra bên ngoài cửa sổ, trời hãy còn chưa tỏ mặt người.

Sau đó, Vân Ánh Lục không ngủ thêm được nữa.

Lúc rời giường, càng nghĩ cô càng cảm thấy lo lắng, bất luận thế nào cũng muốn vào cung một chuyến xem tình hình ra sao. Có tận mắt nhìn thấy Lưu hoàng thượng, cô mới có thể an tâm. Vân Ánh Lục còn chưa kịp thông báo cho cha mẹ đã vội vàng vàng thay y phục, dặn dò xa phu chuẩn bị xe rồi nhanh chóng vào cung.

Tần Luật đi đến Vân phủ để đón giai nhân hiển nhiên phải đối diện với khoảng không lạnh lung. Từ sân trong của Vân phủ, gương mặt anh tuấn chợt nghiêm lại.

“Các vị tỷ tỷ, hôm nay Vân thái y thật sự không có trong thái y viện, đại nhân đang nghỉ ngơi ở phủ nhà”.

Ngoài cổng thái y viện, Tiểu Đức Tử liếm liếm đôi môi khô cong, giải thích lần thứ một trăm lẻ một với đám cung nữ đang vây chặt kín.

Từ sau buổi giảng bài, Vân thái y nghiêm nhiên trở thành thần tượng mới trong hoàng cung. Vân thái y không chỉ trị được bệnh khó nói cho phụ nữ mà còn có thể dạy bạn cách làm đẹp, cách giữ gìn nhan sắc và sức khỏe.

Thế nên ngày nào cũng có người mang khăn lụa, túi thơm tới thái y viện tìm, mượn có hỏi han để đưa mảy liễu mắt với Vân thái y.

Nhóm phi tần nương nương thì không thể bạo dạn như cung nữ, nên thường lấy có trong người không khỏe để truyền Vân Ánh Lục tới khám tại điện.

Càng ngắm gương mặt thanh tú kia càng thấy đáng yêu, nếu được ôm hôn một cái thì thích biết bao. Đã vậy, Vân Ánh Lục còn luôn cười đùa dịu dàng, bao dung đón nhận những lời đùa giỡn càng khiến cho trái tim bọn họ mềm như nước.

“Không đúng, mấy hôm trước không phải người đã thông báo hôm nay Vân thái y bắt đầu kiểm tra sức khỏe từng cung hay sao? Bắt đầu từ cung của Ấn phi đi”. Trần Hương đảo mắt, lớn tiếng tranh giành.

“Sao có thể bắt đầu từ cung của Ấn phi được, theo địa vị trong hậu cung, phải là tẩm cung của thái hậu, tẩm cung hoàng hậu, tiếp đến là tẩm cung của Nguyễn thực nghi mới tấn phong chứ”. Một cung nữ khác không phục, khinh thường liếc mắt nhìn Trần Hương.

“Vân thái y muốn đến đâu thì đến, người quản được à?” Khẩu khí của Trần Hương cũng thực ngang tàng.

“Ấn phi nương nương chỉ sinh được tiểu công chúa chứ đâu phải tiểu hoàng tử, người đặc ý cái gì chứ?” Cô cung nữ kia cũng một hai không chịu nhường.

“Chúng quy vẫn hơn mấy con gà mái chỉ biết ăn mà không biết đẻ trứng”.

“Người...”

“Ta làm sao?”

Bốn mắt nhìn nhau tóe lửa, rút kiếm giương cung, xoa tay giậm chân, chuẩn bị nghênh chiến.

Tiểu Đức Tử vội vàng chen giữa hai cung nữ, miệng không ngớt kêu van. “Hai bà cô của tôi ơi, tôi lừa hai cô làm gì chứ. Vì trong người không khỏe, nên Vân thái y đã hỏi phủ nghi ngại rồi”.

“Tôi trở lại rồi đây”. Bên ngoài đám đông, bỗng nhiên vang lên một giọng nói hững hờ.

“Vân thái y!” Khói súng ngập ngựa lập tức chuyển thành mây lành ngũ sắc, tất cả cung nữ không hện mà cùng quay sang Vân Ánh Lục, ai nấy tươi cười như hoa như ngọc.

Vân Ánh Lục mỉm cười nói. “Các vị tiểu thư[4] hãy mau hồi cung, hôm nay tôi sẽ cùng Tiểu Đức Tử sắp xếp nhật trình, ngày giờ kiểm tra cụ thể thế nào sẽ thông báo đến từng cung sau. Chúng tôi sẽ căn cứ theo lượng người nhiều ít của từng cung để sắp xếp trước sau, các vị tiểu thư không cần tranh cãi, tất cả đều sẽ được tận tình chăm sóc”.

[4] Trong tiếng Hán hiện đại “tiểu thư” chỉ có nghĩa là “các chị” nhưng trong thời cổ đại đây lại là danh xưng tôn quý dành cho khuê nữ.

Vân thái y không gọi tên bọn họ mà một điều gọi tiểu thư hai điều gọi tiểu thư, cách xưng hô này có thể khiến người ta động tâm cỡ nào chứ? Các cung nữ dịu dàng ôm ngực, vẻ mặt vui sướng khôn tả.

Tiểu Đức Tử nhắm mắt chán nản.

“Nhanh ra xem đi, Viên thực nghi và Cổ thực nghi đang đánh nhau đấy”. Một tiểu cung nữ vừa chạy vừa hỗn hển thông báo từ xa.

Tính hiếu kỳ của phụ nữ vốn vô cùng lớn, vừa nghe có kịch vui để xem, lập tức kết bầy bay đi cả.

Vân Ánh Lục sững người một lát rồi cũng chạy đến tầm cung của Cổ Lệ, chẳng phải cô đã dặn Viên Diệc Ngọc phải nằm sấp trên giường sao? Chỉ vài phút sau, gần như toàn bộ nữ nhân trong cung đều có mặt tại đây, vây kín vòng trong vòng ngoài, đến kiến cũng không lọt vào nổi.

Các cung nữ thoạt nhìn thấy cô đều tự động đứng tránh sang một bên, Vân Ánh Lục thở dài ngao ngán khi trông thấy cảnh tượng

trước mắt. Viên Diệc Ngọc cầm thanh trường kiếm còn Cổ Lệ cầm ngọn roi dài, cả hai giống hệt hai Mẫu sư[5] đang bắt phân thắng bại, sau lưng Viên Diệc Ngọc có vết máu rịn trên áo.

[5] Chỉ nhân vật Lỗ Chi Mẫu sư trong Liệt nữ truyện.

Nguyễn Nhược Nam điềm nhiên nhìn sự việc diễn ra từ đằng xa, khi nhận thấy Vân Ánh Lục đang nhìn mình, nàng ngượng ngùng cúi đầu.

“Hai vị thực nghi sao lại đánh nhau vậy?” Vân Ánh Lục hỏi một cung nữ đứng bên cạnh.

Cô cung nữ vừa cười vừa mĩa mai vừa đáp. “Còn có thể là vì gì chứ, chung quy là vì chuyện hoàng thượng sẽ lâm hạnh nương nương nào đêm nay thôi”.

“Vậy đêm nay hoàng thượng quyết định lâm hạnh thực nghi nào?” Vân Ánh Lục không khỏi có chút căng thẳng. Cổ Lệ thì hành tung nguy hiểm còn thân thể Viên Diệc Ngọc thì không thể nào rồi.

“Là Nguyễn thực nghi”.

“Hả?” Vậy hai người kia đánh nhau làm gì?

“Vì không được hoàng thượng lâm hạnh nên Cổ thực nghi và Viên thực nghi bắt đầu chế nhạo nhau, nói qua nói lại một hồi cuối cùng hai vị nương nương nổi giận xông vào đánh nhau”.

Thật là hữu sức mà không có hữu dụng. Vân Ánh Lục nhún vai, định xen vào ngăn cản.

“Hai vị muội muội, mau mau dừng tay”. Một âm thanh yêu kiều vang lên, Ấn Tiểu Yên đột ngột xuất hiện, không nề nguy hiểm xông thẳng vào giữa đường roi ánh kiếm, khiến ai cũng sợ toát mồ hôi hột.

Cổ Lệ và Viên Diệc Ngọc đánh nhau đã mệt, thể diện cũng mất hết, vừa hay đang muốn xuống thang giảng hòa nên nhanh chóng

thu bình khí, thoái lui sang một bên.

“Hai vị muối muối, có gì mà phải tranh chấp, on mưa móc của hoàng thượng không hề thiên vị, chỉ là trước hay sau mà thôi. Đừng giận, đừng giận, bình tĩnh lại kéo người khác chê cười. Hôm nay bản cung đích thân làm món bánh tai hồng gia truyền để ba vị muối cùng nếm thử. Không phải bản cung khoe khoang nhưng loại bánh này, trong cung không ai làm ngon hơn bản cung đâu”. Ấn Tiểu Yên mỉm cười, lệnh cho các cung nữ vây xem giải tán rồi vây gọi Nguyễn Nhược Nam lại gần, một tay kéo Cổ Lệ một tay kéo Viên Diệc Ngọc, đi tới phong đình gần đó. Theo sau bọn họ là một cung nữ ôm hộp thức ăn.

“Viên thực nghi, lưng cô thế nào rồi?” Vân Ánh Lục chậm chậm theo sau, khi đi ngang qua người thị tì xách hộp thức ăn, cô khẽ ngáng chân làm cô gái ngã dúi về phía trước. “Bộp!”, hộp thức ăn rơi khỏi tay, mấy cái bánh tai hồng lăn vào bụi cỏ gần đó, lấm đầy bụi đất.

“Con nô tì chết dẫm, dám cả gan phá hủy tâm huyết của bản cung”. Ấn Tiểu Yên vung tay giáng cho thị tì của mình hai cái tát nổ đom đóm, sau đó còn đạp mạnh vào bụng cô cung nữ khiến cô gái tội nghiệp sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, nhào người ôm chân Ấn phi khóc lóc cầu xin.

Ba tân thực nghi đưa mắt nhìn nhau, không thể tin được Ấn phi hiền thực và người phụ nữ chanh chua trước mắt này là cùng một người.

“Ấn phi nương nương, thực xin lỗi, là do tôi đi đứng không cẩn thận nên va phải cô ấy, nương nương muốn trách cứ thì cứ trách tôi. Bánh tai hồng này làm như thế nào, phiền nương nương cho tôi biết công thức để tôi làm gửi lại”. Vân Ánh Lục nhìn Ấn Tiểu Yên bằng ánh mắt vô thần, thâm trầm tựa động không đáy.

Ấn Tiểu Yên nhận ra hành động của mình có chút thất thố, vội thay đổi khẩu khí. “Vân thái y nói gì vậy, chỉ là mấy cái bánh thôi mà. Chẳng qua, bản cung đang muốn thể hiện thành ý với các vị muội muội, ngò đâu nửa đường gây gánh nên tức giận chút thôi”. Nói xong, đôi mắt phượng của Ấn phi chậm rãi chuyển hướng sang Nguyễn Nhược Nam nhu mì đứng bên cạnh, “Chúc mừng muội muội”.

Nguyễn Nhược Nam đỏ mặt, chầm chậm cúi đầu thi lễ, “Nhược Nam ở trong cung phải thỉnh giáo tỷ tỷ nhiều”.

“Muội đã coi trọng bản cung như vậy, sau này chúng ta qua lại nhiều hơn nhé”. Ấn phi ôn hòa mỉm cười.

Hai người hàn huyên thêm mấy câu, thoáng chốc đã trở nên thân thiện. Ấn Tiểu Yên liền cùng Nguyễn Nhược Nam đi vào tâm cung của Nguyễn Nhược Nam, vui vẻ chuyện trò.

Cổ Lệ và Viên Diệc Ngọc mặt lạnh như tiền, lùi thúi ra về như gà trống chiến bại.

Vân Ánh Lục một lần nữa khâu lại vết thương trên lưng Viên Dục Ngọc, sau đó dặn đi dặn lại nếu để vết thương toác miệng ra lần nữa, vết sẹo sẽ còn khó coi hơn trước.

Viên Diệc Ngọc cắn môi im lặng, dáng vẻ hiên ngang oai hùng như bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh.

Tiếp đó, Vân Ánh Lục tới cung của Cổ Lệ.

“Hôm qua người có tới khách điểm đó không? Hấn sao rồi?” Cổ Lệ vừa nhắc thấy Vân Ánh Lục, đã mở miệng hỏi.

“Có phải cô và anh ta muốn ám sát hoàng thượng?” Vân Ánh Lục nhìn thẳng vào mắt Cổ Lệ, đáp trả bằng một câu hỏi.

Cổ Lệ lắc đầu, “Bản cung thật sự yêu hoàng thượng, sao có thể ám sát chàng được? Hôm đó là chuyện ngoài ý muốn, Thác Phu chỉ

muốn gặp mặt bản cung chứ không hề có ý đồ sát hại hoàng thượng. Tiểu y quan, người thật trung thành với hoàng thượng”.

“Tôi chỉ không muốn ngồi chung thuyền với cô quá lâu thôi”. Vân Ánh Lục từ tốn tiếp lời, “Thác Phu dưỡng thương thêm hai ngày nữa là sẽ bình an vô sự, tôi đã bốc sẵn cho anh ta mấy thang thuốc rồi”.

“Tiểu y quan, sao người không hỏi vì sao Thác Phu muốn tới gặp bản cung?” Cổ Lệ nhướn mày hỏi.

“Biết càng nhiều càng nguy hại đến tính mạng. Cô là người gây mầm họa, tôi muốn tránh không được, thắc mắc thêm làm gì”. Vân Ánh Lục nói xong, quay hòm thuốc chuẩn bị rời đi.

Cổ Lệ níu tay cô lại, sượng sùng hỏi thêm. “Tiểu y quan, bản cung trước kia từng... mất một đứa con, liệu giờ còn có thể hoài thai được không? Bản cung muốn sớm hoài thai long tử để chiếm trọn trái tim hoàng đế. Người có thể khám cho bản cung không?”

Vân Ánh Lục ngược mặt lên, sắc mặt không chút biến đổi. “Tôi sẽ khám trong ngày kiểm tra sức khỏe ở tẩm cung của cô”.

Cô gỡ tay Cổ Lệ ra, thương xót nhớ tới hình ảnh Thác Phu đang nằm trên giường, cũng tóm lấy tay áo cô như Cổ Lệ lúc này, luôn miệng hỏi công chúa có khỏe không, công chúa sắp đến rồi chứ. Nét thâm tình trên khuôn mặt người đàn ông Ba Tư ấy khiến cô không khỏi động lòng.

Về phương diện tình cảm, từ trước đến nay cô luôn cho rằng đây là thứ phức tạp nhất và cũng dễ thay đổi nhất trên thế gian này, dù có vắt óc suy nghĩ kiểu gì cũng không thể tìm được đáp án.

Vân Ánh Lục vừa rời tẩm cung Cổ Lệ thì gặp Nguyễn Nhược Nam đang tiễn Ấn Tiểu Yên ra về. Nguyễn thực phi dừng lại bên đường, có ý chờ Vân Ánh Lục cùng đi một đoạn.

“Vân thái y, hình như ngài nhất bên trọng nhất bên khinh rồi, hết vào cung của Viên thực nghi rồi lại đi đến cung của Cổ thực nghi, chỉ duy tâm cung của bản cung là không ghé tới, vì sao vậy?”

“Bởi vì Nguyễn thực nghi hoàn toàn khỏe mạnh nên không cần tới tới”. Vân Ánh Lục uể oải đáp. Nguyễn Nhược Nam quả thực rất đẹp, giống như viên minh châu khoe sắc dưới ánh mặt trời, hòa quang tỏa khắp nhưng không làm người ta chói mắt mà vô cùng thích thú.

“Vân thái y, đó cũng có thể là một lý do. Tuy nhiên, sau khi được nghe Vân thái y giảng bài, bản cung vô cùng kính nể tài học của ngài, dù không dám đòi hỏi Vân thái y chiếu cố đến nhưng cũng xin đừng xa lánh bản cung, có được không?”

Nguyễn Nhược Nam đỏ mặt, ánh mắt lấp lánh như sao trời

Vân Ánh Lục nghe mà giật mình thon thót. Lời này của Nguyễn Nhược Nam là toan tính trước sau[6] hay chỉ khéo lo trời sập?

[6] Nguyên văn “vị vũ trù mâu” nghĩa là phòng bị cho ngày bão lũ.

Cô tự nhủ thầm, chắc là vế thứ hai. Thiên vị không phải tính cách của cô.

“E hèm!” Lưu Huyền Thần dẫn đầu một đoàn thái giám thị vệ đi tới. Nhìn thấy Vân Ánh Lục và Nguyễn Nhược Nam ánh mắt đan nhau, trong lòng hắt chột thấy có chút không vui, khẽ hắng giọng đánh tiếng.

“Hoàng thượng”. Nguyễn Nhược Nam vội cúi người thi lễ.

Vân Ánh Lục gật đầu chào hỏi Lưu Huyền Thần như từ trước tới giờ vẫn thế. Nhìn thấy Lưu hoàng thượng tiền hô hậu ứng như thế này khiến cô nhe nhồm hơn nhiều, con ác mộng tối qua rốt cuộc cũng chịu tan biến.

“Nhược Nam, lại gần đây để trẫm ngắm nàng rõ hơn nào”. Lưu Huyền Thần khẽ gọi.

Nguyễn Nhược Nam đỏ mặt bước lại gần, hấn nâng khuôn mặt kiều diễm của nàng lên, dịu dàng bình phẩm. “Quả là tiểu nữ mang dòng dõi như hương, khí chất quả thực bất phàm. Nghe nói nàng cũng là tài tử nổi danh, tiếng thơm lan khắp? Khi nào có thời gian, trẫm sẽ ghé thăm cung cùng nàng ngâm thơ tụng phú”.

“Thần thiếp... thần thiếp nín thở chờ mong ngày đó”. Nguyễn Nhược Nam then thùng cúi đầu nhưng lại bị bàn tay cứng như thép nguội của Lưu Huyền Thần giữ chặt, đành cả gan đối mặt với long nhan trong giây lát, rồi lập tức quay mặt tránh đi.

Lưu Huyền Thần khẽ nhếch môi cười. “Tối nay trẫm sẽ ngự giá đến cung Nguyễn thực nghi, phủ Nội vụ đã thông báo cho nàng chưa?”

Nguyễn Nhược Nam mặt đỏ như ráng chiều, dịu dàng đáp. “Vâng, thần thiếp biết rồi, thần thiếp xin... chuẩn bị nghênh giá”.

“Vậy thì nàng về trước đi, chung sống hòa thuận với mấy vị tỷ muội mới, không được cậy sủng ái mà kiêu ngạo đâu đấy”. Ngón tay Lưu Huyền Thần lướt nhẹ vành tai Nguyễn Nhược Nam khiến thân thể mềm mại của nàng không khỏi run nhẹ.

Nàng đi rồi, trên con đường nhỏ vẫn còn lưu lại mùi hương thanh mát, rất lâu không tan biến.

Lưu Huyền Thần bỗng đặc ý cất tiếng hỏi. “Vân thái y, khanh thấy trẫm và khanh, ai hấp dẫn hơn?”

La công công theo hầu phía sau đột nhiên ho sặc mấy tiếng vội quay người né tránh. Từ nãy đến giờ Vân Ánh Lục đứng bên cạnh bàn quan y tượng gỗ, cô do dự một lúc rồi mới trả lời, “Đương nhiên là Lưu hoàng Thượng”.

Lưu Huyền Thần cười ha hả không dứt.

“Anh yêu chiều mỹ nhân là chuyện riêng của anh, tôi không có sở thích như thế”, Vân Ánh Lục điềm nhiên nói tiếp. Lưu Huyền Thần ngang nhiên tán tỉnh Nguyễn Nhược Nam như vậy, thực khiến người ta không khỏi trăn trở ghen hòng.

Nét cười bên khóe miệng Lưu Huyền Thần còn chưa thu lại đã đột ngột biến mất. Vừa rồi hẳn cố ý diễn trò chòng ghẹo Nguyễn Nhược Nam để chứng tỏ sức quyến rũ của mình, nào ngờ chưa lòn lảnh thành lòn què, lại bị Vân Ánh Lục châm chọc một phen.

“Hoàng cung là nhà của trẫm, trẫm thích làm gì thì làm”. Hẳn thẹn quá hóa giận, cãi bừa một câu.

“Vậy anh cứ tự nhiên, tôi nghỉ phép tiếp đây”. Vân Ánh Lục căn môi, bình tĩnh lướt qua Lưu Huyền Thần đi về hướng thái y viện.

“Khanh dám bỏ đi trước mặt trẫm?” Lưu Huyền Thần đang phê tấu chương ở ngự thư phòng thì nghe thái giám bẩm báo hai vị thực nghi đang đánh nhau dữ dội, hẳn bực mình đi tới hậu cung dẹp loạn, nào ngờ lại gặp Vân thái y, tất cả phiền não lập tức tan biến, hẳn thừa cơ trêu đùa tiểu thái y một chút.

“Lưu hoàng thượng, nếu anh có nhiều sức lực như vậy, mau đi quản đám nữ nhân của anh đi. Phức tạp quá đi mất!” Vân Ánh Lục bực bội nhìn bàn tay Lưu Huyền Thần đang níu tay áo cô lại. “Phiền anh ban ơn mưa móc công bằng, đừng thiên vị người nào cả”.

“Khanh lại muốn trẫm y theo báo cáo của khanh mà làm?” Nghĩ đến bản báo cáo kia, Lưu Huyền Thần vừa bực mình vừa buồn cười.

“Lưu hoàng thượng là người có chủ kiến, bản báo cáo đó chỉ là đề xuất của cá nhân tôi thôi. Xin anh buông tay để tôi còn hồi phủ”.

“Khanh đã tiến cung thì không được tính là ngày nghỉ nữa. Hôm nay tâm tình trẫm đang rất tốt, khanh cùng trẫm trò chuyện chút nhé”. Lưu Huyền Thần ung dung mỉm cười.

“Chuyện gì?”

“Khanh biết đối thơ không?” Lưu Huyền Thần và Vân Ánh Lục cùng sóng vai bước đi trên con đường nhỏ.

Vân Ánh Lục chép miệng chán nản, “Lưu hoàng thượng, xin anh đừng đề cập tới chuyện này, đây là nỗi đau trong lòng tôi”.

Lưu Huyền Thần gật đầu, hỏi tiếp. “Vậy chơi cờ được không, hay gảy đàn vậy?”

“Lưu hoàng thượng, ngoại trừ khám bệnh ra, tôi chẳng có thú vui nào cả. Những thứ mà anh nói đó, Nguyễn thực nghi đều là cao thủ đấy. Trả lời xong rồi, tôi quay về thái y viện làm việc đây”. Hiện tại Lưu hoàng thượng không đói bụng cũng không ốm đau, cô chẳng còn việc gì ở đây nữa.

“Vậy thì chúng ta cùng đi khám bệnh”. Lưu Huyền Thần lẳng lặng dõi theo bóng dáng mảnh khảnh của cô rồi đột nhiên nói.

Vân Ánh Lục nghi hoặc quay người lại hỏi. “Ai ốm sao?”

Chương 30: Bắt mạch cho quý

Có vẻ như bệnh nhân này ở một nơi rất xa. Vân Ánh Lục ngồi trong xe ngựa, nhìn hàng quán bên ngoài lướt qua tầm mắt, trong lòng thầm nghĩ.

Lưu Huyền Thần ngồi đối diện với cô mang vẻ mặt thâm trầm không sao dò đoán, ngoài ra trên xe còn có cả hàng xóm cách vách nhà cô - thượng thư bộ Hình Đỗ Tử Bân trung nghĩa chính trực.

Đỗ thượng thư đột nhiên bị hoàng thượng triệu vào cung, vội vội vàng vàng thay thường phục đến gặp thì thấy có một cỗ xe ngựa đỗ ngay trước cổng thành, nhìn vào trong thì thoáng thấy bóng người. Đến khi lại gần hẳn không che giấu nổi vẻ mặt kinh ngạc.

Vân Ánh Lục cũng giật mình tròn mắt nhìn hẳn, Lưu hoàng thượng làm chuyện gì cũng xuất quỷ nhập thần, đi khám bệnh cũng phải dẫn theo thượng thư bộ Hình đi cùng, rốt cuộc đây là màn diễn gì vậy?

Chẳng lẽ người cần khám bệnh là một tội nhân?

“Lên xe rồi hãy nói”. Trông thấy vẻ mặt ngổ ngàng của hai thần tử trung tín, Lưu Huyền Thần thoáng chút phật ý trong lòng. Hẳn thay long bào bằng bộ y phục gấm màu ngọc trai nhằm giấu đi phong thái đế vương, nhưng dáng vẻ hiên ngang tiêu dật vẫn khiến người khác không thể xem thường.

Xe ngựa bắt đầu chuyển bánh, theo sau là bốn thị vệ cưỡi ngựa, người nào cũng to cao tráng kiện, ánh mắt sắc bén như hung ưng, lưng đeo bội kiếm sáng lóa khiến cho bất cứ ai trong vòng trăm mét cũng không rét mà run. Vân Ánh Lục tò mò ngoái nhìn mấy lần.

“Đó là bốn thị vệ thân cận của trẫm, nhưng vẫn chưa phải là người giỏi nhất. Đứng đầu đám thị vệ là ngự tiền đới đao hành tâu

Giang Dũng, cao thủ nhất đẳng trong hoàng thành, tinh thông mười tám môn võ nghệ, khi nào có cơ hội trầm sẽ giới thiệu hẳn với khanh. Đạo gần đây thái hậu thường xuất cung dâng hương ngoạn cảnh nên trầm tạm thời phái hẳn theo hầu thái hậu mấy ngày”. Lưu Huyền Thần nhìn theo hướng mắt của Vân Ánh Lục, khoan hòa điểm đạm giải đáp.

Đỗ Tử Bân không khỏi kinh ngạc. Từ khi đỗ đầu khoa thi cho tới lúc vào triều làm quan cũng đã hai năm có lẻ, hẳn luôn được hoàng thượng trọng dụng nhưng chưa từng thấy vẻ mặt ôn hòa, trù mến của người như khi nói chuyện với Vân Ánh Lục lúc này. Không, không phải chỉ với mình hẳn, chưa từng có vị đại thần nào được đối đãi trọng hậu như vậy. Theo như những gì hẳn biết, hiện tại hoàng thượng vẫn chưa biết thân phận nữ nhi của Vân Ánh Lục, vậy lẽ gì chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, nàng ấy đã lọt vào mắt xanh của hoàng thượng?

Hẳn luôn tự nhận mình thông minh tuyệt thế nhưng xem ra bây giờ đầu óc đông đặc như đá tảng.

“Đỗ khanh, khanh nói qua cho trầm nghe tình hình mấy hôm nay và chuyện truy bắt thích khách đi”. Lưu Huyền Thần thu hồi ánh mắt hướng về phía Vân Ánh Lục, quay đầu lại bàn chuyện với Đỗ Tử Bân.

Đỗ Tử Bân sững người trong giây lát, liếc mắt nhìn Vân Ánh Lục, muốn nói rồi lại thôi.

“Không sao, Vân thái y không phải người ngoài, khanh cứ nói, đừng ngại”. Lưu Huyền Thần nhanh chóng nhận ra vẻ lo lắng của Đỗ Tử Bân, liền lên tiếng trấn an. Vân Ánh Lục nhướng mắt bất mãn, anh chàng hàng xóm thân thiết coi cô là loại tiểu nhân cần đề phòng sao?

Đỗ Tử Bân sắp xếp lại mọi thông tin trong đầu rồi chấp tay tâu: “Hoàng thượng, lá thư nặc danh ấy ban đầu xuất hiện ở hoàng cung,

sau đó lại được gửi tới đến bộ Hình dưới hình thức đơn cáo trạng khiến bách tính xôn xao, phố lớn ngõ nhỏ đều đồn thổi về việc này. Một ngày trước, vi thần đã bắt được một gã kể chuyện trong một tiệm cơm, gã thêm mắm dặm muối để biến chuyện này thành chuyện truyền khẩu trong dân gian. Sau một hồi truy vấn nghi phạm, tất thấy đều như hoàng thượng sở liệu, nơi phát tán tin đồn quả thật là từ gia nhân trong phủ Tề vương”.

“Đỗ khanh, khanh nghĩ mà xem, ai lại ăn no rồi việc phát tán lời đồn thổi để làm nhiễu loạn dân tâm chứ? Trừ phi lời đồn này hữu ích với người đó thì hắn mới hao tâm tốn sức như thế. Trẫm suy đi tính lại, cũng chỉ có mình hắn thôi”. Lưu Huyền Thần thoải mái đưa ra nhận định, còn gương mặt anh tuấn của Đỗ Tử Bân vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm nghị như thường.

“Hoàng thượng, có điều Tề vương toàn thân bất toại, cấm khẩu đã sáu năm nay rồi, lời đồn này có ích lợi gì với hắn chứ?” Đỗ Tử Bân cau mày chất vấn.

Chưa cần bàn đến chuyện hoàng đế nước Ngụy phải có những năng lực gì, nhưng chí ít cũng phải tọa triều giám quốc bởi thể chế quốc gia đâu thể thay ngai vàng thành long sàng mà nằm thượng triều! Bất kể phe phái ủng hộ Tề vương hùng hậu thế nào thì Tề vương cũng không thể qua được cửa này. Huống chi đương kim thiên tử anh minh quyết đoán, thành tựu hiển hách, lại được chính tiên hoàng truyền thụ đế vị. Tề vương chẳng qua chỉ chiếm ưu thế về tuổi tác, còn những mặt khác thì đều thua xa. Hắn không nghĩ Tề vương lại có thể làm mấy chuyện ngu ngốc đó, vả lại ông ta thân mang trọng bệnh, đâu thể rời giường ử mưu. Nhưng lời đồn thổi đang ngày càng phát tán rộng rãi, rốt cuộc mục đích của nó là gì?

Trong lòng Đỗ Tử Bân có một dự cảm đáng sợ, thành Đông Dương e là sắp lâm vào cảnh huyết vũ cuồng phong rồi. Hắn ngồi thẳng người, trên vai như mang một gánh nặng vô hình.

“Đúng vậy, trăm cũng thấy điểm này thật kỳ lạ. Trên đời này liệu kỳ tích có xảy ra không? Thế nên hôm nay trăm dẫn Vân thái y theo là muốn kiểm chứng chuyện này xem sao, đồng thời trăm muốn Đỗ Khanh dùng tư duy sắc bén của mình để hỗ trợ phán đoán”.

“Lưu hoàng thượng, Đỗ thượng thư, tôi có thể nói chen vào một câu không?” Nghe nhắc đến tên mình, Vân Ánh Lục không thể không lên tiếng.

Khóe miệng Đỗ Tử Bân giật giật, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của chính mình. Hắn đang bàn luận đại sự cơ mật với hoàng thượng, nàng không nghe ra hay sao?

“Vân thái y cứ nói”. Lưu Huyền Thần gật đầu khích lệ.

“Lưu hoàng thượng, con người ta đáng quý ở chỗ tự mình biết mình có phải không? Tuy tôi nghe không hiểu lắm hai người đang nói chuyện gì, nhưng xem ra cũng không phải chuyện nhỏ. Tôi thân là thái y, nhưng chỉ là thái y chuyên chữa bệnh phụ nữ thôi, hai người có hiểu không?”

Lưu Huyền Thần mím môi nén cười, cố duy trì vẻ mặt quan trọng của mình. “Trăm cũng biết sơ qua một chút”.

“Vậy thì tốt rồi. Lưu hoàng thượng, xin hỏi bệnh nhân kia là phụ nữ à?”

“Không phải!”

“Lưu hoàng thượng, không phải tôi không muốn giúp anh, nhưng việc này anh nên suy nghĩ cẩn thận, mau đổi thái y khác đi!” Vân Ánh Lục thoáng đau đầu, cô đã nhắc đi nhắc lại chuyện mình chỉ chuyên chữa bệnh cho phụ nữ, nhưng bọn họ vẫn cố tình tảng lờ, cứ như bệnh gì cô cũng chữa được. Lần trước Cổ Lệ cũng vậy. “Tôi chỉ sợ làm hỏng đại sự của hai người thôi. Nếu là bệnh xoàng bệnh vặt kiểu như bị thương bên ngoài hay đứt tay trúng tên thì tôi còn có giúp được, còn những bệnh khác thì tôi vô phương cứu chữa”.

“Trúng tên?” Đỗ Tử Bân chau mày, nhìn thẳng vào mắt cô, “Vân thái y đã từng trị thương cho người nào bị trúng tên à?”

Vân Ánh Lục sợ tới mức ngã lăn xuống sàn xe, mặt cắt không còn giọt máu. Trời ơi, sao cô lại lòi chuyện ấy ra làm ví dụ chứ? Thật chỉ muốn tự vả vào miệng mình, “Tôi nào... nào có nói gì đến chuyện trúng tên đâu, tôi chỉ nói là... bị thương nhẹ...”

Ông trời phù hộ, rốt cuộc cô cũng biến báo được rồi. Đúng là sợ toát cả mồ hôi.

“Đỗ khanh, thời gian qua trăm đã để khanh chịu nhiều áp lực nên khanh mới đa nghi như vậy. Khanh xem, Vân thái y bị khanh dọa sợ chết ngất rồi đây này”. Lưu Huyền Thần xót xa đỡ Vân Ánh Lục ngồi dậy.

“Hoàng thượng, vi thần có phần nóng vội nên trông thấy cây cỏ lại tưởng là binh lính[1]”. Cơ mặt Đỗ Tử Bân khẽ giật giật khi nhìn thấy hoàng thượng nắm tay Vân Ánh Lục, lại còn vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô an ủi. Trong lòng hấn vang lên hồi chuông cảnh báo, hấn sao có thể sơ suất bỏ qua đối thủ đáng gờm ở ngay trước mắt như vậy được? Nếu đem tất cả lên bàn cân so sánh, thì Tần công tử e là không đủ tư cách để nhắc đến.

[1] Nguyên văn là “thảo mộc giai binh”. Phù Kiên nhà Tiên Tần dẫn binh đánh chiếm Đông Tấn, tới lưu vực sông Phì, leo lên thành Thọ Xuân nhìn ra xa thấy cây cỏ nhấp nhô mà tưởng quân Tấn truy kích, liền sợ hãi rút chạy. Câu thành ngữ chỉ lúc hoang mang nên nhìn nhầm.

“Vân thái y, hết sợ rồi chứ?” Lưu Huyền Thần nhẹ nhàng hỏi, nhìn thấy Vân Ánh Lục gật đầu, tâm trạng hấn mới được thả lỏng phần nào. “Trăm rất tin tưởng y thuật của khanh, khanh không cần xem nhẹ chính mình. À, Đỗ khanh, khanh nói tiếp về chuyện truy bắt thích khách đi”.

Đỗ Tử Bàn cố gắng ổn định lại tâm trạng, tập trung vào việc công. “Thần đã thăm dò hành tung của các tộc dị vực lưu trú trong thành Đông Dương và đã loại bỏ gần hết nghi vấn, ngoại trừ người Bắc triều và người Ba Tư. Người Bắc triều và triều Ngụy ta dùng chung ngôn ngữ nên cũng có thể khẳng định họ không liên can gì đến chuyện này. Mỗi hiềm nghi hiện tại chỉ còn có người Ba Tư. Sứ thần Ba Tư sau đại hôn của công chúa Cổ Lệ đã nhanh chóng rời khỏi kinh thành, đích thân thượng thư bộ Lễ đã tiễn bọn họ lên thuyền, có lẽ giờ họ đã đi được vài trăm dặm ngoài biển rộng rồi. Hiện chỉ còn rải rác hơn mười thương nhân Ba Tư ở lại kinh thành để buôn bán, vì thần đã cho người giám sát chặt chẽ khách điểm của bọn họ, nhất cử nhất động thần đều nắm trong tay”.

“Được rồi, trăm... Vân thái y, khanh không được khỏe sao?” Lưu Huyền Thần chợt nhận thấy bàn tay nhỏ nhắn trong tay mình đột nhiên lạnh toát, vội quay sang hỏi. Khuôn mặt Vân Ánh Lục không có một tia huyết sắc, đôi môi trắng bệch run rẩy không ngừng.

Đây chẳng phải là tra tấn nhau sao, Vân Ánh Lục thực sự rất muốn biết gã họ Đỗ thích nói bóng gió kia rốt cuộc đã biết được bao nhiêu phần sự thật về hành tung của cô rồi?

“Tôi vẫn khỏe!” Vân Ánh Lục gượng cười, thăm dò nhìn Đỗ Tử Bàn. “Đỗ đại nhân, vậy rốt cuộc anh đã phát hiện ra... người nào tình nghi chưa?”

“Vân thái y, đây là bí mật của bộ Hình, sao ngài lại tò mò như thế?” Đỗ Tử Bàn nhíu mày chất vấn.

“À, thì ra là bí mật không thể tiết lộ, vậy tôi không hỏi gì nữa đâu”. Vân Ánh Lục trong lòng lo ngay ngáy như đang ngồi trên than nóng, “Thế... vụ án này khi nào thì kết án?”

“Khi nào bắt được thích khách thì sẽ kết án”. Đỗ Tử Bàn nói lời vô cùng kín kẽ.

Vân Ánh Lục co rúm người lại, thiếu chút nữa là chui vào lòng Lưu Huyền Thần né tránh. Thôi thế là xong, cuộc sống có rất nhiều trải nghiệm thú vị, nhưng chuyện ngồi tù này, cô không hề muốn thử chút nào. Không biết tội truyền tin cho hung thủ, chữa bệnh cho tội nhân, theo pháp quy của triều Ngụy, sẽ phải ngồi tù bao lâu? Trúc Thanh có đưa cơm cho cô không? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ánh Lục trong nháy mắt như bị mây mù che phủ, tâm trạng rối như tơ vò.

“Đỗ Khanh, lần sau chúng ta đừng nói những chuyện đáng sợ như thế trước mặt Vân thái y nữa, tay Khanh ấy đã lạnh ngắt cả rồi”. Lưu Huyền Thần dịu dàng chà xát bàn tay nhỏ nhắn của Vân Ánh Lục, hi vọng có thể làm nó ấm lên đôi chút.

Sắc mặt Đỗ Tử Bân không còn trắng bệnh nữa mà chuyển sang xanh mét, mười ngón tay siết chặt. Hắn thực rất muốn cho Vân Ánh Lục một trận nên thân. Nam nữ thụ thụ bất thân, trong Nữ nhi kinh không phải có dạy hay sao? Lại còn diễn trò trước mặt hắn nữa, muốn hắn tức chết hay sao?

“Hoàng thượng, tới phủ Tề vương rồi”. Xe ngựa chậm chậm dừng lại, thị vệ bên ngoài chấp tay bẩm báo.

“Ừ”. Lưu Huyền Thần đáp lời, thị vệ khẽ vén màn xe lên, thò đầu vào thấp giọng nói. “Vừa có một cỗ xe ngựa chạy ra từ phủ Tề vương, hình như là của Kì thừa tướng”.

Lưu Huyền Thần và Đỗ Tử Bân đưa mắt hội ý.

“Hôm nay trăm không mời mà tới, không biết hoàng huynh xoay xử thế nào đây”. Lưu Huyền Thần mỉm cười bước xuống xe, sau đó xoay người đỡ Vân Ánh Lục.

Đỗ Tử Bân chết sống ở đằng sau, nếu ánh mắt có thể giết người thì ắt Vân Ánh Lục đã bị ngàn vạn mũi tên xuyên thủng.

Tổng quan phủ Tề vương vừa tiễn khách xong đã thấy Lưu Huyền Thần xuất hiện, sợ tới mức hai chân mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất. “Tiểu nhân không biết hoàng thượng giá lâm nên không nghênh giá từ xa, vạn mong xá tội”. Giọng run run nhưng âm lượng lại không hề nhỏ, hết như cái loa công suất lớn, bay vào bên trong vương phủ.

Lưu Huyền Thần thản nhiên như không, khoan hòa độ lượng lên tiếng. “Đứng dậy đi! Hôm nay trẫm chợt nhớ ra đã nhiều ngày không gặp hoàng huynh nên mới đường đột ghé thăm. Tổng quản, thời tiết ấm áp như vậy, hoàng huynh có hay ra ngoài sưởi nắng không? Vân thái y nói ánh nắng mặt trời có tia tử ngoại gì đó có thể tiêu diệt được một số mầm bệnh, rất hữu ích với cơ thể”.

Tổng quản khom người, cố nặn ra nụ cười gượng gạo. “Hoàng thượng nói rất đúng ạ, thế nhưng Tề vương hiện giờ toàn thân bất toại, tiểu nhân cũng không...”

“Vậy thì khiêng cả giường ra ngoài”. Lưu Huyền Thần cất giọng lạnh lùng khiến tổng quản rùng mình ớn lạnh, vội vàng ngậm miệng.

“Hoàng thượng”. Một mệnh phụ xinh đẹp đẩy đà ôm đứa bé trai khoảng chừng bốn năm tuổi vội vàng chạy tới, vừa định quỳ xuống thi lễ thì Lưu Huyền Thần đã kịp ngăn lại.

“Hoàng tẩu, đây không phải là hoàng cung, không cần đa lễ như vậy. Phi nhi đã lớn như vậy rồi à?”

Lưu Huyền Thần nhìn đứa bé, ánh mắt không khỏi hâm mộ.

“Phi nhi, mau nói hoàng thượng vạn phúc đi con”. Tề vương phi khẽ giục con.

Lưu Phi không nhìn Lưu Huyền Thần mà hướng đôi mắt đen láy về phía Vân Ánh Lục, Vân Ánh Lục vốn thích trẻ con nên vội mỉm cười đáp lại.

“Đứa bé này rất giống phụ vương của nó, cứ nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp là không rời mắt được”. Tề vương phi đỏ mặt, nói.

Đỗ Tử Bân nghe vậy, đầu óc không khỏi choáng váng.

Lưu Huyền Thần cười ha hả, vuốt ve gò má mịn màng của Lưu Phi. “Vị này không phải nữ nhân xinh đẹp mà là thái y có y thuật cao diệu. Hôm nay trầm dẫn hấn tới đây là để xem bệnh cho phụ vương cháu”.

Vân Ánh Lục cười ngượng ngùng, cô thầm cho rằng Lưu Huyền Thần nói vậy là để tăng bốc y thuật của mình, nên không phản đối gì.

Đỗ Tử Bân lén lau mồ hôi trên trán, có phải hấn căng thẳng quá độ không? Vận khí của nha đầu Vân gia kia dường như không bình thường cho lắm.

Tề vương phi giật mình đưa mắt nhìn Vân Ánh Lục, gương gao mỉm cười. “Bệnh của Tề vương vẫn còn khiến hoàng thượng lao tâm khổ tứ như vậy, thần thiếp thật sự lấy làm áy náy. Chỉ hiềm phòng bệnh hôï thối, hơn nữa Tề vương bị bệnh lâu như vậy, danh y gì cũng đều đã mời đến, thần thiếp sợ hoàng thượng phải thất vọng...”

“Hoàng tẩu nói gì vậy chứ, trầm và Tề vương chẳng phải huynh đệ ruột thịt sao? Vị này là thái y vừa tiến cung, y thuật cao minh bất phàm, nói không chừng sẽ tạo ra kỳ tích đấy! Ngày ngày trầm vất vả chuyện quốc sự, không có lúc nào nghỉ ngơi, nên rất hi vọng bệnh tình của hoàng huynh sớm ngày chuyển biến tốt đẹp để giúp trầm gánh vác một phần giang sơn. Các đại thần tuy một lòng trung thành nhưng cũng không bằng người trong nhà được. Hoàng tẩu, mời đi trước dẫn đường”.

Tề vương phi mím môi, buông Lưu Phi xuống rồi nghiêm cẩn dẫn mọi người đi đến hậu viện. Vân Ánh Lục quay đầu lại nhìn Lưu Phi nhắc chân đá mã cầu vào trong sân, khuôn mặt ngây thơ ánh lên vẻ

vui sướng, hạnh phúc. Hóa ra môn mã cầu này đã được dạy từ khi còn thơ bé, thật là thông dụng. Vân Ánh Lục cười khẽ.

Tề vương phủ lộng lẫy không khác gì hoàng cung, trong điện ngoài cửa vô cùng hoa lệ, nóc nhà bờ tường đều khảm ngọc lưu ly, tất cả tỏa sáng lấp lánh dưới ánh nhật quang.

Phòng bệnh của Tề vương được bố trí trong một biệt điện u tĩnh, không khí bên trong không hề ám mùi ẩm mốc hôi hám của người bệnh mà thoang thoảng mùi hương thanh nhã từ khóm hoa mộc cần ở góc phòng.

“Hoàng thượng, mời người ra phòng ngoài dùng trà, thần thiếp sẽ dẫn thái y vào trong”. Tề vương phi nói với Lưu Huyền Thần, “Hiện giờ Tề vương vô cùng gầy yếu, miệng méo, nước bọt chảy không ngừng, ngài ấy không muốn ai nhìn thấy bộ dạng thảm thương của mình, nên ngay cả thần thiếp cũng bị cự tuyệt không cho gặp”.

Tề vương phi ghen ngào nói, vành mắt bị bao phủ bởi một tầng nước mờ mờ.

Lưu Huyền Thần đau lòng gật đầu, “Trẫm tôn trọng ý kiến của hoàng huynh, trẫm sẽ cùng Đỗ đại nhân ngồi chờ ở bên ngoài. Vân thái y, khanh phải chân trị tận tình cho Tề vương, không được phép mắc sai lầm”.

Vân Ánh Lục nhú mày gật đầu, Tề vương này ắt hẳn chính là vị hoàng tử bị trúng gió hay đột quy gì đó mà Tiểu Đức Tử từng nhắc tới. Đối với loại bệnh này, cô có thể giúp gì đây? Cô đâu phải máy siêu âm, chỉ bắt mạch sông thì có tác dụng gì?

Tề vương phi, Lưu Huyền Thần cùng Đỗ Tử Bân ngồi bên ngoài hàn huyên chuyện phiếm, một tiểu nha hoàn từ trong phòng đi ra, đưa Vân Ánh Lục vào trong.

Đó là một căn phòng trang nhã, bài trí theo phong cách cổ điển với mùi đàn hương rất nồng, ở trong phòng đặt một chiếc giường

lớn, mảnh che bằng gấm bông rủ, trước giường còn đặt một đôi giày vải của đàn ông.

Vân Ánh Lục hít sâu một hơi, cố lấy hết dũng khí đi tới bên giường.

Nha hoàn mang đến một cái ghế cho Vân Ánh Lục rồi khom người kéo cánh tay của Tề vương từ sau bức màn ra. Cánh tay này rất gầy, da dẻ nhão nhoẹt, cơ thịt khô héo, năm ngón tay hơi co quắp, đầu ngón tay dính chút bụi đất.

Vân Ánh Lục kéo ống tay áo của Tề vương lên, nhẹ nhàng bắt mạch.

“Ầm! Ầm!” Cửa sổ căn phòng không cài kỹ then nên bị gió thổi bật tung, cánh cửa gỗ đập vào tường, phát ra âm thanh đinh tai.

Vân Ánh Lục giật mình ngoái đầu lại, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy một góc màn bị gió thổi tung để lộ đôi chân thô kệch.

Hai ngón tay của Vân Ánh Lục đang đặt trên cổ tay Tề vương không khỏi run rẩy.

“Thái y, bệnh của vương gia có chuyển biến tốt không?” Tiểu nha hoàn bưng tách trà đi vào, hạ giọng hỏi nhỏ.

“Tôi chưa bắt được mạch. À, tôi thuận tay trái, bắt mạch tay trái sẽ có phần chuẩn hơn”. Vân Ánh Lục mỉm cười rồi đổi tay một lần nữa đặt lên mạch đập.

Tiểu nha hoàn nhìn chăm chăm vào tay Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục nhắm mắt lại, nụ cười trên môi từ từ tan biến.

Lưu Huyền Thần và Đỗ Tử Bân chưa uống xong chén trà thì Vân Ánh Lục đã theo tiểu nha hoàn đi ra.

“Thái y, ngài có chẩn ra bệnh của vương gia không?” Tề vương phi không kìm được, đứng phắt dậy, hai tay run rẩy nắm chặt chiếc khăn lụa.

Vân Ánh Lục ngược đầu lên, đôi mắt như ánh sao xấu hổ sụp xuống. “Tề vương phi, tôi theo nghề y cũng đã mấy năm, võ số căn bệnh phức tạp cũng từng kinh qua nhưng quả thực chưa từng thấy ai mắc phải căn bệnh như Tề vương. Tôi đã cân nhắc tới tất cả khả năng có thể xảy ra nhưng vẫn không thể cho vương phi một đáp án chính xác. Mạch tượng của vương gia vô cùng yếu ớt, nhưng bên trong lại chứa một luồng chân khí mơ hồ, nếu luồng chân khí này thắng được bệnh khí, nói không chừng kỳ tích có thể xuất hiện với Tề vương”.

Tề vương phi hồi lâu mới hiểu được lời này của Vân Ánh Lục, vui mừng hỏi han. “Thái y nói bệnh của Tề vương có thể cứu chữa được?”

“Kỳ tích xuất hiện ở khắp nơi, nhưng với y học lại là vấn đề mà ngay cả thần tiên cũng khó lòng đoán định”. Vân Ánh Lục trả lời rất chân thành.

“Hoàng thượng, thần thiếp thực sự nể phục vị thái y này. Người đâu, trọng thưởng”. Tề vương phi vui mừng đến độ chân tay cũng trở nên luống cuống, “Hoàng thượng, sau này thần thiếp có thể phiên thái y tới vương phủ bắt mạch kê đơn cho vương gia hay không?”

Lưu Huyền Thần ý vị thâm trầm nhắm mắt suy nghĩ hồi lâu. “Đương nhiên là được, khi nào hoàng tẩu muốn vời Vân thái y tới cũng được. Vân thái y, còn không mau tạ ơn vương phi ban thưởng”.

Tiểu nha hoàn bê tới một khay gỗ phủ khăn lụa, Tề vương phi nhắc khăn lên, để lộ ra hai miếng ngọc bội thượng hạng.

Vân Ánh Lục xưa nay vốn dị ứng với những loại “phần thưởng” kiểu này, làm như vậy khác nào nhận bố thí của người khác, tâm tư thật không thoải mái.

Cô còn đang tìm có thoái thác thì Đỗ Tử Bân đã thản nhiên đẩy cô đến trước mặt Tề vương phi. Vân Ánh Lục bất đắc dĩ đón nhận hai miếng ngọc bội kia.

“Đa tạ!” Cô lễ phép nói rồi quay người lại trừng mắt nhìn Đỗ Tử Bân.

Đỗ Tử Bân mặt không đổi sắc, lảng tránh ánh mắt của cô.

Lưu Huyền Thần cùng Tề vương phi bàn chuyện thêm vài câu nữa rồi cáo từ về cung. Tề vương phi đợi tới khi xe ngựa khuất bóng, mới thở phào xoay người hồi phủ. Lúc này, trời đang dần xám xịt, mây đen kéo đến càng lúc càng dày, che khuất ánh tịch dương. Bên trong xe ngựa dần tối lại, nhìn không rõ mặt người.

“Vân thái y, khanh không có gì muốn nói với trẫm sao?” Lưu Huyền Thần bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Một hồi lâu sau Vân Ánh Lục ngẩng đầu, gio tay nắm lấy khoảng không như thể phải làm vậy để kiềm chế cảm xúc trong đáy lòng, đầu ngón tay vô ý chạm phải má Lưu Huyền Thần khiến hấn ngẩn ra rồi đột nhiên nắm lấy tay cô, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

“Sao vậy?” Giọng hấn vô cùng cẩn trọng.

Dây thần kinh của Đỗ Tử Bân cũng lập tức căng lên.

“Đó là một tử mạch, tuy cơ thể vẫn còn hơi ấm, nhưng hơi thở đã dứt, chắc chắn người này mới chết không lâu”. Vân Ánh Lục cố giữ bình tĩnh, nói tiếp “Tôi sợ mình chẩn đoán nhầm nên đã đổi tay, nhưng mạch tượng vẫn vậy. Người đó chắc chắn không phải là Tề vương. Tôi quan sát kĩ khớp xương thì nhận ra đó là cánh tay một người đã qua tuổi năm mươi, hơn nữa còn là người phải lao động nặng nhọc, lòng bàn tay dày đặc vết chai, móng tay có vết nứt và dính đầy bụi đất”.

“Khanh có sợ không?” Lưu Huyền Thần không ngạc nhiên khi nghe cô nói, hấn chỉ quan tâm tới cảm giác của Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục thở dài. “Đây không phải là lần đầu tiên tôi trông thấy người chết, thời gian thực tập trước kia, tôi còn phải giải phẫu tử thi mà! Nhưng đúng là vẫn có một chút giật mình, thật ra đây là lần đầu tiên tôi bắt mạch cho một người chết”.

“Vân thái y vẫn nói dối trôi chảy đấy thôi!” Trong bóng tối Đỗ Tử Bân khẽ hừ một tiếng, “Tề vương phi nghe Vân thái y nói xong, trong lòng còn nảy sinh thiện cảm với ngài cơ mà”.

“Tôi không nói dối. Cơ thể con người vốn có tế bào khỏe mạnh và tế bào gây bệnh, một khi tế bào gây bệnh chiến thắng tế bào khỏe mạnh thì người ta sẽ mắc bệnh. Nhưng nếu tự bản thân con người sinh ra kháng thể miễn dịch lại với tế bào gây bệnh thì khi đó người ta sẽ khỏi bệnh”. Vân Ánh Lục vội phản bác.

“Rõ khéo biện minh”[2]. Đỗ Tử Bân bực bội nhắm mắt, nghĩ lại cảnh tượng Vân Ánh Lục tự nhiên như thường khi ở phủ Tề vương, trong lòng hần chột nổi cơn chấn động. Nha đầu kia thật không hề ngốc!”

[2] Nguyên văn là câu nói của Khổng Tử “Xảo ngôn, lệnh sắc, tiến hĩ nhân”, nghĩa là kẻ khéo nói, dễ thay đổi nét mặt thì có ít lòng nhân.

“Làm tốt lắm, những lời khanh nói vừa hay lại là những lời Vương phi muốn nghe. Hôm nay, trăm đột ngột ngự giá tới phủ Tề vương khiến bọn họ trở tay không kịp, do tình thế cấp bách nên chắc đã đánh chết một gia nhân để thay thế”. Lưu Huyền Thần lạnh lùng nhếch miệng, “Hôm nay xem như trăm đã khẳng định được suy đoán trong lòng. Đỗ khanh, đây có được tính là kỳ tích chúng ta thu hoạch được hôm nay không?”

“Đúng vậy, thưa hoàng thượng, đây đúng là một kỳ tích. Vi thần vừa thấy tiểu vương tử trong lòng đã vô cùng kinh ngạc, một người đã nằm bất động nhiều năm không thể nào sinh con được. Hoàng

thượng, theo suy đoán của thần, có lẽ Tề vương đã khỏi bệnh từ năm năm trước rồi”. Đỗ Tử Bân nói.

“Đỗ khanh quả rất thông minh”, Lưu Huyền Thần gật đầu tán thưởng, “Từ ngày trăm đẳng cơ, vẫn luôn dõi mắt đến phủ Tề vương. Tiểu vương tử chưa phải là điểm mấu chốt trong chuyện này. Trước khi Tề vương đổ bệnh, vương phi đã hoài thai đứa bé. Điểm mấu chốt là ở việc vương phi nói câu trước không khớp với câu sau và không khí trong vương phủ rất kì lạ. Cái gì mà có mùi hôi thối, cái gì mà bộ dạng khó coi không muốn gặp người khác. Một người đã cấm khẩu thì đâu có thể biểu đạt được ý kiến?”

“Còn cả đôi giày vải trước giường và người đàn ông ở sau tấm màn nữa”. Vân Ánh Lục nói chen vào, “Một người nằm liệt trên giường đâu cần đến giày, hơn nữa lại còn né tránh sau màn, nhất định là không muốn để người khác nhận diện”.

“Hoàng thượng”, Đỗ Tử Bân buột miệng hỏi, “Vi thần trộm nghĩ sau này không nên để Vân thái y phải tới nơi nguy hiểm như vậy nữa, Vân thái y... tay không tác sát, trói gà không chặt, như vậy rất nguy hiểm”.

Lưu Huyền Thần nheo mắt, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

“Có gì nguy hiểm đâu, tôi tới khám bệnh thì ảnh hưởng gì đến người khác. Anh nghĩ nhiều quá đấy”. Vân Ánh Lục khó hiểu lên tiếng.

Đỗ Tử Bân thở dài, vừa mới khen nàng ta thông minh, giờ lại nổi tính ngốc lên rồi. Nàng ấy không biết mình đã nằm trong danh sách những người Tề vương muốn diệt khẩu hay sao?

“Trăm cho rằng Tề vương mới khỏi bệnh khoảng hai năm nay, bằng không mấy năm trước sao lại không hề có động tĩnh gì? Xem ra trong cung chắc chắn có nội ứng của hắc thân phận người này ắt không hề thấp, trăm nhất định phải đào sâu suy nghĩ mới được”.

Lưu Huyền Thần né tránh câu hỏi của Đỗ Tử Bân bằng việc chuyển hướng đề tài.

“Người nào mà to gan lớn mật như vậy?” Đỗ Tử Bân mày kiếm đan chặt.

“Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông”. Lưu Huyền Thần khẽ thở dài.

Đỗ Tử Bân ngạc nhiên ngẩng đầu lên hỏi. “Hoàng thượng, người này không phải đã chết từ lâu rồi sao?”

“Vân thái y không phải đã nói từ lâu rồi sao? Kỳ tích xuất hiện ở khắp nơi, kể cả cái tử hoàn sinh”. Lưu Huyền Thần nhếch khóe môi đáp.

“Lưu hoàng thượng, kỳ tích đâu bao gồm cái tử hoàn sinh, y học từ trước tới giờ chưa từng có tiền lệ như vậy”. Vân Ánh Lục vội giải thích.

“Ha ha, thị vệ, mau vén màn xe lên để trầm hưởng chút gió trời. Hôm nay bao chuyện rắc rối phức tạp khiến trầm vầng hết cả đầu rồi”.

Thị vệ ghì cương rồi nhảy xuống xe, cuộn màn để đón gió đêm mát lạnh, Lưu Huyền Thần thoải mái xoay người nhìn ngắm dãy đèn lồng treo khắp các cửa tiệm. Đèn lồng rực sáng như dải ngân hà, trên phố đông ngựa xe như nước, náo nhiệt lạ thường.

“Đây là giang sơn của trẫm, trẫm vất vả lắm mới kiến tạo được cảnh tượng phồn hoa yên bình như vậy, sao có thể cam lòng để những kẻ cuồng vọng đó hủy hoại. Không, trẫm nhất định không để bọn chúng được toại nguyện”. Lưu Huyền Thần lẩm bẩm một mình, trong lòng không chút sợ sệt, hoảng loạn mà chỉ thấy tức cười, bi thương và căm phẫn.

Đỗ Tử Bân kính phục nhìn Lưu Huyền Thần nhưng vẫn không quên dò xét bốn phía. Tuy hoàng thượng cải trang xuất hành nhưng

họ mới từ phủ Tề vương đi ra, hẳn sợ sẽ có kẻ xấu giờ trò ám hại.

Vân Ánh Lục vô cùng thích thú với việc ngồi xe ngắm phố đêm, cô nghiêng người dựa sát vách xe, hưng phấn ngắm nhìn các cửa tiệm dọc hai bên đường. Đột nhiên, cô cảm thấy phía sau có một luồng gió thốc đến, chưa kịp phản ứng đã thấy vẻ mặt ôn hòa của Lưu Huyền Thần đột nhiên đông cứng. Hắn lao đến ôm chầm lấy Vân Ánh Lục, thân thủ nhẹ nhàng như chim lao ra khỏi xe ngựa, lăn mấy vòng trên mặt đất rồi mới đứng vững được.

Đỗ Tử Bàn cả kinh, nhìn trân trân không nói nên lời.

Một ám tiễn tinh xảo cắm phập vào vách xe Vân Ánh Lục vừa dựa người, rung bần bật. Đám thị vệ nhanh chóng phi thân xuống ngựa, rút kiếm trùng mắt nhìn bốn phía. Phố xá vẫn huyên náo ầm ĩ, không ai nhận ra điều gì khác thường.

“Kẻ nào to gan lớn mật, dám động tới người của trẫm”. Lưu Huyền Thần trong cơn cuồng giận, hét lớn. “Cấm vệ quân đâu? Trẫm không mở miệng hạ chỉ thì các ngươi không động thủ hay sao?”

Tiếng hô đáp ran khắp, hóa ra trong dòng người xuôi ngược còn có mấy chục cấm vệ quân mai phục ẩn nấp. Bọn họ không muốn Lưu Huyền Thần bại lộ thân phận nên đi theo sau cách một khoảng khá xa.

Sự việc đột ngột đại biến, hơn nữa mục tiêu không phải là hoàng thượng mà là Vân thái y nên bọn họ nhất thời không kịp phản ứng.

Tiếng quát gọi của Lưu Huyền Thần làm cả phố xá trở nên vô cùng hỗn loạn. Cấm vệ quân lục soát từng nóc nhà, ngọn cây mà vẫn không tìm ra manh mối gì.

“Hoàng thượng, kẻ này có thể chỉ muốn hù dọa Vân thái y chứ không thật sự muốn sát hại. Hắn hẳn đã cao chạy xa bay rồi”. Thủ lĩnh cấm vệ quân chấp tay bẩm báo.

“Người nói đơn giản thế sao. Hù dọa? Nếu ám tiên kia trúng người Vân thái y thì người có dùng mạng mình thay thế được không?”

“Vi thần thất trách, xin thánh thượng trị tội”.

Vân Ánh Lục chưa từng gặp cảnh tượng ngàn cân treo sợi tóc như thế này nên chân tay mềm nhũn, đành đứng dựa vào cánh tay Lưu Huyền Thần, cả người run cầm cập.

“Lưu hoàng thượng, có lẽ đó chỉ là trò đùa nghịch của ai đó thôi”. Một hồi lâu sau bình tĩnh lại được, cô chớp chớp đôi mi dài, tự mình lừa mình.

Không ai đáp lại lời cô.

“Các người tiếp tục điều tra, để trăm đưa Vân thái y hồi cung xem có bị thương chỗ nào không đã”. Đường mây của Lưu Huyền Thần nhúu chặt lại thành một dải.

Vân Ánh Lục vội đứng thẳng người dậy. “Lưu hoàng thượng, anh quên tôi là thái y sao? Tôi hoàn toàn không sao cả. Trời tối rồi, và lại nơi này cách nhà tôi không xa, tôi về thẳng nhà sẽ tiện hơn”.

Cặp mày của Lưu Huyền Thần vẫn không thể nào giãn ra được, “Trăm sao có thể yên tâm được, nếu như hung thủ lại tìm đến quý phủ nhà khanh ra tay hạ sát thì làm thế nào?”

“Lưu hoàng thượng, tôi không danh không phận, cũng chẳng kết thù kết oán với ai”. Vân Ánh Lục khéo léo, “Và lại sáng nay tôi còn chưa kịp chào song thân đã đi thẳng vào cung, nếu giờ không về nhà, cha mẹ ắt sẽ vô cùng lo lắng!”

Lưu Huyền Thần nheo mắt nhìn cô đầy bất an. “Thôi được, để trăm tiễn khanh hồi phủ, sau đó sẽ phái hai thị vệ đi theo bảo vệ khanh. Từ ngày mai trở đi, khanh thưa với cha mẹ một tiếng rồi chuyển vào hoàng cung ở một thời gian. Không được phép kháng chỉ, trăm đã nhượng bộ rất nhiều với khanh rồi”.

Vân Ánh Lục miễn cưỡng nuốt lời đang chực nói vào bụng, bất đắc dĩ cúi đầu tuân lệnh.

“Đỗ đại nhân, khanh cũng lên xe đi”. Lưu Huyền Thần quay sang nói với Đỗ Tử Bân từ nãy giờ vẫn mang vẻ mặt nghiêm nghị, trầm tư thình lảng.

Đỗ Tử Bân nặng nề gật đầu.

Một toán cấm vệ quân hộ giá xe ngựa, chậm rãi đi về hướng Vân phủ.

Trước cổng Vân phủ, Trúc Thanh nghênh mồi như cả cổ, thoáng trông thấy bóng dáng xe ngựa chạy tới, vội chạy ra đón tiểu thư. Vừa nhìn thấy Vân Ánh Lục được một chàng trai phong thái uy nghi đỡ xuống xe và Đỗ Tử Bân mặt lạnh như tiền theo sau Trúc Thanh sợ tới mức lập tức nuốt luôn câu chào cửa miệng vào bụng.

Ông trời ơi, sao còn có cả quan binh thế này! Tiểu thư phạm đại tội hay sao?

“Đây là nhà tôi”. Vân Ánh Lục chỉnh lại mũ quan, chỉ vào khu dinh thự sau lưng mình, lịch sự hỏi. “Anh có muốn vào trong uống chén trà không?”

Lưu Huyền Thần đảo mắt nhìn một vòng, trong bóng tối mờ mịt vẫn có thể trông thấy đình đài lầu các nguy nga. Không ngờ gia cảnh Vân Ánh Lục lại sung túc như vậy, khó trách tiểu thái y này lại coi thường tiền tài đến thế, hần lắc đầu, nói. “Để lần sau! Khanh vào nhà nghỉ ngơi đi!”

Hắn vỗ vai Vân Ánh Lục rồi đưa mắt ra hiệu với hai thị vệ ở đằng sau, hai người này trong nháy mắt đã biến mất trong bóng tối, chắc đã du thân lên cái cây nào đó trong Vân phủ ẩn mình rồi.

“Vậy gặp lại anh sau! Vân Ánh Lục nhanh chóng lùi lại sang một bên để xe ngựa đi qua.

“Không, người vào nhà trước rồi ta sẽ quay về”. Lưu Huyền Thần sợ làm kinh động tới người trong Vân phủ nên tự động đổi cách xưng hô từ “trẫm” thành “ta”.

Vân Ánh Lục mỉm cười, xoay người đi vào. Cổng Vân phủ từ từ khép lại. Lưu Huyền Thần đứng ngây người một lát rồi nhắc vạt áo bước lên xe ngựa, trông thấy Đỗ Tử Bân vẫn còn chưa chịu nhúc nhích, hấn ngạc nhiên hỏi: “Đỗ khanh không lên xe sao?”

Đỗ Tử Bân cung kính chấp tay. “Hoàng thượng, thần cũng về đến nhà rồi ạ”.

“Sao?” Lưu Huyền Thần kinh ngạc nhướng mày, “Khanh và Vân thái y ở cùng nhà?”

“Không, vi thần là hàng xóm của Vân thái y”. Đỗ Tử Bân không dám giấu giếm, chỉ vào khu đình viện yên tĩnh ở ngay bên cạnh Vân phủ.

“Không phải khanh từng nói với trẫm không quen biết Vân thái y sao?”

Đỗ Tử Bân xấu hổ cúi đầu. “Tâu hoàng thượng, khi đó vi thần... có nỗi niềm khó nói”.

“Khanh cũng có nỗi niềm khó nói à, vậy mau tìm Vân thái y khám bệnh xem sao?”

“Nỗi niềm của vi thần, Vân thái y không trị được”. Đỗ Tử Bân mặt đỏ tía tai, đáp.

Lưu Huyền thần nhìn hấn hồi lâu rồi gật đầu. “Vậy cũng được, có Đỗ khanh ở cách vách thế này, an toàn của Vân thái y trẫm an tâm rồi”.

Nói xong, hấn buông màn xe xuống, cỡi xe ngựa nhanh chóng biến mất trong màn đêm. Trên đường đi, Lưu Huyền Thần không ngừng suy đoán, chuyện khiến thượng thư bộ Hình khó nói ấy rốt cuộc là chuyện gì?

Đỗ Tử Bân đứng chôn chân ở góc đường, lần đầu tiên trong đời
hắn thấy vô cùng khủng hoảng.

Chương 31: Chuyện vui từ trên trời rơi xuống

“Tiểu thư, nam nhân phong thái cao quý ấy là ai vậy?” Trúc Thanh rõ là đang cực kỳ tò mò, không ngừng dò hỏi Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục đang thay quần áo thì Vân phu nhân đã sai người đến giục cô ăn tối.

“Nào nhanh cỡi giúp tôi sợi dây này đi đã”. Vân Ánh Lục xoay người, giơ tay lên để Trúc Thanh đến cỡi giúp. “Người mà cô nhắc đến là Lưu hoàng thượng”.

“Á!” Trúc Thanh đứng sững như trời trồng, sau đó mông đập thẳng xuống đất, “Tiểu thư nói... đó là đương kim thiên tử? Người tiền cô hồi phủ?”

“Ừ”. Vân Ánh Lục gật đầu xác nhận.

Trúc Thanh ngoáy ngoáy lỗ tai, tin rằng mình nhất định nghe lầm.

“Hôm nay tôi cùng Lưu hoàng thượng tới khám bệnh cho một người, sau đó anh ta tiện đường đưa tôi về đây.” Vân Ánh Lục sợ Trúc Thanh ngất xỉu vì kinh ngạc nên thức thoi ngậm miệng không đề cập tới đại họa gặp phải trên đường.

“Tiểu thư, hoàng thượng tiền... tiền cô về sao? Ông trời ơi...” Trúc Thanh bắt đầu nói năng lộn xộn. Cái người nắm ngôi cửu ngũ mà ngay cả thừa tướng cũng không được phép gặp mặt... Không, không, phải nói là người mà toàn bộ bách tính triều Ngụy phải quỳ sụp dưới chân, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng ấy lại có thể tiền tiểu thư của nàng hồi phủ, rồi lại còn dịu dàng trò chuyện, quan tâm dặn dò tiểu thư như vậy?

Nàng tự tát vào má mình thật mạnh. Oa, đau quá, đây đúng là sự thật rồi! Trúc Thanh lồm cồm bò dậy, vỗ vỗ ngực hỏi. “Tiểu thư, có phải cô phát tài rồi không?”

Vân Ánh Lục cuối cùng cũng mặc xong chiếc váy phức tạp vào người, cô ngẫm nghĩ một lúc rồi thoa ít phấn lên mặt, bằng không mầu thân lại rầy la cô không có phong tư khuê nữ.

“Cô nói vậy là có ý gì?”

“Là tiểu thư sẽ được làm đại quan, như thế chẳng phải là đại phát tài à”.

“Sao? Đạo gần đây tôi gặp được quý nhân nào à?” Vân Ánh Lục liếc nhìn Trúc Thanh.

Trúc Thanh tới gần thì thào. “Hoàng thượng không phải quý nhân của tiểu thư sao?”

“Thôi, quên đi. Chuyện trong nhà hoàng thượng rất phức tạp, người nào người nấy cũng kỳ quái. Lần nào gặp anh ta cũng dính phải chuyện xúi quẩy thì làm sao phát tài được! Mau đi thôi, bằng không mầu thân lại sai người tới gọi nữa đấy”. Vân Ánh Lục nhắc gấu váy lên, chậm rãi bước xuống lầu, chẳng hề cảm thấy chút vinh hạnh nào như Trúc Thanh nói.

“Tiểu thư, tiểu thư, bình thường hoàng thượng có hay cười không? Có phải ai gặp người cũng đều run như cây sậy?” Trúc Thanh leo đẹo theo sau, hỏi không ngớt miệng.

“Cô đừng hỏi anh ta có ăn cơm, có đi vệ sinh không đấy nhé?” Vân Ánh Lục chịu không nổi, kết thúc luôn vấn đề. “Hoàng thượng cũng bình thường như mọi người thôi, chẳng qua là trong tay anh ta có một thanh đao thay trời hành đạo, ai dám cả gan chọc giận là sẽ roi đầu không kịp ngáp.”

Trúc Thanh không khỏi rùng mình ớn lạnh. “Vậy tiểu thư nhất định không được chọc giận đâu nhé!”

“Cảm xúc của anh ta rất bất ổn, vả lại tôi không phải là người giỏi đoán ý qua nét mặt nên không thể cam đoan sẽ không chọc giận anh ta, cũng may hoàng thượng không phải đối tượng phục vụ của tôi.

Ôi, nhưng điều tôi lo lắng hiện giờ không phải chuyện đó”. Vân Ánh Lục đưa mắt nhìn sang nhà họ Đỗ ở mé bên, không rõ Đỗ Tử Bân đã biết chuyện của cô bao nhiêu phần rồi.

“Tiểu thư lo lắng chuyện gì vậy?”

“Chuyện ấy không thể tùy tiện nói ra được”.

“Ngay cả em cũng không thể tiết lộ sao?” Trúc Thanh cảm thấy vô cùng tổn thương. Tiểu thư bây giờ quen người nào, làm chuyện gì, nàng chả biết tí gì. Như vậy có còn xứng đáng là nha hoàn thân cận không?

Vân Ánh Lục mỉm cười an ủi. “Là tôi nghĩ cho cô thôi, bằng không lại lôi cô lên thuyền kẻ xấu”.

“Tiểu thư...”

Hai người đi đến cửa phòng khách. Vừa trông thấy nô tì trong nhà bếp Vân phủ hối hả bê đĩa lớn đĩa bé vào trong, Trúc Thanh bàng hoàng che miệng.

Vân Ánh Lục quay đầu lại, nhíu mày hỏi. “Lại làm sao nữa đây?”

“Em có chuyện quên nói với tiểu thư”. Trúc Thanh chợt dạ cúi đầu ấp úng nói, “Tối nay cô và Tần công tử...” Mấy từ cuối cùng, nàng nói nhỏ tới mức không ai nghe ra nổi.

“Cái gì?” Vân Ánh Lục cau mày hỏi lại, “Tần công tử làm sao?”

“Ánh Lục, nàng gọi ta sao?” Tối nay Tần Luận lại mặc bộ y phục đỏ choét, tươi cười đứng ở bậc cửa phòng khách. Vân Ánh Lục nhìn anh ta từ trên xuống dưới một lượt rồi tròn tròn mắt hỏi, “Sao anh lại ở nhà tôi?”

“Hôm nay là ngày đại hi mà, không chỉ có ta, cha mẹ ta cũng đều ở đây. Mọi người chờ nàng lâu lắm rồi, mau vào ra mắt cha mẹ ta đi”. Hắn vươn tay nửa ôm nửa kéo Vân Ánh Lục đang ngơ ngác vào trong.

Trong phòng khách đã bày sẵn một bàn tiệc rượu, Vân viên ngoại và Vân phu nhân đang ngồi cùng hai vị khách tuổi xấp xỉ ngũ tuần. Vân phu nhân vừa thấy con gái liền nở nụ cười hiền lành, đứng lên đón đả giới thiệu. “Ánh Lục, đây là Tần viên ngoại, Tần phu nhân, con mau chào hỏi hai người đi”.

Vân Ánh Lục gượng nặn nụ cười méo xệch.

“Cháu là Ánh Lục sao, thật là xinh đẹp thanh nhã”. Tần phu nhân vui mừng cười nói xởi lởi. “Lại đây, ngồi bên này đi”. Tần phu nhân chỉ vào chiếc ghế trống bên cạnh.

Trong lòng Vân Ánh Lục vang lên hồi chuông cảnh báo, cô khẽ quay đầu lại, muốn ngăm ra hiệu cho Trúc Thanh tìm có thoát thân, nhưng đáng tiếc thay, Trúc Thanh đã sớm trốn khỏi tâm bão, biệt tăm biệt tích.

Cô đưa mắt cầu cứu song thân, nhưng hai người lại cười nói sảng khoái y hệt phật Di Lặc; nhìn sang Tần Luận thì thấy ảo giác như mình đang trúng kế.

Quả nhiên, rượu thịt đưa lên xong, Vân viên ngoại nâng chén rượu đứng lên, tuyên bố tối nay chính là gia yên đính ước liên hôn giữa cô và Tần Luận.

Vân Ánh Lục hồi hận vô cùng, nếu sớm biết phải dự Hồng Môn yến[1] thì chi bằng cùng Lưu hoàng thượng quay về hoàng cung né tránh kiếp nạn còn hơn!

[1] Hồng Môn yến là bữa tiệc mừng công do Hạng Vũ tổ chức với ý đồ sát hại Lưu Bang. Lưu Bang dù trải qua nhiều phen nguy hiểm nhưng cuối cùng an toàn thoát hiểm. Về sau Hồng Môn yến ám chỉ những bữa tiệc mở ra để mượn có hại người.

Tâm tình Tần Luận lại vô cùng sảng khoái.

Tần Luận không thể đợi tới khi Vân Ánh Lục thông suốt được, đành phải chớp lấy thời cơ ra nước cờ trước. Với tính tình của Vân Ánh Lục, dù hắn có đợi tới khi trời già đất cối, chắc chắn nàng cũng sẽ không chủ động đáp lại tình ý của hắn. Nếu vợ chồng Vân viên ngoại đã ngầm thừa nhận hắn là nữ tể thì hắn còn giả bộ rụt rẻ làm gì chứ? Đính ước chứ chưa phải thành thân, Vân Ánh Lục ắt sẽ không sợ quá mà bỏ chạy. Và chỉ cần đính ước xong, Ánh Lục sẽ từ từ chấp nhận hắn là phu quân của nàng.

Hắn phân tích về mặt tình cảm, nói rõ về mặt lí lẽ, thẳng thắn thừa nhận với Vân viên ngoại tình cảm của mình với Vân Ánh Lục, thêm cả nỗi khổ trong lòng khi nàng một mực không chịu đáp lại.

Vì lo nghĩ đến phản ứng của Vân Ánh Lục nên hai nhà cũng tán thành tiệc đính ước chỉ làm đơn giản, khi nào thành thân tổ chức nào nhiệt rầm rộ cũng chưa muộn.

Hắn chỉ muốn danh chính ngôn thuận để trói buộc nàng. Mà Tần Luận hắn, đời này kiếp này, không phải Vân Ánh Lục thì hắn sẽ không cưới người khác.

Vân viên ngoại vốn đã mến mộ Tần Luận nay càng thêm yêu thích, chỉ bức nỗi con gái nhà mình quá ngờ ngạc, có phúc mà không biết đường hưởng. Giờ nghe Tần Luận bày ra biện pháp chu toàn như vậy, lại nghĩ Ánh Lục cũng đã mười chín tuổi rồi, ông vội về nhà thương lượng với phu nhân rồi quyết định chấp nhận hôn sự này.

Tần Luận sợ đêm dài lắm mộng, chọn ngày không bằng gặp ngày, nên ngay chiều hôm đó đã bảo cha mẹ mang sính lễ đến Vân phủ, chỉ chờ Vân Ánh Lục về đến nhà, hai bên sẽ trao đổi bát tự[2], định đoạt hôn sự.

[2] Bát tự là một trong sáu nghi lễ quan trọng trước khi trai gái kết hôn. Bát tự bao gồm can chi của giờ sinh, ngày sinh, tháng sinh, năm

sinh. Thời xưa ở Trung Quốc, trước khi thành thân không thể thiếu việc hai nhà trao đổi bát tự của hai người để xem có hợp hay không.

Đây chính là sa chân vào bẫy, hết đường trốn chạy. Vân Anh Lục tính tình nhu thuận, hiền lành, tuy trong lòng khó chịu nhưng cũng không thể không giữ thể diện cho cha mẹ. Cô không thể nhẫn tâm khiến song thân thất vọng được, nên đành bất đắc dĩ nhìn cha mẹ hai nhà trao đổi bát tự. Cô liếc nhìn Tần Luận đang hí hửng đứng bên cạnh, thầm nghĩ, từ nay cô lại có thêm một vị hôn phu nữa trong đời.

Lại? Khi còn là Cơ Uyển Bạch, cô từng có một vị hôn phu là Đường Giai. Khi trở thành Vân Anh Lục, cô cũng từng có một vị hôn phu tên là Đỗ Tử Bân. Có điều hai người này đều thành quá khứ.

Còn giờ là Tần Luận, cô phải lấy anh ta sao? Nói thật, cô không hề có chút cảm giác vui sướng nào mà chỉ thấy mọi việc thật hoang đường vô lý. Chuyện hôn nhân thật sự không thể tự mình quyết định hay sao?

Tuy không thể phát tay áo bỏ ra ngoài, nhưng Vân Anh Lục cũng không ngại trưng ra vẻ mặt lạnh nhạt ngồi im như tượng gỗ. Vân phu nhân đá chân cô ra hiệu mấy lần dưới bàn, miệng không quên giải thích với vợ chồng Tần viên ngoại đây là chuyện vui từ trên trời rơi xuống, đưa con gái ngốc nghếch này vẫn chưa thể tin vào mắt mình nên mới ngây ngốc như vậy!

Tần Luận vội đỡ lời mẹ vợ tương lai, nói vì muốn làm cho Vân Anh Lục ngạc nhiên nên mới không thông báo trước cho cô. Nói xong, hắn dịu dàng gấp thức ăn cho Vân Anh Lục, nâng chén thay cô, thực sự coi Vân phủ như nhà mình.

Vân Anh Lục không còn gì để nói. Thượng đế ơi, cái này là chuyện vui từ trên trời rơi xuống sao?

Ngoại trừ Vân Anh Lục, buổi tối hôm đó, chủ khách vui mừng uống rượu thả cửa. Tần viên ngoại say đến độ chân nam đá chân

chiêu, lên xe ngựa rồi vẫn một mực đòi uống nữa. Vân viên ngoại cũng không khá hơn, ông ôm lấy Vân Ánh Lục, lệ ngang lệ dọc, khóc lóc như thế tới hôm đó Vân Ánh Lục đã bị gả đi.

Phu nhân hai nhà dờ khóc dờ cười, một người đưa chồng về phủ, một người đưa chồng về phòng. Phòng khách Vân gia rốt cuộc cũng quay về với vẻ yên tĩnh vốn có.

Tần Luận không vội hồi phủ, thời gian tuyệt vời như vậy sao có thể lãng phí được, đương nhiên là hắn muốn cùng vị hôn thê của mình chuyện trò thêm lúc nữa. Cuối cùng hắn đã có thể đường đường chính chính dắt tay nàng tản bộ dưới ánh trăng.

Hai người đi dạo quanh hậu hoa viên, đi qua hòn giả sơn, đi qua hồ nước, vườn cúc, rừng liễu... Trúc Thanh vẫn trung thành theo sát, nhưng nha đầu ấy chỉ vừa quay đầu một lát, hắn đã nhanh tay kéo Vân Ánh Lục vào rừng trúc.

Vân Ánh Lục vẫn mặc nhiên thuận theo hắn đi vào rừng trúc tối om. Bóng trúc lay động, lá trúc xào xạc che đầy hết thảy tiếng động bên ngoài. Hai người nắm tay, bốn mắt nhìn nhau nhưng trong lòng đều mang tâm sự riêng.

Vân Ánh Lục tự nhủ lần này phải bày tỏ rõ ràng chính kiến của mình mới được. Tối nay, vì thể diện của cha mẹ cô nên cô mới bắt đầu dĩ chấp nhận việc đính ước, nhưng điều đó không có nghĩa nhất định cô phải gả cho Tần Luận. Không biết vì sao, cứ nhìn thấy Tần Luận cô lại liên tưởng đến Đường Giai, có lẽ là do bọn họ đều khôi ngô tuấn tú hoặc cũng có thể là do miệng lưỡi cả hai đều khôn khéo.

Một người đàn ông như vậy sẽ khiến cô vô cùng căng thẳng, dù cố gắng thế nào cũng không thể hòa hợp được. Vân Ánh Lục có tính tình chất phác, tư duy chậm chạp, làm sao theo kịp bọn họ được?

Giữa Tần Luận và Đường Giai chỉ có một điểm khác biệt, đó là gia cảnh Tần Luận khá hơn nên anh ta không bị lóa mắt bởi số hồi môn của cô, còn về y thuật, cô cũng đã từng nghĩ tới, nhưng cô chỉ chuyên

bệnh phụ khoa trong khi tiệm thuốc Tần thị lại nuôi rất nhiều đại phu, có thêm cô cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm, không có cô cũng chẳng ảnh hưởng gì. Nếu vậy anh ta thích cô ở điểm nào?

Rất có thể người Tần Luận thích chính là Vân Ánh Lục trước kia, một người tài nữ hoạt bát, xinh đẹp, quyến rũ lòng người. Mà cô chỉ là hàng giả kém chất lượng!

Nếu như có một ngày, anh ta phát hiện ra sự thật ấy và một mực đòi chia tay thì sao? Chi bằng bây giờ cô cứ chủ động khai báo còn hơn.

Giây phút đối diện với gian nhân, Tần Luận say đắm ngất ngưởng nhìn đôi môi anh đào xinh đẹp, ngây người đón nhận hương thơm thanh tân trên người thiếu nữ, sóng tình cuộn dâng ào ạt trong lòng.

Hắn dịu dàng nâng cằm cô lên. Khuôn mặt Vân Ánh Lục trắng mịn như bạch ngọc, đôi mắt đen lấp lánh như sao sa khiến hắn không sao kìm nén được, thì thào gọi tên cô. “Ánh Lục, nàng nhắm mắt lại đi”.

Vân Ánh Lục đang ngất ngưởng nghĩ Tần Luận nói thế là có ý gì, thì chợt sững sốt chỉ tay lên ngọn đại thụ bên cạnh rừng trúc.

Tần Luận kinh ngạc nhìn theo hướng chỉ của Vân Ánh Lục, bất giác lui lại vài bước.

Dưới ánh trăng vàng vạc, hai bóng người đen sì trên ngọn cây đang hướng ánh mắt tối tăm về phía họ.

“Có trộm!” Hắn vội kéo Vân Ánh Lục ra sau.

“Không phải, có khi là thị vệ đấy.” Vân Ánh Lục bình tĩnh nhận định.

“Thị vệ làm gì ở đây chứ?” Tần Luận thực chỉ muốn phanh thây xẻ thịt hai kẻ ấy cho hả giận.

“Chắc họ muốn ngăn chặn kẻ nào đó lợi dụng đêm tối làm hại tôi ấy mà”.

Vân Ánh Lục thật thà giải thích nhưng Tần Luận lại hiểu sang một nghĩa khác, hắn đỏ mặt, giả cười cầu hòa. “Ánh Lục, ta.. không phải làm hại, ta chỉ muốn..” Ta chỉ muốn hôn nàng thôi. Hắn sợ thị vệ trên cây nghe được, nên không nói ra mấy từ kia.

“Tôi biết rồi”. Vân Ánh Lục vốn rất thấu tình đạt lý, chán chường đan tay vào nhau. “Tần công tử, tối nay có vẻ như không thích hợp để nói chuyện rồi, chúng ta mau về thôi!”

Tần Luận cho là cô đang tiếc hận vì có kẻ phá hủy lần đầu tiên thân mật giữa hai người nên vội vàng an ủi: “Không sao, sau này chúng ta còn nhiều thời gian, nhiều cơ hội bên nhau”.

“Vây mừng chín gặp lại, hôm đó tôi được nghỉ”. Vân Ánh Lục đề xuất.

“Được!” Tần Luận thật không dám nghĩ lần đính ước này Vân Ánh Lục hồi tâm chuyển ý nhanh như vậy, trong lòng không khỏi vạn phần vui mừng. “Sáng hôm mừng chín, ta sẽ tới đón nàng”.

“Được”. Vân Ánh Lục khẽ cười chấp thuận.

Tần Luận lưu luyến nắm tay Vân Ánh Lục quay về phạm vi hoạt động của tầm mắt Trúc Thanh.

“Hiện tại thái y trong cung đều được thị vệ bảo vệ à?” Tần Luận lên tiếng hỏi. Hắn không thể ở lại đây quá lâu, điều đó sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiết của Ánh Lục.

“Cũng gần như thế, hiện tại đang là thời điểm bất ổn mà. Bắt đầu từ ngày mai tôi còn phải chuyển vào hoàng cung ở một thời gian”. Vân Ánh Lục nhỏ nhẹ đáp lời.

“Vì sao?” Hắn ghé sát tai cô thì thào, “Không phải vì chuyện giúp thương nhân Ba Tư kia chứ?”

“Không phải, đó là vì sự an toàn của tôi”. Vân Ánh Lục thở dài, “Những chuyện này làm tôi lo chết mất thôi”.

“Đừng sợ, đừng so!” Tần Luận vỗ vai cô, an ủi. “Ngoại trừ ta ra, không ai biết đâu. Ánh Lục, nàng đừng tiến cung làm thái y nữa. Ta không muốn phải xa nàng, không muốn nàng bị người khác lợi dụng. Ta chỉ muốn ngày ngày được bảo vệ nàng, yêu thương nàng...”

Vân Ánh Lục vốn thật thà chất phác nhưng không phải dạng đầu đất, nghe những lời thâm tình tha thiết như thế, cô cũng không khỏi rối bời, xúc động. Nhưng người Tần Luận thích là tiểu thư Vân Ánh Lục chứ đâu phải cô, cô không thể khiến anh ta mắc thêm sai lầm nữa.

“Tần công tử, ngày mồng chín, tôi nhất định sẽ cho anh đáp án”.

Rạng sáng hôm sau, hai thị vệ canh chừng Vân phủ hồi cung bẩm báo tình hình với hoàng thượng. Lưu Huyền Thần hỏi có chuyện gì khác thường không, hai thị vệ nhìn nhau rồi hai miệng một lời, đồng thanh đáp: “Không có”.

Tối qua Vân thái y nắm tay, ôm hôn một nam nhân khác, đây đâu phải chuyện khác thường mà hoàng thượng muốn biết!

Cổ nhân có câu: Đồi người có bốn đại hi, một là động phòng hoa chúc, hai là tha hương gặp cố nhân, ba là hạn hán lâu ngày gặp mưa rào, bốn là đề tên bảng vàng. Trong bốn chuyện vui này, động phòng hoa chúc được đặt hàng đầu, từ đó có thể thấy chuyện nam nữ yêu thương, cá nước hòa hợp, bạc đầu giai lão quả thực đáng giá hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Đối với Nguyễn Nhược Nam mà nói, đêm động phòng hoa chúc còn có một ý nghĩa đặc biệt khác. Là tiểu nữ của một huyện lệnh thanh bạch, sau khi đến tuổi cập kê, nàng ắt sẽ được phụ mẫu sắp đặt hôn phối với một gia đình nào đó trong vùng. Nàng đọc sách

viết chữ để mang lại vẻ vang cho cha mẹ, chứ không thể giúp nàng hiểu rõ tình cảm của chính mình.

Cuộc đời thú vị ở chỗ không sao đoán được định được mọi sự.

Khi Nhược Nam đến tuổi cập kê, vừa đúng dịp thiên tử tuyển tú nữ, nhờ danh tiếng tài mạo hơn người, nàng đã được tiến cung. Trong cảnh sắc thán ba huy hoàng rực rỡ, nàng đã được diện kiến long nhan Ngụy triều hoàng đế - Lưu Huyền Thần.

Người ấy đang tuổi tráng niên, phong nhã hào hoa, khí vũ hiên ngang, toàn thân toát lên dáng vẻ uy nghi của bậc đế vương khiến không ai dám trực diện nhìn thẳng. Phương tâm nảy mầm đam mê, tình không biết bắt đầu từ đâu một lòng hướng về người ấy.

Trong biển người rộng lớn lại có thể gặp được ý trung nhân, trong biển người rộng lớn lại có thể tìm được người trong mộng. Đối với một khuê nữ như nàng mà nói, đây thực sự là phúc phận hiếm thấy.

Mỹ nhân như hoa, sớm trôi theo nước, ở chốn khuê phòng tự thương lấy mình[3]. Vậy mà bỗng nhiên phu quân xuất hiện ở ngay trước mắt, nàng sao có thể không vui cho được?

[3] Câu hát trích trong vở Mẫu đơn đình của Thang Hiên Tổ “Nhu hoa mỹ quyến/ Tự thủy lưu niên/ Thị đáp nhân nhân tâm biến/ Tại u khuê tự liên”.

Thêm nữa, Lưu Huyền Thần đâu chỉ là người chồng lý tưởng, người còn là nấc thang để phụ thân nàng - huyện lệnh huyện Xương Bình tiến nhanh trên con đường hoạn lộ.

Nguyễn Nhược Nam cơ hồ bị tiếng sét ái tình cùng viễn cảnh tương lai tốt đẹp làm cho thần hồn ngây ngất, điểm duy nhất nàng còn buồn phiền chính là người không thể thuộc về một mình nàng. Làm thế nào để thể hiện tài năng đức độ giữa một rừng mỹ nhân của Lưu Huyền Thần chính là vấn đề nan giải nhất của nàng.

Hậu cung đông đúc, mỹ nữ như mây, vậy mà chưa có ai giành được độc sủng của hoàng thượng, xinh đẹp cá tính như Viên Diệc Ngọc, quyến rũ hoang dã như Cổ Lệ, cũng chưa từng giành được ưu ái của quân vương. Buổi tối hôm đại hôn, Lưu Huyền Thần tuy có chú ý đến Cổ Lệ, còn dịu dàng dắt tay đưa nàng về tận tẩm cung, nhưng vẫn không hạ giá lâm hạnh, sau đó thì ngay cả một lời hỏi thăm cũng không có.

Quân tâm tựa giếng cổ, sâu xa mà khó lường.

Nguyễn Nhược Nam cũng vì chuyện này mà ăn không ngon ngủ không yên. Đã có duyên tiền định, sao lại không nghĩ cách tranh sủng?

Sáng sớm, cung nữ mở cửa tẩm cung, thái giám phủ nội vụ đã tới truyền ý chỉ, tối nay, hoàng đế sẽ lâm hạnh Nguyễn thực nghi.

Chuyện vui từ trên trời rơi xuống!

Nguyễn Nhược Nam nhận lấy chiếc đĩa ngọc khắc tên mình vừa muốn khóc vừa muốn cười, không mỹ từ tuyệt cú nào đủ sức biểu đạt niềm hạnh phúc trong lòng nàng lúc này, nhưng nàng vẫn cố giữ vẻ mặt phẳng lặng như gương. Ở hậu cung này, nhận được ân sủng của quân vương cũng là tự mình biến thành cái gai trong mắt những phi tần còn lại. Mẫu thân đã từng dặn dò nàng, điều cốt yếu nhất vẫn là cúi đầu nhẫn nhịn chờ thời cơ.

Cả ngày hôm đấy thời gian trôi qua thật chậm chạp, khó khăn lắm mới đợi được đến khi trời tối. Nguyễn Nhược Nam sai thái giám, cung nữ đứng sẵn ngoài cửa cung chờ đón hoàng thượng còn mình thì thư thái ngâm mình trong bồn, xúc hương thơm, thay xiêm y, ngay cả trà và đồ ăn nhẹ bày trong phòng ngủ cũng đích thân kiểm tra kỹ càng.

Ấn phi nói đêm động phòng nữ nhân sẽ vô cùng đau đớn, nếu để lộ ra nét mặt, hoàng thượng ắt sẽ không vui. Ấn phi còn biếu nàng ít trà thảo dược giảm đau, bảo nàng mang về pha uống.

Ngoài cửa sổ, tiếng trống canh hai văng vẳng bên tai, chiếc đèn treo sau màn gấm dịu dàng tỏa ánh sáng vàng nhạt.

Khuôn mặt xinh đẹp của Nguyễn Nhược Nam khẽ ửng đỏ, tim đập thình thịch như trống trận. Nàng biết hoàng thượng thường xử lý quốc sự ở ngự thư phòng đến tận canh ba mới quay về tẩm cung nghỉ ngơi. Là thê tử của người, nàng phải thấu hiểu nỗi khổ của hoàng thượng và không được tỏ ra quá lo lắng.

Nhưng sao có thể không lo lắng cho được?

Mỗi giờ mỗi khắc như chú ốc sên hớn hển bò về phía trước. Nàng im lìm chờ đợi nhưng trái tim chỉ chực vọt ra khỏi lồng ngực, ngoài cửa sổ gió bắt đầu nổi, trăng cũng ẩn mình trong tầng mây.

Tẩm màn gấm lay động khi tiếng trống canh vang lên ba tiếng, nàng bồn chồn đứng dậy, bất chấp sự ngưng ngừng cổ hũu của mình. Nguyễn Nhược Nam còn chưa kịp đặt chân vào phòng ngủ, cánh cửa đã đột ngột mở ra, một bóng người mang hương gió đêm bước vào, chiếc đèn lồng trong tay dùng đưa mấy cái rồi tắt ngúm. Nguyễn Nhược Nam đang choáng váng với sự bất ngờ này thì một chiếc khăn lụa đột nhiên che kín mắt nàng.

“Hoàng thượng!” Nàng sợ hãi kêu lên.

“Đừng sợ, trẫm biết nàng hay then thùng, làm như vậy không phải sẽ thú vị hơn sao?” Một giọng nói khàn khàn vang lên, có chút khác biệt với giọng nói của hoàng thượng lúc sáng.

Tiếp đó, một bàn tay ấm áp chạm khẽ hai gò má trắng mịn nóng ran của nàng, nhẹ nhàng lướt theo từng đường nét mềm mại trên gương mặt xinh đẹp.

Tim càng lúc càng đập điên cuồng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, nàng chợt nhận thấy thân thể mình đang được bế bổng trong vòng tay mạnh mẽ, những nụ hôn tới tấp đổ xuống người nàng.

“Ái phi, nàng đã sẵn sàng chưa?”

Nàng được hoàng thượng đặt xuống chiếc giường mềm mại, chiếc đệm lún sâu dưới sức nặng của hai người.

Nguyễn Nhược Nam then thùng lên tiếng, “Hoàng thượng... thần thiếp sẽ chiều ý người”. Quá trình chuyển biến từ thiếu nữ thành đàn bà nhất định phải qua cửa ải đau đớn này, vì hoàng thượng nàng hoàn toàn cam tâm tình nguyện.

Lưu Huyền Thần hôn lên môi nàng lần nữa, rồi một tay đỡ lấy đầu Nguyễn Nhược Nam, tay kia điên cuồng cởi bỏ chiếc váy lụa mỏng nàng đang mặc trên người. Hơi thở mãnh liệt của người sưởi ấm đôi môi và làm cơ thể ngọc ngà của nàng không ngừng run rẩy. Dục vọng mãnh liệt hơn cả chớp giạt, Nguyễn Nhược Nam hôn hên đón nhận ngọn lửa bùng cháy trong lòng. Cuộn mình trong chiếc chăn lụa mát lạnh, nàng nghe thấy y phục sột soạt rồi chỉ chốc lát sau, một cơ thể nóng bỏng kề sát người nàng. Tiếng kêu rên hoan hỉ chưa kịp thốt lên của Nguyễn Nhược Nam đã bị nụ hôn mãnh liệt của hoàng thượng ghìm lại, giờ đây nàng như đoá tường vi e ấp đón nhận ngọn gió xuân nồng nàn. Lửa tình một khi đã nhen nhóm thì khó có thể kìm lại được, như ngựa hoang thoát cương, như tên rời dây cung...

“Ái phi, nàng thật quyến rũ”. Lưu Huyền Thần riết mạnh khuôn ngọc trong tay, giọng nói khàn đặc vì men say tình ái.

“Hoàng thượng...” Nguyễn Nhược Nam toàn thân run rẩy, không phải do sợ hãi mà vì hưng phấn tột độ. Lửa tình bùng cháy mãnh liệt, nàng không biết nên ứng phó với xúc cảm như triều dâng này thế nào, nhưng nàng không sợ, nàng muốn dùng thân thể mình để nắm giữ trái tim người.

Hoàng thượng là phu quân lý tưởng, là nấc thang để phụ thân thăng quan tiến chức.

Nàng bạo dạn đặt tay lên lồng ngực rắn chắc, nóng bỏng của Lưu Huyền Thần. Dục vọng như thể dòi non lấp biển ủa tới...

Dục vọng là một loại hình tra tấn dịu dàng mà ai ai cũng muốn nếm trải. Lưu Huyền Thần thuần thực món trôn da thịt mềm mại của Nhược Nam, trêu chọc kích thích khiến cơ thể nàng rên siết vì ham muốn. Rồi bằng động tác nhanh gọn, Lưu Huyền Thần tiến sâu vào hạ thể Nhược Nam khiến nàng phải cắn chặt môi cố nén tiếng hét chực chờ trong đáy lòng. Một cảm giác đau đớn và thỏa mãn xâm chiếm cơ thể nàng.

Mùi cơ thể nồng nàn chẳng mấy chốc trở thành chất xúc tác ma mị của cuộc hoan ái, hấn vũng vàng như đao, nàng mềm mại như nước, nam nữ âm dương hòa hợp thành một thể. Nàng bấu chặt đôi vai rộng của hoàng thượng, rên rỉ, mỉm cười, run rẩy... Khi toàn bộ tinh lực của hoàng thượng được phóng thích vào cơ thể Nhược Nam, nước mắt hạnh phúc của nàng chảy tràn xuống gối. Rốt cuộc nàng đã được toàn tâm toàn ý nở hoa vì người đàn ông nàng thầm ngưỡng mộ.

Lưu Huyền Thần mệt mỏi rời khỏi người Nhược Nam, chiếc khăn lụa trên mắt nàng vẫn chưa được tháo bỏ, những ngón tay thon dài của hoàng thượng vẫn tham lam lướt nhẹ từng đường cong trên người tân thực nghi. Cơ thể nóng bỏng của nàng còn chưa kịp dịu lại thì đã bị sóng tình nhấn chìm, một lần nữa tiếng thở gấp lại vang lên trong phòng ngủ.

“Hoàng thượng..” Nguyễn Nhược Nam mệt đến độ không mở nổi mắt, cả đêm cuồng hoan khiến nàng không thể gượng dậy nổi.

“Ái phi, nàng không thích như vậy sao?” Lưu Huyền Thần ghé sát bên tai nàng, thì thầm hỏi.

Nhược Nam lắc đầu, nàng thích nhưng hoàng thượng cũng thật không biết thương hoa tiếc ngọc. Hôm nay đêm đầu tiên vậy mà người lại nhấn tâm khiến nàng vừa đau vừa mệt, vì sao không từ từ thưởng thức những đêm xuân tiếp theo?

Lưu Huyền Thần bật cười, tiếng cười không hề dịu dàng, ôn nhu mà như chứa đựng sự căm hận tột cùng, nhấn chìm nàng tân thực nghi vào giấc ngủ đầy mệt nhọc.

Không biết đã thiếp đi từ lúc nào, khi Nhược Nam tỉnh dậy qua lớp khăn che mặt, một quầng sáng êm dịu bao phủ khắp căn phòng. Nàng chống tay ngồi dậy, tháo chiếc khăn lụa xuống, manh áo la mỏng trượt xuống để lộ một thân hình tuyệt mỹ dưới nắng mai. Trên giường còn để lại vệt máu đỏ, trong không khí vẫn lưu mùi hoan ái nồng nàn khiến nàng không khỏi hồi tưởng lại đêm xuân tối qua, mặt mày lập tức nóng bừng, thẹn thùng mỉm cười một mình.

Chân vừa chạm đất, Nhược Nam mới biết thân thể mình đau nhức tới mức nào. Nàng khẽ cắn môi, lão đảo đứng dậy. Cung nữ hầu hạ bên người nghe thấy tiếng động vội vã chạy vào, nhìn thấy giường chiếu hỗn độn, cô giật mình cup mắt, ra mở cửa sổ cho thoáng phòng rồi hầu hạ Nguyễn Nhược Nam rửa mặt chải đầu.

“Nương nương, hoàng thượng chờ người ở phòng ngoài đã được một lúc rồi”. Vừa búi tóc, cung nữ vừa nhẹ nhàng bẩm báo.

Nguyễn Nhược Nam cả kinh quay đầu lại hỏi, “Em nói hoàng thượng đang chờ bản cung ở phòng ngoài?” Án phi từng kể hoàng thượng chưa bao giờ qua đêm trong tấm cung của phi tần, nhiều nhất cũng chỉ ngủ tới canh bốn rồi nhanh chóng trở về tấm cung của mình, rất ít người trông thấy hoàng thượng lúc sáng sớm.

“Vâng, nô tì định vào đánh thức nương nương nhưng hoàng thượng lại nói để nương nương ngủ thêm một lát, người chờ ở bên ngoài là được”.

Chỉ với vài câu nói đó, tình cảm Nhược Nam dành cho Lưu Huyền Thần không chỉ là yêu thương mà còn tràn ngập nỗi cảm kích và đặc ý. Hoàng thượng đối với nàng thật đặc biệt. Không quản cơ thể nàng còn đang đau nhức ê ẩm, Nguyễn thực nghi vội vàng ra ngoài đón tiếp hoàng thượng.

Lưu Huyền Thần nhẫn nại ngồi dùng điểm tâm ngoài phòng khách, vẻ mặt nhuốm vẻ mệt mỏi khác thường. Để không ảnh hưởng tới thời gian thượng triều, hẳn sai người đem cả đồ điểm tâm tới đây.

“Hoàng thượng”. Nguyễn Nhược Nam dịu dàng cất tiếng gọi, rồi bước tới cúi người hành lễ. Hôm nay, nàng không còn là một thiếu nữ then thùng không dám ngẩng mặt lên nhìn đấng chí tôn, mà là một ái thê yêu thương nhìn người đàn ông của mình.

“Ái phi không cần đa lễ. Mau tới đây, cùng trầm dùng chút đồ điểm tâm”. Lưu Huyền Thần chỉ vào vị trí bên cạnh mình, lãnh đạm lên tiếng.

La công công đứng phía sau vội vàng thu xếp ghế ngồi cho Nguyễn thực nghi. Nguyễn Nhược Nam đoan trang ngồi xuống cùng hoàng thượng dùng điểm tâm. “Ái phi, tối qua nàng không giận trầm chứ?”

Nguyễn Nhược Nam mặt thoáng đỏ hồng, đôi môi trong veo như nước âu yếm ngược nhìn. “Hoàng thượng, thần thiếp... sao có thể giận hoàng thượng được, thần thiếp vui mừng... còn không kịp”.

“Vậy là tốt rồi, ái phi thật là người hiểu lễ nghĩa. Tối hôm qua trầm vốn định hạ giá tới tẩm cung của ái phi, nhưng sau đó lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn khiến trầm phải chuyên tâm xử lý. Mãi mê suy nghĩ quên cả việc sai La công công đến thông báo cho ái phi. Trầm nói mà không giữ lời, nên mới đích thân tới đây giải thích với ái phi một tiếng”.

“Hoàng thượng, tối qua hôm qua... người có việc sao?” Vậy người đàn ông tối qua là ai, người cùng hoan hỉ cùng nàng là ai? Trong lòng Nguyễn Nhược Nam hoảng sợ thét lên.

“Đúng, trong triều nhiều chuyện phức tạp lắm, khi nào có thời gian trầm sẽ đến bồi tội với ái phi. Hôm nay phủ Nội vụ đã chỉ định

cho ngự y phường đến may y phục mùa hè cùng mấy bộ cung trang để các nàng tham dự hội hè trong cung, lát nữa nàng cũng chọn lấy mấy món đồ yêu thích đi”. Lưu Huyền Thần nói xong đứng dậy chuẩn bị quay về tẩm cung thay long bào thượng triều.

Hai chân Nguyễn Nhược Nam đứng lên còn không vững, đôi môi run lấy bầy như gặp hàn phong, ánh mắt trống rỗng vô hồn, khuôn mặt không chút huyết sắc.

Trời đất, trong một khắc, đổ sập trước mắt.

Cảm giác lạnh thấu xương lan tỏa khắp người Nhược Nam, trong đầu nàng hiện giờ chỉ hiện hữu một ý niệm. Tất cả đã kết thúc, kết thúc hoàn toàn...

“Ái phi, trầm phải đi rồi... ái phi...” Lưu Huyền Thần đang định rời đi thì chợt chú ý đến vẻ mặt tái nhợt của Nguyễn thực nghi, “Nàng làm sao vậy, ái phi, mau truyền Vân thái y...”

“Hoàng thượng, giờ này Vân thái y còn chưa vào cung, nô tài truyền gọi thái y khác có được không ạ?” La công công cúi đầu hỏi lại.

“Được! Mau truyền, mau truyền!” Lưu Huyền Thần sốt ruột, phát tay.

“Không cần thái y, không cần thái y”. Nguyễn Nhược Nam dờ dẫm lắc đầu, “Hoàng thượng, thần thiếp không sao, có thể là... do ngủ quá nhiều nên hơi váng đầu, thần thiếp ngồi nghỉ một lát là sẽ ổn. Hoàng thượng, người mau lên triều đi”.

“Nàng thật sự không sao chứ?” Lưu Huyền Thần lo lắng hỏi lại. Kỳ thật tối hôm qua hẳn cũng không có việc gì gấp gáp, chẳng qua là lo lắng cho Vân Ánh Lục nên đứng ngồi không yên, sớm đã quẳng chuyện lâm hạnh ra khỏi đầu, sáng sớm nay mới sức nhớ ra, vội đích thân tới đây giải thích ngọn nguồn.

Nguyễn Nhược Nam gượng cười, “Trước kia thần thiếp cũng từng bị váng đầu thế này, dùng chút đồ điểm tâm là sẽ đỡ ngay”.

“Vậy nàng nghỉ ngơi đi, một lát nữa trăm sẽ hạ chỉ phái Vân thái y tới khám cho nàng”.

“Không cần Vân thái y...” Nguyễn Nhược Nam kinh hoảng đứng bật dậy, rồi rút xua tay. Lưu Huyền Thần thấy nàng một mực từ chối sự quan tâm của mình thì cũng không khuyên nhủ gì thêm, thời gian lâm triều đã đến gần, hần vội vã quay về đại diện. Sáng nay sẽ nghị sự việc dự trù kinh phí chi tiêu trong năm do sáu bộ trình tấu, hần phải tập trung toàn bộ tinh lực mới được.

Lưu Huyền Thần vừa đi khỏi, Nguyễn Nhược Nam đã ôm mặt chạy vào phòng ngủ, khóc lóc thảm thiết.

Khoảng cách giữa thành công và thất bại hóa ra chỉ là một sợi chỉ mảnh.

Không cần đào sâu ngẫm nghĩ, nàng cũng biết mình bị người nào đó trong cung ám hại.

Thế nhưng nàng vừa mới tiến cung chưa từng gây chuyện gì với bất kỳ ai, hơn nữa tường thành cao ngất, cấm vệ quân tuần soát nghiêm ngặt, sao có thể để một gã đàn ông ra vào hậu cung như vậy, lại còn biết chuyện hoàng thượng bận việc không đến được?

Khăn lụa che mắt, đèn lồng thổi tắt, giọng nói khác biệt, tất cả đều vô cùng khác thường. Thế nhưng nàng đã bị viễn cảnh tương lai tươi sáng làm đầu óc lú lẫn, mất cảnh giác.

Thông minh một đời hồ đồ trong chốc lát. Một lần sảy chân để hận muôn đời!

Hậu cung thâm sâu như biển cả, nàng đã bị sóng dữ nhấn chìm, sau này làm sao ngóc đầu lên được nữa? Lúc này đây, trái tim kiên cường của Nguyễn Nhược Nam tràn đầy hối hận.

Nàng thật sự hối hận.

Người như hoàng thượng, nàng sao có thể với tới, thế nhưng khi hiểu ra thì mọi sự đã quá muộn. Nàng khóc như mưa như gió, khóc tới mức sống đi chết lại, khóc tới mức trời đất quay cuồng.

Đêm qua không phải là chuyện vui từ trên trời rơi xuống mà là tai họa từ trên trời rơi xuống.

Dù không hề mơ mộng, nhưng Vân Ánh Lục vẫn không sao yên giấc được. Bàn tay khẽ co duỗi trong vô thức, cô miên man nghĩ tới cảm giác bắt mạch cho một tử thi ở phủ Tề vương, trong lòng không khỏi giật mình thon thót. Cô dậy rửa tay mấy lần, cố quên đi cảm giác rờn rợn ám ảnh, nhắm mắt lại thì hết mừng tựa ra cảnh ám tiền cảm sâu vào thành xe ngựa lại mông lung nghĩ đến Tân Luân.

Vân Ánh Lục ngáp ngáp dài nhưng vẫn không sao ngủ được. Khi còn ở thế kỷ hai mươi mốt, cuộc sống của cô rất bình lặng, tuy ba cô là người nức tiếng trong giới làm ăn nhưng cô vẫn ngoan ngoãn học hành, ba mẹ cũng rất hiểu con gái, không bao giờ bắt ép cô tham dự vào những buổi tiệc ngoại giao vô bổ. Sau khi tốt nghiệp trường y, cô được phân về công tác tại khoa sản của bệnh viện Phụ sản trung ương làm đúng chuyên môn chức trách được đào tạo, hài lòng với cuộc sống bình yên không mấy biến động.

Chỉ vì vụ tai nạn đó mà cuộc đời cô đã hoàn toàn bị đảo lộn, những ngày tháng yên bình nhàn hạ trước kia càng lúc càng cách xa.

Mà đầu sỏ gây nên những chuyện này là do cô hồ đồ đồng ý tiến cung để tiếp cận bản sách thuốc cổ Thần Nông bách thảo kinh. Cô đoán tung tích của bản sách thuốc đó quá bán là tin đồn nhảm, cô đã kiểm tra ngự thư phòng một lượt nhưng hoàn toàn không thấy đâu cả.

Vậy cô còn nán lại hoàng cung làm gì nữa?

Nữ nhân trong cung tuy rất nhiều nhưng chẳng mấy ai ốm đau bệnh tật thành thử cô ở trong cung chuyên môn thì chẳng được thi

triển mà rắc rối thì không cái nào không đến lượt. Trong khi đó Vân phủ vàng bạc đề chết người, nếu muốn làm lang y cứu người chỉ cần xin phụ thân mở phòng khám tư là xong, vừa được làm việc mình thích lại chẳng phải điên đầu vì những chuyện phức tạp.

Ngày mai cô phải chủ động trình đơn xin từ chức lên Lưu hoàng thượng mới được.

Mãi gần tới sáng, Vân Ánh Lục mới chợp mắt được tí chút. Đang ngon giấc thì có tiếng người đập cửa ầm ầm, lôi cô khỏi cơn say giấc nồng.

Vốn cực kỳ ghét đang ngủ say thì bị đánh thức, nhưng Vân Ánh Lục vẫn lồm cồm bò ra khỏi giường. Cô mắt nhắm mắt mở ra mở cửa thì thấy Trúc Thanh miệng mồm há hốc, không nói nên lời.

Vân Ánh Lục vốn đã ghi hận chuyện tối qua Trúc Thanh biết thông tin mà không báo, hại cô phải bó tay chịu trói, nay tiểu nha đầu này lại đang tâm phá hoại giấc ngủ ngon của cô. Thù mới hận cũ gộp lại càng không thể tha thứ, cô trừng mắt nhìn Trúc Thanh, im lìm như một tảng băng.

“Tiểu thư, Đồ đại nhân... đang đứng ngoài cổng, sai nô tì truyền lời, tiểu thư nhanh chóng rửa mặt chải đầu, để ngài ấy đưa... tiến cung”. Một hồi lâu sau Trúc Thanh mới tìm lại được giọng nói của chính mình. Gần đây vận đào hoa tới tấp ập xuống tiểu thư, tối hôm qua được hoàng thượng tiến hồi phủ, sáng nay lại được Đồ đại nhân đích thân đưa vào cung, rồi lại còn nắm tay vị hôn phu tài mạo song toàn nữa chứ.

“Anh ta ăn no không có việc gì hay sao?” Vân Ánh Lục tức giận sập cửa lại, xoay người vào trong phòng hùng hổ rửa mặt.

Hiện tại người cô sợ gặp nhất chính là Đồ Tử Bân, dưới ánh mắt uy hiếp của anh ta, cô e mình sẽ để lộ chuyện của Cổ Lệ mất.

Trong lòng có quỷ, nửa đêm nào dám ra khỏi nhà.

“Nhưng mà... nhưng mà tiểu thư, cô biết con người Đỗ đại nhân thế nào rồi đấy, nói một là một, có ai dám phản bác”. Trúc Thanh vừa nói vừa hấp tấp tìm y bào cùng mũ quan cho tiểu thư.

“Thế nên tôi mới thấy phiền”. Vân Ánh Lục bất lực nhướn mắt nhìn trời.

Trúc Thanh thức thời ngậm miệng lại.

Tức thì tức, nhưng Vân Ánh Lục cũng không dám để Đỗ Tử Bân phải đợi lâu, điếm tâm chưa kịp ăn, cứ thế tất tả ôm hòm thuốc chạy ra cổng. Đỗ Tử Bân mình mặc quan phục, đứng bên cạnh xe ngựa. Hai sai dịch một tả một hữu đứng trước mặt hắn, cung kính lắng nghe chỉ thị.

“Không được phép sai lầm, đã rõ chưa?” Đỗ Tử Bân kết thúc câu chuyện, hai sai dịch chấp tay cáo lui.

“Đỗ đại nhân, chào buổi sáng!” Vân Ánh Lục so vai lè lưỡi, “Hôm nay anh rảnh rồi nên muốn chơi trò hoán đổi vị trí với xa phu à?”

Đỗ Tử Bân bình thản nhìn cô, điềm đạm trả lời. “Vân thái y thật biết nói đùa. Ta chỉ phụng chỉ làm việc thôi. Từ hôm nay trở đi, ngoại trừ lúc trong cung, sự an toàn của Vân thái y sẽ do ta phụ trách. Nếu có chỗ nào không tiện, xin Vân thái y lượng thứ.”

Vân Ánh Lục chợt dạ lo lắng, cô quyết định lật bài ngửa với Đỗ Tử Bân, “Anh không định ám chỉ tôi phải tới công đường bộ Hình của các anh đấy chứ?”

“Khi nào cần ta sẽ sắp xếp”. Đỗ Tử Bân hờ hững chỉ tay vào cổ xe ngựa, ra hiệu cho Vân Ánh Lục bước vào bên trong.

“Thành Đông Dương gần đây rất thái bình hay sao mà các anh lại phung phí nhân lực vào tôi như vậy. Tôi đâu phải nhân vật quan trọng mà phải huy động nhiều người như vậy?” Vân Ánh Lục khẽ nói một mình rồi hậm hực ném hòm thuốc vào xe, rồi kéo vạt áo bước lên.

Đỗ Tử Bân vội đưa tay đỡ lấy lưng Vân Ánh Lục, cô đang quay đầu lại định cảm ơn thì chợt nhìn thấy thị vệ của Thác Phu đang ẩn thân sau một gốc cây ở ngõ đối diện, vẻ mặt lo lắng nhìn chăm chăm vào cô.

Làm sao họ biết nhà cô ở đây chứ?

Vân Ánh Lục vội thu ánh mắt, lòng dạ bắt đầu bồn chồn không yên. Đỗ Tử Bân nhận thấy vẻ mặt khác thường của cô cũng quay đầu lại quan sát bốn phía xung quanh. Trong ngõ nhỏ yên tĩnh, có mấy ông lão đang vui vẻ hàn huyên cùng hàng xóm, tất thấy đều rất bình thường.

“Xuất phát!” Đỗ Tử Bân lên xe, màn xe hạ xuống, trong không gian chật chội chỉ có hắc và cô đang nhìn nhau chăm chăm.

Sự im lặng nặng nề khiến cả hai chẳng dám thở mạnh, Vân Ánh Lục mân mê hòm thuốc trên tay, tâm trí dồn cả vào người thị vệ của Thác Phu, anh ta tìm cô có chuyện gì sao?

Vết thương tái phát?

Lại muốn chuyển thư?

Hay chỉ muốn gặp cô nói lời cảm ơn cho phải phép?

Nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn cảm thấy đáp án hắc chỉ nằm trong ba điều đó.

“Tối hôm qua nàng đã đính ước?” Đỗ Tử Bân thành linh hỏi, giọng nói có chút dị thường.

“Hả, tin tức của anh nhanh nhạy thật đấy”.

“Người trông cửa nhà ta và người trông cửa của Vân phủ là bằng hữu lâu năm”. Tin tức này khiến hắc mất ngủ cả đêm, đồng thời cũng có chút thất vọng với năng lực tự kiểm chế của bản thân.

Vân Ánh Lục chán chường nhắm mắt, cô ổn định lại tâm trạng. “À, cha tôi nhất định đã đọc qua sách binh pháp, nên mới thừa cơ tấn công làm tôi trở tay không kịp”.

“Vậy nên nàng ngoan ngoãn đồng ý?”

“Tình huống lúc đó chỉ có thể làm thế, nhưng mà mồng chín này tôi sẽ nói chuyện thẳng thắn với Tần công tử, kì thực tôi không phải người anh ta muốn kết hôn.”

“Nàng tin nàng có thể thuyết phục được hắn?” Đỗ Tử Bân kinh ngạc khi nàng dùng giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ khi nói về chuyện tày đình này.

“Là người có đầu óc, hắn anh ta sẽ biết mình không thể cưới một người không có tình cảm với mình được. Hồi tôi còn đi học, bạn cùng phòng tôi từng nói với tôi rằng nhất định phải lấy người yêu mình, tuyệt đối không được kết hôn với người mình không có tình cảm”.

Đỗ Tử Bân suy ngẫm nhìn cô, mày kiếm nhíu chặt, “Bạn cùng phòng nàng là ai?”

Hắn sao không biết chuyện Vân viên ngoại vì yêu chiều con gái nên đã mời thầy về nhà dạy cho từ khi còn rất nhỏ. Mỗi lần nghe tiếng nàng ê a đọc sách, hắn đang ngồi học bài ở sát vách cũng phải mỉm cười hạnh phúc.

Vân Ánh Lục thoáng chao đảo mặt mày, sao cô lại mang chuyện ở thế kỷ hai mươi mốt ra nói ở đây chứ. “Bạn cùng phòng... của tôi không phải là Trúc Thanh hay sao?” Cái khó ló cái khôn, cô vội đáp.

“Trúc Thanh cũng hiểu biết không ít nhỉ”. Đỗ Tử Bân liếc xéo cô.

Vân Ánh Lục cười ngượng ngập, “Đúng, đúng, cô ấy rất thông minh, là một học giả tài năng đấy, chỉ có điều giấu tài kĩ thôi”. Đôi mắt trong veo đảo đảo mấy vòng, không đợi hắn nói tiếp, cô vội hỏi. “Đỗ đại nhân, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

Đỗ Tử Bân đưa ánh mắt dò hỏi nhìn cô.

“Là thế này, tôi cảm thấy mình không thể tiếp tục đảm nhiệm chức thái y trong hoàng cung nên muốn từ chức. Anh nói xem, thủ tục có rườm rà không?”

“Trước mắt nàng không thể từ chức”. Đỗ Tử Bân hất cả chậu nước lạnh vào Vân Ánh Lục, trong nháy mắt dập tắt ngọn lửa hi vọng của cô.

“Vì sao?”

“Vì như thế sẽ không an toàn”. Đỗ Tử Bân lạnh lùng đáp, “Trước ngày hôm qua nếu nàng nói lời này ta sẽ rất tán đồng. Nhưng hiện tại thì không được, người trong phủ Tề vương đã để mắt tới nàng rồi”.

“Tề vương là hoàng huynh của Lưu hoàng thượng, chứ tôi thì có quan hệ gì với hắn?” Vân Ánh Lục thật sự không thể hiểu tại sao mình lại trở thành tốt thí giữa hai người này.

“Nàng không cần biết quá nhiều, cứ ngoan ngoãn nghe lời là được. Ở trong cung, cấm vệ quân sẽ bảo vệ nàng, còn ở ngoài cung thì đã có ta”. Hắn lại không kìm lòng được khẽ lướt mắt qua gương mặt cô, thở dài, “Chuyện hôm qua là do ta tính toán chưa chu toàn, đáng lẽ ta phải ngăn hoàng thượng không kéo nàng vào những chuyện thị phi thế này. Vân tiểu thư, về sau nàng hãy giữ khoảng cách với hoàng thượng, đó cũng là vì sự an toàn của nàng”. Đỗ Tử Bân nhấn mạnh vào câu cuối.

“Lưu hoàng thượng mà cũng phải đề phòng sao?” Vân Ánh Lục không khỏi hoang mang, hỏi lại. Theo như lời Đỗ Tử Bân thì chẳng phải cô càng không nên vào cung sao?

Đỗ Tử Bân chán chường quay mặt đi, quyết định nói rõ suy nghĩ trong lòng mình. “Hoàng thượng đã có tam cung lục viện, phi tần

cung nữ nhiều không đếm xuể, còn nàng là khuê nữ chưa xuất giá, ngày nào hai người cũng cặp kè như thế, còn ra thể thống gì?”

“Đỗ đại nhân,” Vân Ánh Lục mất hứng, nghiêm giọng chỉnh đốn tư tưởng lạc hậu của thượng thư bộ Hình. “Bề ngoài anh cũng ra dáng chính nhân quân tử nhưng sao suy nghĩ hẹp hòi như vậy? Cái gì mà không ra thể thống, cái gì mà cặp kè như thế, anh nghĩ tôi và hoàng thượng thích hẹn hò gặp gỡ nhau lắm hả? Anh ta là lãnh đạo cấp cao ở đây, nhìn thấy anh ta, tôi phải vờ như không quen không biết gì sao? Đỗ đại nhân, con người ta phải có lòng tự trọng, bề ngoài văn nhân nho nhã thì được tích sự gì. Người trong sạch tự mình biết mình, kẻ xấu bụng ắt tự lòi đuôi cáo. Mỗi người đều có con đường riêng của mình, người khác nói quàng nói xiên gì thì cũng mặc!”

Vân Ánh Lục một hơi xả hết mọi bí bách trong người, những tưởng Đỗ Tử Bân sẽ xù lông phản kháng ngay lập tức, nhưng không ngờ anh ta chỉ nhếch miệng cười khẽ, khuôn mặt cương trực không hề tỏ ra khó chịu chút nào.

Phản ứng bất ngờ của Đỗ Tử Bân khiến cho cô cảm thấy mình phản ứng có phần hơi quá khích, không khỏi há miệng mắc quai, ngượng ngịu suốt quãng đường đi.

“Nếu nàng không muốn ở lại trong cung, ra sẽ xin hoàng thượng cho nàng hồi phủ”. Lúc xuống xe, Đỗ Tử Bân chợt quay lại nói với cô.

Vân Ánh Lục ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay trời rất trong và nắng rất ấm, gió nhẹ mơn man, chim hót líu lo, chẳng có chút khác thường nào, vậy mà sao cô lại thấy lời Đỗ Tử Bân nói mơ hồ lạ thường. Anh ta nói nhẹ tênh như thể chỉ đang phụng chỉ hành sự mà thôi.

“Để sau hẵng nói!” Cô vẫy tay từ biệt, ráo bước về phía hậu cung.

Đỗ Tử Bân chăm chú nhìn theo bóng dáng Vân Ánh Lục mãi cho tới khi cô hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, mới bảo xa phu quay xe đi tới bộ Hình.

Vân Ánh Lục vừa tới thái y viện đã nhanh chóng sai Tiểu Đức Tử chuẩn bị sẵn mọi dụng cụ, hôm nay cô bắt đầu kiểm tra sức khỏe cho toàn bộ hậu cung. Tiểu Đức Tử gãi gãi đầu nói, hôm nay toàn bộ hậu cung đã đến ngự y phòng từ sớm để may y phục mùa hè, hiện các tẩm cung không còn bóng người, việc khám bệnh e là phải hoãn lại rồi.

Theo cung quy, mỗi quý nữ được may y phục một lần, mỗi lần ba bộ, kiểu dáng và chất liệu đồng đều như nhau. Còn các phi tần thì dựa theo cấp bậc, được phép lựa chọn kiểu dáng, vải vóc để may y phục ưa thích. Ngoài ra, từ bậc thực nghi trở lên, các phi tần phi còn được đặt may mấy bộ cung trang để tham dự các hoạt động hội hè trong cung. Thế nên mỗi khi đến kì may y phục mới, hậu cung xôn xao không thua gì lễ mừng năm mới, ríu ra ríu rít, cười cười nói nói, ngay cả điện Nghị Chính cũng còn nghe thấy.

Đối tượng phục vụ của Vân Ánh Lục là nữ nhân hậu cung, họ không có ở đây thì cô cũng chẳng có việc gì để làm. Sực nhớ ra dạo này không ngó ngang gì đến vườn thảo dược, cô cầm theo một cái cốc nhỏ và giỏ đựng thuốc rồi giục Tiểu Đức Tử ra vườn. Hai thầy trò còn chưa rời khỏi cửa thì đã thấy mấy cung nữ đang chèo kéo, trêu chọc bên ngoài sân thái y viện. Trong đó có một cung nữ mặt mày sung húp, mấn đỏ khắp người, thỉnh thoảng lại đưa tay lên gãi không ngừng.

“Vân thái y”. Đám cung nữ vừa trông thấy Vân Ánh Lục, vội nghiêm ngắn thi lễ.

“Các cô tới khám bệnh à?” Vân Ánh Lục ôn hòa hỏi thăm.

Cô cung nữ mặt mày sung húp vội gật đầu lia lịa, “Nô tì quả thật ngứa ngáy không sao chịu nổi, đêm đến thì càng tệ hơn. Nô tì ăn ở rất sạch sẽ, nhưng không hiểu sao lại mắc phải cái bệnh đáng ghét này, đành phải phiền tới đến Vân thái y”.

Vân Ánh Lục buông giỏ xuống, sai Tiểu Đức Tử mang nước rửa tay đến rồi dịu dàng dẫn cô cung nữ kia vào phòng khám. Máy thái y khác nhìn thấy cô được đám cung nữ hâm mộ như vậy, không khỏi tức tối ghen tị.

“Đây là bệnh dị ứng, dạo gần đây hoa đào nở rộ nên rất có thể cô bị dị ứng với loại hoa này. Da của cô khá mẫn cảm nên nếu cứ dùng tay gãi thì sẽ càng làm bệnh nặng hơn. Tôi sẽ chỉ cho cô một cách rất đơn giản mà lại vô cùng hiệu nghiệm. Hằng ngày cô vo sạch đậu xanh và gạo tẻ rồi ngâm khoảng nửa canh giờ. Sau đó đun sôi hoa tường vi khô rồi lọc bỏ bã, đổ đậu xanh vào gạo tẻ đã ngâm vào nồi nấu tiếp, khi nào gần chín thì cho bã hoa tường vi vào đun thêm một lúc nữa là được, cứ kiên trì dùng trong hai ngày thì những vết ban trên mặt cô sẽ lặn hết. Ngoài ra, cô cũng phải hạn chế ăn đồ dầu mỡ”. Vân Ánh Lục vừa nói vừa cẩn thận kê đơn.

“Vân thái y, có cách nào phòng bệnh này không?” Cô cung nữ chống cằm, say đắm ngắm nhìn khuôn mặt thanh tú của Vân Ánh Lục.

“Có, mỗi ngày sáng tối uống một cốc mật ong pha loãng hoặc hâm mười quả táo đỏ lấy nước uống ngày ba lần. Ngoài ra, tăng cường ăn cà rốt cũng rất tốt”.

“Nghe qua thì đơn giản nhưng xem chừng món cháo tường vi cũng khá lách cách”. Cung nữ bị dị ứng chu miệng nũng nịu.

“Bệnh nào thuốc nấy, nếu cô sợ cách rách thì để tôi chuẩn bị giúp”. Vân Ánh Lục nói.

Hai mắt cung nữ sáng rõ hẳn lên, “Sao tôi lại không biết xấu hổ thế được?”

Mấy cung nữ khác mặt mày ỉu xiu, chỉ ước mình mắc bệnh để được Vân thái y tự mình chăm sóc.

“Chăm sóc bệnh nhân là việc của tôi mà”. Vân Anh Lục đứng dậy đi vào dược phòng.

“Sao các người lại ở đây thế này, không đi may đo y phục mới sao?” La công công tay cầm phất trần, vừa lau mồ hôi trên trán vừa rảo chân bước vào. “Thái y viện vẫn là nơi mát mẻ nhất, bên ngoài nóng bức quá”.

Mấy cung nữ đứng dậy chào hỏi, “La công công, chúng tôi đến tìm Vân thái y để khám bệnh”.

“Đừng suốt ngày làm phiền Vân thái y thế, làm Vân thái y mệt sẽ khiến hoàng thượng...” La công công nhìn thấy các thái y khác đang dòng tai lên nghe, vội chuyển hướng hỏi, “Vân thái y đâu rồi?”

“Tôi ở đây”. Vân Anh Lục sách một giỏ đầy dược liệu đi ra, “La công công, ông thấy trong người không khỏe sao!”

“Thân thể khỏe mạnh thì không được tới gặp Vân thái y sao?” La công công nói đùa. Vân thái y thật ngây thơ và đáng yêu, quả là khác xa một trời một vực với đám nhân nữ trong cung.

Vân Anh Lục tươi cười đáp lại, “Đương nhiên là có thể, nhưng La công công là người bận rộn, tìm tôi ắt là có việc gấp rồi!”

La công công bật cười vui vẻ, “Để Vân thái y đoán trúng rồi, Hoàng thượng nói thời tiết đang dần nóng bức, Vân thái y vừa tiến cung chắc là chưa có y phục mùa hè, nên nhân dịp này ban cho thái y một bộ y phục để mặc”.

Vân Anh Lục đặt giỏ thuốc trên tay xuống, gương mặt vui vẻ đột nhiên nghiêm nghiêm lại, “Hoàng thượng ban thưởng y phục cho tôi?”

La công công gật đầu, chưa bao giờ Hoàng Thượng đối tốt với ai như vậy, thái y người nào mà chả phải mặc y bào dày cộp, nhưng người chỉ thương có mỗi Vân thái y bị nóng.

Vân Ánh Lục bắt đầu cảm thấy nóng mặt, cô vội hỏi La công công, “La công công, xin hỏi bây giờ Hoàng Thượng đang ở đâu?”

“Hoàng thượng vừa hạ triều, hiện đang ở chỗ mấy nương nương”.

“Vậy phiền ông dẫn tôi đến đó, tôi muốn trực tiếp cảm ơn Lưu hoàng thượng”. Vân Ánh Lục mĩa mai mấy câu rồi quay sang bên cô cung nữ bị dị ứng, dặn dò “Cô cứ theo phương thuốc của tôi mà làm, hiện tôi đang bận chút chuyện, nếu có gì thắc mắc cứ đến hỏi tôi”

“Vân thái y, chúng tôi cũng đang định đến ngự y phòng nên sẽ dẫn đường cho ngài, không cần phiền đến La công công đâu ạ”. Bầy cung nữ hào hứng xung phong nhận việc.

“Vậy chúng ta đi thôi!”

Một đám người hỉ hả rời thái y viện, không ai để ý gương mặt của Vân thái y đang tối sầm lại.

Lưu Huyền Thần quyết định đích thân ghé thăm công chúa Cổ Lệ. Trong ba tân thực nghi, thân phận của cô ấy là cao quý nhất, nhưng cũng có một nguyên nhân khác, hôm qua Đỗ Tử Bân có nhắc tới thương nhân Ba Tư và nếu hấn nhớ không lầm, đêm hôm hậu cung có biến, nơi thích khách thứ ba xuất hiện là nóc điện tẩm cung Cổ Lệ. Tiếp đó hấn còn nghe La công công bẩm báo vì hấn quyết định lâm hạnh Nguyễn thực nghi mà công chúa Cổ Lệ và Viên Diệp Ngọc lẫn xà vào đánh nhau. Cổ Lệ hôm đó cầm một cây roi dài, đường quát mang tính sát thương rất cao, thân thủ cũng vô cùng nhanh nhẹn. Công chúa Cổ Lệ thạo chơi mã cầu, giỏi nghề ca vũ, yêu kiều quyến rũ hơn hoa mẫu đơn, tính cách ngang ngược tùy hứng, những điều này hấn đều nắm rõ, chỉ là không ngờ võ công của nàng ấy cũng xuất chúng hơn người.

Hấn thực sự rất hứng thú với Cổ Lệ nên vừa tan triều đã nghĩ ngay đến việc thăm hỏi công chúa Ba Tư.

Cổ Lệ bữu môi nhìn một bàn tơ lụa hảo hạng, đám người trong cung không ai dám mặc lụa đỏ vì sợ chói mắt, nhưng nàng chỉ thích màu đỏ mà thôi. Chỉ có màu đỏ mới tôn lên khí chất và trái tim rực lửa của nàng.

“Ái phi, nàng đã chọn được gì chưa?” Lưu Huyền Thần khoan thai bước vào ngự y phòng, không hề kiêng dè ôm eo Cổ Lệ trước mặt bao nhiêu phi tần khác. Nàng thụ sủng nhược kinh quay đầu lại, vừa thấy hoàng thượng, khuôn mặt bỗng chốc rạng rỡ như phù dung xuất thủy, liếc thấy Viên Diệc Ngọc đứng cách đó không xa, nàng càng cố trưng khoe vẻ lộng lẫy của mình.

“Hoàng thượng, người thích thần thiếp mặc y phục màu gì nào?” Nàng nhõng nhẽo cất giọng hỏi.

“Ái phi mặc gì cũng đẹp”. Lưu Huyền Thần mỉm cười tình tứ, rồi ghé sát tai nàng thì thầm, “Không mặc gì càng đẹp hơn”.

Cổ Lệ cười nghiêng ngả, khóe mắt tràn ngập vẻ quyến rũ. “Hoàng thượng đến tâm cung của thần thiếp đi, thần thiếp sẽ để hoàng thượng nhìn cho thỏa mắt”.

“Đề nghị này không tồi đâu. À, ái phi có thích cuộc sống trong hoàng cung này không?” Lưu Huyền Thần nhẹ nhàng kéo nàng ngồi vào lòng.

“Thích chứ, có hoàng thượng ở đây, sao thần thiếp có thể không thích được!”

“Nàng không nhớ song thân, bằng hữu sao?”

“Chỉ cần có hoàng thượng, thần thiếp sẽ không còn thấy nhớ họ nữa”. Trông thấy các phi tần khác vừa ghen tị vừa hâm mộ nhìn nàng, Cổ Lệ càng thêm mở cờ trong bụng, mặt tươi như hoa.

“Hoàng thượng, thần thiếp chọn y phục màu tím có được không?” Ân Tiểu Yên đứng gần đấy, dịu dàng ưu nhã dò ý quân vương.

Lưu Huyền Thần lạnh nhạt liếc nhìn nàng ta, “Tùy ý nàng thôi, Viên ái phi mặc màu lam sẽ có phần hợp với khí chất hiên ngang của mình, về phần Nguyễn ái phi...”

“Muội muội, hoàng thượng gọi muội đấy!” Ân Tiểu Yên đi tới góc tường, khẽ đẩy Nguyễn Nhược Nam vẫn đứng như tượng gỗ.

Nguyễn Nhược Nam hoảng hốt ngẩng đầu lên, “Hoàng thượng...” Nàng mấp máy môi, vành mắt ẩn hiện tầng nước mờ mờ.

“Sao vậy, nàng không thích vải vóc ở đây sao?” Lưu Huyền Thần độ lượng hỏi.

“Màu sắc phong phú đa dạng, tơ lụa la trù đoạn[4] đều có cả, sợ là cô ta đang hoa cả mắt nên chưa chọn được gì thôi!” Cổ Lệ khinh miệt liếc nhìn Nguyễn Nhược Nam.

[4] Tên các loại lụa thượng hạng ở Trung Quốc cổ đại.

“Thần thiếp chọn màu nguyệt bạch là được rồi”. Nguyễn Nhược Nam cúi đầu lui về góc tường, Ân Tiểu Yên lướt nhanh đến, rỉ rả trò chuyện.

Lưu Huyền Thần thoáng nhíu mày, đột nhiên phát hiện ra những ánh mắt đang hướng vào hắn đều đồng loạt chuyển hướng ra ngoài.

“Là Vân thái ý, Vân thái y đấy!” Đám cung nữ đứng hầu bên ngoài tíu tít xôn xao.

“Thật vậy sao? Ở đâu, để ta xem nào”.

Lưu Huyền Thần bật cười buồn bã, hắn thừa nhận ngay bản thân hắn nghe thấy cái tên này cũng không nhịn được dáo dác ngóng tìm khắp nơi. Nhưng sao cả đám oanh oanh yến yến xinh đẹp phong tình này lại có thể để mắt tới một trang nam tử mảnh khảnh, yếu ớt thế chứ?

Lưu Huyền Thần thật sự rất hiếu kỳ.

Mỗi khi nhìn thấy đôi môi anh đào kia, hấn lại bị hút hồn đến nỗi chỉ muốn bắt chắp tất cả để được chạm đến. Hấn thật sự rất muốn biết cảm giác được chạm lên làn môi mềm mại như cánh hoa kia là thế nào.

Thế nhưng sao hấn có thể đủ can đảm để hôn nam nhân chứ?

Dạo gần đây mỗi khi thượng triều, hấn hay đưa mắt quan sát văn võ bá quan trong điện, trong đó cũng không thiếu người khôi ngô tuấn tú, nhưng nhìn môi họ, đừng nói đến chuyện hôn hít, ngay cả việc tưởng tượng đến, hấn cũng đã rùng mình ghê tởm. Điều này chứng tỏ hấn không hề thích thú gì chuyện kê gian[5] , mà chỉ có cảm giác khác thường với Vân Ánh Lục mà thôi.

[5] Chỉ việc đàn ông thông dâm với nhau.

Trong giờ phút này, trong lòng hấn là Cổ Lệ yêu kiều, nhưng trong mắt hấn lại chỉ có một mình Vân Ánh Lục.

“Lưu hoàng thượng, xin hỏi gần đây tôi có cống hiến đặc biệt gì cho thiên triều ta không?”

Hai từ “ban thưởng” của Lưu Huyền Thần khiến cho Vân Ánh Lục cảm thấy rất không thoải mái, cô không phải không có y phục để mặc, cũng không phải ăn xin đầu đường xó chợ mà khiến hấn phải bối thối cho cô?

Vân Ánh Lục mặt đỏ phừng phừng, trừng mắt nhìn Lưu Huyền Thần, đang hùng hổ nhấc chân bước qua ngưỡng cửa thì bị vấp ngã, cả người lao thẳng về phía cạnh bàn gần đó.

“Á!” Cả đám giai nhân mỹ nữ cùng hét lên sợ hãi như một bầy gà mái.

Ngã thế này, chẳng phải sẽ bị thương sao?

Lưu Huyền Thần vội vàng đẩy Cổ Lệ ra, lao người tới đỡ. Hấn đỡ được người nhưng chân không sao đứng vững, ngã ngửa ra sau.

“Bình!” Lưu Huyền Thần đập mạnh đầu xuống mặt sàn. Chúng phi tần ghen hòng đứng nhìn trân trân.

Nhưng đây chưa phải là nguyên nhân chính của sự cả kinh ấy. Nguyên nhân quan trọng hơn là Vân thái y đang đề thẳng lên người hoàng thượng, mắt kề mắt, môi kề môi, không lọt chút khe hở.

Chương 32: Hô hấp nhân tạo

Mỗi khi hoàng đế muốn lâm hạnh phi tần nào, thái giám phủ Nội vụ sẽ thông báo trước cho người đó rồi ghi chép tỉ mỉ ngày giờ âm dương giao hòa, cả nước vui vầy. Tối đến, phi tần ấy sẽ được cung nữ hầu hạ tắm rửa, xúc nước thơm và khoác lên người bộ y phục lụa trắng. Khi trắng lên quá đầu, phi tần sẽ giúp hoàng thượng cởi bỏ thắt lưng, sau đó một cung nữ sẽ thắp đèn lồng để tạo ánh sáng mờ mờ ảo ảo, phi tần từ cuối giường bước lên, phủ phục dưới long thể, chờ đợi được lâm hạnh. Trong suốt quá trình này, phi tần không được phép nhìn thẳng long nhan, cũng không được tự ý vượt quyền, toàn tâm toàn ý hầu hạ hoàng thượng.

Đây mới chỉ lời đồn đoán, nhưng trong dã sử cũng có ghi chép, không biết thật giả thế nào. Hoàng đế ở ngôi cửu ngũ, bất cứ ai cũng phải khấu đầu cúi lạy nên quyền chủ động đương nhiên phải thuộc về người, tuyệt đối không thể có chuyện bỏ nhào vào lòng cưỡng hôn.

Đây là hành động phi lễ hay chỉ đơn giản là vô tình?

Có lẽ cả hai đều không phải. Trước mắt tình cảnh này rõ ràng là tai nạn ngoài ý muốn, nhưng trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp hay ho đến thế.

Tất cả mọi người trong phòng sợ hãi đứng ngây như phỗng.

Với cảnh tượng ngàn năm khó gặp này, ai ai cũng đều nín thở tập trung, đầu óc đờ đẫn, lặng ngắt như tờ, một cây kim rơi lúc này phồng chùng cũng như sấm sét giáng xuống. Cùng lúc ấy, trái tim của đám cung nhân vũ vụn thành ngàn mảnh nhỏ. Người đàn ông trong mộng của phi tần, vầng thái dương rực rỡ của bách tính chẳng phải nên ban ơn mưa móc công bằng hay sao, sao giờ lại ích kỷ tận hưởng hạnh phúc một mình như thế?

Vân Ánh Lục cũng sợ điếng người, cô chỉ muốn nói rõ cho Lưu hoàng thượng hiểu thế nào là ban thưởng, thế nào là tôn trọng người khác thôi, chứ đâu dám nghĩ lại xảy ra cơ sự này. Cô vội rời khỏi người hoàng thượng, phúi phúi quần áo, thầm nghĩ cách xin lỗi.

“Hoàng thượng...” La công công đột nhiên hét thảm, lết gối bò tới chỗ Lưu Huyền Thần

Lưu Huyền Thần hai mắt nhắm nghiền, nằm im không nhúc nhích.

Chúng mỹ nhân vừa rời mãi liên tưởng đến chuyện tình ngay lý gian của Vân Ánh Lục nên tất thấy đều đã quên bém mất hoàng thượng vừa đập đầu xuống đất. nay tiếng kêu thất thanh của La công công đã đột ngột kéo thần trí của họ quay về, một đám nữ nhân ôm nhau khóc lóc như hoa lê gặp mưa, hoàng thượng đã về cõi tiên rồi sao?

“Hoàng thượng...hoàng thượng..” Tiếng kêu khóc làm rung chuyển cả ngự y phòng nhỏ bé.

Ấn Tiểu Yên và Cổ Lệ bước nhanh đến gần Vân Ánh Lục, ánh mắt tóe lửa chăm chăm nhìn cô.

“Ngươi, đồ thái y ngu ngốc dám ám sát hoàng thượng sao?” Cổ Lệ vung tay định đánh Vân Ánh Lục.

Ấn Tiểu Yên giữ tay Cổ Lệ lại, lạnh lùng nói. “Muội muội, cứ để cấm vệ quân xử trí hử, không cần làm bẩn tay muội đâu. Người đâu, mau lùi tên thái y cả gan làm loạn này xuống”.

Các phi tần khác sợ đến mức nín bật, thương cảm nhìn Vân Ánh Lục. Trong lòng họ đều biết rõ đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, nhưng với tình cảnh trước mắt, họ nào dám đứng ra bênh vực lẽ phải.

Nếu hoàng thượng thật sự băng hà, triều Ngụy đổi ngôi thiên tử, nói không chừng thiên hạ sẽ đại loạn, vận mệnh của bọn họ lúc ấy sẽ

như thế nào?

Mỗi người ôm một mối tâm sự trong lòng, khóc lóc nghẹn ngào.

Lưu Huyền Thần vẫn nằm im lìm dưới sàn, sắc mặt bình thản, không chút đau đớn.

Một toán cấm vệ quân hùng hổ lao vào ngự y phòng, vừa thấy người phải bắt là Vân Ánh Lục, tất cả đều ngây ngốc đứng sững.

“Vân thái y, ngài... đã đâm đầu vào tai họa rồi”. La công công đau khổ lắc đầu. “Các người lui ra trước đi”.

Hoàng đế trọng thị Vân thái y thế nào ông đều biết rõ, nhưng giờ nếu hoàng thượng gặp chuyện bất trắc thì e là Vân thái y có bị thiên đạo vạ quả cũng không đền nổi tội. Người hoàng thượng vẫn ấm, chắc cũng không quá nghiêm trọng!

“Người đâu, mau... truyền thái y!” . La công công run rẩy hét vọng ra ngoài sân.

Vân Ánh Lục quỳ xuống xem xét, đôi mày thanh tú nhíu chặt. “Tôi không phải là thái y sao?” .

Đám người này làm sao vậy, chỉ là bị ngã thôi mà, sao phải làm ầm ĩ lên vậy. Đầu người có phải đậu phụ đâu mà dễ bị tổn thương như thế, hơn nữa sàn nhà rải đầy vải ắt sẽ làm giảm lực va chạm. Cùng lắm hoàng thượng chỉ bị hôn mê bất tỉnh, nằm nghỉ một lúc là sẽ khỏe lại ngay.

“Ngài còn có thể khám bệnh nữa sao!” La công công lệ ngang lệ dọc, trong lòng đủ loại kinh hoàng đan xen.

“Đương nhiên là có thể”. Vân Ánh Lục gạt đầu như thể đó là điều đương nhiên, người bị ngã có phải cô đâu. Cô quay người lại, trấn an mọi người xung quanh. “Đừng khóc nữa, mọi người mau tản ra đi, như thế hoàng thượng mới có không khí mà thở”.

Âm lượng không lớn, nhưng vẫn đủ sức thu phục lòng người. Chỉ riêng Ấn Tiểu Yên là vẫn không chịu phục. “Người còn dám chỉ tay năm ngón nữa sao? Bản cung nói cho người biết, giờ chết của người tới rồi đấy”.

Vân Ánh Lục nheo mắt khinh miệt nhìn gương mặt tức tối vẹo vọ của Ấn Tiểu Yên, không khỏi liên tưởng đến câu chuyện ngụ ngôn được học lúc nhỏ, Người nông dân và con rắn. Chuyện kể rằng, trong mùa đông rét mướt nọ, có một con rắn bị lạnh đông cứng ngoài đường. Người nông dân đi qua trông thấy, thương tình mang về nhà ủ ấm. Tới mùa xuân, khi con rắn tỉnh lại, nó đã ngóc cổ cắn chết ân nhân của chính mình.

Cô không dám tự ví mình là người nông dân nhân hậu, nhưng Ấn Tiểu Yên đã quá lộ đuôi rắn ra rồi.

“Nếu cô còn quấy nhiễu khiến tôi không cứu kịp hoàng thượng thì giờ chết của cô mới đến đấy”. Vân Ánh Lục lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Ấn Tiểu Yên, Ấn phi cả kinh, co rúm người lui ra sau.

Sau khi mọi người lùi lại, Vân Ánh Lục vội cởi áo ngoài của Lưu Huyền Thần rồi ra sức ấn mạnh lồng ngực và huyết nhân trung của hắn.

Lưu Huyền Thần hơi cau mày, mắt vẫn nhắm nghiền.

Vân Ánh Lục hít một hơi thật sâu rồi đưa tay bịt chặt mũi Lưu Huyền Thần, bóp mở miệng hắn, cúi người xuống làm hô hấp nhân tạo.

“Á!” Tất cả mọi người xung quanh đồng thanh hét lớn, con người như muốn tuột khỏi vành mắt.

La công công tuổi cao sức yếu, không chịu nổi cảnh tượng trên, ngồi phịch xuống đất.

Vân Ánh Lục truyền từng ngụm khí vào khoang miệng Lưu Huyền Thần. Vì sao Lưu hoàng thượng vẫn chưa tỉnh chứ, Vân Ánh

Lục không khỏi bất lực tự hỏi. Đúng lúc cô đang kề sát miệng vào môi Lưu Huyền Thần, mắt cô đột nhiên mở lớn. Một đầu lưỡi ẩm ướt trượt vào khoang miệng cô đầy âu yếm. Cô hoảng hốt buông Lưu Huyền Thần ra, nhưng bên hông đột nhiên có một bàn tay giữ chặt lại, lúc này nụ hôn càng lúc sâu hơn, loáng thoáng bên tai cô là tiếng thở gấp gấp của hoàng thượng.

“Lưu hoàng thượng!” Vân Ánh Lục vùng thoát khỏi cánh tay đang ghim chặt lấy mình, phần nộ hết lớn.

Lưu Huyền Thần chậm rãi mở mắt, luyến tiếc liếm môi, chăm chú nhìn Vân Ánh Lục.

“Hoàng thượng, người tỉnh rồi!” La công công vui mừng đến phát khóc, “Cảm tạ trời phật, hoàng thượng, người tỉnh lại rồi”.

“Trẫm mới bị làm sao vậy?” Lưu Huyền Thần hỏi La công công, nhưng ánh mắt lại khóa chặt trên người Vân Ánh Lục.

Đám oanh yến kia ủa đến vây kín, ân cần hỏi han Lưu Huyền Thần. Vân Ánh Lục cũng bị một đám cung nữ vây quanh, chân thành chúc mừng tai qua nạn khỏi. Vân thái y không sao là tốt rồi, sau này các cô lại có thể thường xuyên tìm đến thái y viện trò chuyện, nghe giảng.

Ấn Tiểu Yên mỉm cười gượng gạo, né tránh ánh mắt của Vân Ánh Lục. Cổ Lệ xoay người, che giấu vẻ mặt sượng sùng của mình.

“Hoàng thượng, vừa rồi người vô ý bị ngã, bất tỉnh hồi lâu, may mà Vân thái y làm...” La công công ngập ngừng không biết nên miêu tả động tác miệng kề miệng kia như thế nào.

“Hô hấp nhân tạo”. Vân Ánh Lục mặt đỏ như ráng chiều, nửa do thối mết sau một hồi sơ cứu, nửa do Lưu hoàng thượng hôn trộm khiến cô không vui, nhưng mà chuyện nửa sau thì cô không quá khẳng định.

La công công lật đặt đỡ Lưu Huyền Thần đứng dậy, sửa sang lại long bào trên người hắn.

“Thật không? Thảo nào đầu trầm cứ nặng trình trịch. Vân thái y, khanh xem trầm có cần hô hấp nhân tạo thêm lần nữa hay không?”

Vân Ánh Lục trợn mắt lườm hắn. “Hô hấp nhân tạo là biện pháp sơ cứu trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc. Sau này anh không cần...”

“Vậy thì thật đáng tiếc.” Lưu Huyền Thần lẩm bẩm trong miệng.

La công công len lén lau nước mắt, miệng mồm đắng ngắt nhưng không hiểu sao ông lại thấy buồn cười, hình như vừa rồi hoàng thượng không thực sự bất tỉnh thì phải.

“Vân thái y, nếu chúng nô tì bất tỉnh, ngài có hô hấp nhân tạo không?” Mấy cung nữ chớp lấy thời cơ, mở miệng trêu chọc.

Vừa rồi họ đứng cách đó khá xa nên chỉ nhìn thấy Vân thái y và hoàng thượng miệng kề miệng, không tránh khỏi việc mặt mày đỏ bừng, thần tình điên đảo.

“Đương nhiên, nếu là tình huống nguy cấp tôi sẽ không từ nan”. Vân Ánh Lục vui vẻ trả lời rồi quay sang hỏi Lưu Huyền Thần, “Lưu hoàng thượng, anh có thấy chóng mặt, buồn nôn không?”

Lưu Huyền Thần tự thể nghiệm cảm giác trong cơ thể một lúc rồi gật gù đáp. “Không buồn nôn, nhưng trầm thấy hơi váng đầu, thế là làm sao vậy?”

“Chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là sẽ không sao. Để tôi nói thái y trực ban đêm nay sắc một ít thuốc an thần cho anh”.

“Không phải khanh làm trầm ngã sao, có gì lại đẩy trách nhiệm cho thái y khác?” Lưu Huyền Thần nghiêm giọng tra hỏi.

Xem ra đầu óc hắn không sao cả, thần trí vô cùng tỉnh táo.

“Lưu hoàng thượng, đó chỉ là tai nạn ngoài ý muốn, nhưng dù sao cũng xin lỗi anh. Anh nói như vậy thì tôi sẽ đích thân sắc thuốc cho anh, coi như thay lời tạ tội”. Vân Ánh Lục thỏa hiệp, trong lòng có chút bức xúc. “Bây giờ tôi quay về thái y viện được chưa?”

“Được rồi. À mà này, khanh tìm trầm có chuyện gì sao?”

Vân Ánh Lục nhún vai đáp, “Chuyện đó giờ không còn quan trọng nữa rồi”. Cô nhìn đám nữ nhân trong cung một lượt rồi dừng mắt lại trên người Ấn Tiểu Yên và Cổ Lệ, sau đó xoa người rồi khỏi ngự y phòng.

“Hoàng thượng, tấm cung của thần thiếp cách đây không xa, hay người qua đó nghỉ ngơi một lát đi!” Ấn Tiểu Yên mỉm cười ngọt ngào, ngọt nhạt mời mọc.

Lưu Huyền Thần nhếch khóe môi, cười như không cười. “Biểu hiện hôm nay của Ấn phi làm trầm không khỏi giật mình, lâm trận không loạn, thực là có phong độ đại tướng”.

Nụ cười ngọt ngào trong phút chốc đông cứng lại bên khóe miệng Ấn Tiểu Yên. “Hoàng thượng, người đang trêu đùa thần thiếp sao?”

Lưu Huyền Thần cười lớn, ánh mắt lạnh tanh không hề thay đổi. “Được rồi, trầm phải quay về ngự thư phòng phê tấu chương đây. Các ái phi cứ tiếp tục chọn lựa vải vóc, may đo y phục mà mình thích nhất. Vui vẻ nhé!”

Nói xong, hắn chấp tay sai chân bước ra ngoài. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, bóng dáng Vân Ánh Lục thật bé nhỏ đáng yêu, hắn dịu dàng đón nhận mùi vị ngọt ngào dâng lên trong lòng.

Cổ Lệ chạy ra ngoài cửa ngự y phòng, chăm chăm dõi theo bóng dáng của Lưu Huyền Thần, miệng hơi há ra muốn nói gì đó rồi lại thôi. Nàng quay đầu lại, đối diện với ánh mắt đắc thắng của Viện Diệc Ngọc, mây đen trong lòng tức thì ùn ùn kéo đến.

Nguyễn Nhược Nam vẫn đồ dẫn như u hồn trở về tâm cung.

Khi hoàng hôn buông xuống, Đỗ Tử Bân lại ruỗi ngựa vào cung, nhưng hắn không vào ngự thư phòng như mọi lần mà đi thẳng tới thái y viện. Tiểu Đức Tử vui vẻ chỉ tay về vườn thuốc phía sau thái y viện rồi thì thảo bầm báo, Vân thái y đang thu hái dược liệu ở đó.

Đỗ Tử Bân vén áo, theo ánh chiều tà bước dọc trên con đường nhỏ dần vào vườn thuốc. Vân Ánh Lục đang ngồi nghỉ cạnh bờ giậu, tay chống cằm mãi miết suy nghĩ, bên cạnh là giỏ thảo dược đầy ắp, thơm lừng.

Hắn thong dong lại dần, che giấu sự quan tâm trong lòng, thẳng thắn nhìn vào mắt cô.

“Anh tới rồi!” Vân Ánh Lục vẫn không đứng dậy, cô nhìn hắn mỉm cười, gương mặt thoáng vẻ bất lực mà hắn chưa từng thấy bao giờ. Đỗ Tử Bân chậm rãi ngồi xuống bên cô, “Hôm nay nàng không về phủ sao?”

“Ừ, hôm nay tôi vô ý làm hoàng thượng té ngã nên phải ở lại xem anh ta có di chứng gì không.” Vân Ánh Lục vốc một nắm cát rồi nghiêng đầu nhìn dòng cát chảy lọt khỏi tay. Chiều tà phủ bóng xuống vai cô, nhuộm vàng làn mi cong dài trên mắt.

Đỗ Tử Bân yên lặng ngắm cô, giá như giây phút này ngưng đọng mãi mãi thì tốt biết bao, để hắn và nàng được bên nhau cho tới lúc bạc đầu răng long.

“Hoàng thượng có trách tội nàng không?” Hắn dồn hết công lực mới buông hỏi được một câu.

“Không, nhưng mà cũng hơi chấn động một tẹo. Đỗ đại nhân, có người nào thù oán anh không?” Vân Ánh Lục ném phần đất còn lại trong tay vào vườn thuốc, phúi tay hỏi.

Đỗ Tử Bân bất ngờ trước câu hỏi của nàng nhưng vẫn nghiêm túc trả lời. “Phạm nhân bị ta phán tử hình đều hận ta”.

“Đó là trùng phạ đúng người đúng tội thôi, anh không cần để ý. Tôi hỏi câu này là vì tôi luôn tận lực chữa bệnh cho bệnh nhân mà không cần bọn họ phải hàm ơn báo đáp, chỉ cần họ sống vui vẻ khỏe mạnh là đủ. Nhưng tại sao họ không thấu hiểu tâm nguyện ấy mà lại quay sang hãm hại tôi?”

Vân Ánh Lục từ trưa đến giờ lòng dạ rầu rĩ không dứt. Cổ Lê và Ân Tiểu Yên thật sự đã khiến cô vô cùng thất vọng. Cô không phải là người so đo thiệt hơn, nhưng cũng không muốn người khác lấy oán trả ơn mình.

“Đó là vì tâm địa mỗi người một khác. Có lẽ do nàng tình cờ biết được chuyện không nên biết khiến người ta sinh lo lắng. Vì quyền lợi họ ắt sẽ phải bảo vệ lấy mình, lúc này còn nghĩ đến hàm ơn báo đáp gì nữa. Trong đầu chỉ rặt mưu mô hại người thôi. Nàng gặp chuyện phiền phức gì sao?”

Vân Ánh Lục cười băng quơ, nét buồn trong mắt vẫn chưa hề tan biến. “Không, người khác nghĩ thế nào tôi không muốn biết, tôi chỉ muốn làm một lang y đơn thuần mà thôi”.

Chuyện này liên quan tới mạng người, không nói thì hơn.

“Vụ án thích khách của anh có tiến triển gì không?” Vân Ánh Lục vờ hỏi.

“Vân tiểu thư, dường như nàng vô cùng tò mò về vụ án này thì phải”. Giọng Đỗ Tử Bân nhẹ nhàng mà thâm nghiêm khiến người khác không rét mà run.

Vân Ánh Lục nhặt giỏ thuốc lên, trong ba sáu kế chước chuồn là hơn. “Tôi tiện miệng hỏi thôi, tôi... tới tẩm cung của hoàng thượng đưa thuốc đây”.

Đỗ Tử Bân đón lấy giỏ thuốc trong tay cô, rào chân đi trước, “Ngày kia là mồng chín rồi”. Gió chiều nhẹ nhàng mang theo lời nói trầm ấm của hắn.

“Ừ, hôm này là mồng bảy, ngày kia là mồng chín”. Mồng chín là ngày gì nhỉ? À, là ngày cô khám bệnh từ thiện ở tiệm thuốc Tần thị, và cũng là ngày cô phải hủy hôn ước với Tần Luận. Chuyện này cô từng nhắc đến với Đỗ Tử Bân.

“Mà này,” Vân Ánh Lục đột nhiên dừng bước, “Đỗ đại nhân, dường như anh vô cùng quan tâm đến hôn sự của tôi thì phải”. Cô bắt chước khẩu khí của anh, trêu lại.

“Ta có nhắc tới hôn sự của nàng à?” Đỗ Tử Bân hé miệng cười khế.

Vân Ánh Lục xấu hổ cúi đầu, đúng là hẳn không nhắc, chỉ là do mình tự kỉ ám thị thôi. “Đỗ đại nhân, Trúc Thanh nói trong thành Đông Dương có rất nhiều thiên kim tiểu thư muốn được bén duyên cùng anh, anh đã chọn được ai chưa?”

Trong cảnh tranh tối tranh sáng của trời chiều, thân hình Đỗ Tử Bân đột nhiên cứng đờ, hẳn giận dữ quay đầu lại, “Ta... chọn được ai thì phải bẩm báo với nàng sao?”

“Không cần, nhưng tôi có thể cho anh ý kiến tham khảo mà, cũng giống như việc anh tư vấn hôn sự cho tôi ấy. Giúp đỡ lẫn nhau thôi!”

Thật chỉ muốn cắn lưỡi tự sát. Đỗ Tử Bân ném giỏ thuốc xuống đất, chẳng buồn chào hỏi một câu, cứ thế xăm xăm đi về hướng cổng thành.

“Đỗ đại nhân...” Vân Ánh Lục chớp chớp mắt, cô lại nói sai gì sao?

Đỗ Tử Bân nhăn mặt, quay người lại. “Còn chuyện gì nữa?”

“Tạm biệt!” Vân Ánh Lục bị hắn hù dọa cũng thấy hơi khiếp hãi, hậm hực đáp. Đỗ Tử Bân xoay người đi như tượng gỗ, hận nàng tới mức nghiêng răng kèn kẹt.

Đúng là đồ đầu đất, hẳn thầm rửa xả trong lòng.

Tối hôm đó Vân Ánh Lục không chỉ sắc thuốc an thần cho Lưu Huyền Thần mà còn nấu một nồi cháo bổ dưỡng đặc biệt với vùng đen, đỗ đen, nếp cẩm, kiều mạch đen và hạt thông đen. Trung y coi thận là gốc rễ của sinh mệnh con người, mà những loại ngũ cốc có màu đen lại có tác dụng bồi bổ thận âm, tăng cường sinh lực. Anh ta nhiều vợ như vậy thận tính ắt hoạt động không tốt nên mãi vẫn chưa có tin vui. Thân là bác sĩ cung đình, cô cũng thật biết lo nghĩ chu toàn cho anh ta!

Dùng xong bữa tối, cô múc thuốc và cháo vào hai hộp đựng thức ăn rồi giục Tiểu Đức Tử dẫn đường. Hai người một trước một sau im lặng đi đến tấm điện của Lưu Huyền Thần, mới đến cửa đại điện, đã nhác thấy có ba người từ trong đi ra, là Ấn Tiểu Yên cùng hai cung nữ khác, một trong hai cung nữ đang ôm một em bé trong tay.

Em bé đang ê a rất đáng yêu.

“Vân thái y, ngài đến đưa thuốc cho hoàng thượng sao?” Ấn phi mỉm cười đi đến trước mặt Vân Ánh Lục. Vân Ánh Lục im lặng không đáp, bỗng nhiên cô thoáng nghe thấy tiếng rít thầm của Ấn Tiểu Yên. “Đừng tưởng được thái hậu sủng ái mà tự ý làm càn, bản cung thừa biết âm mưu của ngươi”.

Vân Ánh Lục thoáng run tay, hộp thức ăn thiếu chút nữa là rơi xuống. Cố nắm chặt tay, bình tĩnh hỏi lại. “Nương nương đang nói gì vậy?”

“Vân Ánh Lục, đừng coi người khác là kẻ ngốc”. Giọng Ấn Tiểu Yên nhẹ nhàng mà lạnh lùng. “Ngay từ đầu ngươi đã âm mưu tiến cung làm thái y, và dã tâm của ngươi ắt không ngại giả ngây giả ngô để thu hút sự chú ý của hoàng thượng. Rõ thật buồn cười, chỉ với bản lĩnh còn con thế sao, mau tỉnh lại đi, tiểu nha đầu của một thương nhân mà muốn bám ròng ỷ phượng sao, đừng mơ!”

Vân Ánh Lục chậm rãi ngược mắt nhìn gương mặt kiều diễm như hoa như ngọc của Ấn Tiểu Yên, cười khẽ. “Nương nương thật sự

ngĩ tôi muốn bám rờng ý phượng sao?”

Lúc nầy những lời của Đỗ Tử Bân đã làm cô thức tỉnh, cô là người ngĩ chậm hơn một nhịp so với người khác, nhưng không phải là đồ ngốc.

“Người nói vậy là có ý gì?” Ấn Tiểu Yên nheo mắt hỏi lại.

“Ý của tôi, nương nương nhất định hiểu”. Vân Ánh Lục nhẹ giọng đáp.

“Ái phi và Vân thái y đang nói chuyện gì mà kờ đầu nghiêng tai thế kia?” Bên kia của tấm điện, Lưu Huyền Thần uy nghi cất giọng hỏi.

“Vân thái y đang khen tiểu công chúa thật đáng yêu ạ!” Ấn Tiểu Yên mỉm cười lấy lòng, giành trả lời trước. “Hoàng thượng thần thiếp cáo lui trước, người hãy bảo trọng long thể”.

“Vân thái y thích trẻ con sao? Lưu Huyền Thần đi tới, gật đầu chào Ấn Tiểu Yên nhưng mắt không hề hướng đến.

La công công nhận lấy hộp thức ăn trong tay Vân Ánh Lục rồi phất tay ra hiệu cho Tiểu Đức Tử lui về thái y viện trước. Ấn Tiểu Yên nhìn Vân Ánh Lục với ánh mắt phức tạp rồi xoay người lui xuống.

Vân Ánh Lục nhìn theo Ấn phi, cô ta mãi miết đi, không buồn liếc mắt nhìn đứa bé trong tay cung nữ.

“Ừ, tôi rất thích trẻ con”. Vân Ánh Lục theo Lưu Huyền Thần đi vào tấm điện. “Lưu hoàng thượng, anh thì sao, hình như rất ít khi anh gặp tiểu công chúa”.

Tấm điện của Lưu Huyền Thần đã trải qua mấy đời đế vương, tao nhã cổ kính mà thâm trầm trang trọng. Từ cột trụ hành lang tới tường vách, đồ đạc trong phòng đều được chạm trổ hình rờng uy nghi. Cung nữ và thái giám hầu hạ trong điện cũng khá lớn tuổi, vẻ mặt ai cũng phẳng lặng như mặt nước, không chút biểu cảm.

“Trầm ngày đêm bận rộn quốc sự, không có thời gian để ý tới mấy chuyện vụn vặt ấy”. Lưu Huyền Thần lạnh nhạt đáp.

Vân Ánh Lục vốn định nói trong quá trình trưởng thành của trẻ nhỏ, vai trò của người cha rất quan trọng, nhưng cô vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện ở lối vào đại sảnh còn có một vị đại thần khoảng chừng ngũ tuần, thân thể gầy gò, đang hướng ánh mắt sắc bén về phía cô.

“Vị này là Tả thừa tướng Kì đại nhân, còn đây là Vân thái y của thái y viện”. Lưu Huyền Thần giới thiệu hai người với nhau.

Vân Ánh Lục liếc thấy chiếc bàn phía sau họ xếp đầy tấu chương, “Không phải tôi đang quấy rầy hai người chứ?” Cô lịch sự hỏi.

“Thái y lớn mật, dám xưng tôi trước mặt hoàng thượng, lại còn không dùng kính ngữ nữa, thế này còn ra thể thống gì”.

Kì tả thừa tướng đột nhiên nghiêm mặt, ánh mắt sắc bén đảo quanh, một luồng khí lạnh lẽo bao phủ lấy ông ta.

Lưu Huyền Thần mỉm cười khẽ khoát tay, “Tả thừa tướng bỏ quá đi, Vân thái y là người do thái hậu khâm định đưa vào cung nên vẫn chưa hiểu cung quy. Lần trước trầm cũng vì chuyện của Vân thái y đã khiến thái hậu tức giận đến độ mấy ngày không chịu nói chuyện đấy. Chỉ cần thái hậu vui lòng trầm cũng không tính toán tới mấy chuyện nhỏ nhặt này”.

“Hoàng thượng, hiện tại quản giáo không nghiêm chỉ sợ sau này lại được thế làm càn. Lão thần nghe nói hôm nay Vân thái y còn làm kinh động tới long thể của người, lão thần nghe mà tim đập chân run, cấp tốc tiến cung để được tận mắt nhìn thấy long thể an khang thì tấm lòng này mới có thể dịu đi phần nào”. Kì tả thừa tướng chấp tay, cúi đầu nói liền một hơi.

Vân Ánh Lục đứng bên trợn mắt nhìn ông ta, hóa ra miệng lưỡi tiểu nhân chính là đây. Đúng là loại tiểu nhân ném đá giấu tay, nịnh

trên đạp dưới, a dua nịnh hót.

Hôm nay cô đã thực sự được đại khai nhãn giới, trước kia chỉ mới nghe nói chứ chưa từng tận mắt chứng kiến như thế này. Chẳng trách trước kia cha thường nói, thà đắc tội với quân tử còn hơn gây chuyện với tiểu nhân. Ti tiện mà nắm quyền cao chức trọng như vậy, xem ra con mắt nhìn người của Lưu hoàng thượng cũng thật kém.

“Kẻ đa sự nào đã đưa chuyện đến tai tả thừa tướng khiến ngài tuổi cao sức yếu còn phải lo lắng cho trẫm.” Lưu Huyền Thần khẽ cười lắc đầu, “Trẫm khỏe mạnh cường tráng như vậy, đừng nói đến chuyện kinh động long thể mà ngay cả đao lén tên hiểm cũng chẳng thể ám hại nổi trẫm. Trẫm đã kinh qua phong ba bão táp lớn hơn thế này nhiều. Thêm nữa tả thừa tướng cũng hơi quá lời rồi, Vân thái y hiện là bảo bối của thái hậu, hẳn tuy trẻ người non dạ nhưng hết lòng tận trung lo lắng cho sức khỏe của trẫm. Ha ha, đến trẫm cũng cảm thấy khó lòng rời xa hẳn được”.

Kì tả thừa tướng gượng cười, đôi mắt hẹp gian xảo khẽ lướt qua gương mặt xinh xắn của Vân Ánh Lục, thầm đánh giá cô. “Nghe những lời này của hoàng thượng, lão thần cảm thấy lòng đau dạ xót. Khi mới đăng cơ, hoàng thượng cũng từng nói không thể rời xa lão thần, khi ấy lão thần đã xúc động tâm can, rạp người xuống đất thề dốc lòng phò tá hoàng thượng. Thời gian như bóng cau qua cửa, mới đó mà đã năm năm trôi qua, lão thần nay cũng già rồi, chẳng còn mấy sức lực để phò trợ người như đám thanh niên kia”.

“Ha ha, tả thừa tướng thật là vui tính, khanh không vì một gã vất mũi chưa sạch mà ghen tị đấy chứ? Trong lòng trẫm, vị trí của tả thừa tướng vĩnh viễn không thể thay thế được, mỗi một bước tiến của trẫm, không thể thiếu sự hỗ trợ của ngài”. Lưu Huyền Thần tiến lại gần Kì tả thừa tướng, vỗ vai an ủi ông ta.

“Thời gian không còn sớm, tả thừa tướng cũng nên hồi phủ nghỉ ngơi. Còn về chuyện chi phí bổ sung của bộ Công và bộ Lễ, trẫm sẽ

ghi nhớ trong lòng. La công công mau giúp trăm tiền tá thừa tướng ra về”.

“Lão nô tuân chỉ”. La công công mỉm cười nhìn Kì tá thừa tướng, khoát tay khom người. “Kì đại nhân, mời ngài đi bên này”.

Kì tá thừa tướng cúi đầu thi lễ với Lưu Huyền Thần, “Lão thần cáo lui”.

Vừa đi được vài bước, ông ta liếc nhìn Vân Ánh Lục với ánh mắt đầy ý vị thâm trường. Vân Ánh Lục ngạc nhiên đón nhận ánh mắt của Kì tá thừa tướng, nghĩ mãi vẫn không hiểu gì.

“Vân thái y, trăm bị khanh va phải khiến đại quý tiểu quý dưới âm phủ cũng phải nhảy múa vui mừng đây này”. Lưu Huyền Thần day day trán, đi thẳng vào trong tấm điện.

Vân Ánh Lục nhắc hai hộp thức ăn đặt lên bàn, một lão thái giám mái tóc hoa râm đi tới mở hộp thức ăn, rót một bát thuốc, còn cháo nóng thì múc ra hai bát.

“Tôi ăn rồi, toàn bộ chỗ cháo này đều là của Lưu hoàng thượng, Vân Ánh Lục quay lại nói với thái giám.

Lão thái giám vẫn không chút phản ứng, múc cháo xong, ông ta khom người lui xuống, mắt vẫn cúi gầm dưới đất.

“Ông ta bị câm điếc nên không nghe khanh nói gì đâu”. Lưu Huyền Thần ngồi vào bàn, từ tốn giải thích.

Vân Ánh Lục vô cùng sửng sốt.

“Trong tấm điện của trăm, chỉ có hai người trò chuyện như bình thường, một là trăm, hai là La công công, tất cả những người còn lại đều vừa câm vừa điếc, khi tiên hoàng còn tại vị đã có lệ như vậy rồi. Nhưng giờ đã có người thứ ba”. Lưu Huyền Thần ngẩng đầu nhìn Vân Ánh Lục “Trăm đã sai La công công thu dọn một gian phòng ở cạnh tấm điện cho khanh, sau này khanh sẽ ở đấy”.

“Lưu hoàng thượng, anh mới nói với tả thừa tướng là mình vô cùng khỏe mạnh, cường tráng, vậy tôi còn vào đây ở làm gì?” Vân Ánh lục vội vàng khước từ.

Sự ưu ái của Lưu hoàng thượng khiến cô cảm thấy bất ổn, không hiểu tại sao cô lại cảm thấy sợ hãi khi chạm phải ánh mắt phức tạp ấy.

“Lúc đấy kể cả trong người có bị trọng thương trăm cũng không thể để Kì tả thừa tướng biết được. Thực ra đầu trăm đang đau như búa bổ đây này”. Lưu Huyền Thần không đội vương miện mà chỉ buộc búi tóc bằng một dải lụa giản dị, hần tháo dải lụa xuống, vẫy tay gọi Vân Ánh Lục, “Khanh tới đây mà xem chuyện tốt khanh làm với trăm”.

Vân Ánh lục đến gần, sau đầu Lưu hoàng thượng quả thật bị sưng một cục, chỗ sưng này còn to hơn cả lần cô bị ngã ở ngự thư phòng. Cô chu môi, lầu bầu cụt cãi. “Không phải tôi cố ý, chỉ cần ngủ một giấc là chỗ sưng sẽ xẹp ngay thôi mà”.

Nói thì nói như vậy, nhưng tay thì vẫn nhẹ nhàng xoa xoa chỗ sưng, “Đau lắm à?” Cô cúi người hỏi.

Lưu Huyền Thần không nói gì, một lúc sau lại thắc mắc, “Vân thái y, khanh đã làm hô hấp nhân tạo cho mấy người rồi?”

Vân Ánh Lục trừng mắt nhìn hần, “Trừ anh ra chưa có người nào khác. Anh đừng hiểu sai ý tôi, kỳ thật hôm nay không cần phải làm hô hấp nhân tạo, chỉ là do mấy bà vợ của anh thấy anh vẫn hôn mê bất tỉnh, lo lắng đến mức chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống tôi thôi. Để bọn họ được an tâm, cực chẳng đã tôi mới làm như thế với anh”.

“Trăm ngại gì đâu”. Trong lòng Lưu Huyền Thần không khỏi tán thưởng thái độ hợp tác của các phi tần!

Sự mong mỏi được chạm vào đôi môi anh đào kia cuối cùng cũng đã được thỏa nguyện. Lúc ấy đầu hắn trống rỗng, toàn thân chìm đắm trong cảm giác ngọt ngào mê đắm, thật sự không hề muốn tỉnh lại. Trước mắt bao người, cơ thể hắn căng cứng, máu chảy rần rạt xuống phần dưới, may là vẫn đang mặc long bào nên không ai nhận ra điểm dị biệt đáng xấu hổ đó. Nếu lúc đó không phải ở ngự y phường mà là tấm điện này, hắn nhất định sẽ mặc kệ mọi thứ để được thỏa mãn với tiểu thái y này.

Điên rồi, điên rồi! Do đã lâu không lâm hạnh phi tần nào nên mới nảy sinh cảm giác kỳ quặc vậy sao? Không phải, bất cứ lúc nào rảnh rỗi trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh của Vân Ánh Lục. Dù chỉ là cùng tiểu thái y ăn một bát cháo, trêu đùa mấy câu, hắn cũng cảm thấy hạnh phúc hơn rất nhiều thứ trên đời.

Giá hắn có thể lạm quyền phong bừa cho tiểu thái y một chức nội quan nào đó để trói buộc bên mình thì tốt biết mấy. Nhưng Vân Ánh Lục lại là người khoan hòa mực thước, ngoại trừ việc khám chữa bệnh ra, muốn gặp tiểu thái y cũng rất khó khăn.

Hiện tại tâm trí Lưu Huyền Thần vô cùng hỗn loạn, nhưng có một điều hắn có thể chắc chắn, đó là hắn rất muốn giữ chặt tiểu thái y bên mình.

Giờ thì thời cơ đã đến, hắn vừa bị kinh động long nhan, mà lại là họa do tiểu thái y gây ra mới thú vị chứ.

“Trước khi trầm khỏi hắn đau đầu, khanh phải ở bên cạnh trầm, ngự thiện của trầm cũng phải do khanh đích thân chuẩn bị. Và lại từ đây đến thái y viện cũng rất gần”.

Đúng là tiện hơn thật nhưng Vân Ánh Lục không dám gật bừa, “Lưu hoàng thượng, tấm điện của anh là nơi nghị sự quân cơ mật vụ, đến cả thái giám cung nữ cũng phải tuyển chọn nghiêm ngặt, nếu tôi lỡ nhìn thấy thứ không nên thấy, nói điều không nên nói, chẳng phải sẽ đem lại phiền phức cho anh sao?”

Gia đình Lưu hoàng thượng rất phức tạp, những ngày gần đây cô càng thấu tỏ sâu sắc quan điểm này. Đầu tiên, Ân Tiểu Yên công khai đối đầu với cô, không phải vì nghĩ cô đã phát hiện ra âm mưu bành tạc hồng của cô ta sao? Suốt năm năm qua không một nữ nhân nào trong cung hoài thai, thậm chí có vài phi tần đã có tin mừng nhưng rồi lại nhanh chóng sảy thai ở tháng thứ ba, trong khi đó, quá trình hoài thai của Ân Tiểu Yên lại vô cùng thuận lợi, không hề xảy ra chút bất trắc nào. Từ những điểm nghi vấn trên cô không thể không đặt dấu chấm hỏi về con người Ân phi nương nương. Tiếp đến là rắc rối tình trường của của Cổ Lệ, xác chết thể thân ở phủ Tề vương... toàn những chuyện không thể truy ra ngọn nguồn. Cô là bác sĩ chứ có phải là thám tử đâu mà hiểu kì những chuyện đó, thế nhưng những chuyện kì quái ấy lại cứ cố tình tìm đến với cô khiến cô không khỏi dờ khóc dờ cười.

“Vân thái ý, khanh ở tâm điện này thì trăm cũng đỡ mất thời gian chạy đi chạy lại tìm kiếm. Khanh là người trăm rất tin tưởng nên đừng cố tình làm ra vẻ bàng quan vô sự ấy”. Lưu Huyền Thần sợ tiểu thái y ngượng ngùng không đồng ý nên quay sang nói đùa, “Khanh sợ tâm điện này không thoải mái như Vân phủ sao? Được rồi, lát nữa nếu khanh thấy thiếu thứ gì cứ bảo La công công bố trí thêm”.

Vân Ánh Lục thở dài, trong tay Lưu hoàng thượng có cây đao thể thiên hành đạo, miệng lưỡi Lưu hoàng thượng cũng uy vũ hơn người khác, ngoại trừ khuất phục ra cô còn biết làm gì khác chứ.

“Lưu hoàng thượng, chỗ sưng trên đầu anh sáng mai nhất định sẽ xẹp xuống. Còn triệu chứng vàng đầu rất có thể là do anh lao động trí óc nhiều quá, không can hệ gì tới tôi cả. Tôi ở tạm đây vài ngày cũng được, nhưng phiền anh cho thời hạn chính xác để tôi báo với phụ mẫu, bằng không họ sẽ lo lắng chết mất”.

“Vân thái y, ta sẽ báo Đỗ thượng thư thay khanh thông báo một tiếng với phụ mẫu. Mà này, Đỗ thượng thư và khanh là hàng xóm

của nhau sao?”

Vân Ánh Lục kinh ngạc gật đầu xác nhận, “Anh ta nói với anh thế sao?”

“Hôm đó trẫm mới biết đấy. Hắn nói giữa hai người có chuyện khó nói, đó là chuyện gì?” .

“Đã là chuyện khó nói thì sao có thể nói ra miệng được”. Vân Ánh Lục thoáng thấy buồn cười, anh chàng hàng xóm lại nổi cơn sĩ diện nên mới không nhắc nhỡm gì đến chuyện hôn ước giữa hai người. “Việc này hoàng thượng nên hỏi Đồ đại nhân thì hơn, tôi không tiện nói ra”.

Lưu Huyền Thần biết phụ thân Đồ Tử Bân cũng là người làm ăn nên thăm đoán chuyện khó nói có thể là chuyện nhập nhằng tiền bạc giữa hai nhà, vì vậy cũng không gặng hỏi thêm. “Vân thái y, tuy khanh không nhập triều làm quan, nhưng vì trẫm mà trở thành cái gai trong mắt của đám người ô mê dã tâm, thế nên vì sự an toàn của mình, khanh nhất định phải ở bên trẫm”. Hắn chợt hạ giọng nói tiếp, “Chỉ cần khanh ngoan ngoãn một chút, trẫm sẽ cho khanh mượn cuốn Thần nông bách thảo kinh.”

“Thật sự trong tay anh có quyển sách đó sao?” Vân Ánh Lục bỗng chốc tỉnh táo lạ thường, đôi mắt mở lớn lấp lánh hi vọng.

“Đương nhiên rồi, nhưng mà còn phải xem biểu hiện của khanh thế nào đã”. Lưu Huyền Thần cười xảo quyệt.

“Tỷ như?” Nhắc đến sách thuốc giống như đụng phải chỗ ngứa trong lòng Vân Ánh Lục.

Lưu Huyền Thần đang ghé tai Vân Ánh Lục định nói tiếp thì La công công từ bên ngoài đi vào.

“Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương đã hồi cung rồi ạ”.

Lưu Huyền Thần ngăn người, buông Vân Ánh Lục ra.

“Không phải muội ấy nói sẽ hồi phủ thăm nhà một tháng sao, giờ chưa đến ba ngày đã vội quay về hoàng cung, lại còn giữa lúc đêm tối nữa chứ, chẳng lẽ đã có chuyện gì sao?”

“Vân thái y, người nghỉ ngơi trước đi, trẫm tới Trung cung xem thế nào”. Lưu Huyền Thần bước nhanh ra ngoài.

Vân Ánh Lục tay chống cằm, chớp mắt nhìn theo Lưu hoàng thượng. Đi đứng vững vàng, nói chuyện lớp lang rành mạch, đầu anh ta hẳn là không sao rồi!

Chương 33: Có một loại yêu gọi là tác thành

Hoa rơi năm trước lúc xuân tà.
Lệ đầm thơ hồng hận cách xa.
Sợ tựa mây mưa Vu Giáp tản.
Tìm đâu tiên tử Vũ Lăng qua.
Hương nồng tỏa, gọi tình sâu lắng.
Lời chẳng trao, hàm ý thiết tha.
Chỉ muốn bên hiên nhàn gối chiếu.
Đêm khuya thương nhớ ngỏ cùng hoa[1].

[1] Bài thơ Mẫu đơn của nữ thi nhân Tiết Đào thời Đường. Trên đây là bản dịch của Thu Viên.

Thơ tán dương hương sắc hoa mẫu đơn rất nhiều nhưng Ngu Mạn Lăng lại chỉ thích bài thơ Mẫu đơn này của tài nữ Tiết Đào vì nàng sinh vào tháng Tư, là thời điểm mẫu đơn nở rộ.

Mẫu đơn được xưng tụng là hoàng hậu của các loài hoa bởi nó biểu trưng cho vẻ đẹp cao quý, đoan trang của nữ nhân. Thuộc được tuy rực rỡ nhưng lại không có khí chất cao quý, phù dung tuy thanh cao nhưng lại thiếu vẻ nồng nàn, chỉ duy mẫu đơn mới xứng đáng là quốc sắc thiên hương, đúng như lời Bạch Cư Dị từng nói, “Hoa nở hoa tàn chỉ trong hai mươi ngày nhưng đủ khiến người trong thành tất thảy đều phát cuồng”.

Ngu Mạn Lăng ra đời cũng khiến Ngu phủ vui mừng khôn xiết. Vận mệnh của nàng cũng ứng với hoa mẫu đơn, đương lúc thanh xuân tươi đẹp đã được tiến cung đứng đầu trăm phi. Tuy nhiên, được sinh ra trong gia đình danh gia vọng tộc nên nàng đâu màng đến quyền thế nơi cung đình, mà chỉ đau đầu một điều trong lòng:

“Chỉ muốn bên hiên nhàn gối chiếu, đêm khuya thương nhớ ngó cùng hoa”.

Ngu Mạn Lăng là viên minh châu của Ngu hữu thừa tướng, mặc dù nàng tiến cung đã lâu nhưng khuê phòng vẫn được giữ nguyên như những ngày còn ở trong phủ, ngay cả mùi đàn hương mà nàng thích, chiếc khăn lụa thường dùng cũng vẫn nguyên vẹn như cũ. Ngày ngày thị nữ đều lau bàn ghế và dao cạo[2] sáng loáng nên khi bước vào khuê phòng cũ, trong chớp mắt nàng như thấy mình hãy còn là tiểu thư Mạn Lăng của Ngu phủ ngày nào.

[2] Những loại nhạc khí cổ.

Hoa viên sau khuê phòng rục rờ đủ loại mẫu đơn quý hiếm, hương thơm nồng nàn mê đắm lòng người. Ngu Mạn Lăng khoan khoái nhắm mắt lại, chậm rãi ngồi xuống mép giường. Hoàng cung dù tốt thế nào nàng vẫn cảm thấy không thể bằng Ngu phủ.

Ngu Mạn Lăng luôn thấy mình thật may mắn khi có hai huynh trưởng yêu thương là Huyền Thần và Tấn Hiên, đồng thời còn có cả hai mẫu thân hiền diệu từ ái - Ngu phu nhân và Vạn thái hậu. Ngu phu nhân thì không cần phải nói, còn Vạn thái hậu dù là mang uy thế kinh phong bạt vũ, khôn khéo sự đời, nhưng đối với nàng lại vạn phần yêu thương. Lúc nhỏ, mỗi khi Mạn Lăng vào cung, Vạn thái hậu đều tự mình chải tóc cho nàng, cho nàng ngủ trong lòng, so với Lưu Huyền Thần còn có phần yêu chiều nàng hơn.

Là do quá may mắn nên ngay cả ông trời cũng phải đổ kỵ, đặt ra quá nhiều chướng ngại cho nhân duyên của nàng?

Rất nhiều gia nhân trong Ngu phủ không dám nhìn thẳng vào Tấn Hiên, nhưng Mạn Lăng thì không, những vết sẹo lồi lõm trên gương mặt ấy, nét ôn nhu lặng lẽ trong con mắt còn lại khiến nàng không khỏi hồi hộp, xao xuyến. Không rõ tại sao, nàng luôn dự cảm gương mặt ban đầu của Tấn Hiên hẳn rất anh tuấn.

Nàng có một tâm nguyện nho nhỏ là sẽ sinh cho Tấn Hiên một đứa con trai giống hệt như chàng, như vậy nàng có thể biết rốt cuộc Tấn Hiên trông ra sao và chàng cũng sẽ không còn tiếc nuối nữa. Nhưng dường như đây là tâm nguyện không bao giờ trở thành sự thật của nàng. Ngu Mạn Lăng khe khẽ thở dài.

Nàng trở về Ngu phủ lần này là để được tận mắt trông thấy người con gái mà Tấn Hiên muốn kết tóc se duyên. Cô gái ấy tên Hạnh Nhi, một cái tên mộc mạc, diện mạo cũng chất phác, thậm chí có thể nói là khỏe mạnh rắn rỏi. Bao năm hứng gió hứng nắng ở miền biển khiến làn da cô gái ấy nâu bóng, khi cười để lộ hàm răng trắng sáng hồn hậu. Hạnh Nhi chưa bao giờ rời xa nhà nên rất sợ người lạ, mỗi khi có người nào đó hỏi thăm, cô gái ấy đều vội trốn sau lưng Tấn Hiên.

Ngay một nha đầu làm việc vặt trong Ngu phủ cũng xinh đẹp, đoan trang hơn Hạnh Nhi mười phần, còn so với Ngu Mạn Lăng, quả thực là mây trên trời so với bùn dưới đất.

Thế nhưng Ngu Mạn Lăng lại vô cùng, vô cùng hâm mộ cô gái ấy.

Tấn Hiên đối với Hạnh Nhi vô cùng dịu dàng, còn dẫn cô gái ấy đi thăm một vòng trước sau Ngu phủ, giảng giải chức năng của từng gian lâu các. Khi cả gia đình cùng nhau dùng bữa, hắn luôn ân cần chọn gắp thức ăn hợp khẩu vị với cô ấy. Có những món Hạnh Nhi không dám đụng đũa vì không biết ăn thế nào, hắn sẽ làm mẫu trước cho cô ấy xem, tuyệt đối không để cô ấy trở thành trò cười của đám hạ nhân. Hắn sai tổng quản mời thợ may nổi tiếng nhất thành Đông Dương đến may y phục cho cô ấy. Thậm chí hắn còn sắp xếp để Hạnh Nhi ở ngay sát phòng mình, vì Hạnh Nhi không nghe rõ khẩu âm Đông Dương và ngoại trừ Tấn Hiên ra, cô ấy nói gì người khác cũng không hiểu.

Tấn Hiên coi trọng Hạnh Nhi như thế nên đám hạ nhân cũng không dám đối xử vô lễ. Ngu hữu thừa tướng và phu nhân chỉ biết

nhìn nhau thở dài, về hôn sự của hần, họ không muốn can dự vào, tất thảy đều tôn trọng ý kiến của Tấn Hiên.

Trong Ngũ phủ, từ trên xuống dưới đều bận rộn với hôn sự của Tấn Hiên, có điều không khí lại vô cùng trầm lắng.

Ngũ Mạn Lăng nuốt nước mắt lặng yên quan sát.

Tấn Hiên đối với nàng vẫn rất thân thiết, chỉ có điều so với lúc còn nhỏ, sự thân thiết này mang theo chút xa cách, lễ nghĩa. Hần lễ độ cùng nàng dạo quanh hậu hoa viên, nhưng chỉ chốc lát sau đã nói phải tới gặp Hạnh Nhi, rồi cứ thế bỏ mặc nàng mà đi.

Đêm đầu tiên về phủ, Ngũ Mạn Lăng trần trọc không sao yên giấc. Mọi dũng khí và mưu kế hoạch định khi ở trong cung khiến nàng trở nên bất an, trong người như có đá tảng đè nặng.

Nàng dự cảm chuyện giữa nàng và Tấn Hiên đã không thể vẫn hời được nữa rồi, chỉ còn cách trở mặt bất lực nhìn duyên lành vượt khỏi tay. Những lời Lưu Huyền Thần chỉ bảo cho nàng, có lẽ không còn tác dụng gì nữa.

Tấn Hiên thật lòng yêu thương Hạnh Nhi, khi hần mỉm cười với Hạnh Nhi, vẻ mặt hạnh phúc đó nàng chưa bao giờ được thấy.

Nàng thật tâm muốn phá hoại tình cảm của họ hay sao?

Nàng muốn làm tổn thương cô gái chất phác hiền lành như Hạnh Nhi sao?

Có lẽ từ ngày nàng tiến cung làm hoàng hậu, duyên phận giữa nàng và Tấn Hiên coi như đã chấm hết. Nàng chỉ tự mình đa tình chờ đợi suốt năm năm qua, nàng không thay đổi, nhưng Tấn Hiên sao có thể không thay đổi được?

Một bên là mẫu nghi thiên hạ muôn người kính ngưỡng, một bên cô đơn bóng lẻ đêm khuya rơi lệ.

Năm năm trước, nàng một mình sầu muộn trong căn phòng này, khắc khoải nhìn về căn phòng của Tấn Hiên cách đó không xa. Năm năm sau, nàng vẫn lẻ bóng đứng trong căn phòng cũ, chú mục về nơi ấy.

Giọt lệ yên chi chậm chạp lặn xuống từ khóe mắt của nàng, trong đêm khuya thanh vắng, nàng không còn kiêng dè gì nữa, để mặc nước mắt tưới ướt khuôn mặt đau khổ.

Trong đêm xuân ấm áp, một trái tim đã đóng băng hóa đá.

Ngày hôm sau, Ngu Mạn Lăng ngồi nói chuyện với mẫu thân. Ngu đại nhân vô cùng yêu thương Ngu Mạn Lăng, nhưng sự yêu thương của ông lại mang nhiều phần kính sợ về thân phận của nàng hơn. Hôm đó, Ngu Tấn Hiên không ở trong phủ, hắc dãn Hạnh Nhi tới Từ Ân tự dâng hương cầu phúc. Không có bóng dáng hắc, phủ thành trống rỗng cô liêu biết bao.

Ngày thứ ba, sau khi dùng bữa xong, Hạnh Nhi hồ hởi đi thả diều cùng hai nha đầu trong phủ, Ngu Mạn Lăng ngồi bên cửa thêu một chiếc khăn tay, còn Ngu Tấn Hiên đứng ngắm cảnh ở ngoài hành lang. Đám người hầu không biết vì lý do gì đều không có mặt, trong viện chỉ còn lại hai người bọn họ.

Trái tim Mạn Lăng đập dồn trong lồng ngực, nàng buông khung thêu xuống, ngẩng đầu nhìn Tấn Hiên rồi hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí gọi một tiếng: “Đại ca!”

Ngu Tấn Hiên quay đầu lại, ánh mắt thoáng qua một tia nhìn đau đớn, nhưng rồi nhanh chóng lụi tắt trong giây lát.

Ngu Mạn Lăng lại gần hắc, gương mặt xinh đẹp trắng bệch vì căng thẳng.

“Đại ca, muốn có chuyện muốn nói với huynh”. Nàng cắn môi lo lắng, “Năm năm nay, muội và hoàng thượng kỳ thật...”

“Mạn Lăng,” Ngu Tấn Hiên đột nhiên ngắt lời nàng, “ta biết, muội và hoàng thượng tình sâu ý trọng, đây là chuyện người người trong thiên hạ đều biết”.

Trong nháy mắt, không gian lặng ngắt như tờ, Ngu Mạn Lăng đau đớn như thể trái tim bị bóp vụn.

“Đại ca, vì sao huynh không cho muội nói, kỳ thật trong lòng huynh luôn biết rõ muội đối với huynh như thế nào, đúng không? Đại ca...”

“Ta biết trong lòng Mạn Lăng muội, ta luôn là huynh trưởng được tôn trọng”.

“Không phải, không phải, muội không xem đại ca như huynh trưởng. Hoàng thượng mới là huynh trưởng, còn người nắm giữ trái tim muội là đại ca. Muội yêu đại ca từ rất lâu rồi, rất lâu rồi... Đại ca đừng thành thân nữa, chờ muội...”

“Mạn Lăng, im ngay!” Khuôn mặt dữ tợn của Ngu Tấn Hiên càng thêm rúm ró vì tức giận, “Lời muội nói, ta không nghe thấy gì hết. Hôn nhân đại sự không phải trò đùa, sao có thể nói được hay không được, muội xem ta là cái gì, xem Hạnh Nhi là cái gì? Hiện giờ Hạnh Nhi là người con gái trong lòng ta, ta sẽ không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương tới cô ấy, càng không để bất kỳ ai ngăn cản hôn sự của chúng ta. Mạn Lăng, muội phải chú ý tới thân phận của mình, không được phép trẻ con thế nữa. Ta tới chỗ Hạnh Nhi đây”.

“Đại ca...” Ngu Mạn Lăng yếu ớt gọi Ngu Tấn Hiên, nước mắt không khống chế được tràn mi rót xuống. “Huynh thật sự yêu Hạnh Nhi sao, huynh cảm thấy mình đang rất hạnh phúc sao?”

Ngu Tấn Hiên xoay người lại, nhắm mắt gật đầu.

“Muội biết rồi, đại ca, hãy quên những lời ngu xuẩn của muội đi, chúc hai người hạnh phúc”. Nói xong, Mạn Lăng ôm mặt chạy tới hướng khuê phòng.

Con mắt can trường của Ngu Tấn Hiên lặng lẽ rơi lệ.

Chung quy nàng cũng chỉ là một cô gái bình thường, không thể tỏ ra như không có việc gì khi nhìn thấy người mình yêu thành thân cùng người con gái khác.

Mặc kệ mẫu thân nài nỉ níu giữ thế nào, bất kể là trời đã sẩm tối, Ngu Mạn Lăng vẫn kiên quyết hồi cung. Ngoại trừ Ngu Tấn Hiên và Hạnh Nhi ra, tất cả mọi người trong phủ đều bồi hồi ra đưa tiễn.

Ngu Mạn Lăng thống khổ đưa mắt nhìn đình viện Tấn Hiên ở lần cuối, nơi đó tối om không một ánh đèn, nàng buồn bã thu hồi tâm mắt, chậm chạp lên kiệu. Ai nói mẫu đơn quốc sắc thiên hương suốt đời hưởng phúc?

Mẫu đơn buồn bã nép bên thềm

Hai nhánh chớm tàn buổi nhá nhem.

Mai sớm sẽ rơi khi gió thổi

Thương hồng đêm tiếc chong đèn xem[3].

[3] Trích bài Tích mẫu đơn hoa của thi nhân thời Đường Bạch Cư Dị. Bản dịch trên đây là của Lâm Trung Phú.

Kiệu loan chậm rãi rời khỏi Ngu phủ, Ngu Mạn Lăng lặng lẽ rơi lệ suốt chặng đường về hoàng cung.

Ở trong sân, Ngu Tấn Hiên ngơ ngẩn ngồi trên ghế gỗ bên song cửa, con mắt duy nhất cũng ngập tràn nước mắt. Hạnh Nhi ngồi co rúm ở một góc phòng, hai tay bịt chặt mắt. Trong gian phòng không đèn không đuốc này, tướng quân gia ngồi im lìm trong bóng tối, ánh trăng bàng bạc xuyên qua cửa sổ chiếu lên khuôn mặt âm u như lệ quỷ, ban ngày nàng nhìn còn thấy sợ hãi huống chi là lúc tối om thế này.

“Tướng quân gia, cho tôi ra ngoài đi, có được không?” Nàng khóc lóc cầu xin. Tướng quân gia cho nhà nàng rất nhiều bạc chỉ với yêu

cầu nàng cùng diễn kịch với ngài, thế nên nàng mới bạo gan cùng tướng quân gia lên kinh thành. Với số bạc kia, nàng đã có thể thành thân với A Thủy ca trong lòng rồi.

Ngu Tấn Hiên một mực nhắm mắt, chậm rãi lên tiếng. “Đợi một lát nữa”.

Kiếp loan vừa rời Ngu phủ, Mạn Lăng nhất định sẽ dõi mắt nhìn theo vào đây. Nếu để nàng thấy trái tim tan nát của hắn, mọi việc sẽ còn không còn đường thoát lui. Mà hắn thì không thể nào, không thể nào không động tâm vì Mạn Lăng.

Mười tuổi, hắn đã biết kiếp này Mạn Lăng chỉ có thể là muội muội của hắn, nàng ấy đã được chỉ định làm vương phi của Huyền Thần. Đời này kiếp này hắn không được phép yêu thương Mạn Lăng.

Lưu Huyền Thần đang trên đường đến Trung Cung, ngẩng đầu nhìn thấy mấy chiếc đèn lồng đang đung đưa trong gió, thư phòng Ngu Mạn Lăng thường ngồi cũng có ánh đèn ấm áp, và cả tiếng đàn cầm quen thuộc văng vẳng bên tai, trong lòng không khỏi vui vẻ. Mạn Lăng là người sống nội tâm, hi vọng rất ít khi thể hiện trên nét mặt mà yên lặng giữ kín ở trong lòng. Bọn họ đã quen biết nhau từ rất lâu rồi, nên một vài tiểu tiết nhỏ nhất cũng có thể khiến hắn nhận ra tâm trạng của nàng. Khi Mạn Lăng không vui, thường ngồi một mình trong bóng đêm, âu sầu rơi lệ. Khi Mạn Lăng vui vẻ, nàng ấy sẽ đánh đàn, treo đèn, khoe miệng ẩn hiện nét cười dịu dàng.

La công công ở phía sau hắng giọng chuẩn bị thông báo hoàng thượng giá lâm để cung nhân trong tầm cung của hoàng hậu ra nghênh đón. Lưu Huyền Thần xoay người xua tay.

Hắn mỉm cười bước lên bậc thang, đang đi về hướng thư phòng của hoàng hậu thì bỗng giật mình mở to mắt. Mãn Ngọc đang ôm mặt đứng hầu bên ngoài cửa, nước mắt không ngừng chảy xuống qua kẽ tay.

Từ cửa phòng khép hờ, hắn thấy cây cổ cầm trước mặt Mạn Lăng dính đầy những vệt tròn như giọt nước, trên mặt đất, từng lọn tóc lá tả phủ kín, vẻ mặt Mạn Lăng vẫn bình lặng như nước, chỉ có nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống trong im lặng.

Lưu Huyền Thần khẽ phất tay ra hiệu cho La công công và Mãn Ngọc lui ra ngoài. Hắn nhẹ nhàng đi vào thư phòng, đóng cửa ngòi đối diện với Mạn Lăng, nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay đang khẽ run trên phím đàn.

Mười đầu ngón tay lạnh lẽo, run rẩy không ngừng.

“Hoàng thượng, khuya như vậy rồi người còn chưa đi nghỉ sao?” Ngu Mạn Lăng ngược đôi mắt đắm lệ lên, khẽ gượng cười.

“Mạn Lăng, Tấn Hiên vẫn không chịu hiểu sao?” Bằng hữu bao năm nay, nàng có tâm tư gì, hắn liếc mắt một cái là có thể nhận ra được. Trên đời này chỉ có một người có thể làm Mạn Lăng được muôn vàn sủng ái phải rơi lệ.

Ngu Mạn Lăng rút tay về, rút khăn lụa ra lau nước mắt.

“Hoàng thượng, đừng nhắc đến chuyện cũ nữa, sau này, thần thiếp sẽ sống thật tốt cùng người, cùng thái hậu. Người mau điểm sinh hoàng tử để thần thiếp được chăm sóc, dạy dỗ đi. Người có tin thần thiếp sẽ là mẫu thân tốt không?”

Lưu Huyền Thần cau mày, ôn hòa trả lời: “Trẫm tin, Mạn Lăng làm gì cũng rất tốt. Nói cho trẫm nghe, nàng đã nói rõ mọi chuyện với Tấn Hiên chưa?”

“Hoàng thượng, không phải là người cảm thấy Mạn Lăng không xứng làm hoàng hậu của người nên mới hăng hái đẩy Mạn Lăng ra ngoài như vậy chứ?” Ngu Mạn Lăng giả bộ đùa cợt.

Lưu Huyền Thần thở dài. Xem ra trái tim Mạn Lăng đã thực sự bị tổn thương rồi.

“Gã ngốc đó cũng thật là, việc gì phải để ý đến khuôn mặt đó như vậy chứ!” Hấn đứng dậy, câu giận lên tiếng.

“Hoàng thượng, không phải vì khuôn mặt đó mà là vì trong lòng Tấn Hiên đã có người khác. Hiện tại huynh ấy rất hạnh phúc, rất vui vẻ, điều mà thần thiếp chưa bao giờ nhìn thấy. Chúng ta đừng quấy rầy đại ca nữa. Từ nhỏ đến giờ, huynh ấy đã phải khổ sở nhiều vì vẻ ngoài của mình rồi, giờ đây rốt cuộc cũng tìm được ý trung nhân mà mình yêu thương, tuy rằng người đó không phải là Mạn Lăng nhưng Mạn Lăng cũng thấy mãn nguyện rồi”. Ngu hoàng hậu nhìn xa xăm ra bên ngoài, hướng về phía phương xa nàng luôn khắc khoải nhớ mong.

“Trẫm không tin, ngoại trừ Mạn Lăng nàng ra, hấn còn có thể vì ai mà mở cửa trái tim chứ”. Lưu Huyền Thần một mực khẳng định.

Ngu Tấn Hiên tính tình trầm lặng, ôn hòa hiền hậu khác hẳn Lưu Huyền Thần nhưng không hiểu sao giữa bọn họ luôn thấu tỏ nỗi lòng nhau. Tấn Hiên thương yêu Mạn Lăng ra sao, hấn chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra được. Tấn Hiên lạnh nhạt với Mạn Lăng là vì huynh ấy quá tự ti về vẻ ngoài xấu xí của mình nên mới cho rằng mình không xứng với Mạn Lăng. Có lẽ cũng vì thế mà huynh ấy mới trốn biệt tới tận Đông Hải nhiều năm như vậy.

“Hoàng thượng tin hay không cũng không quan trọng, thần thiếp đã hai mươi sáu tuổi rồi, cũng đến lúc phải tỉnh mộng thôi”. Ngu Mạn Lăng nhặt nắm tóc vương vãi dưới sàn lên, chậm rãi nói tiếp. “Khi cắt đi lọn tóc này, thần thiếp đã tự thề với lòng mình là sẽ cắt đứt mọi mối dây tình cảm với đại ca. Từ bây giờ, trong lòng thần thiếp không còn ai cả, toàn tâm toàn ý phù tá hoàng thượng, hiếu kính thái hậu”.

“Ôi!” Lưu Huyền Thần thật sự không đành lòng nhìn vẻ đau đớn tuyệt vọng trên mặt Mạn Lăng, hấn không nói được lời nào, lặng bước ra phòng ngoài.

Sau lưng hắt, tiếng đàn lại vang lên, ưu thương sâu thẳm khôn cùng.

Vân Ánh Lục từ trước đến giờ lá gan cũng không nhỏ, nhưng không biết sao, tâm điện của Lưu Huyền Thần lại khiến cô nhớ đến cảm giác trực đêm ở nhà xác, âm u quỷ dị lạ thường.

Yên tĩnh, thật sự là quá yên tĩnh.

Tâm điện quá sức rộng lớn, còn thái giám cung nữ lại như cô hồn dạ quỷ lượn lò trong cung. Khi bạn thấy một luồng gió lạnh khê thốc tới, đấy ắt là vừa có một cung nữ nào đó lướt qua đây, gương mặt không chút biểu cảm, ánh mắt vô hồn đờ đẫn của họ nếu không dọa bạn chết khiếp thì bạn cũng phải đứng tim mất một lúc lâu.

Vân Ánh Lục mặc nguyên y bào ngồi trên giường. Cô còn không dám nằm xuống chứ đừng nói là ngủ.

Dù đã nhiều lần trực đêm ở thái y viện nhưng chưa bao giờ cô thấy sợ hãi như ở đây. Bên ngoài thái y viện có tiếng gió thổi lá cây xào xạc, tiếng côn trùng rí rả ở góc tường, có tiếng ngủ ngáy nói mớ của Tiểu Đức Tử, những tiếng động này lại khiến cô ngủ rất ngon.

Rõ ràng đều là ở hoàng cung, sao lại có khác biệt lớn như vậy?

Nếu ở chỗ này mười ngày nửa tháng thì chắc dây thần kinh của cô sẽ đứt phừng phứt vì sợ hãi.

“Vân thái y, mau cùng trẫm đi ra ngoài một chuyến”. Cửa phòng bung mở mạnh, Lưu Huyền Thần ào đến như cơn lốc.

“Lưu hoàng thượng, anh vào phòng người khác mà không biết gõ cửa sao?” Vân Ánh Lục bất mãn lườm hắt.

Huyền Thần không khỏi sững sốt trong lòng. “Trẫm việc gì phải gõ cửa”. Hoàng cung là của hắt, triều Ngụy này là của hắt, bách tính thiên hạ này là thần dân của hắt, thiên tử tôn quý như hắt vào phòng ai cũng đều là vinh hạnh của người đó.

“Không được vợ đưa cả năm như vậy, tôi là khách của anh, phòng này hiện tại là phòng riêng của tôi, anh muốn bước vào thì phải được sự cho phép của tôi.” Vân Ánh Lục lồm cồm bò xuống giường, chỉnh trang lại y phục, nghiêm túc nói.

Cô quay đầu lại nói với La công công đang đứng ngoài cửa. “Ngày mai phiền La công công tìm giúp tôi ổ khóa, phòng này không khóa tôi không dám ngủ”.

Lưu Huyền Thần á khẩu, đây là lần đầu tiên hắn bị mắng là bất lịch sự, vào phòng không chịu gõ cửa. “Vân thái y, chẳng lẽ khanh có bí mật sợ trầm phát hiện ra?” Hắn nghiêm giọng hỏi, khóe môi khễ cong lên.

“Có mà hoàng cung của anh bí mật thì có, người nào cũng thần bí khó lường”. Vân Ánh Lục lầu bầu, “Lại có ca bệnh gấp cần tôi đến khám bệnh tại nhà hay sao?”

Lưu Huyền Thần vỗ tay lên trán, mãi nói đùa với tiểu thái y, hắn quên khuấy chuyện gấp trước mặt rồi. “Ừ, mau theo trầm xuất cung”.

Vừa ra khỏi tầm điện, Vân Ánh Lục không khỏi nhíu mày nhìn bầu trời tối đen như mực, “Tôi tới thái y viện lấy hòm thuốc đã”.

“Không cần, khanh đi chẩn đoán bệnh trước đã, việc điều trị từ từ hãy tính”.

“Không phải lại là một người bệnh kỳ quái nữa đấy chứ?” Cô nhíu mày.

Lưu Huyền Thần cười cười lảng chuyện. “Cũng có chút kỳ lạ, nhưng trầm biết khanh có thể chữa được”.

“Hi vọng là thế”. Vân Ánh Lục vô lực lăm bằm trong miệng.

Lưu Huyền Thần đứng dậy, nhận tấm áo choàng từ La công công, tựa tay khoác lên người Vân Ánh Lục, “Bây giờ chúng ta đi thôi!”

Hắn lập tức nắm tay kéo cô ra khỏi điện. Trăng sáng sao thưa, đêm xuân đẹp như ý thơ. Lưu Huyền Thần đang nóng vội nên sải chân rất nhanh làm Vân Ánh Lục nhất thời giẫm phải vạt áo, thiếu chút nữa ngã lặn.

Lưu Huyền Thần bước chậm lại, vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Vân Ánh Lục. Nhìn đôi môi anh đào của cô, hắn không khỏi nhớ tới chuyện 'hô hấp nhân tạo' với cô, miệng cười tủm tỉm.

“Hoàng thượng, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi.” La công công như một con gió nhẹ nhàng bước tới.

Lưu Huyền Thần đang vờ chỉnh lại áo choàng cho Vân Ánh Lục, ngẩng đầu trừng mắt nhìn La công công. La công công tuổi cao mắt mờ, chẳng nhận ra ánh mắt tức tối của hắn.

Đi theo xe ngựa vẫn là bốn thị vệ hôm trước cùng tới phủ Tề vương, chỉ khác lần này trong xe không có Đỗ Tử Bân. Trong đêm khuya tĩnh lặng, xe chạy như bay trên đường cái quan, không lâu sau rẽ vào một phủ viện lớn có đôi sư tử đá oai vệ đứng trấn ngoài cổng.

Thị vệ vừa giơ thẻ bài lên người giữ cửa đã giật mình kinh hãi, vội vàng mở cổng, xe ngựa chạy thẳng vào bên trong. Khi Lưu Huyền Thần đỡ Vân Ánh Lục xuống xe, ngoài sân đã có nghìn nghịt người quỳ lạy.

“Ngu hữu thừa tướng, Ngu phu nhân, Ngu tướng quân hãy bình thân!” Lưu Huyền Thần phất tay, ôn hòa ra lệnh cho mọi người đứng cả lên.

Vân Ánh Lục đứng ở sau lưng hắn, tò mò nhìn ngắm bốn phía, đình đài lầu gác ở đây còn nguy nga hơn nhiều so với Vân phủ, ngay bằng tên phủ đệ cũng to lớn khác thường. A, là phủ đệ của Ngu hữu thừa tướng, đây không phải là nhà mẹ đẻ của hoàng hậu nương nương sao? Ánh mắt cô chợt chạm phải một ánh nhìn buồn phiền. Á, là thuyền trưởng hải tặc!

Đây không phải là tiểu thái y bị trách phạt ở cung Mạn Lăng hôm trước sao? Ngu Tấn Hiên thầm tự vấn.

Ngu hữu thừa tướng không rõ đêm hôm khuya khoắt hoàng thượng mặc thường phục ngự giá tới Ngu phủ là có chuyện gì. Tâm tư sợ hãi, sắc mặt nghiêm trọng, ông thầm nghĩ trong cung ắt có đại sự gì đây.

Lưu Huyền Thần ôn hòa nói hần chỉ tùy tiện tới thăm Ngu phủ một chút thôi.

Đến lúc này, tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Đám gia nhân vừa tản đi, Ngu phu nhân liền từ ngấm nhìn Lưu Huyền Thần mấy lần rồi lưu luyến quay về hậu viện nghỉ ngơi. Ngu hữu tướng và Ngu Tấn Hiên cùng Lưu Huyền Thần ngồi xuống uống trà trò chuyện, Vân Ánh Lục cũng được đãi ngộ như khách quý, im lặng thưởng thức trà ngon.

Một phòng toàn nam nhân, người nào cũng ăn to nói lớn, đỉnh đạc hào sảng, chắc không phải là người bệnh rồi!

“Trẫm nghe nói Tấn Hiên sắp có chuyện vui, nhưng trong phủ xem ra cũng không bận rộn cho lắm?” Lưu Huyền Thần nhấp ngụm trà, thân tình hỏi han.

Ngu hữu tướng chấp tay tâu chuyện. “Đội on hoàng thượng đã quan tâm, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi hết cả rồi, mười ngày sau sẽ làm lễ thành thân”.

“Vậy trẫm có thể gặp phu nhân tương lai của tướng quân trước không?”

Những vết sẹo đan chéo trên khuôn mặt Ngu Tấn Hiên co rút lại. “Hoàng thượng, thể tử của vi thần chỉ là một cô gái thôn dã chưa từng trải sự đời, không hiểu biết lễ nghi, chỉ e sẽ làm kinh động tới người thôi”.

Lưu Huyền Thần mỉm cười tư lự, cũng không cố thuyết phục thêm, hẩn xoay người nhìn Vân Ánh Lục đang cầm cúi soi mình trong tách trà, uy nghi ra lệnh. “Vân thái y, khanh xem qua những vết sẹo trên mặt Ngu tướng quân đi, bất luận là dùng cách gì cũng phải khôi phục lại khuôn mặt ban đầu của tướng quân”.

Vân Ánh Lục đang ngậm đầy một miệng trà, nghe Lưu Huyền Thần nói vậy, thiếu chút nữa sặc trà mà chết. Cô đang định lên tiếng thì hai người kia đã đứng bật dậy, chối từ: “Hoàng thượng, tuyệt đối không thể”.

Lưu Huyền Thần nheo mắt quát sát động thái kỳ lạ của cha con Ngu hữu thừa tướng. “Hai vị ái khanh, làm sao lại không thể? Tấn Hiên có thể khôi phục lại gương mặt chẳng phải là chuyện vui hiếm có hay sao. Phải để cho thế tử tương lai của Tấn Hiên được thấy vẻ ngoài anh tuấn, uy phong phi phạm của phu quân mình trong ngày thành thân chứ”.

“Hoàng thượng, vi thần đã quen với khuôn mặt này rồi, thực sự không cần thay đổi gì đâu ạ”. Ngu Tấn Hiên khôi phục lại sự bình tĩnh, chậm rãi ngồi xuống nói.

Ngu hữu thừa tướng tiến lên vài bước, gập mình thi lễ. “Hoàng thượng, vì khuôn mặt của Tấn Hiên, nhiều năm qua lão thần đã mời rất nhiều danh y từ Nam chí Bắc, nhưng không ai có thể trị khỏi. Đa tạ long ân hoàng thượng, nhưng lão thần đã sớm không còn ôm hi vọng gì nữa. Vả lại lão thần thiết nghĩ, nam tử hán đại trượng phu thứ cần lưu tâm là hùng tâm tráng chí chứ không phải diện mạo bề ngoài”.

“Hữu thừa tướng, sao khanh lại có thể nói lời bi quan như vậy? Khuôn mặt của nam nhân tuy không quan trọng, thế nhưng bao năm qua những rắc rối mà Tấn Hiên phải chịu vì mấy vết sẹo này còn ít hay sao? Khi trời mưa thì đau nhức khó chịu, khi trời nắng thì sưng tấy nổi mẩn, đi đến đâu mọi người lại bỏ chạy đến đó. Trẫm

tuy không nhìn người qua vẻ bề ngoài, nhưng hiện tại Vân thái y có thể trị được, vì sao lại không thử?”

Vân Ánh Lục quay phắt lại, tròn mắt ngạc nhiên. Cô từng nói mình biết phẫu thuật thẩm mỹ sao? Cô là bác sĩ phụ khoa làm sao có thể can dự vào mấy chuyện như thế này được!

Lưu hoàng thượng thật sự xem trọng cô quá rồi!

“Hoàng thượng, thành thân xong, vi thần sẽ lập tức quay về Đông Hải, không có thời gian điều trị đâu ạ”. Ngu Tấn Hiên trầm ngâm một hồi rồi nói thêm.

Ngu Hữu tướng vội vàng tiếp lời, “Đúng thế, đúng thế! Tấn Hiên cần phải lấy quốc sự làm trọng, không nên vì chuyện tư mà bỏ bê nhiệm vụ. Hoàng thượng, chúng thần quả không dám làm phiền đến Vân thái y”.

Ý cười ôn hòa trên môi Lưu Huyền Thần tan biến trong phút chốc, mắt rồng nheo lại đánh giá sự việc.

“Hoàng thượng, thê tử của vi thần cũng đã quen khuôn mặt này rồi, nếu đột nhiên thay đổi, vi thần sợ nàng... sẽ ghét bỏ”. Ngu Tấn Hiên lại bồi thêm một câu.

“Ha ha, Tấn Hiên, từ trước đến nay trẫm chỉ nghe nữ nhân ghét đàn ông xấu chứ chưa từng nghe nói thê tử ghét phu quân anh tuần bao giờ. Tấn Hiên, không phải khanh có nguyên nhân khác nên không muốn chữa trị đấy chứ?” Lưu Huyền Thần nhếch mép trêu chọc, nhưng lời nói đầy ẩn ý.

Bờ vai rộng lớn của Ngu Tấn Hiên run lên, hắn nghiêm nghị ngẩng đầu trả lời. “Hoàng thượng, vi thần thề tận trung với hoàng thượng, nhưng xin người hãy tôn trọng ý nguyện nhỏ nhoi của vi thần. Vi thần hoàn toàn không muốn thay đổi gì cả”.

“Hoàng thượng, người cũng biết khuôn mặt này là vết thương lòng của Tấn Hiên, vết thương đó giờ đã dần khép miệng, xin hoàng

thượng dừng động đến nó nữa!” Ngu hữu thừa tướng không biết tại sao, đột nhiên kích động đứng lên, nước mắt đầm đìa.

Trong lòng Lưu Huyền Thần chấn động mãnh liệt. “Nếu trăm cứ khẳng khẳng muốn chữa trị cho hấn thì sao?” Hấn lạnh lùng hỏi.

Ngu hữu thừa tướng và Ngu Tấn Hiên ngạc nhiên ngẩng đầu, không dám tin vào lời Lưu Huyền Thần vừa thốt.

“Hoàng thượng, vậy xin người ban cho vi thần được chết!” Ngu Tấn Hiên đột nhiên quỳ gối xuống đất.

Trong phòng lặng ngắt như tờ.

Mỗi người đều kích động sững sờ, không biết nên làm thế nào phá vỡ cục diện bế tắc này.

“Lưu hoàng thượng, tôi có thể nói chen vào một câu được không?” Vân Ánh Lục rất không tự nhiên, giọng gào đứng lên.

“Nói đi!” Lưu Huyền Thần thở hắt một hơi, giọng nói ẩn chứa sự vui sướng người khác không thể hiểu nổi.

Vân Ánh Lục đi đến trước mặt Ngu Tấn Hiên, cẩn thận quan sát khuôn mặt hấn, thật lâu sau mới xoay người, nói. “Lưu hoàng thượng, những gì mọi người tranh luận này giờ đều là vô nghĩa”.

“Hả?” Cả ba người đều kinh ngạc nhìn cô.

“Tôi chỉ là thái y bình thường, không phải thần tiên trên trời cứu khổ cứu nạn. Những vết sẹo trên mặt Ngu tướng quân hình thành từ rất lâu, sớm đã xâm nhập vào xương cốt, hệ thần kinh và mạch máu. Giờ đây, ngoài thần tiên ra, không ai có thể hồi phục khuôn mặt này như lúc ban đầu”.

Trong phòng, nghe rõ hai tiếng thở phào.

“Khanh... khanh hôm trước không phải đã nói có thể chữa lành vết sẹo trên lưng Viên thực nghi như ban đầu sao? Chẳng lẽ khanh

lại lừa trẫm?” Trên mặt Lưu Huyền Thần hiện rõ vẻ cuồng nộ, lớn tiếng trách mắng.

Vân Ánh Lục gật đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn. “Đúng, tôi đã nói như vậy và tôi dám khẳng định vết sẹo trên lưng Viên thực nghi đã hoàn toàn biến mất. Thế nhưng, vết sẹo đó với vết sẹo trên mặt Ngu tướng quân hoàn toàn khác nhau. Vết sẹo của Viên thực nghi là vết thương mới lại nằm ở sau lưng nên không khó điều trị. Trong khi đó vết sẹo của Ngu tướng quân là ở trên mặt lại còn nối liền với mũi mắt miệng, những nơi dày đặc dây thần kinh và mạch máu, nếu phẫu thuật không tốt sẽ làm tổn thương nghiêm trọng đến ngũ quan”.

Vân thái y thật biết nói thẳng nói thật! Lưu Huyền Thần lúng túng thở dài, “Không ngờ chữa trị vết sẹo lại phức tạp như vậy, trẫm đã quá nóng vội rồi”.

“Bất luận là ngành học gì cũng phải bác đại tinh thâm, vậy mới có câu khác nghề như cách núi, Lưu hoàng thượng hiểu sai cũng là bình thường”. Vân Ánh Lục ôn hòa mỉm cười nhìn Lưu Huyền Thần, vẻ mặt tỏ ra rất thông cảm.

Lưu Huyền Thần tức muốn học máu.

“Tấn Hiên, khanh đứng dậy đi, trẫm vốn định làm chuyện tốt, không ngờ...”

Ngu Tấn Hiên không đứng dậy ngay mà trịnh trọng dập đầu ba lần trước Lưu Huyền Thần. “Tâm ý của hoàng thượng, vi thần đều hiểu. Hoàng thượng, vận mệnh của mỗi người đã sớm được ông trời định đoạt, chúng ta chỉ có thể tuân mệnh chứ không thể đối nghịch”.

Lưu Huyền Thần tự mình đỡ hắn đứng lên. “Tấn Hiên, chúng ta là bằng hữu tốt nhiều năm nên khanh đừng nói những lời này làm gì. Trẫm có lòng nhưng lại không hoàn thành được tâm nguyện với khanh”.

Ngũ hữu thừa tướng quay mặt lên lau nước mắt.

Không còn cách chữa trị và lại bây giờ cũng là nửa đêm canh ba, thực không thích hợp để nán lại Ngũ phủ. Lưu Huyền Thần cáo từ, Ngũ Tấn Hiên chậm rãi tiến hẳn tới xe ngựa.

Lưu Huyền Thần thở dài triền miên, trong lòng không chút thoải mái. “Tấn Hiên, khúc mắc trong lòng khanh lúc nào có thể tháo gỡ?”

“Hoàng thượng, khúc mắc trong lòng vi thần đã sớm được tháo gỡ rồi”.

Lưu Huyền Thần buồn rầu nói. “Tấn Hiên, đôi khi con người ta không thể quá nhân từ độ lượng, lúc cần ích kỷ thì cũng phải ích kỷ. Khanh cho rằng mình đang nghĩ thay người khác, nhưng kỳ thật lại làm tổn thương đến rất nhiều người”.

Ngũ Tấn Hiên ngẩng đầu lên, im lặng không nói gì.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi Ngũ phủ, Lưu Huyền Thần dựa lưng vào thành xe, đối diện với Vân Ánh Lục.

Giữa không gian bí bách, có thể nghe rõ tiếng thở dài não ruột.

“Vân thái y, nói thật với trẫm đi, khuôn mặt kia thật sự không có cách nào chữa khỏi sao?” Lưu Huyền Thần thấp giọng nghiêm khắc hỏi.

“Lưu hoàng thượng,” Vân Ánh Lục không rõ Lưu Huyền Thần hỏi câu này là có dụng ý gì, cô ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi ngược lại. “Không phải anh đang vág đầu đấy chứ?”

“Khanh cho là trẫm đang nói lung tung à?” Trong bóng tối, Lưu Huyền Thần hừ nhẹ một tiếng.

Đúng lúc ấy, xe ngựa va phải hòn đá tảng nằm ven khúc cua, xe xóc nảy điên cuồng, thiết chút nữa là lật hẳn. Vân Ánh Lục ngồi không vững, chao đảo ngã xuống sàn xe, Lưu Huyền Thần vội đỡ cô

dậy. Thị vệ đi trước dẫn đường vội tạt vội với Lưu Huyền Thần, xe lại chậm rãi chạy về hướng hoàng cung.

“Lưu hoàng thượng, khuôn mặt của Ngụ tướng quân hiện giờ không thể can thiệp được. Phải mấy trăm năm nữa, khi y học đã đạt đến trình độ hiện đại tiên tiến thì muốn thế nào mà chẳng được, kể cả gắp thêm mắt cho anh ta cũng không thành vấn đề”. Không rõ triều Ngụy này là năm bao nhiêu sau công nguyên và cách thế kỷ hai mươi một bao nhiêu năm, phỏng chừng không dưới một ngàn năm đâu. Ở thế kỷ hai mươi một, với kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ thần kì của Hàn Quốc và Thái Lan, khuôn mặt của Ngụ Tấn Hiên muốn thành thế nào mà chẳng được.

“Khanh trả lời như vậy thì chi bằng đừng nói còn hơn”. Lưu Huyền Thần trừng mắt nhìn Vân Ánh Lục, có điều cô không thể nhận thấy.

“Tôi trả lời rõ ràng thế còn gì. Nhưng mà Lưu hoàng thượng này, anh đừng dựa vào quyền lực mà ép buộc người khác như thế. Bất luận là bệnh gì cũng phải tôn trọng ý nguyện của bệnh nhân. Anh cảm thấy khuôn mặt đó rất thảm thương, nhưng người ta lại hoàn toàn chấp nhận nó mà”.

Cả tối nay lỗi tai cô không lúc nào được nhàn rỗi, cái gì cần nghe đều đã nghe cả.

“Khanh thì biết gì chứ”. Lưu Huyền Thần bất đắc dĩ thở dài, dựa đầu vào vai Vân Ánh Lục, “Khuôn mặt đó không chữa được thì khúc mắc trong lòng Tấn Hiên không thể được tháo bỏ, khúc mắc đó không tháo bỏ được thì ba người chúng ta vĩnh viễn sẽ phải chịu cảnh giày vò”.

Đêm nay, không hiểu sao những điều chôn sâu giấu kĩ trong đáy lòng lại rục rịch trỗi dậy. Năm năm đăng cơ này, những thống khổ và chua xót không nói nên lời trong lòng hần rứt cuộc cũng đã được giải bày phần nào.

“Ba người các anh?” Vân Ánh Lục chớp chớp đôi mi dài, “Là ai với ai vậy?”

Lưu Huyền Thần cắn môi, đảo mắt nhìn thị vệ ngồi bên ngoài, khẽ bảo. “Lát nữa về tắm điện, ta sẽ kể sau”.

Bây giờ cứ để hắn dựa vào bờ vai mảnh khảnh này nghỉ ngơi một chút đã! Bờ vai của Vân thái y nhỏ nhắn, yếu ớt như thế, nhưng hắn lại cảm thấy cả người như được thả lỏng, mọi chuyện đau đầu đều được quăng sạch.

Vân Ánh Lục vốn đã quen bị người khác dựa vào người.

Trước giờ phẫu thuật, tâm trạng bệnh nhân rất dao động, bất kể già trẻ lớn bé ra sao cũng đều khiếp đảm, bất lực như trẻ con. Mỗi lần như thế, cô lại thường nói chuyện hoặc đơn giản chỉ ôm họ vào lòng để những bất an của người bệnh được giải tỏa phần nào.

Đầu Lưu Huyền Thần khá to, sức nặng cơ thể cũng không hề nhẹ, nhưng cô vẫn cố chịu đựng, thậm chí còn vỗ nhẹ lên mu bàn tay to lớn của Lưu Huyền Thần an ủi vỗ về.

Xe ngựa tiến vào hoàng cung lúc trời đã gần rạng.

La công công đứng ngóng ngoài tấm điện đã mỏi như cả cổ, vừa nhìn thấy bóng dáng hai người, vội vàng chạy lại đón. Lưu Huyền Thần không để Vân Ánh Lục trở về phòng riêng mà kéo cô vào phòng ngủ của mình. La công công không khỏi kinh ngạc nhưng ông cũng chỉ dâng hai chén trà sâm vào phòng rồi lui ra ngoài.

Phòng ngủ của Lưu Huyền Thần cũng chẳng khác nào phòng làm việc, trên bàn là hàng đống công văn giấy tờ vẫn còn dang dở, ngăn tủ trước giường còn xếp một chồng tấu chương.

Ly trà sâm đã cạn đáy, thần sắc u ám của Lưu Huyền Thần cũng dần tươi tỉnh hơn. “Vân thái y, lần trước khanh nghiệm thân phượng thể của hoàng hậu, có phát hiện ra điều gì kỳ lạ không?”

Vân Ánh Lục sững sốt đáp. “Phượng thể hoàng hậu vẫn rất khỏe mạnh, không có gì khác thường cả”.

Lưu Huyền Thần cười khẽ, “Vân thái y thật kín chuyện, vậy khanh không thấy tò mò chuyện gì sao?”

“Có, cuốn sách Thần Nông bách thảo kinh kia anh giấu ở đâu?”

“Ha ha,” Lưu Huyền Thần bật cười vui vẻ, sau đó lại trầm buồn nói tiếp. “Sau này trăm nhất định sẽ thỏa mãn tâm nguyện này của khanh. Vân thái y, khuê danh của hoàng hậu là Mạn Lăng, là nghĩa muội của Ngu tướng quân. Bao năm nay, hoàng hậu vẫn ôm trong lòng mối tình si với Tấn Hiên, nhưng Tấn Hiên vì quá tự ti với vẻ ngoài của mình nên hết lần này đến lần khác cự tuyệt tấm chân tình của hoàng hậu”.

“Ngừng lại, ngừng lại!” Vân Ánh Lục đột nhiên đứng bật dậy, “Lưu hoàng thượng, hoàng hậu là vợ anh, anh định... nhường vợ mình cho người khác sao?”

Cô bước lại gần Lưu hoàng thượng, đặt bàn tay nhỏ nhắn mềm mại lên trán hắn. Có nóng đâu nhỉ?

Lưu Huyền Thần khổ sở nhếch môi trả lời. “Trăm và Mạn Lăng chỉ xem nhau như huynh muội, là vợ chồng giả...”

“Vậy vì sao phải lấy nhau?”

“Vì rất nhiều nguyên do. Có điều trăm vẫn muốn Mạn Lăng và Tấn Hiên được bên nhau trọn đời”.

“Lưu hoàng thượng, sao anh lại có thể độ lượng như vậy?” Vân Ánh Lục thực sự xúc động, có suy nghĩ nát óc cô cũng không thể tưởng tượng ra tình cảnh này, “Anh không thích hoàng hậu sao?”

“Thích chứ, nhưng ngay từ nhỏ, trăm đã biết người Mạn Lăng yêu là Tấn Hiên và Tấn Hiên cũng yêu Mạn Lăng. Trăm đối với Mạn Lăng hoàn toàn chỉ có tình cảm của một huynh trưởng dành cho tiểu muội mà thôi”.

Vân Ánh Lục từ từ lui về ghế ngồi, khuôn mặt thanh tú khẽ nhúu lại, tay chống cằm, nhìn Lưu Huyền Thần không chớp mắt.

“Sắp tới Tấn Hiên sẽ thành thân với một cô nương làng chài, bao nhiêu năm chờ đợi của Mạn Lăng rốt cuộc lại phải nhận kết quả này. Nhìn nàng ấy đau đớn như vậy trẫm thật không đành lòng, nên mới dẫn khanh tới Ngu phủ để tìm cách chữa trị cho Tấn Hiên, hi vọng có thể xoay chuyển được cục diện này. Mạn Lăng và Tấn Hiên mà đến được với nhau thì trẫm cũng thấy vui vẻ trong lòng”. Lưu Huyền Thần ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu.

“Lưu hoàng thượng, anh cũng thật là ngốc”. Một lòng tác thành vợ mình với tướng quân dưới quyền, Lưu hoàng thượng phải có tấm lòng rộng lượng cỡ nào?

“Vân thái y, sử sách không phải có ghi những chuyện khác thường trong gia tộc đế vương hay sao? Mang danh nghĩa là cha con huynh đệ nhưng kỳ thật đều là cường địch mà mình phải toàn tâm phòng bị, không thể máy may lơ là, bằng không ngay cả vì sao lại chết cũng không biết rõ. Cho đến tận bây giờ, hồi ức hạnh phúc nhất với trẫm chính là những ngày tháng được ở cùng Tấn Hiên, Mạn Lăng. Với bọn họ, trẫm có thể giải bày nỗi lòng, không áp lực, không gò bó, hai người đó còn thân thiết hơn cả huynh muội ruột thịt của trẫm, chính vì thế trẫm rất muốn gìn giữ tình bạn này. Để ngồi lên ngôi vị hoàng đế này, trẫm đã phải trải qua cảnh nôi da xáo thịt với rất nhiều chuyện đau thương không muốn nhớ lại. Trẫm cai quản giang sơn này là để cho dân chúng được an cư lạc nghiệp, biên cảnh an bình, quốc gia phồn thịnh, mục tiêu đó trẫm đã đạt được phần nào, nhưng lại không thể đem lại hạnh phúc cho người mình quý trọng nhất. Tối nay, những lời của Vân thái y đã giúp trẫm nhận ra mục tiêu này khó khăn ra sao rồi đấy”.

Đôi mắt Lưu Huyền Thần lộ ra một tia tự giễu. “Trẫm thân là thiên tử nhưng có rất nhiều chuyện cũng phải bất lực”.

Vân Ánh Lục không nói câu nào, biểu cảm trên mặt vô cùng nghiêm túc.

“Làm sao vậy, tiểu thái y, khanh kinh ngạc thế sao?” Lưu Huyền Thần nhún vai, hỏi.

“Lưu hoàng thượng!” Vân Ánh Lục đột nhiên đứng dậy, ôm lấy hắn an ủi, hắn còn chưa kịp cảm nhận thân thể mềm mại thì cô đã buông tay ra. “Xin lỗi anh, giá như tôi có đôi tay kỳ diệu cải tử hoàn sinh thì tốt biết bao. Nhưng chuyện giữa hoàng hậu và Ngu tướng quân không còn tia hi vọng nào nữa sao?”

Lưu Huyền Thần gật đầu thỉnh lặng.

“Lưu hoàng thượng, anh cũng đừng đau buồn quá. Có một người bạn tốt như anh đã là phúc phận của họ rồi. Còn về chuyện giữa hoàng hậu và Ngu tướng quân, xem ra họ không có duyên có phận, anh không cần canh cánh trong lòng như vậy, đó đâu phải lỗi của anh đâu”. Vân Ánh Lục thật sự không biết an ủi người khác, suy nghĩ này giờ mới nghĩ ra được mấy lời này.

“Trò chuyện với khanh khiến tâm tình trẫm đã tốt hơn nhiều rồi”.

Vân Ánh Lục vui mừng mỉm cười, tâm trạng hồi hận cũng nhẹ đi một chút.

“Lưu hoàng thượng, trời cũng sắp sáng rồi, anh tranh thủ ngủ một lúc đi. Tôi về phòng đây!” Vân Ánh Lục xoay người chuẩn bị về phòng, chợt có đôi cánh tay ôm chặt lấy cô.

“Đây không phải lần đầu tiên trẫm ôm khanh”. Giọng nói của Lưu Huyền Thần mơ mơ hồ hồ vang bên tai cô, “Mỗi khi ôm khanh, trái tim trẫm nhảy nhót không ngừng. Vân thái y, khanh nói xem đây là bệnh gì vậy?”

“Vì tôi là thầy thuốc mà!” Rất nhiều người mắc chứng căng thẳng, sợ hãi khi đứng trước mặt bác sĩ. Có người còn sợ tới mức hai chân run rẩy, miệng thở hổn hển, mặt mày trắng bệch, ngã lảo đảo xuống đất.

“Có lẽ đó cũng là một lý do. Nhưng trẫm luôn cảm thấy Vân thái y vô cùng ấm áp, chính vì thế mới không thể kìm lòng mà tiến lại gần. Ở bên Vân thái y, trẫm không còn là vua một nước mà chỉ là một nam tử bình thường với đủ vui buồn sướng khổ. Vân thái y, trẫm... thật sự rất muốn khanh cả đời ở bên cạnh trẫm, mãi mãi không xa rời”.

Câu nói này vừa như thánh chỉ vừa giống lời thề khiến Vân Ánh Lục không khỏi hoang mang dao động như lạc bước trong sương mù. Lưu hoàng thượng muốn cả đời này cô làm việc cho anh ta hay là muốn cô làm bạn với anh ta? Ôi, cả hai đều không được. Bây giờ cô chỉ muốn từ chức cho nhanh, còn về phần làm bạn, cô không cho rằng cô và anh ta có chung tiếng nói hoặc chung sở thích.

“Lưu hoàng thượng, đây thật sự là niềm vinh hạnh của tôi. Thế nhé, chúc anh ngủ ngon!” Khi Vân Ánh Lục gặp phải chuyện khó nói, cô sẽ lảng sang chuyện khác hoặc kiên gan giữ im lặng.

Hai vai Lưu Huyền Thần rũ xuống khi nhìn Vân Ánh Lục rời khỏi phòng. Hắn vừa nói chân thành tha thiết như vậy mà tiểu thái y vẫn một mực không hiểu nổi lòng hắn sao? Đối lại là người khác, ắt đã sớm phủ phục dưới chân hắn, cảm động khóc ngập nước mắt ấy chứ.

Tình cảm hắn dành cho tiểu thái y hoàn toàn không giống với tình cảm dành cho Mạn Lăng và Tấn Hiên. Hắn có thể rộng lượng tác thành cho Mạn Lăng và Tấn Hiên, nhưng với tiểu thái y, hắn muốn khóa chặt bên người cả đời!

Tiểu thái y có hiểu ý tứ của hắn không? Chắc chắn là không rồi.

Đêm nay đừng nói là mơ đẹp, có thể ngủ được cũng đã là quá tốt với hắn rồi.

Chương 34: Tương tư là một loại bệnh

Con người thật sự rất kỳ quái, nếu trong lòng ôm ấp một bóng hình thì dù có cách thiên sơn vạn thủy, năm tháng đằng đẵng cũng vẫn thấy ấm áp trong tim. Thế nhưng một khi hình bóng đó đoạn nghĩa tuyệt tình thì dù thấy ngay trước mặt, tinh thần cũng sẽ suy sụp nhanh chóng như núi lở.

Ngày hôm sau, Ngu Mạn Lăng ngã bệnh, sốt mê man.

Đối với một cô gái từ nhỏ đã được yêu chiều như Mạn Lăng, trên đời này, chỉ có tình yêu mới có thể nắm giữ cảm xúc của nàng. Đối với nàng mà nói, tình yêu là tất cả. Hiện tại, tình yêu không còn, cuộc sống của nàng cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Khóc cạn nước mắt với trái tim kiệt quệ, sao có thể không đổ bệnh? Nàng nằm trên giường, co quắp vì sốt cao.

Vạn thái hậu từ cung Vạn Thọ vội vàng chạy tới, vừa lầm nhảm cầu trời khẩn phật vừa sai người truyền gọi thái y. Lưu Huyền Thần phải vào triều sớm, đành bảo Vân Ánh Lục lưu lại Trung Cung rồi hồi hả đến điện Nghị Chính. Viên đại nguyên soái đóng quân tại biên cảnh Bắc triều hôm nay hồi kinh, chuyện quân sự biên cảnh, hắn không thể nào bỏ mặc.

Vân Ánh Lục chẩn mạch cho hoàng hậu rồi cấp tốc kê một đơn thuốc hạ sốt, sai Tiểu Đức Tử đi sắc thuốc. Nhưng Ngu Mạn Lăng không hề phản ứng gì, dường như từ trong tâm khảm, nàng không hề muốn mình khỏi bệnh. Vân Ánh Lục đành châm kim vào mấy huyệt vị để nàng ngủ say, sau đó bôi rượu mạnh và chườm đá để nhiệt độ giảm xuống.

Sau khi cấp tập vừa bôi vừa chườm, thân nhiệt của hoàng hậu rốt cuộc cũng đã ổn định, sắc đỏ trên mặt cũng dần tan biến, trán lấm tấm mồ hôi.

Vân Ánh Lục thở phào nhẹ nhõm, cô đi ra ngoài phòng dặn dò Tiểu Đức Tử sắc tiếp một ít thuốc bổ khác. Sau khi sốt, thể chất bệnh nhân sẽ vô cùng yếu ớt.

“Tối qua hoàng thượng có ngủ lại đây không?”

Vân Ánh Lục nhìn thấy Vạn thái hậu đang gọi Mãn Ngọc tới một góc gặng hỏi. Cô theo bản năng lùi lại tránh mặt.

“Tối qua hoàng thượng có tới một lát rồi lại đi ạ”. Mãn Ngọc sợ hãi trả lời Vạn thái hậu.

“Đến rồi lại đi, vậy đến làm gì chứ?” Giọng Vạn thái hậu đầy vẻ tức giận, “Trước khi hoàng hậu hồi phủ thăm nhà, hoàng thượng có thường tới Trung Cung không?”

“Có ạ”.

“Tháng này nguyệt sự của hoàng hậu có bình thường không?”

“Tối hôm qua vừa tới ạ”.

“Gần đây có phải hoàng thượng sủng ái mấy vị thực nghi mới tiến cung không?” Vạn thái hậu đứng lên, sầm mặt đi đi lại lại trước đại sảnh.

“Nô tỳ chỉ nghe người ở phủ Nội vụ nói hoàng thượng có lâm hạnh Nguyễn thực nghi, còn những người khác nô tỳ... cũng không biết”.

“Được rồi, người mau hầu hạ nương nương đi, gọi Vân thái y ra đây cho ai gia”.

Mãn Ngọc xoay người đi như chạy, vừa thấy Vân Ánh Lục ở ngưỡng cửa, Mãn Ngọc ngẩn ra rồi vội cúi người chạy vào trong, biết là mình không cần truyền ý chỉ của thái hậu nữa.

“Vân thái y, người đã nói phượng thể hoàng hậu không có điểm gì dị thường, vì sao đến giờ hoàng hậu vẫn chưa hoài thai?” Vạn thái

hậu nóng nảy hỏi thẳng, không để ý gì tới thân phận nữa.

Vân Ánh Lục biết rõ Vạn thái hậu đang rất nóng lòng muốn ôm cháu nội, nên đành tìm có hòa hoãn. “Thái hậu, chuyện mang thai đâu phải do một mình hoàng hậu quyết định được, còn phải có sự phối hợp của hoàng thượng nữa”.

“Không phải hoàng thượng thường xuyên lâm hạnh hoàng hậu sao?”

“Vậy thì là do không đúng thời gian rụng trứng thôi ạ”. Vân Ánh Lục thở dài, nếu thái hậu mà biết trong lòng hoàng hậu có người đàn ông khác và đến nay vẫn còn là trinh nữ thì có phát điên không nữa?

“Thời gian rụng trứng là gì thế?”

“Là thời gian nguyệt sự đi qua từ mười đến mười hai ngày”.

“Ai gia hiểu rồi, mười ngày nữa ai gia sẽ bảo hoàng thượng tới Trung Cung”. Vạn thái hậu ngẩng cao đầu, vẻ mặt vô cùng chắc chắn. “Cho dù là dùng cách gì, ai gia cũng phải làm cho hoàng hậu hoài thai long tử”.

Vân Ánh Lục giật mình nhìn chằm chằm thái hậu, Lưu hoàng thượng có một người mẹ chu toàn về mọi mặt như thế, trái tim hẳn phải siêu cường!

“Thái y, nương nương tỉnh rồi!” Mãn Ngọc gọi lớn.

“Người mau vào xem nương nương thế nào, ai gia tới ngự thư phòng xem hoàng thượng đã tan triều chưa”. Vạn thái hậu như sấm rền gió cuốn dẫn theo một đám người, trùng trùng điệp điệp đi về hướng ngự thư phòng.

Vân Ánh Lục kinh ngạc ngây người hồi lâu, sự đồng cảm với Lưu hoàng thượng lại tăng thêm một bậc.

Ngu Mạn Lăng người đầm mồ hôi, sắc mặt vàng như nghệ dựa vào thành giường, hai mắt vô hồn khiến ai nhìn thấy cũng không

khỏi thương xót.

“Mãn Ngọc, cô tới ngự thiện phòng bảo ngự trưa nay nấu canh trứng rau hẹ cho nướng nướng. Rau hẹ tính ôn, có khả năng khai vị hoạt huyết, khử âm tán hàn, rất tốt cho cơ thể nướng nướng lúc này”.

Vân Ánh Lục tay bắt mạch Ngu Mạn Lăng, miệng sai bảo Mãn Ngọc.

Mãn Ngọc kính nể nhìn Vân thái y. “Thái y, món ăn thanh đạm qua tay ngài đã thành thuốc quý rồi”.

“Chẳng lẽ chỉ có nhân sâm mới là thuốc sao? Trong trời đất này, cây cỏ nào cũng có tác dụng riêng. Cô mau đi đi, sau đó thì tới thái y viện tìm Tiểu Đức Tử công công, xem cậu ấy đã sắc thuốc xong chưa nhé”.

Mãn Ngọc đỏ bừng mặt, cúi đầu nhắc váy xoay người rời khỏi phòng.

“Thái y, ngài có thích người nào không?” Ngu Mạn Lăng nhọc nhằn liếm đôi môi khô nứt, thều thào hỏi.

Vân Ánh Lục trầm ngâm một lát rồi đứng dậy cầm khăn ướt, nhẹ nhàng lau trán cho hoàng hậu. “Sốt đã hạ rồi, nướng nướng quả là may mắn. Người hỏi tôi có thích ai không ư? Không có”.

“Thế nhưng người ấy lại rất thích ngài”. Ngu Mạn Lăng gượng cười.

Vân Ánh Lục chớp mắt không hiểu. “Cô nói tới các cung nữ tỷ tỷ sao? Không phải mấy cô ấy thích tôi, mà là thích tôi chữa bệnh, giảng bài cho các cô ấy”.

Ngu Mạn Lăng mỉm cười, tiểu thái y thuần khiết này chắc chưa hiểu gì về tình yêu nam nữ đâu.

“Sau này ngài thích ai, người đó nhất định sẽ rất hạnh phúc”.

Vân Ánh Lục ngượng ngùng day day sống mũi. “Tôi không cho là như vậy, tôi ấy mà, là người vô cùng nhàm chán, lúc nào cũng chậm một nhịp so với người khác. Thế nên trừ phi vì ích lợi gì đó, người khác mới tiếp cận tôi”.

“Đừng nói như vậy”. Ngu Mạn Lăng khẽ nắm lấy cánh tay Vân Ánh Lục. Trên tai có lỗ khuyên, cổ không có yếm hầu nổi lên như nam giới, Vân thái y thật sự là nữ nhân rồi! Là nữ nhân mà y thuật tài giỏi cao minh diệu thủ như vậy, thật đáng kính nể.

“Bản cung thích ngài mà. Vân thái y, trong cung đã có phi tần nào hoài thai chưa? Bản cung rất muốn được ôm ấp đứa bé trong lòng, mặc cho thời gian chảy trôi”.

“Hoàng hậu nương nương sợ phải sinh con sao?”

Ngu Mạn Lăng cúi đầu dựa lưng vào thành giường, mệt mỏi nói. “Không, bản cung không sợ sinh con. Vân thái y đừng cười, từ mười năm trước, bản cung đã rất muốn làm mẹ, tốt nhất là hoài thai long phượng, con trai giống chàng, con gái giống ta. Được như thế ta sẽ tự mình chăm sóc chúng, dạy chúng tập viết, may quần áo cho chúng. Mùa xuân sẽ dẫn chúng đi đạp thanh, mùa hè sẽ cùng nhau chèo thuyền nghịch nước, thu tới thì lên núi hái quả, đông về thì đắp người tuyết. Mùa tuyết dày nặng, mẹ con cùng ngồi chờ cha về, cả nhà quây quần bên bàn ăn tối. Nhà ở không cần quá lớn, chỉ cần ấm cúng là được. Vân thái y, mơ ước của bản cung lớn quá phải không?”

Vân Ánh Lục nhìn Ngu Mạn Lăng không chớp mắt. Hoàng hậu cao quý nhường ấy sao lại có thể cam nguyện hạ mình vì tình yêu như vậy. Người hèn không thể hạ thấp bản thân thành khóm cây dại ven đường, để một lần được bung nở ngát hương.

“Không lớn”. Cô thì thầm đáp.

“Sao lại không lớn chứ? Bản cung nguyện đánh đổi tất cả vinh hoa phú quý của mình, thậm chí là cả sinh mệnh để được ở bên chàng suốt đời. Không, kể cả là một hai năm cũng được. Nhưng mà đó là điều không thể nào thành hiện thực”. Ngu Mạn Lăng nghẹn ngào ôm mặt, một hàng nước mắt rơi xuống chần qua kẽ tay.

“Nương nương, người đó đáng để cô yêu đến vậy sao?” Vân Ánh Lục buột miệng hỏi. Cô thật sự cảm thấy kỳ lạ, vị thuyền trưởng hải tặc kia có chỗ nào hấp dẫn khiến hoàng hậu chung tình như vậy. Cô cảm thấy Lưu hoàng thượng xem chừng xứng đôi với hoàng hậu hơn nhiều!

Ngu Mạn Lăng lau nước mắt, nàng khẽ vuốt gò má Vân Ánh Lục.

“Vân thái y, sau này khi hết lòng hết dạ yêu thương một người, cô sẽ hiểu được nỗi lòng của ta”.

Sẽ có một người khiến cô ngày đêm mong nhớ, chỉ số thông minh hạ thấp, khóc cười không lý do sao? Cô vô cùng hoài nghi điều đó.

Ngày ngày cô đều bận rộn, không chăm sóc cho bệnh nhân thì cũng phải đọc thêm sách vở. Nếu như nói người đàn ông khiến cô phải nghĩ ngợi nhiều, thì đó chính là Đỗ Tử Bân và hoàng thượng.

Nghĩ tới Đỗ Tử Bân, cô lại lo anh ta sẽ tra ra việc cô đã chuyển thư, trị bệnh cho Thác Phu; nhớ tới Lưu hoàng thượng là do gia đình anh ta toàn chuyện quái dị, không nghĩ cũng phải nghĩ. Hai loại cảm giác này đâu phải là yêu thích đâu!

Chợt nhớ đến Tần công tử, Ánh Lục không khỏi bật cười. Nam nhân mà thanh tú hơn cô, mặc quần áo sắc sảo hơn cô, có khi người khác nhìn vào lại nghĩ cô là nam, còn Tần Luận mới là nữ mất. Huống chi Tần Luận còn rất thông minh, trước mặt anh ta, cô luôn cảm thấy mình cực kỳ, cực kỳ ngu ngốc.

Ở trong cung, người tiếp xúc nhiều nhất với cô chính là Tiểu Đức Tử. Tiểu Đức Tử vốn không được tính là đàn ông thực sự, mà kể cả

có là đàn ông một trăm phần trăm thì trong lòng hẳn đã có có thái độ tỷ tỷ Mãn Ngọc, đương nhiên là không thích cô rồi.

Phân tích đi phân tích lại, Vân Ánh Lục tạm kết luận hiện giờ mình vẫn chưa thích một ai cả. Nhưng tính ra thì cô cũng có tiến bộ, từ sau khi xuyên không về đây, hôm nay là lần đầu tiên cô thật sự lo lắng cho chuyện tình cảm của mình. Cứ ngẫm về bản thân mình, cô lại muốn thở dài. Hoàng hậu nương nương mười sáu tuổi đã yêu thương sâu nặng. Cô dù mang thân thể của Vân Ánh Lục mười chín tuổi, nhưng linh hồn thì đã hai mươi sáu xuân xanh mà vẫn chưa từng thật lòng yêu ai, chỉ số tình trường thực là lẹt đẹt.

Không biết thành Đông Dương này có lớp đào tạo nâng cao kinh nghiệm yêu đương không nhỉ, nếu có thì cô nhất định phải cấp cấp cấp tốc theo học mới được.

Vân Ánh Lục nán lại Trung Cung tới tận trưa mới trở về thái y viện, tình hình sức khỏe của Ngụ Mạn Lăng đã dần ổn định, xung quanh lại có rất nhiều cung nữ thái giám hầu hạ, cô cũng không cần ở đó làm gì.

Trên đường quay về thái y viện, lúc đi ngang qua ngự hoa viên, cô kinh ngạc phát hiện Cổ Lệ, Viên Diệc Ngọc và Ân Tiểu Yên đang tản bộ ngắm hoa. Viên Diệc Ngọc đã lành vết thương, rạng rỡ mỉm cười, sức sống bừng bừng. Ân Tiểu Yên cũng đã giảm cân thành công, eo lưng nhỏ nhắn chỉ vừa một vòng ôm, đi lại nhẹ nhàng như liễu biếc trong gió. Ngược lại Cổ Lệ nồng nặc hôm nay lại như bị dính mưa, mây mù che phủ khuôn mặt diễm lệ, bướm bướm lượn quanh nàng cũng chẳng buồn ngược mắt lên nhìn.

Vân Ánh Lục đã được lĩnh giáo đòn hợp tác ăn ý giữa Cổ Lệ và Ân Tiểu Yên nên thấy hai người bọn họ dính lấy nhau, cô cũng không thấy lạ. Nhưng với Viên Diệc Ngọc, cô những tưởng vị thực nghi này gần gũi với Nguyễn Nhược Nam hơn, nhưng giờ xem ra Nguyễn Nhược Nam đã bị cho ra rìa rồi.

Trước kia, viện trưởng của cô từng nói: Không ai có thể đoán nổi tâm tư phụ nữ.

Không đoán được thì đừng đoán.

Cô nhìn không chớp mắt khi ba người bọn họ lướt ngang qua mình.

“Vân thái y...” Cổ Lệ đột nhiên lên tiếng gọi. Khi cô quay đầu lại, đôi mắt đẹp của Cổ Lệ ẩn hiện rất nhiều rối rắm phức tạp.

“Có việc gì không, Cổ thực nghi?”

“Ngày mai người tới cung của ta kiểm tra à?” Cổ Lệ chột thu lại ngữ khí sắc sảo bình thường, giọng nói có chút khẩn khoản, nài nỉ.

“Tôi cũng không rõ lắm, thời gian biểu là do Tiểu Đức Tử công công sắp xếp. À, ngày mai không được rồi, ngày mai là ngày nghỉ của tôi”. Ngày mai là ngày phùng cửu, nghĩ tới việc được nghỉ, tâm trạng của cô phần chấn hân lên.

“À!” Khuôn mặt Cổ Lệ thoáng trắng bệch, lo lắng cup mắt xuống. Ấn Tiểu Yên nhếch môi thay cho lời chào hỏi Vân Ánh Lục. Viên Diệc Ngọc cũng nhìn đông ngó tây, có vẻ như cố tình lảng tránh ánh mắt của cô.

Vân Ánh Lục nhẹ nhàng đi tiếp đến thái y viện, trong sân đã có một người chờ sẵn. “Đỗ đại nhân, anh tới đón tôi hồi phủ sao?”

Đỗ Tử Bân chậm rãi xoay người, “Ngày mai không phải là ngày phùng cửu sao, nàng nên trở về phủ thôi”. Khẩu khí này như thể phu quân nói với thê tử, bình thản lãnh đạm nhưng vẫn mang theo chút ý vị thâm tình.

“Một tháng chỉ có ba ngày mùng chín, mười chín, hai mươi chín là được nghỉ, tôi đương nhiên là nhớ rồi”. Vân Ánh Lục mỉm cười, đi vào thu dọn quần áo cần đem về giặt và hòm thuốc của mình, sau đó vẫy tay chào Tiểu Đức Tử. “Tiểu Đức Tử công công ngày kia gặp lại”.

Tiểu Đức Tử vô cùng ngưỡng mộ nhìn cô.

Đỗ thượng thư nhận lấy mấy hòm túi linh kính trong tay cô, hai người sóng vai bước ra ngoài cung.

Sóng vai sánh bước, cử án tề mi[1].

[1] Án nâng ngang mày. Đây là điển tích về vợ chồng Trương Hồng - Mạnh Quang, với ý vợ chồng tôn trọng, yêu thương nhau.

Đỗ Tử Bân lén nhìn sang Vân Ánh Lục, trong lòng đột nhiên nghĩ đến hai câu này. Hắn và nàng khi nào có thể được như vậy?

“Mai ta sẽ hồi phủ sớm, nghe nói tối mai trăng rất đẹp, ta sẽ ra đầu tường ngắm trăng, nàng... có tới không?”

Bàn tay hắn nắm rồi thả ra, thả rồi lại nắm, rốt cuộc tối khi lên xe ngựa mới thốt ra được câu này.

Vân Ánh Lục ngẩng đầu lên, nhăn nhó trả lời. “Ngày mai tôi phải khám bệnh ở tiệm thuốc Tần thị, nếu xong sớm tôi sẽ tới”. Chỉ mong dây người bên ngoài tiệm thuốc ngày mai không quá dài.

“Không cần gấp, bất kể muộn thế nào, ta cũng sẽ chờ”. Đỗ Tử Bân giúp cô lên xe ngựa rồi tự mình nhảy lên.

“Được rồi”. Vân Ánh Lục không nghi ngờ gì hắn.

Dọc đường đi, hai người không nói chuyện gì nhiều, chỉ nghe thấy tiếng lộc cộc của bánh xe lăn trên con đường lát đá.

“Dừng lại, dừng lại!” Do trời đang hơi nực nên màn hình xe được cuốn cao. Khi đi qua cửa hàng Vân thị châu báu, Vân Ánh Lục đột nhiên nhìn thấy thuyền trưởng hải tặc và một cô gái khỏe mạnh từ trong đi ra, cô vội hét gọi xa phu dừng lại.

“Nàng muốn gặp phụ thân sao?” Đỗ Tử Bân hỏi.

Vân Ánh Lục lắc đầu, vội vàng nhảy xuống xe, cứ thế đi thẳng tới chỗ Ngụ Tấn Hiên.

Ngu Tấn Hiên đưa cho Hạnh Nhi xem đôi khuyên tai vàng khảm ngọc, Hạnh Nhi cười nói vui vẻ, nhưng không dám nhìn trực diện tướng quân gia.

“Ngu tướng quân”. Vân Ánh Lục chặn đường hai người họ lại.

Ngu Tấn Hiên ngần ra một lúc, sau đó chấp tay hỏi. “Vân thái y, ngài đi đâu vậy?” Trên người Vân thái y vẫn mặc quan phục.

Vân Ánh Lục chỉ vào cửa hàng đằng sau. “Đây là cửa hàng nhà tôi, tôi có việc đến gặp phụ thân. Còn vị này là?” Cô nhìn Hạnh Nhi vẫn đang hờn hờn ngắm nghía đôi khuyên tai, chẳng có thời gian ngược mắt nhìn xung quanh.

“Là phu nhân tương lai của bản tướng quân. Hạnh Nhi, nàng tới hàng trái cây kia xem có thứ gì nàng thích ăn không, ta sẽ qua đó mua cho nàng”.

“Vâng, tướng quân gia”. Hạnh Nhi cười ngọt ngào, xoay người đi.

“Ồ, vậy chúc mừng tướng quân”.

“Đa tạ Vân thái y”.

“Hoàng hậu đang ốm nặng”. Vân Ánh Lục vốn là người không biết quanh co, nhìn thấy Ngu Tấn Hiên và vị hôn thê tình tứ trên đường cái quan trong lúc Ngu Mạn Lăng nằm liệt giường vì tương tư sầu muộn, cô đành ngửa bài với Ngu Tấn Hiên.

Con mắt duy nhất của Ngu Tấn Hiên mở lớn, nhưng một lát sau, hấn lại sụp mắt xuống, thản nhiên hỏi, “Vậy à, hoàng hậu bị bệnh gì vậy?”

“Nương nương đang lâm trọng bệnh, tôi cũng không thể chữa nổi, bệnh này chỉ còn nước dựa vào số mệnh của nương nương thôi”.

Khuôn mặt đáng sợ của Ngu Tấn Hiên co giật không ngừng. “Sao lại nghiêm trọng như vậy được?”

“Anh nói đi, Ngu tướng quân. Nếu hoàng hậu buồn tủi cô đơn rời khỏi thế gian này, anh sẽ thế nào?”

Môi Ngu Tấn Hiên run rẩy, anh ta nhìn thẳng vào mắt Vân Ánh Lục, thật lâu sau, mới nhả ra từng từ nặng tựa núi Thái Sơn. “Ta sẽ đền cho nàng ấy mạng này”.

Nói xong, hắn nhắc đôi chân tập tễnh đi tới trước.

Đang tiết giữa xuân, không khí trong thành khô hanh đến mức một con ngựa phi qua cũng đủ sức tạo thành lớp mây bụi khổng lồ bao phủ khu phố.

Mãi mới có ngày nghỉ, nhưng Vân Ánh Lục cũng không nán lại trên giường. Cô rời giường mở cửa sổ, ngoài hiên khuê phòng tổng quản đã cho đặt một chiếc giường trúc nhỏ để cô nằm hóng mát khi thời tiết chuyển nóng.

Cô rửa mặt chải đầu rồi lững thững bước ra hiên nằm hóng mát, bên tai khe khẽ có tiếng Trúc Thanh đối đáp cùng ai đó nghe ra rất vui vẻ. Vân Ánh Lục khẽ hé cười, nhắm hờ mắt thiu thiu ngủ, mãi cho tới khi bên ngoài có tiếng cửa mở, cô mới giật mình choàng dậy.

“Ánh Lục”. Hôm nay Tần Luận mặc một bộ trường bào màu thanh thiên trông khá nhã nhặn so với phong cách thường ngày. Hắn âu yếm nhìn Vân Ánh Lục, vẻ mặt tươi cười hàm chứa nhớ nhung.

“Ta nôn nóng quá nên mới lên đây ngắm trộm nàng cho đỡ nhớ. Mới có mấy hôm thôi mà nhớ nàng quá đời”. Từ sau khi Tần Luận và Vân Ánh Lục đính hôn, Vân viên ngoại và Vân phu nhân đã bật đèn xanh cho hắn, thế nên mới có chuyện sáng sớm ngày ra hắn đã tùy tiện đi đến khuê phòng của Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục thoáng giật mình, nhưng vẫn mỉm cười xã giao.

“Anh cũng dậy sớm thật”.

“Chờ mãi mới đến được ngày hôm nay, làm sao ta có thể lãng phí thời gian được”. Hấn dịu dàng nhìn Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục nhíu mày, xoay người ngồi đối diện với hấn. “Tần công tử, dạo gần đây anh có ăn uống đầy đủ không?”

Tần Luận nhếch môi cười gian xảo, “Có chứ, mỗi bữa đều ăn no”.

“Ngủ ngon không?”

“Cũng được. Ngủ sớm dậy sớm mới có tinh thần làm việc”. Tần Luận vui vẻ đáp, Ánh Lục thật biết cách quan tâm tới người khác.

“Trong người không có chỗ nào không khỏe chứ?”

Tần Luận chợt nhận ra vẻ mặt Vân Ánh Lục có chút là lạ. “Cũng không có gì đặc biệt. Hay nàng cứ bắt mạch cho ta xem thế nào”. Hấn kéo tay áo lên.

Vân Ánh Lục lắc đầu. “Không cần, khí sắc của anh rất tốt. Tôi cũng vậy, ăn được ngủ ngon, trong người không có chỗ nào không khỏe cả”. Cô thu hồi ánh mắt, nhìn về phía cảnh xuân tươi đẹp ở hoa viên trước mặt, “Tần công tử, chúng ta hủy bỏ hôn ước đi!”

Tần Luận kinh ngạc thiếu chút nữa nhảy dựng lên, sao nàng lại vô can vô có cho hấn một đòn đả kích mạnh như vậy?

“Ánh Lục, có thể nói cho ta biết vì sao không?” Hấn cố gắng hỏi.

Vân Ánh Lục đứng lên, trả lời rất rành mạch những điều cô đã dự trù mấy ngày hôm nay. “Bởi vì chúng ta hoàn toàn không có tình cảm gì với nhau! Nếu thực sự thích một người, anh sẽ vì người ấy mà cơm nước không màng, trần trọc khó ngủ, hồn bay phách lạc như mắc phải bệnh lạ, anh xem cả hai chúng ta đều không hề như vậy”. Giống như hoàng hậu Ngu Mạn Lãng đối với thuyền trưởng hải tặc, hận không thể vì người ấy mà hiến dâng tính mạng, đó mới là tình yêu chân chính!

Tần Luận há hốc mồm, có chút đỏ khóc đỏ cười, nhưng hẳn quá thật có chút giật mình, rốt cuộc ai đã khiến vị hôn thê của hắn nhận thức được điều này?

“Ánh Lục, mỗi người có cách biểu đạt tình cảm riêng. Không thể nói ta ăn được ngủ được, trong người không mắc bệnh gì là không yêu thương nàng. Từ lúc quen nhau tới khi đính ước, chuyện tình cảm giữa ta và nàng tương đối bằng phẳng, không có gì trắc trở nên sẽ không có cảm giác tương tư khắc cốt ghi tâm, nhưng cũng không thể vì thế mà nói tình yêu của chúng ta lại ít hơn người khác! Nàng xem, sớm như vậy mà ta đã tới đây gặp nàng, không phải là vì nhớ nàng hay sao?”

“Đó là do anh muốn đón tôi tới tiệm thuốc nhà anh sớm hơn thôi”. Vân Ánh Lục trả lời hết sức thực tế.

Tần Luận một tay nắm chặt, tay kia thì ra sức vuốt ngực để xuôi cơn giận dữ. Sớm biết nàng lý giải như vậy, lúc trước đã không nghĩ tới cách này.

“Ánh Lục, khám bệnh cũng chỉ là cái cớ để ta có cơ hội ở bên nàng lâu hơn một chút”. Tần Luận ngược mặt nhìn trời, rõ ràng mình khôn khéo gấp trăm gấp vạn lần so với Vân Ánh Lục, nhưng vì sao trước mặt nàng lại ấp a ấp úng như học sinh trả bài thầy giáo vậy.

Vân Ánh Lục hờ hững nhìn Tần Luận, dường như không mấy tin tưởng lời hắn.

“Giữa chúng ta ngay cả tương tư cũng không có, sao có thể kết tóc se duyên, ở đời ở kiếp với nhau được? Đừng lừa mình dối người thêm nữa, Tần công tử, nhà anh không thiếu tiền, diện mạo anh cũng anh tuấn vô song, thế nên đừng trêu đùa tôi nữa. Tôi ngoại trừ khám bệnh ra, cái gì cũng không biết, tính tình thì thật thà, ngây ngốc, thật sự đối với anh chẳng có ích lợi gì. Chúng ta hủy bỏ hôn ước đi!”

Nói xong lời này, cô thở phào giống thể vừa hoàn thành một nhiệm vụ gian khổ gì đó, khoe môi thậm chí còn hiện lên nụ cười sung sướng.

Tần Luận thật sự bị chọc giận tới phát điên. Tiểu nha đầu này sao có thể thao túng cảm xúc của hắn như vậy, sao có thể bôi xấu tình cảm trong lòng hắn như vậy? Hắn không phục, lại càng không cam tâm.

“Nói bừa!”

Con giận bưng bưng, hắn đột nhiên đứng dậy ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn kia. Nhân lúc Vân Ánh Lục còn chưa lấy lại tinh thần, hắn tức giận cưỡng đoạt lấy nụ hôn của nàng.

Vân Ánh Lục không còn cười được nữa.

Đôi tay mạnh mẽ của Tần Luận ôm chặt lấy Vân Ánh Lục, đôi môi nóng rực ngang ngược phủ khắp môi cô. Nụ hôn đến bất ngờ khiến Vân Ánh Lục không kịp phản ứng, vừa a lên một tiếng đã bị hắn bịt kín miệng.

Nhưng chỉ một khắc sau, Vân Ánh Lục tức thì cào cấu, xô đẩy để thoát thân. Thế nhưng sức cô so với Tần Luận chẳng thể đo nổi. Hắn ngẫu nhiên lấy cô, vừa nhiệt tình vừa như trả thù, đầu lưỡi ấn mạnh vào khoang miệng cô.

“Tiểu thư, cô có muốn em mang điểm tâm ra đây không ạ?” Trúc Thanh tùm tùm chạy đến, vừa ngẩng đầu nàng thét lên một tiếng chói tai rồi bịt chặt mắt, xoay người tức tốc bỏ chạy.

Tiếng thét chói tai của Trúc Thanh đã giải vây cho Vân Ánh Lục, thừa dịp Tần Luận thất thần, cô đẩy hắn ra, đồng thời hung hăng cắn mạnh vào tay hắn. Sau khi lưu lại năm dấu răng, cô đỏ bừng mặt, run rẩy chỉ tay ra ngoài cửa hét lớn. “Anh là đồ lưu manh, cút đi!” .

Cái con công đom đàng đó dám cưỡng hôn cô sao? Nụ hôn đầu tiên của cô lại có thể bị cướp đoạt vô lối thế sao? Không, đây không phải nụ hôn đầu tiên, nụ hôn đầu tiên của cô là lúc hôn hấp nhân tạo cho Lưu hoàng thượng. Vân Ánh Lục cảm thấy vô cùng xót xa, cả hai lần hôn đều không phải là người cô thích.

Vân Ánh Lục càng nghĩ càng tức giận, nước mắt thi nhau rơi xuống không ngừng.

Tần Luận kinh ngạc nhìn chăm chăm vết răng trên tay, hần chậm rãi ngẩng đầu, không hề hối hận về những gì vừa làm lúc nãy.

“Ánh Lục, hôn ước không phải trò đùa, không thể muốn hủy là hủy. Nàng muốn ta làm thế nào thì mới tin ta thực sự thích nàng? Nếu nàng muốn vậy, được, từ hôm nay trở đi ta sẽ không ăn không ngủ, làm vậy nàng có chấp nhận ta không?”

Đó là anh thôi, còn tôi thì vẫn ăn ngon ngủ kĩ, điều đó chứng tỏ tôi không hề thích anh, thậm chí bây giờ còn rất ghét là đằng khác. Vân Ánh Lục tự nhủ trong lòng.

“Đừng khóc, có được không?” Tần Luận bất lực nhìn bờ vai gầy gò của cô, muốn bước lại gần lau nước mắt nhưng lại sợ cô thêm tức giận. “Chúng ta xuống nhà dùng điểm tâm rồi cùng đến tiệm thuốc. Những thứ khác ta có thể đồng ý với nàng, nhưng hôn ước này, có chết ta cũng không đồng ý hủy bỏ”.

Hắn nắm nhẹ bờ vai Vân Ánh Lục, mỉm cười chua xót rồi cất bước đi trước. Hắn vừa đi, Vân Ánh Lục liền ngồi xuống vùi mặt giữa hai đầu gối, thở dài.

Gian thương đúng là gian thương, quả thực khó đối phó.

Nếu hôn ước không được hủy bỏ thì cô thật sự phải lấy hắn sao? Chẳng lẽ cô phải bỏ trốn? Trốn, nhưng trốn đi đâu? Xem ra chỉ còn cách cầu xin thượng thư bộ Hình Đỗ Tử Bân đại nhân kia chỉ bảo cách từ hôn hiệu quả.

Vân Ánh Lục trấn tĩnh tâm trạng rồi rửa mặt, trang điểm nhẹ để che đi đôi mắt đỏ quạch, sưng húp. Nếu không phải tái khám cho mấy bệnh nhân lần trước thì cô tuyệt đối sẽ không đặt chân đến tiệm thuốc Tần thị.

Khi ra phòng ngoài, cô cũng chẳng buồn liếc nhìn Tần Luận lấy một lần, đối đãi với hân lạnh nhạt như với không khí.

Tần Luận vẫn một lòng xem cô như bảo vật, khi tạm biệt Vân phu nhân còn luôn mồm nói sẽ chăm sóc chu đáo cho Ánh Lục, rất những lời yêu thương ủy mị khiến người khác không khỏi nổi da gà. Trúc Thanh cho rằng hôm nay mình sẽ lại một mình vò võ trong phủ nhưng không ngờ tiểu thư lại kéo nàng đi theo, thậm chí còn không cho phép nàng rời xa nửa bước, muốn nói gì với Tần công tử lại bắt nàng đi truyền lời. Lúc này môi kề môi thân thiết thế cơ mà, sao bây giờ lại giống như kẻ thù không đội trời chung vậy chứ? Cứ thế, ba người ngồi lên xe ngựa, đi thẳng tới tiệm thuốc Tần thị.

Vân Ánh Lục xuống xe ngựa, nhìn một vòng. May quá, bệnh nhân cũng không đông lắm!

Tần Luận bí ẩn nhếch miệng cười. Mấy hôm trước hân đã sai gia nhân sửa lại một gian nhà kho làm phòng đăng kí khám bệnh. Từ giờ trở đi, trước ngày phùng cửa một hôm, tiệm thuốc Tần thị sẽ bán hai mươi số cho bệnh nhân, nếu không mua được thì phải đợi tới ngày phùng cửa sau. Lần trước Vân Ánh Lục đến đây khám bệnh, danh tiếng đã truyền khắp thành Đông Dương, số người có nhu cầu khám cũng tăng đột biến. Ở đời cái gì càng hiếm thì càng quý, số lượng càng giới hạn thì càng đắt tiền.

Tiệm thuốc Tần thị bán một số là mười hai lượng bạc, nhưng tại chợ đen, giá được đẩy lên tới hai trăm lượng bạc.

Tần Luận biết việc này nhưng cũng nhắm mắt bỏ qua, coi như không biết. Thứ hân cần chính là hiệu ứng này, số đăng kí khám

bệnh càng đắt thì danh tiếng của tiệm thuốc Tần thị càng được vang xa.

Vì mất tiền nhiều nên chế độ đãi ngộ bệnh nhân cũng sẽ thay đổi, từ nay họ không cần phải phơi nắng phơi gió xếp hàng cả ngày bên ngoài mà được thoải mái ngồi ở phòng chờ khám bệnh, có trà uống, có điểm tâm, vô cùng chu đáo!

Đây chính là hình thức sơ khai của các loại thẻ VIP thời hiện đại!

Nhìn thấy lượng bệnh nhân không nhiều như đợt trước, Vân Ánh Lục có chút thoải mái trong lòng. Có lẽ hôm nay cô sẽ được về sớm, cùng Đỗ Tử Bân vừa ngắm trăng vừa thương lượng đối sách.

Hình thức khám chữa bệnh vẫn như trước, Trúc Thanh đứng ngoài đọc số, Vân Ánh Lục khám bệnh, Tần Luận viết đơn thuốc, còn đám tiểu nhị trong tiệm sẽ bốc thuốc.

Sau vài lượt khám, Vân Ánh Lục cảm thấy có chút kỳ quặc. Đa phần bệnh nhân đến đây là để tìm phương thuốc dưỡng nhan hiệu quả, chẳng mấy ai có nhu cầu khám chữa bệnh phụ khoa. Nào là làm sao để có hơi thở tựa hoa lan[2] giọng nói như ngọc vỡ, làm sao để thân thể ngát hương, làm sao để da mặt sạm đen lại trắng như bạch ngọc... Nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng chẳng có gì kỳ lạ cả. Bỏ mấy trăm lạng bạc để được một lần khám bệnh, nếu không phải là nhà giàu cự phú thì cũng là hạng buôn phấn bán hương lấy sắc đẹp làm trọng.

[2] Nguyên văn là “thố khí như lan” trích trong bài Đình yên tiểu lục - Nhuận tương cư sĩ tự của Trần Bùi Chi thời nhà Thanh.

Đối với những bệnh nhân tìm phương thuốc dưỡng nhan, chỉ cần kê cho họ mấy loại thảo mộc hoa cỏ sắc nước uống là được, thế nên chưa đầy một canh giờ, Vân Ánh Lục đã khám xong cho hơn mười người.

Khi buổi khám bệnh sắp kết thúc thì một người phụ nữ trung niên đến tìm Vân Ánh Lục. Bà ta nói gần nửa năm qua kinh nguyệt kéo dài, khí hư ra nhiều, bên trái bụng có một cục u to, ngực lúc nào cũng căng đau. Cô bảo người phụ nữ ấy nằm lên giường để kiểm tra. Theo phán đoán của cô, người phụ nữ này không bị u xơ thì là ung thư tử cung.

Tuy không chắc chắn, nhưng dù là u xơ hay ung thư thì mấy thang thuốc đông y cũng không có tác dụng trị tận gốc. Muốn khỏi nhất định phải làm phẫu thuật. Nhưng ở thời đại này, ngay những dụng cụ đơn giản như dao mổ và kẹp y tế cũng hoàn toàn không có.

Người phụ nữ tội nghiệp nhìn cô chăm chú, vẻ mặt vô cùng tin tưởng. Vân Ánh Lục trầm ngâm một hồi, sau đó cô kê cho người này mấy thang thuốc để ức chế sự phát triển của các tế bào trong khối u, ngày phùng cửu tiếp theo, cô sẽ cố nghĩ cách tiểu phẫu cho bà ấy. Người phụ nữ trung niên rồi rít tạ ơn rồi nhanh chóng cáo từ. Mấy bệnh nhân kế tiếp vẫn yêu cầu cố vấn dưỡng nhan, nên rất nhanh đã bị Vân Ánh Lục tiễn đi.

Sau khi bệnh nhân cuối cùng rời khỏi phòng khám, Tần Luận mới vén màn lên để trò chuyện cùng Vân Ánh Lục. Từ khi rời Vân phủ đến giờ, nàng chẳng buồn liếc nhìn hắn lấy một lần, thực sự coi hắn là kẻ háo sắc vô sỉ nên nhất nhất giữ khoảng cách an toàn.

Vân Ánh Lục không nghỉ ngơi mà nhào người trên bàn vẽ một bức tranh gì đó. Hắn cúi đầu nhìn, nàng đang vẽ mấy con dao kỳ lạ với chiều dài ngắn tầm gang tay, lưỡi lại rất sắc mỏng, hình thù phức tạp.

Vân Ánh Lục vẽ rất nhập tâm, cả buổi không nói không rằng. Tần Luận sờ sờ sống mũi, không dám quấy nhiễu. Hắn nhón chân ra ngoài kiểm tra tình hình buôn bán của tiệm thuốc, biết được đám người bệnh chi mạnh tay hàng đồng thuốc quý, hắn cười nhàn nhạt.

“Tần công tử”, Vân Ánh Lục đi ra khỏi phòng, lạnh lùng gọi.

“Ánh Lục”, Tần Luận vui sướng quay đầu lại, nàng rớt cuộc cũng chịu nói chuyện với hắn rồi.

“Anh cầm lấy cái này, tìm thợ rèn giỏi nhất trong thành Đông Dương cứ y dạng mà làm, mà phải dùng loại sắt tốt nhất ấy, đợt khám sau tôi có việc cần dùng”. Cô đưa cho hắn trang giấy vừa vẽ hồi lâu.

“Ừ!” Tần Luận hiểu ý răm rắp nghe theo, “Yên tâm đi, ta nhất định sẽ làm nàng hài lòng”. Mãi mới có cơ hội lấy lòng nàng, sao hắn có thể bỏ qua được.

“Nhớ kĩ nhé, đây không phải loại dao bình thường đâu, nhất định không được phạm sai lầm”. Vân Ánh Lục nhíu mày nhắc nhở.

“Được, nàng vào trong nghỉ ngơi, ta đi một lát rồi về”. Tần Luận vội vàng đồng ý, xăm xăm đi ra ngoài đường. Trúc Thanh đang ngồi buôn chuyện với mấy tiểu nhị ở quầy thuốc, Vân Ánh Lục liếc nhìn bọn họ rôm rả cười đùa, không nỡ phá đám nên nhón gót ra khỏi cửa hàng đi dạo loanh quanh. Bầu trời hôm nay thật là quang đãng, bầu trời xanh bao la điểm vài áng mây lơ đãng, ánh nắng rực rỡ chiếu khắp nhân gian.

Phía chân trời, thỉnh thoảng lại có từng đàn én bay qua, nắng xuân mang theo ấm áp chiếu xuống bờ vai Vân Ánh Lục. Trên đường ngựa xe rộn rịp, tiếng rao của những người bán hàng rong tan loãng trong gió, cảnh buôn bán phồn thịnh làm Vân Ánh Lục bất giác thấy phấn chấn trong người.

Một chiếc xe ngựa không nóc từ đầu đường chạy tới, xa phu cao lớn thuần phục ghìm cương lại, tốc độ không quá chậm cũng không quá nhanh, nhưng khi chạy qua tiệm thuốc Tần thị, xa phu đột nhiên vùng roi giật cương làm đôi ngựa giật mình tung vó, điên cuồng phi nhanh tới trước.

Vân Ánh Lục lùi về sau hai bước để tránh, nhưng ngọn roi trong tay xa phu bỗng dừng đổi hướng, quẩn xoắn lấy eo cô. Vân Ánh Lục còn chưa kịp hét lên thì đã thấy cơ thể đột nhiên bị một bàn tay túm lấy bay lên không trung, đến khi hoảng hồn thì đã nhận ra mình vô sự ngồi trong cỗ xe ngựa chạy bên cạnh. Cô hoảng hốt quay đầu lại nhìn, chiếc xe ngựa không nóc kia đã biến mất giữa phố xá đông đúc. Trúc Thanh đứng bên ngoài tiệm thuốc, buồn bực hỏi tiểu nhị có thấy cô đâu không.

“Vân thái y”, bên tai vang lên tiếng gọi yếu ớt, Vân Ánh Lục xoay người, ánh mắt dừng ở một người đàn ông đang nằm nghiêng trên ghế dựa, ngồi bên cạnh là gã thị vệ thân cận đang ôm ngực thở hổn hển.

“Trời ơi, sao anh lại gây thế này? Vết thương hồi phục không tốt sao?” Vân Ánh Lục theo bản năng đưa tay đặt lên ngực Thác Phu, gương mặt hần trắng bệch như tờ giấy, gò má nhô cao, hốc mắt hõm sâu.

Thác Phu cười khở chặn tay cô lại. “Không, vết thương hồi phục rất tốt, không cần khám lại đâu”.

“Chủ nhân không bị thương ở ngực mà là ở trái tim”. Thị vệ chêm vào một câu, khẩu khí bất lực vạn phần.

Vân Ánh Lục cúi đầu, mười ngón tay ngượng ngùng đan vào nhau. “Anh... hôm nay tới tìm tôi là muốn nhờ tôi chuyển thư tiếp phải không?”

“Có thể không, Vân thái y?” Đôi mắt u ám của Thác Phu đột nhiên bừng sáng. “Bây giờ ta không có cách nào để đột nhập vào hoàng cung gặp nàng ấy cả, nhưng ta thật sự rất nhớ nàng ấy, nhớ tới mức trái tim cũng muốn vỡ nát. Nói cho ta biết, nàng ấy ở trong cung có tốt không, có hỏi thăm ta không, có phải cấm vệ quân đã được tăng cường nên nàng ấy mới không đến gặp ta được!”

“Lần trước đang đêm anh xông vào hoàng cung là vì muốn gặp cô ấy sao?” Vân Ánh Lục khẽ động lòng.

“Chủ nhân nhớ công chúa đến phát điên nên mới bí quá hóa liều, bằng không sao lại bị trúng tên. Nhưng tấm lòng ấy công chúa đã xem là gì?” Thị vệ phần nộ xoay người lại nói.

Hóa ra không phải đi ám sát Lưu hoàng thượng.

Thác Phu không trách cứ thị vệ, chỉ cười cười lảng sang chuyện khác. “Ta đã sai thị vệ tới phủ tìm cô vài lần để hỏi thăm tình hình công chúa, nhưng không rõ tại sao, cô lại đang bị giám sát cẩn mật. Vân thái y, cô có kẻ thù nào sao? Vừa rồi nếu thị vệ của ta không nhanh tay thì cô đã bị xa phu của chiếc xe ngựa không nóc kia bắt cóc rồi đấy. Có vẻ như bọn chúng cũng giống ta, đều biết chuyện hôm nay cô tới tiệm thuốc Tần thị để khám bệnh”.

Vân Ánh Lục hé môi cười nhẹ. “Hiện giờ tôi lúc nào cũng cảm giác như có người đang rình rập mình, thần hồn cũng hơi lo lắng một chút. Mà không phải các anh cũng đang rình bắt tôi sao?”

“Đó là do ta không còn cách nào khác nên mới phải phiền hà tới Vân thái y như vậy. Chỉ cần có thể đưa công chúa rời khỏi cung, bao nhiêu bạc vàng ta cũng không tiếc”.

Vân Ánh Lục chép miệng. “Thác Phu, công chúa Cổ Lệ thật sự có đáng để anh yêu sâu đậm như vậy không?” Cô công chúa kia bây giờ đang một lòng một dạ hướng tới Lưu hoàng thượng, hận không thể một nhát cắt bỏ 'cái đuôi' Thác Phu này.

“Tương tư khắc cốt, in dấu trong lòng. Khi cô thật lòng yêu thương một người, sẽ không còn nghĩ đáng giá hay không. Có thể yêu thương người đó đã là hạnh phúc tột cùng rồi”.

Ôi, khẩu khí giống hệt Ngu hoàng hậu. Vân Ánh Lục hít một hơi thật sâu. Hóa ra tương tư chính là do tình yêu không được đáp lại, nếu tình yêu đến từ hai phía thì chẳng ai lại mắc bệnh tương tư cả.

Vân Ánh Lục lại lĩnh hội thêm một đạo lý mới.

“Được rồi, anh nói đi, muốn tôi giúp anh việc gì?” Vân Ánh Lục đồng cảm nhìn Thác Phu.

Bầu trời đang trong xanh nắng ráo đột nhiên cuồng phong thổi tới, gió bụi đầy trời. Trúc Thanh đứng bên vệ đường, vội vàng nhắm mắt lại. Mưa lất phất rơi.

Nàng từ từ mở mắt ra, ngày xuân nắng ấm sao lại có mưa bay lất phất? Đang vẫn lơ suy nghĩ thì nàng chợt thấy Vân tiểu thư đang chậm rãi đi lại gần.

“Tiểu thư, cô vừa mới đi đâu vậy?” Trúc Thanh tiến lên phủi mấy chiếc lá rụng vương trên tóc Vân Ánh Lục.

“Chỉ đi dạo loanh quanh thôi mà”. Vân Ánh Lục đảo mắt nhìn qua một vòng phố xá thênh thang, trầm ngâm lên tiếng. “Khám bệnh xong rồi, chúng ta hồi phủ thôi!”

Trúc Thanh cắn môi, hồi lâu không lên tiếng. Vừa nãy Tần công tử mới đưa cho nàng một cây trâm ngọc, bảo nàng tự chơi trong cửa hàng để hấn và tiểu thư ra ngoài đi dạo.

“Em có việc gì sao?” Vân Ánh Lục không nghe thấy lời đáp, quay người lại hỏi. Trúc Thanh ập ứng, nắm chặt cây trâm ngọc trong tay áo, nhất thời chưa nghĩ ra được có gì.

“Ánh Lục,” Tần Luận xuất hiện đúng lúc ở cửa tiệm, “Chờ lâu không? Bản vẽ của nàng ta đã đưa tới thợ rèn giỏi nhất thành Đông Dương này rồi, nhất định nàng sẽ hài lòng. Được rồi, chúng ta đi thôi!”

“Còn đi đâu nữa?” Vân Ánh Lục sốt ruột hỏi, chân không nhấc bước. Tần công tử hiện đã bị cô liệt vào nhân vật nguy hiểm số một, cần phải đề phòng cao độ.

Tần Luận không hề để ý, vui vẻ đề nghị. “Chúng ta đi ăn trưa thôi! Hôm nay đầu bếp của tiệm thuốc bận việc nên không nấu

com”. Hấn ho khẽ một tiếng, liếc mắt về phía Trúc Thanh.

“Tiểu thư, tiểu nhị ca ở tiệm thuốc vừa nhờ em vá quần áo giúp hấn, em vào làm đây”. Trúc Thanh không đợi Vân Ánh Lục đồng ý, vội chạy ào vào cửa tiệm.

“Tôi không đói”. Vân Ánh Lục lạnh lùng nói.

“Vẫn còn giận ta sao? Được rồi, được rồi, là ta không tốt, không nên cưỡng hôn nàng như vậy. Lần sau nếu muốn hôn nàng, ta nhất định sẽ tỏ rõ nguyện vọng trước khi thực hiện. Nếu vẫn chưa nguôi giận, thì ta sẽ nhắm mắt để nàng hôn lại, thế đã được chưa?” Tần Luận nhướn mày, giọng điệu vô cùng mờ ám.

Vân Ánh Lục đỏ bừng mặt, trợn mắt lườm hấn. “Tôi... tôi không vô sỉ như anh”.

“Chúng ta đã đính ước, có chút thân mật cũng là chuyện bình thường. Ta thích nàng nên...”

“Dừng lại, dừng lại, không được tới gần tôi”. Vân Ánh Lục lui về sau hai bước, trừng mắt nhìn hấn, “Nhưng tôi... không thích anh”.

“Nàng chưa thích ta là do thời gian chúng ta ở bên nhau chưa nhiều. Ánh Lục, thế này có được không, chúng ta thử bên nhau ba tháng, nếu đến lúc đó nàng vẫn không có tình cảm với ta, ta sẽ đồng ý hủy bỏ hôn ước”.

Một kế bất thành, đành nghĩ thêm kế khác, lấy lùi làm tiến.

“Thật sao?” Vân Ánh Lục lại nhìn thấy ánh sáng hi vọng, tâm trạng ảm đạm nửa ngày trở nên phấn chấn lạ thường.

“Nhưng ta có một điều kiện”. Tần Luận vươn tay vuốt nhẹ mái tóc Vân Ánh Lục, “Trong ba tháng ấy, chúng ta phải gặp nhau nhiều hơn, nàng không được đề phòng ta, không được cự tuyệt ta. Có như thế, cho dù không đạt kết quả như mong muốn, ta cũng cam tâm chấp nhận”.

“Nhưng anh không được phép làm chuyện xằng bậy”. Vân Ánh Lục tăng thêm điều kiện.

“Bình thường ta cũng được xem là một chính nhân quân tử đấy”. Đương nhiên, trong tình huống cần kíp, hắn cũng chẳng thềm cái danh sĩ ấy.

Vân Ánh Lục trầm ngâm một hồi rồi bất đắc dĩ gật đầu.

Tần Luận mỉm cười, vẻ mặt tươi rói. Nói lời phải giữ lấy lời, Vân Ánh Lục đành theo Tần Luận đi đến tiệm rượu do người Thành Tây mở ở phía đông chợ, bắt đầu công cuộc tìm hiểu lẫn nhau.

Chủ tiệm rượu là người Hồ co[3] tóc vàng mắt xanh, buôn bán rất chuyên nghiệp.

[3] Phụ nữ người dân tộc Hồ.

Tần Luận uống rượu, Vân Ánh Lục uống trà.

“Rượu ở đây rất ngon, nàng nếm thử một chút đi!” Tần Luận cầm bầu rượu rót một chén nhỏ.

Vân Ánh Lục quay đầu nhìn quanh, trong quán ngoài cô ra còn có mấy tiểu cô nương khác. Tỉu lượng của cô tương đối khá, trước kia cũng hay uống vài chén cùng cha cho vui.

Nghe Tần Luận nói vậy, Vân Ánh Lục bưng chén rượu hoa quế lên chạm môi, hương thơm tinh khiết tràn ngập khoang miệng.

“Không sao đâu, nhớ có say cũng không sao, ta sẽ đưa nàng về nhà”.

Tần Luận cầm đũa gấp thức ăn cho cô. “Trong thành Đông Dương có rất nhiều quán ăn tửu lâu thú vị, trong ba tháng này, chúng ta nhất định phải đi cho bằng hết”.

“Một tháng tôi chỉ có ba ngày nghỉ, làm sao đi được hết chứ?” Vân Ánh Lục tìm có hoàn hoãn.

“Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ cho xa phu Tần phủ đến công hoàng cung đón nàng, ăn tối xong, ta sẽ đưa nàng về nhà. Nếu nàng một mực chối từ, ba tháng sau ta sẽ xin hai nhà làm lễ thành hôn, ta tin cha mẹ nàng nhất định sẽ tán thành”. Hấn khiêu khích nhìn cô.

Vân Ánh Lục trừng mắt nhìn hấn, cúi đầu buồn bực uống liền mấy chén, gò má trắng trẻo ửng đỏ, ánh mắt mơ màng long lanh, thoát nhìn trông hết sức quyến rũ.

Một bầu rượu đã cạn đáy, một nửa vào bụng cô, một nửa thì vào bụng Tần Luận. Trong khi cô bước chân liêu xiêu, thì hấn càng uống càng tỉnh.

Tần Luận đi thanh toán. Khi rời khỏi tiệm rượu, bên ngoài trời đã tối sầm, mưa rơi xối xả, càng lúc càng to.

Tần Luận dắt Vân Ánh Lục đi men theo khu phố bán hàng, mua một chiếc ô trúc vẽ hoa tuyệt đẹp, hai người cùng che chung, chậm rãi bước tiếp. Vân Ánh Lục liên tục trượt chân, may mà Tần Luận luôn để mắt cảnh giác nên cũng không xảy ra chuyện gì xấu mất.

“Tần công tử, hay là chúng ta tìm chỗ nghỉ chân đi. Tôi muốn uống mấy chén trà cho tỉnh táo”. Vân Ánh Lục sờ gò má nóng bừng của mình, xấu hổ lên tiếng. Rượu kia vừa thơm vừa ngọt, nào ngờ lại lại khiến cô mất mặt thế này!

Tần Luận dừng lại ngó nghiêng xung quanh, phía trước có một tòa lầu thanh nhã, mỹ nữ phất tay áo bay bay. Hấn cúi đầu nhìn khuôn mặt ửng hồng của Vân Ánh Lục thật lâu, bàn tay nắm chặt thành quyền.

“Ánh Lục, chúng ta tới phía trước thuê một gian phòng nghỉ tạm nhé?” Hấn lo lắng hỏi.

“Được, tôi chóng mặt không đi nổi nữa rồi”. Vừa uống rượu lại còn hứng gió, mọi thứ trước mắt Vân Ánh Lục bắt đầu trở nên mơ hồ.

Tần Luận ôm chặt lấy cô.

“Ôi, đây không phải là Tần công tử sao, con gió nào thổi ngài tới Linh Vân các của chúng tôi thế này?”

Linh Vân các là nơi tầm hoan đệ nhất ở kinh thành, hiện giờ đang lúc buổi trưa vắng khách, nên vừa thấy Tần Luận xuất hiện, tú bà không khỏi mừng rỡ, cười không khép nổi miệng, tự mình dẫn một bầu cô nương ra ngoài nghênh đón.

Các cô nương hồ hởi chạy ra đón tiếp Tần công tử khỏi ngô nước tiếng, đáng tiếc, trong lòng công tử lại đang ôm một cô gái khác. Các cô nương bĩu môi, hôm nay không có trò vui rồi.

Ngoài chức năng là nơi phục vụ khách làng chơi ra, Linh Vân các còn là nơi bảo mật cho các cuộc tình vụng trộm, phục vụ chu đáo, vô cùng kín tiếng.

“Ma ma, hôm nay không có gió mà chỉ có trận mưa cuốn ta tới đây”. Tần Luận mỉm cười, Vân Ánh Lục cố gắng đứng thẳng người, lễ phép gật đầu với người đối diện.

Tú bà tắc lưỡi, cô gái này diện mạo xinh đẹp khác thường, so ra thì các cô nương ở đây đều không bằng.

“Ma ma, cho ta gian phòng tốt nhất nhé”. Tần Luận nói xong, đưa cho tú bà một thỏi bạc lớn, thận trọng ôm Vân Ánh Lục vào lòng.

Tú bà hớn hờ ra mặt, không ngừng ớn thót lấy lòng. “Được, được. Các con ở đây đón khách, mẹ đưa Tần công tử lên lầu rồi xuống ngay.

“Phiền ma ma rồi”. Tần Luận mỉm cười nhàn nhạt, đưa ô cho cô nương đứng cạnh rồi nửa ôm nửa dìu Vân Ánh Lục vào trong. Tú bà uốn éo tranh đi trước dẫn đường.

Trong đại sảnh có vài gã đang trêu đùa uống rượu, âm thanh huyền ảo khiến Vân Ánh Lục nhú mày quay lại. Nhận thấy có mấy ánh mắt kỳ lạ nhìn mình, cô vội đứng thẳng người lên.

“Để tôi tự đi”. Cô nói với Tần Luận.

Lúc ba người đi lên cầu thang, cô nắm chặt lấy tay vịn, leo lên từng bậc, Tần Luận cười cười, thông thả đi theo sau. Cầu thang rất dài, chỗ rẽ có phần tối tăm. “Tần công tử, cẩn thận bước chân, bậc thang hơi lung lay”, một giọng nói già nua thì thào dặn dò. Tần Luận đang định trả lời thì đột nhiên có một chiếc khăn bịt chặt lấy miệng hắn, có mùi gì đó hăng hắc nồng nồng rất khó chịu, lúc hắn hiểu ra cơ sự thì toàn thân đã chìm vào bóng tối.

Vân Ánh Lục mãi cũng lên được lầu, tú bà lấy một chiếc chìa khóa trong ngực áo ra, mở cánh cửa vào phòng. Trong phòng sức nức hương thơm, cô khịt mũi mấy lần mà vẫn không nhận ra là mùi hương gì, vừa trông thấy chiếc giường lớn ở góc phòng, cô vội vàng bước nhanh đến.

“Tần công tử đâu nhỉ?” Tú bà nhìn trước nhìn sau mấy lần vẫn không thấy Tần Luận đâu cả, liền chép miệng tự hỏi. “Đi vệ sinh rồi sao?”

“Cô nương, cô nghỉ ngơi trước nhé. Ta xuống nhà tìm Tần công tử bảo hắn lên đây với cô”. Vân Ánh Lục gượng phát tay rồi nặng nề rơi vào giấc ngủ sau tiếng sập cửa của tú bà.

Cảm giác say rượu thực là khó chịu.

Lưu Huyền Thần đứng nhìn căn phòng trống rỗng của Vân Ánh Lục trong tâm điện, vẻ mặt im lìm nửa ngày cũng không lên tiếng. La công công đứng phía sau sợ tới mức không dám thở mạnh.

Hôm nay tâm tình Lưu Huyền Thần vốn dĩ đã không tốt. Lúc lâm triều, Viên nguyên soái từ biên cảnh Bắc triều trở về bẩm báo rất ít thông tin về tình hình chiến sự, riêng với vấn đề quân hưởng[4] và những chỉ tiêu thưởng vàng hạ cấp khác trong quân doanh thì lải nhải không dứt. Lưu Huyền Thần không khó để nhận ra Viên nguyên soái hồi kinh không phải để trình báo tình hình chiến trận,

mà là đòi thêm ngân lượng. Trong mắt ông ta, quốc khố chẳng khác nào cái cây kim tiền, muốn bao nhiêu, cứ rung sẽ có!

[4] Tiền lương cho binh lính.

Bắc triều vốn là một tiểu quốc, từ trước đến nay đều rất khiếm nhược nước Ngự, hàng năm đều tiến cống châu báu và lương thực chỉ mong mưu cầu bình an.

Vậy mà bắt đầu từ năm ngoái, Bắc triều đột nhiên trở nên lớn mạnh, cứ dăm ba bữa lại sang quấy nhiễu gây chuyện ở biên cảnh. Sang đến năm nay, dường như chỉ trong một đêm Bắc triều đã tập hợp hơn hai mươi vạn binh lực đóng quân ở biên cảnh, thế cục chiến tranh đã rất rõ ràng.

Lưu Huyền Thần vừa nhận được tin tức lập tức lệnh cho Viên nguyên soái điều quân tới biên cảnh Bắc triều, chuẩn bị nghênh chiến. Quân hưởng và lương thảo, triều đình sẽ cắt cử người hộ tống theo sau.

Đã qua hai tháng, tin báo tiếp chưa bay về kinh thành mà đại nguyên soái lại bỏ chiến trường quay về đòi bạc, Lưu Huyền Thần hẳn sao có thể không nổi nóng chứ. Nhưng là người biết che giấu cảm xúc, hắn đành ngọt nhạt xoa dịu Viên nguyên soái vài câu rằng, đây là đại sự, hắn phải luận bàn kĩ càng cùng hai vị tả hữu thừa tướng và thượng thư bộ Hộ trước đã, rồi tuyên bố bãi triều.

Một bụng tức còn chưa tiêu, mới về đến ngự thư phòng đã thấy thái hậu mặt lạnh như tiền ngồi nghiêm trang sau thư án. Phải nói thêm về Vạn thái hậu, Lưu Huyền Thần lúc nào cũng có cảm giác bà không giống mẫu thân, mà giống người hợp tác làm ăn với hắn hơn. Bà quan tâm tới quốc sự triều chính, quan tâm đến tranh chấp giữa quần thần trong triều còn nhiều hơn hắn. Vạn thái hậu không phải không thương hắn, nhưng cách yêu thương này thực không giống người bình thường, có thể vì hắn là hoàng đế, sinh ra đã cao quý hơn người.

Vạn thái hậu hỏi qua quýt vài câu về quốc sự, sau đó nói thẳng mục đích tới đây của bà. Bà muốn hấn yêu thương hoàng hậu nhiều hơn để nàng ấy sớm sinh hạ hoàng tôn cho bà. Tiếp đến Vạn thái hậu tuyên bố bà đã thông báo cho phủ Nội vụ mỗi tháng từ ngày này tới ngày này phải nhắc nhở hoàng thượng ngự giá Trung Cung.

Lưu Huyền Thần mím môi, im lặng không đáp. Ở trong mắt thái hậu, hấn có còn là thiên tử một mình gánh vác giang sơn trong suốt năm năm qua hay vẫn chỉ là một đứa trẻ trẻ người non dạ, ngay cả việc lâm hạnh ai cũng không có quyền làm chủ? Hấn thật sự rất muốn thoát ra câu này.

Nhưng sau đó hấn lại nuốt xuống hết thảy, khi tiên hoàng còn tại vị, thái hậu đã phải nhiều năm làm trắc phi, nuốt hận chịu sự ức hiếp của hoàng hậu mới sinh được hấn. Hấn từ nhỏ đã giỏi giang xuất chúng hơn các hoàng huynh khiến hoàng hậu không khỏi nảy sinh ghen ghét, tìm mọi tâm kế đối phó với mẹ con hấn. May mắn là Vạn thái hậu biết nhìn xa trông rộng, sớm mượn sức các đại thần trong triều để củng cố thanh thế, sau lại thêm ông trời tương trợ, cuối cùng cũng đưa hấn lên được ngôi vị hoàng đế. Lưu Huyền Thần biết, Vạn thái hậu vì hoàng vị này đã phải trả giá rất nhiều thứ.

Hấn sao có thể nhẫn tâm không nể mặt mẫu thân như vậy được?

Thái hậu đi rồi, hấn một mình rầu rĩ trong phòng, tâm tình u ám tới cực điểm. Trời đã gần tối, hấn sai La công công đi tìm Vân Ánh Lục, La công công đi được một lúc thì quay về nói hôm nay là ngày nghỉ, Vân thái y đã sớm hồi phủ nghỉ ngơi.

Lưu Huyền Thần càng thêm bực mình, hận không thể hạ thánh chỉ cho cấm vệ quân xuất cung lôi Vân Ánh Lục về đây cho hấn. Tiểu thái y này sao có thể lặt lọng như vậy chứ, chẳng phải đã bảo chừng nào hấn hết đau đầu mới được phép xuất cung sao, vậy mà giờ đầu óc hấn đang quay cuồng bức bối thì tiểu thái y lại đang tiêu dao hồi phủ.

Đúng là đồ lẳng bằm, một chút y đức cũng không có.

Đáng đánh, đáng chết, đáng... Lưu Huyền Thần nặng nề nhắm mắt lại, sao hắn không khống chế nổi tâm tưởng mình thế này? Không nhìn thấy bóng dáng tiểu thái y, không nghe thấy giọng nói tiểu thái y, không được ăn cháo tiểu thái y nấu, hắn như mắc tâm bệnh, một chút sức lực cũng không có, cô đơn tràn ngập cõi lòng.

Hắn chưa từng nghĩ trên đời này lại có một người ảnh hưởng đến hắn như vậy. Lúc nào hắn cũng nghĩ tới tiểu thái y, ăn tối cũng nghĩ tới, phê tấu chương cũng nghĩ tới.

Buổi tối hắn đến Trung Cung thăm hỏi hoàng hậu, Mạn Lăng vốn là người luôn tránh né mấy chuyện thị phi mà nay cũng không ngừng nhắc nhở đến Vân thái y. Hắn lặng yên quan sát Mạn Lăng, không phải nàng cũng thích tiểu thái y đấy chứ?

Nếu không vì lý trí, thì thiếu chút nữa hắn đã xuất cung đến Vân phủ để xem tiểu thái y kia rốt cuộc là đang làm gì, có đang ân hận vì nuốt lời hay không.

Cả ngày hôm ấy, hắn chẳng khác gì quả cà héo, làm gì cũng miễn cưỡng. Gắng chống đỡ cũng qua một ngày, nhớ nhung thật sự khó chịu, hắn lại tìm đến thái y viện làm thái y trực ban sợ tới mức co rúm trong góc tường vì nghĩ hoàng thượng kiểm tra đột xuất xem ông ta có gì thất trách không. Hoàng thượng hỏi gì, ông ta cũng không trả lời nổi một câu hoàn chỉnh.

Lưu Huyền Thần lạnh lùng phất tay rời khỏi thái y viện, thái y trực ban xụi lơ thiếu chút nữa ngã lăn xuống đất.

Thái giám phủ Nội vụ cầm một lượt thẻ bài của các phi tần dâng lên Lưu Huyền Thần. Hắn đảo mắt nhìn một lượt rồi phất tay, cho thái giám lui xuống.

“Hoàng thượng, hơn một tháng rồi người không tới chỗ mấy nương nương”. La công công thấp giọng nói. Tính thời gian thì bắt

đầu từ lúc tuyên rú, Vân thái y cũng vào cung trong khoảng thời gian này.

“Trẫm không có tâm trạng”. Lưu Huyền Thần ngẩng đầu nhìn trăng sao thưa thớt trên trời, “Đêm nay, trẫm tới thăm mấy vị tân thực nghi vậy”.

La công công thấp đèn lồng, cùng hai thị vệ hộ giá hoàng thượng tới hậu cung.

Đêm đã khuya muộn, tâm cung ba vị thực nghi đều đã tắt đèn, tất cả chìm trong bóng tối yên tĩnh. La công công định chạy đi thông báo nhưng Lưu Huyền Thần lắc đầu, hẩn khoanh tay đi đến một rừng cây thưa gần đấy, khẽ huýt gió ba tiếng.

Trong tiếng lá xào xạc, một nam tử mặc đồ đen, lạnh lùng bước ra thi lễ. “Hoàng thượng!”

Lưu Huyền Thần gật đầu, ra hiệu cho La công công và hai thị vệ hộ thân lui ra phía sau.

“Giang thị vệ, khanh phải chịu khổ rồi”.

Giang Dũng mỉm cười, đáp. “Hoàng thượng, đây là phần việc của vi thần, sao có thể nói là chịu khổ được?”

“Trẫm nói với người ngoài là đã phái khanh đi theo bảo vệ thái hậu nhưng thực chất lại điều khanh đến ẩn thân ở ngự hoa viên, giám sát động tĩnh trong hậu cung. Hai ngày nay, khanh có phát hiện được gì không?”

Giang Dũng hắng giọng, rồi nhẹ giọng bẩm báo: “Cổ thực nghi và Viên thực nghi sau lần đánh nhau tranh sủng lại trở nên rất hòa hợp, dường như đó là công lao không nhỏ của Ấn phi nương nương. Hiện tại ba người họ vô cùng thân thiết”.

“Sao?” Lưu Huyền Thần kinh ngạc nhíu mày.

“Trước mắt Cổ thực nghi không có biểu hiện gì khác thường, cũng không tiếp xúc với người nào khác. Vi thần đã lên xem cô ta luyện công, võ nghệ của Cổ thực nghi không hề kém cạnh Viên thực nghi đâu ạ. Hoàng thượng, vi thần còn phát hiện ra một chuyện lạ, sau nửa đêm, có một cung nữ dáng người cao gầy thường xuyên ra ra vào vào hậu cung. Lúc đầu vi thần không để ý, nhưng liên tục mấy đêm liên đều thấy cô ta nên vi thần cảm thấy rất kỳ lạ”.

“Cô ta cao khoảng bao nhiêu?”

“Người này còn cao hơn cả hoàng thượng”.

Lưu Huyền Thần khẽ thở dài, “Giang thị vệ, khanh nhất định phải theo dõi sát sao cung nữ kia cho trẫm, nhất cử nhất động của cô ta cũng không được phép bỏ qua”.

Giang Dũng trịnh trọng gật đầu. “Hoàng thượng, sáng nay vi thần xuất cung, có nghe đám gia nhân thì thảo nói chuyện ở góc tường rằng, tối nay Kỳ tá thừa tướng sẽ tới Linh Vân các uống hoa tửu”.

“Góc tường nhà ai?”

“Phủ Tề vương”.

Lưu Huyền Thần lạnh lùng nheo mắt, “Giang thị vệ, mau cùng trẫm xuất cung uống mấy chén rượu nhạt”.

Chương 35: Cả thế gian đều tỉnh chỉ mình trầm say

Trong mộng không biết thân là khách, chỉ biết ngủ say sưa.

Vân Ánh Lục thật sự ngủ rất ngon, khi tỉnh lại, cô cong miệng cười khẽ. Trong phòng tối om, cô chớp mắt mấy lần mới thích ứng được với bóng tối, mang máng nhận ra bài trí khác lạ trong phòng, dung tục mà quyến rũ, không phải khuê phòng của cô, cũng không phải phòng ngủ trong thái y viện.

Cô ngồi dậy, day day trán, cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra. Lúc chiều cô có uống chút rượu, sau đó bên ngoài trời đổ mưa to, sau đó Tần Luận dẫn cô tới nhà trọ này nghỉ một lúc.

Á, Tần Luận đâu?

Vân Ánh Lục lo lắng nhìn quanh, Tần Luận không ở trong phòng, cô lại cúi xuống nhìn, quần áo vẫn rất chỉnh tề. Tần Luận đúng là chính nhân quân tử, cô mỉm cười, trong lòng bất giác nảy sinh vài phần thiện cảm với hắn.

Vân Ánh Lục nuốt nước bọt, ngủ dậy xong miệng lưỡi khô khốc, trong lồng ngực như có ngọn lửa thiêu đốt, vô cùng khó chịu. Cô xuống giường, tìm mãi trong phòng không có ấm trà chén nước, gọi vài tiếng vẫn không có ai đáp lại.

Cô chỉnh trang y phục, vuốt gọn tóc tai rồi ra khỏi phòng.

Trên dãy hành lang, đèn lồng leo lét tỏa sáng trên vách tường, đủ để nhận ra phương hướng, nhưng lại không rõ mặt mũi của ai.

Vân Ánh Lục nghe thấy dưới lầu có tiếng sinh phách, tiếng cười đùa vui vẻ của cả phụ nữ lẫn đàn ông. Vân Ánh Lục thoáng sững người, rốt cuộc đây là loại nhà trọ gì vậy? Cô tĩnh tâm lắng nghe, trong mấy gian phòng cạnh đó truyền ra thứ âm thanh không khỏi đỏ mặt, tiếng rên rỉ của phụ nữ và tiếng thở dốc của đàn ông cứ

vang lên liên tiếp. Đối với người chưa từng trải sự đời như Vân Ánh Lục, tuy không thể xác thực đây là hành vi gì, nhưng bản năng cho thấy cô không nên nán lại đây lâu.

Cô lập tức xoay người, định bụng quay lại căn phòng ban đầu, chờ đến hừng đông rồi nhanh chóng hồi phủ.

Con công đóm đáng kia thật có lòng tốt, dám dẫn cô tới chỗ buôn phấn bán hương này. Một chút thiện cảm vừa le lói với Tần Luận đã tan thành mây khói.

Vừa quay đầu lại, trong nháy mắt Vân Ánh Lục tròn tròn mắt kinh hãi, toàn bộ các gian phòng ở đây đều giống hệt nhau, mà cô thì không nhớ số phòng của mình là bao nhiêu. Cô thầm than một tiếng rồi đành dán tai vào cửa từng căn phòng nghe ngóng. Có một gian không có tiếng động gì, cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

“Á!” Cô gái trên giường hét lên thất thanh, người đàn ông ở bên trên cũng lớn tiếng rửa xả. Vân Ánh Lục hốt hoảng đóng cửa lại, tay giữ chặt trái tim đang đập gấp gáp của mình.

Cô chợt thấy gần đấy có một căn phòng khép hờ cửa, bên trong không có tiếng người, nhất định là gian phòng của cô rồi.

Vân Ánh Lục nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, lần tường đi về phía giường ngủ. Khi chạm đến mép giường, tay cô bỗng dưng chạm phải cơ thể ấm áp của một người.

“Ai?” Người trên giường nhanh như chớp nắm lấy cổ tay cô bẻ ngoặt.

Vân Ánh Lục bị đau bất ngờ, rồi rít xin lỗi. “Thật xin lỗi, thành thật xin lỗi. Anh đừng hét lên kéo kinh động mọi người, tôi vào nhầm phòng thôi, giờ đi ra ngay đây”. Cô dùng bàn tay còn lại bịt miệng người kia lại, trong lòng bồn chồn không biết có làm kinh động tới bạn gái của anh ta không.

“Rốt cuộc người là ai?” Người trên giường sững lại một chút, nhưng vẫn nắm chặt tay cô không buông.

Vân Ánh Lục chớp mắt nhú mày, cô mệt quá sinh ảo giác hay sao mà lại thấy giọng người này nghe thật quen tai. Xem ra cô cũng uống không ít rượu rồi.

“Tôi khác gì anh đâu, đều là lữ khách tạm dừng chân ở đây thôi. Mời anh tiếp tục, tôi không quấy rầy hai người nữa.” Vân Ánh Lục cố rút tay lại nhưng không được.

Vân Ánh Lục vô lực rút vai, lại là chuyện gì đây?

“Người nửa đêm đến quấy rầy ta”. Ngữ khí người kia có phần cân nhắc, “Người nói người cũng là lữ khách dừng chân, vậy người đi cùng ai tới đây?”

“Tôi đi cũng một người bạn”. Giọng Vân Ánh Lục vô cùng hối lỗi, “Tiên sinh, thật sự tôi không cố ý mà. Phòng ốc ở đây giống hệt nhau lại không đèn đuốc gì cả, tôi... không cẩn thận nên đi nhầm phòng. Ngại quá, đã quấy nhiễu anh rồi. Anh... có thể buông tay ra không?”

“Tiên sinh?” Người kia nhắc lại lời cô, giọng nói có chút kinh ngạc. “Cô nương có phải người Đông Dương không?”

Vân Ánh Lục ngẩn người khó hiểu, vào nhầm phòng cũng phải giới thiệu thân thế nhau sao?

“Tiên sinh, giờ cũng đã khuya rồi, anh ngủ thêm đi, tôi không lãng phí thời gian quý giá của anh nữa. Ngủ ngon nhé!”

Cô lại rút tay ra.

Người kia nắm chặt tay cô hơn, trong trí nhớ của hắn, chỉ có một người chúc ngủ ngon như thế thôi.

“Không hiểu sao ta lại cảm thấy như từng quen biết cô nương”.

Vân Ánh Lục bật cười châm biếm. “Tiên sinh, thị lực của anh tốt thật, tối om thế này mà cũng nhìn ra được”.

“Dạ cảm của ta rất chuẩn”. Người kia cười nhẹ đối đáp lại.

“Nếu vậy thì tôi nhất định là ngoại lệ của tiên sinh”. Vân Ánh Lục có chút mất hứng, “Tiên sinh, nếu anh cô đơn thì dưới lầu có rất nhiều cô nương đang nguyện ý phục vụ đấy. Tôi nên trở về phòng thôi, bằng không bạn tôi sẽ sốt ruột”.

Người kia hồi lâu không lên tiếng, cũng không có ý buông tay.

“Cô thật lòng quan tâm tới vị bằng hữu kia sao?” Thật lâu sau, anh ta mới lạnh lùng hỏi.

Vân Ánh Lục còn chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy tiếng cửa mở, một bóng đen lẹ làng tiến vào.

“Hoàng...”

“Không được lên tiếng”. Người nằm trên giường cắt ngang lời bẩm báo của bóng đen, “Ở đây đang có khách”.

Bóng đen nhanh chóng chạy tới bên giường, bảo kiếm sáng lóe trong tay.

“Ta không sao”, người kia chậm rãi lên tiếng, “thắp đèn lên”.

Vân Ánh Lục cắn môi, cúi đầu, mặt mày có vẻ khó xử.

Bóng đen nhanh nhẹn thu hồi bảo kiếm rồi tới bên bàn lấy đá đánh lửa, chỉ trong một khắc đèn được thắp sáng, bóng đen kinh ngạc gọi lớn:

“Vân tiểu thư?”

Vân Ánh Lục tò mò ngược mắt lên. “Anh quen tôi sao?” Nhìn lại thì hóa ra bóng đen chính là anh chàng mặt lạnh từng gặp ở dưới chân núi chùa Từ Ân, lúc ấy cô còn mượn tỳ kiếm của anh ta để phẫu thuật cho Ấn Tiểu Yên.

“Ồ!” Gặp được người quen ở chốn thị phi này, Vân Ánh Lục thấy nhẹ cả người. “Thật là trùng hợp!”

“Vân tiểu thư?” Người trên giường nghe thấy vậy đột nhiên bật dậy, mắt nheo lại thành một đường thẳng, chăm chú nhìn cô.

“Lưu hoàng thượng!” Vân Ánh Lục khẽ thốt lên. Hóa ra là Lưu hoàng thượng, bảo sao cô lại thấy quen tai.

Sao hắn không ở hoàng cung mà lại tới đây chứ? Tìm hoan sao?

“Giang thị vệ, Khanh quen cô ấy sao?” Sắc mặt Lưu Huyền Thần lúc đỏ lúc trắng, lúng túng và chần chừ đan xen.

Cô gái xinh đẹp dịu dàng trước mặt đúng là thái y Vân Ánh Lục, người khiến hắn vương bận trong lòng cả ngày nay.

Rất nhiều lần hắn trộm nghĩ nếu Vân Ánh Lục là một cô nương thì tốt biết bao, thế nhưng khi biết nàng thật sự là nữ nhi thì hắn lại không sao tiếp nhận nổi.

Không phải vì thân phận nữ nhi mà là vì nàng đã lừa gạt hắn.

Hắn chưa từng tin tưởng ai như vậy, cũng chưa từng đối đãi ngang hàng với ai như vậy. Búi tóc cho nàng, trông chừng bên giường khi nàng bệnh, cùng nhau ăn cháo, cùng nhau tản bộ, cho nàng vào ở trong tấm điện, chuyện gì cũng tâm sự với nàng, lấy quyền thế quân vương lén lút bảo vệ nàng, toàn tâm toàn ý che chở nàng, sủng ái nàng, yêu thương nàng.

Hắn vì nàng mà tự tay phá bỏ vô số tiền lệ, còn nàng đáp lại quan tâm của hắn bằng sự tráo trở đáng khinh.

“Hoàng thượng, vi thần từng hộ tống thái hậu và Ấn phi nương nương tới Từ Ân tự dâng hương. Trên đường đi Ấn phi nương nương không may bị động thai khí, đúng lúc ấy Vân tiểu thư đi ngang qua, đã đỡ đẻ cho Ấn phi nương nương mẹ tròn con vuông”. Giang Dũng ngạc nhiên nhìn hai người, không rõ cơn giận của hoàng thượng từ đâu mà ra.

Thời gian gần đây Lưu Huyền Thần phái Giang Dũng do thám tin tức bên ngoài, nên hẳn không biết Vân Ánh Lục đã tiến cung làm thái y.

“Giang thị vệ, Khanh đi ra ngoài một chút, trẫm có việc muốn hỏi Vân tiểu thư”. Lưu Huyền Thần lạnh lùng ra lệnh. Giang Dũng do dự nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Vân Ánh Lục rồi cung kính lui ra ngoài.

“Vân Ánh Lục, quỳ xuống cho trẫm”. Lưu Huyền Thần đột ngột buông tay, nghiêm khắc hạ lệnh.

“Vì sao tôi phải quỳ?” Vân Ánh Lục bức bối hỏi lại.

“Ngươi còn dám cãi sao?” Lưu Huyền Thần tức giận chỉ tay vào cô, “Ngươi có biết tội khi quân sẽ phải chịu trừng phạt như thế nào không?”

“Tôi lừa gạt anh chuyện gì?” Vân Ánh Lục càng lúc càng không hiểu.

“Ngươi dám giấu giếm thân phận nữ nhi ngụy trang thành nam tử tiến cung. Như thế chẳng là lừa gạt trẫm sao?”

Vân Ánh Lục bỗng tròn mắt, hỏi lại. “Lưu hoàng thượng, anh... nghĩ tôi là nam nhân sao?”

“Ngươi mặc y bào, đội mũ y quan, còn không giống sao?” Lưu Huyền Thần hừ nhẹ.

“Lưu hoàng thượng, vậy tôi hỏi anh, thái y viện của anh có đồng phục cho phụ nữ, à không, ý tôi là có y phục chuyên biệt dành cho nữ thái y không? Cái thứ y bào vừa bức bối vừa vướng víu bất tiện ấy, anh tưởng tôi thích mặc lắm à, nhưng không mặc thứ đó thì mặc cái gì bây giờ?”

Lưu Huyền Thần sững sốt.

“Còn nữa,” Vân Ánh Lục khẽ nuốt nước bọt, nói tiếp, “Anh có thể tôn trọng người khác một chút được không? Anh có thể nói tôi không xinh đẹp, nói tôi không có khí chất, nhưng đâu cần phải làm tổn thương tôi như vậy? Anh nhìn xem, tôi có râu cằm không, có yết hầu không, giọng tôi có ồm ồm không, trên người tôi có điểm đặc trưng của đàn ông không?”

Lưu Huyền Thần vốn đang lửa giận ngùn ngụt, nhưng bị cô la hét một trận, mọi oán hận đột nhiên tiêu tan. Tất cả đều là tại hắn, tại hắn cứ nghĩ nữ nhân không thể làm thái y nên trước sau mới tưởng lầm nàng là nam nhân. Thảo nào nàng lại to gan lớn mật như vậy, dám rủ rỉ thân thiết với đám phi tần, thái hậu thấy vậy cũng không hề để tâm, sống chết bảo vệ nàng.

Trời ạ, Lưu Huyền Thần chết sống. Giang thị vệ biết nàng là nữ nhi, thái hậu biết, Ẩn phi biết, nói không chừng hoàng hậu cũng biết. Chẳng lẽ mọi người trong cung đồn tâm hiệp lực lừa dối hắn sao? Lưu Huyền Thần đâu thể nào nuốt trôi uất ức này, cơn giận lại một lần nữa bùng phát trong đầu.

“Thiếu niên chưa dậy thì cũng... khác gì nữ nhi”. Hắn cãi chày cãi cối, “Khi trăm tướng lầm nàng là nam tử, vì sao không giải thích với trăm?”

“Lưu hoàng thượng, dù tôi có là máy CT cắt lớp cũng đâu thể biết trong đầu anh đang nghĩ cái gì”. Vân Ánh Lục tức đến độ đỏ mặt tía tai, anh ta cố tình gây sự đây mà.

“Từ trước tới giờ thái y viện chưa từng có bóng dáng nữ nhân, trăm cũng đâu rảnh rỗi hỏi hết người này đến người kia về thân phận một tiểu thái y chứ”.

“Phàm chuyện gì cũng đều có lần đầu tiên, anh đừng bảo thủ như vậy. Nói cho anh biết, tôi không dung xồng xộc đến thái y viện để anh bắt bẻ đâu nhé, là thái hậu mời tôi đến cơ mà”. Vân Ánh Lục mệt mỏi khoát tay, “Lưu hoàng thượng, đêm hôm khuya khoắt

chúng ta nói qua nói lại thế này cũng chẳng có ý nghĩa gì. Tôi là nam hay nữ, quan trọng thế sao?”

Đương nhiên là quan trọng, vô cùng quan trọng ấy chứ. Nàng đã làm tổn thương trái tim hắn, không phải sao? “Dù sao chuyện nàng lừa trăm vẫn là sự thật không thể chối cãi. Được rồi, việc này tạm thời không nhắc tới nữa. Nhưng nàng thân là mệnh quan triều đình, sao lại dám tới nơi trăng hoa tuyết nguyệt thế này, tội này đáng xử thế nào?”

Chuyện này so với tội lừa gạt vừa rồi còn làm hắn điên tiết hơn. Áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, nhìn qua là biết khuê nữ thanh nhã thoát tục, sao lại dám làm những chuyện tày đình thế này?

Lưu Huyền Thần tức giận đến độ chỉ hận không thể một ngoạm nuốt chửng nàng vào bụng.

“Không phải anh cũng ở đây sao?” Lưu hoàng thượng có tư cách gì mà lớn giọng giáo huấn cô.

“Trăm... trăm đang làm việc công”.

“Còn tôi thì đi cùng một người bạn”.

“Bạn của nàng là ai?”

Vân Ánh Lục thẳng thắn trả lời, “Là vị hôn phu hiện tại của tôi”.

Con người đen nhánh của Lưu Huyền Thần xẹt qua một tia kinh ngạc, “Vị hôn phu hiện tại? Vậy hóa ra nàng còn có vị hôn phu khác nữa?”

“Đúng, chính là Đỗ Tử Bân đại nhân, năm ngoái chúng tôi đã hủy bỏ hôn ước”. Vân Ánh Lục cảm thấy đầu càng lúc càng đau như búa bổ.

“Hừ, hóa ra đây là chuyện khó nói của Đỗ đại nhân. Vậy vị hôn phu tương lai của nàng là ai?”

Lưu Huyền Thần nhếch khóe miệng giễu cợt. Hắn đã nhìn nhầm nàng rồi sao?

“Tôi còn đang đi tìm”. Vân Ánh Lục nói, “Lưu hoàng thượng, bất luận anh làm việc công việc việc tư, vì tình bằng hữu tôi phải nhắc nhở anh một điều, lâu xanh là nơi phát tán đủ các loại bệnh tật, anh phải cẩn thận một chút, bằng không lại lây bệnh cho phi tần trong hậu cung. Nếu nhờ nhàn xảy ra cơ sự ấy, tôi có muốn giúp cũng không làm gì được. Nếu anh không còn gì thắc mắc, tôi cáo từ trước đây”.

Ai mới là người bị chế giễu đây?

“Nàng muốn đi tìm vị hôn phu của mình?” Lưu Huyền Thần vô thức nắm chặt hai tay.

“Tôi muốn quay về phòng nghỉ ngơi, sáng mai sẽ hồi phủ sớm”. Dây dưa ở đây cũng đã mấy canh giờ rồi.

“Tần công tử, cô nương ấy chắc vẫn đang ngủ say?” Ngoài khe cửa truyền đến tiếng cười khanh khách của tú bà. “Không phải cậu định thừa dịp dịp chén sạch sao?”

“Không được nói lung tung”. Giọng Tần Luận thoáng chút ai oán, bi thương.

“Lưu hoàng thượng, vị hôn phu của tôi đây rồi. Gặp lại anh sau!” Cô vui vẻ như người chết đuối vớ được cành cây cứu mạng.

Vân Ánh Lục chạy nhanh ra cửa. Lưu Huyền Thần nheo mắt, nhìn theo qua khe cửa.

“Tần công tử, tôi ở đây”.

“Ánh Lục, sao nàng lại đây?” Tần Luận nhìn thấy Vân Ánh Lục, bước đến ôm chặt cô vào lòng, thăm thiết cứ như vừa trải qua sinh ly tử biệt vậy.

Tú bà đứng bên cạnh, Giang Dũng đứng cách đó không xa, Lưu Huyền Thần tắt nến ẩn mình trong bóng đêm, tất cả đều nhìn về phía hai người họ.

“Tôi khát nước nên mới rời khỏi phòng, ai ngờ lại bị lạc”. Vân Ánh Lục né tránh cái ôm của Tần Luận. “Chúng ta mau hồi phủ đi!”

Cô không nhắc đến Lưu Huyền Thần không phải vì lo hấn bại lộ thân phận mà vì sợ Tần Luận lại hỏi vòng vo.

“Ừ, chúng ta hồi phủ!” Sắc mặt Tần Luận hơi tái, môi trắng bệch, ánh mắt đầy lo lắng.

“Ma ma, vậy Tần mỗ xin cáo từ”. Hấn lễ độ chấp tay chào tú bà.

“Tần công tử, lần sau hạ cố tới đây nữa nhé”. Tú bà theo sau, nhiệt tình vẫy tay tạm biệt.

“Giang thị vệ, tình hình bên kia như thế nào?” Lưu Huyền Thần chấp tay bước quanh phòng.

“Như hoàng thượng dự liệu, Kì tướng quân và Viên nguyên soái đang ngồi chề chén ở Linh Vân các, cùng ngồi còn có một nam tử lạ mặt nói giọng Bắc triều”. Giang Dũng bẩm báo, “Vi thần đã sắp xếp cho hai thuộc hạ ở ngay phòng bên cạnh, mọi nhất cử nhất động của bọn họ đã được theo dõi sát sao”.

Lưu Huyền Thần khẽ gật đầu. “Được, chuyện ở đây đã xong, bây giờ khanh hãy đi thăm dò xem Tần công tử kia rốt cuộc là người thế nào”.

Giang Dũng ngẩn người, cung kính chấp tay lĩnh mệnh.

Gian phòng lại yên tĩnh như thường, ánh nắng đầu tiên của ngày mới chậm rãi lách mình qua cửa sổ, rọi chiếu khuôn mặt thâm trầm khó hiểu của Lưu Huyền Thần.

Chương 36: Tâm tư phụ nữ đừng nên đoán

“Ánh Lục, nàng ngủ lại ở bên ngoài như vậy, bá mẫu nhất định sẽ rất lo lắng, ta nên vào nhà thỉnh tội với cha mẹ nàng thì hơn. Có điều giờ mới tảng sáng, bá mẫu nhất định còn chưa rời giường, vậy để hôm sau ta sẽ tới!” Tần Luận vừa nói vừa đỡ Vân Ánh Lục xuống xe ngựa. Vân Ánh Lục không khỏi lấy làm lạ về sự chuyển biến đột ngột của Tần Luận. Hôm nay hắn lễ độ lạ thường, lời ăn tiếng nói cũng lạ thường, cứ như trong lòng đang ngổn ngang trăm mối tơ vò. Trên đường từ Linh Vân các về đến Vân phủ, đôi mày hắn nhíu chặt, cô lịch sự hỏi thăm, vậy mà hắn cứ ngẩn ngơ nửa ngày cũng không đáp lại.

Thế này rất không giống Tần Luận công tử mà cô biết!

“Tôi tự mình giải thích là được rồi, mẫu thân sẽ không trách anh đâu”. Vân Ánh Lục ngẩng đầu nhìn bầu trời tinh khôi, cây cối xanh tươi, nắng nhạt chiếu khắp, cô hít một hơi đầy sáng khoái. Tần Luận không lên xe mà vẫn đứng nguyên tại chỗ, nét mặt có chút rối rắm. “Ánh Lục, nàng ở trong cung... có hay gặp hoàng thượng không?”

“Có, nhưng không thường xuyên, đối tượng phục vụ của tôi là phi tần, cung nhân”.

“Người... đối với nàng có tốt không?”

Vân Ánh Lục cảnh giác hỏi lại, “Sao anh lại hỏi câu này?”

Tần Luận gượng cười, “Người ta thường nói làm bạn với vua như chơi với hổ, ta lo lắng cho nàng thôi! Còn nữa, hình như nàng rất ít khi kể chuyện trong cung”.

“Có gì hay mà kể, gia đình hoàng thượng phức tạp vô cùng, thật khiến người ta đau não khổ tâm”. Vân Ánh Lục khoát tay, “Anh về tiệm thuốc đi, tôi cũng phải tiến cung đi làm đây”.

Tần Luận dịu dàng kéo tay cô lại. “Ánh Lục, sau này có chuyện gì phiền lòng cứ nói với ta, đừng giữ mãi trong lòng”.

“Ừ! Mắt anh đầy tia máu rồi kìa, mau trở về nghỉ ngơi đi”. Vân Ánh Lục lùi lại một bước, thấy hấn lên xe, mới xoay người hồi phủ.

Mành xe buông xuống, Tần Luận nhắm nghiền mắt, khóe mắt mờ mờ có ánh nước. Nếu thời gian có thể quay ngược về buổi chiều hôm qua khi hấn cùng Ánh Lục khám bệnh ở tiệm thuốc thì tốt biết bao! Như vậy, hấn vẫn là Tần công tử tiêu sái phóng khoáng, Vân Ánh Lục vẫn là khối ngọc mỹ miều trong lòng hấn. Nhưng chỉ qua một khắc, tất cả đều thay đổi, tất cả đều biến mất!

Đời người có một bước ngoặt như vậy, hấn sao cam tâm cho được?

Tối hôm qua Trúc Thanh hồi phủ trước, cứ thế tay chống má ngồi chờ trong phòng tới tận hừng đông mới thấy Vân Ánh Lục nhẹ nhàng đi vào phòng. Nàng lăm bằm nhắc nhở tiểu thư đừng bắt chước nam nhân ra ngoài làm việc, ra ngoài qua đêm. May mà Tần công tử phóng khoáng độ lượng, bằng không tiểu thư sẽ chẳng gả được cho ai đâu, thế nên phải hết sức quý trọng Tần công tử.

Vân Ánh Lục quáng quàng rửa mặt chải đầu, thay y phục. Lời Trúc Thanh nói, cô nghe tai phải rồi lại ra tai trái.

“Đây là cái gì vậy ạ?” Khi Trúc Thanh thu quần áo, thấy trong túi áo tiểu thư có thứ gì đó cứng cứng. Vân Ánh Lục vội vàng đoạt lấy, cẩn thận cắt vào tay áo mới.

“Bức thư ta phải mang vào cung”.

Trúc Thanh bỗng nhiên cúi đầu ra vẻ thần bí. “Tiểu thư, tối hôm qua khi đứng ở ngoài hiên, cô có biết em nhìn thấy ai không?”

“Ai vậy?” Vân Ánh Lục khoác tấm y bào vừa dày vừa dài vào người.

“Đồ đại nhân đấy! Thú vị lắm, bên ngoài trời mưa tầm tã, vậy mà anh ta vẫn xòe ô đứng ở bờ tường, không biết ngắm mưa hay bắt côn trùng nữa. Cả người đứng im không nhúc nhích, hết như cái cột gỗ ý”. Trúc Thanh nhớ lại cảnh tượng tối qua, che miệng cười khúc khích.

Vân Ánh Lục đang thu dọn hòm thuốc đột nhiên ngừng tay. “Trúc Thanh, em mang hòm thuốc lên xe ngựa, ta có việc ra trước một chút”.

“Tiểu thư, cô đi đâu vậy?”

Vân Ánh Lục chạy nhanh ra hoa viên, không còn bóng dáng ai cả.

“Vân tiểu thư?” Người trông cửa nhà họ Đỗ nghe thấy tiếng gõ cửa ầm ầm, thò mặt ra nhìn thì hóa ra là tiểu thư nhà bên đang sốt ruột đứng bên ngoài.

“Đại thúc, xin lỗi Đỗ đại nhân đã đi làm chưa?”

“Đỗ công tử đang dùng điểm tâm, một lúc nữa mới đi”.

“Vậy phiền đại thúc dẫn cháu vào gặp Đỗ đại nhân một chút”.

Người trông cửa kinh ngạc há hốc miệng. “Vân tiểu thư, cô thật sự muốn... gặp đại thiếu gia?”

“Đúng đúng, cháu có chuyện gấp muốn nói với Đỗ đại nhân”. Ôi, cô quên khuấy mất chuyện hẹn ngắm trăng cùng anh ta, nhưng mà tối hôm qua không có trăng, không biết anh ta có tha thứ cho cô không nữa?

Người trông cửa bán tín bán nghi dẫn cô tới tiểu viện của Đỗ gia. Đỗ viên ngoại đang tập thể dục buổi sáng ở trong hoa viên, vừa nhìn thấy Vân Ánh Lục, ông thiếu chút nữa ngã lặn xuống đất.

Vân Ánh Lục mỉm cười chào ông.

“Nàng tới làm gì?” Đỗ Tử Bân mặc quan phục màu xanh cánh chả uy nghiêm, vẻ mặt có phần không vui, bước ra phòng khách.

Hôm qua Vân Ánh Lục cả đêm không về, hắt dơi mưa dơi rét chờ đến gần sáng cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Giở lòng đã nguội lạnh, chẳng muốn tỏ tường, tra vấn gì nữa.

“Tôi muốn xin lỗi anh, tối hôm qua tôi...” Vân Ánh Lục mở miệng giải thích.

“Ta không muốn biết. Vân thái y, giờ không còn sớm, để ta đưa nàng tiến cung”. Đỗ Tử Bân nhàn nhạt ngắt lời.

Vân Ánh Lục không phải là người hay để ý đến sắc mặt người khác, cô nhanh nhẩu đáp. “Đỗ đại nhân, còn kịp mà, chờ tôi nói hết rồi hãy đi”. Cô giữ tay áo hắt không buông.

“Ta không muốn nghe, thế cũng không được sao?” Âm lượng của Đỗ Tử Bân đột nhiên cao vút, làm Vân Ánh Lục suýt nữa nhảy dựng lên nóc nhà.

“Anh nghe hay không là chuyện của anh, còn giải thích cặn kẽ là chuyện của tôi”. Vân Ánh Lục nhìn thẳng vào mắt hắt, từ tốn nói.

Cô không phải quân tử nhưng cũng là người biết giữ chữ tín.

“Tôi hôm qua tôi gặp chuyện ngoài ý muốn nên không thể về nhà đúng giờ được.” Nghĩ lại cảnh tối qua, Vân Ánh Lục chán chường thở dài. “Khó khăn lắm tôi mới có một ngày thanh thoi, vậy mà ra đường vẫn chạm mặt Lưu hoàng thượng. Anh ta khẳng khẳng xem tôi là nam nhân rồi bảo tôi khi quân phạm thượng, lừa trên dối dưới. Tôi đương nhiên là phải cãi lại rồi, cãi qua cãi lại một hồi thì trời sáng”.

Gương mặt cau có của Đỗ Tử Bân có phần thả lỏng vì kinh ngạc. “Nàng gặp hoàng thượng ở đâu?”

“Tiệm... tiệm rượu”. Đỗ Tử Bân là chính nhân quân tử, là con một sách cũn nhắc của đạo lý thanh quy, thế nên Vân Ánh Lục không dám nhắc đến Linh Vân các trước mặt hắt.

Hoàng thượng lại cải trang vi hành sao?

“VẬY còn chuyện kia, nàng đã nói chưa?” Đỗ Tử Bân giật giọng hỏi.

“Chuyện từ hôn sao?” Vân Ánh Lục ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên thông minh hơn bình thường, “Rồi, nhưng mà phải đợi hơi lâu một chút”.

Vân Ánh Lục cảm thấy không nên nói tới thời hạn ba tháng của Tần Luân thì hơn. Dù có bên nhau ba năm, cô cũng khó lòng động tâm với con công đom đống ấy.

“Nàng... sáng sớm ra đã chạy tới đây chỉ để nói cho ta biết chuyện này sao?” Trái tim băng giá của hắn như được gió xuân ấm áp xua tan lạnh lẽo.

Nàng để ý tới tâm trạng hắn nhiều hơn người khác?

“Đúng thế, tôi sợ anh hiểu lầm ấy mà. Tối hôm qua tôi đã định về sớm để hỏi anh vài điều nhưng rồi cuộc lại gặp chuyện ngoài ý muốn. Tối hôm qua anh chờ tôi lâu không?” Cô thăm dò nhìn hắn.

“Ta nói rồi, bất kể là muộn thế nào ta cũng chờ nàng”.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Đỗ Tử Bân bị nhuộm đỏ, trái tim Vân Ánh Lục khẽ nảy lên, mặt hồ yên tĩnh thoáng chốc rối loạn lạ thường.

Ở góc tường có một dây thường xuân đang lên lá xanh mon mơn, bên cửa sổ là cành dành dành phủ hoa trắng muốt. Một làn gió hiu hiu thổi đến, mang hương thơm dịu dịu lan tỏa khắp gian phòng.

Trong cảnh xuân mê đắm lòng người, có những thứ âm thầm biến đổi, có những thứ lộ tỏ bên ngoài, tất cả đều khe khẽ đâm chồi nảy lộc.

“Phụ thân!” Viên Thục nghi mới vừa ngủ dậy không lâu, chợt nghe cung nữ chạy vào bẩm báo Viên đại nguyên soái xin cầu kiến.

Nàng vui mừng nhắc váy, chạy ào ào từ trong phòng ngủ ra ngoài.

“Lão thần khấu kiến nương nương”. Viên nguyên soái vui mừng nhìn con gái yêu, cung kính vái lạy. Viên Diệc Ngọc vội vàng ngăn lại, “Phụ thân, người muốn con gái tồn thọ sao?”

Hai cha con nhìn nhau bật cười, sóng vai đi vào phòng khách. Tiều cung nữ dâng trà bánh rồi biết ý lui ra ngoài, để hai cha con Viên đại nguyên soái hàn huyên trò chuyện.

“Diệc Ngọc, con ở trong cung đã quen chưa?”

“Sao dễ quen thế được ạ, con vẫn thích rong ruổi ngoài sa trường với cha như ngày xưa. Ở trong tẩm cung này, ngày nào cũng phải đối mặt với một đám nữ nhân ríu rít như chim, phiền chết đi được”.

Viên nguyên soái vuốt râu trầm ngâm, “Diệc Ngọc, hoàng thượng đối với con có tốt không?”

Viên Diệc Ngọc trầm mặc, vẻ mặt có chút u oán. “Từ khi vào cung đến giờ, hoàng thượng chưa lâm hạnh con lần nào, không phải người ghét con đấy chứ?”

“Vậy đối với hai vị tân thực nghi kia thì sao?”

“Hình như hoàng thượng rất thích Nguyễn thực nghi thì phải. Cô ta vừa biết đánh đàn vừa biết ngâm thơ, có vẻ rất hợp ý hoàng thượng nên người cũng vài lần lui tới tẩm cung cô ta. Còn chỗ công chúa Cổ Lệ, trước mặt mọi người, hoàng thượng tỏ ra vô cùng sủng ái, nhưng cũng chưa từng lâm hạnh cô ta. Công chúa Cổ Lệ vì chuyện này mà thường xuyên trút giận lên đám thái giám cung nữ trong cung. Hiện tại những lời xì xào trong cung chủ yếu là về cô ta”.

“Đương kim thiên tử tuy còn trẻ tuổi nhưng tính tình thâm sâu khó dò, con làm gì cũng phải biết chừng biết mực”. Viên nguyên soái cẩn trọng nhìn khắp bốn phía, “Diệc Ngọc, con đừng nóng vội, thời

gian còn nhiều, sau này ai chìm ai nổi còn chưa rõ đâu. Nghe nói con và Ân phi nương nương có quan hệ rất tốt?”

“Phụ thân!” Viên Diệc Ngọc bỗng nhiên cúi đầu thì thảo vào tai cha mấy câu. Viên Nguyên soái vừa nghe vừa gật đầu lia lịa, “Tốt, tốt, làm tốt lắm! Không hổ là ái nữ của cha, có trí có mưu, có gan có tuệ. Được, cứ như vậy đi. Con phải học hỏi nhiều ở Ân phi, phi tần ở hậu cung đông đúc như mây, chỉ duy có cô ta sinh hạ được tiểu công chúa, không phải phúc phận nữ tử bình thường đâu”.

“Con xin ghi nhớ lời dạy của phụ thân, bất kể tranh đấu ác liệt ra sao cũng không được dốc toàn lực ra ứng phó, lúc nào cũng phải giữ đường lui cho chính mình”.

Viên nguyên soái yêu thương vuốt ve gò má con gái. “Dù ở chiến trường hay ở hậu cung, con cũng đều khiến phụ thân vô cùng tự hào. Phụ thân không tiện ở lâu, lát nữa còn phải tới ngự thư phòng gặp hoàng thượng, con tự mình bảo trọng nhé”.

Viên Diệc Ngọc gật đầu, bồi hồi tiễn phụ thân ra tận cửa.

“Là Vân thái y, Vân thái y đấy”. Mấy cung nữ nấp sau tường hoa, rúc rích cười nói chỉ trỏ.

Viên Diệc Ngọc nghe tiếng vội quay đầu lại, trên bậc thang tâm cung của Cổ Lệ, Vân thái y và Cổ thực nghi đang trừng mắt nhìn nhau, hai người họ không biết vì sao lại phát sinh tranh chấp như vậy.

“Đó có phải là Vân thái y rất được thái hậu và hoàng thượng sủng ái không?” Viên Nguyên soái chau mày quan sát Vân Ánh Lục.

“Vâng, y thuật của người đó rất cao siêu. Không chỉ được thái hậu và hoàng thượng sủng ái, hiện giờ Vân thái y còn được rất nhiều cung nhân ái mộ.

“Sợ là còn hơn thế! Diệc Ngọc, mau qua xem đi”. Viên Nguyên soái khẽ hừ một tiếng, hất hàm sang tâm cung Cổ Lệ.

Viên Diệc Ngọc suy nghĩ một lúc rồi từ biệt phụ thân, xoay người ra khỏi cung.

“Bản cung giúp hắc chữa bệnh như vậy là đã tận tình tận nghĩa rồi, sau này gặp lại cũng chỉ là người qua đường. Hắc là thương nhân, ta là thực nghi, vĩnh viễn không thể ở bên nhau được. Người cầm thư này về cho bản cung, bản cung không thể gặp lại hắc. Người khuyên hắc sớm quay về Ba Tư đi”.

“Anh ta gây rộ cả người là vì nguyên nhân gì, tôi không muốn đoán. Tôi chỉ chuyển giúp một phong thư, chuyện giữa hai người không cần giải bày với tôi. Thư này cô xem hay không là tùy cô”. Vân Ánh Lục đúng mực trả lời.

“Ai bảo người nhiều chuyện”. Cổ Lệ đoạt lấy lá thư trong tay cô, hung hăng vò nát. “Người vốn không biết tình cảnh hiện tại của bản cung nguy hiểm thế nào, lại còn muốn thêm một cước để bản cung sớm chầu Diêm vương, có phải không?”

“Tôi chưa từng có ý nghĩ như vậy. Nhưng thiết nghĩ chuyện gì cũng phải làm đến nơi đến chốn, bất luận kết quả có thể nào cũng phải làm rõ mọi việc”. Nhìn thái độ càn tào ráo máng của Cổ Lệ, Vân Ánh Lục thấy thương thay cho Thác Phu.

“Người thì biết cái gì? Bản cung nói chưa rõ hay sao?” Cổ Lệ tức giận gào ầm. “Là tại hắc ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc!”

“Tỷ tỷ, làm sao vậy, Vân thái y chọc giận tỷ sao?” Viên Diệc Ngọc khoai thai đi vào sân, dịu dàng dò hỏi. Cổ Lệ vội vàng nhét bức thư vào tay áo, hành động bất thường này đương nhiên không tránh khỏi ánh mắt sắc bén của Viên Diệc Ngọc.

“Không có gì, bản cung gọi Vân thái y tới đây là vì mấy chuyện khó nói của phụ nữ thôi”. Cổ Lệ thoáng chốc đã đổi sang nét mặt tươi cười, “Muội muội, Viên nguyên soái đi rồi sao?”

“Vâng, phụ thân nói muốn gặp hoàng thượng bàn chuyện biên cảnh. Vân thái y, thuốc nguoi tốt thật, vết sẹo trên lưng bản cung đã không dấu vết gì nữa, lúc nào rồi lại làm giúp bản cung một lọ nữa, được không?” Viên Diệc Ngọc quay đầu lại ân cần trò chuyện cùng Vân Ánh Lục.

“Được!” Vân Ánh Lục thản nhiên gật đầu chào hai người bọn họ. “Tôi có việc phải đi trước đây”.

Cổ Lệ nhìn theo bóng dáng Vân Ánh Lục, bất giác thở dài. Trên đời này sao lại có người tốt như vậy chứ?

“Tỷ tỷ, tỷ nói Vân thái y là nam hay là nữ?” Viên Diệc Ngọc băng quơ hỏi.

Cổ Lệ khinh khỉnh liếc nhìn nàng ta, “Nam nhân mà có bộ dạng xinh đẹp như vậy sao?”

“Vậy tỷ nói xem, liệu hoàng thượng có biết cô ta là nữ không?”

Cổ Lệ khẽ nhú mày. “Hoàng thượng thì có quan hệ gì đến việc này?”

“Từ khi tiến cung đến nay, hoàng thượng không mấy khi để ý đến chúng ta, huống chi là ngự giá lâm hạnh, tỷ không thắc mắc gì sao? Người ngoài nhìn cũng còn biết hoàng thượng vô cùng sủng ái Vân thái y, tỷ thử liên hệ hai việc này với nhau xem? Ẩn phi nương nương nói, đàn ông quen ăn thịt cá đôi lúc lại thèm cháo rau thanh đạm. Phi tần trong cung người nào cũng xinh đẹp như hoa, để hoàng thượng chú ý đến mình, bắt buộc phải nghĩ đủ trò mánh khéo. Vân thái y rất có thể đang âm mưu gì đó, chúng ta đừng coi thường cô ta”.

Viên Diệc Ngọc khẽ rít mấy câu này que kẽ răng, Cổ Lệ nghe xong, không khỏi hoảng hốt thất thần.

Viên nguyên soái từ biên cảnh Bắc triều hồi kinh, ngoại trừ báo cáo công vụ theo thông lệ, bình thường không cần tiến cung thượng

triều.

Hôm nay đột nhiên hoàng thượng cho triệu kiến, Viên nguyên soái không khỏi có chút lằng lằng tự đắc trong lòng. Ông ta là nguyên soái nhị triều, trong các võ tướng, kinh nghiệm tác chiến không ai có thể so bằng. Bất cứ cuộc binh định phản loạn nào trong triều cũng không thể thiếu bóng dáng ông ta, hoặc lên ngựa chiến đấu hoặc xuất mưu hiến kế. Tấu chương báo cáo của ông ta, hoàng thượng rất coi trọng, hiếm khi bác bỏ. Ông ta nghĩ lần này nhất định cũng sẽ không nằm ngoài lệ.

Viên nguyên soái hùng dũng bước đến ngự thư phòng, kiêu ngạo gật đầu với mấy thị vệ canh gác bên ngoài, rồi điềm nhiên đi vào trong. Trong ngự thư phòng không chỉ có một mình hoàng thượng mà còn có cả hai vị tả hữu thừa tướng. Khóe miệng Viên nguyên soái khẽ động, ông ta khom lưng chấp tay, xem như đã hành lễ quân thần với hoàng thượng.

Lưu Huyền Thần đưa mắt ra hiệu, La công công vội mang đến một cái ghế dựa cho Viên nguyên soái.

Viên nguyên soái lặng lẽ đưa mắt nhìn Kì tả thừa tướng, vẻ mặt của lão lạnh nhạt như băng nhưng vẻ mặt dường như đã định liệu trước.

“Viên ái khanh vốn là lão thần đức cao vọng trọng trong triều, trăm thật hồ thẹn, vẫn không rõ ái khanh giờ đã ngoài sáu mươi chưa?” Lưu Huyền Thần như thể tiện miệng hỏi thăm thay cho lời vào đề.

Viên nguyên soái chấp tay trả lời. “Hai năm nữa lão thần mới đến tuổi lục tuần”.

“Thật sao?” Lưu Huyền Thần nhú mày. “Hữu thừa tướng”, Lưu Huyền Thần đột nhiên đứng lên, chấp tay sau lưng thông thả bước sau thư án, “Trăm thật sự muốn trách tội khanh, sao không sớm nhắc nhở trăm chuyện này, Viên nguyên soái đã cao tuổi như vậy rồi

còn phải thay trăm chiến đấu ngoài biên ải, chẳng lẽ khanh muốn trăm bị bêu danh là hoàng đế vô tình, không quan tâm gì đến thần tử của mình sao?”

Viên nguyên soái và Kỳ tả thừa tướng giật mình kinh sợ, hoàn toàn không biết nên đáp lại như thế nào.

“Hoàng thượng, lão thần thật sự sợ hãi. Lão thần thấy tuy Viên nguyên soái đã nhiều tuổi nhưng đi đứng linh hoạt, thân thủ nhanh nhẹn, sức khỏe không hề kém cạnh những tướng quân tuổi trẻ nên cũng không nghĩ nhiều”. Ngu hữu thừa tướng cung kính đứng lên, cúi đầu sụp mắt nói.

“Đây là lý do sao, hữu thừa tướng? Người đã già thì phải chấp nhận là già, không thể đối nghịch với mệnh trời. Triều Ngụy ta giờ đã quốc thái dân an, phồn vinh hưng thịnh, Viên nguyên soái đã vì triều đình mà vất vả hơn nửa đời người, cũng đến lúc nên được hưởng phúc”. Lưu Huyền Thần tự trách lắc đầu, xoay người nhìn về phía Viên nguyên soái đang trợn mắt há mồm, “Viên ái khanh, trăm thật sự không phải với khanh. Nhưng may là còn kịp, như vậy đi, từ bây giờ Viên ái khanh hãy ở lại trấn giữ kinh thành, danh phong nguyên soái vẫn được giữ nguyên, bổng lộc đãi ngộ đều không thay đổi. Khi nào rảnh rỗi thì đến bộ Binh truyền thụ kinh nghiệm chiến trường cho các tướng quân trẻ tuổi, ngày thường thì nuôi chim trồng hoa, bầu bạn với phu nhân, sống những ngày yên vui!”

Viên nguyên soái ngây người không biết nên chối từ hoàng ân thế nào. Hoàng thượng ngoài miệng thì nói quan tâm lo lắng cho ông ta nhưng thực tế chẳng phải là thu hồi binh quyền, giáng chức quan của ông ta hay sao? Một đời lừng lẫy cuối cùng có khác nào mấy lão già hồ đồ chậm chạp đâu. Lý tưởng của ông ta, khát vọng của ông ta, kế hoạch lớn lao mà ông ta ôm ấp bao năm nay giờ phải phó mặc cho nước cuốn trôi hay sao?

Bây giờ Viên nguyên soái mới hiểu uy lực của thiên tử không thể khinh thường, chỉ trong nháy mắt, có thể khiến ông ta từ trên trời

cao rơi thẳng xuống địa ngục. Ông ta không khỏi hồn bay phách lạc, trăm ngàn lần không thể tưởng tượng mình lại có ngày rơi vào kết cục bi đát này.

“Hoàng thượng, lão thần còn chưa già, vẫn còn có thể tận trung tận lực với hoàng thượng”. Hai chân mềm nhũn, ông ta vội quỳ gối trước thư án của Lưu Huyền Thần, “Lão thần nguyện vì hoàng thượng, cam tâm tình nguyện nhỏ tới giọt máu cuối cùng trên sa trường”.

Lưu Huyền Thần vòng qua thư án, cúi người đỡ Viên nguyên soái đứng dậy, “Ái khanh, trăm sao có thể không hiểu sự tận trung khanh. Có điều trăm không đành lòng như vậy, khanh xem tóc khanh cũng đã bạc nhiều rồi, tay đã run mất cũng mờ, trăm nhìn mà đau lòng thay. Tuy nói không cần hăng ngày vào triều, nhưng lâu lâu cũng phải tiến cung gặp trăm, bằng không, trăm sẽ nhớ Viên nguyên soái”.

“Hoàng thượng”. Kì tá thừa tướng vẫn thờ ơ bàng quan đứng bên, đột nhiên mở miệng.

Viên nguyên soái cảm kích nén nước mắt quay lại nhìn, cảm ơn trời đất, tá thừa tướng rốt cuộc cũng chịu ra mặt rồi.

“Hoàng thượng thực tâm thương xót Viên nguyên soái, lão thần có thể hiểu, thế nhưng hiện giờ chiến sự ở biên cảnh Bắc triều căng thẳng như vậy, hoàng thượng lại đột nhiên thay binh đổi soái, như vậy có được không? Lão thần khẩn cầu hoàng thượng suy nghĩ kĩ lại”.

Lưu Huyền Thần nhướn mày, gõ gõ tay lên thư án. “À, chuyện này trăm đã sớm nghĩ tới. Ngu tướng quân, ra đây đi”. Vừa dứt lời, Ngu Tấn Hiên mặc giáp trắng, từ phòng chứa hồ sơ trong ngự thư phòng đi ra. Viên nguyên soái ngã ngồi xuống ghế dựa, cảm thấy thế cục đã định, ván đã đóng thuyền, không cách nào xoay chuyển.

Hiển nhiên, cái lưới này hoàng thượng đã sớm giăng ra, chỉ chờ ông ta đâm đầu vào thôi!

Thế nhưng nếu ông ta không trở về kinh thành, hoàng thượng liệu có tốn công giăng cái lưới này không?

Viên nguyên soái mồ hôi túa như mưa, ông ta rõ là một con cá ngu ngốc, tránh được cái lưới câu kia cuối cùng lại lọt vào lưới hoàng thượng, giờ chỉ có thể ngoan ngoãn khoanh tay bị bắt.

Kì tả thừa tướng mặt không đổi sắc, nhìn chằm chằm vào Ngu Tấn Hiên.

“Trẫm đã nghĩ kĩ rồi, trong các vị tướng quân của triều đình, chỉ có Ngu tướng quân văn thao võ lược, có thể đảm nhận chức vị đại nguyên soái. Trẫm cử người hiền tài chứ không ưu tiên người thân”. Lưu Huyền Thần lạnh lùng nói.

“Hoàng thượng, theo như lão thần được biết, Ngu tướng quân chỉ giỏi về thủy chiến thôi”. Kì tả thừa tướng định phản bác nước cò phân quyền đoạt vị của hoàng thượng.

“Tả thừa tướng, khanh không biết trước khi tới Đông Hải nhậm chức, Ngu tướng quân đã có vài năm chinh chiến ở biên cảnh Bắc triều sao? Nhưng mà khi đó khanh ấy chỉ là một binh sĩ bình thường dưới trướng Viên nguyên soái. Ngu tướng quân vốn rất khắc kỉ, để đạt được vị trí tướng quân, khanh ấy đã nỗ lực không ngừng bước lên bằng chính thực lực của mình, chứ không phải với danh nghĩa quốc cữu của trẫm, đại công tử của hữu thừa tướng”. Lưu Huyền Thần vẻ mặt nghiêm nghị, ngữ khí sắc bén, “La công công, thay trẫm soạn thánh chỉ, bắt đầu từ hôm nay, trẫm phong Ngu Tấn Hiên tướng quân làm đại nguyên soái thống lĩnh đại quân Ngụy triều, sau khi thành hôn, lập tức xuất quân ra biên cảnh Bắc triều, không được phép sai sót”.

“Tạ ơn hoàng thượng!” Ngu Tấn Hiên quỳ xuống lạy tạ.

Kì tá thừa tướng mím môi, chấp tay gượng gạo chúc mừng Ngu hữu thừa tướng và Ngu Tấn Hiên. “Chúc mừng hai vị”.

Ngu Tấn Hiên khẽ gật đầu, vẻ mặt không hề vui sướng.

“Các khanh gia nếu không còn việc gì thì lui trước đi, trẫm muốn cùng Ngu nguyên soái bàn chuyện biên cảnh. Viên nguyên soái, có cần La công công tiễn khanh một đoạn không?” Lưu Huyền Thần tủm tỉm hỏi.

Viên nguyên soái giữa trưa oi ả mà toàn thân rét run cầm cập: “Không... không cần, hoàng thượng, lão thần có thể... tự đi”.

Lúc này Viên nguyên soái hào hùng bao nhiêu thì giờ lại già sọm đi trong nháy mắt.

“Được rồi, trẫm cũng không tiễn”. Lưu Huyền Thần ung dung quay lại thư án, ra hiệu cho Ngu Tấn Hiên lại gần để bàn luận sơ đồ tác chiến.

Kì tá thừa tướng cùng Ngu hữu thừa tướng sóng vai rời khỏi ngự thư phòng, ông ta chẳng buồn đáp lại ánh mắt trông mong dõi theo của Viên nguyên soái. Đối với Kì tá thừa tướng mà nói, chó nhà có tang chẳng còn đáng để quan tâm.

“Hữu thừa tướng, hôm nay nước cờ của ông và hoàng thượng vừa cao tay vừa tàn nhẫn, thật khiến bản quan kính nể vạn phần”. Khẩu khí của Kì tá thừa tướng thản nhiên như đang bàn luận chuyện thời tiết.

Ngu hữu thừa tướng mặt không biến sắc, từ tốn đáp lời. “Bản quan không hiểu ngài muốn ám chỉ điều gì. Cái gì mà nước cờ của bản quan và hoàng thượng, nghe những lời này, thật khiến người ta có cảm giác Kì thừa tướng ngài như người ngoài vậy”.

Khóe miệng Kì tá thừa tướng khẽ giật giật. “Trên điện Nghị Chính, bản quan không phải người ngoài, nhưng tan triều hồi phủ, bàn về luận thân không phải bản quan là người ngoài sao? Bản quan

không có phúc khí như Ngu thừa tướng, sinh được hoàng hậu nương nương”.

“Kì tiểu thư nhà ngài cũng không hề thua kém mà, triều Ngụy duy chỉ có Kì tiểu thư là quan tứ phẩm, Kì thừa tướng còn chưa thỏa mãn sao?”

“Ha ha, đúng vậy, đúng vậy! Đúng, bản quan trước giờ chưa hề thua kém người nào, ai thắng ai thua, chưa đặng nắp quan tài thì chưa luận định được”.

Ngu hữu thừa tướng thản nhiên mỉm cười, không đáp.

Trong thái y viện hóa ra cũng có hoa dành dành.

Vân Ánh Lục đứng dưới gốc dành dành, ngẩng mặt ngắm từng chùm hoa trắng muốt, lặng yên cho tới khi Tiểu Đức Tử đứng cạnh lo lắng hỏi.

“Vân thái y, ngài không ngồi xuống nghỉ một lúc sao?”

Hôm nay là ngày kiểm tra phụ khoa đầu tiên, ắt hẳn sẽ rất bận rộn.

Vân Ánh Lục quay đầu lại, nói: “Tiểu Đức Tử, lấy cho tôi cái kéo”.

Từ sáng sớm, tiểu viện của Đỗ Tử Bân đã thom ngát mùi hoa dành dành, cả ngày nay, mùi hương ấy cứ quẩn quýt bên cô, mãi vẫn chưa tan.

Tiểu Đức Tử vui vẻ chạy vào phòng lấy kéo, tiện thể còn cầm theo cả cái giỏ mây. “Vân thái y, ngài muốn cắt hoa làm thuốc sao?”

“Không phải, tôi định làm nước hoa để xúc lên quần áo”.

“Có thể tặng một ít cho bản cung không?” Một tiếng cười khê vang lên, Ngu Mạn Lăng từ ngoài cửa đi vào, theo sau là Mãn Ngọc và một ma ma.

“Hoàng hậu nương nương!” Tiểu Đức Tử vừa hành lễ vừa vui mừng ngắm Mãn Ngọc.

“Người dẫn Mãn Ngọc đi uống chén trà đi, nhớ mang thêm cho ma ma một chén”. Ngu Mạn Lăng tỷ mỉ dặn dò rồi mỉm cười đi tới chỗ Vân Ánh Lục, “Sao vậy, cô không chào đón bản cung à?”

Vân Ánh Lục lắc đầu, Ngu Mạn Lăng nhìn gầy tọp hẳn nhưng tinh thần đã khá hơn nhiều. “Nhìn thấy bệnh nhân của mình khỏi bệnh chính là niềm vui của thầy thuốc chúng tôi. Hoàng hậu nương nương, hình như đây là lần đầu tiên cô tới thái y viện”.

“Ừ!” Ngu Mạn Lăng lơ đãng nhìn bốn phía xung quanh, “Phía sau có phải có vườn thảo dược không, bản cung muốn qua ngắm một lúc, cô đi cùng bản cung nhé?”

Vân Ánh Lục buông giỏ hoa và kéo xuống, hai người rời khỏi thái y viện, chậm rãi đi dọc theo con đường sỏi dẫn đến vườn thảo dược.

“Vân thái y, cô xem bản cung bị làm sao thế này?” Đi được vài bước, Ngu Mạn Lăng vén ống tay áo lên để lộ cánh tay trắng như tuyết, có điều da tay bị khô tróc từng mảng.

“Đó là do thời tiết hanh khô lại thêm nương nương vừa mới khỏi bệnh nên da dẻ hơi sần sùi chút thôi. Nhưng không sao hết, lát nữa tôi sẽ lấy cho nương nương một ít hoa hợp hoan để Mãn Ngọc đem về nấu cháo, nương nương dùng vài hôm là sẽ khỏi. À, nương nương, trên tay cô có cái bớt này!” Vân Ánh Lục nhìn thấy trên khuỷu tay Ngu Mạn Lăng có một vết vót màu hồng tím cỡ chừng viên trân châu.

“Đúng vậy. Hồi nhỏ đại ca nói nó giống hình trăng khuyết, giờ to ra lại giống trăng tròn rồi.” Ngu Mạn Lăng ngượng ngùng buông ống tay áo xuống.

“Nương nương còn đang nghĩ tới tướng quân sao?”

“Hả, sao... sao cô biết? Hoàng thượng nói?” Gương mặt Ngu Mạn Lăng so với ráng chiều còn đỏ hơn vài phần.

Vân Ánh Lục thấy hoàng hậu lúng túng như vậy, ánh mắt không khỏi xót thương.

“Vân thái y, cô có thấy hoàng thượng đối với cô rất đặc biệt không?” Ngu Mạn Lăng vội lảng sang chuyện khác.

“Tôi chưa từng thấy Lưu hoàng thượng đối đãi đặc biệt với ai bao giờ nên không so sánh được. Đặc biệt sao? Đừng đùa chứ, hôm qua anh ta còn găm lên bảo tôi mắc tội khi quân vì không nói rõ mình là nữ nhi. Nương nương có thấy việc này buồn cười không, tôi nói tôi là nam nhân lúc nào mà bảo tôi lừa gạt chứ? Rõ ràng mắt anh ta có vấn đề mà”. Khẩu khí của Vân Ánh Lục xem chừng vẫn chưa nguôi giận.

Ngu Mạn Lăng lặng nhìn hoàng hôn buông xuống, tím cả góc trời. “Không phải mắt hoàng thượng có vấn đề mà là huynh ấy đang cố ý lừa gạt trái tim mình. Có lẽ vì huynh ấy biết, nếu cô là nữ tử, huynh ấy sẽ không thể đối đãi với cô như bây giờ nữa”.

“Hả?” Lời này là có ý gì. Bất kể là nam hay nữ, không phải cô vẫn là thái y sao, có gì mà thay đổi cách đối xử.

“Trái tim con người vốn đầy rẫy mâu thuẫn, hoàng thượng muốn cô giống người mà huynh ấy tưởng tượng là vì huynh ấy chưa thể tiếp nhận con người khác của cô. Mưa rơi tí tách như nước suối reo, dù mong mỗi ngày đều mưa nhưng lại cho rằng vì trời đổ mưa mà người ấy không thể đến. Đây chính là nỗi lòng của người đang trông ngóng tình yêu. Con người ta cuối cùng cũng chọn cách đối gạt chính mình, bởi vì sự thật trước mắt quá tàn khốc, quá bi thương. Nhưng mà bản cung rất vui vì cô là nữ nhi, như vậy bản cung sẽ có một tiểu muội để tâm sự,” Ngu Mạn Lăng quay đầu lại, “Về phần hoàng thượng, sẽ có một ngày, vì cô là con gái mà người mừng phát điên đấy”.

Vân Ánh Lục sững người trước lời nói sâu xa, ý nhị của Ngu hoàng hậu.

“Cũng hi vọng thế!” Cô mập mờ nói nước đôi.

“Nương nương, tâm trạng người đã tốt hơn chưa?” Vân Ánh Lục xoay người hái bông hoa đại màu tím ở góc vườn, đưa cho Ngu Mạn Lăng.

“Tâm trạng của bản cung không tốt cũng chẳng xấu, lòng đã nguội lạnh, giờ chỉ còn là thể xác trống rỗng mà thôi”. Nàng không phải là cô gái mạnh mẽ nhiệt tình, duy chỉ với đại ca, nàng không hề che giấu tình cảm như sóng trào của mình, vậy mà huynh ấy lại nhẫn tâm xoay người bỏ đi, không chút đoái hoài xót thương.

Vân Ánh Lục khẽ vuốt tay nàng an ủi, cô hiểu rằng thời khắc này, hoàng hậu nương nương thực sự không cần đến mấy lời thông cảm vô nghĩa. “Cùng bản cung tới ngự thư phòng của hoàng thượng đi!” Một lúc lâu sau, Ngu Mạn Lăng khẽ lên tiếng.

Vân Ánh Lục gật đầu, một lúc nữa Đỗ Tử Bân sẽ tới đón cô, đường tới thái y viện cũng ngang qua ngự thư phòng, chắc là sẽ không sao.

Hai người mới đến cửa ngự thư phòng thì đúng lúc gặp Lưu Huyền Thần tiễn Ngu Tấn Hiên đi ra. Mạn Lăng vừa thấy Tấn Hiên, mặt thoáng chốc trắng bệch, môi run rẩy, người lão đảo muốn ngã. Hai cánh tay đồng loạt vươn ra đỡ nàng, nhưng trước khi kịp chạm đến Mạn Lăng, Ngu Tấn Hiên đã vội rút tay về. Ngu Mạn Lăng ngã nhào vào người Lưu Huyền Thần.

Trong mắt Lưu Huyền Thần lại chỉ thấy vẻ mặt bình thản của Vân Ánh Lục đang hướng thẳng vào hắn.

Nàng tràn đầy tinh lực, tinh thần thoải mái chẳng hề giống hắn, trong lòng như có sông cuộn biển gầm, thật quá khốn khổ.

Ngu Mạn Lăng thật sự đã đoán đúng.

Giờ đây hắn không thể tùy tiện trêu đùa nàng, không thể tùy tiện ôm lấy nàng, hay yêu cầu nàng tới ở tâm điện của hắn.

Hắn không thể tùy tiện đến gặp nàng, ở cùng một phòng với nàng.

Đương nhiên càng không thể tay trong tay cùng nhau đi dạo khi đêm dài cần dốc bầu tâm sự.

Bởi vì nàng không phải phi tần, không phải cung nữ, nàng là một thái y, là một mệnh quan triều đình. Hắn là quân vương một nước, nhất định phải giữ thái độ đúng mực với nàng. Đương nhiên nếu muốn có nàng, hắn hoàn toàn có thể trở thành những vị hoàng đế phong lưu trong văn chương kinh kịch, cùng nàng nguyện kết một đoạn tình duyên mong manh ngắn ngủi, để rồi về sau cắt tóc đi tu, rồi bỏ bụi trần. Và lại dù hắn có thể nhưng nàng nhất định sẽ không chấp nhận điều hoang đường ấy, đó là dựa theo hiểu biết của hắn về nàng.

Khi mới quen nàng, hắn đã bị hấp dẫn không sao cưỡng nổi, không phải vì nàng là nữ nhi mà là vì nàng đem lại cho hắn cảm giác nồng ấm như bằng hữu, như tri kỷ, như tình thân. Rất nhiều, rất nhiều tình cảm mà hắn chưa từng trải qua.

Một người như vậy, sao hắn có thể đối đãi với nàng như nữ tử bình thường ở hậu cung? Thế nhưng hắn cũng không muốn xem nàng chỉ là một sủng thần.

Hắn có chút phiền muộn, nhưng thứ phiền muộn này không làm hắn cảm ghét, ngược lại còn làm hắn thấy ngọt ngào trong lòng.

Nhận thấy ánh mắt là lạ của Lưu hoàng thượng, Vân Ánh Lục quay sang mỉm cười với hắn, ánh mắt có chút dao động.

“Hoàng thượng, thần có việc gấp xin cáo lui trước!” Trong lòng Ngụ Tấn Hiên cũng như đang bị dao đâm thật cắt. Hắn không thể

tiếp tục ở lại đây nữa, bằng không, hấn sẽ không kiềm chế được mà ôm Mạn Lăng vào lòng.

Lưu Huyền Thần thu hồi ánh mắt, bình tĩnh lên tiếng. “Được rồi, khanh sớm xử lý cho tốt chuyện hôn nhân đại sự rồi mau chóng tới biên cảnh Bắc triều. Hoàng hậu, thay trăm tiền Ngũ nguyên soái một đoạn”.

“Không cần!” Ngũ Tấn Hiên vội vàng quay đi.

Ngũ Mạn Lăng không nhìn theo hấn như mọi lần, đôi mắt phượng ẩn chứa muôn vàn cảm xúc khó có thể diễn tả bằng lời.

Trong bóng hoàng hôn nhàn nhạt, một bóng dáng anh tuấn xuất hiện.

“Đỗ đại nhân”. Vân Ánh Lục mỉm cười chào đón, “Anh ở đây nhé, tôi đi lấy hòm thuốc rồi ra ngay”. Nói xong, cô xoay đầu chạy về hướng thái y viện.

“Hai người muốn đi đâu?” Lưu Huyền Thần chợt lên tiếng.

“Vi thần phụng chỉ hoàng thượng bảo vệ Vân thái y. Bây giờ vi thần tới đón Vân thái y hồi phủ”. Đỗ Tử Bân rành mạch đáp lời.

Lưu Huyền Thần cau mày, “Đỗ đại nhân là thượng thư bộ Hình, sao có thể làm mấy việc nhỏ nhặt thế này được, trăm thật sự hồ đồ rồi. Sau này an toàn của Vân thái y sẽ do thị vệ Giang Dũng phụ trách, Đỗ đại nhân không cần can dự tới nữa.” Để nàng và vị hôn phu cũ tiếp tục dây dưa thì còn ra thể thống gì.

Đỗ Tử Bân kinh ngạc ngẩng đầu.

“Khởi bẩm hoàng thượng,” thái giám phủ Nội vụ sắp sắp ngựa ngựa chạy lại, “Hậu cung xảy ra chuyện!”

Mấy người đều chấn động. Lưu Huyền Thần vội hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Cổ thực nghi... Cổ thực nghi bị sát hại trong tâm cung”.

Chương 37: Tâm động không bằng hành động

Một câu của tiểu thái giám đã phá vỡ sự tĩnh lặng ấm áp của buổi chiều mùa xuân, giống như con độc xà phá nát tất cả niềm vui, hạnh phúc chỉ trong nháy mắt.

Tâm trạng của mọi người như rơi xuống vực sâu không đáy.

Cổ Lệ, công chúa nước Ba Tư tiến cung nước Ngụy chưa được bao lâu đã bị ám sát là chuyện chấn động hoàng cung và cũng là chuyện đại sự ảnh hưởng tới quan hệ bang giao giữa nước Ngụy và Ba Tư.

Thượng thư bộ Hình đứng mũi chịu sào chạy vội tới hiện trường, thái y Vân Ánh Lục cũng phải tới đó khám nghiệm tử thi.

Lưu Huyền Thần dẫn những người có liên quan nhanh chóng đi tới tam cung của Cổ Lệ. Thái hậu, Viên Diệc Ngọc, Ân Tiểu Yên và Nguyễn Nhược Nam cũng đã có mặt tại đây. Cả một tam cung rộng lớn cũng lập tức trở nên chật chội không thể chen nổi, sắc mặt mỗi người đều vô cùng khó coi.

Cổ Lệ nằm im lìm trên giường, trên người mặc bộ y phục đỏ chói, nước da tím tái, một thanh tỳ kiếm cắm sâu ngập tận cán trên khuôn ngực trắng phau. Chuôi kiếm nạm đá quý đủ màu, chính là thanh tỳ kiếm Cổ Lệ từng kề cổ Vân Ánh Lục. Trên giường, máu thấm ướt chăn đệm, Vân Ánh Lục hít một ngậm khí lạnh, kinh hoàng lạnh toát cả người.

Cung nữ hầu hạ Cổ Lệ quỳ xuống vừa khóc vừa thuật lại mọi sự với Lưu Huyền Thần. Cổ thực nghi muốn ngủ trưa nên dặn nàng không được quấy rầy bên cạnh, hai canh giờ sau, trong ngọ phòng của thực nghi đột nhiên có tiếng hét thất thanh, khi nàng chạy vào thì thấy nương nương đã chết trên giường.

“Vân thái y, khanh đã có kết luận về nguyên nhân tử vong chưa?”
Lưu Huyền Thần sầm mặt cất tiếng hỏi.

Vân Ánh Lục mặt mũi tái nhợt đứng ở bên giường, căng thẳng quay đầu lại trình báo. “Công chúa bị trúng độc từ trước, sau đó bị nhát kiếm xuyên tim kết thúc cuộc đời”.

“Hoàng thượng, mọi đồ đạc đều nguyên vẹn chứng tỏ không hề có xô xát trong phòng, hung thủ hẳn là người mà Cổ thực nghi quen biết từ trước. Cổ thực nghi là người tinh thông võ nghệ, trừ phi đã bị hạ độc dẫn đến toàn thân tê liệt, nếu không nương nương sẽ kháng cự đến cùng. Vân thái y chẩn đoán rất chính xác, Cổ thực nghi trúng độc trước, sau đó mới bị đoạt mạng”. Đỗ Tử Bân sau một hồi tra xét cẩn thận hiện trường, đã vội bẩm báo.

“Trúng độc?” Lưu Huyền Thần có chút kinh hoàng, “Triều Ngụy ta trăm năm nay chưa từng có chuyện xấu xa thế này! Rốt cuộc kẻ nào đã dám sát hại phi tử của trẫm!” Đôi mắt hắn ánh lên vẻ lạnh lùng khó lường, nhìn chằm chằm vào tiểu cung nữ quỳ mọp dưới đất. “Hôm nay, Cổ thực nghi đã gặp những ai?”

Tiểu cung nữ run run trả lời: “Cổ thực nghi cả ngày không ra khỏi cung, chỉ có Vân thái y và Viên thực nghi ghé tới đây thôi”.

“Hoàng thượng, sau giờ ăn trưa Viên thực nghi thường ghé đến tẩm cung của thần thiếp để trò chuyện, thần thiếp có thể làm chứng cho sự vô tội của Viên thực nghi”. Ấn Tiểu Yên đứng bên nói chen vào.

“Trẫm có nói nghi ngờ Viên thực nghi sao?” Lưu Huyền Thần lạnh lùng trừng mắt nhìn Ấn Tiểu Yên.

“Thần thiếp chỉ đề phòng có người rắp tâm hãm hại Viên thực nghi thôi, bởi vì lúc trước Viên thực nghi và Cổ thực nghi từng mâu thuẫn cãi cọ”. Ấn Tiểu Yên bình tĩnh nói.

Lưu Huyền Thần hừ nhẹ, ánh mắt sắc như dao. “Vậy ra nàng suy nghĩ chu đáo vẹn toàn, còn người khác đều là lũ ngốc”.

“Thần thiếp mạo muội rồi”. Ấn Tiểu Yên cười không để ý, lui ra sau đám người.

“Hoàng thượng, Cổ thực nghi đột nhiên trúng độc, không cần nghĩ cũng biết kẻ hạ độc cô ấy là ai. Hôm nay thần thiếp tới tẩm cung của Cổ thực nghi vì nhìn thấy Vân thái y và Cổ thực nghi đang giằng co chuyện gì đấy, thần thiếp cho là hai người họ cãi nhau nên mới tới để khuyên can”. Viên Diệc Ngọc hạ giọng tố chuyện.

Vân Ánh Lục lườm Viên Diệc Ngọc cháy mặt. Trước kia, cô thực tâm hâm mộ Viên Diệc Ngọc anh hùng khí khái, nào ngờ cô ta cũng là loại tiểu nhân thấp hèn xấu xa.

“Viên thực nghi, cô nói xem vì sao tôi phải hạ độc hại Cổ thực nghi?” Cô trấn tĩnh phản bác.

“Việc này trong lòng người khác rõ.” Viên Diệc Ngọc kiêu ngạo ngẩng đầu. “Người vừa mới rời đi một lúc, Cổ thực nghi đã đi châu Diêm vương, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy?”

Vân Ánh Lục tức giận đến độ mặt mũi đỏ bừng. “Nói có sách mách có chứng, không thể tùy tiện vu khống người khác được. Mặc tội vu khống cũng phải ngồi tù đấy”.

“Đủ rồi!” Lưu Huyền Thần nổi cơn thịnh nộ, hét lớn một tiếng. “Các người không cần ở đây đoán già đoán non, thứ trăm muốn là bằng chứng rõ ràng. Một khi tra ra hung thủ là ai, trăm phải tru di cửu tộc nhà hắn”.

Viên Diệc Ngọc sợ tới mức mặt mày tái mét, không dám nói thêm lời nào nữa.

“Hoàng thượng, vụ án này không đơn giản như chúng ta nghĩ đâu. Việc này vì thần sẽ từ từ điều tra, hiện tại nên để các nương

nương lui về cung nghỉ ngơi, chuyện hậu sự của Cố thực nghi cũng phải gấp rút lo liệu”. Đỗ Tử Bân tiến lên chấp tay đề nghị.

Lưu Huyền Thần bực dọc nhìn quanh tấm cung Cố thực nghi một lượt rồi tuyên bố. “Thái hậu và hoàng hậu mau quay về nghỉ ngơi, chuyện này Đỗ thượng thư sẽ phụ trách điều tra chân tướng sự việc. Những người khác cũng mau lui xuống, khi nào được Đỗ thượng thư truyền gọi thì hãy tới”.

Ấn Tiểu Yên nắm tay Viên Diệc Ngọc dắt ra ngoài, Viên Diệc Ngọc thỉnh thoảng lại quay đầu lại, ánh mắt đầy vẻ khiếp đảm sợ sệt.

Nguyễn Nhược Nam yên lặng đến bên thi thể Cố Lệ, thở dài rồi lại như u hồn nhẹ nhàng lướt ra ngoài.

Vân Ánh Lục đang định rời đi thì bị Đỗ Tử Bân kéo tay áo giữ lại. “Vân thái y, mời ngài ở lại trợ giúp bản quan điều tra”.

Lưu Huyền Thần nhìn chằm chằm hai người họ, trán nhăn tít. “Đỗ thượng thư, chuyện này nhất định phải mau chóng có câu trả lời cho quốc vương Ba Tư. Ngày mai trăm sẽ triệu sứ giả Ba Tư vào báo tin buồn. Đỗ thượng thư, khanh không nên chỉ khoanh vùng nghi phạm ở các phi tần trong hậu cung, trăm nghĩ có lẽ mục đích của hung thủ còn sâu xa hơn”.

“Thần hiểu rồi, hoàng thượng, xin người mau chóng quay về tấm điện nghỉ ngơi, ở đây đã có thần!”

Lưu Huyền Thần gật đầu, thản nhiên quét mắt nhìn Vân Ánh Lục.

“Hãy tự bảo trọng”. Hắn đi ngang qua cô, thấp giọng dặn dò.

Ngữ khí vô cùng mệt mỏi, Vân Ánh Lục vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lưu Huyền Thần đi ra ngoài cửa. Đỗ Tử Bân cho cung nữ và thái giám tạm thời lui xuống, trong phòng hiện chỉ còn hắn và Vân Ánh Lục, cùng thi thể của Cố Lệ. Vân Ánh Lục nhìn sững về phía Cố

Lệ, không biết Thác Phu nghe được tin này, sẽ đau khổ tới mức nào đây?

“Vân Ánh Lục, hôm nay nàng tới tìm Cổ thực nghi làm gì?” Đỗ Tử Bân bỗng nhiên đứng chắn trước mặt cô, gấp rút tra hỏi.

Vân Ánh Lục bực bội nhú mày. “Anh cũng nghi ngờ tôi sao?” Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của Đỗ Tử Bân, ánh mắt sắc bén của hắn khiến cô không thể thốt nên lời.

“Có phải lại chuyển thư không?” Đỗ Tử Bân không cho cô có thời gian cân nhắc, trực diện tấn công. Cô im lặng vài giây rồi nhanh chóng đáp, “Không!”

Đỗ Tử Bân chậm rãi xòe tay ra, trong lòng bàn tay hắn có một bức thư nhàu nát. “Nàng nhìn xem, kiểu chữ này có phải rất quen không?”

Vân Ánh Lục giật mình kinh hãi, mấy dòng chữ ngoằn ngoèo như giun bò kia giống hệt như tiêu đề bức thư Thác Phu giao cho cô để chuyển đến Cổ Lệ.

“Anh đã biết được những gì?” Cô vội trấn tĩnh bản thân, hỏi lại.

“Khi mọi người còn mãi cãi cộ xem ai là hung thủ, ta đã phát hiện ra thứ này trong tay áo Cổ thực nghi. Vân thái y, chữ này và loại chữ trong bức thư rơi ra từ tay áo nàng ở trận mã cầu rất giống nhau, nàng có thể đọc giúp ta trên đó viết gì không?”

“Tôi làm sao đọc được”. Vân Ánh Lục buồn bã trả lời.

“Vân Ánh Lục, nàng thật sự rất to gan. Nàng cấu kết với sứ thần ngoại quốc âm thầm truyền tin tới phi tần ở hậu cung, bán đứng thông tin cơ mật của triều đình, bây giờ còn ra tay hạ độc phi tần. Nàng biết mình mắc tội gì chưa?” Đỗ Tử Bân gằn giọng tức giận.

Trong lòng Vân Ánh Lục vô cùng hoảng hốt, cô vội vàng xua tay. “Đừng nói đáng sợ như vậy chứ. Tôi có truyền tin thật nhưng chỉ là gian thư của tình nhân thôi, không có thông tin cơ mật gì ở đây cả.

Tuy có chữa bệnh cho thích khách nhưng tôi thật sự không sát hại Cổ thực nghi dù rất ghét cô ta”.

Đỗ Tử Bản không cần hỏi, cô đã khai sạch sành sanh mọi điều từ trước đến giờ.

Đỗ Tử Bản trầm lặng như một ngọn núi, dưới vẻ ngoài tĩnh tại ấy là cuộc chiến nội tâm dữ dội mà Vân Ánh Lục tuyệt nhiên không hay biết.

“Bây giờ nàng phải nói rõ đầu đuôi ngọn ngành, không được phép giấu giếm ta bất cứ chi tiết nào”.

Là họa thì không thể né tránh. Vân Ánh Lục tin tưởng nhìn Đỗ Tử Bản, cô bắt đầu từ chuyện nghiệm thân tú nữ của Cổ Lệ tới chuyện Thác Phu tìm cô nhờ chuyển thư, chuyện cô bị bắt cóc vào đêm mưa gió và chuyện sáng nay vừa chuyển một phong thư khác cho Cổ Lệ, từng chuyện từng chuyện, không sót chi tiết nào.

Đỗ Tử Bản hồi lâu không lên tiếng, ngoài việc chân mày nhíu chặt lại, gương mặt không để lộ ra bất cứ cảm xúc nào.

“Đỗ đại nhân, có câu thành thật khai báo sẽ được khoan hồng, giấu giếm tới cùng sẽ bị nghiêm trị. Giờ anh có thể mở cho tôi một con đường sống không, đừng nói là quân pháp bất vị thân đấy nhé”. Vân Ánh Lục dè dặt hỏi.

“Ta là người thế nào với nàng?” Hắc thân nhiên hỏi lại.

“Không phải anh nói chúng ta là hàng xóm thân thiết hay sao?” Vân Ánh Lục nghiêm túc trả lời.

Đỗ Tử Bản nhắm nghiền mắt, nhịp tim dồn dập như ngựa phi, bốn phía tĩnh lặng khác thường. Vân Ánh Lục đang vặn vẹo tay chân vì không biết nên làm gì thì Đỗ Tử Bản chậm rãi mở mắt.

“Đi!” , hắc nghiêm giọng nói.

“Đi đâu?” Đại lao bộ Hình sao?

“Tới khách điểm, gặp mấy người Ba Tư kia.” Đỗ Tử Bân trả lời.

Đỗ Tử Bân vì phải ở lại cung điều tra vụ án nên đã sớm cho xa phu đánh xe về phủ, chỉ để lại một con ngựa cho mình. Lúc ra đến cổng thành, Đỗ Tử Bân do dự một lúc rồi nói: “Trước mắt việc phá án là quan trọng nhất, không nên để ý tới mấy chuyện lễ tiết”.

Lời này không biết là nói cho Vân Ánh Lục nghe, hay là nói cho chính hần. Đỗ Tử Bân đột nhiên ôm lấy Vân Ánh Lục, nhắc cô lên lưng ngựa, tiếp đó hần cũng nhảy lên theo.

Vân Ánh Lục chưa từng cưỡi ngựa, cô sợ hãi túm chặt lấy bờm ngựa. Con ngựa bị đau hí vang một tiếng rồi tung bốn vó chạy như bay trong bóng đêm.

Hai người một ngựa thế này, Đỗ Tử Bân không tránh khỏi việc chạm vào người Vân Ánh Lục. Dù hần có là chính nhân quân tử số một kinh thành cũng không thể không xao động khi trước ngực là cô gái xinh đẹp mà hần yêu thương. Hần khẽ liếc nhìn vành tai Vân Ánh Lục, tim tức thì đập dồn như trống trận. May mà bóng tối và tiếng gió vù vù bên tai đã khiến Vân Ánh Lục không phát hiện ra sự thất thố của hần.

Tới khách điểm, hai người nhảy xuống ngựa, hỏi thăm ông chủ về đám người Ba Tư trong quán. Ông chủ lắc đầu, nói một canh giờ trước họ đã đi khỏi rồi.

Đỗ Tử Bân và Vân Ánh Lục nhìn nhau kinh ngạc, hai người hỏi thăm phương hướng rồi lại nhảy lên ngựa đuổi theo.

“Đỗ đại nhân, chúng ta có cần gọi thêm người không?”

Vân Ánh Lục không khỏi hoài nghi hung thủ là Thác Phu, vì sao anh ta sớm không đi, muộn không đi, mà lại vội vàng rời khỏi kinh thành sau cái chết của Cổ Lệ.

“Sao vậy, nàng sợ ta không đối phó được với bọn họ?” Đỗ Tử Bân mím môi nhìn về phía trước, tay siết chặt dây cương.

“Không phải, là sợ tôi... không giúp được anh”. Đỗ Tử Bân là thư sinh mặt trắng còn cô chỉ là một cô gái, tuyệt đối không phải là đối thủ của đám thị vệ Thác Phu.

Đỗ Tử Bân im lặng quất ngựa phi nhanh về phía trước.

Khi đến cổng thành, Đỗ Tử Bân nhảy xuống ngựa hỏi thăm, đám lính thủ thành chỉ tay về hướng đường biển khoa tay múa chân nói gì đó.

Đỗ Tử Bân vừa lên ngựa, phía sau đã có hơn mười binh lính đi theo trợ giúp. Ngựa phi nhanh trong bóng đêm mờ mịt, chỉ trong chốc lát, trước mặt họ đã xuất hiện mấy căn lều nghỉ tạm ven đường. Nghe thấy có tiếng ngựa, một người cầm đuốc chạy ra xem xét tình hình, phát hiện người tới không phải người mình chờ, hấn vội chạy vào lều báo tin.

Đỗ Tử Bân nhảy xuống ngựa, ra hiệu cho binh lính theo sau im lặng.

Một nhóm người từ lều đi ra, người đi đầu đúng là Thác Phu, nhìn thấy Vân Ánh Lục, hấn kinh ngạc hỏi: “Nàng đâu rồi, nàng có tới không?” Thác Phu còn rất yếu, vừa nói mấy câu đã ôm ngực ho rũ rượi.

Vân Ánh Lục lặng lẽ quan sát nét mặt của hấn: “Cô ấy không tới được”.

“Nàng ấy rốt cuộc vẫn không chịu theo ta về Ba Tư sao?” Thác Phu cười cay đắng, vẻ mặt bi thương đến tuyệt vọng, “Bất kể ta yêu nàng thế nào, nàng cũng không màng tới”.

“Không phải cô ấy không chịu đến mà là cô ấy không có cách nào để đến đây được, Cổ Lệ... đã chết rồi”. Vân Ánh Lục trầm mặc nói.

“Nàng chết rồi sao? Không thể nào, thuốc đó phải sau một ngày mới phát tác, nàng sẽ tới kịp, ta đã cho nàng dư dả thời gian rồi cơ mà”. Thác Phu níu tay Vân Ánh Lục, người loạng choạng muốn ngã.

“Anh hạ độc cô ấy?” Vân Ánh Lục kinh hoàng, trợn mắt nhìn anh ta. Thác Phu đau khổ gật đầu xác nhận, nhìn quanh bốn phía, lúc này hắn mới phát hiện bên cạnh Vân Ánh Lục còn có Đỗ Tử Bân và một đám binh lính quân trang đầy đủ.

“Các người tới bắt ta sao? Nàng thật sự chết rồi sao?” Hắn không dám tin hỏi đi hỏi lại.

“Đi vào trong rồi nói!” Đỗ Tử Bân trông thấy Thác Phu đau đớn roi lệ, đành lên tiếng giải vây.

Thác Phu loạng choạng đi vào lều, Đỗ Tử Bân cho tất cả thị vệ của Thác Phu và binh lính ở lại bên ngoài, chỉ mình hắn và Vân Ánh Lục đi theo vào trong. Lều được dựng rất đơn sơ, bên trong chỉ có vài đồ dùng, mấy tấm chăn chiên và một chiếc đèn lồng treo giữa lều để lấy ánh sáng.

Vết thương trên người Thác Phu còn chưa hồi phục, giờ lại nghe tin dữ, vẻ mặt anh ta suy sụp đến độ chỉ muốn chết cho xong.

“Bức thư ta nhờ cô mang vào cung có bôi một lớp độc được Ba Tư, người nào chạm tay vào tờ giấy đấy, sau một ngày một đêm nếu không được uống thuốc giải sẽ phải chết. Ở dòng cuối bức thư ta có nói với Cổ Lệ, ta sẽ chờ nàng ở ngoại ô thành, chỉ cần nàng chịu theo ta về Ba Tư thì sẽ không có chuyện gì bất trắc xảy ra”.

Sau khi bình tĩnh trở lại, Thác Phu chậm rãi kể rõ ngọn nguồn câu chuyện.

“Vậy là anh đã ép cô ấy?” Vân Ánh Lục kinh ngạc hỏi.

“Bằng không thì làm thế nào đây? Ta sao có thể tới bắt nàng đi được, chỉ có cách ấy mới ép được nàng theo ta về Ba Tư, vĩnh viễn không rời xa. Ta quá rõ tính cách của Cổ Lệ, dù thích vinh hoa phú quý nhưng nàng cũng rất quý trọng sinh mạng, nên nhất định sẽ tới. Nếu nàng không chịu đến, ta cũng sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào có được nàng”.

Vân Ánh Lục há hốc mồm kinh ngạc, không rõ như thế này là yêu, là khắc cốt ghi tâm hay là bá đạo, chiếm hữu. Được một người đàn ông yêu như vậy, là may mắn hay là bất hạnh? Cô không khỏi rung mình sợ hãi.

“Người trúng độc sẽ có triệu chứng như thế nào?” Đỗ Tử Bân lạnh lùng tra vấn.

“Toàn thân tím đen, thất khiếu chảy máu, cơ thể không còn chút sức lực”.

“Thác Phu, tuy cái chết của Cổ thực nghi không phải do người gây ra, nhưng người đã vô tình giúp hung thủ một việc không nhỏ đâu. Nếu không vì trúng độc của người, Cổ thực nghi nhất định sẽ kháng cự đến cùng. Đáng tiếc khi đó cô ấy không còn chút sức lực nên chỉ có thể trơ mắt nhìn hung thủ đâm tọt kiếm vào ngực mình, ôm hận mà chết”. Đỗ Tử Bân thản nhiên kết luận, không hề có chút thương cảm.

Thác Phu ngược ánh mắt vô hồn lên, hờ hững lên tiếng. “Vị quan gia này muốn ta theo ngài về nha môn sao? Cũng tốt, không mang được nàng theo, ít nhất cũng có thể nằm đây cùng nàng. Từ nay về sau, lòng ta yên ổn, không còn phải thấp thỏm lo âu gì nữa”.

“Anh... anh không hề muốn biết kẻ giết cô ấy là ai sao?” Vân Ánh Lục cảm thấy không thể dùng tư duy của người bình thường để lý giải hành vi của Thác Phu.

Thác Phu đứng lên, yên lặng nhìn con đường cái quan trong bóng đêm. “Không, ta không muốn biết. Hiện giờ ta còn phải cảm tạ người đó, bởi như thế ta còn có thể biết, nàng muốn tới nhưng không được. Chuyện này còn tốt hơn nhiều so với việc nàng thà trúng độc mà chết, chứ nhất định không theo ta về Ba Tư. Nếu là như thế, cho dù ta có chết cũng không cam lòng”.

Khỏe mắt Vân Ánh Lục khẽ giật giật, cô thực sự không thể hiểu nổi anh ta đang nghĩ gì trong đầu.

“Vậy phiền người theo bản quan quay về nha môn bộ Hình!” Đồ Tử Bản giọng sắc lạnh, nói với Thác Phu.

Đồ Tử Bản đang định trả lời thì đèn trong lều tắt phụt, một bóng đen đột ngột lên tiếng: “Muốn đưa chủ nhân đi, trước hết các người phải hỏi đao của ta có chịu hay không đã?”

Vân Ánh Lục chợt cảm thấy có luồng gió lạnh thổi tới, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, Đồ Tử Bản ôm chầm lấy cô lăn mấy vòng dưới đất. Tiếng đao kiếm vang lên chát chúa trong bóng đêm. Vân Ánh Lục sớm đã hồn bay phách lạc giờ lại nghe thấy tiếng rên khẽ của Đồ Tử Bản, tiếp đến một thứ chất lỏng ấm nóng bắn lên tay cô.

“Đồ đại nhân, anh bị thương rồi!” Vân Ánh Lục thét lên.

Binh lính canh gác bên ngoài thấy ánh đèn trong lều vụt tắt, nhận ra có biến, liền vọt vào trợ giúp. Thị vệ của Thác Phu từ từ lui về phía sau che chở cho chủ nhân của mình. Thác Phu đau đớn ôm đầu hét lớn. “Dừng tay, không được chống cự, để ta đi theo bọn họ”.

“Không được, chủ nhân, người vào đại lao sẽ mất mạng đấy”. Thị vệ bảo vệ Thác Phu thoái lui ra sau.

“Nhưng nếu không đi, sao ta có thể ở bên công chúa được?” Thác Phu điên cuồng gào thét.

Một hồi ác chiến sắp sửa xảy ra chỉ trong phút chốc im hơi lặng tiếng biến mất.

Nhóm lính áp giải Thác Phu và đám thị vệ đi ra, Vân Ánh Lục lo sợ quay sang xem xét vết thương của Đồ Tử Bản. Lúc này, cả đùi hấn đang nhuộm đỏ màu máu, nhất định là đã tổn thương đến động mạch.

Cô nhanh chóng tháo dải lụa bên hông, buộc thật chặt phần đùi trên của Đỗ Tử Bân, khàn giọng hét gọi: “Có ai không, mau đến giúp với...”

Đỗ Tử Bân sắc mặt trắng bệch, mồ hôi trán túa ra không ngừng, bắt đầu xuất hiện triệu chứng hư thoát[1].

[1] Thuật ngữ trong Trung y, chỉ việc hạ đường huyết do mất máu hay mất nước.

Vết thương rất sâu, máu vẫn ồ ạt chảy, Vân Ánh Lục cời y bào rịt chặt để cầm máu. “Không sao đâu, không sao đâu, tôi nhất định sẽ cứu anh...”

Vừa nói nước mắt vừa rơi lã chã.

Đỗ Tử Bân mê man nhìn cô, muốn an ủi vài câu, nhưng lại không nói nổi. Đám lính bắt trời nhóm người Ba Tư rồi quay lại khiêng Đỗ Tử Bân vào xe ngựa của Thác Phu, nhanh chóng quay về thành.

Vân Ánh Lục sợ quay về thái y viện sẽ làm kinh động đến Lưu hoàng thượng nên sai binh lính đánh xe chạy về hướng nhà họ Đỗ.

Đoàn người chia làm hai ngả, một ngả tới nha môn bộ Hình giao nộp phạm nhân, một ngả đưa Đỗ đại nhân về Đỗ phủ. Trong lúc binh lính khiêng Đỗ Tử Bân vào Đỗ phủ, Vân Ánh Lục cả người đầy máu chạy về nhà lấy hòm thuốc. Người trông cửa trợn mắt lú lỏi nhìn cô chạy thẳng vào khuê phòng xách hòm thuốc rồi lại vội vàng chạy ra ngoài. Trúc Thanh đuổi theo sau hỏi có chuyện gì, cô cũng không đáp lời, chạy thẳng sang Đỗ phủ bên cạnh.

Đỗ viên ngoại thấy con trai chảy nhiều máu như vậy, sợ tới mức ngồi cũng không vững. Vân Ánh Lục sai gia nhân đỡ ông ra ngoài, rồi cắt đặt người đun nước, người chuẩn bị băng gạc.

Lão gia nhân bê tới một thùng nước ấm, lập cập tới mức thiếu chút nữa đánh đổ cả thùng nước vào người Vân Ánh Lục. Cô mệt mỏi cho ông ta rời khỏi phòng, một mình xử lý ca bệnh.

Cô cầm kéo, định cắt bỏ ống quần của Đỗ Tử Bân. Hắn đang đau tới mức không mở nổi mắt nhưng vẫn cố sức giữ chặt tay cô, ngăn cản.

“Bây giờ tôi phải cắt bỏ ống quần của anh thì mới có thể xử lý vết thương cho sạch sẽ được”. Cô nhẹ nhàng giải thích.

Đỗ Tử Bân không biết do sốt hay vì nguyên nhân khác mà mặt mày đỏ bừng, mặc kệ Vân Ánh Lục nói gì, hắn vẫn không chịu buông tay. Linh quang chợt lóe, Vân Ánh Lục đột nhiên hiểu ra lý do. “Đỗ đại nhân, tôi là thầy thuốc, trong mắt không phân biệt nam nữ. Anh không cần nghĩ nhiều làm gì, cứ để tôi điều trị cho anh đi đã”.

Làm thế này thì có khác gì khóa thân trước mặt Vân Ánh Lục đâu. Việc này đối với Đỗ thượng thư lạnh lùng đạo mạo mà nói, còn không bằng một đao đâm chết hắn luôn cho rồi!

Vân Ánh Lục vốn không câu nệ gì, nhưng nhìn thấy Đỗ Tử Bân xấu hổ quần bách như vậy, cô cũng không khỏi luống cuống. Thế nhưng việc trị thương là cần kíp, để càng lâu càng nguy hiểm đến tính mạng, cô đành bôi một ít ma phi tán lên mũi hắn, Đỗ Tử Bân khẽ nhấp nháy mắt mấy cái rồi chìm vào mê man.

Chiếc kéo trong tay cô cũng run bần bật.

Đây không phải lần đầu tiên Vân Ánh Lục nhìn thấy cơ thể đàn ông, thế nhưng chưa lần nào cô bối rối như lúc này. Một lúc lâu sau, cô mới xử lý được vết thương, khuôn mặt đỏ hồng như ráng chiều trước bão.

Đỗ Tử Bân vốn rất khỏe mạnh cường tráng, mất nhiều máu như vậy mà cũng không sốt cao. Dưới bàn tay thần kỳ của Vân thái y, hắn ngủ ngon lành, trên mặt không hiện lên chút đau đớn nào.

Vân Ánh Lục hồi phủ rửa mặt chải đầu xong lại quay lại nhà họ Đỗ, định bụng sắc thuốc bồi bổ khí huyết cho Đỗ Tử Bân. Lúc này

mặt trời đã hừng ở phía đằng đông.

Trong lúc chờ thuốc, cô nhìn quanh căn phòng của Đỗ Tử Bân, phát hiện trên thư án có hai chiếc trâm của con gái, ngoài ra còn có một bài thơ được viết trên giấy điệp, ngôn từ suốt mượt y hệt cô Lâm[2] không ồm mà rên, nhẹ than khẽ trách, bút tích tựa mây vờn gió thoảng, tuyệt đẹp vô song.

[2] Chỉ nhân vật Lâm Đại Ngọc trong tác phẩm Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần.

Trong phòng Đỗ Tử Bân sao lại có đồ của con gái chứ? Vân Ánh Lục cầm chiếc trâm lên ngắm nghía.

Trên giường Đỗ Tử Bân chậm rãi mở mắt, trong nắng mai nhàn nhạt, hần nhìn thấy trong phòng có một bóng người mảnh khảnh đang ngồi bên thư án. Thật không thể tin được, không thể tin được.

Hần nhắm mắt rồi mở mắt ra lần nữa, khóe miệng cong lên thành một nụ cười. Đúng là nàng rồi, tiểu nha đầu hần mong nhớ ngày đêm. Trong lòng bỗng dâng lên niềm xúc động khó tả, hần không muốn trấn áp câu hỏi đầu đầu suốt bao năm qua nữa.

“Vì sao từ hôn với ta, Ánh Lục?” Hần hắng giọng, khẽ hỏi.

Từ trước tới giờ, Đỗ Tử Bân luôn gọi cô là Vân thái y hoặc Vân tiểu thư, ngữ khí có phần lạnh lùng lãnh đạm, không ghét bỏ nhưng cũng chẳng vui mừng.

Vậy mà hôm nay hần đột nhiên gọi cô là Ánh Lục khiến cô cảm thấy không được tự nhiên, tim đập loạn không ngừng, giống như vừa làm chuyện xấu.

Tần Luận cũng gọi cô là Ánh Lục, nhưng sao cô không có cảm giác như thế này?

Cô chậm rãi xoay người, bóng hắt của tấm bình phong trước giường vừa vạn che khuất Đỗ Tử Bân khiến cô không sao nhìn rõ vẻ

mặt của hắn, nhưng qua tiếng thở gấp gấp, cô biết hắn tha thiết muốn biết nghe câu trả lời của cô như thế nào.

Vì sao phải từ hôn?

Có khi phải gọi một cuộc điện thoại tới thời hiện đại để hỏi Co Uyên Bạch thì mới có đáp án chuẩn xác, nhưng trước mắt hệ thống cáp quang vẫn chưa có nên cô đành bịa đại ra mấy lý do.

“Vị địa vị của chúng ta quá chênh lệch, tôi... không thể trèo cao thế được. Người xứng với thượng thư bộ Hình hắn phải là công chúa thiên kim. Tôi biết thế nên đã chủ động từ hôn”. Vân Ánh Lục suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc cũng tìm ra câu trả lời tạm chấp nhận được.

Đỗ Tử Bân nản lòng nhắm mắt, “Khi nàng từ hôn, ta còn chưa làm thượng thư bộ Hình!”

Vân Ánh Lục mân mê mấy đầu ngón tay, âm thầm tự trách mình sao có thể không đọc kỹ đề bài đã vội đưa ra đáp án.

“Đỗ đại nhân, anh nhìn xem”. Vân Ánh Lục đứng dậy, dếm lại chăn cho hắn, nhìn thấy đôi mắt bức người của Đỗ Tử Bân, tim cô càng lúc càng đập mãnh liệt.

“Tôi không cao bằng anh nên không thể nâng khay ngang mày, chân không dài bằng anh nên không theo kịp bước, nghề nghiệp khác biệt khó có tiếng nói chung. Tôi vừa ngốc nghếch vừa chán ngắt...”

“Đừng nói nữa”. Đỗ Tử Bân đột nhiên ngắt lời cô, “Người chán ngắt, ngốc nghếch kia phải là ta mới đúng. Ta cục mịch thô thiển, không hiểu phong thơ nhã từ. Ánh Lục, nàng ghét ta, đúng không?”

“Không, tuyệt đối không, tôi không ghét anh chút nào. Ngược lại, tôi rất thích anh, tin cậy anh, tôn trọng anh. Tôi...” Cô ghen lời nhìn Đỗ Tử Bân. Hắn chống người ngồi dậy, nắm lấy bàn tay cô đang để trên chăn, đặt lên ngực mình. Tim hắn đập rất nhanh, lồng ngực

rộng lớn rần chắc... Vân Ánh Lục đột nhiên cảm thấy vô cùng khó thở. Một thứ cảm giác lạ lẫm xâm chiếm lấy cô khiến cô chỉ muốn chạy trốn.

Hắn sao có thể buông cô được?

Đỗ Tử Bàn nhìn gương mặt đỏ hồng của Vân Ánh Lục, đột nhiên cảm thấy vô cùng mạnh mẽ.

“Ánh Lục... nàng có thích ta chút nào không?” Đỗ Tử Bàn hỏi.

Giọng nói ôn nhu mang theo chút mê lực khiến Vân Ánh Lục bất giác gật đầu.

Nàng không ghét hắn, vậy là thích hắn sao?

“Ánh Lục!” Đầu óc Đỗ Tử Bàn vui mừng nở hoa, thân thể cũng không hề thấy đau đớn, vô thức gọi tên nàng.

Đôi mày dài đẹp như cánh bướm, đôi mắt to tròn tựa trân châu đang ngượng ngùng nhìn hắn. Ánh Lục, đúng là Ánh Lục đang ở ngay trước mặt hắn, gần như vậy, thân thiết như vậy.

Đỗ Tử Bàn vươn tay ôm lấy Vân Ánh Lục, nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng. Những sợi tóc đen mềm trượt qua lòng bàn tay hắn cùng với bàn tay nhỏ nhắn mềm mại. Đỗ Tử Bàn cúi đầu khẽ kháng hôn nhẹ làn mi mịn màng như nhung của nàng, Vân Ánh Lục vốn đã xấu hổ đến thở mạnh cũng không dám, lúc này lại càng chui sâu vào lồng ngực hắn.

Đỗ Tử Bàn khẽ cười vui sướng, thỏa mãn như nắm được toàn bộ thế gian.

Đỗ Tử Bàn say sưa ngắm nhìn bàn tay của Ánh Lục. Bàn tay nhỏ như vậy, trắng như vậy, mềm như vậy lại có thể làm thơ, vẽ tranh, khám bệnh, lúc nào cũng tự tin như thể mình không gì là không làm được vậy. Thế nhưng rõ ràng nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ, mơ hồ không rõ tình cảm của chính mình.

“Ánh Lục, khi còn nhỏ, ta thường ở trong phòng này nghe thầy dạy nàng ngâm thơ, nàng vô cùng thông minh, không tới mấy ngày đã quay sang hỏi ngược lại thầy. Cứ thế phụ thân nàng không biết phải đổi biết bao nhiêu thầy dạy cho nàng. Bất kể chữ nghĩa khó đọc, buồn tẻ tới đâu, Ánh Lục nàng đọc hai lần là đã có thể xuất khẩu thành thơ, khiến bao người phải thán phục. Khi đó ta đã nghĩ, nếu có một ngày có thể cùng nàng đắp lò nấu rượu, ngâm gió nguyệt trăng, đập tuyết tìm mai, cầm sắt hòa âm thì tốt biết bao. Ngày ngày ta cũng đứng bên này tường, hi vọng Ánh Lục nàng mau mau lớn lên để ta nói với phụ thân sang Vân phủ cầu hôn. Rốt cuộc hôn sự cũng đã được định đoạt, thế nhưng...” Đỗ Tử Bân vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ánh Lục, thở dài. “Ngày nàng một hai đòi từ hôn đó, ta cả đêm không chợp mắt, cứ ngồi im lìm cho đến khi tay chân lạnh toát”.

“VẬY... vậy vì sao anh lại đồng ý từ hôn chứ, lúc đó em còn bé, suy nghĩ chưa chín chắn, nhưng anh thì đã là người lớn rồi!” Vân Ánh Lục ngẩng đầu thắc mắc.

“Ta không muốn ràng buộc nàng, chỉ cần nàng thấy hạnh phúc chuyện gì ta cũng đồng ý với nàng, hơn nữa ta cũng có lòng tự tôn của riêng ta.” Đỗ Tử Bân cười chua xót, “Nhưng lúc đó ta thật sự rất khổ sở, bao nhiêu ngày ăn không ngon ngủ không yên. Sau đó ta hạ quyết tâm xây dựng tiền đồ để làm Ánh Lục nàng hồi tâm chuyển ý”.

Vân Ánh Lục nhìn thẳng vào Đỗ Tử Bân, “Anh thật sự vì em mà ăn không ngon, ngủ không yên?”

Đỗ Tử Bân lảng tránh ánh mắt cô, xấu hổ hắng giọng. “Đúng thế, lại làm nàng chê cười rồi, phải không?”

Vân Ánh Lục nhẹ nhàng lắc đầu, “Chưa từng có ai đối với em như vậy, em thực sự kinh ngạc và... vui vẻ”.

Trong lòng Đỗ Tử Bân hóa ra cô quan trọng đến vậy sao.

“Hôm nà^{ng} cắt tay tự sát, ta cũng trắng đêm không ngủ, hoảng sợ như thể đánh mất tất cả mọi thứ trên đời. Buổi tối hôm phùng cửu, trời đổ mưa sầm sập, nà^{ng} bảo muốn từ hôn với Tần công tử nhưng rồi cả đêm không về, cả đêm đó ta lại không ngủ, trái tim như rơi thẳng xuống hầm băng. Ánh Lục, sau này không được làm ta kinh sợ như vậy nữa, được không?” Hắⁿ dịu dàng hôn tay nà^{ng}.

“Yêu em như vậy, vì sao không nói cho em biết?” Vân Ánh Lục khẽ khàng hỏi. Cô vừa bối rối vừa mừng vui, bao nhiêu cảm xúc đan xen rối rắm trong lòng.

Vân Ánh Lục tự sát, không phải không chịu nổi sự thật Đỗ Tử Bân trở nên xuất chúng hơn mình, mà có lẽ là sợ hãi người này không còn thuộc về mình nữa, bằng không sao cô ấy lại có thể làm chuyện ngốc nghếch như vậy.

Từ hôn là do Vân Ánh Lục ngày xưa nhất thời hờn dỗi Đỗ Tử Bân không chịu biểu đạt tình ý với mình. Còn Vân Ánh Lục bây giờ nhất định sẽ nuối tiếc cả đời nếu không nắm tay Đỗ Tử Bân đi tới trọn đời!

Chưa kịp vạch trần bộ mặt thật của Đường Giai, thì Vân Ánh Lục thực sự đã giúp cô thỏa nguyện. Vậy chẳng phải cô cũng nên thực hiện mong ước của cô ấy sao? Cũng không hắⁿ thể, giờ phút này, trái tim cô đập dồn như trống trận, hai má đỏ bừng như lửa đốt, chẳng phải đây chính là biểu hiện của tình yêu sao?

“Ánh Lục, bây giờ ta nói có được không?” Có một số việc, đàn ông sinh ra không cần dạy cũng biết, tỷ như việc bày tỏ tình cảm với người mình yêu.

“Nhưng... phải đợi hủy bỏ hôn ước với Tần công tử đã”. Vân Ánh Lục lắp bắp nói.

“Chuyện đó cứ để ta giải quyết. Ánh Lục, chỉ cần nà^{ng} hiểu tấm chân tình của ta thì ta cũng sẽ không bận tâm tới thể diện mà giành

lại nàng từ tay người khác.” Đỗ Tử Bân cúi xuống bên tai cô, dịu dàng thì thầm.

“Vân tiểu thư, thuốc sắp cháy rồi.” Lão gia nhân đứng ở ngoài cửa gọi to.

Vân Ánh Lục vội bật dậy chạy ra ngoài xem ấm thuốc. Đỗ Tử Bân nhìn theo bóng dáng cô, mỉm cười hạnh phúc.

Được mỗi lương duyên này, đòi người còn gì nuôi tiếc.

Lại phải thay bằng. Đối với Vân Ánh Lục và Đỗ Tử Bân mà nói, chuyện này còn hơn cả việc bị tra tấn.

Tình cảm như lửa nóng sớm đã vượt qua nỗi đau thân thể, khi Vân Ánh Lục ngại ngừng chạm khế vào vết thương, Đỗ Tử Bân vội giữ tay cô lại. “Nàng bảo gia nhân mời đại phu đến đây đi!”

Cô cắn môi, đỏ mặt gật đầu.

Nếu đương lúc thay bằng, bản năng đàn ông của hắn trời dậy thì thật mất mặt.

“Ta nghĩ bộ dạng đó... vẫn nên đợi đến khi động phòng hoa chúc thì hơn!” Đỗ Tử Bân khế thì thảo.

Không khí trong phòng đột nhiên vô cùng ám muội.

Vân Ánh Lục tay chân thừa thãi, hết ngẩng lên rồi lại ngó xuống, chợt ánh mắt cô neo đậu về phía chiếc trâm cài tóc và tờ giấy điệp trên thư án.

“Đây là...” Cô tò mò hỏi.

Đỗ Tử Bân kéo cô ngồi xuống mép giường. “Nàng không nhớ sao, chiếc trâm kia nàng làm rơi khi cố nhào người qua bờ tường lúc nhỏ, mỗi khi nhớ nàng ta lại lấy nó ra ngắm. Còn bài thơ kia nàng giả danh làm Vân Nhĩ Thanh công tử để viết tặng nữ tử thanh lâu. Tuy ý tứ không sâu ẩn, nhưng ngôn từ tuyệt đẹp, tình cảm phong phú. Ánh Lục, tuy nàng mang phận nữ nhi, nhưng tài năng thật sự

khiến ta nề phục. Khi nào có thời gian, chúng ta cùng nhau ngâm thơ vịnh từ, có được không?”

“Hả?” Ngâm thơ vịnh từ, Đỗ Tử Bân muốn lấy mạng cô sao?

“Chuyện này... chuyện này để sau hẵng nói, bây giờ dưỡng thương quan trọng hơn. Đúng rồi, Đỗ đại nhân, vụ án của Cổ Lệ, anh định xử lý như thế nào?” Cô vội chuyển đề tài.

“Còn gọi ta là Đỗ đại nhân sao?” Hắn nhéo cánh mũi xinh xắn của cô, “Gọi là Đỗ đại ca, hoặc là Tử Bân đi”.

“Tử Bân...” Cô lẩm nhẩm cái tên còn có chút xa lạ này.

“Thác Phu đã bị bắt về bộ Hình quy án, nhưng vì hắn là người Ba Tư nên phán án sẽ không nặng lắm, chỉ là lấy cớ để giải thích với quốc vương Ba Tư về cái chết của Cổ Lệ thôi. Hiện tại trong tay chúng ta có thư từ Cổ Lệ và Thác Phu lén trao đổi với nhau, nếu giao những lá thư này ra, quốc vương Ba Tư ắt sẽ không dám có nửa điểm thắc mắc, thế nên ta mới bắt Thác Phu về. Sau khi qua được cửa ải của quốc vương Ba Tư, chúng ta sẽ từ từ giảng mối bắt hung thủ”.

“Anh còn hoài nghi em không?” Vân Ánh Lục ngây ngốc hỏi.

Đỗ Tử Bân bất đắc dĩ mỉm cười, “Trái tim con người ta quả thực có rất nhiều chuyện thật khó lý giải. Hôm qua dù tất cả những điểm đáng ngờ đều hướng tới nàng, ta vẫn tin nàng không liên quan gì đến chuyện này. Hoàng thượng cũng đã nói kẻ sát hại Cổ Lệ chưa chắc là đám phi tần tranh giành sủng ái ở hậu cung, mà có lẽ là người muốn khơi mào chiến tranh giữa Ngụy quốc và nước Ba Tư”.

“Lưu hoàng thượng thật thông minh, mới chỉ nhìn qua đã đưa ra được lập luận sắc sảo như vậy”. Vân Ánh Lục che miệng ngáp dài, mí trên mí dưới đã bắt đầu muốn đoàn tụ.

“Không thông minh sao có thể trấn áp được bá quan văn võ chứ? Trong triều, hai vị tả, hữu thừa tướng đối nghịch với nhau như nước

với lửa, thế lực của bọn họ còn do hoàng thượng chống...” Đỗ Tử Bân cảm thấy người trong lòng mình bỗng nhiên không hề nhúc nhích, cúi đầu nhìn thì thấy Vân Ánh Lục đã ngủ say.

Hắn thương yêu mỉm cười, không dám cử động sợ làm nàng tỉnh.

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, lão gia nhân mang đồ điểm tâm vào, lúng túng không biết nhìn vào chỗ nào. Đỗ Tử Bân cũng thấy rất khó xử, đành hắng giọng bảo ông lão sai xa phu tới nha môn bộ Hình thông báo, hôm nay hắn bị thương nên không đến được, đồng thời dặn thư lại ở nha môn tiến cung tới phủ Nội vụ thông báo tối hôm qua Vân Ánh Lục bận trị thương cho hắn nên không thể tiến cung.

Lão gia nhân mới vừa đi ra ngoài một lát, cửa phòng lại bị đẩy ra.

Trúc Thanh đợi mãi không thấy tiểu thư về phủ đành chạy tới nhà họ Đỗ hỏi thăm. Đại thúc trông cửa nói Vân tiểu thư đang trị thương cho Đỗ công tử ở trong phòng. Nàng nhón chân định gọi tiểu thư thì đã nhìn thấy tiểu thư nằm gọn trong lòng Đỗ công tử, vô cùng thắm thiết.

Nàng sợ tới mức phải lấy tay bịt miệng, vội vàng xoay người chạy về phủ như ma đuổi. Trời ơi, tiểu thư thừa dịp Đỗ công tử bị bệnh, đã... đã... rồi sao? Giờ ván đã đóng thuyền, gạo đã nấu thành com, vậy Tần công tử đáng thương thì sao đây?

“Lão gia, phu nhân...” Trúc Thanh không ngừng la hét chạy về Vân phủ. Chỉ chốc lát, Vân phủ náo loạn như ong vỡ tổ.

Mà bên này, Vân Ánh Lục chỉ nhú mày khẽ thở nhẹ, rồi lại rúc sâu vào lòng Đỗ Tử Bân.

Chương 38: Lòng người khó dò

Hoàng cung Đông Dương.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói chang thiêu đốt mặt đất khô nẻ, La công công tay cầm phất trần, vừa chạy vừa lau mồ hôi, miệng không ngớt oán hận thời tiết điên rồ.

“Mau ra xem La công công đã trở về chưa?” Còn chưa tới cửa ngự thư phòng, ông đã nghe thấy tiếng hoàng thượng nóng nảy sai phái đám tiểu thái giám, La công công vội hắng giọng bẩm báo: “Hoàng thượng, lão nô đã quay về”.

Lưu Huyền Thần hạ bút son trong tay xuống, ngẩng đầu lên hỏi. “Vân thái y đã hồi cung chưa?”

“Bệ hạ, lão nô vừa mới được phủ Nội vụ thông báo hôm nay Vân thái y xin nghỉ phép. Do tối qua cùng Đỗ đại nhân truy bắt tội phạm, rồi còn trị thương cho Đỗ đại nhân nữa nên cả đêm không ngủ”.

Lưu Huyền Thần đứng bật dậy. “Người nói Vân thái y và Đỗ đại nhân ở chung với nhau cả đêm?”

La công công cụp mắt, bình tĩnh nói rõ sự tình. “Nghe nói còn có rất nhiều binh lính nữa ạ”.

Lưu Huyền Thần vỗ mạnh xuống bàn, sắc mặt nghiêm lại. “Đỗ Tử Bân thật sự quá hoang đường, truy bắt tội phạm bỏ trốn cần gì phải đưa một cô gái đi cùng? Cô nam quả nữ ở chung còn ra thể thống gì nữa? Sách vở thánh hiền của hắc đầu hết cả rồi, không để ý gì tới danh tiết của tiểu thư nhà người ta sao?”

Càng nói hắc đầu càng tức giận, thư án như muốn gãy nứt dưới sức nặng của tay hắc đầu.

La công công cúi đầu, không dám tùy tiện nói tiếp. Hoàng thượng quả thực rất sủng ái Vân thái y, từng giờ từng khắc không muốn bỏ

sốt tin tức nào. Mới sớm ngày ra hoàng thượng đã giục ông chạy tới thái y viện mấy lần chỉ để xem Vân thái y đã tới chưa, vừa nghe nói không đi làm đúng giờ, đã nôn nóng như kiến bò trên chảo nóng. Đến Cố thực nghi chết thảm đang nằm trong quan tài bằng, hoàng thượng cũng chẳng thèm nhắc tới nửa câu. Dem so ra thì đến người chết cũng phải uất nghẹn.

“Hoàng thượng, vi thần đã trở về”. Giọng nói của Giang Dũng vang khắp ngự thư phòng. Hắn là ngự tiền đối đao hộ vệ, bình thường không cần thông báo vẫn được phép trực tiếp vào ngự thư phòng và tấm điện của hoàng thượng để báo cáo.

Con giận của Lưu Huyền Thần dần bình ổn lại. “Sao, điều tra đến đâu rồi?”

Giang Dũng ngẩng đầu bẩm báo. “Tần công tử họ Tần tên Luận, lại đại thiếu gia của tiệm thuốc Tần thị và hiệu quan tài Tần thị trong thành Đông Dương, khôn khéo lợi hại, người trong thành đánh giá hắn rất cao. Vân thái y vừa mới định hôn ước với hắn, nhưng khi Ấn phi nương nương sinh hạ công chúa, vi thần chính mắt trông thấy hắn cùng Vân thái y tới Từ Ân tự đi xuống nên hai người họ hắn là đã quan biết từ trước. Mỗi khi được nghỉ phép, Vân thái y lại tới tiệm thuốc Tần thị để chữa bệnh từ thiện”.

“Ha ha, tiệm thuốc và hiệu quan tài, còn chữa bệnh từ thiện nữa chứ, đúng là phối hợp hoàn hảo”. Lưu Huyền Thần lạnh lùng nhếch mép, “Có vẻ như Vân thái y không muốn làm thái y nữa, mà muốn làm bà chủ hiệu quan tài nhỉ!”

“Hoàng thượng, khi vi thần điều tra Tần công tử, có phát hiện ra một chuyện lạ”. Giọng Giang Dũng đột nhiên trở nên nghiêm trọng, “Ngày hôm qua Tần công tử và tổng quản phủ Tề vương gặp nhau, hai người mật đàm mấy canh giờ liền mới đi ra”.

“Cái gì?”, sắc mặt Lưu Huyền Thần tối sầm lại, “Không phải, không phải đâu!” Hắn thật không dám tin, suýt nữa thì đứng không

vững.

“Chẳng lẽ tất cả những chuyện này đều là mưu tính từ trước sao?”

Giang Dũng mím chặt môi. “Vi thần cũng đã suy tính mãi trong lòng nhưng không dám vội vã kết luận. Nhưng Tần công tử quen biết người của phủ Tề vương là có thật, Vân thái y là vị hôn thê của Tần công tử cũng là thật. Nếu Vân thái y tiến cung là có mưu đồ từ trước thì cô ta quả là có tài che giấu. Gần đây trong cung xảy ra một số chuyện kỳ lạ, cũng trùng khớp với thời gian cô ta tiến cung”.

“Trẫm không tin, không tin!” Lưu Huyền Thần lăm bắm một mình.

Vân Ánh Lục không thể nào là người của Tề vương được. Nếu có, nàng ấy đã sớm ra tay hạ độc giết chết hắn. Nhất định không phải là Vân Ánh Lục, nàng ấy ngay cả lấy lòng hắn cũng không biết, một câu nịnh bợ cũng không nói nổi. Chính vì thế hắn mới chú ý tới nàng, quý trọng nàng, bảo vệ nàng. Nếu ngay cả nàng cũng lừa dối hắn, thì trên đời này còn người nào có thể tin được đây?

“Vi thần cảm thấy trước khi mọi chuyện được điều tra rõ ràng, có lẽ hoàng thượng nên đề phòng Vân thái y thì hơn. Hiện tại Tề vương đã giăng lưới khắp mọi ngóc ngách, chỉ đợi sơ hở của chúng ta để ra tay. Rất nhiều chuyện chúng ta chỉ có thể đoán, còn bản thân Tề vương thì lại biết rõ”.

Lưu Huyền Thần rối loạn thần trí, mọi suy tính dồn dập ập đến trong đầu.

Hôm đó sau khi khám cho Tề vương xong, những lời nàng ấy nói có bao nhiêu phần trăm sự thật, cả việc ám sát trên đường về là do Tề vương tung hỏa mù để hắn thêm tin nhiệm nàng sao? Nếu cứ thế mà suy diễn thì lời Viên Diệc Ngọc nói rất có thể là sự thật. Còn cả chuyện hắn dẫn nàng tới phủ Ngụ hữu thừa tướng để trị thương cho Ngụ Tấn Hiên, chuyện của Mạn Lăng. Tề vương cũng biết rồi sao?

Lưu Huyền Thần không dám nghĩ thêm nữa, sau lưng toát đầy mồ hôi lạnh.

Vân Ánh Lục thật sự là do thám của Tề vương ở trong cung sao?

Tất cả đều là nước cờ của Tề vương sao?

Trái tim Lưu Huyền Thần giống như bị bóp nghẹt, đau đớn khôn cùng.

“Hoàng thượng, người có y thuật cao minh nếu muốn hạ độc hại ai đó, không nhất định phải một liều chết ngay lập tức, cô ta có thể ngấm ra tay để một hai năm nữa độc cần mới phát tác”. Giang Dũng ngừng một lát rồi nói thêm. “Đêm hôm Kì tả thừa tướng đến Linh Vân các uống hoa tửu, Vân thái y sao cũng tình cờ có mặt ở đó? Nếu muốn hẹn hò cùng Tần công tử, sao không đến hoa viên của Tần phủ, Vân phủ mà phải tới nơi trăng hoa như bản đó, chuyện này hoàng thượng không thấy kỳ lạ sao? Thị vệ theo dõi Kì tả thừa tướng đã bẩm báo với vi thần, đêm đó Kì tả thừa tướng và Viên nguyên soái chỉ uống hoa tửu suông, hoàn toàn không nhắc gì đến chuyện khác, chẳng lẽ bọn họ biết hoàng thượng cũng ở đó? Tin tức này là do ai làm lộ?”

Lưu Huyền Thần nheo mắt nhìn xoáy vào Giang Dũng. “Giang thị vệ, nghe khanh phân tích như vậy, dường như có thể khẳng định Vân thái y chính là người của Tề vương?”

La công công đứng bên đột nhiên rung mình ớn lạnh.

“Tâu hoàng thượng, vi thần không khẳng định! Chỉ là xung quanh Vân thái y có rất nhiều dấu hiệu tình nghi nhưng vi thần không có chứng cứ cụ thể”.

“Vậy khanh nói xem sau này phải làm thế nào?”

“Lấy tĩnh chế động, chúng ta tuyệt đối không được đánh rần động cỏ, yên lặng quan sát nhất cử nhất động của Vân thái y xem sao”. Giang Dũng đồng ý đáp.

Lưu Huyền Thần nghiêm nghị gật đầu. “Được, Giang thị vệ, khanh tạm gác tất cả mọi chuyện, sau này một ngày mười hai canh giờ, khanh không được phép rời Vân thái y quá mười bước”.

Giang Dũng ngạc nhiên ngẩng đầu. “Hoàng thượng, làm như vậy không phải là giống trống khua chiêng khiến người của Tề vương nhận ra dụng ý của chúng ta sao?”

“Đúng rồi, mục đích của trẫm là muốn hắc biết trẫm đang theo dõi hắc”. Lưu Huyền Thần lạnh lùng trả lời rồi nhanh chóng mỉm cười tự lự. Giang Dũng bất đắc dĩ cúi đầu nhận lệnh: “Vi thần tuân chỉ!”

Viên Diệc Ngọc nhắc tà váy, bước từng bước lên cầu thang. Tiến cung cũng đã được một thời gian nhưng nàng vẫn chưa thể quen với việc mặc váy dài loét quét như thế này.

Ấn Tiểu Yên đang ngồi đọc sách ngoài lộ đài, trên gương mặt xinh đẹp là nụ cười tươi tắn như hoa.

“Tỷ tỷ không thấy bức mình sao, hoàng thượng sao có thể đối tốt với một thái y quèn như thế chứ?”

Ấn Tiểu Yên ra hiệu cho nàng ngồi xuống rồi chậm rãi an ủi: “Muội vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện hôm qua à? Ôi, lòng dạ đàn ông biết làm sao được, một khi họ đã thích ai thì dù có là heo nái thì cũng thành Điêu Thuyền cả thôi”.

“Bộ mắt hoàng thượng có vấn đề sao? Phi tần chúng ta sao có thể không bằng một thái y hèn mọn cơ chứ? Luận về học vấn thì không bằng Nguyễn thực nghi, luận về võ nghệ thì không bằng muội, luận về dung nhan thì không so được với tỷ tỷ, luận về quyền rũ thì cũng chẳng bằng ả công chúa Ba Tư kia, nhưng sao hoàng thượng lại chỉ độc sủng cô ta. Hôm ở ngự y phường, cô ta làm hoàng thượng ngã tới hôn mê bất tỉnh vậy mà hoàng thượng cũng không một lời trách phạt, đổi lại là người khác thì chắc đã sớm thành ma rồi. A!” Viên

Diệp Ngọc đột nhiên mở lớn mắt, “Có phải hôm đó Cổ thực nghi lớn tiếng mắng cô ta trước mặt bao nhiêu người nên cô ta mới xuống tay hạ độc chết ả ta không? Như vậy thì, người kế tiếp gặp nguy hiểm không phải là tỷ sao?”

“Chuyện đó không phải do muội muội làm hay sao?” Ấn Tiểu Yên hạ giọng hỏi.

Viên Diệp Ngọc hoảng sợ, quay sang nhìn trần trời Ấn Tiểu Yên. “Tỷ nói gì vậy?”

“Ta nghĩ... Thôi quên đi, coi như ta chưa nói cả”.

Sắc mặt Viên Diệp Ngọc đột ngột thay đổi. “Tỷ tỷ, không phải tỷ nghĩ muội giết Cổ Lệ đấy chứ? Trời ơi, muội sao có thể làm chuyện ấy được? Muội ghét cô ta, muội thấy cô ta mặc đồ đen lén rời khỏi cung, thấy Vân thái y chuyển thư cho cô ta, nhưng chuyện này, không phải muội đã nói với tỷ tỷ rồi sao, chúng ta nắm lấy điểm yếu của Cổ Lệ để cô ta không dám quyến rũ hoàng thượng mà thôi. Hà có gì muội phải giết cô ta?”

“Không phải muội ra tay là được rồi”. Ấn Tiểu Yên thở dài, “Tỷ chỉ biết muội thấy cô ta lén tặng lễ vật cho thái giám phủ Nội vụ rồi thêm cả việc đánh nhau tranh sủng lần trước nên sợ muội nhất thời hồ đồ ra tay không tính toán thôi”.

Viên Diệp Ngọc kinh ngạc nhìn Ấn Tiểu Yên, mặt đột nhiên biến sắc: “Không xong rồi, tỷ cũng nghĩ như vậy thì chắc hoàng thượng cũng sẽ nghi ngờ muội. Phụ thân muội vừa mới bị tước mất binh quyền, hiện tại muội không còn ai chống lưng cả, hoàng thượng lại không thèm để ý lưu tâm đến muội. Tỷ tỷ, tỷ phải giúp muội”.

“Hôm đó không phải ta đã ra mặt nói giúp muội rồi sao? Tuy rằng hôm đó muội không hề ở trong tầm cung của ta”.

“Hôm đó sau khi uống một tách trà, muội bỗng nhiên buồn ngủ không sao cưỡng nổi. Khi tỉnh lại mới nghe cung nữ báo Cổ Lệ đã

chết”.

“Muội ấy, tính tình lúc nào cũng nôn nóng, bộp chộp. Đừng vì sự trong sạch của bản thân mà nóng lòng tìm người chết thay, thế thì sẽ chữa lợn lành thành lợn què đấy”.

“Vậy bây giờ muội nên làm gì?” Viên Diệc Ngọc giữ chặt tay Ân Tiểu Yên như vớ được cái phao cứu mạng.

“Ây da, ai bảo muội là muội muội tốt của ta, nếu ta không giúp muội thì ai giúp muội đây! Trong cung này, đâu thể lúc nào cũng dựa vào sự sủng ái của hoàng thượng, đôi lúc phải tự mình tìm đường sống cho mình. Hiện tại, tình thế của muội thực không tốt lắm, Viên nguyên soái chỉ trong một khắc đã bị lật sạch binh quyền, hoàng thượng lại sớm ghét bỏ muội, giấc mộng muốn thay đổi địa vị của muội, xem chừng rất khó đấy! Nhưng mà, ông trời không tuyệt đường sống của ai, muội có thực sự nghe lời ta không?”

Viên Diệc Ngọc gật đầu thật mạnh.

“Vậy thì được rồi, tỷ tỷ nhất định sẽ giúp muội. Cổ nhân có câu lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa béo, cha muội tuy thất thế nhưng thuộc hạ của ông ấy rất nhiều có phải không?” Ân Tiểu Yên đứng lên, nhìn mông lung về phía hoa viên muôn hồng nghìn tía.

“Đúng vậy, có rất nhiều tướng quân từng là thủ hạ của phụ thân”.

“Như vậy muội cũng không cần quá lo lắng, Viên nguyên soái nhìn xa hiểu rộng, có thể sẽ có chủ kiến hay cho muội. Chúng ta chỉ là nữ nhân quanh quẩn góc nhà, có những chuyện không thể dự liệu hết được đâu. Ngày mai đã là mười lăm rồi nhỉ?” Ân Tiểu Yên quay đầu lại hỏi Viên Diệc Ngọc. Viên Diệc Ngọc đắm chiêu gật đầu.

“Mười lăm hằng tháng, Kì nữ quan sẽ tiến cung giảng kinh. Bản cung nhớ ngài ấy quá!” Ân Tiểu Yên khẽ cười.

Chương 39: Tài nữ Sợ Thính

Ngày hôm nay của Vân Ánh Lục không tốt cho lắm.

Dựa vào người Đỗ Tử Bân ngủ cho tới lúc mặt trời lên cao ba con sào, còn thiếu chút nữa là đề lên chỗ đùi bị thương, nhìn thấy vết máu rịn qua lớp băng, cô xấu hổ đến mức không biết giấu mặt vào đâu. Đỗ Tử Bân độ lượng luôn miệng nói không sao nhưng rõ ràng là mặt mũi đã tím tái đi không ít, hơi thở cũng đứt quãng, mong manh.

Đúng lúc đó, lão gia nhân và đại phu đã tới, cô vội chạy một mạch ra khỏi Đỗ phủ, đỏ mặt tía tai chào hỏi Đỗ viên ngoại rồi cúi đầu đi thẳng về Vân phủ.

Nghênh đón cô là một trận bão tố long trời lở đất kéo dài từ lúc hừng đông tới tận bây giờ. Vân viên ngoại và Vân phu nhân dưới gối chỉ có độc một đứa con gái này nên vô cùng cưng chiều, bất kể con bé gây ra bao nhiêu tai họa cũng không nổi đánh, không nổi mắng, nhưng lần này thật sự không thể không lấy gia pháp ra mà dạy dỗ.

Đây... đây rốt cuộc là chuyện gì? Lúc trước thì sống chết đòi từ hôn với Đỗ công tử, giờ vừa đính hôn với Tần công tử được mấy ngày, con bé lại đột nhiên quay lại với Đỗ công tử, chằng chằng thiếp thiếp, quyến luyến không rời.

Vân viên ngoại tức giận gào thét, sao ta lại sinh ra đứa con gái không biết hổ thẹn như con, thật sự là gia môn bất hạnh, con làm cho cha không biết giấu cái mặt già này đi đâu, tin này truyền ra ngoài thì làm sao còn dám ngẩng mặt nhìn Tần gia đây? Nếu con thích Đỗ công tử, lúc trước vì sao phải từ hôn hả?

Vân phu nhân nước mắt giàn giụa, khóc như thể trời sập tới nơi, sụt sùi than vãn sinh con gái ra mà không biết dạy là lỗi của mẹ, bây

giờ trong lòng con muốn thế nào? Danh tiết khuê nữ là điều quan trọng, sao con có thể không có chút lòng tự trọng nào thế này, bây giờ biết giải thích với Tần công tử thế nào đây?

Vân Ánh Lục nhìn cảnh cha mẹ già đứt ruột khóc lóc như vậy cũng rất đau xót, nhưng ngẫm đi ngẫm lại vẫn thấy cần nói rõ quan điểm tình yêu của mình: “Con chỉ nằm cùng giường với Đỗ Tử Bân thôi mà, cái gì mà danh tiết không còn chứ? Còn nữa, chúng con đang trong giai đoạn yêu đương tìm hiểu, thân mật một chút cũng có gì lạ đâu. Về phần Tần công tử, con đã nói rõ với anh ta rồi, ba tháng sau sẽ hủy bỏ hôn ước”.

Cô bình tĩnh hồi đáp, không hề hay biết mình đang ở trong tâm bão.

Vân viên ngoại vùng lên hạ xuống gia pháp bao bận trước con gái, nhưng cuối cùng vẫn lại không nỡ: “Con đang nói mê sáng gì đấy, ai đồng ý cho con hủy bỏ hôn ước với Tần công tử. Ai cho phép con với Đỗ Tử Bân yêu đương với chẳng tìm hiểu. Trừ phi Đỗ gia tới cửa cầu thân, bằng không cha tuyệt đối không cho phép con gặp lại hắn ta nữa”.

Rốt cuộc Vân viên ngoại không thể không xuống nước, dù sao con gái mình và người tri thư đặt lễ như Đỗ công tử đã cùng chung giường, dù không có chuyện gì thì cũng là vợ chồng một nửa rồi. Và lại, danh tiết của Ánh Lục giờ đã không giữ được, không còn xứng với Tần công tử ôn nhuận như ngọc nữa rồi.

Vân phu nhân vừa khóc lóc vừa mắng mỏ mãi không thôi. Nhìn song thân vì mình chịu khổ như vậy, Vân Ánh Lục không tránh khỏi cảm giác tội lỗi.

Khóc lóc một hồi sinh mệt, Vân phu nhân nhìn gương mặt ngây thơ của con gái, ngẫm nghĩ trong lòng, Ánh Lục và Đỗ công tử có thể là tình cũ khó quên, lần lần một hồi rốt cuộc lại quay về điểm xuất phát. Thôi cũng đành vậy, chỉ thương cho Tần công tử một lòng

si mê Ánh Lục, cuối cùng lại xôi hỏng bỏng không. Vân phu nhân đành quay lại đe nẹt con gái nếu đã quyết từ hôn với Tần công tử, thì về sau phải một lòng một dạ với Đỗ công tử, không được phép gây thêm bất kỳ chuyện thị phi nào.

Vân Ánh Lục vui vẻ gật đầu.

Một hồi giông tố cuối cùng cũng mưa thuận gió hòa, yên ổn mà qua. Vợ chồng Vân viên ngoại thở vắn than dài thêm một lúc rồi trở về phòng, thương lượng tìm cách để mở miệng từ hôn với Tần gia.

Vân Ánh Lục rửa mặt lên giường ngủ tiếp. Trúc Thanh mặt lạnh như tiền, ngồi trên chiếc giường nhỏ đặt ngoài phòng. Từ lúc tiểu thư trở về phòng đến giờ, nàng vẫn chưa nói với cô câu nào.

Đến khi Vân Ánh Lục tỉnh dậy, Trúc Thanh vẫn không nhúc nhích, cũng chẳng ngó ngang đến cô. Vân Ánh Lục thừa hiểu Trúc Thanh đang bất bình thay cho Tần Luận nên cũng không dám quấy rầy, tự mình đánh răng rửa mặt, thay y bào. Đang định xách hòm thuốc ra cổng đi làm thì Trúc Thanh đột nhiên đứng phắt dậy, giằng lấy hòm thuốc, phăm phăm bước ra ngoài.

“Giang thị vệ?” Vân Ánh Lục vừa ra đến cổng đã thấy Giang Dũng mặt mũi rất hình sự đứng chờ sẵn ở bên ngoài.

“Từ hôm nay trở đi, sự an toàn của Vân thái y sẽ do ta phụ trách”. Giang Dũng rít qua kẽ răng mấy lời cần nói, ánh mắt cực kỳ bất mãn. Đường đường là thị vệ tứ phẩm vậy mà phải làm tùy tùng cho một tiểu thái y.

Vân Ánh Lục không biết hẳn tới giám sát cô nên rất thật lòng cảm ơn. Liếc mắt thấy cửa nhà họ Đỗ đang mở, cô dè dặt đề nghị. “Anh chờ tôi một chút, để tôi đi xem vết thương của Đỗ đại nhân thế nào đã”.

Cô không dám nhìn sắc mặt Trúc Thanh, cứ thế đẩy cửa đi vào.

Đỗ Tử Bân đã rời giường, sắc mặt tuy vẫn vàng vọt nhưng tinh thần đã khá hơn nhiều, thậm chí có thể tự mình bước mấy bước trong phòng. Lão gia nhân đang giúp hắn mặc quan phục, hắn cũng là người không chịu ngồi yên, vừa thấy tình hình sức khỏe tạm ổn đã một mực đòi đi đến bộ Hình.

“Ánh Lục, chờ ta một lát, để ta đưa nàng vào cung”. Chỉ mới vài canh giờ không gặp mặt đã tựa như cách biệt chốn nhân gian. Trong mắt, trong lòng đều tràn đầy tương tư, nhớ nhung.

Lão gia nhân biết ý lui ra ngoài, Vân Ánh Lục giúp Đỗ Tử Bân cài lại khuy áo, thắt đai dây lưng.

“Không cần đưa em đi đâu. Hoàng thượng đã phái Giang thị về tới đón em rồi, anh không được cử động nhiều nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc trị thương đây”. Cô dịu dàng lên tiếng, trên mặt thoáng có vết đỏ ửng, hiện rõ vẻ thẹn thùng của người thiếu nữ.

“Ánh Lục, nhớ ta sao?” Hắn hạ giọng, ôn nhu hỏi.

Vân Ánh Lục xấu hổ mím chặt môi, tim đập như hươu chạy. Đàn ông ấy mà, trời sinh ra được đấng chân lại muốn lân đấng đầu.

Khổng phu tử vì Nam Tử phu nhân[1] mà trái tim mềm đi một nửa, Đỗ Tử Bân hắn là học trò xuất sắc của Khổng phu tử, thế nên động tâm lay tình cũng không có gì sai trái. Đỗ Tử Bân cúi xuống gạt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán Vân Ánh Lục, rồi nhẹ nhàng đặt lên môi cô nụ hôn ngọt ngào.

[1] Nam Tử là phu nhân của Vệ vương. Khi Khổng Tử đến nước Vệ, tài năng và học vấn của ông đã làm xiêu lòng Nam Tử.

Vân Ánh Lục ban đầu có chút bối rối nhưng rồi cũng chịu ngoan ngoãn đón nhận.

Khi cô ra khỏi cổng Đỗ phủ, nhìn vẻ mặt tươi tắn như hoa nở, ánh mắt trong veo tựa nước nguồn của tiểu thư, Trúc Thanh không khỏi

cau mày nhú trán. Tần công tử à, anh tự mà lo liệu đi, Trúc Thanh không giúp được gì cho anh rồi.

“Đa tạ Giang thị vệ, gặp lại anh sau”. Đến cửa cung, Vân Ánh Lục lịch sự gật đầu chào Giang Dũng. Giang thị vệ không nói gì, tiếp tục duy trì khoảng cách mười bước, theo sát Vân thái y.

Vào đến thái y viện, quay lại vẫn thấy hắc đứng cách đấy không xa, Vân Ánh Lục thoáng chút giật mình. Nhưng Giang Dũng có vẻ không có ý gì xấu cả, cô đành xoay người lo việc của mình.

“Vân thái y, hôm nay chúng ta lại nghỉ”. Tiểu Đức Tử vui vẻ ra đón, hôm nay cậu ta mặc bộ y phục mùa hè mỏng do Mãn Ngọc tỷ tỷ đích thân khâu vá nên tâm tình vô cùng sáng khoái.

“Tôi lại thất nghiệp sao?” Vân Ánh Lục ngồi vào bàn, ngán ngẩm nhìn các thái y khác đang chuyện phiếm với nhau.

Bác sĩ gia đình và bác sĩ bệnh viện thật sự rất khác biệt. Bác sĩ gia đình có chức năng nâng cao sức khỏe, còn bác sĩ bệnh viện thì lại có nhiệm vụ chữa trị đủ các loại bệnh tật. Bác sĩ gia đình nhàn tới phát sợ, còn bác sĩ bệnh viện thì chỉ mong dưới chân mình gắn thêm bánh xe thì tốt.

“Hôm nay trong cung lại có tiết mục đặc biệt gì à?”

“Hôm nay là ngày mười lăm, là ngày Kì nữ quan tiến cung giảng kinh. Vân thái y, Kì nữ quan chính là tài nữ số một của triều Ngụy ta, học vấn uyên thâm, lại vô cùng xinh đẹp. Nếu không phải cô ấy một lòng hướng Phật thì có lẽ hoàng thượng cũng đã nạp làm phi tử rồi. Nhưng mà làm phi tần thì sẽ phải ở dưới Ngu hoàng hậu một bậc, phỏng chừng ngài ấy không cam lòng đâu ạ”.

“Ai không cam tâm ở dưới bản cung vậy?” Một giọng cười dịu dàng truyền tới, Ngu Mạn Lăng từ ngoài viện bước vào, mấy người trong phòng rầm rập đứng dậy thi lễ.

Tiểu Đức Tử đỏ bừng cả mang tai, Mãn Ngọc đứng bên ngoài tức giận trừng mắt nhìn cậu ta.

“Nô tài xin tự vả miệng mình để lần sau không nói xằng nói bậy sau lưng như vậy nữa.” Tiểu Đức Tử gio tay lên, chuẩn bị tự trừng phạt bản thân.

“Lòng dạ bản cung không hẹp hòi như vậy đâu, được rồi, nói đùa thôi, đừng tưởng thật”. Ngu Mạn Lăng túm túm ngăn lại, “Vân thái y, hôm nay nếu cô không có việc gì thì theo bản cung đến nghe giảng kinh đi”.

“Tôi... đi có thích hợp không?” Nghe giảng kinh là hoạt động giải trí thượng hạng của nữ tử hậu cung, một tiểu thái y như cô mà cũng chen chúc vào đó e sẽ không phù hợp cho lắm.

“Có gì mà không thích hợp, mau đi thôi!” Ngu Mạn Lăng kéo tay Vân Ánh Lục đi tới ngự hoa viên. Giang Dũng lặng lẽ bám sát phía sau.

“Giang thị vệ, hôm nay ngài không có công vụ cần làm à?” Ngu Mạn Lăng kinh ngạc hỏi.

“Nương nương, vi thần đang thực hiện công vụ đấy ạ”. Giang Dũng thở dài ta thán. Một nam tử hán tiêu phí thời gian sức lực cùng đám nữ nhân trong ngự hoa viên, thật chỉ muốn rút kiếm tự vẫn cho rồi.

Phi tần hậu cung không được phép can thiệp triều chính, nên Ngu Mạn Lăng không truy vấn gì thêm, nàng quay đầu nhìn Vân Ánh Lục có ý muốn hỏi nhưng Vân thái y cũng nhún vai ra chiều không hiểu.

Trong ngự hoa viên, phi tần cung nữ tụ hội tốp năm tốp ba, ngắt liễu hái hoa, riu rít bàn luận.

Đứng trên cầu gỗ gần đó, Ngu Mạn Lăng nhìn xuống mặt nước gợn sóng lăn tăn phản chiếu bóng hình gầy guộc của mình, không

khỏi tự mình thương lấy mình. “Còn ba ngày nữa là đến lễ thành hôn của đại ca. Vân thái y, hôm đó cô có thể tới Trung Cung ở cùng bản cung không? Bản cung sợ mình sẽ không chịu đựng nổi”. Ngu Mạn Lăng buồn bã nói.

Vân Ánh Lục nắm lấy bàn tay mảnh dẻ của nàng, gật đầu đồng ý.

“Vân thái y, phận người vốn dĩ rất nhỏ bé, cả khi biến thành tro bụi cũng chẳng còn mấy người đoái thương. Cô xem Cổ thực nghi mới tạ thế được vài ngày mà đã chẳng còn mấy ai nhớ đến. Bản cung còn nhớ dáng vẻ oai hùng của cô ấy trên sân mã cầu hôm nào, xinh đẹp như vậy, mãnh liệt như vậy, thế mà giờ chỉ còn là một hương hồn. Nữ nhân chốn hậu cung, số mệnh thật là khổ”.

“Nương nương, cô có thích hoàng cung này không?”

“Nơi này đối với bản cung mà nói là ngôi nhà ấm áp vì ở đây bản cung không chịu ức hiếp gì, nhưng với những người khác thì thật sự khổ sở. Chúng ta nhanh chân hơn chút đi, sắp bắt đầu giảng kinh rồi”. Ngu Mạn Lăng quay sang thúc giục.

“Tôi hơi tò mò về Kì nữ quan này, nghe nói cô ấy là tài nữ số một hiện giờ?”

Ngu Mạn Lăng mỉm cười, “Cô nói về Sơ Thính sao, khi còn nhỏ bản cung cũng hay chơi đùa cùng cô ấy. Trước kia Sơ Thính là một cô nương giản dị hiền lành, nhưng mấy năm nay lại đây đột nhiên thay đổi hẳn, ngoại trừ khuôn mặt vẫn còn giữ vài nét quen thuộc, còn lại thì đã thay đổi hoàn toàn so với trước kia”.

Vân Ánh Lục càng nghe càng thêm tò mò.

“Kì phu nhân có cao không?” Cô nhớ Kì tả thừa tướng dáng dấp bình thường, chỉ có ánh mắt sắc bén như ưng, mùi phần tỏ rõ khí chất tiểu nhân.

Ngu Mạn Lăng lắc đầu. “Kì phu nhân là người Giang Nam, mảnh mai duyên dáng, không cao bằng bản cung đâu!”

Vân Ánh Lục cau mày nhíu trán, thật quái dị, nếu theo lý thuyết di truyền học, Kì Sơ Thính sẽ không thể cao vọt như vậy, chẳng lẽ cô ta thực sự là sản phẩm đột biến gen?

Trong phòng giảng kinh người chen chặt kín như hôm cô giảng bài. Chỉ khác bên dưới, thị nữ đứng chầu không dưới mấy chục người, bục giảng cũng được xếp đầy hoa tươi, rực rỡ phô trương. Kì Sơ Thính vẻ mặt tươi cười, thẳng lưng uốn ngực, hai tay đặt tự nhiên trên đầu gối, dáng vẻ hết sức tao nhã phóng khoáng, quả thật là tấm gương để nữ tử hậu cung học tập.

Phi tần, cung nữ nhìn thấy Ngu Mạn Lăng đi tới, vội vàng tách ra nhường đường cho Ngu Mạn Lăng đi tới chỗ ngồi chính giữa. Kì Sơ Thính cũng đứng dậy thi lễ với hoàng hậu.

Vân Ánh Lục nhìn qua vai Ngu Mạn Lăng thì thấy Kì Sơ Thính có mái tóc dài mềm mượt như dải lụa, dung nhan tươi đẹp như san hô mới vớt, ánh mắt sáng rực như sao sa, dáng người cao lớn dị thường. Cô ta mặc một bộ trường bào rất rộng màu hồng nhạt, trông vừa thuần khiết hấp dẫn vừa quái dị thâm sâu.

Vân Ánh Lục khẽ nhíu mày, chuyện Kì Sơ Thính đột nhiên cao lớn cô còn khả dĩ chấp nhận được, nhưng cô ta quả rất khác với những gì cô tưởng tượng. Tuy dung nhan xinh đẹp, phong thái tao nhã, thể nhưng toàn thân cô ta lại toát lên một vẻ dị thường khó có thể diễn tả bằng lời.

Kì Sơ Thính mỉm cười với Ngu Mạn Lăng, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng như nước. “Vi thần tham kiến hoàng hậu nương nương”, giọng nói của cô ta cũng thật cổ quái, có gì đó thật thật giả giả ở đây. Ngu Mạn Lăng còn chưa kịp cất lời thì “huych!” , Nguyễn Nhược Nam đứng bên đột nhiên lão đảo, ngã nhào bất tỉnh.

Mấy phi tần đứng cạnh Nguyễn Nhược Nam đồng loạt hét lớn, vươn tay định đỡ, nhưng không thể nhanh bằng Kì nữ quan. Nguyễn thực nghi bình yên vô sự trong lồng ngực của Kì Sơ Thính.

“Nương nương, người có khỏe không?” Kì Sơ Thính ôn nhã thăm hỏi nhưng Nguyễn Nhược Nam lại chỉ muốn giã ra khỏi người cô ta, thất thần trả lời. “Bản cung... rất khỏe!”

Kì Sơ Thính nắm lấy cổ tay ngà ngọc của Nguyễn thực nghi, trêu đùa: “Nương nương vội vàng rời khỏi vi thần như vậy, người khác sẽ tưởng vi thần muốn làm hại nương nương mất”.

Lúc này sắc mặt Nguyễn Nhược Nam vô cùng kinh hoảng, nàng cắn môi cố ép mình nặn ra nụ cười nhưng gương mặt lại méo xệch thảm hại. “Sao lại như thế chứ, do hôm nay nắng gắt quá nên bản cung... thấy váng đầu thôi”.

“Vậy để vi thần tiễn nương nương hồi cung nghỉ ngơi có được không?”

“Không!” Nguyễn Nhược Nam đột nhiên thét lên thảm thiết, khiến đám phi tần xung quanh cũng phải giật mình cả kinh. Kì Sơ Thính bất đắc dĩ buông tay Nguyễn Nhược Nam ra, nhún nhún tự giễu với Ngu Mạn Lăng. “Xem ra vi thần đã làm Nguyễn nương nương phải kinh sợ rồi”.

“Không phải đâu, có lẽ là do sức khỏe Nguyễn nương nương không được tốt thôi”. Ngu Mạn Lăng cũng thấy khó lý giải nổi tại sao Nguyễn Nhược Nam lại phản ứng gay gắt như vậy.

“Nguyễn nương nương,” Vân Ánh Lục từ phía sau chen tới, nắm lấy đôi tay lạnh ngắt của Nguyễn Nhược Nam, dịu dàng vỗ về. “Để tôi đưa cô về!”

“Được!” Nguyễn Nhược Nam giống như nhìn thấy cứu tinh, xoay người vùi đầu vào bả vai Vân Ánh Lục như một đứa trẻ yếu ớt, bất lực.

Vân Ánh Lục đỡ lấy Nguyễn Nhược Nam, ôn hòa mỉm cười chào hỏi Kì Sơ Thính.

“Vị này chính là Vân thái y mới tiến cung sao?” Kì Sơ Thính hai mắt sáng rực dán chặt vào người Vân Ánh Lục, hỏi Ngu Mạn Lăng.

Hai chân Ngu hoàng hậu đã tê rần vì mỏi, nàng vịn lưng ghé ngồi xuống.

“Tin tức của Kì đại nhân thật là nhanh nhạy. Đúng, người này chính là Vân thái y. Vân thái y, đi nhanh rồi về, bản cung ở đây chờ cô đấy!”

Vân Ánh Lục quay đầu lại, vẫy tay chào Ngu Mạn Lăng.

Kì Sơ Thính hứng chí bưng bưng, khôn khéo trả lời. “Không phải tin tức của vi thần nhanh nhạy mà là danh tiếng của Vân thái y quá lớn, ở đâu cũng nghe thấy các cung nữ xôn xao bàn luận”.

Ngu Mạn Lăng gật đầu. “Đó là vì Vân thái y y thuật cao diệu không ai bằng. Kì đại nhân, đã bắt đầu được chưa?”

Kì Sơ Thính mỉm cười gật đầu, đảo một vòng quanh phòng, khi lướt qua khuôn mặt Ấn Tiểu Yên, khoe miệng nàng ta nhếch lên một nụ cười đầy ý vị thâm trường.

“Nương nương, để tôi bắt mạch cho cô, xem ra cô không phải bị cảm nắng đâu”. Vân Ánh Lục cúi người nhìn Nguyễn Nhược Nam đang nằm vật trên giường, dịu dàng lên tiếng. Vừa mới ra khỏi phòng giảng kinh, Nguyễn Nhược Nam đã vội đẩy Vân Ánh Lục ra, vịn tường nôn thốc nôn tháo không ngừng.

“Không cần, bản cung nghỉ ngơi một lát là sẽ khỏi. Người mau quay lại đi, đừng để hoàng hậu phải đợi lâu”. Một hồi lâu sau, Nguyễn Nhược Nam mới bình ổn lại được thần trí, yếu ớt lắc đầu từ chối đề nghị của Vân thái y.

“Tôi thấy sắc mặt cô rất xấu, vẫn nên bắt mạch thì hơn, nhỡ xảy ra chuyện gì sẽ ảnh hưởng đến tính mạng đấy”.

“Bản cung đã nói không cần, người không nghe thấy hay sao?” Nguyễn Nhược Nam tức giận phát tay ra hiệu không tiếp nhận

thành ý của Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục ôn hòa mỉm cười rồi quay sang dặn dò cung nữ đang đứng bên cạnh: “Nhớ cho nương nương uống nhiều nước một chút. Nếu có chuyện gì thì tới ngự hoa viên hoặc thái y viện tìm tôi”.

Trước khi rời đi, Vân Ánh Lục quay lại nhìn Nguyễn Nhược Nam thêm một lần nữa, nàng cuộn mình trên giường, thân thể run rẩy không ngừng.

Nhìn theo bóng dáng Vân Ánh Lục dần xa khuất, Nguyễn Nhược Nam thì thảo chỉ đủ một mình mình nghe: “Thật xin lỗi cô!”

Khi Vân Ánh Lục quay lại phòng giảng kinh, Kì Sơ Thính đã giảng tới đoạn cao trào, vẻ mặt đỉnh đặc, ánh mắt linh hoạt, động tác uyển chuyển tao nhã hơn người nhưng không biết tại sao, nhìn Kì nữ quan cô lại thầm nghĩ đến hai từ: âm nhu và tà mị. Một cô gái có khí chất như vậy, hoàn toàn không thể trở thành thánh đồ của Phật tổ được! Vân Ánh Lục lẩm bẩm tự nói một mình.

Trong lúc nghỉ giữa buổi giảng, Kì Sơ Thính tao nhã uống trà cho nhuận giọng, chuẩn bị bắt đầu bài giảng tiếp theo. Phi tần và cung nữ đều đứng lên, đi dạo hoa viên một vòng cho giãn gân cốt.

Không giống như khi Vân Ánh Lục giảng bài, bên cạnh Kì Sơ Thính không có đông người tụ tập, ai ai nhìn thấy nàng ta cũng đều mang chút kính sợ, như thể đó là người nhà Phật cao vợi không thể với tới.

Vân Ánh Lục lại gần Ngu Mạn Lăng, Kì Sơ Thính nheo mắt cười chào cô, ánh mắt có gì đó rất quen.

Lúc này, tiếng ồn ào phía sau đột nhiên im bật, Vân Ánh Lục và Ngu Mạn Lăng không hẹn cùng quay đầu lại. Hôm nay Lưu Huyền Thần không nghị sự ở điện Nghị Chính, mà lại có nhã hứng dẫn văn võ bá quan tới ngự hoa viên ngắm cảnh.

Đám cung nữ phi tần vội vàng chỉnh áo vuốt tóc, thu mắt cúi đầu nghênh đón hoàng đế đại giá quang lâm.

Lưu Huyền Thần đi trước dẫn đầu, Đỗ Tử Bân đi bên cạnh hẳn. Các đại thần khác cũng duy trì khoảng cách nhất định, vừa đi vừa chỉ trỏ bàn luận cảnh trí trong hoa viên.

Đỗ Tử Bân thừa dịp khi mọi người đang thưởng cảnh, tranh thủ bám báo với Lưu Huyền Thần về vụ án Cổ Lệ.

Về mặt Lưu Huyền Thần bình tĩnh không đổi sắc. Chuyện Cổ Lệ lén lút thư từ qua lại với tình nhân, hẳn không thấy có gì bất ngờ, cô gái cuồng dã như cơn gió đó, nếu nhu thuận chịu yên thì hẳn mới thật ngạc nhiên. Hẳn cưới Cổ Lệ mục đích chỉ là tăng cường quan hệ bang giao thôi.

“Theo Đỗ khanh, hung thủ có ở trong cung không?” Mắt rồng đảo qua một lượt, trong một đám oanh oanh yến yến, duy chỉ có một người lẻ loi ngược mắt nhìn trời, về mặt ung dung bình tĩnh không có gì thay đổi. Chỉ mới xa cách một ngày mà sao lại như cách xa ngàn dặm như vậy?

“Hoàng thượng, người cho rằng trong các phi tần tranh đoạt sủng ái có người nhất thời lỡ tay sao?”

Ánh mắt của người đang yêu có thể xuyên qua cây cối, xuyên qua bốn mùa, giữa trăm ngàn người chỉ nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của nàng mà thôi. Trong lòng Đỗ Tử Bân là vô vàn cảm xúc dâng trào khiến cho hẳn không sao tư duy như bình thường được. Ánh Lục không phải nữ tử ở hậu cung, vì sao lại tới đây nghe giảng kinh?

Lưu Huyền Thần lắc đầu. “Trẫm không ân sủng Cổ thực nghi bao nhiêu nên nguyên nhân này có thể loại bỏ. Nếu trẫm đoán không lầm, kẻ này hành động như vậy là nhằm dụng ý muốn mượn cái chết của Cổ thực nghi để gây bất hòa giữa hai nước”.

“Vi thần cũng nghĩ đến điểm này, nhưng hiện tại chúng ta đã nắm được gian thư của Cổ thực nghi và Thác Phu, nên âm mưu này xem như đã bị vô hiệu hóa”. Đỗ Tử Bân cẩn trọng duy trì khoảng cách với Lưu Huyền Thần, thỉnh thoảng lại ngược lên liếc nhìn Vân Ánh Lục cách đó không xa.

Về mặt Lưu Huyền Thần vẫn điềm tĩnh như thường: “Người tính không bằng trời tính. Nhưng nhất định phải tìm cho được hung thủ, bằng không, kẻ này sớm hay muộn cũng sẽ trở thành con rắn độc trong hậu cung. Mà khanh đã tra ra người truyền tin cho Cổ thực nghi là ai chưa?”

Đỗ Tử Bân sững người cúi đầu. “Chuyện này... chuyện này vi thần còn đang điều tra, nhưng mà vi thần nghĩ người này không có tác dụng mấy trong chuyện phá án”.

“Sai rồi, người này dám cả gan giúp phi tần và tình nhân chấp mỗi lương duyên, cả gan làm rối loạn kỉ cương hậu cung, nếu trầm tra ra được, nhất định sẽ phải trừng phạt nghiêm khắc”.

Đỗ Tử Bân hít một hơi thật sâu: “Vi thần sẽ... tận lực điều tra”.

Hai người chậm rãi tản bộ dọc hoa viên, đến gần phòng giảng kinh, Lưu Huyền Thần ngẩng đầu mỉm cười nói với các đại thần phía sau: “Trầm hiềm khi có dịp cùng các vị ái khanh đi dạo hoa viên, nhưng xem ra chúng ta đang quấy nhiễu Kỳ nữ quan giảng bài thì phải”.

Các đại thần đều gật gù cười nói, đúng vậy, đúng vậy!

Kỳ Sơ Thính và Ngu Mạn Lăng từ trong phòng giảng kinh đi ra nghênh đón.

“Sơ thính!” Kỳ tả thừa tướng từ phía sau bước lên, mỉm cười nhìn con gái. Kỳ Sơ Thính nhu thuận rút từ trong tay áo ra chiếc khăn lụa lau mồ hôi trên chóp mũi Kỳ tả thừa tướng. “Phụ thân, người phải

thường xuyên vận động đi thôi, mới đi có vài bước mà đã vã nhiều mồ hôi thế này rồi”.

Kì tả thừa tướng vui vẻ gật đầu, mấy vị đại thần bên cạnh nhìn mà ao ước vận phần, than rằng sinh con gái thật là tốt số. Lưu Huyền Thần hồ hững chẳng nhìn đến Kì Sơ Thính. Đối với vị tài nữ số một này, dưới góc độ nam nhân và góc độ quân chủ mà nói, hẳn không có lấy nửa phần hảo cảm.

Bên kia, Vân Ánh Lục khẽ kéo tay áo Đỗ Tử Bân ra hiệu, sau khi lẩn ra khỏi đám người đông đúc, cô lo lắng hỏi: “Đỗ đại ca, sao anh lại tới đây, anh đi lại nhiều như vậy sẽ ảnh hưởng đến vết thương đấy”.

Một tiếng “Đỗ đại ca” này khiến mặt cô đỏ như lá phong cuối thu.

Mang tai Đỗ Tử Bân nóng bừng, trước mặt bao nhiêu người thế này, thậm thụt cùng một cô gái khiến hẳn rất không tự nhiên. Hẳn hơi lui lại một bước, thấp giọng nói nhỏ: “Không sao, không sao đâu, ta biết tự lo mà, khi nào tan triều hồi phủ hẵng nói tiếp chuyện này”.

“Em...” Vân Ánh Lục đang định giảng đạo lý với Đỗ Tử Bân thì chợt nhận thấy ánh mắt sắc bén lạnh lẽo của Lưu Huyền Thần phóng đến. Cô thật là sợ ý, Đỗ Tử Bân là trọng thần trong triều cơ mà.

“Đỗ khanh đang cùng Vân thái y thì thăm to nhỏ cái gì thế?” Lưu Huyền Thần ngoài mặt thì cười, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

“Vân thái y hỏi thăm vết thương của vi thần thôi ạ”.

Lưu Huyền Thần nhìn Vân Ánh Lục, nếu hẳn không lầm thì mặt nàng vừa thoáng ửng đỏ, vẻ thẹn thùng đáng yêu đó giống như một cây kim đâm sâu vào trái tim hẳn.

“Đỗ khanh là tài tử số một của triều Ngụy ta, Kì nữ quan cũng là tài nữ lưu danh khắp thiên hạ, hôm nay cảnh xuân phơi phới tươi

đẹp, sao hai vị không nhân đây thử tài đối thơ?” Lưu Huyền Thần thu hồi ánh nhìn, đảo mắt nhìn bốn phía.

Kì Sơ Thính nhoén miệng cười, tự nhiên phóng khoáng đáp: “Hoàng thượng đã có nhã hứng, vi thần xin tuân mệnh. Đồ đại nhân, hôm nay chúng ta ngâm thơ thử vĩ tương đối nhé, bản quan ngâm trước, đến câu cuối cùng xin Đồ đại nhân họa tiếp có được không?”

Đồ Tử Bân nhanh chóng trấn định tinh thần, hấn phóng khoáng chấp tay chấp nhận cuộc thách đấu: “Được, Kì đại nhân, bản quan xin theo ý ngài!”

Bách quan cũng các phi tần, cung nữ đều vây quanh hai người bọn họ, vẻ mặt háo hức như đang xem kịch vui.

Trong bóng cây râm mát, chỉ có Vân Ánh Lục lặng lẽ đứng ngoài đám đông, cô đơn như thế thế giới này không thuộc về mình.

“Vân thái y lại đây!” Ngu Mạn Lăng dịu dàng cười, kéo cô lại gần.

Kì Sơ Thính khiêu khích liếc nhìn Đồ Tử Bân. “Thơ vịnh cảnh xuân tươi đẹp trước nay không thiếu, vậy nên hôm nay bản quan muốn đảo ngược một chút, chúng ta làm thơ vịnh cảnh sầu nhé”.

“Không hề gì”. Đồ Tử Bân tràn đầy tự tin gật đầu tán thành.

Bên lửa hồng ngâm thơ, nấu rượu,

Ánh trăng lạc cửa chiếu đêm sâu,

Bông liễu bay gọi hoài niệm cũ,

Nến lập lòe soi tỏ cùng người.

Muốn cùng ai bên hoa trước rượu,

Trong sương phòng bầu bạn với trăng côi.

Kì Sơ Thính vừa dứt lời, tiếng trầm trồ khen ngợi đã vang lên khắp bốn phía, Kì tả thừa tướng vuốt râu, tự hào hếch mũi lên trời.

Đỗ Tử Bân vui vẻ chấp tay bảy tỏ bội phục trong lòng. “Kì đại nhân quả nhiên tài hoa xuất chúng, bản quan xin phép góp vui đôi câu!

Tương phòng hận biệt trong mưa gió,
Tay nắm lệ hoen mãi ngóng trông.
Tài nữ phong lưu này chẳng gặp.
Giai nhân lưu luyến hận chia lìa.
Sao đo được trăng sầu dưới nước,
Tìm chẳng ra mây đại gốc tùng
Giật mình tỉnh mộng gió thu cóng,
Bên lửa hồng rượu nấu thơ ngâm.

“Thơ hay, thật sự đúng là thủ vĩ tương đối”. Kì Sơ Thính bật thốt lời khen, cùng Đỗ Tử Bân mỉm cười ăn ý.

“Đỗ đại nhân bình thường lạnh lùng cương trực, không ngờ chuyện phong hoa tuyết nguyệt cũng có nghề”. Lưu Huyền Thần nhú mày, đôi mắt phượng cong lên tia nhìn chế giễu.

“Đã để hoàng thượng chê cười rồi, vi thần bình thường chỉ đọc bách gia chư tử, kinh tử sử tập, rất ít khi ngâm thơ tụng phú, hôm nay mới có dịp tỏ chút tài mọn, thực không dám múa rìu qua mắt thợ. Nhưng mà thần biết ở đây có một người thực sự có nghề trong chuyện họa thơ đối từ đấy ạ”.

Đỗ Tử Bân nhất thời kích động, không khỏi muốn khoe khoang tài hoa của Vân Ánh Lục. Luận về tài hoa, Kì Sơ Thính không thể so được với người con gái trong lòng hắn.

“Là Nguyễn thực nghi sao?” Lưu Huyền Thần đưa mắt lần tìm trong đám người. Sao Nguyễn Nhược Nam không có ở đây nhỉ?

Đỗ Tử Bân mỉm cười lắc đầu, sau đó xoay người chỉ tay về phía Vân Ánh Lục. “Vân thái y, cô trầm lặng quá đấy, không thể cho chúng đại thần ở đây được thưởng lãm tài nghệ vi diệu của cô sao?”

Vân Ánh Lục đang lơ ngơ nhìn ngang ngó dọc đột nhiên nghe thấy tiếng Đỗ Tử Bân gọi mình, ngẩng đầu thì thấy tất cả mọi người đang chiếu tướng về phía mình. Cô vội liếc mắt dò hỏi Ngu Mạn Lăng.

“Đỗ đại nhân bảo cô làm một bài thơ đấy!” Ngu Mạn Lăng khẽ đáp. Khóe miệng Kì Sơ Thính khẽ cong lên, vô cùng nóng lòng được thưởng thức tài hoa hơn người của Vân thái y danh bất hư truyền. Vân Ánh Lục mồ hôi túa ra, chân mềm nhũn, mặt tái mét như sắp ngất đến nơi.

“Đề là... là gì vậy?” Cô lắp bắp hỏi. Hôm nay ngày xuân nắng ấm đâu thể lấy thời tiết xấu ra mà đối phó.

Lần này cô chết chắc rồi!

Trong lòng Vân Ánh Lục hận không thể lột da Đỗ Tử Bân vì đã đẩy cô vào tình thế nước sôi lửa bỏng thế này. Nếu bây giờ mặt đất nứt ra một cái khe lớn thì chắc cô sẽ chui tọt ngay xuống không cần suy nghĩ.

“Không giới hạn đề tài, Vân thái y tùy ý khai triển tứ thơ”. Kì Sơ Thính thản nhiên đáp.

Vân Ánh Lục rầu rĩ chau mày, đảo mắt nhìn quanh, cô đột nhiên nhìn thấy một lùm đình hương đang rực rỡ khoe sắc, trong đầu bỗng tuôn ra một đoạn thơ dài.

Giương chiếc ô giấy dầu đơn độc

Một mình nơi ngõ mưa dăng dặc

Dăng dặc và vắng tanh

Tôi ước mơ được gặp

Một cô em đắm buồn
Như hoa đình hương
Em sẽ có
Nhan sắc như đình hương
Thơm ngát như đình hương
Oán hận nơi ngõ mưa
Oán hận và quanh quẩn.[2]

[2] Trích đoạn trong bài thơ Vũ hạng (Ngõ mưa) của nhà thơ Trung Quốc cận đại Đới Vọng Thư. Bản dịch của Trần Đình Sử.

Vân Ánh Lục đang mừng thầm vì trí nhớ của mình cũng thật không tồi. Đây là bài thơ mà trước đây mẹ cô thường hay ngâm nga, nên ăn sâu vào tiềm thức cô lúc nào không hay.

Nhưng sao xung quanh lại im ắng như vậy? Vân Ánh Lục thận trọng quan sát, người nào người nấy đang đang mồm há hốc, mắt trợn ngược nhìn cô.

“Thơ này... không hay sao?” Cô sợ hãi hỏi.

“Ánh Lục, đây là thơ sao?” Đỗ Tử Bân là người đầu tiên phục hồi lại tinh thần, không hề nhận ra mình đang gọi cô bằng khuê danh.

Giương mặt Lưu Huyền Thần lập tức bị bao phủ bởi một tầng tức giận.

“Đây là thơ thật mà”, Vân Ánh Lục cắn môi bào chữa. Hồng rồi, bài này theo thể thơ hiện đại trong khi thời này chỉ dùng mấy thể loại thất ngôn bát cú, thất ngôn tứ tuyệt gì đó. Đâm lao phải theo lao, cô đành chầy cối cãi bằng được. “Thể loại thơ này chưa phổ biến lắm nên mọi người mới không biết đó thôi. Ôi, chỉ cần ngôn từ tinh tế xảo diệu, cảm xúc nồng đượm là được, cần gì phải để ý đến thể thơ chứ?”

“Vân thái y, bài thơ này hay quá, cô có thể chép lại cho bản cung không?” Lệ sầu rom róm trào ra từ đôi mắt phượng đượm buồn của Ngu Mạn Lăng, bài thơ thực đã tỏ rõ mọi nỗi niềm ưu sầu trong lòng nàng, nỗi niềm tử đình hương...

“Được mà, được mà! Bây giờ tôi tới thái y viện chép thơ cho nương nương ngay đây”. Vân Ánh Lục nào dám buông cơ hội thoát thân này ra.

Cô vội vàng kéo Ngu Mạn Lăng đi theo mình, ngay cả hành lễ cáo lui với Lưu Huyền Thần cũng không làm.

Mọi người tròn tròn mắt nhìn theo, Vân thái y không chỉ y thuật cao minh mà tài thơ cũng rất cổ quái, thật sự là một đại quái nhân trong triều. Đỗ Tử Bân lúc thì gật đầu, lúc thì lắc đầu, lăm lăm một mình không biết đang nói gì.

Lưu Huyền Thần cười khế. “Xem ra triều Ngự chúng ta thật là nhân tài đông đúc, một thái y nhỏ bé mà cũng có thể tự mình nghĩ ra thể thơ riêng, khó trách bên ngoài đồn đại thành Đông Dương ta là thi hoa tuyệt đại. Chúng ta tiếp tục dạo chơi thôi, đừng quấy rầy Kì nữ quan giảng kinh nữa”.

Đoàn người vừa tiếp tục trò chuyện vừa lục tục đi tiếp vào ngự hoa viên.

Kì Sơ Thính vẫn đứng im ở ven đường, hai mắt sáng rực, khóe miệng hiện rõ vẻ hưng phấn của thợ săn khi nhìn thấy con mồi.

“Kì đại nhân, ngài nên tiếp tục giảng kinh đi thôi”, Ấn Tiểu Yên đứng phía sau cô ta, hạ giọng nhắc nhở.

“Ấn phi nương nương, người có thấy đôi mắt tuyệt trần của tiểu thái y kia không, thật khiến ta kim lòng không đặt, tâm động không ngừng”.

Ấn Tiểu Yên nhăn mặt. “Tề vương gia, đại nghiệp thiên thu phục quốc của ngài sớm muộn gì cũng sẽ bị sắc tâm của ngài hủy hoại

mất thôi”.

Đằng sau tấm cung của Ấn phi là một sương phòng nhỏ chất đồng đủ loại thượng vàng hạ cám trong cung. Sau nửa đêm, thường có hai tiếng gõ nhẹ phát ra từ cửa gian phòng cũ kĩ ấy, tiếp đến cánh cửa bật mở, một tiểu cung nữ đứng chờ sẵn bên ngoài canh gác nhìn ngó bốn phía canh phòng động tĩnh rồi nói với người áo đen vừa xuất hiện:

“Nô tì kính chào vương gia”.

“Nương nương đâu?”

“Nương nương đang ở bên trong chờ vương gia ạ!”

Người lạ mặt nhanh chóng bước vào, cởi bỏ tấm áo đen ra để lộ khuôn mặt tròn bợt thiếu tự nhiên nhưng đôi mắt thì vô cùng linh hoạt sắc bén.

Ấn Tiểu Yên nghe thấy tiếng động vội xuống lầu tiếp đón.

“Vương gia!” Cô ta đưa mắt sai bảo tiểu cung nữ ra ngoài canh gác rồi nói tiếp. “Sáng nay ngài vừa tiến cung, sao giờ đã quay lại vậy? Ngài đừng quá mạnh động kéo có ngày bị quan binh truy bắt”. Ấn Tiểu Yên khẽ lắc đầu.

Tề vương gia theo cô ta bước vào phòng trong.

“Nếu bản vương bị bắt, người cũng sẽ chịu chung số phận với bản vương”. Hắn ngồi xuống bàn trang điểm, thận trọng sờ soạng hai bên mang tai rồi chậm rãi kéo lớp da mặt nhân tạo ra để lộ một gương mặt mày cao mắt đẹp, tà mị dị thường.

“Tính mạng của thần thiếp sớm đã thuộc về Tề vương gia, chết cũng không đáng tiếc. Có điều ngài nằm gai nuốt mật bao năm rồi cuộc rơi vào tình cảnh như thế chỉ vì thói ham mê nữ sắc liệu có đáng không?” Ấn Tiểu Yên thản nhiên nói, khẩu khí có phần hơi chế giễu.

Lưu Huyền Nghệ hơi nhú mày lại rồi bật cười ngạo nghễ. “Cái gì mà đam mê nữ sắc chứ? Trong hoàng cung này nữ tử nào mà không phải của bản vương, giang sơn nước Ngụy sớm muộn gì chẳng vào tay bản vương chứ. Cứ để tên hoàng đế giả mạo Lưu Huyền Thần kia hống hách thêm một thời gian nữa, bản vương nhất định sẽ vạch trần bộ mặt thật của hắn cho cả thiên hạ cùng biết”.

“Lời này ba năm trước Tề vương gia đã nói rồi, mới đó mà đã ba năm trôi qua”. Dung nhan diễm lệ của Ấn Tiểu Yên thoáng hiện lên một tia u buồn. “Tề vương gia, phụ thân ta... ông ấy có khỏe không?”

“Chỉ cần người ngoan ngoãn làm việc cho bản vương gia thì ông ấy nhất định sẽ khỏe”.

“Chuyện thần thiếp làm vì vương gia còn chưa đủ hay sao? Chỉ cần vương gia vừa mắt phi tần nào trong cung, ta đều dọn sẵn giường để vương gia vui vẻ tận hưởng. Ngài muốn hoàng thượng đoạn tử tuyệt tôn, ta cũng vì ngài không quản ừ mưu tính kế. Vương gia, ngài có thể cho thần thiếp được gặp phụ thân một lần không?”

“Hoàng thượng thực sự đoạn tử tuyệt tôn sao, vậy không phải người đã sinh cho hắn công chúa Thiên Luy?” Lưu Huyền Nghệ lạnh lùng nhìn Ấn Tiểu Yên.

“Vương gia, Thiên Luy là cốt nhục của hoàng thượng sao?” Ấn Tiểu Yên cười chua xót.

Tề vương Lưu Huyền Nghệ đầy bụng kinh luân, tài hoa hơn người, nhưng lại phong lưu thành tính. Đặc tính phong lưu này còn có phần khác biệt, hắn không thích động đến nữ tử thanh lâu mà chỉ thích gái xử nữ, e ấp thanh tân, xinh đẹp tuyệt trần. Mà khắp triều Ngụy này, phàm những tú nữ xinh đẹp nhất đều được đưa vào hoàng cung, hắn cải trang thành cung nữ tận hưởng đêm xuân nhất khắc[3] ở tẩm cung của các phi tần không biết chán. Để hắn có thể

hưởng niềm vui sướng này dài lâu, Ân Tiểu Yên đã phải ra mặt sắp xếp, canh chừng, che giấu cho hẩn, mạo hiểm không sao kể xiết.

[3] Trích ý trong bài thơ Xuân tiêu của nhà thơ nổi danh thời Tống Tô Đông Pha.

Mỗi lần hẩn tới, Ân Tiểu Yên đều thấp thỏm không yên. Cô ta ngày đêm cầu trời khẩn Phật để hẩn sớm đoạt hoàng vị, giải thoát cho cô ta những những ngày trầm luân này.

“Chẳng lẽ lại là cốt nhục của bản vương gia?” Lưu Huyền Nghi nhếch mép cười đầy tà mị, “Không thể nào, bản vương chỉ mới chạm vào người ngươi một lần, sao có thể để lại hậu họa được? Chẳng phải Lưu Huyền Thần từng bị ngươi dùng mê dược quyến rũ sao? Bản vương biết ngươi vốn là cao thủ câu dẫn người khác”.

“Vương gia, đừng nói tới mấy chuyện này nữa không được sao?” Ân Tiểu Yên đau đầu nhú mày, “Mấy năm qua hoàng thượng đã đội mũ xanh[4] của ngài không ít đâu”.

[4] Từ lóng chỉ việc bị cắm sừng.

“Hẩn đội mũ xanh sao? Không thể nào, người đội mũ xanh phải là bản vương gia, các nàng đều là người của ta, hẩn không có tư cách chạm vào các nàng. Bản vương gia mới hai mươi tuổi đã bị hạ độc, toàn thân bất toại nằm liệt giường ước chừng hơn ba năm. Lúc tỉnh dậy chỉ còn biết tro mắt nhìn hoàng vị của mình bị kẻ khác đoạt mất. Thù này không báo, thù không làm người. Tất cả mới chỉ bắt đầu thôi, Lưu Huyền Thần sẽ phải nhận đầy đủ những thống khổ của bản vương gia ta. Nhưng mà xem chừng Lưu Huyền Thần cũng không phải kẻ ngu xuẩn, hẩn tước binh quyền của Viên nguyên soái mà mặt không biến sắc, tứ bề phòng bị Kì tả thừa tướng vô cùng chặt chẽ. Đúng rồi, mấy bức gian thư của công chúa Cổ Lệ là gì vậy?” Lưu Huyền Nghi hỏi.

“Gian thư nào?” Ân Tiểu Yên kinh ngạc tròn mắt, “Hôm đó Viên Diệc Ngọc nói cô ta trông thấy trong tay áo Cổ Lệ có giấu một phong

thư, giữa trưa ta liền qua đó thì đã thấy Cổ Lệ toàn thâm tím tái nằm trên giường, miệng thì thảo không biết đang chửi mắng ai. Ta vốn định khống chế, ép buộc cô ta viết thư tố khổ với quốc vương Ba Tư để khơi mào chiến tranh giữa hai nước, nhưng không ngờ cô ta lại gào hét bảo hận ta, hận nước Ngụy này, hận hoàng đế, hận tất cả mọi chuyện, nói xong, liền rút tự kiếm cuồng nộ ra sức đâm ta. Cũng may cô ta toàn thân vô lực nên ta nhanh chóng chiếm được thế thượng phong, nào ngờ trong lúc giằng co tự kiếm lại đâm trúng tim cô ta. Sau đó ta tìm rất lâu trong phòng nhưng không thấy phong thư nào cả. Vậy lá thư đó là gian thư sao?”

“Việc thành thì chẳng có, hỏng chuyện lại đổ thừa. Cổ Lệ còn đang hữu dụng vậy mà ngươi lại dám tự ý sát hại cô ta, giờ thì hay rồi, nói không chừng ngươi sắp giao mình cho Diêm vương gia đấy.” Một luồng lửa giận bốc lên khiến Lưu Huyền Nghệ nhất thời mạnh động, hấn chớp lấy chiếc gương đồng trên bàn, quăng mạnh xuống mặt đất, vỡ nát méo mó.

Ấn Tiểu Yên run rẩy như thỏ non gặp cáo già, hoảng hốt nhìn hấn.

“Thần thiếp... không thể nào nghi ngờ thần thiếp được, nếu có người tình nghi thì đó phải là Viên Diệc Ngọc”.

“Viên Diệc Ngọc còn có chỗ hữu dụng, phụ thân cô ta và đám thuộc hạ của lão đều là những kẻ được việc, sau này ngươi không được tự ý vì bảo vệ mình mà lôi cô ta ra làm lá chắn đâu đấy”.

“Vậy thần thiếp đối với Tề vương gia có chỗ nào hữu dụng không?” Ấn Tiểu Yên không khỏi cảm thấy vụn vỡ trong lòng, khẩn nài lên tiếng.

“Đương nhiên là hữu dụng rồi”. Lưu Huyền Nghệ bĩ ối vuốt má cô ta, “Hiện tại bản vương đang rất thích Vân thái y thanh nhã thoát tục kia. Phiền ngươi ra tay chu toàn việc này cho bản vương”.

Ấn Tiểu Yên cup mắt cúi đầu. “Tề vương gia, Vân thái y không ở trong cung, thần thiếp biết làm thế nào bây giờ?”

“Đó là chuyện của ngươi! Trước kia, ta vốn định loại bỏ nha đầu đó, nhưng hôm nay ta sẽ giăng thiên la địa võng để có được nàng. Ngươi chỉ cần làm theo đúng lời ta dặn là được. Được ôm nha đầu đó trong lòng quả là rất thú vị, huống chi y thuật của nàng lại diệu thủ thần sầu như vậy, bản vương có được nàng hẳn sẽ không lo lắng lại bị hạ độc”.

Ấn Tiểu Yên cười khô khốc, đúng lúc ấy... ông trời đáp lại giọng cười mỉa mai của cô ta, rạch chớp xé toang bầu trời, ngay sau đó, tiếng sấm ầm ầm dội đến rồi tiếng mưa rào rạt chảy xuống mái hiên không ngớt. Lưu Huyền Nghệ lại cầm lấy miếng da nhân tạo ráp vào mặt, trong nháy mắt, hẳn lại trở thành cô cung nữ cao gầy nhưng vẫn hiện rõ vẻ quý dị.

“Vương gia, không phải ngài giả trang thành nghiện rồi chứ?” Ấn Tiểu Yên lạnh lùng nhìn hẳn căn trọng xoa nhẹ lớp da mặt cho vừa khít.

Lúc làm nữ quan, lúc làm cung nữ, dịch dung tới không biết chán.

Tề vương dịch dung thành cung nữ vừa để thỏa mãn sắc dục của bản thân vừa muốn làm nhục thiên uy của Lưu Huyền Thần, điều này Ấn Tiểu Yên có thể miễn cưỡng lý giải được, nhưng Tề vương hao công tốn sức cải trang thành Kì Sơ Thính là vì lý do gì? Vai này đã diễn vài năm mà vẫn chưa thấy có kết quả, Ấn Tiểu Yên thật sự không thể đoán ra dụng ý của hẳn.

“Chuyện của bản vương, ngươi không cần hỏi đến”. Giọng nói của Lưu Huyền Nghệ được điều chỉnh thành giọng nữ trung nghe thật rợn người.

Ấn Tiểu Yên cắn môi gật đầu, nếu thực sự cô ta không cần hỏi tới thì chẳng tốt quá! Đáng tiếc cô ta chỉ là con châu chấu bị hẳn nắm chặt trong tay, nếu có bất kỳ sơ suất nào, hẳn nhất định sẽ bóp chết cô ta.

“Đêm nay vương gia định lâm hạnh phi tần nào?”

“Bản vương gia muốn đến an ủi tiểu khả ái vừa bị dọa một trận hôm nay, bằng không, bản vương sao có thể ngủ ngon chứ?”

Nói xong, hắn cầm lấy chiếc ô dựng bên cửa, không khỏi nhớ tới bài thơ kỳ lạ của Vân Ánh Lục, khẽ mỉm cười. Hắn thông thả xòe ô, nhắc chân bước ra khỏi cửa, trong chốc lát đã biến mất trong màn mưa trắng xóa mù trời.

Ấn Tiểu Yên không nhìn theo hắn, gió thổi tung cánh cửa ngọ phòng, cô ta bỗng ngẩng đầu lên, nở nụ cười đầy thống khổ. Dưới ánh đèn leo lét, cô ta nhìn ra màn mưa dày hạt bên ngoài, cảm thấy như có hàng trăm gương mặt giận dữ u ám đang từ từ lướt về phía mình.

Ấn Tiểu Yên thét lên một tiếng thảm thiết rồi bò xuống gầm bàn, trong tiếng sấm ầm vang, run rẩy không ngừng. Tối nay, cô ta thật sự không có can đảm để hỏi Tề vương gia một chuyện.

Chương 40: Gian tình

Đây rốt cuộc là đêm xuân gì vậy, sao lại dài đằng đặc thế này.

Nguyễn Nhượng Nam ôm chặt lấy mình, hai mắt đờ đẫn nhìn vào màn đêm, bên tai nàng là tiếng sấm ầm vang khiến đôi vai mảnh mai của nàng run rẩy không thôi.

Người ta chẳng nói mùa xuân là mùa vạn vật sinh sôi khiến lòng người cũng rạo rực yêu thương, vậy mà sao nàng lại không có cảm giác như vậy? Giờ đã là cuối xuân, hoa đang độ rực rỡ, chồi biếc cũng đâm nồn chuẩn bị chuyển mùa khai hoa kết quả.

Có thật mùa hạ đang đến? Nhưng mùa hạ sao lại lạnh thấu xương thế này, cứ như nàng đang đứng cô độc trên đỉnh đồi đón gió?

Nàng lặng lẽ trong căn phòng tối tăm, vẻ mặt như đang chờ điều gì đó mà cũng như đang muốn giãy giụa né tránh thứ gì đó. Đêm mỗi lúc một sâu hơn, mưa càng lúc càng nặng hạt, nàng đẩy cửa bước ra khỏi phòng, những hạt mưa lớn tấp mạnh lên người nàng, lạnh tê tái.

Trái tim đập từng nhịp nặng nề, một dự cảm đáng sợ bủa vây, dường như có một con quỷ đang chiếu đôi mắt thèm khát đỏ rực của nó lên tấm thân nàng.

Nhượng Nam sợ hãi buông mình dựa vào cánh cửa thờ dốc, nàng rất muốn chạy trốn khỏi ngôi mộ phần nguy nga này, nhưng giữa đêm đen mịt mù thế này, nàng biết đi đâu chứ?

Thái giám và cung nữ đều đã say ngủ, chỉ còn lại tiếng mưa lạnh lùng và hơi thở gấp gáp sợ hãi. Mái tóc đen ướt sũng, bộ váy lụa dính chặt làn da trắng như tuyết của nàng. Nhượng Nam đưa tay vuốt nước trên tóc, chạm đến vệt nước nóng ẩm trên gò má, không phải mưa, mà là nước mắt.

Là họa khó tránh thì chỉ còn cách đối mặt.

Nguyễn Nhược Nam gắng nén lại dòng suy nghĩ cuồn cuộn trong lòng, nàng hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng trở về phòng ngủ, đóng chặt cửa lại.

Ở đầu giường sừng sững một bóng đen.

Hắn quả thực đã đến!

Nguyễn Nhược Nam ghì chặt bàn tay run bần bật của mình, hôm nay mắt nàng không bị che kín bởi tấm khăn lụa nguyệt ngã kia, hắn cũng không khoác bộ trang phục lúc sáng, gương mặt cũng mang diện mạo khác, nhưng nàng sao có thể không nhận ra hắn cơ chứ?

Bốn mắt xuyên qua bóng tối chạm nhau, trong giây lát, tất cả chỉ còn sự yên lặng đến rợn người.

“Ái phi lại đây để trâm ôm nào”. Một giọng cười khàn khàn khê cất lên, Lưu Huyền Nghi từ từ lại gần Nguyễn Nhược Nam.

“Không được tới gần, ngươi mà lại gần, ta sẽ hét lên, cấm vệ quân đang ở ngay bên ngoài”. Nguyễn Nhược Nam không dám nói lớn vì sợ cung nữ hầu cận đang ngủ ở phòng ngoài sẽ nghe thấy.

Ánh mắt Lưu Huyền Nghi càng lúc càng tối đen, khóe môi hiện lên nụ cười nham hiểm, cũng không hề có ý định dừng bước. “Hét lên đi, hét lớn vào để đám thái giám, cung nữ ngoài kia được thấy cảnh ân ái của chúng ta”.

Nguyễn Nhược Nam lùi vào góc tường, nàng vừa bất lực vừa hoảng sợ khóc nức lên. “Ngươi... rốt cuộc muốn gì đây, đằng nào ta... ta cũng đã bị ngươi làm nhục rồi, ngươi buông tha cho ta, có được không?”

Lưu Huyền Nghi ôm khối mỹ ngọc lạnh ngắt vào lòng rồi lạnh lùng đẩy nàng xuống giường. “Buông tha? Trâm sao buông nàng ra được đây? Nàng xinh đẹp dịu dàng như vậy, trâm yêu thương bao

nhieu còn chưa thỏa". Hấn cúi người thô bạo hôn tới tấp lên người nàng.

"Ái phi, nàng biết không? Trẫm vừa thấy mỹ nữ tâm ý đã điên đảo, chỉ muốn ngày đêm được yêu thương, ôm ấp các nàng. Sáng nay trông nàng sợ mất mật như vậy, trẫm nhìn thấy tim đã mềm như nước, nếu không vì lúc ấy đông người thì trẫm đã sớm ôm nàng vào lòng mà âu yếm, vỗ về. Nào, nào, khóc cái gì chứ, trẫm chẳng phải tốt gấp vạn lần tên hoàng đế giả mạo kia sao? Hấn chỉ biết suốt ngày cầm cúi phê chuẩn trong ngự thư phòng, làm sao biết nàng vò võ làm bạn với ánh nến trong tấm cung này chứ. Chỉ có trẫm là nhớ tới nàng, yêu thương nàng, không quản mưa gió để đến đây sưởi ấm cho nàng..."

Nguyễn Nhượng Nam tóc tai lộn xộn, tuyệt vọng buông xuôi, nàng không còn giãy giụa nữa, tro mắt nhìn hấn xâm chiếm từng tấc da thịt trên người, nước mắt như mưa. "Người đóng giả làm Kì nữ quan rồi lại giả trang thành hoàng thượng. Ta liều cái mạng này để người... người chết không có chỗ chôn".

Lưu Huyền Nghệ mím môi chế ngự nàng dưới thân, trong tiếng nấc nghẹn ngào thống khổ của Nguyễn Nhượng Nam, hấn thô bạo xâm nhập vào cơ thể nàng, ánh mắt sáng quắc như lưỡi dao. "Trẫm không cản, nàng cứ hét đi!" Hấn cúi xuống bên tai nàng, xảo quyết thì thầm. "Tri huyện huyện Xương Bình nhất định sẽ vui mừng khôn xiết vì hành vi lớn mật của con gái lão, đám thúc thúc, bá bá, của nàng cũng sẽ vì nàng mà được vui vẻ lên trời".

"Rốt cuộc người là người hay là quỷ?" Nguyễn Nhượng Nam toàn thân run rẩy dữ dội trước sự bạo ngược của Lưu Huyền Nghệ. Giờ khắc này, nàng thật hâm mộ Cổ Lệ, cô ấy đã rời xa mọi bi ai, thống khổ ở chốn trần gian, còn nàng, giờ đây sống không bằng chết.

"Ái phi, trẫm là hoàng thượng của nàng mà! Ái phi kỳ thực rất yêu trẫm, nếu nàng không có tình cảm với trẫm thì hôm nay ở phòng giảng kinh đã sớm hét lên rồi, ở đó đông quân nhiều lính như vậy,

giết trẫm dễ như trở bàn tay, trẫm sao có thể không cảm động trước tấm chân tình của nàng được? Đừng sợ, lau nước mắt đi, hưởng thụ ơn mưa móc của trẫm cho tốt vào”.

Nguyễn Nhưộc Nam yên lặng nhắm mắt như một con cá chết để mặc cho nước mắt tưới ướt gối, trong đầu chợt hiện lên khuôn mặt anh tuấn của Lưu Huyền Thần, nàng nhận ra mình không hề oán hận gã đàn ông trước mặt, người mà nàng hận là Lưu Huyền Thần, vô cùng, vô cùng oán hận!

Ngoài cửa sổ, một tia chớp lóe sáng rạch ngang bầu trời, ai oán phủ chiếu cả căn phòng, phủ chiếu cả hai bóng hình trên giường.

Tầng sáng trời ngừng mưa nhưng không khí còn rất ẩm ướt, sương mù dày đặc giăng kín cả hoàng cung.

Hai thái giám phủ Nội vụ có nhiệm vụ gõ mõ điểm canh còi áo toi, thổi tắt đèn lồng, mệt mỏi dụi dụi mắt. Trục đêm trong cung thật là vất vả, lê lết khắp các góc ngách trong thời tiết ướt át này thật là một cực hình.

“Mau nhìn...” Một thái giám trợn mắt, lay gọi người bên cạnh. Người kia vừa ngẩng đầu thì thấy một bóng đen khoác áo toi lách nhẹ từ cửa tấm cung Nguyễn Thục nghi, chạy về hướng sân sau.

“Á!” Hai tiểu thái giám sợ hãi nhìn nhau rồi cuống quýt đuổi theo, trên mặt đất lầy bùn là hàng dấu chân to tướng.

“Là đàn ông!” Một thái giám kinh hoàng lắp bắp, tay chỉ vào dấu chân khả nghi. Nữ nhân trong hậu cung đều là gót sen ba tấc, không ai có bàn chân lớn như vậy.

“Nguyễn thục nghi gian díu với người khác?” Thái giám còn lại lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Lời vừa dứt, tay đã gõ mõ liên hồi.

Chỉ chốc lát, cấm vệ quân đã ào tới bao vây tấm cung của Nguyễn Nhưộc Nam.

Đại tổng quản phủ Nội vụ cũng lập cập chạy tới hiện trường, một mặt sai người đi thông báo với hoàng thượng, một mặt căn dặn răn đe đám tiểu thái giám không được hé môi về chuyện mất thể diện của hoàng thất. May là trời còn chưa sáng, người trong các tấm cung khác còn chưa thức giấc.

Mấy thái giám và cung nữ trong tấm cung của Nguyễn Nhược Nam đều bị gọi ra tra hỏi. Khi Lưu Huyền Thần đến, Nguyễn Nhược Nam đang thần thờ ngồi bên cửa sổ, gương mặt tái nhợt tràn ngập vẻ kinh hoàng.

Ngoài cửa sổ, mây đen dày đặc phủ kín chân trời.

“Ái phi, nàng không giải thích gì sao?” Lưu Huyền Thần nheo mắt cúi xuống quan sát chuỗi dấu chân khả nghi. Cấm vệ quân bấm báo dấu chân đột nhiên biến mất ở khu rừng sau hậu cung, không, không hẳn là biến mất mà là do dấu chân của mấy thái giám của ngự thiện phòng sáng sớm ra ngoài bẻ mai giẫm lên nên không phân biệt được.

Tối hôm qua Lưu Huyền Thần phê duyệt xong tấu chương thì đã đến canh ba, vừa chớp mắt một lát đã bị La công công đánh thức báo trong ngọa phòng Nguyễn thực nghi xuất hiện một nam nhân khả nghi, hắn không bưng bưng nổi giận như mọi lần mà bình tĩnh mặc quần áo, cùng La công công đi thẳng tới hậu cung.

Người bình thường khi biết thâm thiệp của mình gian dú với kẻ khác sẽ phản ứng như thế nào? Một đao đoạt mạng, bỏ lồng trôi sông, hay trói vào gốc cây thị chúng?

Trong đầu hắn thoáng nghĩ đến mấy ý nghĩ đáng sợ kia nhưng tâm trạng không hề tức giận mà chỉ thấy nặng nề.

“Hoàng thượng, người muốn thần thiệp giải thích thế nào đây? Hoàng uy của người phủ khắp hoàng cung, đến một con chim cũng

không dám tự ý bay vào hướng chi là một con người bằng da bằng thịt?”

Đôi môi đẹp của Nguyễn Nhược Nam nhếch lên châm chọc, giọng nói chua xót, ai oán lạ thường.

Người đàn ông này là phu quân, là quân vương của nàng, vậy mà hấn lại để một gã đàn ông khác làm nhục thể tử của mình, đó là lỗi của ai?

Hắn có tư cách gì để chất vấn nàng?

Một người đàn ông không thể bảo vệ người phụ nữ của mình hoàn toàn không đáng để nàng tôn trọng và thương yêu.

Ánh mắt Lưu Huyền Thần tối sầm lại, đây là dấu hiệu cho thấy hắn đang tức giận cực điểm. “Ý ái phi là tối hôm qua không có ai tới?”

Nguyễn Nhược Nam ai oán đứng lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, rành rọt buông từng lời. “Thần thiếp gia quyến ở tận Xương Bình, một mình cô độc đến thành Đông Dương tiến cung, thái giám cung nữ hầu hạ không rời, vậy có ai ghé đến đây? Hơn nữa, không có ý chỉ của hoàng thượng, người ngoài có thể vào đây được sao?”

Đại tổng quản phủ Nội vụ đứng bên nóng nảy tra vấn, “VẬY... vậy nương nương giải thích thế nào về dấu chân ngoài cửa sổ kia?”

“Hỏi ông trời đi, bản cung cũng rất muốn biết”. Ánh mắt oán hận của Nguyễn Nhược Nam và ánh mắt dò hỏi của Lưu Huyền Thần giằng co nhau không dứt.

“Ý nương nương là chúng nô tài đồ oan cho người sao?” Đại tổng quản xoay người cúi đầu tâu với Lưu Huyền Thần. “Hoàng thượng, nếu Nguyễn thực nghi nhất định không chịu hé môi thì lão nô đã có cách”.

Lưu Huyền Thần nhướn mày, “Nói đi!”

“Lão nô sẽ nghiệm thân cho Nguyễn thực nghi, để xem tối qua thực nghi có ân ái với người nào không, như thế chân tướng sự việc sẽ được sáng tỏ”.

Nguyễn Nhược Nam như lá vàng trước gió, run rẩy tái mét, đồng tử co rút cả lại, khuôn mặt bệch bạc thất thần.

Lưu Huyền Thần chấp tay sau lưng, đi qua đi lại trong phòng, mắt toát ra một tia nhìn lạnh lẽo. “Trẫm không lạm sát người vô tội nhưng cũng sẽ không bỏ qua cho kẻ nào dám lừa gạt trẫm. Hoàng cung này luôn được canh phòng nghiêm ngặt, nhưng chim bên ngoài muốn vào đây trên hoa ghẹo liễu, không phải lúc nào trẫm cũng đề phòng được. Trẫm thực sự rất hiếu kỳ trong cung nhiều cảnh lắm cây như vậy, chim chóc sao lại chỉ yêu mến mỗi cảnh hồng hạnh trong tấm cung của Nguyễn thực nghi?”

Đại tổng quản vừa nghe lời này của hoàng thượng, nắm chắc phần nào liền vén ống tay áo, lạnh lùng nhìn Nguyễn Nhược Nam. “Nguyễn thực nghi không cần quá lo lắng, lão nô nghiệm thân là để chứng minh sự trong sạch của nương nương”.

Nguyễn Nhược Nam mặt xám như tro, ngã sõng soài xuống ghế.

“Việc này rất quan trọng nên để người của thái y viện làm đi! La công công, mau truyền Vân thái y tiến cung”. Lưu Huyền Thần bỗng nói.

Vân phủ đêm qua cũng không hề yên ổn, vừa có đèn lồng vừa có hội, náo nhiệt khác thường.

Vân viên ngoại và Vân phu nhân còn chưa thảo luận xong nên mở lời từ hôn với Tần gia như thế nào thì người ta đã tự mình tìm tới cửa. Tần Luận không ghé phủ thăm hỏi như mọi khi mà là do đãi tiệc bằng hữu ở một túr lâu cách Vân phủ không xa, nên tiện đường ghé qua vấn an vợ chồng Vân viên ngoại. Bằng hữu của hắn cũng theo cùng tới đây.

Bằng hữu của Tần Luận là một người đàn ông to béo tầm bốn mươi tuổi, quần áo sang trọng, dáng vẻ cao cao tại thượng nhưng lại rất hiểu lễ nghĩa, nhanh nhẩu nói lần đầu đến Vân phủ không thể tới tay không, nên có một ít lễ vật tặng vợ chồng Vân viên ngoại, ngoài ra còn có thêm một giỏ dưa mật thương hạng để Vân tiểu thư giải khát.

Cùng là dưa, nhưng loại dưa này vô cùng quý giá. Người Đông Dương còn gọi dưa loại dưa này là dưa hoàng kim, ý rằng phải đổi một thỏi vàng mới mua được một quả dưa. Vân phủ cảm y ngọc thực không thiếu huống chi là một loại dưa, có điều cũng mới chỉ nếm thử mà thôi, một giỏ dưa lớn như vậy Vân viên ngoại không khỏi có chút giật mình.

Lễ vật này dường như có phần quá trọng.

Khi hai người bước vào phủ, vừa hay chạm mặt Đỗ Tử Bân đại nhân thông thư đặt lễ đang ở bên trong thỉnh tội với vợ chồng Vân viên ngoại. Vô có lưu giữ thiên kim tiểu thư nhà người ta qua đêm trong phòng riêng, cô nam quả nữ mà lại để người ngoài xì xào về hành vi không đoan chính, với người chính trực như Đỗ Tử Bân, bất luận thế nào cũng phải chịu trách nhiệm đến cùng. Kỳ thật hẳn một phần lo sợ Vân Ánh Lục sẽ bị Vân viên ngoại trách cứ, mặt khác cũng muốn chứng minh tình cảm của bản thân với Vân Ánh Lục là nghiêm túc, nên mới quyết định sang Vân phủ thỉnh tội để Vân viên ngoại kiên định hơn trong chuyện từ hôn Tần gia.

So với Tần Luận, trong việc tuyển lựa con rể của Vân phủ, Đỗ Tử Bân vẫn tự tin chắc thắng hơn. Đỗ viên ngoại và Vân viên ngoại vốn có nhiều năm giao tình, hẳn và Vân Ánh Lục trước kia cũng từng định hôn ước, lại thêm việc giờ hẳn đã là mệnh quan triều đình, nắm giữ trọng trách quốc gia, hoàn toàn có đủ năng lực đem lại vinh quang cho gia tộc.

Trước khi tới Vân phủ, hẳn đã nói qua chuyện này với Vân Ánh Lục. Vân Ánh Lục nhú mày khó hiểu, yêu thương ai là tự do của cô,

sao lại phải làm mọi việc phức tạp như vậy? Nhiều nhất là ba tháng, hôn ước của cô và Tần Luận sẽ bị hủy bỏ, như thế không phải mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều sao?

Cô không thể biết với gã một sách cổ hủ như Đỗ Tử Bân, đây đưa với một cô gái đã định hôn ước là điều hãn không thể chấp nhận. Đừng nói là ba tháng, ngay cả ba ngày, hãn cũng không chờ nổi.

Đỗ Tử Bân không giải thích gì nhiều, chỉ mỉm cười hẹn gặp lại sau bữa tối. Vân Ánh Lục miễn cưỡng gật đầu, ăn tối xong, cô không nóng lòng trở về phòng riêng như mọi hôm, mà nán lại trong phòng khách trò chuyện với cha mẹ. Trên bàn ăn của Vân phủ bây giờ có thêm một đôi đũa, phòng khách cũng được thu dọn gọn gàng, tất cả đều là vì thị vệ Giang Dững hiện đang phụng mệnh bảo vệ an toàn cho Vân tiểu thư.

Giang Dững có cảm giác như mình đang ăn nhờ ở đậu nhà người khác, người ta không mời nhưng hãn vẫn phải muối mặt chây ỳ ở đây, nhưng biết làm sao được, hoàng thượng đã ra lệnh hãn phải bám sát Vân thái y không quá mười bước chân. Là người thì phải ăn phải uống, hãn cũng không phải hạng biết thon thót nói mấy câu khách khí sáo rỗng, nên đành mặt dày tùy theo ý chủ vậy.

Vợ chồng Vân viên ngoại là người biết ý biết tứ, Vân thái y lại rất ôn hòa, duy chỉ có nha đầu Trúc Thanh của Vân Ánh Lục thỉnh thoảng lại bắn sang Giang Dững ánh mắt sắc như dao khiến hãn thực nuốt không trôi.

Mọi người trong Vân phủ đang nói chuyện phiếm thì người trông cửa bước vào thông báo, Đỗ công tử nhà bên có việc muốn thỉnh kiến.

Vợ chồng Vân viên ngoại liếc nhìn nhau, trong lòng tự hiểu chẳng cần nói ra. Liếc mắt nhìn Vân Ánh Lục sắc mặt vẫn bình thản như thường, cả hai lại cùng thở dài não ruột.

Đỗ Tử Bàn mặc bộ cánh giản dị thường ngày, lễ phép hành lễ với vợ chồng Vân viên ngoại, ngẩng lên nhìn thấy Vân Ánh Lục, ánh mắt hắn lập tức trở nên dịu dàng khôn tả.

Trúc Thanh bung trà bánh lên rồi vừa kéo vừa bảo Giang Dũng ra ngoài mà đứng, chủ nhân đang nói chuyện, hạ nhân không được nghe lén.

Giang Dũng phần nộ trợn mắt nhìn Trúc Thanh, hạ nhân? Hắn là quan viên tứ phẩm triều đình thế mà lại rơi vào cảnh hổ xuống đồng bằng bị chó khinh nhờn, nhưng hắn không thể so đo tính toán với nữ nhân, đành gắng nuốt cục tức xuống bụng.

Sau khi hàn huyên mấy chuyện thường ngày, Đỗ Tử Bàn quyết định vào thẳng chủ đề chính. Hắn là một thư sinh, cả ngày chỉ biết chi, hồ, giả, dã[1], bảo hắn mở miệng cầu hôn, thực sự có phần khó nói. Nhưng để được ôm giai nhân, khó thế nào cũng phải cố.

[1] Âm chỉ những kẻ mọt sách.

Hắn thẳng thắn biểu lộ tâm ý của mình trước mặt vợ chồng Vân viên ngoại.

Vợ chồng Vân viên ngoại vì chuyện từ hôn lần trước mà luôn cảm thấy có lỗi với Đỗ Tử Bàn, nay gió chuyển đường quanh, liễu rủ hoa cười lại thấy xuân[2], đương nhiên cũng hết sức vui mừng, huống chi trong lòng con gái lại có hình bóng Đỗ công tử!

[2] Nguyên văn là “phong hồi lộ chuyển, liễu ám hoa minh hựu kiến xuân” trích thơ Lục Du, ý chỉ trong khó khăn lại tìm thấy hi vọng.

Hai người cũng không làm khó Đỗ Tử Bàn, lập tức đồng ý hủy bỏ hôn ước với Tần gia, nhận lời cầu thân của Đỗ phủ. Vân viên ngoại còn nhấn mạnh thêm, cuối năm nay sẽ lo liệu hôn sự của hai nhà.

Đỗ Tử Bàn vô cùng cảm kích, liên tục chấp tay tạ ơn.

Vân Ánh Lục chớp chớp đôi mắt hồ thủy hết nhìn song thân lại quay sang nhìn ý trung nhân, cuối năm nay đã kết hôn, như thế có quá gấp không? Nhưng trông thấy vẻ mặt hồ hởi rạng ngời của Đỗ Tử Bân, một chút do dự trong lòng cô cũng nhanh chóng tan biến.

Yêu thương một người, không phải sẽ muốn sớm sớm chiều chiều được ở bên nhau sao? Đỗ gia và Vân phủ gần gũi như vậy, thành thân hay không cũng chỉ cách một bức tường, Vân Ánh Lục thầm nghĩ cô có thể thích ứng được điều đó.

Trong phòng khách ngập tràn không khí ấm cúng vui vẻ, người trông cửa lại bước vào thông báo, Tần Luận đã đến trước cổng Vân phủ.

Tần Luận vốn đã được xem là một nửa con rể của Vân phủ rồi nên không đợi người trông cửa thông báo xong đã ung dung bước vào. Trông thấy Đỗ Tử Bân đang ngồi đờ như tượng gỗ, vợ chồng Vân viên ngoại mặt đỏ tai hồng lúng túng khó xử, hần nhếch môi cười, tự nhiên chào hỏi một lượt rồi quay sang giới thiệu vị bằng hữu đi cùng.

Bằng hữu của Tần Luận vừa bước đến chào hỏi, Vân Ánh Lục chột nhịu mảy vì trông người này rất quen mặt, Đỗ Tử Bân thì bàng hoàng như bị sét đánh, còn Giang Dũng đứng bên ngoài cũng trợn mắt á khẩu.

Đây chính là đại tổng quản Nhuế Đại của phủ Tề vương.

Trong lòng mỗi người lúc này đều đang cuộn trào suy tính, nhưng vẻ mặt vẫn ung dung, bình tĩnh như thường. Đỗ Tử Bân đã hoàn thành nhiệm vụ, ở lại cũng chỉ tăng thêm phần khó xử cho đôi bên nên vội đứng dậy cáo từ, Vân Ánh Lục thay cha mẹ tiễn hần đến tận tiểu viện Đỗ gia.

Đỗ viên ngoại đã đi ngủ sớm, bên ngoài lại đang mưa lất phất nên tất cả gia nhân đều quay về phòng, Đỗ Tử Bân trù trù không nỡ buông tay Vân Ánh Lục, hần kéo cô vào đình cỏ gần đấy để trú mưa.

Bốn phía tối đen như mực.

Đỗ Tử Bân cúi người xuống, khẽ khàng dặn dò Vân Ánh Lục. “Nàng cứ trú tạm ở đây một lát, đừng về vội, để phụ mẫu nàng bàn bạc thương lượng mọi việc xong xuôi đã. Ta không muốn nàng gặp lại gã đó.” Hắn không hề che giấu sự ghen tuông trong lời nói, đối diện với tình yêu, mọi bản lĩnh đàn ông, phong thái kẻ sĩ đều rơi rụng không còn manh giáp. Còn nữa, gã Tần Luận đó còn dây dưa với phủ Tề vương khiến hắn cảm thấy vô cùng bất trắc khó lường.

Vân Ánh Lục nghe xong, dịu dàng ôm lấy hắn. Đỗ Tử Bân cúi xuống hôn cô, nụ hôn nồng nàn đến độ hắn giật mình khẽ đẩy cô ra. Nếu tiếp tục, hắn e là sẽ xảy ra chuyện vượt rào mất. Đỗ Tử Bân kéo cô ngồi dựa vào mình, lắng nghe tiếng mưa tí tách êm đềm, thời khắc này giá như có thể ngưng đọng mãi mãi thì tốt biết bao.

Không biết tại sao, hắn lại nhớ tới việc đối thơ ban sáng. “Ánh Lục, thể thơ đó nàng nghĩ ra khi nào vậy, trước kia sao ta chưa từng nghe nàng ngâm tụng? Nàng còn tác phẩm nào như vậy không?”

Vân Ánh Lục đang hưởng thụ sự ngọt ngào ấm áp của tình yêu, vừa nghe xong câu này, các dây thần kinh bỗng chốc căng như dây đàn, cô ngồi thẳng dậy, cố gắng biến báo cho qua chuyện. “Bài thơ đó chỉ nhất thời bộc phát thôi, tạm thời em chưa nghĩ ra bài gì khác”.

“Nàng nên dành thời gian làm thơ nhiều hơn một chút. Ánh Lục, thể thơ này tự nhiên mà uyển chuyển, hoàn toàn không giống luật thơ chặt chẽ hiện thời. Ta nghĩ thể thơ này nếu được lưu truyền, nhất định nàng sẽ nức tiếng khắp thành Đông Dương, không, nổi danh toàn nước Ngụy ấy chứ. Vân Nhĩ Thanh sẽ lại trở thành hình mẫu của đám văn nhân mặc khách, tài thơ nhất định sẽ ăn đứt đám thi sĩ hiện thời”.

Đỗ Tử Bân càng nói càng hứng khởi, âm điệu càng tăng cao trông thấy. Vân Ánh Lục lúng túng gượng cười, “Đỗ đại ca, thật ra từ sau việc tự sát bất thành, em... đã không còn làm thơ được nữa, sách vở

trước kia cũng chẳng nhớ được là bao”. Cô sợ Đỗ Tử Bân không thể chấp nhận nổi việc cô xuyên không đến đây nên đành mượn có để nói rõ tình hình văn thơ chữ nghĩa của cô hiện giờ.

“Đó chỉ là tạm thời thôi, nàng sẽ vẫn mãi là Ánh Lục thông tuệ tài hoa ngày nào. Nàng biết không, điều khiến trái tim ta rung động nhất chính là tài thơ không thua kém nam tử của nàng đấy”. Đỗ Tử Bân dịu dàng hôn nhẹ lên mắt cô, “Và cả đôi mắt sáng này nữa”.

Vân Ánh Lục sững sờ, trong lòng cô như có thứ gì đó vừa sụp đổ tan tành, dư vị ngọt ngào ban nãy tan biến trong nháy mắt, cô thoáng mơ hồ hoảng sợ.

“Đỗ đại ca, nếu em vẫn không thể nhớ ra những quyển sách đã đọc, vẫn không thể làm thơ như trước, mà chỉ chuyên tâm làm thầy thuốc đến cuối đời thì có sao không?” Vân Ánh Lục lo lắng hỏi.

“Không thể nào, hôm nay không phải nàng vừa ngẫu hứng làm thơ đó sao? Ánh Lục, nàng sao có thể không làm thơ được chứ? Ta còn đang chờ mong được cùng nàng thưởng trà ngâm thơ giống như Triệu Minh Thành và Lý Thanh Chiếu[3], như Tô Tiểu Muội[4] và Tần Thiệu Du, vừa là phu thê vừa là tri kỷ”.

[3] Lý Thanh Chiếu đời Tống là nữ sĩ bậc nhất của Trung Quốc, bà cùng chồng là Triệu Minh Thành để lại nhiều giai thoại đẹp cho làng văn thơ.

[4] Tô Tiểu Muội là em gái Tô Đông Pha, cùng chồng là Tần Thiệu Du là hai thi nhân nổi tiếng đời Đường.

Trái tim Vân Ánh Lục lập tức rơi thẳng xuống đáy vực sâu thẳm. Cô lén lấy tay gạt đi dòng lệ hoen bên khóe mắt, âm thầm đau đớn.

“Đỗ đại ca, em phải về rồi”. Cô đứng dậy, buồn bã cáo từ. Ngoài đình, mưa mỗi lúc càng mau.

“Ánh Lục”, Đỗ Tử Bân ôm chặt lấy cô không nỡ xa rời, “Để ta tiễn nàng ra cổng, nàng nhớ đừng quá thân mật với Tần công tử kia

nhé”.

“Không đâu, trong lòng em... chỉ có Đỗ đại ca thôi”. Vân Ánh Lục chủ động kiễng chân, hôn nhẹ lên má Đỗ Tử Bân.

Chỉ là người trong lòng Đỗ đại ca không phải em, mà là Vân Ánh Lục ngày trước? Cô thật không dám làm rõ điều này. Yêu một người, hóa ra không chỉ vui mừng, mà còn là những băn khoăn, lo lắng, bất an. Vân Ánh Lục sai bước quay về, vừa qua cổng Vân phủ, một bóng đen đột nhiên xuất hiện, nắm chặt lấy tay cô.

Quay đầu lại thì hóa ra là Tần Luận, chỉ có điều cô không thấy rõ vẻ mặt hắn lăm lăm. Vân Ánh Lục đứng bất động, qua ánh mắt cô có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của Tần Luận, lực nắm cổ tay rất mạnh, giống như hận không thể bóp nát cô vậy.

“Bằng hữu của anh đâu?” Vân Ánh Lục không cảm thấy có lỗi với Tần Luận bởi ngay từ đầu cô chưa bao giờ nói thích anh ta, cũng chưa từng làm gì khiến anh ta hiểu nhầm tâm ý mình, toàn bộ việc đính ước đều là do hai nhà tùy tiện sắp đặt chứ không phải chủ kiến của cô.

“Nga cả ba tháng nàng cũng không chờ nổi, vội làm hồng hạnh vượt tường[5] sao?” Tần Luận gầm gừ hỏi.

[5] Trích trong bài Thăm vườn không gặp của Diệp Thiệu Ông, ý chỉ phụ nữ ngoại tình.

“Không được phép bôi nhọ nhân cách của tôi”. Vân Ánh Lục lập tức nghiêm mặt, rành rọt kết thúc vấn đề. “Chuyện giữa hai chúng ta, anh đi mà nói với cha mẹ tôi”.

“Ta đã cự tuyệt rồi”. Tần Luận lạnh lùng trả lời, “Trừ phi ta chết, hôn sự này không thể hủy bỏ, vì thế nàng hãy an phận nghe theo ta đi. Dù chỉ giữ được năm xương khô của nàng, ta cũng sẽ không buông tay”.

Một trận gió đêm ẩm ướt thổi đến, Vân Ánh Lục không khỏi rung mình ớn lạnh. Người đàn ông trước mặt cô sao lại xa lạ như vậy, Tần Luận công tử phong nhã, dịu dàng giờ đây lại sẵn sàng buông những lời tàn nhẫn như vậy sao.

“Thành thật xin lỗi, tôi không thể thích anh được”.

“Nàng luôn mang vẻ mặt vô tội làm nhiều loạn trái tim người khác rồi lại lạnh lùng rũ bỏ trách nhiệm. Ánh Lục, sao ta lại thích nàng như vậy chứ?” Sắc mặt xanh mét của Tần Luận bỗng nhiên trở nên khắc cốt ghi tình, hắn dịu dàng vuốt nhẹ gò má cô, “Nàng chính là giấc mộng của ta, một giấc mộng rất ngắn, rất rất ngắn”.

Vân Ánh Lục kinh ngạc nhìn Tần Luận, không hiểu vì sao hắn lại thay đổi sắc mặt nhanh như thế.

“Nhưng cho dù chỉ là giấc mộng ngắn ngủi, ta cũng phải có được nàng trước khi tỉnh mộng”. Giọng nói của Tần Luận lại mang vẻ hung ác như trước, “Nàng không nguyện lòng cũng được, giả vờ cũng được, nhưng giờ nàng chính là vị hôn thê của ta, đây mới là sự thật”.

“Hà tất phải ép tôi đến vậy sao Tần công tử? Anh bức tôi sống đây dựa cả đời cả kiếp như vậy để làm gì?” Vân Ánh Lục bức bối hét lớn.

“Một đời một kiếp?” Tần Luận đột nhiên bật cười đau khổ, “Ánh Lục, nàng cho rằng một đời một kiếp rất dài sao? Sai rồi, đối với nàng và ta mà nói, không thể có chuyện một đời một kiếp đâu”.

Trong lòng Vân Ánh Lục dâng lên nỗi sợ hãi vô có.

“Ánh Lục, nếu như có những việc ta làm khiến nàng ghét bỏ thì hãy ghi nhớ, ta không thực tâm muốn vậy đâu. Nàng đừng trách ta!” Tần Luận nói xong, lững thững bước đi trong đêm mưa tầm tã.

Vân Ánh Lục suy ngẫm câu nói của Tần Luận hồi lâu mà vẫn chưa hiểu đó là uy hiếp hay nhận lỗi. Cô ngơ ngẩn đi về hướng khuê

phòng của mình.

Giang Dũng ẩn thân trong một góc sân tối, quan sát mọi động tĩnh của Vân phủ. Vân thái y đã được định hôn sự mà vẫn chàng chàng thiếp thiếp cùng Đỗ thượng thư, đây có phải là chuyện gian tình không? Cả việc Tề vương cử người tặng lễ vật hậu hĩnh cho Vân thái y nữa chứ, bọn họ đang có mối giao tình sâu sắc gì chẳng? Vân thái y quả không phải hạng tầm thường, bao nhiêu điểm hiểm nghi như vậy, sáng mai hẳn phải tức tốc bẩm báo với hoàng thượng mới được.

Chẳng cần phải chờ tới sáng mai, trời còn chưa tỏ, La công công đã tức tốc chạy tới Vân phủ, lời Vân Ánh Lục vẫn còn mơ màng ngái ngủ lên xe ngựa, chạy nhanh về hướng hoàng cung.

Xe ngựa dừng lại trước hoàng cung.

“Kì tả thừa tướng sao lại đến sớm vậy chứ?”

Vân Ánh Lục ngạc nhiên quay lại, đương lúc đỡ cô xuống xe ngựa, La công công buột miệng lẩm bẩm câu này. Hôm qua Kì Sơ Thính vừa mới tiến cung, hôm nay Kì tả thừa tướng lại phá lệ vào cung sớm, hai cha con đứng lấp ló ngoài cửa cung, một cao một thấp, kỳ dị khác thường.

“Kì tả thừa tướng, Kì nữ quan, chào buổi sáng!” Vân Ánh Lục thân tuy là thái y nhưng cũng chỉ là nhân viên công vụ trong hoàng cung, đương nhiên phải chủ động chào hỏi quan viên khác.

Kì Sơ Thính vừa trông thấy Vân Ánh Lục liền vui vẻ chào lại, “Vân thái y, chào buổi sáng!” rồi niềm nở chạy đến cầm tay cô đẩy về thân tình.

Kì tả thừa tướng hờ hững xoay người sang chỗ khác, tỏ ý khinh miệt không thèm đoái hoài. Vân Ánh Lục cúi đầu nhìn đôi bàn tay của Kì Sơ Thính, đột nhiên phát hiện phía sau cô ta là một hàng dấu

chân ẩm ướt. Cửa cung được lát đá xanh trơn bóng, sạch sẽ không một hạt bụi, càng làm nổi bật dấu chân của Kì Sơ Thính.

Dấu chân này xem ra phải hơn ba mươi phân! Vân Ánh Lục trầm nghĩ.

Kì Sơ Thính thấy Vân Ánh Lục không nói gì, dõi theo hướng nhìn của cô, ánh mắt chột lóe lên hung hiểm. Kì Sơ Thính kéo vạt trường bào lên, khoe miệng cong thành nụ cười khiêu khích, “Vân thái y có vẻ như rất quan tâm đến bàn chân của bản quan?”

Vân Ánh Lục nhú mày, cô rất không ưa giọng điệu cợt nhả của Kì nữ quan. “Không phải, chỉ là tôi nhận ra Kì đại nhân có đôi chân to lớn của đàn ông”. Cô rút tay về, giấu ở sau lưng.

Bàn tay Kì Sơ Thính theo đà luồn vào tay áo của Vân Ánh Lục, làm cho tóc gáy cô dựng đứng cả lên. Kì nữ quan thật sự thành tâm hướng Phật sao? Cô hết sức hoài nghi điều này.

“Vóc dáng bản quan to cao như vậy, bàn chân không thô kệch như nam nhân thì sao chống đỡ cho được?” Khoe miệng Kì Sơ Thính lại nhếch lên, ánh mắt tà mị không sao tả xiết.

Vân Ánh Lục gật đầu tạm chấp nhận điểm nghi vấn này. “Lại nói tới vóc dáng của Kì nữ quan, tôi có một thắc mắc mãi không sao tháo gỡ được, Kì nữ quan thật sự là tiểu nữ của Kì tả thừa tướng sao?”

Kì tả thừa tướng đang đứng gần đó đột nhiên xoay người lại, bắn ra một tia nhìn hung hãn về phía Vân Ánh Lục.

“Ngươi nói cái gì?” Ông ta lớn tiếng quát.

Vân Ánh Lục bị ông ta dọa tới mức nhất thời đứng ngây như phỗng, không biết nên xử trí sao cho phải.

“Phụ thân, người làm sao vậy, khẩu khí hung dữ như thế sẽ làm Vân thái y sợ đó”. Kì Sơ Thính quay sang nũng nịu với Kì tả thừa tướng, “Vân thái y chỉ tò mò thôi, chỉ cần cho cô ấy câu trả lời là ổn

thỏa thôi mà. Phụ thân, tiểu nữ vừa nhìn là biết rất hợp duyên với Vân thái y rồi”.

Kì tá thừa tướng phát tay áo, ra chiều không muốn nói đến chuyện này nữa. “Sơ Thính, nói chuyện linh tinh gì đấy, con quên con tiến cung để làm gì rồi sao?”

“Chỉ một lát thôi mà”. Kì Sơ Thính cười nhả nhận, “Vân thái y, cô thấy bản quan và phụ thân không giống nhau sao?”

“Cũng không hẳn, khuôn mặt có nhiều nét giống, nhưng chiều cao lại quá khác biệt. Chẳng lẽ cô là con gái nuôi của Kì tá thừa tướng?”

Kì Sơ Thính che miệng cười khẽ, “Vân thái y, đây là lần đầu tiên bản quan nghe người ta hỏi trực tiếp chuyện này đấy. Cô đáng yêu như vậy bản quan sao có thể không thích được?”

La công công nhấp nhồm không yên, thấy câu chuyện giữa Vân Ánh Lục và Kì Sơ Thính mãi vẫn chưa đến hồi kết, ông đành phải mở miệng thúc giục: “Vân thái y, chúng ta nhanh lên một chút đi”.

“Vân thái y tiến cung sớm như vậy có việc gì gấp sao?” Kì Sơ Thính nhú mày hỏi.

“Vâng, trong cung có phi tần đột ngột ngã bệnh nên tôi phải tiến cung sớm”. Vân Ánh Lục đang định bỏ đi thì Kì Sơ Thính đột nhiên giữ chặt lấy tay cô, ghé sát tai thấp giọng hỏi: “Dưa ăn có ngon không?”

“Dưa?” Vân Ánh Lục ngơ ngác hỏi lại.

Kì Sơ Thính khẽ cười bỏ đi, đi quá cửa cung một đoạn xa, cô ta đột nhiên cởi giày ném cho thị vệ đi cùng. Đôi giày đó là loại giày vải hai đế được may rất cẩn thận, nhưng giờ đã ướt nhẹp, dính đầy bùn đất.

Vân Ánh Lục nhìn Kì Sơ Thính chân trần vào cung, không khỏi dụi mắt liên hồi, cho rằng mình hoa mắt chóng mặt nên mới nhìn

nhằm.

Lưu Huyền Thần không biết đã đi quanh tâm cung biết bao nhiêu vòng, chốc chốc lại hướng mắt ra sân tìm kiếm nhưng vẫn chưa thấy tầm hơi Vân Ánh Lục đâu cả. Đến khi thấy cô xuất hiện, Lưu Huyền Thần liền trừng mắt nhìn cô trách cứ vì đã để hắc chờ đợi quá lâu. Vân Ánh Lục cũng chẳng thèm để tâm đến vẻ mặt hắc, chỉ lăm lăm nhìn ngó khắp nơi tìm Nguyễn Nhược Nam. Khi La công công đến đón cô, ông có nói Nguyễn thực nghi đột ngột mắc bệnh nặng.

Nguyễn Nhược Nam ngo ngắn ngời trên giường, mặt cắt không còn hột máu, nhưng hơi thở vẫn bình ổn, trông qua không có vẻ gì ốm yếu cả!

Cô đang định hỏi thì tổng quản phủ Nội vụ bước tới, kể rõ đầu đuôi ngọn ngành sự việc, sau rốt thông báo ý chỉ của hoàng thượng.

“Không, Lưu hoàng thượng, đây là việc riêng của anh, không thuộc phạm vi công việc của tôi, tôi từ chối kiểm tra cho Nguyễn thực nghi”. Cô học y không phải để kiểm tra bằng có ngoại tình của vợ người khác.

Tổng quản phủ Nội vụ, La công công và ngay cả Nguyễn Nhược Nam đều xám mặt trước câu trả lời của cô, duy chỉ có Lưu Huyền Thần vẫn giữ vẻ điềm nhiên như cũ, hắc thú vị nhếch môi. “Không ngờ Vân thái y cũng biết minh triết bảo thân, trốn tránh đối mặt?”

“Đây không phải trốn tránh đối mặt mà là nguyên tắc cá nhân, việc của tôi chỉ là khám chữa bệnh, bảo vệ sức khỏe cho mọi người, còn chuyện này là vấn đề tin tưởng giữa hai vợ chồng anh, không can hệ gì đến công việc của tôi cả”. Vân Ánh Lục nghiêm túc nhìn Lưu Huyền Thần rồi nói tiếp. “Lưu hoàng thượng, kết quả nghiệm thân có quan trọng đến vậy không? Anh đã không tin tưởng Nguyễn thực nghi thì cứ hạ chỉ xử tội là xong, hà tất gì lại phải khép cô ấy vào tội danh nhục nhã như vậy? Nếu trong lòng anh có Nguyễn thực nghi thì hãy tuyệt đối tin tưởng cô ấy. Khi tôi nghiệm

thân cho Nguyễn thực nghi lúc cô ấy còn là tú nữ, thực nghi đã vô cùng ái mộ anh. Từ đó đến nay, cô ấy vẫn luôn giữ mình trong thâm cung này, quanh quần bên người chỉ có thái giám và cung nữ, tuy có câu tình cảm dễ đổi thay, nhưng tôi nghĩ cũng không quá nhanh như vậy? Và lại dù Nguyễn thực nghi thực sự thay lòng đổi dạ thì chuyện ấy cũng có một phần trách nhiệm của hoàng thượng, nếu anh đối tốt với cô ấy thì cô ấy đã không tuyệt vọng đến mức phải tìm đến người đàn ông khác để được an ủi”.

Lưu Huyền Thần nhất thời á khẩu. “Vân thái y, khanh thực sự đã khiến trẫm phải nhìn khanh bằng ánh mắt khác rồi đấy. Theo như lời khanh nói thì bất kể kết quả thế nào cũng đều vì trẫm không tốt?”

“Tôi chỉ nói ra ý kiến của mình thôi”. Vân Ánh Lục thương hại quay sang nhìn Nguyễn Nhược Nam đang nước mắt lưng tròng, khe khẽ thở dài.

“Vân thái y, khanh nói hồng hạnh vượt tường là vì bức ép nhưng khanh đã quên mất rằng dẫn gió gọi bướm chính là thiên tính của hồng hạnh”. Lưu Huyền Thần trừng mắt nhìn cô, lửa giận hừng hực soi tỏ trong đáy mắt.

“Điều đó... chỉ đúng với một số người thôi”. Vân Ánh Lục ngược đôi mắt trong trẻo lên đón nhận tia nhìn giận dữ của Lưu Huyền Thần. “Tôi tin Nguyễn thực nghi không phải là một trong số đó”.

“Được, nếu khanh đã tin tưởng Nguyễn thực nghi như vậy, sao không dám kiểm chứng sự trong sạch của nàng ấy? Hay là khanh muốn công công phủ Nội vụ trực tiếp động thủ?” Lưu Huyền Thần chỉ tay về phía Nguyễn Nhược Nam, âm lượng đã cao đến quăng tằm.

Trong ánh mắt Lưu Huyền Thần thoáng hiện một tia nhìn phức tạp khiến Vân Ánh Lục bất giác im bật. Lưu Huyền Thần rộng lượng, khoan dung hơn nhiều so với những gì cô tưởng tượng. Hắn

đã biết trước kết quả nhưng vì muốn bảo vệ cho Nguyễn Nhược Nam nên mới gấp gáp triệu cô đến đây để bịt miệng hết thầy người trong cung cấm.

Hiểu được suy nghĩ của Lưu Huyền Thần, Vân Ánh Lục không khỏi chấn động tâm cam, một đế vương cao cao tại thượng lại có thể bao dung đến vậy với một phi tần đã thất thân?

“Được, tôi sẽ nghiệm thân cho Nguyễn thực nghi”. Cô cẩn trọng gật đầu chấp nhận ý chỉ của Lưu Huyền Thần.

“Trẫm chờ câu trả lời của khanh ở ngự thư phòng”. Giọng nói của Lưu Huyền Thần đã dịu đi vài phần, hắc xoay người rời khỏi tấm cung của Nguyễn Nhược Nam.

“Mấy người còn không mau lui ra sao?” Vân Ánh Lục tức giận trừng mắt xua đuổi mấy gã thái giám phủ Nội vụ đang nhìn chằm chằm Nguyễn Nhược Nam như sói già gặp dê béo.

Đám thái giám bất đắc dĩ ra ngoài. Khi tất cả đã đi khỏi, Vân Ánh Lục đóng cửa kéo rèm lại rồi khẽ khàng ngồi bên Nguyễn Nhược Nam. Nguyễn Nhược Nam nhào vào lòng cô, òa khóc nức nở, mọi uất ức, kinh hoàng trong lòng đều theo dòng nước mắt trôi hết ra ngoài. Vân Ánh Lục vỗ nhẹ lưng nàng, dịu dàng an ủi: “Không sao, không sao, tất cả sẽ qua thôi”.

Chỉ bằng mấy lời giản dị của Vân Ánh Lục, Nguyễn Nhược Nam đã bình tâm trở lại. Nàng nhìn Vân thái y bằng đôi mắt sung mọng đỏ hoe, rồi từ từ cởi y phục.

Vân Ánh Lục giữ tay nàng lại, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vá màng trinh là loại hình tiểu phẫu hết sức đơn giản, nhưng tôi không bao giờ thực hiện ngoại trừ một lần duy nhất trong đời. Người bệnh là một cô gái sắp kết hôn, trên đường đi làm về, cô ấy đã bị kẻ xấu bắt cóc cưỡng bức, trong cơn hoảng loạn đến cả nhân diện của gã khốn ấy cô ấy cũng không nhớ rõ, một mình âm thầm chịu

đựng chuyện đó. Cô gái ấy vô cùng yêu thương chồng sắp cưới của mình, nhưng anh ta là một người đàn ông truyền thống, nếu biết cô ấy không còn trong trắng, cuộc sống hôn nhân của hai người ắt sẽ bị vết nhơ ấy ám ảnh. Tôi đã làm thủ thuật cho cô ấy và hiện tại cuộc sống của hai người bọn họ vô cùng hạnh phúc”. Vân Ánh Lục đều đều kể chuyện.

“Vân thái y”, Nguyễn Nhược Nam kinh ngạc đến độ quên cả roi lệ, “bản cung bị người ta cưỡng bức, gã đàn ông đó, bản cung cũng không biết là ai, hắn giả dạng thành...” Nghĩ tới song thân gia quyến ở Xương Bình, nàng đột nhiên ngưng bật. “Cô cho bản cung một liều độc được đi, để bản cung được ra đi thanh thản”.

“Nguyễn thực nghi, vì sao cô lại muốn chết? Người đáng chết là kẻ đã cưỡng bức cô. Nỗi khổ của cô, hoàng thượng ắt sẽ lượng thứ”.

“Cô... sẽ không nói gì với hoàng thượng?” Ánh mắt Nguyễn Nhược Nam đột nhiên hiện lên niềm vui yếu ớt. “Vân thái y, cô có thể giúp bản cung khôi phục lại trinh tiết sao?”

Vân Ánh Lục mỉm cười chua xót. “Phận cô đã đủ đáng thương rồi, tôi sao có thể ném đá xuống giếng đây. Có điều, điều kiện chữa trị bây giờ không đủ để tôi thực hiện loại phẫu thuật đó”.

“Vậy bản cung vẫn sẽ không tránh khỏi kiếp nạn này?” Nguyễn Nhược Nam ảm đạm cúi đầu, “Hoàng thượng, người chưa bao giờ lâm hạnh bản cung, bản cung... nôn...”

Nguyễn Nhược Nam đột nhiên nhào người khỏi giường, nôn thốc tháo vào chậu sứ dưới đất.

Vân Ánh Lục cau mặt nắm lấy cổ tay Vân Ánh Lục bắt mạch.

“Nguyễn nương nương, tối hôm qua không phải lần đầu tiên cô bị cưỡng bức?” Cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

Nguyễn Nhược Nam đau đớn cup mắt.

“Kinh nguyệt của cô đã chấm dứt trước ngày bị cưỡng bức mười ngày, đúng không?”

“Vân thái y, cô... làm sao biết được chuyện này?”

Vân Ánh Lục chậm rãi rút tay về, “Nguyễn thực nghi, bây giờ tôi không dám khẳng định chắc chắn bởi mạch tượng vẫn chưa rõ ràng, nhưng tôi muốn cô chuẩn bị tâm lý trước, rất có thể cô... đã mang thai”.

Trước mắt Nguyễn Nhược Nam mọi thứ đột ngột tối sầm lại, chưa kịp hét lên tiếng nào, nàng đã ngã lăn hôn mê bất tỉnh.

Tuy nói phủ Nội vụ không được phép để lộ chuyện Nguyễn Nhược Nam gian díu với người ngoài, nhưng tin tức vẫn nhanh chóng lan truyền khắp hậu cung, đám phi tần vui mừng khi thấy địch thủ gặp chuyện tai vạ, nhanh chóng tụ tập buôn chuyện nói xấu râm ran, nhưng chỉ dám đứng xa bàn tán, chứ không ai đủ can đảm lại gần tâm cung của Nguyễn Nhược Nam để tìm hiểu thực hư mọi chuyện.

Ấn Tiểu Yên thì không thể, mỗi thâm giao giữa cô ta và tổng quản Phủ Nội vụ vốn không tồi nên tin tức nắm bắt rất tốt. Vừa đến cửa tâm cung, cô ta đã thấy Vân Ánh Lục bình tĩnh dạo dò đám cung nữ, “Nương nương của các người vừa bị kinh động không nhỏ, tuyệt đối không được quấy rầy cô ấy”.

“Vân thái y, kết quả kiểm tra ra sao?” Tổng quản phủ Nội vụ gấp gáp bước tới hỏi.

“Hoàng thượng đã hạ chỉ để tôi đến ngự thư phòng bẩm báo kết quả, ông muốn nghe trước sao?” Vân Ánh Lục lúc cần cũng là lưỡi dao lợi hại.

Tổng quản đại nhân mặt mày xám xịt lui sang một bên, oán hận lườm Vân Ánh Lục.

Ấn Tiểu Yên cười khanh khách, cố xóa bỏ không khí thù hằn giữa hai người. “Công công, Vân thái y từ trước đến nay vốn không hay đa sự, ông đừng làm cô ấy phải khó xử. Nhưng mà, cũng có phải chuyện gì lớn đâu, Vân thái y đừng tỏ vẻ thần bí như vậy, sao không tiết lộ đôi lời để chúng tôi được chia vui với Nguyễn thực nghi”.

Vân Ánh Lục nheo mắt, quyết định tung ra độc chiêu của mình. “Ấn phi nương nương, dường như cô rất tò mò về tôi thì phải, vậy sao không tìm hiểu kĩ thêm chút nữa nhỉ? Tỷ như việc tôi cũng rất tò mò với món bánh tai hồng mà Ấn phi vẫn hay làm đấy!”

Nụ cười xởi lởi của Ấn Tiểu Yên trong chốc lát đông cứng lại, gương mặt xinh đẹp tái nhợt, không còn chút sức sống.

Vân Ánh Lục khinh miệt nhìn cô ta đầy ẩn ý rồi kéo vạt áo, bước nhanh về hướng ngự thư phòng. Hai tay Ấn Tiểu Yên bất giác nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi dày đặc.

Ngày mai Ngu Tấn Hiên thành thân nên đã tiến cung xin Lưu Huyền Thần được nghỉ ngơi vài ngày. Hai người ngồi đối diện, lúc này nhiều lời cũng vô ích, Lưu Huyền Thần thấy hấn đã quyết ý như thế cũng thấy đáng tiếc thay Mạn Lăng. Mọi chuyện trên đời này đều có thể miễn cưỡng, duy chỉ có tình cảm là không. Hấn thờ ơ chúc mừng mấy câu với Ngu Tấn Hiên rồi bảo quà mừng La công công sẽ đưa tới Ngu phủ sau.

Ngu Tấn Hiên mỉm cười hờ hững rồi bấm báo hấn đã nghiên cứu tỷ mỉ chiến sự ở biên cảnh Bắc triều, hai ngày sau khi thành thân, hấn sẽ đích thân dẫn quân ra sa trường. Lưu Huyền Thần mừng rỡ vỗ vai hấn, chiến sự Bắc triều có Tấn Hiên thì hấn đã có thể yên tâm kê cao gối ngủ.

Ngu Tấn Hiên tiếp tục bấm báo, Viên nguyên soái và thuộc hạ cũ đạo gần đây thường xuyên lui tới. Lưu Huyền Thần nghe tin chỉ cười lãnh đạm. “Nỗi lòng của Viên nguyên soái trầm có thể hiểu, nhưng ông ta thật sự là một lão già hồ đồ. Người ở nhân tình còn, người đi

trà sẽ nguội, ông ta hiện là nguyên soái thất thế, nếu chỉ mời khách để tỏ nỗi ấm ức thì ai đến được thì cứ đến, còn nuôi ý định mượn binh làm phản thì thật ngu xuẩn. Việc sinh tử của đám thủ hạ đó hiện đều nằm trong tay trẫm, vả lại trẫm đối với họ không bạc, Viên nguyên soái lắm cảm không nhận ra, nhưng bọn họ đều thấy rất rõ.”

“Hoàng thượng vẫn nên đề phòng cẩn thận thì hơn. Hiện giờ thế lực của Kỳ tá thừa tướng ngày càng lớn mạnh, khiêu khích công khai hữu thừa tướng, thậm chí còn có phần không chút kiêng nể. Hôm nay vi thần còn nhìn thấy Kỳ nữ quan và chấp sự quản lý kho sách đang thì thọt trò chuyện trong góc tường, dường như chấp sự cự tuyệt việc gì đó khiến cô ta tím mặt quát lớn, vi thần nghe mà cũng cảm thấy bàng hoàng kinh hãi”.

“Hôm nay cô ta cũng tiến cung sao?” Lưu Huyền Thần nhăn mặt, hỏi.

“Cũng không rõ vì sao nhưng vi thần có dự cảm sắp xảy ra chuyện lớn. Lúc vi thần không có mặt ở kinh thành, hoàng thượng nhất định phải bảo trọng long thể”. Ngu Tấn Hiên ôn hòa nhắc nhở Lưu Huyền Thần rồi đứng dậy, chấp tay cáo từ.

Lưu Huyền Thần sai tiểu thái giám thay mình tiễn Ngu Tấn Hiên, cứ nghĩ tới hôn sự của Tấn Hiên, hắn lại không tránh khỏi thương cảm và bất lực trong lòng.

Ngoài cửa, mặt trời soi chiếu một bóng người mảnh khảnh đã đứng chờ bên ngoài khá lâu. Lưu Huyền Thần cầm bút son, phê duyệt tấu chương do bộ Hình trình lên, hồi lâu sau, bóng người ngoài cửa vẫn không hề nhúc nhích.

“Vân thái y, chẳng lẽ trẫm phải tự mình ra mời, khanh mới bước vào sao?” Hắn vẫn không ngẩng đầu lên, điềm nhiên mở miệng hỏi.

Vân Ánh Lục cau có bước vào.

“Lưu hoàng thượng, tôi hơi ghét mấy bà vợ của anh rồi đấy”. Ân Tiểu Yên đã năm lần bảy lượt chạm đến điểm giới hạn của cô. Thực không sao chịu nổi nữa rồi!

Lưu Huyền Thần ngẩng đầu cười nhạt. “À, quả là chuyện tốt lành. Trẫm cứ tưởng Vân thái y là người vô tình vô tự cơ đấy!”

“Lưu hoàng thượng, anh không nên chỉ chú trọng đến vẻ bề ngoài, thỉnh thoảng cũng nên tuyển mấy cô gái có vẻ đẹp nội tâm nhé”.

“Ừ, đề nghị không tồ đâu”. Lưu Huyền Thần nghiêm túc gật đầu, “Đã có kết quả nghiệm thân chưa?”

“Không phải anh đã sớm biết kết quả rồi sao?” Vân Ánh Lục sừng sốt hỏi lại.

“Trẫm không phải thái y, làm sao mà biết được?”

“Ừm, tôi đã nghiệm thân Nguyễn thực nghi, cô ấy... cô ấy vẫn còn trong trắng, hoàn mỹ không tỳ vết. Còn về phần dấu chân ngoài cửa sổ kia, phỏng chừng mấy công công trực đêm kia nhìn gà hóa cuốc rồi, không thể chỉ với mấy dấu chân vô danh ấy mà vu vạ cho người vô tội được. Thực ra phụ nữ cũng có người có bàn chân rất lớn”.

“Thật không?” Lưu Huyền Thần khẽ cong khóe miệng, “Vân thái y, năng lực suy đoán của khanh cũng không tồ đâu, hay là để trẫm phái khanh tới bộ Hình làm ngỗ tác[6], phối hợp với Đỗ thượng thư phá án trừ gian nhé?”

[6] Chức quan phụ trách khám nghiệm tử thi.

Vân Ánh Lục hơi đỏ mặt, mười ngón tay đan chặt vào nhau, không biết nên đáp lại thế nào cho phải. Được ngày ngày ở bên Đỗ Tử Bân cũng tốt, không phải suốt ngày nom nớp giữ thân trong chốn hậu cung lắm thị phi này.

Lưu Huyền Thần im lặng quan sát, Giang Dũng nói đúng, Vân thái y quả là có gian tình với Đỗ Tử Bân.

“Nhưng trầm nghĩ lại rồi, vẫn nên để Vân thái y ở lại hậu cung thì hơn. Không có Vân thái y, hậu cung sẽ náo loạn lên mất, trầm biết ứng phó thế nào đây? Vân thái y, kết quả nghiệm thân của Nguyễn thực nghi, khanh có dám khẳng định với trầm đây là sự thật không?”

“Đương... đương nhiên!” Vân Ánh Lục ngẩng đầu, ngây thơ chớp mắt.

“Được rồi, vậy là Nguyễn thực nghi trong sạch, nhưng...” , hần bỗng chậm rãi nhả từng chữ, “nếu khanh lừa trầm, trầm sẽ...”

“Sẽ thế nào?” Vân Ánh Lục lo sợ nín thở. Sao cô lại có cảm giác như Lưu hoàng thượng đang đào sẵn một cái hố, chờ cô nhảy xuống thôi!

Lưu Huyền Thần mỉm cười, “Từ trước đến nay trầm vốn rất ghét bị lừa dối, đối với những kẻ mang tội danh này, trầm sẽ chém đầu thị uy, tịch thu gia sản, hoặc sung quân, lưu đày. Nhưng nếu Vân thái y phạm phải trọng tội này, trầm sẽ không giết khanh, cũng không lưu đày, trầm sẽ... phạt khanh phải vào hậu cung, suốt đời làm phi tần của trầm”.

“Hả?” Cái này là kiểu trừng phạt gì đây?

“Để cho nàng thấy trầm rất cuộc có yêu thương, có tin tưởng vợ mình hay không, trầm có đủ tốt không, phi tần phạm sai lầm có phải trách nhiệm của trầm không? Để xem nàng có còn hùng hồn kết tội trầm nữa không?”

Vân Ánh Lục trợn mắt, á khẩu. Lưu hoàng thượng quả là đồ tiêu nhân, quả nhiên là vẫn còn canh cánh trong lòng lời nói ban nãy của cô nên mới trả thù như vậy.

“Tôi... chưa bao giờ lừa gạt anh”. Cô nuốt nước bọt, quả quyết đáp.

Lưu Huyền Thần nửa cười nửa không, “Trầm rất tin tưởng ở Vân thái y. Nói thật, trầm cũng không mấy bận tâm đến những lời xàm tấu của đám quan lại dưới quyền bởi trầm là một minh quân. Vân thái y, thế nên khanh đừng phá hủy thanh danh của trầm nữa nhé!”

Trán Vân Ánh Lục ướt đầm, mồ hôi tuôn như mưa.

“Lưu hoàng thượng, tôi... sẽ tận lực với anh”.

Chương 41: Tân nương bỏ trốn

Cửa nhẹ nhàng đẩy ra.

Vân Ánh Lục mặc bộ váy lót ngồi ở mép giường, nhìn chăm chăm vào bộ y bào vắt trên lưng ghế, thở dài thườn thượt. Trời càng lúc càng nóng, vậy mà cô lại phải mặc bộ đồng phục ba lớp đi làm, chỉ mới tưởng tượng thôi đã thấy người đầy mồ hôi, đừng nói tới chuyện là phải mặc vào. Ở thời này, không có điều hòa cũng chẳng có quạt điện, nghe phụ thân nói đặt một chậu nước đá trong phòng đã là chuyện xa xỉ rồi. Cô nghe mà lo sốt vó, như vậy thì làm sao mà qua được mùa hè này đây?

Trúc Thanh bung chậu nước rửa mặt vào, cúi đầu lẩm bẩm: “Có mới nói cũ”.

Dù nghe thấy, cô cũng không định phản bác lại. Thực ra nói chính xác hơn, phải là “có cũ nói mới”. Trúc Thanh xoay người đi ra rồi lại bung vào khay trái cây và đồ điểm tâm, đặt lên bàn tứ tiên. Khay trái cây hôm nay không phải là đào hay lê mà mấy miếng dưa mọng nước, lòng không khỏi kinh ngạc, Vân Ánh Lục quay sang hỏi Trúc Thanh: “Đây là dưa sao?”

Trúc Thanh lườm cô rồi nhấm nhẳng trả lời. “Không phải dưa thì lẽ nào là măng?”

Vân Ánh Lục ngần ngợ nhìn đĩa dưa, lại khẽ hỏi tiếp: “Chị tưởng dưa này phải một thời gian nữa mới có chứ!”

“Dưa ở đây đương nhiên là phải một tháng nữa mới thu hoạch, dưa này là dưa mật từ Tây Vực do bằng hữu của Tần công tử tặng, không phải dưa bình thường đâu”.

Nghe Trúc Thanh nhấn mạnh ba chữ “Tần công tử”, Vân Ánh Lục gật đầu, mơ hồ ậm ừ vài tiếng.

Dù sao chẳng nữa Vân Ánh Lục cũng không muốn chạm đến mấy miếng dưa kia. Cô đứng lên, thận trọng quan sát sắc mặt của Trúc Thanh. Từ khi cô tỏ ý muốn từ hôn với Tần Luận để quay lại với Đỗ Tử Bân, người không thể chấp nhận nổi chuyện này là Trúc Thanh.

Trong mắt Trúc Thanh, cô là loại người vô lương tâm.

Tần công tử không chỉ yêu thương cô, đối tốt với cha mẹ cô, mà còn rất lịch sự, nhã nhặn với gia nhân trong Vân phủ, một người tốt như vậy tìm ở đâu được đây? Còn gã mọt sách Đỗ Tử Bân thì có gì mà tốt, cả ngày chỉ biết lễ nghĩa, một câu nói đùa cũng không biết nói, ánh mắt lạnh băng quét trúng ai thì kẻ đó cóng người đến nửa ngày.

Nhưng trái tim Vân Ánh Lục lại chỉ rung động với Đỗ Tử Bân thì biết làm sao đây?

“Cô phải nhanh tay nhanh chân lên đi, gã thị vệ mặt nhăn như khi kia không biết đã đảo quanh sân mấy vòng rồi đấy”. Trúc Thanh mở cửa sổ nhìn xuống lâu, lạnh lùng nhắc nhở.

“Ừ!” Vân Ánh Lục đáp nhanh.

Từ ngày có Giang Dũng, Trúc Thanh chỉ phải tiễn cô xuống lầu dưới. Giang Dũng nhận hòm thuốc từ tay Vân Ánh Lục rồi hai người cùng đi ra cửa. Cổng nhà họ Đỗ mở rộng, một cỗ kiệu đặt ngay bên ngoài, bốn phu kiệu đang ngồi túm tụm bên gốc cây ven đường tán gẫu. Sáng ngày ra Đỗ gia đã có khách rồi sao?

Vân Ánh Lục còn đang mãi nghĩ thì một giọng cười quen thuộc vẳng tới, tiếp đến là hai bóng người sánh vai bước ra cổng.

Đỗ Tử Bân và Kì Sơ Thính nhắc bóng thấy cô, liền vui vẻ chào hỏi, “Vân thái y, chào buổi sáng!”.

Giang Dũng sợ người khác nhận ra hắn đang phải hạ mình làm thị vệ cho một thái y, sớm đã trốn biệt trong xe ngựa.

“Chào buổi sáng!” Vân Ánh Lục chậm chạp đáp lại, vẻ mặt cô không khỏi để lộ một dấu hỏi to đùng. Từ khi nào tài nữ số một và tài tử số một thành Đông Dương này trở thành bạn bè tốt chứ?

Hai người đều không mặc quan phục hay y phục giản dị ở nhà mà là xiêm y trường bào lộng lẫy như sắp đi dự sự kiện nào đó.

“Sơ Thính tối hôm qua đọc được quyển sách hay, cảm xúc dâng trào khiến cả đêm không chợp mắt, rất muốn chia sẻ cùng ai đó. Ngẫm lại trong thiên hạ, người có thể hiểu được cảm giác hạnh phúc khi đọc được một áng văn hay, một bài từ điểm lệ chỉ có Đỗ Tử Bân đại nhân. Sơ Thính cũng không ngại hiềm nghi, sáng sớm nay trên đường ghé qua Ngu phủ để chúc mừng hôn sự đã quyết định vòng sang Đỗ phủ, nhàn đàm tâm sự một hồi, không ngờ thời gian trôi qua thật mau!”

Kì Sơ Thính trông có vẻ hứng khởi thực sự, ánh mắt sáng ngời nhìn Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục cười nhạt không đáp, giao tình của văn nhân thật là sâu nặng, chỉ vì một quyển sách mà có thể hớn hở đến nửa ngày trời. Đỗ Tử Bân đứng cạnh đó, khuôn mặt ngời sáng, chẳng có chút lo sợ điều tiếng thế gian như với cô. “Quyển sách đó bản quan đã tìm kiếm rất lâu rồi, hôm nay được Kì nữ quan đại khai nhãn giới, thực sự vạn phần vui sướng. Kì nữ quan thực không hổ là tài nữ số một hiện thời, học rộng biết nhiều, thông kim bác cổ, bản quan vô cùng khâm phục”.

“Đỗ đại nhân quá khen”. Kì Sơ Thính che miệng cười khẽ rồi vừa chỉ tay vào Vân Ánh Lục vừa đong đưa nhìn Đỗ Tử Bân, ánh mắt đầy thâm ý, “Đỗ đại nhân và Vân thái y hóa ra là hàng xóm cách vách, bản quan thực sự hâm mộ đấy!”.

“Điều ấy có gì mà hâm mộ?” Vân Ánh Lục khó hiểu hỏi lại.

“Hai người làm quan đồng chiều, tuổi tác tương đương, phủ đệ lại gần gũi, có thể thường xuyên ngâm gió ngời trăng, thưởng hoa

tán nguyệt, chẳng phải rất tuyệt sao. Ta và phụ thân mặc dù cũng là quan đồng triều, nhưng ông ấy cả ngày chỉ bàn quốc sự buồn chán, đám người lui tới Kì phủ cũng toàn là tặc nhân, so với Đỗ đại nhân và Vân thái y, Sơ Thính sao có thể không hâm mộ chứ?”

Khi nói những lời này, tuy vẻ mặt Kì Sơ Thính vẫn cung kính như thường, nhưng sóng mắt lưu chuyển đầy mỉa mai hoặc khiến người nghe không khỏi chấn động tâm can.

“Nghe Kì đại nhân nói vậy, bản quan cũng thấy mình quả thật may mắn”. Đỗ Tử Bân hơi đỏ mặt, liếc nhìn Vân Ánh Lục đầy ẩn ý.

“Vân thái y, hôm nay cô phải tiến cung sao?”

“Lẽ nào hôm nay lại được nghỉ?” Vân Ánh Lục nhú mày, hôm qua có ai thông báo với cô điều gì đâu!

Kì Sơ Thính bật cười trước vẻ ngỡ ngàng của Vân Ánh Lục. “Bản quan vừa rồi chẳng phải đã nói có việc ghé Ngu phủ chúc mừng hôn sự sao? Hôm nay là ngày đại hôn của Ngu nguyên soái, hoàng thượng hạ chỉ hôm nay không cần thượng triều, bách quan đều đã tới Ngu phủ chúc mừng cả rồi. Vân thái y cũng cùng chúng ta sang đó nhé!”

Hôm nay là đại hôn của Ngu Tấn Hiên!!!

Vẻ mặt Vân Ánh Lục hoảng sợ như gặp phải ma, vội vàng cáo từ. “Tôi có việc gấp, không tiếp chuyện hai người được”. Nói xong, cô bước lên xe ngựa, giục xa phu nhanh chóng vào cung.

Cô đã đồng ý với Ngu Mạn Lăng, sẽ ở bên nàng ấy vào ngày đại hôn của Ngu Tấn Hiên. Hai ngày nay nhiều chuyện hỗn loạn làm cô quên bẵng mất. Xe ngựa lướt qua Đỗ Tử Bân và Kì Sơ Thính chạy về phía đường lớn. Gió thổi mạnh xe phấp phới, vừa đủ để cô nhìn thấy Đỗ Tử Bân khách khí vén màn kiệu giúp Kì Sơ Thính rồi đứng lui sang một bên. Kì Sơ Thính mỉm cười gật đầu, dịu dàng bước lên kiệu.

Sau đó, một kiệu, một ngựa, thông dong di chuyển dưới hàng cây râm mát.

Vân Ánh Lục cụp mắt xuống, vẻ mặt thoáng buồn, cô thuận tay đẩy cửa xe ngắm nhìn phố phường nhộn nhịp bên ngoài. Trên đường, một đám đông đang vây quanh một quán cháo nhỏ. Tiểu nương tử bán cháo tay khuấy tay múc thoăn thoắt, nhịp nhàng nhưng vẫn không quên mỉm cười đón đả chào mời khách quan ghé đến húp một bát cháo loãng cho ấm bụng.

Vân Ánh Lục thần thờ nhìn theo, hương cháo thoang thoang vẫn vít mãi không thôi.

Từng có một người vì bát cháo của cô mà không màng đến sơn hào hải vị, thanh thoi ngồi ăn ngon lành dưới bầu trời sao, nếu đổi lại là Đỗ Tử Bân, chàng sẽ như thế nào với bát cháo cô nấu đây? Chàng không cần một cô bạn gái biết nấu cháo mà chỉ muốn một hồng nhan tri kỷ có thể cùng đối rượu ngâm thơ, thưởng hoa tán nguyệt. Vân Ánh Lục buồn bã thầm nghĩ.

Hôm nay Ngu phủ khách khứa đông đúc như nêm.

Theo chủ ý của Ngu Tấn Hiên, hôn lễ chỉ cần tổ chức đơn giản, hành lễ trước mặt song thân, nhận mấy lời chúc tụng, uống chén rượu giao bôi, thế là xong chuyện.

Thế nhưng hắn vừa một bước tiến thẳng lên vị trí đại nguyên soái bộ Binh, giờ còn tổ chức hôn lễ, đây chính là song hỷ lâm môn, bách quan trong triều sao có thể buông tha cho hắn cơ chứ?

Thế nên dù có nhận được hỷ thiệp hay không, từ tờ mờ sáng, trước cổng Ngu phủ đã rầm rập ngựa xe, tấp nập khách khứa. Quà mừng chất đầy hai gian phòng mà vẫn không đủ chỗ. Tổng quản Ngu phủ khản giọng sai phái đám nha hoàn chuẩn bị thêm bàn tiệc vì số lượng khách đến mừng tăng gấp mấy lần so với dự kiến. Đám gia nhân trong phủ từ trên xuống dưới đều mướt mải mồ hôi, chạy ngang chạy dọc lo cho hôn sự được trọn vẹn.

Ngu hữu thừa thương mãi mê tiếp chuyện đồng liêu, Ngu phu nhân phải thay chồng đón tiếp khách khứa, điều tiết mọi chuyện trong phủ. Ngu Tấn Hiên thần thờ đứng bên cửa viện đón nhận lời chúc tụng. Người nên tới, người không nên tới, đều đã tới, duy chỉ có Mạn Lăng là không thấy đâu. Tối hôm qua, phẩm vật của hoàng gia đã đưa tới Ngu phủ, bên trong là tấm chăn Bách tử đồ[1] do hoàng hậu đích thân thêu tặng.

[1] Tấm chăn thêu hình trăm đứa trẻ, là phẩm vật thường thấy trong đám cưới của Trung Quốc, với thành ý chúc tân lang tân nương sớm sinh quý tử, con đàn cháu đống.

Hắn không màng tới những món quà khác, chỉ cất kỹ tấm chăn này trong rương hành lý chuyển đến biên cảnh Bắc triều. Chỉ với phương thức tàn khốc này, hắn mới ép được Mạn Lăng chấm dứt chuỗi ngày chờ đợi đau đớn, và cũng buộc chính mình không được ôm trong lòng bất kỳ ảo tưởng nào. Kiếp này vô duyên, đành trông đợi kiếp sau vậy.

Kiếp sau, hắn nhất định sẽ nắm thật chặt vận mệnh trong tay, không vì bất kỳ người nào khác, chỉ sống cho bản thân mình.

Yêu người hắn yêu, trọn đời bên nhau!

Giờ phút này Mạn Lăng nhất định sẽ hận hắn! Ngu Tấn Hiên ngẩng đầu nhìn trời, con mắt độc nhất tràn đầy bi ai.

Trong phủ lúc này còn có một người tâm loạn ý phiền, đó chính là tân nương Hạnh Nhi. Cha mẹ Hạnh Nhi ở Đông Hải xa xôi, cô lại không có thân bằng gia quyến ở thành Đông Dương nên vợ chồng Ngu thừa tướng quyết định giản lược một phần nghi lễ thành hôn, trực tiếp sắp xếp cho cô ở phòng tân hôn, khi nào tới lễ bái đường, hỷ nương dìu Hạnh Nhi ra ngoài lễ đường làm lễ là xong.

Phòng tân hôn cũng chính là phòng của Ngu Tấn Hiên trước kia, ngoài bộ chăn gối đỏ rực trên giường ra, mọi thứ trong phòng không

có gì thay đổi, vì thành hôn xong, Ngu Tấn Hiên sẽ ra thẳng biên cảnh Bắc triều, Hạnh Nhi cũng đi theo, thêm một việc không bằng bớt một việc, thế nên hẳn nhất mực từ chối mọi sự sắp xếp của Ngu phu nhân.

Ngu phu nhân thuyết phục mãi không được, đành sai người dán chữ hỷ, giăng lụa đỏ khắp phòng để cho có chút không khí phòng tân hôn.

Lúc này, hỷ nương đang cạo mặt chải tóc cho Hạnh Nhi. Cạo mặt là tục dùng một con dao mỏng cạo tóc gáy và lông tơ trên mặt tân nương để mặt mày được hoàn toàn sạch sẽ. Tiếp đến là việc chải tóc, hỷ nương vừa mau mắn chải từng nhát lược lên mái tóc đen dày của tân nương vừa lầm nhảm hát: “Một nhát lược thuận hòa vui vẻ, hai nhát lược đầu bạc răng long, ba nhát lược con cháu đầy nhà, bốn nhát lược bạc tiêu chẳng hết...”

Theo lệ, tân nương không được tươi cười mà phải tỏ vẻ âu sầu buồn bã thì cuộc sống vợ chồng sau này mới được hạnh phúc, may mắn. Nhưng chẳng cần tỏ vẻ, Hạnh Nhi đã như đeo đá trên mặt, tâm trạng sầu não lạ thường.

Da của Hạnh Nhi vốn mang màu nắng gió, vậy mà hỷ nương lại thoa lên một màu phấn trắng dày cộp. Mỗi khi cô sụt sùi cảm cảnh, nước mắt lại chảy thành từng vệt nhem nhuốc trông thật ngộ. Hỷ nương trang điểm lại cho tân nương vài lần nhưng tình hình vẫn không khả quan hơn, gương mặt bà ta không khỏi nhăn nhúm bực bội.

Sau khi trang điểm xong xuôi, nha hoàn trùm khăn đỏ lên đầu Hạnh Nhi rồi lẹ làng ra ngoài đóng cửa, dặn dò đám gia nhân không được làm phiền để tân nương được nghỉ ngơi chốc lát. Lắng nghe tiếng bước chân ngoài cửa xa dần, Hạnh Nhi vội kéo khăn che đầu xuống, cởi bỏ hỷ phục, rửa sạch mặt mũi. Sau đó, cô rón rén đi tới bên cửa sổ, chọc thủng ô cửa dán giấy, ngó nghiêng quan sát động tĩnh bên ngoài.

Phòng tân hôn vốn nằm trong khu vực yên tĩnh ở hậu hoa viên, bình thường đã ít người lai vãng, giờ lại càng chẳng có bóng dáng ai vì tất cả mọi người đều đổ ra phòng ngoài để tiếp đón khách khứa.

Hạnh Nhi lôi tay nải từ dưới gầm giường lên. Trong bọc đồ là một ít trang sức Ngu phu nhân và Ngu Tấn Hiên tặng cho cô, ngoài ra còn có mấy đỉnh bạc và một vài bộ quần áo mới. Cô vợ nột mấy đĩa hoa quả, bánh trái cạnh đấy vào tay nải rồi khoác lên vai, nhìn một lượt khắp phòng tân hôn. Tướng quân gia, vô cùng xin lỗi, vở kịch này tôi không thể diễn tiếp cùng ngài. Người Hạnh Nhi yêu là A Thủy ca, đời này kiếp này chỉ có thể báỉ đường thành thân cùng A Thủy ca, cho dù diễn kịch cùng ngài cũng không được.

Còn nữa, báỉ đường xong còn phải ở cùng tướng quân gia trong phòng tân hôn. Cả đêm đối diện với gương mặt ghê sợ đó, cô sẽ hóa điên mất, thế nên, chạy trốn lúc này chính là thượng sách.

Hạnh Nhi rón rén mở cửa, nín thở lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Không có ai!

Cô lách người ra khỏi cửa, chạy nhanh ra sau hậu hoa viên. Mấy ngày trước, cô tình cờ trông thấy đám gia nhân trong phủ đi qua cửa ngách ở gần đó để vứt rác. Cửa không khóa, chỉ cài hờ then. Hạnh Nhi rút then mở cửa, bên ngoài là đường cái quan huyên náo. Trong dòng người qua lại tấp nập, một chàng trai đen nhẻm đang nhấp nhồm đứng chờ bên ngoài tiệm trà đối diện, vừa thấy Hạnh Nhi, cậu ta vui mừng chạy ào tới đón. Hai người tay nắm tay chạy nhanh ra khỏi Ngu phủ, chỉ trong chốc lát, đã không còn trông thấy bóng dáng hai người họ đâu nữa.

Hôm nay Ngu Mạn Lăng không rời giường, không rửa mặt chải đầu, cũng không buồn đưng đến đồ điểm tâm. Mãn Ngọc lo lắng hỏi có phải nàng thấy khó chịu trong người không?

Nàng lắc đầu, ngo ngắn nhìn ra ngoài cửa sổ. Hoa đang kì nở rộ, hương thơm toả ngát khắp nơi. Sáng sớm nay, Mãn Ngọc hái một bó

hồng trắng rất đẹp, cắm ở đầu giường để chủ nhân cảm thấy khuây khỏa phần nào tâm tư. Nhìn những giọt sương long lanh đọng trên cánh hồng, Ngu Mạn Lăng không khỏi xót xa tựa ví với nước mắt của nàng.

Ngày hôm nay nàng đã ghi tâm khắc cốt từ lâu, khắc khoải hy vọng mãi mãi không bao giờ đến, thế nhưng nó vẫn đến như một lẽ dĩ nhiên không thể nào thay đổi. Ngày hôm nay, nàng không muốn tự mình dối mình nữa, không muốn đóng vai Ngu hoàng hậu bình tĩnh, kiên cường nữa.

Sáng sớm ngày ra, thái hậu không hiểu sao lại tràn đầy tinh lực, ghé thăm Trung Cung. Từ trong ngọ phòng, nàng lắng nghe thái hậu đang dò hỏi Mãn Ngọc mấy ngày nay hoàng thượng có ghé qua đây không, nguyệt sự của nàng thế nào. Sau khi nghe Mãn Ngọc hồi bẩm chi tiết, thái hậu tức giận lớn tiếng quát mắng Mãn Ngọc một hồi, sau đó lại quay sang giáo huấn toàn bộ thái giám và cung nữ trong tầm diện của nàng một trận nữa.

Một ngày nàng chưa mang thai là một ngày đám thị tỳ có tội. Ngu Mạn Lăng bất lực kéo chăn lên lau nước mắt. Thái hậu nhẹ nhàng bước vào phòng, dịu dàng xoa đầu nàng, tận tình dặn dò phải chịu khó ăn uống, giữ gìn phượng thể, sớm sinh hoàng tôn.

Nàng vui mình trong chiếc chăn gấm, im lặng gật đầu, nước mắt thấm ướt gối tựa bao giờ. Giá như người nàng yêu là hoàng thượng thì có lẽ nàng đã sớm có nhi tử ôm chân, thái hậu vui vầy bên con cháu, chứ không phải khổ sở cùng cực như lúc này.

Nhưng chuyện tình cảm ai có thể định đoạt?

“Nương nương, người đã muốn rời giường chưa ạ?” Mãn Ngọc khẽ hỏi một lần nữa. Hôm nay sắc mặt nương nương xanh mét, môi trắng bệch, mắt trũng sâu, trông chẳng còn chút sinh khí nào.

“Hôm nay bản cung hơi mệt nên không muốn rời giường”, Ngu Mạn Lăng yếu ớt đáp. Mãn Ngọc thở dài đi ra ngoài, nàng lại chậm

rãi nhắm mắt như muốn chìm trong giấc mộng triền miên. Một lúc sau, mép giường đột nhiên hơi lún xuống, Ngu Mạn Lăng mở mắt ra, Vân Ánh Lục đang dịu dàng nắm lấy cổ tay nàng.

“Cô tới rồi, Vân thái y!” Ngu Mạn Lăng khẽ nói, nước mắt cũng theo lời ào ạt tuôn rơi. Không hiểu sao, nàng lại vô cùng mong mỏi Vân Ánh Lục ở cạnh mình trong những phút giây đầy đọa này.

“Hoàng hậu nương nương!” Vân Ánh Lục thương xót nhìn nàng. Ngu Mạn Lăng rõ đã khóc không biết bao nhiêu bận, mắt mũi sưng mọng hết cả lên.

“Không phải bản cung không muốn rời giường, mà là bản cung biết mình không thể gượng dậy nổi. Vân thái y, bản cung thật sự, thật sự... mất đại ca rồi. Bản cung đau lòng...” Ngu Mạn Lăng ôm ngực khóc sụt sùi.

Nhìn Ngu Mạn Lăng đau đớn vật vã, bất giác viền mắt Vân Ánh Lục cũng đỏ ửng. Cô bưng chén trà sâm đầu giường đưa cho Ngu Mạn Lăng, “Hoàng hậu nương nương, người cần bảo trọng thân mình”.

Ngu Mạn Lăng gạt chén trà ra.

“Bản cung bảo trọng thân thể để làm gì? Vân thái y, cô không cần lo lắng cho bản cung, bản cung biết mình chẳng thể trụ nổi chốn hồng trần này bao lâu nữa, thật ra chết cũng tốt, chết rồi bản cung sẽ không còn đau khổ nữa. Mà hiện tại với bản cung, sống cũng không bằng chết! Được hoàng thượng yêu thương, được thái hậu chăm sóc, nhận bao nhiêu ân sủng mà chẳng thể nào báo đáp. Bản cung còn sống một ngày là mang tội một ngày, sống vậy chi bằng chết đi còn hơn!”

Ngu Mạn Lăng lại ôm mặt khóc nức. Vân Ánh Lục ngồi bên, chẳng biết làm gì hơn ngoài việc vỗ về an ủi.

Cô vào cung chưa được bao lâu đã thấy Cổ Lệ bị sát hại, Nguyễn Nhược Nam một hai đời chết còn hoàng hậu thì u uất sinh bệnh, đây rốt cuộc là hoàng cung lộng lẫy hay ngôi mộ đáng sợ?

Vân Ánh Lục thật sự không có câu trả lời.

“Hoàng hậu nương nương, Ngu nguyên oán tự ti với dung mạo của mình nên mới không dám tiếp nhận tình cảm của người sao?” Vân Ánh Lục lau nước mắt cho Ngu Mạn Lăng, cô vô cùng thắc mắc, tại sao một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất như Ngu Tấn Hiên lại có ý nghĩ ấu trĩ như vậy.

Ở đời, nữ nhân trọng dung mạo, nam nhân trọng tài năng, thế nên mới có câu trai tài gái sắc, Ngu Tấn Hiên chẳng phải tuổi trẻ tài cao, một bước leo lên vị trí đại nguyên soái đấy sao? Anh ta có điểm nào không xứng với Ngu Mạn Lăng chứ?

Ngu Mạn Lăng thần thờ hồi lâu, sau đó mới quay sang giải đáp mỗi nghi vấn trong lòng Vân Ánh Lục.

“Dung mạo chỉ là cái có của chàng, kỳ thật, ngay từ khi còn rất nhỏ, qua thái độ yêu thương săn sóc của thái hậu với bản cung, chàng đã biết bản cung sẽ được đính hôn với hoàng thượng. Nội tình triều chính vốn rất phức tạp và hôn ước chính là con đường tốt nhất để củng cố hoàng quyền, xây dựng đảng phái, Vân thái y chắc cũng biết, phụ thân bản cung chính là Ngu hữu thừa tướng. Kết thân liên hôn với hoàng thất sẽ khiến địa vị của phụ thân bản cung trong triều thêm vững chắc, đồng thời việc này cũng khiến những kẻ nhòm ngó hoàng vị phải dè chừng ngôn hành, ngoài ra còn có rất nhiều, rất nhiều nguyên nhân khác mà bản cung vẫn chưa hiểu hết, nhưng tóm lại, hôn ước này sẽ đem lại rất nhiều lợi ích cho cả đôi đảng. Đại ca hiểu rõ điều đó, nên trong lòng có Ngu Mạn Lăng ta, chàng vẫn một mực chối từ. Điều trớ trêu là chàng đã đánh giá sai thực lực xoay chuyển càn khôn của hoàng thượng, chỉ cần đại ca đồng ý tiến lên một bước, hoàng thượng nhất định sẽ nghĩ ra cách chu toàn cho chúng ta. Thế nhưng đến tận bây giờ, đại ca chẳng

những không chịu bước đến mà ngày càng lùi xa hơn, xa tới mức bản cung cũng đành bất lực buông tay. Nếu muốn cùng đại ca chấp mỗi duyên lành, e rằng chỉ còn cách chờ đến kiếp sau thôi”.

Vân Ánh Lục im lặng nắm lấy tay Ngu Mạn Lăng, một ý nghĩ điên rồ đột ngột xuất hiện trong tâm trí cô.

“Nương nương có dám khẳng định trong lòng Ngu nguyên soái có bóng dáng nương nương hay không?” Cô thận trọng hỏi lại lần nữa.

Mạn Lăng nén khóc mỉm cười, “Có thì thế nào chứ, đằng nào chàng chẳng đã quyết ý kết tóc se duyên cùng người con gái khác”.

“Rốt cuộc là có hay không?”

Ngu Mạn Lăng thoáng sửng sốt, “Có, bản cung rất hiểu ánh mắt của đại ca. Trong lòng chàng có bản cung nhưng chàng đã cất giấu điều ấy ở góc khuất nào đó trong tâm can rồi. Trên đời này, chuyện gì cũng có thể gắng sức được, duy chỉ có tình cảm là không thể miễn cưỡng như thế. Một khi đã đánh mất người ấy thì cả đời sẽ ôm hận tiếc nuối, một khi trong lòng đã mang hình bóng của một người thì vĩnh viễn chẳng ai có thể thay thế nổi”.

Vân Ánh Lục xúc động gật đầu.

“Vậy Ngu nguyên soái chính là sinh mệnh của nương nương, không có anh ta, nương nương sống không bằng chết?”

“Một lòng một dạ yêu thương đại ca chính là lẽ sống duy nhất của ta”. Ngu Mạn Lăng ghen ngào đáp.

“Vậy được rồi”, Vân Ánh Lục cắn môi suy nghĩ thấu đáo lần cuối rồi nói tiếp, “tôi sẽ giúp nương nương sớm kết thúc cuộc đời này, cô hãy sống vui vẻ với cuộc đời mới nhé!”

Ngu Mạn Lăng ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào mắt Vân Ánh Lục.

“Ai đấy?” Trong cảnh tranh tối tranh sáng, thị vệ canh gác hoàng thành vung trường mâu trong tay, lớn tiếng quát hỏi danh tính người ngồi trong chiếc xe ngựa đang dần dần tiến lại gần.

Một khuôn mặt tươi cười lộ ra, “Tiểu Đức Tử của Thái y viện đây mà!”

“À, là Tiểu Đức tử công công! Muộn như vậy còn đi đâu thế?”

“Phượng thể hoàng hậu bất an, Vân thái y định bốc thuốc cho hoàng hậu nương nương nhưng trong thái y viện lại đang thiếu một vị thuốc quan trọng nên ngài sai ta và Mãn Ngọc tỷ tỷ ra ngoài hỏi xem các tiệm thuốc trong thành có hay không”.

Thị vệ bước lại gần, vén màn xe lên kiểm tra, bên trong, một cung nữ xinh đẹp mỉm cười dịu dàng với hắn.

“Được rồi, đi qua đi!” Thị vệ phất tay ra hiệu cho Tiểu Đức Tử đánh xe qua cổng thành. Vừa ra tới đường cái quan, cỗ xe ngựa đã điên cuồng lao nhanh về phía trước. Theo chỉ dẫn của người ngồi trong xe, Tiểu Đức Tử rốt cuộc cũng đến được nơi cần đến.

“Nương nương có cần nô tài đi vào cùng người không?” Tiểu Đức Tử cung kính đỡ Ngu Mạn Lăng xuống xe.

Ngu Mạn Lăng ngẩng đầu lo lắng nhìn tường bao sừng sững của Ngu phủ, may thay, cửa ngách phía sau hậu hoa viên lại chỉ khép hờ mà thôi. “Không cần, không cần, tự ta đi được. Tiểu Đức Tử công công, người mau hồi cung đi, chăm sóc cho Vân thái y thật tốt, sau này sẽ có lúc người được thăng chức rất nhanh đấy”.

Tiểu Đức Tử sững sốt không nói nổi nên lời, một thái y mà lại là chỗ dựa vững chắc cho hắn sao?

Ngu Mạn Lăng chỉ cười không nói, nhẹ nhàng lách người qua cửa ngách. Hậu hoa viên vẫn tĩnh lặng như mọi ngày, tiếng sinh tiếng sáo mừng hỷ sự náo nhiệt là thế, vậy mà ở đây chỉ vắng vắng mơ hồ bên tai. Nàng nhẹ nhàng lướt qua bụi mầu đơn đang bung nở gần

đó, bước nhanh về hướng khuê phòng của mình. Nha đầu hậu hạ nàg trước kia hiện đang bị gọi lên nhà trên để hỗ trợ tiếp khách, nàg rón rén đứng bên cửa sổ, xoay người nhìn về phía căn phòng của Ngu Tấn Hiên.

Tối nay Ngu phủ sáng rực đèn nến, náo nhiệt lạ thường.

“Làm sao bây giờ, tìm mãi vẫn không thấy tân nương đâu cả”. Trong bóng đêm, có tiếng người nhỏ to thì thầm lo lắng.

“Không phải tân nương bị bắt cóc rồi đấy chứ?”

“Trời ơi, sao lại có chuyện như thế được, sắp tới giờ bái đường rồi!”

“Mau mau, thử tìm lại lần nữa xem”. Mấy bóng người lập tức tản ra khắp hậu hoa viên. Ngu Mạn Lăng giơ tay lên bịt miệng, sợ mình nhất thời kích động để lộ thân phận. Chẳng lẽ ông trời nhân từ đang giúp đỡ nàg sao? Ngu Mạn Lăng vui sướng đến độ không kìm được nước mắt.

Gần như lục tung cả hậu hoa viên lên mà vẫn không trông thấy bóng dáng tân nương và hỷ nương đâu cả, đám gia nhân bất đắc dĩ quay trở lại phòng tân hôn, cân nhắc xem làm thế nào để bẩm báo với lão gia và phu nhân, không ngờ lại thấy tân nương đang ngồi ngay ngắn ở mép giường, đầu đội khăn trùm, dịu dàng ngoan ngoãn. Chẳng còn thời gian đâu mà trách móc, cả đám vội đưa tân nương lên nhà làm lễ bái đường.

Trong tiếng người trò chuyện huyên náo, tiếng nhạc âm ỉ đình tai, Ngu Tấn Hiên mặt không đổi sắc đứng ngây như phỗng giữa phòng, nhìn tân nương run rẩy tiến lại gần, trái tim hấn thắt lại vì bi thương.

Khi nhận hỷ lăng[2] từ tay hỷ nương, nghĩ đến duyên phận của hấn và Mạn Lăng kiếp này coi như chấm dứt, hấn chỉ muốn xoay người bỏ chạy.

[2] Dải lụa đỏ tân lang tân nương cùng cầm trong hôn lễ.

“Tấn Hiên, mau nhận đi!” Ngu phu nhân thấy con trai mặt mũi thất thần, thì thầm nhắc nhở, Ngu Tấn Hiên cay đắng đưa tay ra nhận hỷ lẵng.

Trong phòng vang dội tiếng hoan hô chúc tụng, người chủ hôn hào hứng hô to: “Nhất bách thiên địa, nhị bách cao đường, phu thê giao bách, động phòng hoa chúc...”

Ngu Tấn Hiên thực hiện các nghi thức như một con rối. Hôn lễ kết thúc, hân nếm hỷ lẵng, cùng tân nương đi về phòng tân hôn.

Khuôn mặt đáng sợ của hắn khiến quan khách không ai muốn đi theo cùng[3].

[3] Đây vốn là nghi thức “náo động phòng” trong hôn lễ. Theo thông tục, mọi người sẽ cùng kéo đến phòng tân hôn, trêu chọc đôi vợ chồng mới cưới.

Khi mọi người rời khỏi hậu viện, tân nương vấp phải vạt váy, ngã nhào vào vòng tay hắn.

Cả hai đều run rẩy, ngại ngùng.

“Thừa tướng, phu nhân, không xong rồi”. Từ bên ngoài cửa, một gia nhân vừa chạy vào vừa khóc váng, “Trong cung vừa mới truyền tin rằng... hoàng hậu nương nương vừa mới qua đời”.

Không khí vui mừng, náo nhiệt trong Ngu phủ bỗng chốc ngưng bật. Bốn bề im lặng một cách đáng sợ, Ngu Tấn Hiên như bị sét đánh ngang tai, ngã khụy xuống đất.

“Công tử!” Đám nha hoàn hoảng sợ kêu lên.

“Không, không đúng... Mạn Lăng không chết...” Hắn thì thào một mình, đang định vùng bỏ chạy thì hỷ nương lập tức đứng chắn trước mặt hắn, “Công tử, cho dù trời có sụp thì cũng phải đưa tân

nương vào động phòng đã. Công tử muốn để tân nương đứng bơ vơ thế này sao?”

Ngu Tấn Hiên siết chặt bàn tay, nhặt lấy hỷ lẵng ở dưới đất lên, lão đảo lê từng bước về phòng tân hôn.

Hỷ nương chúc phúc mấy câu sáo rỗng rồi nhanh chóng lui ra ngoài. Tấn Hiên phất tay ra hiệu cho tất cả người hầu cùng lui xuống hết.

“Hạnh Nhi, sáng mai ta sẽ cho người đưa cô về Đông Hải, ngân lượng cũng đã chuẩn bị sẵn, cô hãy thành thân với A Thủy ca của cô đi! Hôm nay đã để cô phải chịu khổ rồi, cô nghỉ ngơi sớm một chút!”

Hắn cố gắng áp chế nỗi đau tê dại trong lòng, sắp xếp mọi sự cho Hạnh Nhi rồi nhắc chân định bước ra ngoài, nào ngờ tay áo hắn bị níu lại. Hắn nghi hoặc quay sang, khăn trùm đầu của tân nương chậm rãi rơi xuống, trước mắt hắn là gương mặt xinh đẹp thân thương xiết bao.

Ngu Tấn Hiên tròn mắt nhìn gương mặt đầm nước mắt kia, há miệng muốn nói gì đó nhưng câu từ cứ nghẹn cứng ở cổ họng. Mãi một lúc lâu sau hắn mới run rẩy khẽ chạm tay vào gương mặt ấy.

Đây là hồn phách của Mạn Lăng sao?

Nàng yêu hắn sâu đậm vậy mà hắn lại hết lần này đến lần khác đẩy nàng rời xa hắn, khiến cho nàng mòn mỏi chờ đợi để rồi cuối cùng tuyệt vọng rời khỏi thế gian này. Nếu có thể quay ngược lại thời gian, hắn sẽ tuyệt đối không phạm sai lầm như vậy nữa mà sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương trân trọng nàng.

“Mạn Lăng, muội... hận ta sao?” Rốt cuộc hắn cũng tìm lại được giọng nói của chính mình.

Ngu Mạn Lăng không trả lời, nước mắt lại trào ra, lăn thành một vệt dài trên gò má trắng xanh.

Một giọt lệ rơi xuống bàn tay hắn.

Ngu Tấn Hiên ngẩn ngơ như không tin vào mắt mình. Nước mắt sao? Mạn Lăng của hắn vẫn còn sống?

“Đại ca, huynh không cần phải ngỡ ngàng như vậy. Ngu hoàng hậu đã không còn nữa, giờ chỉ còn Mạn Lăng mới tái sinh thôi!” Nàng dịu dàng nắm lấy tay hắn.

Đêm khuya tĩnh lặng, chỉ còn ánh nến chập chờn soi tỏ bóng hình hai con người đang nghi hoặc với chính bản thân mình. Ngu Tấn Hiên mấp máy môi hỏi, “Mạn Lăng, sao muội lại ở đây?”

Hắn không dám chớp mắt vì sợ chỉ một chút bất cẩn, giấc mộng hồ điệp này sẽ biến mất ngay tức khắc.

“Hôn lễ của đại ca sao có thể thiếu vắng tân nương được!” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, lau hàng lệ vương trên mi mắt, mỉm cười rạng rỡ.

Lúc này Ngu Tấn Hiên mới nhận ra Ngu Mạn Lăng đang mặc hỷ phục trên người, trái tim tưởng chừng như sắp vỡ tan lại lập tức căng tràn hạnh phúc khi biết nàng vẫn còn sống trên đời. Có phải ông trời đã cảm thương mối tình câm lặng của hắn nên đã biến Hạnh Nhi thành Mạn Lăng?

Nhưng khi giấc mơ biến thành sự thật, lý trí lại chiếm thượng phong.

“Mạn Lăng, muội... không được làm vậy, sao có thể đem chuyện sinh tử ra đùa cợt thế này”. Hắn cố lảng tránh ánh nhìn tha thiết của Mạn Lăng, “Ta... sẽ lập tức đưa muội hồi cung”.

“Đại ca, khi muội chấp nhận giả chết là đã hạ quyết tâm dồn tất cả dũng khí, không màng đến liêm sỉ, không màng đến lễ quy, để bày tỏ tình cảm với huynh, huynh còn muốn nói những lời này với muội sao?” Nước mắt nàng lại lăn xuống, “Tin hoàng hậu qua đời sắp được chiếu cáo thiên hạ rồi, muội... không thể quay về được nữa, nếu đại ca vẫn quyết ý đoạn tuyệt ân tình với Mạn Lăng, Mạn Lăng

chỉ còn nước chôn chặt mối tình si ngốc trong lòng, rồi bỏ nơi này mà đi thôi”.

Nàng ôm mặt khóc lóc thảm thiết, bước nhanh ra khỏi phòng.

Còn chưa tới cửa, một bàn tay rắn chắc giữ chặt nàng lại.

“Mạn Lăng, đừng giày vò ta nữa. Đại ca... không thể làm như vậy...” Giọng nói của Ngu Tấn Hiên không còn cứng nhắc lạnh lùng như thường lệ mà tràn ngập đau đớn và bất lực.

“Đại ca, người đang tâm giày vò người khác chính là huynh, là huynh. Huynh không để ý tới tâm tư muội, không để ý tới sống chết của muội, xa lánh muội... Muội muốn suốt đời suốt kiếp ở bên người mình yêu thì có gì sai chứ?” Nàng nghẹn ngào vùi mặt trong lòng hắn, nào ai cấm được kẻ đa tình đi tìm hạnh phúc của riêng mình chứ.

Ngu Tấn Hiên bất lực ôm chặt lấy nàng, tình cảm và lý trí xung đột quyết liệt trong đầu. Ngu Mạn Lăng lau vệt lệ mờ, sùt sùi nói tiếp: “Đại ca, nếu huynh thật sự cảm thấy không thể tiếp nhận muội thì hãy để muội rời khỏi đây. Đời người như mộng, biến đổi khôn lường, chút tình si dại này rồi cũng sẽ có ngày im lìm rời khỏi nhân gian mà thôi...”

“Mạn Lăng, muội ngốc quá. Muội có biết muội tôn quý thế nào không? Con người ta xấu xí như vậy, thô kệch như vậy, sao có thể xứng với muội cơ chứ?”

“Nhưng trong lòng muội vĩnh viễn chỉ có đại ca! Huynh thô kệch vì huynh không muốn dối mình lừa người, nói ra những điều sáo rỗng vô nghĩa, nhưng khi người khác gặp nạn, huynh đều xung phong gánh đỡ, không chút từ nan. Huynh xấu xí vì những vết sẹo trên mặt, nhưng muội lại chỉ thấy cốt cách trượng nghĩa anh hùng trong huynh mà thôi. Chỉ còn một mắt thì đã sao, có như vậy huynh mới chuyên tâm nhìn muội, yêu muội, mãi mãi bên muội. Đại ca,” Ngu Mạn Lăng thuận tay vuốt ve gương mặt sần sè của Ngu Tấn

Hiên rồi dịu dàng đặt lên đó một nụ hôn ấm áp, “thiếp đã bái đường thành thân với chàng rồi, tiếp nhận thiếp có được không?”

“Mạn Lăng, ta thật sự... có thể làm vậy chứ?” Ngu Tấn Hiên nghẹn ngào hỏi, lý trí sắc lạnh của hắn nhanh chóng tan chảy trước nụ hôn nồng ấm của nàng.

“Thiếp yêu chàng, đời đời kiếp kiếp chỉ yêu một mình chàng mà thôi”. Nàng ôm chặt lấy hắn, rộn ràng hạnh phúc. Rốt cuộc ông trời cũng đã cho nàng cơ hội được thổ lộ nỗi lòng ôm ấp bao năm qua. Năm năm chờ đợi, cuối cùng cũng có ngày kết thành trái ngọt.

Thành lũy kiên cố Ngu Tấn Hiên gây dựng bao năm sập đổ ầm ầm trong lòng, giây phút này đây, tình cảm dồn nén ào ạt tuôn trào, không sao kìm giữ. Hắn ôm lấy nàng, cẩn thận dìu nàng đến bên giường.

Đúng vậy, trước trời đất, trước cha mẹ, hắn đã cùng nàng kết bái phu thê. Từ bây giờ, mọi chấp nhất trong lòng đã bị nhỡ bỏ, hắn đã có thể mãi mãi bên nàng, một đời hạnh phúc. Thế gian này mấy ai có được cơ hội sửa chữa sai lầm như hắn?

Ngu Tấn Hiên từ từ ngả đầu vào vai Ngu Mạn Lăng, chỉ một lần thôi, hắn muốn được sống cho riêng mình. Ngu Mạn Lăng thở gấp, rèm mi xinh đẹp vẫn còn đầm lệ, nhưng vẻ hạnh phúc ngời sáng trong mắt nàng.

Một trận gió đêm lùa qua khe cửa, thổi tắt ánh nến lập lờ. Trong căn phòng tối đen như mực, có hai kẻ đang say sưa tận hưởng khoảnh khắc tuyệt diệu của đêm xuân. Ôm chặt lấy Mạn Lăng như thể muốn hòa nhập cùng làm một nhưng lại sợ làm nàng đau, hắn run rẩy xoa dịu từng tấc da thịt ấm nóng của nàng, cảm nhận những xung cảm kì diệu dưới những ngón tay mình.

Mười năm bên nhau, nàng đã sớm coi Tấn Hiên là phu quân của mình nhưng giờ phút này Mạn Lăng vẫn không khỏi ngượng ngùng đón nhận tình cảm mãnh liệt ấy. Đôi môi ấm nóng của hắn chậm rãi

khơi gợi ngọn lửa trong lòng nàng, “Mạn Lăng, Mạn Lăng của ta...”. Rốt cuộc cũng là của nhau, nàng mỉm cười đón nhận cuộc ân ái mà mình đã trông chờ từ rất lâu. Hấn hôn nàng, nắm chặt tay nàng, chờ đợi nàng thích ứng rồi nhẹ nhàng tiến sâu hơn, trong nháy mắt hai người hòa nhịp thành một. Không cần đợi tới kiếp sau, bọn họ cũng đã trở thành vợ chồng cầm sắt, mãi mãi không chia lìa. Nàng đã chờ đợi ngày hôm nay từ năm mười sáu tuổi. Mười năm mài miết chảy trôi, rốt cuộc nàng cũng đợi được ngày đá nở hoa. Nàng khóc rồi cười, đau đớn nhưng hạnh phúc.

Khi trống canh điểm sang canh bốn, nàng chậm rãi mở mắt, nhìn thấy ánh mắt yêu thương rực sáng của Tấn Hiên, nàng e thẹn rúc sâu vào lòng hắn.

“Mạn Lăng, kể ta nghe mọi chuyện đi”. Giọng hắn khàn đặc vì cuộc hoan lạc tối qua.

Một vệt đỏ lan khắp mặt mũi Ngu Mạn Lăng, sau khi trấn tĩnh, nàng ngoan ngoãn thuật lại mọi sự. “Thiếp có nằm mơ cũng không dám tin Hạnh Nhi lại đột ngột bỏ trốn như thế, mọi việc diễn ra sau đó cứ như đã trải sẵn đường cho chúng ta vậy, ngoài việc tiếp nhận vị trí tân nương của chàng, thiếp còn biết làm gì khác”.

“Mọi chuyện trong cung sắp xếp ổn thỏa cả chứ?”

Đang là đêm đầu hạ oi bức nhưng hắn một mực ôm chặt lấy nàng, không chịu rời xa. “Chàng cứ yên tâm, mọi việc đã được sắp xếp chu toàn”.

“Vân thái y có bị liên lụy gì không?” Hắn xoay người đặt nàng dưới thân một lần nữa.

“Dù bị liên lụy cũng sẽ có người cứu cô ấy, chàng không cần quá lo lắng. Giờ đây, đã không còn Ngu hoàng hậu mà chỉ còn thê tử Ngu Mạn Lăng của chàng. Chàng sẽ không ruồng bỏ thiếp chứ?” Nàng thì thầm nói trong hơi thở gấp gáp.

“Cùng nắm tay nàng, mãi mãi không rời”. Hấn khe khẽ đáp. Mười ngón tay cùng đan chặt vào nhau thay cho lời thề trước trời đất sông núi.

Trong đại sảnh của Ngụ phủ, vợ chồng Ngụ hữu thừa tướng kinh hoàng tới mức đứng cũng không vững. Đỗ Tử Bân vội chạy đến đỡ Ngụ hữu thừa tướng, đề nghị cùng tiến cung làm rõ nội tình.

Với trực giác tinh nhạy của thượng thư bộ Hình, hấn mơ hồ cảm thấy trong việc hoàng hậu mắc bạo bệnh qua đời này có gì đó vô cùng kỳ lạ. Một ngày trước, Cổ thực nghi vừa bị sát hại, nay hoàng hậu đột ngột qua đời, lại còn cả chuyện Nguyễn thực nghi bị cung nhân đồn thổi dâm dục với người khác nữa chứ. Mọi việc liên tiếp phát sinh như vậy, không phải có liên quan đến nhau đấy chứ? Hậu cung lúc này như đang phải bao phủ bởi một đám mây đen, nhưng đám mây đen này từ đâu tới đây? Đỗ Tử Bân nhảy lên ngựa, sắc mặt càng lúc càng đen lại.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Đám thái giám cung nữ đang quỳ khóc thảm thiết ngoài đại sảnh Trung Cung vội đứng lên thi lễ. Hoàng hậu đột ngột mắc bệnh qua đời khiến bọn họ chỉ trong một đêm đã trở thành du hồn vô chủ, sau này biết phiêu dạt về đâu?

Phi tần cung nhân sầu thảm đến cùng viếng, nhưng đáy mắt ráo hoảnh không chút lệ vương. Vị trí Trung Cung đang bỏ trống, đây chính là cơ hội béo bở để một bước biến thành phượng hoàng, trong lòng bọn họ vui mừng còn không kịp ấy chứ!

Lưu Huyền Thần biết hôm nay tâm trạng Mạn Lăng nhất định sẽ vô cùng bi thương nên đã sớm định ghé đến bầu bạn để nàng khuây khỏa phần nào, nhưng không ngờ sứ thần Ba Tư đã tới Đông Dương. Quốc sự không thể chậm trễ, hấn đích thân ghé tới dịch quán tiếp kiến bọn họ, nhẹ nhàng giải thích nguyên nhân cái chết của Cổ Lệ, sau đó tuyên bố luật pháp nước Ngụy không áp dụng cho

người ngoại quốc nên sẽ nhanh chóng giao Thác Phu cho quý quốc để tự định đoạt.

Sứ thần nuốt nhục không dám lên tiếng, chỉ cầu xin Lưu Huyền Thần mau chóng hỏa táng Cổ Lệ để bọn họ sớm mang tro về cho quốc vương Ba Tư.

Cổ Lệ theo lý là phi tần nước Ngụy, vốn phải mai tang trong hoàng lăng, nhưng Lưu Huyền Thần cũng là người thấu tình đạt lý, không muốn hương hồn nàng ta phải lưu lạc chốn tha hương nên nhanh chóng chấp thuận ý nguyện sứ thần.

Sau khi trở về từ dịch quán, thái giám mặt mũi xám ngoét như tro hồi hả chạy đến thông báo hung tin.

Hoàng hậu nương nương đã ngã bệnh qua đời.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Lưu Huyền Thần là do không chấp nhận được hôn sự của Tấn Hiên nên Ngu Mạn Lăng đã nhất thời nghĩ quân tìm tới cái chết.

Trái tim như rơi xuống vực sâu, hần vội vã đi thẳng tới Trung Cung. Chưa tới cửa tấm điện hần đã nghe thấy tiếng gào khóc rung trời, linh đường đã được bố trí trong đại sảnh Trung Cung, ở giữa là cỗ quan tài đen bằng gỗ tử đàn, đèn lồng trắng giăng mắc khắp nơi.

Thái hậu vừa nghe hung tin, ngất đi tỉnh lại không biết bao nhiêu bận, đám cung nữ buộc lòng phải dìu bà về tấm điện nghỉ ngơi.

Lưu Huyền Thần bước vào, đảo mắt nhìn quanh linh đường rồi dừng lại ở Vân Ánh Lục.

Giọng hần nghẹn lại: “Vân thái y, khanh trị bệnh cho hoàng hậu sao?”

“Khi tôi đến Trung Cung, hoàng hậu nương nương đang hấp hối, chưa kịp chữa trị gì thì nương nương đã nhắm mắt xuôi tay”. Vân Ánh Lục đều đều trả lời.

“Sao lại nhập quan nhanh như vậy?” Hắc nhú mày, bước tới gần quan tài quan sát. Hoàng hậu Ngụ Mạn Lăng đã được thay hoàng phục, trên mặt trát một lớp phấn dày, dung mạo mờ mờ ảo ảo dưới ánh nến vàng vọt.

Hắc kiểm tra hơi thở, không thấy. Khí lạnh trong quan tài tản ra khiến đầu ngón tay hắc cũng bất giác run rẩy theo.

“Công công phủ Nội vụ nói hiện thời tiết đang oi nóng, nếu đặt linh cữu ở bên ngoài e sẽ làm tổn hại đến di thể của nương nương”.

Lưu Huyền Thần đang định chạm tay vào Mạn Lăng lần cuối, thì Vân Ánh Lục đột nhiên giữ chặt tay áo hắc. “Hoàng thượng, di thể của nương nương đã được xử lý, nếu chạm tay vào, không tới ba ngày sẽ bị thối rữa”.

“Trước khi ra đi, nương nương không trăng trối lại điều gì sao?” Hắc dừng lại, quay đầu hỏi, ánh mắt tinh anh quan sát mọi động tĩnh trên mặt Vân Ánh Lục.

“Không có, hoàng hậu nương nương ra đi rất thanh thản”. Vân Ánh Lục cup mắt, né tránh ánh nhìn sắc sảo của hắc.

“Có nhắc tới trẫm không?”

“Lúc tôi tới, nương nương đã cấm khẩu”.

“Thật vậy sao?” Lưu Huyền Thần tiếp tục chĩa ánh nhìn lạnh lẽo về phía cô.

Vân Ánh Lục nuốt nước bọt, gật đầu xác nhận. “Hoàn toàn chính xác!”

“Khanh có biết lừa dối trẫm sẽ có hậu quả gì không?”

Vân Ánh Lục thoáng do dự một chút rồi kiên định trả lời. “Tôi... không có gan lừa dối hoàng thượng”.

“Vậy được rồi, phong quan!” Một lúc sau, Lưu Huyền Thần lạnh lùng ra lệnh.

Vân Ánh Lục khẽ thở phào, ưu tư trong lòng cũng nhẹ gánh phần nào.

“Khoan đã!” Trong đám phi tần đột nhiên có tiếng nói ngăn lại.

Người khắp phòng đồng loạt ngẩng đầu quay phắt lại. Viên Diệc Ngọc ném cho Vân Ánh Lục tia nhìn đầy cảm tức, gằn giọng tuyên bố. “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương không phải mắc bệnh qua đời mà là bị Vân thái y hạ độc thủ”.

“Nàng có dám khẳng định chuyện này không?” Lưu Huyền Thần giọng lạnh băng, hỏi cô ta.

“Muội muội, không được nói lung tung”. Ân Tiểu Yên đứng bên cạnh kéo vạt áo Viên Diệc Ngọc, hạ giọng khuyên can.

Viên Diệc Ngọc từ nhỏ đã nhiều phen chinh chiến cùng phụ thân, tính cách bộc trực khác hẳn đám nữ nhân yếu đuối chỉ biết nhốt mình trong khuê phòng sống qua ngày tháng. Trong cái chết của Cổ Lệ, cô ta mập mờ nhận thấy Vân Ánh Lục có liên quan đến, nhưng hoàng thượng lại cố tình trở mũi giáo khiến cô ta oan ức không thấu, cả ngày phải ở lý trong tấm cung, chẳng còn mặt mũi nào gặp gỡ ai khác. Bây giờ lại nhìn thấy Vân Ánh Lục dễ dàng vượt qua sự nghi kỵ của hoàng thượng, Viên Diệc Ngọc không khỏi sôi máu, muốn dồn cô vào đường cùng.

“Hoàng thượng, trước khi chết, Cổ thực nghi từng gặp riêng Vân thái y. Hoàng hậu bạo bệnh qua đời, bên người cũng chỉ có độc Vân thái y. Hoàng thượng không thấy chuyện này kỳ lạ sao?” Viên Diệc Ngọc hất mắt về phía Vân Ánh Lục, nói tiếp, “Hoàng thượng không thể chỉ nghe lời một phía được. Người phải cho triệu toàn bộ cung nữ trong tam điện hoàng hậu đến tra hỏi hoàng hậu phát bệnh như thế nào, khi Vân thái y khám bệnh có cung nữ nào ở bên không, cô ta đã dùng những loại thuốc gì?”

Vân Ánh Lục bình tĩnh hỏi lại, “Viên thực nghi, cô nói lưu loát như thế hẳn trong bụng đã có kết luận rồi! Vậy xin hỏi cô, tôi hạ độc giết hại Cổ thực nghi và Ngu hoàng hậu với mục đích gì?”

“Hừ”, Viên Diệc Ngọc nhếch mép mỉa mai, “Tâm tư của người có khác nào Tư Mã Chiêu[4] đâu. Phi tần hậu cung chúng ta ai ai cũng biết, vì một lần được hoàng thượng lâm hạnh mà người đã sớm dòm ngó vị trí Trung Cung, lợi dụng y thuật cao siêu của mình để loại bỏ từng chương ngại”.

[4] Con trai Tư Mã Ý, người có công lớn trong việc lật đổ nhà Ngụy (do Tào Tháo lập nên), khai nguyên nên nhà Tấn của họ Tư Mã, kết thúc một trăm năm thời kỳ Tam quốc.

Đám phi tần trong tấm điện kinh hãi rùng mình, ngay cả thái hậu vừa mới đặt chân đến linh đường cũng không khỏi hoảng hốt khụy ngã. Lưu Huyền Thần bặm môi, muốn nói rồi lại thôi.

Vân Ánh Lục tức giận nhìn thẳng vào mắt Viên Diệc Ngọc, nhất thời chưa nghĩ ra được gì để phản biện. Lời vu cáo của cô ta còn sống sượng, khó nghe hơn cả thuyết trái đất diệt vong.

“Viên thực nghi, cô... điên rồi!”

“Bản cung rất bình thường! Người đừng cố lảng chuyện, chẳng phải ta nói trúng tim đen của người rồi sao?” Viên Diệc Ngọc quát tướng không chút kiêng nể.

“Cô bôi nhọ tôi thế nào cũng được, nhưng hoàng thượng còn đang đứng đây, cô nói xem, cô tận mắt trông thấy tôi trèo lên giường anh ta lúc nào hả?” Vân Ánh Lục tức giận phản pháo. Đám người này sao ai cũng giống như chó đại vậy, động một tí là dọa cắn người.

“Không phải người từng qua đêm trong tấm điện của hoàng thượng sao?”

“Đủ rồi, Viên thực nghi!” Lưu Huyền Thần cao giọng quát lớn, “Còn không biết đây là đâu mà dám buông lời xằng bậy. Nếu không có chứng cứ rõ ràng thì câm miệng lại cho trầm!”

“Hoàng thượng, chúng thần thiếp đều là phi tần được sắc phong của người, vậy mà người hết lần này đến lần khác bao biện, che giấu tội lỗi của ả ta, người thử xem như vậy có đúng không?”

Ngữ khí của Viên Diệc Ngọc không chỉ tràn ngập u oán, bất mãn mà còn lộ rõ bản tâm hẹp hòi, đố kỵ.

“Lưu hoàng thượng, việc này nhất định phải nói cho rõ, tôi...” Mặt Vân Ánh Lục đã đỏ gay vì tức giận. Không đợi cô nói dứt lời, Lưu Huyền Thần đã lạnh lùng cắt ngang, “Vân thái y, khanh thật sự muốn nói rõ chuyện đêm đó ở đây sao?”

Tại linh đường, hàng trăm con mắt muốn rơi khỏi vành vì kinh ngạc.

Trước mặt Vân Ánh Lục sao trắng bay lượn mòng mòng. Lưu hoàng thượng đã thốt ra những lời đó thì dù cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được mối oan tày đình này. Đang định lên tiếng đính chính thì Lưu Huyền Thần đã quay sang lờ mắt đe dọa khiến cô sợ hãi ngưng bật.

Lưu hoàng thượng lại bắt đầu đào hố rồi. Vân Ánh Lục hậm hực thầm than.

“Trầm thân là thiên tử, tâm tư lúc nào cũng như chén nước phẳng lặng, tuyệt đối không thiên vị, nuông chiều bất cứ ai. Được, nếu Viên thực nghi đã nói như vậy, trầm sẽ là rõ mọi chuyện, giải mọi nghi ngờ trong lòng chúng ái phi. Cung nữ thân cận của hoàng hậu là ai?”

Chén nước phẳng lặng? Cô cũng chỉ là giọt nước trong chén nước kia sao? Lưu hoàng thượng nói vậy chẳng phải mang hàm ý cô cũng chẳng khác gì đám phi tần cung nhân kia?

Lúc này Vân Ánh Lục thật sự rất muốn tháo chạy.

“Là Mãn Ngọc tý tý ạ!” Một tiểu thái giám đứng hầu ở bên ngoài khiếp đảm đáp.

“Mãn Ngọc đâu?”

“Tôi sai cô ấy xuất cung tìm thuốc rồi!” Vân Ánh Lục rầu rĩ đáp.

“Hoàng thượng xem, ngay cả người thân tín của hoàng hậu cũng bị cô ta lấy cớ đuổi đi để tiện hạ thủ”. Viên Diệc Ngọc vẻ mặt vô cùng đắc thắng vì chắc đã nắm được chỗ sơ hở của Vân Ánh Lục.

Ấn Tiểu Yên nhắm mắt, thất vọng thở dài.

Lưu Huyền Thần quay đầu lại, chậm rãi buông từng từ: “Viên thực nghi, có cần thiết phải rống lên như mấy mụ đàn bà đồ kị không biết giữ mồm giữ miệng thế không?”

Chẳng ai ngờ hoàng thượng có thể nói ra những câu bạc tình như vậy, cả linh đường im phăng phắc không một tiếng động. Viên Diệc Ngọc há hốc mồm vì choáng váng.

“Truyền Dụ thái y đến đây!” Lưu Huyền Thần uy nghiêm ra lệnh.

Chỉ lát sau, Dụ thái y lập cập bước vào.

“Dụ thái y, hôm nay Trung Cung có sai người đến truyền tin hoàng hậu phượng thể bất an không?”

Dụ thái y chớp chớp đôi mắt mờ đục, nghĩ ngợi giây lát rồi cung kính cúi đầu tâu: “Hoàng thượng, Vân thái ý chuyên trị bệnh cho nữ nhân hậu cung nên cô ấy đi đâu làm gì chúng thần chưa bao giờ hỏi đến. Chỉ biết hôm nay, Mãn Ngọc ở Trung Cung có tới thái y viện lấy thuốc cùng Tiểu Đức Tử”.

“Được rồi”, Lưu Huyền Thần gật đầu, “Lời nói của Dụ thái y có thể chứng minh phượng thể hoàng hậu bất an từ trước, nhưng để xác định hoàng hậu qua đời là do bạo bệnh hay bị hạ độc, phải đợi

trầm hội ý cùng thái hậu và Ngu hữu thừa tướng xem có nên khám nghiệm di thể hay không đã”.

“Hoàng thượng, lão thần... đồng ý”. Trong sảnh đường đột nhiên truyền đến giọng nói già nua, ai oán của Ngu hữu thừa tướng.

“Ai gia cũng đồng ý!”. Thái hậu nhào người trước quan tài, giọng khản đặc vì đau khổ. “Nếu quả thật bị người khác hạ độc thì ai gia sẽ tru di cửu tộc, không, thập nhị tộc kẻ đó”.

Ngu hữu thừa tướng đau khổ đỡ Ngu phu nhân bước vào linh đường, ngoài ra còn có Đỗ Tử Bân mặt mũi xanh lét đi bên cạnh.

“Hữu thừa tướng và phu nhân tới được bao lâu rồi?” Lưu Huyền Thần hắng giọng hỏi.

“Vợ chồng lão thần có mặt từ lúc Viên nương nương bắt đầu lên tiếng. Do đây là chuyện riêng của hoàng thất nên lão thần không tiện quấy rầy. Hoàng thượng, lão thần đồng ý khám nghiệm di thể, bằng không, con gái lão thần có chết cũng không thể nhắm mắt”.

Khuôn mặt Vân Ánh Lục trong nháy mắt xám như tro, cô đưa mắt cầu cứu về phía Đỗ Tử Bân nhưng khuôn mặt thượng thư bộ Hình lúc này không chỉ lạnh băng mà còn pha chút miệt thị, ghê sợ khi nhìn thấy cô.

Vân Ánh Lục thất thần lo lắng, nhất định vì mấy lời xàm ngôn của Viên Diệc Ngọc nên Đỗ Tử Bân đã hiểu lầm cô và Lưu hoàng thượng đã xảy ra chuyện trên dâu dưới bọc. Lưu Huyền Thần lướt mắt một vòng quanh đại điện rồi nói: “Trước mắt mời thái hậu về cung nghỉ ngơi, Ngu hữu thừa tướng và phu nhân cũng mau bình tâm hồi phủ, chuyện này trầm nhất định sẽ điều tra rõ ràng. Dù thái y, khanh là thái y nhị triều, đức cao vọng trọng, chuyện khám nghiệm di thể hoàng hậu, trầm giao cho khanh. Tuyệt đối không được mắc sai sót, cũng không được phép tiết lộ kết quả cho ai khác. Sau khi khám nghiệm xong, khanh hãy trực tiếp bẩm báo kết quả với phủ Nội vụ và bộ Hình”.

Hắn xoay người lại, điềm đậm nói với Vân Ánh Lục, “Vân thái y, hiện giờ khanh đang là nghi phạm số một nên không được phép rời khỏi hoàng cung nửa bước, khi nào mọi sự sáng tỏ, trẫm sẽ cho triệu khanh đến đối chất. Người đâu, mau dẫn Vân thái y tới phủ Nội vụ, giam lại cho trẫm”.

Tất cả mọi người có mặt tại linh đường nhìn nhau hoang mang, khó hiểu. Nghi phạm chẳng phải thường nhất trong nhà lao bộ Hình, hoặc Đại lý tự sao? Phủ Nội vụ chỉ là nơi nhốt thái giám và cung nữ phạm lỗi, đâu thể tính là phòng giam.

Hai thái giám bước tới, lời Vân Ánh Lục đang nhũn như con chi chi ra ngoài.

“Chàng... có tin ta không?” Khi bị lôi qua Đỗ Tử Bân, Vân Ánh Lục hụt hơi hỏi khẽ. Cô vốn tưởng rằng mọi chuyện đã được sắp xếp hoàn hảo, nào ngờ đã bị Viên Diệc Ngọc phá hoại trong nháy mắt. Lúc này đây Vân Ánh Lục mới nhận ra cái chết lại có thể cận kề đến thế nào, nhưng trước khi bước chân xuống hoàng tuyền, cô không muốn Đỗ Tử Bân hiểu lầm oan ức như vậy.

Khuôn mặt anh tuấn của Đỗ Tử Bân rúm ró vì đau đớn, hắn quay sang, buông một câu chí tử: “Chờ xem kết quả thế nào đã!”

Vân Ánh Lục chưa chat gục đầu, một hàng lệ lặng lẽ lăn dài xuống má. Đây là lần đầu tiên cô đau đớn đến mức rơi lệ và hóa ra nước mắt lại mặn chát như vậy...

Chương 42: Tai ương lao ngục

Ban đêm.

“Vì sao lại đột ngột xảy ra chuyện hoàng hậu bạo bệnh qua đời?” Lưu Huyền Nghệ từ trong bóng tối bước ra, hỏi phủ đầu Ấn Tiểu Yên.

“Ngài hỏi thiếp, thiếp biết hỏi ai đây?” Ấn Tiểu Yên phất tay áo, xoay người bước vào phòng.

Tối nay, Lưu Huyền Nghệ không cài trang, chỉ khoát qua quít bộ trang phục cung nữ rồi vội đến thăm cung Ấn phi. Đường nét khuôn mặt gã rất thanh tú, hài hòa nhưng thần sắc vẫn quý dị lạ thường, khiến người khác không khỏi rung mình ớn lạnh.

“Không phải người vẫn đang dòm ngó vị trí ở Trung Cung sao? Hoặc biết đâu người sợ tiểu nha đầu đó lộ mặt nạ của người trước mặt Lưu Huyền Thần nên cố tình giả họa? Bản vương gia đã nói rồi, người không được tự ý ra tay, đừng tưởng áo tiên không vết chỉ khâu. Hay người đang rắp tâm phá hỏng đại sự của bản vương gia?”

Lưu Huyền Nghệ siết chặt cầm Ấn Tiểu Yên, chậm rãi cúi người ghé sát mặt cô ta.

Ấn Tiểu Yên kinh hãi nhìn Lưu Huyền Nghệ, miệng lưỡi sắc bén thường ngày chẳng thể nào dụng nổi. “Tề vương gia, phụ thân thiếp đang trong tay ngài, thiếp sao dám đi ngược ý ngài chứ? Huống chi Trung Cung vốn được canh giữ cẩn mật, dù thiếp có ý đồ cũng không thể ra tay được!”

“Vậy mọi việc chẳng lẽ đúng như lời Viên Diệc Ngọc nói?” Lưu Huyền Nghệ nhíu mày, mặt rắn đanh như thép nguội.

Ấn Tiểu Yên thừa cơ lùi lại góc tường, lí nhí bẩm báo: “Tề vương gia, đám người trong cung, không kẻ nào thiếp không dò ra tâm địa,

ngoại trừ nha đầu kia. Khi ngây ngốc, khi khôn khéo, thực chẳng biết thế nào mà đề phòng. Ban đầu, thần thiếp vốn nghĩ hạng con sâu cái kiến như cô ta chẳng đáng để bận tâm đối phó, nhưng nhiều lúc sự bạo gan lớn mật của cô ta cũng khiến bản cung phải khiếp nhược chùn tay. Cô ta đã sớm phát hiện chuyện đám cung phi không thể hoài thai có liên quan đến món bánh bí truyền của thần thiếp, nhưng không hề tiết lộ với hoàng thượng mà lấy đó để uy hiếp thần thiếp. Chuyện của Cổ Lệ, có vẻ như cô ta cũng nắm không ít bí mật. Rồi ngay cả chuyện Tề vương gia ngài lên vào tẩm cung Nguyễn Nhược Nam bị thái giám phát giác sáng hôm qua nữa, thần thiếp nghe tin cả người bủn rủn, Nguyễn Nhược Nam lần này khó tránh tội lăng trì, và biết đâu trong lúc nguy khốn, cô ta tố giác ngài thì sao. Vậy mà Vân thái y vừa tới, mọi việc lại xep như bong bóng xà phòng, hoàng thượng khiển trách phủ Nội vụ một trận rồi còn đích thân đến xin lỗi Nguyễn thực nghi. Hôm nay hoàng hậu bạo bệnh qua đời, cô ta cũng lại có mặt, thần thiếp vô cùng hiềm nghi nhưng đầu đuôi ra sao thì thật không rõ”.

“Không rõ thì im miệng quan sát, sao lại làm loạn lên như thế?” Lưu Huyền Nghệ nộ khí xung thiên, tức giận quát lớn. “Các người chĩa mũi dùi vào người khác, lẽ nào không biết mình cũng đang nằm trong tầm ngắm của kẻ khác hay sao?”

“Viên Diệc Ngọc vốn rất nóng tính, lại luôn đố kị với những người lọt vào mắt xanh hoàng thượng. Thần thiếp không thể ngăn nổi cô ta”. Ấn Tiểu Yên thầm oán hận, Lưu Huyền Nghệ luôn miệng nói Viên Diệc Ngọc có chỗ hữu dụng, vậy mà hôm nay thì rõ đẹp mặt. “Nhưng bây giờ chúng ta chưa thể hạ thủ với cô ta được, nhờ đầu lại rước họa vào thân”.

“Đúng là một quân cờ vô dụng”, Lưu Huyền Nghệ phẫn nộ bước quanh phòng, “Nếu phụ thân cô ta không có điểm lợi dụng được thì ta đã sớm một cước đạp chết...” Lưu Huyền Nghệ bỗng nhiên ngừng

phất đầu lên, “Nếu cô ta chết dưới tay Lưu Huyền Thần thì người nói xem, Viên nguyên soái sẽ như thế nào?”

“Cầm hận thấu xương, chỉ mong ăn thịt uống máu. Viên Diệc Ngọc là đứa con gái yêu do chính ông ấy một tay dạy dỗ với hy vọng được dựa rờng ý phượng, thăng quan tiến chức nhanh chóng! Vương gia, không phải ngài từng nhận lời Viên nguyên soái lập cô ta làm hoàng hậu sao?”

“Sao nào, người lại nổi cơn đố kị à?” Lưu Huyền Nghệ trợn mắt nhìn cô ta, chậm rãi hỏi.

“Thiếp sao phải đố kị, mơ ước cả đời của thiếp chỉ là được gặp lại phụ thân, sau đó sống yên ổn cùng Thiên Luy ở một vùng thôn quê hẻo lánh nào đó. Thiếp chỉ trộm nghĩ, Viên nguyên soái nắm trong tay đại binh triều Ngụy, một khi đã cam tâm tình nguyện trở thành quân cờ trong tay Tề vương gia thì ắt hẳn phải vì một mối lợi rất lớn, bằng không ông ta sẽ không mạo hiểm hi sinh như vậy”. Ấn Tiểu Yên gọn lời giải thích.

Lưu Huyền Nghệ trở mắt kinh ngạc, Ấn phi thông minh hơn gã tưởng, xem ra sau này không thể xem nhẹ vai trò của cô ta.

“Đáng tiếc, biểu hiện của Viên nguyên soái lại khiến bản vương vô cùng thất vọng, cho nên lời hứa đó ta không cần giữ. Tìm một cơ hội, ra tay với Viên Diệc Ngọc...”

“Hoàng thượng giá lâm, hoàng thượng giá...” Thái giám canh cửa bên ngoài lớn cao giọng hét lớn.

“Là hoàng thượng, làm sao bây giờ?” Ấn Tiểu Yên bỗng chốc luống cuống tay chân, hai mắt cuống cuồng đảo quanh phòng tìm xem có chỗ nào giấu người được không.

Lưu Huyền Nghệ nhất thời sững sốt chờ người, bên ngoài tiếng bước chân càng lúc càng rõ, trong bóng tối còn vang lên giọng quát tháo.

“Gào to như vậy làm gì, muốn giết người sao?” La công công tức giận quát lớn.

Ấn Tiểu Yên hồn phi phách tán, chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, kéo vội Lưu Huyền Nghệ ra sau tấm màn. Vừa mới xoay người lại, Lưu Huyền Thần đã thân chinh vào phòng.

“Hoàng... hoàng thượng...” Ấn Tiểu Yên vội quỳ xuống nghênh tiếp, tay chân vẫn còn run lẩy bẩy.

“Ái phi, nàng sợ quá hay vui quá mà thành ra thế này?” Lưu Huyền Thần thú vị nhếch môi, vén hoàng bào ngồi xuống tú đôn đặt trước màn che.

La công công tay cầm phất trần, đứng hầu phía sau. Ngoài cửa, một toán thị vệ cầm đao đứng canh, đuốc trong tay họ sáng rực như ban ngày.

“Hoàng thượng đã lâu rồi không ghé tới tẩm cung của thần thiếp nên thần thiếp nhất thời không dám tin”. Ấn Tiểu Yên nói xong, mồ hôi sau gáy lăn dài xuống sống lưng.

“Ôi, trẫm thực không phải, trẫm không nên quá chuyên tâm đến quốc sự mà lạnh nhạt với các ái phi. Hôm nay trẫm cứ nghĩ mãi, Cổ thực nghi bất hạnh sớm bỏ mình, hoàng hậu thì mắc bạo bệnh qua đời, trẫm chưa quan tâm gì nhiều đến hai nàng ấy nên trong lòng thật sự hối hận. Thế này đi, từ nay về sau, trẫm nhất định sẽ dành nhiều thời gian hơn đến các nàng. Bắt đầu từ tối nay, trẫm sẽ ở lại tẩm cung của ái phi nhé!”

Ấn Tiểu Yên kinh hoàng thiếu chút nữa ngã quỵ, vội quỳ bò tới trước mặt Lưu Huyền Thần, khiếp nhược nắm vạt áo hoàng thượng, khẩn cầu trả lời. “Hoàng thượng... thương yêu thần thiếp như vậy, thần thiếp quả thật nhận sủng mà không dám tin. Có điều hôm nay nguyệt sự của thần thiếp vừa mới tới, chỉ sợ không thể... tận trách hầu hạ hoàng thượng”.

Lưu Huyền Thần nhìn cô ta, nhếch môi nói. “Ái phi thật biết cách dập tắt hưng phấn của trẫm đấy. Thôi được, nếu ái phi đã không tiện, trẫm khởi giá tới cung khác vậy”. Lưu Huyền Thần lạnh lùng phất tay áo đứng dậy, mắt cũng chẳng buồn liếc Ấn Tiểu Yên đang phủ phục trên mặt đất, nhữn người chẳng thể đứng nổi.

Lưu Huyền Thần vừa rời khỏi, Lưu Huyền Nghệ từ sau tấm màn đi ra, nheo mắt nhìn theo ra cửa.

“Tề vương gia, sau này ngài đừng coi hoàng cung là hậu viện nữa, muốn tới thì tới, muốn... Cứ như thế này thì không cần hoàng thượng động thủ, thiếp cũng bị dọa đến vỡ mật mà chết mất thôi”. Ấn Tiểu Yên lau mồ hôi trán, sắc mặt tái nhợt như cá chết. “Cảm tạ trời đất, hôm nay coi như tai qua nạn khỏi, nhưng mà sợ quá đi thôi”.

Lưu Huyền Nghệ trầm mặc, hồi lâu không lên tiếng. Chẳng hiểu sao gã lại dự cảm Lưu Huyền Thần không phải ngẫu nhiên mà tới, nếu đó là cố tình... Gã hít một hơi thật sâu, rùng mình ớn lạnh.

“Bệ hạ, bệ hạ...” La công công hồi hải đuổi theo hoàng thượng, “Vừa rời chân lảo nô run tới mức đứng cũng chẳng vững”.

“Ngươi sợ hấn lao đến giết trẫm hay sao?” Lưu Huyền Thần bật cười ha hả, “Đứng ở vị trí đó, hấn không dám làm xằng đâu! La công công, đôi khi không nên mãi đứng trên bờ xem hổ diễn, thỉnh thoảng cũng nên xắn tay vào hang hổ diễn trò, chẳng phải thú vị lắm sao!”

La công công rầu rĩ lắc đầu, “Bệ hạ, nếu đã quyết vào hang hổ, vì sao người không bắt hấn?”

“Bây giờ hấn không giống kẻ hành sự một mình, mà là đang thâm bè kết đảng, bức bách quá sẽ thành chó cùng dút giậu, trẫm phải giăng lưới hốt gọn một mẻ mới được. Hấn năm lần bảy lượt lên vào hoàng cung là vì điều gì, trẫm cũng rất tò mò muốn biết. Dù sao mọi

động tĩnh của hắn vẫn đang trong dự đoán của trẫm, trước mắt không thể làm hắn kinh động được”.

“Bệ hạ, vậy... Ân phi còn cần phải xử lý không?”

“Cô ta có mệnh hệ gì thì hắn lấy đầu ra điểm dừng chân mỗi khi lén lút vào cung. Quá bất tiện!” Lưu Huyền Thần cười mỉa mai, “Vân thái y hiện đang bị giam giữ, Giang thị vệ lại thất nghiệp rồi, bảo hắn quay lại canh giữ hậu cung đi”.

“Lão nô nhớ rồi. Bệ hạ, vậy bây giờ người tới thăm cung nương nương nào ạ?”

“Người coi trẫm là hôn quân vô đạo, chỉ biết ham mê nữ sắc sao? Còn một đồng tấu chương đang chờ trẫm phê duyệt đấy!”

La công công kín đáo tặc lưỡi, bệ hạ mà biết ham mê nữ sắc sao, đã hơn hai tháng nay, người không ghé đến thăm cung của nương nương nào còn gì. Ôi, bệ hạ đi hướng nào vậy, đó có phải là hướng ngự thư phòng đâu?

Phòng tạm giam của phủ Nội vụ kỳ thật chỉ là một gian chứa cỏ khô trong sân, bình thường chẳng có mấy ai lai vãng, chỉ có thái giám, cũng nữ mắc sai phạm mới bị nhốt vào đấy. Giò đang là mùa mưa, cỏ khô bên trong bốc mùi ẩm mốc thu hút đám chuột chít chạy vào trú ẩn. Không những thế, Vân Ánh Lục còn nghe tiếng “phì phì” ở góc tường ẩm. Chẳng lẽ là rắn? Rắn rất ưa ẩn mình ở những nơi vừa tối ẩm vừa ẩm ướt như thế này.

Rắn và chuột là hai loài sinh vật mà Vân Ánh Lục sợ nhất trên đời. Từ khi bị giam trong căn phòng này, cô so vai dán người vào cánh cửa, mắt nhìn quanh canh chừng đám chuột bọ kia. Cô cố không nghĩ tới vận mệnh kế tiếp, hoàn cảnh đáng sợ trước mắt cũng đủ làm hoang mang thần trí rồi.

Hoàng hôn buông xuống, căn phòng từ từ tối sầm lại.

Vân Ánh Lục ngồi im trong bóng đêm, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, càng nghĩ càng thấy lo lắng cho số phận của mình.

Ngoài cửa, hơn mười thị vệ lăm lăm đao kiếm, uy vũ canh gác bên ngoài.

“Công công, người nói xem. Vân thái y có phải là cao thủ giang hồ không?”

Hai thái giám phủ Nội vụ chụm đầu bên cửa sổ phía sau gian phòng quan sát. Tiểu thái giám thắc mắc hỏi.

“Ta có nghe tin ấy bao giờ đâu!” Thái giám lớn tuổi hơn tặc lưỡi đáp.

“Vậy sao phải phái nhiều cao thủ đến canh chừng một tiểu cô nương vậy chứ, hai người chúng ta cũng đủ rồi, à, chỉ cần một người trong chúng ta cũng dư sức canh gác”.

“Người đứng là đồ đại nghịch, canh chừng càng nghiêm càng chứng tỏ nghi phạm có thân phận quan trọng! Người không nghe Vân thái y chính là tân sủng của hoàng thượng sao? Hả, sao đằng kia lại nhiều đuốc như vậy?” Đại thái giám nheo mắt quan sát đám đuốc đang rầm rập tới gần.

Ồi, hoàng thượng, hoàng thượng tới!

Tất cả thái giám phủ Nội vụ nhất loạt chạy ra sân, quỳ gối cúi đầu nghênh đón.

“Các người đi làm việc của mình đi!” Lưu Huyền Thần phất tay cho tất cả cùng lui.

Thị vệ chia thành từng toán nhỏ, tản ra canh gác khắp sân. Ánh sáng của đuốc lọt vào gian phòng chứa cỏ khô, Vân Ánh Lục kinh ngạc quay đầu lại, đang định ghé mắt qua khe hở quan sát động tĩnh thì đột nhiên cửa bật mở. Vân Ánh Lục sợ hãi lùi vào góc tường. Hai thái giám mặt không chút biểu cảm bê một bộ bàn ghế vào, sau khi thấp đèn trên bàn xong, cả hai lẳng lặng bước nhanh ra ngoài. Tiếp

đó, La công công bước vào, cầm theo giấy bút cùng một đồng tấu chương đặt gọn trên bàn, ngoài ra ông còn bê đến hai đĩa trái cây. Một đĩa đặt trên bàn, một đĩa đặt dưới đất. Mãi mê sắp xếp, La công công chẳng buồn liếc nhìn phạm nhân đang mắt tròn mắt dẹt quan sát trong góc.

Bắt đầu thăm vấn sao? Vân Ánh Lục sững sốt đến độ ngay cả nước mắt đọng trên mi cũng không dám rơi xuống. Sau khi La công công rời khỏi gian phòng, một bóng người cao lớn đứng chắn trước mặt cô, cửa lại được đóng im lìm.

Trong nháy mắt, không gian trong phòng chứa có yên tĩnh lạ thường.

Lưu Huyền Thần thản nhiên nhìn cô rồi ngồi xuống ghế, cầm bút son chuyên tâm đọc tấu chương trên bàn.

Không biết là do ánh đèn hay bởi sợ thiên uy của Lưu hoàng thượng mà mấy sinh vật kinh tởm kia cũng bật tiếng rúc rích. Vân Ánh Lục rải đều cỏ khô rồi ngồi bó gối trong góc, trái tim đang hoảng loạn bỗng chốc yên ổn lạ thường.

Trong phòng không một tiếng động, ngoại trừ tiếng lật giấy sột soạt của Lưu Huyền Thần. Một lúc lâu sau, Lưu Huyền Thần dụi mắt, buông bút, cầm lấy một miếng hoa quả bỏ vào miệng thưởng thức. Nhãn cầu lưu chuyển, đối diện với đôi mắt trong veo như hồ thủy của Vân Ánh Lục.

“Nàng không ăn sao?” Hắn nhướn mắt nhìn đĩa hoa quả trên mặt đất.

Vân Ánh Lục nuốt nước bọt, cô phải tận dụng cơ hội này giải thích rõ ràng mới được. “Lưu hoàng thượng, tôi không hại chết hoàng hậu nương nương”.

Lưu Huyền Thần lại lấy một quyển tấu chương khác, vừa ăn vừa đọc. “Ừ!”

Tiếng trả lời của hắn lảng đãng như ẩn như hiện. Vân Ánh Lục ngừng một chút, đầu càng lúc càng cúi thấp.

“Lưu hoàng thượng, tôi... đã có người mình thích”.

“Ừ!” Lưu Huyền Thần lấy khăn lau tay, cầm bút phê vài câu vào bản tấu.

“Lưu hoàng thượng, tôi cũng đã được định hôn ước”.

“Ừ!”

“Lưu hoàng thượng, tôi... không thể dây dưa với chồng người khác”.

Lưu Huyền Thần nhú mày, khoe miệng khẽ mím lại thành nụ cười mơ hồ. “Vân thái y, rốt cuộc nàng muốn nói gì với trẫm?”

Dưới ánh mắt sáng rực của Lưu Huyền Thần, Vân Ánh Lục theo bản năng xoay về phía góc tường né tránh ánh nhìn. Một con chuột nhắt vừa thò đầu ra thăm dò tình hình, vừa hay chạm phải tầm mắt của Vân Ánh Lục, cả người lẫn chuột đều kinh hãi tột độ. Người “á!” một tiếng vọt tới bên Lưu Huyền Thần, chuột “chít!” một tiếng biến mất trong đám cỏ khô.

“Vân thái y, cho dù nàng ôm ấp tình cảm với trẫm, nhưng nàng phạm lỗi, trẫm vẫn phải truy cứu”. Lưu Huyền Thần cúi đầu nhìn Vân Ánh Lục đang run rẩy nắm chặt góc áo của hắn, chớp thời cơ trên chọc.

Vân Ánh Lục ngượng ngịu buông tay, “Không phải, Lưu hoàng thượng, tôi thấy anh đọc tấu chương vất vả, còn tôi... thì đang nhàn rồi chẳng có việc gì làm, nên muốn giúp anh một tay thôi”. Nói xong, cô đứng dậy, vò vĩnh mở một quyển tấu chương ra cho hắn.

“Ôi, vừa rồi trái tim trẫm còn đang loạn nhịp, cứ tưởng Vân thái y...” Lưu Huyền Thần bật cười rồi nói tiếp, “Trẫm và Vân thái y không giống nhau rồi, trẫm không ngại dây dưa với người đã có hôn ước đâu”.

Bàn tay đang cầm bản tấu của Vân Ánh Lục khẽ run, “Lưu hoàng thượng, tôi biết anh đối với tôi rất tốt. Tôi vốn là người lễ không hiểu đạo không thông nên nhiều lúc làm việc ngu ngốc, lại còn buông lời bất kính nhưng anh vẫn không so đo tính toán. Lưu hoàng thượng là quân tử chính trực, minh quân sáng suốt, không thể nhúng tay vào chuyện bất chính”.

“Nếu trăm vẫn không ngại nhúng tay vào những chuyện bất chính, Vân thái y sẽ làm thế nào?” Hắc trăm ngậm một hồi, hạ giọng nói.

Vân Ánh Lục lui về phía sau một bước, khó khăn lắm mới lòi ra miệng. “Tôi sẽ ... tận tâm tận lực làm một thái y tốt. Không từ chức, không nghỉ phép, không tăng lương”.

“Ha ha ha!” Lưu Huyền Thần bật cười sảng khoái, “Vân thái y, khanh thông minh hay là rất ngốc đây? Nhưng qua chuyện này trăm có thể thấy rõ Vân thái y là một cô gái rất có nguyên tắc. Người mà nàng thích quan trọng với nàng thế sao?” Hắc hạ giọng, nhẹ nhàng hỏi.

Vân Ánh Lục thở dài, nhẹ nhàng gật đầu, nhưng trong khoảnh khắc cô quay mặt đi, hắc mớ hồ nhận thấy khóe mắt cô có ánh nước.

Lưu Huyền Thần khẽ chùng lòng, nhưng khóe miệng hắc vẫn hiện lên nét cười dịu dàng. “Vân thái y, trăm đã nói rồi, trừ phi nàng bức trăm phải cưới nàng, bằng không trăm không thể nào nạp một thái y làm phi tần, trong lịch sử chưa từng có tiền lệ nào như vậy, và lại chuyện đó cũng không hợp với cung quy. Nhưng trăm muốn hỏi nàng một câu, nàng không lừa gạt gì trăm chứ?”

Vân Ánh Lục mãi nghĩ ngợi vẫn vợ, đột nhiên bị hỏi nên nhất thời không biết trả lời ra sao. “Tôi... tôi...”

“Vân thái y, ở đây không có người nào khác, nàng nói thật cho trăm biết, hoàng hậu thật sự mắc bệnh qua đời sao? Bây giờ trăm

còn có cách giúp nàng thoát tội, bằng không đợi tới sáng mai, phủ Nội vụ và bộ Hình sẽ ra mặt điều tra, trăm muốn giúp nàng cũng khó mà mở lời cho được. Đương nhiên, lấy uy thiên tử bảo vệ một thái y cũng không khó, nhưng làm như thế, Vân thái y à, mọi người ắt sẽ nghĩ trăm thực sự đã lâm hạnh nàng. Trên đời này làm gì có chuyện vô duyên vô cớ mà tương trợ nhau, trăm không dung đi giúp một tiểu thái y làm gì cơ chứ? Còn cả lần nghiệm thân cho Nguyễn phi, chuyện của Cô thực nghi, tin đồn về nàng trong cung không ít đâu. Vân thái y, nói thật đi, nàng không lừa dối gì trăm chứ?”

Chẳng mấy khi Lưu Huyền Thần thân thiện, dịu dàng như làn gió mát thế này nhưng Vân Ánh Lục cũng vì làn gió mát này mà gai ốc nổi khắp toàn thân.

Đêm nay Lưu hoàng thượng thật sự đến thăm vấn sao?

Nếu cô nói sự thật, như vậy rõ ràng lần trước cô đã lừa hoàng thượng, theo lời phải ngoan ngoãn giả cho hắn; nếu không nói thật, cô ắt không thể thoát khỏi kiếp nạn này, vậy nếu muốn sống, thì buộc lòng phải giả cho hắn.

Phía trước là lưới, đằng sau là hố, cô lại chẳng có bản lĩnh hơn người, sao thoát khỏi bàn tay của Lưu hoàng thượng chứ? Trái phải thì sao đây? Trái là chuột, phải có rắn.

Cô tình nguyện tự vẫn tại chỗ chứ không dám ăn ở hai lòng. Nên anh đừng hi sinh hay bó tay chịu trôi?

“Vân thái y, câu hỏi của trăm khó trả lời như vậy sao?” Lưu Huyền Thần nóng vội hỏi, gió mát đã đổi chiều thành gió lạnh.

“Không, không khó”. Vân Ánh Lục cắn răng, run run đáp. “Hoàng hậu... đúng là mắc bệnh qua đời”. Dưới ánh đèn vàng vọt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bệch bạc không còn tia huyết sắc.

“Vân thái y đã khẳng định như vậy thì trăm cũng an tâm”. Lưu Huyền Thần gập bản tấu, đứng dậy duỗi lưng vung tay, “Vân thái y,

nếu mọi chuyện không được như mong muốn, nàng có muốn trăm ra tay cứu giúp không?”

Từng giọt mồ hôi cỡ đại từ trán Vân Ánh Lục rơi xuống, “Nếu thật sự phạm tội, tôi nguyện ý nhận... trừng phạt”.

Khuôn mặt Lưu Huyền Thần tức thì bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh, “Được, được, được!” Sau ba tiếng liên tiếp, hắn không hề nói thêm lời nào nữa.

Trong phòng nặng nề đáng sợ.

Vân Ánh Lục đứng lâu tới độ tay chân tê rần, trong lòng hoang mang không rõ là do sợ hãi hay là vì mất mát.

“Vân thái y, nàng có biết vì sao trăm nhốt nàng ở đây không?” Giọng nói bất đắc dĩ pha chút oán giận của Lưu Huyền Thần phá tan sự lặng ngắt trong gian phòng nhỏ. “Nàng làm chuyện gì cũng không hề nghĩ tới hậu quả, chỉ dựa vào dũng khí và xuẩn ngốc của mình mà cầm đầu lao vào. Nàng nghĩ những chuyện nàng làm, người không biết quỷ không hay sao? Nếu không phải trăm một lòng che chở thì nàng đã sớm tức tưởi rời khỏi nhân gian mà không hiểu lý do rồi. Hoàng cung không phải cái tiệm thuốc nhỏ, nhất nhất đều nghe theo sự sắp xếp của nàng. Hậu cung có trăm nghìn cái miệng, chỉ cần mỗi người mở miệng nói một câu, nước bọt cũng đủ dìm chết nàng, đó là chưa kể đến việc tâm kế giăng mắc khắp nơi, nếu muốn yên ổn mà sống, nàng phải biết nhìn xa trông rộng”.

Hắn nhếch môi, nụ cười trên môi bi thương không sao tả xiết. “Hôm nay trăm không nhốt nàng lại thì sau này nàng không thể tồn tại trong cung được nữa. Nhưng từ nay về sau, trăm sẽ không thể bảo vệ nàng thêm nữa, Vân thái y, nàng phải tự bảo trọng. Hy vọng hoàng hậu thật sự mắc bệnh qua đời, như thế ít nhất cũng có một lần nàng không lừa dối trăm”.

Ngữ khí lạnh băng của hắn làm trái tim còn đang ngổn ngang trăm bề của Vân Ánh Lục không khỏi đau đớn.

“Nàng nghỉ ngơi đi, trầm quay về tấm điện đây”. Lưu Huyền Thần liếc nhìn cô lần cuối rồi đứng dậy mở cửa bước ra. Vân Ánh Lục vươn tay định nới áo hần, nhưng tay giờ đến nửa chừng lại rút về. Không có lý do nào để hần ở lại vị cô.

“La công công, bãi giá về tấm điện”. Lưu Huyền Thần lãnh đạm ra lệnh.

La công công vui vẻ chạy vào thu dọn tấu chương, khi rời khỏi phòng, không biết tại sao, ông lại quên khép cửa.

Thị vệ trong sân đã rút đi phân nửa, những người còn lại tận tâm làm nhiệm vụ. Cửa phòng giam mở rộng. Ánh đuốc tỏa chiếu từng cọng cỏ trong phòng, đám sinh vật ghê sợ trong phòng cũng bật tiếng không dám có động tĩnh gì.

Vân Ánh Lục mệt mỏi ngồi so mình bên bậc cửa mãi cho tới khi bầu trời phía đông bùng sáng.

Mặt trời đỏ rực từ từ hiện lên sau vầng mây tía, báo hiệu một buổi sáng quang đãng của tiết trời đầu hạ. Vân Ánh Lục ngẩng ngốc ngược mắt nhìn, hôm nay là lần cuối cùng cô được thấy mặt trời sao?

Vẫn cứ tưởng, chỉ có bệnh tật mới cướp đi sinh mệnh.

Xuyên không đến triều Ngụy này, cô mới biết sinh mệnh của một người hóa ra lại mong manh như cọng cỏ. Cô không sợ chết, bởi biết đâu trên đường đến địa phủ, cô lại có thể quay về thời hiện đại. Cô chỉ cảm thấy có lỗi với vợ chồng Vân viên ngoại, dù sống với nhau chưa được bao lâu, nhưng tình cảm cô dành cho họ chẳng khác nào với cha mẹ ruột. Một lần nữa mất con gái, bọn họ sẽ đau lòng thế nào đây? Vương bản duy nhất trong lòng cô có chăng chỉ là Đỗ Tử Bân, nhớ tới anh, trong lòng cô không khỏi đắng chát, đau khổ. Sau đó, hình ảnh Lưu Huyền Thần đột nhiên hiện lên, nhưng cô lắc đầu, không muốn nghĩ tiếp nữa.

Vân Ánh Lục không hối hận vì đã cứu Nguyễn phi, giúp hoàng hậu; cũng không cho việc mình làm là anh hùng hảo hán, cô chỉ muốn dùng bờ vai bé nhỏ của mình ngăn giúp người khác chút gió mưa mà thôi.

Nhắc tới hoàng hậu nương nương, không rõ người có kịp thời ngăn cản Ngu nguyên soái thành thân hay không? Vân Ánh Lục cúi đầu lẩm bẩm.

Ngu Mạn Lăng bấy giờ như đang ngâm mình trong bể mật ong, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc của một tân nương.

Ngu Tấn Hiên nhìn nàng, lưu luyến chẳng rời. Nếu không vì có chuyện khẩn cấp phải làm, hẳn thực không muốn rời phòng tân hôn. Để người trong phủ khỏi dị nghị, Ngu Mạn Lăng ra vào đều dung mạng che mặt, phần lớn thời gian còn lại, nàng ở biệt trong phòng. Hai người quyết định sáng sớm mai sẽ rời thành Đông Dương đi tới biên cảnh phía bắc.

Tổng quản vừa nói thừa tướng gia và phu nhân vào cung chịu tang, suốt đêm cũng không về. Nghe tin trong cung đồn rằng, hoàng hậu nương nương không phải mắc bệnh qua đời, mà là do thái y hạ độc hãm hại, sáng nay sẽ bắt đầu khám nghiệm di thể.

Ngu Tấn Hiên nghe xong, vội nhảy lên ngựa tiến cung.

Điện Nghị Chính hôm nay vẫn như mọi ngày, Lưu Huyền Thần ngồi trên ngai vàng, thần thái có chút tiêu tụy. Hắn lạnh lùng hỏi bách quan có việc gì cần bẩm tấu không.

Quốc mẫu thiên hạ qua đời, hơn nữa lại mất quá đột ngột, khiến bách quan trong lòng không khỏi nghi hoặc, lòng dạ đâu mà bàn đến chuyện khác. Xôn xao một hồi, sau đó tất cả lắc đầu nói chờ lát nữa phủ Nội vụ thông báo kết quả nghiệm thi là được.

Lưu Huyền Thần hỏi mấy lần vẫn không ai lên tiếng trả lời, hắn quét mắt một vòng đại diện, sau đó dừng lại ở Đỗ Tử Bân. Đỗ

thượng thư vốn chỉnh tề sạch sẽ, gò thân khắc kỉ, vậy mà vẻ mặt lại vô cùng sầu não, râu ria lởm chởm.

“Hoàng thượng”, Kì thừa tướng đột nhiên bước ra khỏi hàng, ung dung chất vấn Lưu Huyền Thần, “người còn nhớ năm đó Tề vương mắc bệnh hiểm nghèo, Ân thái y trụ bệnh cho vương gia mãi không khỏi khiến tiên hoàng nổi giận hạ chỉ gì không?”

Lưu Huyền Thần nhú mày, phiền muộn trả lời: “Chém ngang lưng Ân thái y”.

Kì tả thừa tướng gật đầu, nói tiếp. “Trí nhớ của hoàng thượng thật đáng ngưỡng mộ. Tiên hoàng đã sớm về cõi tiên nên lão thần cả gan bình luận một câu. Một đạo thánh chỉ đó đã khiến đại phu trong nước không khỏi lạnh gáy. Sinh có ngày chết có giờ, chuyện sống chết vốn không thể định đoạt được. Đã mắc bệnh hiểm nghèo thì dù có là thần tiên cũng khó cải tử hoàn sinh, huống chi là một thái y nho nhỏ, làm sao có thể chống lại mệnh trời”.

“Kì tả thừa tướng, lời của khanh thật quá ảm ý, trẫm vẫn chưa rõ”.

“Hoàng thượng, lão thần cho rằng hoàng thượng không thể đổ trách nhiệm chuyện hoàng hậu nương nương qua đời lên đầu một tiểu thái y được. Lão thần không tin một tiểu thái y lại có gan tày trời, dám hạ độc thủ nương nương. Thái giám, cung nữ trong Trung Cung có đến mấy chục người, vậy mà không thể bảo vệ nổi hoàng hậu, để Vân thái y ngang nhiên hạ độc thủ, thử hỏi có đáng chém không?”

Lưu Huyền Thần kinh ngạc nhìn ra ngoài điện. Hôm nay mặt trời mọc đằng tây hay sao mà Kì tả thừa tướng lại đứng ra nói đỡ cho Vân Ánh Lục như thế chứ!

Ngu hữu thừa tướng mắt mũi sưng húp, bước nhanh ra giữa điện. “Kì tả thừa tướng nói sai rồi, hoàng thượng không buộc tội Vân thái y, tất cả còn phải chờ kết quả nghiệm thi thế nào mới có thể luận

định được! Nếu hoàng hậu thật sự ra đi vì bạo bệnh, hoàng thượng tất sẽ hạ chỉ thả Vân thái y”.

Kì tả thừa tướng khinh khinh phản pháo. “Vậy nếu có kẻ muốn giá họa cho Vân thái y thì sao? Hoàng thượng, lão thần nghĩ cần mời thêm mấy vị thái y tham gia nghiệm thi cho chắc chắn”.

“Thời tiết nóng bức như thế này mà một đám thái y xúm vào khám nghiệm, phượng thể của hoàng hậu còn có thể yên nghĩ được sao?” Ngu hữu thừa tướng nóng nảy tới độ râu tóc dựng ngược.

“Vậy có thể tùy tiện đoạt mạng người sao?”

“Ông...”

“Ông...”

Hai vị tả hữu thừa tướng gườm mắt nhìn nhau, đại diện chìm trong không khí ngột thở.

“Hoàng thượng, Dụ thái y thỉnh kiến ngoài điện ạ”. Tiểu thái giám đứng hầu ngoài điện Nghị Chính bước vào, lớn tiếng bẩm báo.

“Hai vị ái khanh, không cần ầm ĩ cãi cọ! Chờ nghe xong kết quả, chúng ta sẽ bàn tiếp”. Lưu Huyền Thần nghiêm khắc nhìn hai trọng thần. Tả hữu thừa tướng giận dữ vung tay quay về hàng.

Đỗ Tử Bân lo lắng ngược mắt lên chờ đợi.

Dụ thái y run rẩy bước vào điện, cung kính hành lễ với Lưu Huyền Thần.

“Hoàng thượng, vi thần đã cân trọng kiểm nghiệm phượng thể hoàng hậu, vi thần xin xác định hoàng hậu nương nương...” Ông ta chậm rãi ngừng đầu.

Đại diện lặng ngắt như tờ, ngay cả không khí cũng ngừng lưu động.

“Dụ thái y, mỗi câu ông nói ra ở đại điện này phải hết sức cẩn trọng, nếu như chút gì giả dối, tính mạng ông khó mà giữ được”. Kì tả thừa tướng đứng bên đột nhiên nhắc nhở.

“Tả thừa tướng đại nhân, hạ quan không dám nửa câu nói bừa”. Dụ thái y cup mắt xoay người lại, “Hoàng thượng, vi thần phát hiện lồng ngực hoàng hậu nương nương bị lõm sâu, đây là hiện tượng co tim đột ngột dẫn đến việc nhịp tim giảm nhanh. Một khi tim ngừng đập thì bất kể là người cường tráng cỡ nào cũng phải xuống hoàng tuyền trong nháy mắt”.

Trong đại điện, bách quan đồng loạt ồ lên kinh hãi.

Đôi mày chau của Lưu Huyền Thần rốt cuộc cũng duỗi giãn được phần nào, “Dụ thái y, khanh nói hoàng hậu vì đột ngột phát bệnh tim mà qua đời sao?”

“Đúng vậy, hoàng thượng, vi thần hoàn toàn có thể khẳng định điều này”. Dụ thái y cố ý nhấn mạnh câu cuối để thể hiện tính chuyên nghiệp.

Kì tả thừa tướng bữu môi ngẩng đầu, vẻ mặt đắc ý khôn tả. Ngưu hữu thừa tướng cúi đầu, hàng hàng lệ rơi.

“Tả thừa tướng, có cần thái y khác kiểm tra thêm không?” Lưu Huyền Thần hỏi tiếp.

“Tâu hoàng thượng, Dụ thái y là lão thái y nhị triều, lão thần tin tưởng ông ấy”.

“Được, nếu nguyên nhân qua đời của hoàng hậu đã được xác định thì mai thông báo với phủ Nội vụ, chuẩn bị cử hành quốc tang! Bắt đầu từ hôm nay, trên dưới cả nước trai giới ba ngày, ngừng nấu nướng một ngày để tưởng niệm hoàng hậu. Đồ thượng thư!”

“Có thần!” Lúc này trong đầu Đỗ Tử Bân là một mớ hỗn độn mơ hồ, nửa vui mừng nửa đau xót, nghe thấy hoàng thượng có khẩu dụ, vội bước ra khỏi hàng cúi đầu nhận lệnh.

“Khanh mau tới phủ Nội vụ thả Vân thái y ra, giúp trầm trấn an Vân thái y rồi đưa về phủ nghỉ ngơi”.

“Thần tuân chỉ”. Đỗ Tử Bân xoay người rời khỏi điện, bước chân lắc lư như đi trên mây,

Ánh Lục vô tội, vậy lời Viên thực nghi nói hôm trước là xằng bậy? Là hẩn hiểu lầm Ánh Lục, nàng ấy hoàn toàn không có dã tâm như vậy.

Nhưng Viên thực nghi nói Ánh Lục từng qua đêm trong tấm điện của hoàng thượng, chuyện ấy rốt cuộc là như thế nào?

Nếu hết thấy đều là hiểu lầm, Ánh Lục có bỏ qua việc hẩn lạnh lùng phớt lờ nàng hôm qua không? Hẩn vỗ trán, khó nhọc đi đến phủ Nội vụ.

Dụ thái y cũng rời khỏi điện Nghị Chính ngay sau đó, vừa đi vừa vuốt ngực hoàn hồn. Ông ta vốn chưa động được mép quan tài nữa là kiểm nghiệm di thể hoàng hậu. Ngoài việc Kì tả thừa tướng sai người truyền lời nhắc nhở ông ta, còn có một người vô danh khác đưa cho ông ta một đỉnh vàng in dấu quốc khố, đó chẳng phải là ám hiệu của hoàng thượng sao? Dụ thái y không khỏi trần trọc cân nhắc.

Vân thái y không biết là thần thánh phương nào mà khiến những người quyền cao chức trọng trong triều đình đều phải giang tay che chắn? Xem ra thái y viện về sau cũng là thiên hạ của cô ấy rồi.

“Hoàng thượng!” Lưu Huyền Thần vừa đến cửa ngự thư phòng, Ngu Tấn Hiên đã bước đến chấp tay hành lễ.

Lưu Huyền Thần đưa mắt quan sát Ngu Tấn Hiên một lúc lâu rồi cười nói: “Hôm nay Ngu nguyên soái không ở bên tân nương, định chạy đến chỗ này khoe hạnh phúc với trẫm sao?”

Khuôn mặt đầy sẹo của Ngu Tấn Hiên đỏ bừng, thỉnh lặng không nói câu nào. Hai người bước vào ngự thư phòng, chờ Lưu Huyền

Thần yên vị xong, Ngu Tấn Hiên mới trịnh trọng dập đầu tạ tội trước mặt hoàng thượng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Hắn không nói, Lưu Huyền Thần cũng không hỏi. Ngu Tấn Hiên dập đầu xong đứng dậy, Lưu Huyền Thần cầm tay hắn, hai người nhất thời đều cảm động không nói nên lời.

Qua một hồi lâu, Lưu Huyền Thần bật cười lắc đầu. “Trẫm tốn công tốn sức bao năm, nói khô cả nước bọt cũng không lay chuyển nổi trái tim gỗ đá của khanh, vậy mà chỉ bằng một hành động vượt quyền của nha đầu kia, mọi chuyện đã được giải quyết êm thấm. Trẫm thực không biết nên cảm tạ hay nên oán hận nàng ta đây?”

Ngu Tấn Hiên ngượng ngùng khẽ cười, “Tù tận đáy lòng thần mang ơn Vân thái y, nếu cô ấy không ra tay cứu giúp, có lẽ cả đời này thần sẽ chết già trong cô đơn mất, còn giờ thần...”

“Hạnh phúc...”. Lưu Huyền Thần vỗ vai Ngu Tấn Hiên, tiếp lời.

Ngu nguyên soái bật cười vui vẻ.

Lưu Huyền Thần lặng nhìn gương mặt tươi cười của Ngu Tấn Hiên. Càng cười gương mặt seọ ấy càng thêm nhăn nhúm đáng sợ, nhưng hắn vô cùng cảm động, đã lâu lắm rồi, hắn mới lại thấy Tấn Hiên vui vẻ như thế.

“Hoàng thượng có thể nể tình vợ chồng vi thần mà mở đường sống cho Vân thái y, đừng làm khó Vân thái y có được không? Vi thần... phu nhân nhờ thần chuyển lời với hoàng thượng rằng, đối tốt với cô nương ấy chính là với chính mình, sau này nhất định sẽ có hồi báo”. Ngu Tấn Hiên đứng chờ ở ngự thư phòng, đã sớm nắm rõ kết quả nghiệm thi.

“Trẫm nào dám làm khó nàng ấy. Khanh xem, một nguyên soái, một tả thừa tướng ra sức biện hộ cho nàng ấy, lại còn thêm một thượng thư trù trừ mắt với trẫm ở đại điện nữa chứ”.

“Tả thừa tướng? Thượng thư?” Ngu Tấn Hiên nhất thời kinh ngạc, hỏi lại.

Lưu Huyền Thần bật cười thú vị, “Hai người này hành sự không cùng mục đích, nhưng lại khiến trẫm vô cùng hứng thú”.

“Hoàng thượng đã có cách ứng phó với từng người như vậy thần cũng yên tâm xuất kích ra sa trường sáng mai”.

“Phu nhân có đi cùng không?”

“Có!”

“Vậy khi nào quay về, hai người hãy ôm theo một đứa bé con để trẫm ngắm nhé”.

Ngu Tấn Hiên ngần ngơ lắc đầu, “Thần không dám nghĩ đến điều ấy, được như hiện giờ đã là quá tốt rồi”.

“Giờ khanh đang vui duyên mới nên nói thế thôi, một thời gian nữa, khanh sẽ không nghĩ vậy đâu. Ngày mai trẫm sẽ tiễn hai người đến thập lý đình, lạng lẽ thôi, không tiễn hô hậu ủng gì đâu”.

“Hoàng thượng có thể dẫn theo Vân thái y đi cùng không? Thần muốn đích thân cảm tạ cô ấy. Lần sau thần quay về triều, có lẽ thân phận cô ấy không còn giống hôm nay nữa”. Ngu Tấn Hiên kín đáo trêu chọc Lưu Huyền Thần.

Lưu Huyền Thần nhướn mày, mỉm cười mơ màng. “Trẫm cũng chỉ mong là thế!”

“Vân thái y được thả rồi ư?”

Viên Diệc Ngọc đang uể oải thưởng thức nước mơ trong tấm cung của mình. Vừa nghe cung nữ gấp gấp bẩm báo, nước mơ trong miệng cô ta bỗng chốc lạnh tê cả chân răng.

“Đúng vậy, thừa nương nương, kết quả nghiệm di hoàng hậu nương nương là do bệnh tim đột phát dẫn đến mất mạng. Thượng

thư bộ Hình hiện đang trên đường tới phủ Nội vụ để thả Vân thái y ra ạ!”

“Tỷ tỷ, tỷ nói xem chuyện này là sao chứ? Làm sao có thể như vậy được, mới hai ngày trước, da dẻ hoàng hậu nương nương hãy còn hồng hào, má hồng môi đỏ, làm gì có dấu hiệu của bệnh tật?” Viên Diệc Ngọc cả giận quay sang trút bầu tâm sự với Ấn Tiểu Yên đang vừa bước vào.

“Diêm Vương muốn người canh hai chết, người chẳng thể cầm cự nổi tới canh ba. Xem ra Diêm Vương gia coi trọng hoàng hậu nương nương của chúng ta rồi”. Ấn Tiểu Yên thản nhiên đáp, “Muội muội, việc này muội đừng truy cứu thêm nữa, can dự nhiều lại thành ra muội đang cố ý gây chuyện với Vân thái y đấy. Muội xem hiện giờ hoàng thượng sủng ái cô ta thế nào? Đánh chó phải ngó mặt chủ, muội đừng tự làm khó chính mình”.

“Muội thực không chịu nổi cái vẻ làm bộ làm tịch của cô ta, rõ ràng đã sớm bày trò dụ dỗ hoàng thượng vậy mà lúc nào cũng tỏ ra bằng thanh ngọc khiết, yếu ớt vô tội. Tỷ tỷ, mấy ngày nay, hoàng thượng có tới chỗ tỷ không?” Viên Diệc Ngọc u oán than vãn, “Từ khi tiến cung tới giờ, hoàng thượng chưa từng ghé đến chỗ muội, giờ vì chuyện Vân thái y lại thêm chán ghét muội. Muội thực hối hận vì đã giam mình trong cái lồng son này”.

“Muội đừng nóng vội, ngày còn dài tháng còn rộng, chỉ cần sau này trước mặt hoàng thượng muội đừng tùy tiện nói bừa, đa ngôn ắt thất trách mà”.

Viên Diệc Ngọc kéo tay Ấn Tiểu Yên nũng nịu nói. “Tỷ tỷ tốt, hoàng thượng tối qua chẳng đến chỗ tỷ sao, tỷ lại còn có công chúa Thiên Luy làm chỗ dựa, tỷ nói giúp muội vài câu tốt đẹp nhé!”

“Muội cho là ngày nào hoàng thượng cũng hạ giá đến chỗ ta sao? Nhắc đến chuyện tối qua, thật sự còn tim đập chân run. Vừa nghe ta

gặp nguyệt sự không thể hầu hạ được, hoàng thượng đã tức giận bỏ đi. Muội biết người đi đâu không?”

“Đi đâu?”

“Hừ, tới phủ Nội vụ, ngồi trong phòng giam cùng Vân thái y tới tận canh bốn mới quay về tầm điện. Lại còn sợ phi tần khác không biết, đèn đuốc sáng rực cả một góc cung”.

“Hoàng thượng ngồi trong phòng cùng cô ta sao? Hoàng thượng loạn trí mất rồi, chẳng lẽ trong mắt người, phi tần hậu cung chết sạch cả rồi sao? Vân Ánh Lục rõ là con hồ ly tinh thì mới có thể mê hoặc hoàng thượng thành ra như vậy? Không được, sớm muộn gì muội cũng phải tóm lấy cái đuôi hồ ly của cô ta, đánh cho hiện rõ nguyên hình”. Viên Diệc Ngọc vốn quen đứng trên nhìn xuống, hận nhất là bị kẻ khác qua mặt.

Ấn Tiểu Yên nhếch miệng cười khế, nhàn nhã bung ly nước mơ lên uống.

Đỗ Tử Bân bước vào phủ Nội vụ, phát tay ra hiệu cho đám thị vệ canh gác, cả bọn gật đầu, xoay người rầm rập đi ra.

Cửa phòng chứa cỏ khô vẫn mở rộng, Vân Ánh Lục cuộn người gối đầu lên tay, mũ y quan lệch sang một bên làm búi tóc xổ tung che khuất phân nửa khuôn mặt.

Đỗ Tử Bân nhẹ nhàng đi đến gần, nín thở quan sát.

Cả đêm qua hấn bức mình không được nghĩ tới nàng, nhưng càng gượng ép hình ảnh nàng càng thêm rõ mồn một trong tâm khảm.

Bây giờ nhìn nàng vạ vật trong căn phòng cũ nát này, trái tim hấn oằn mình vì đau đớn, hệt như có ai đó đang bóp nghẹt vậy.

Khi nghe tin nàng từng qua đêm trong tầm điện của hoàng thượng, khoảnh khắc đó tâm can hấn chấn động còn hơn cả khi nàng kiên quyết từ hôn.

Ngày ngày nhìn tiểu nha đầu ấy lớn lên, trở mã xinh đẹp, hắn sao có thể chấp nhận được việc nàng đem lòng yêu thương người đàn ông khác. Từ khi nhìn thấy hoàng thượng và nàng kề đầu cười nói ở hậu hoa viên, hắn đã dự cảm hoàng thượng đối với nàng không bình thường. Nhưng lúc đó hoàng thượng vẫn đang lầm nàng là nam nhân, nên hắn mới dễ dàng bỏ qua chuyện này.

Nhưng bây giờ thì sao?

Hoàng thượng thiên vị nàng như vậy, có ai là không nhận ra. Với tư cách là người yêu của nàng, hắn sao có thể không đổ ky, không phát điên lên được?

Nàng chỉ là một thái y nhỏ bé trong hậu cung, mà sao hết lần này đến lần khác dây dưa dằng dẳng đến những chuyện thị phi kì lạ này? Là do nàng ngây ngốc hay là thực tâm muốn dính vào? Rồi cả việc Kì tá thừa tướng ra mặt bảo vệ nàng là vì mục đích gì? Ánh Lục chỉ là một cô nương giản dị đơn thuần, nhưng sao hắn càng ngắm càng thấy phức tạp thế này?

Vân Ánh Lục vẫn không nhúc nhích, có vẻ như nàng chưa nhận ra sự có mặt của Đỗ Tử Bân. Lửa giận trong lòng hắn ngùn ngụt bốc lên, hắn cả đêm lo âu không sao chợp mắt nổi, còn nàng sao vẫn có thể điềm nhiên tĩnh tại như chẳng hề có chuyện gì xảy ra thế này?

Hắn hắng giọng vài tiếng, Vân Ánh Lục hoảng hốt ngẩng phắt đầu dậy. Nhất thời chưa thích ứng được ánh mặt trời chói sáng, cô chớp mở mắt mấy lần mới nhận ra bóng người trước mắt là Đỗ Tử Bân.

“Chàng tới đưa ta đến nơi xử bắn sao?” Cô lẳng lặng nhìn đôi mắt thâm thúy của hắn, sần nảo hỏi, trong lòng tủi thân muốn cùng giải bày, nhưng vừa thấy gương mặt lạnh băng của hắn, mọi lời muốn nói đều bị nén xuống.

“Xử bắn?” Đỗ Tử Bân sừng sốt hỏi lại.

“À!” Thời Ngụy còn chưa có súng, chỉ xử tử bằng đao. “Có phải đến Ngộ môn chém đầu không?”

“Tội của nàng... đáng chém sao?” Đỗ Tử Bân nộ khí phùng phùng, lòng đau như xé. Vẻ mặt của nàng thản nhiên như thể đang nhắc đến chuyện tối nay ăn gì.

“Vậy tội của ta phải nhận hình phạt gì?” Đôi mi dài chớp chớp chờ đợi tuyên án.

“Nàng được thả!” Đỗ Tử Bân bực bội cúi xuống nhặt cộng cỏ vương trên mũ quan của cô.

“Ta không có tội sao?” Vân Ánh Lục đứng phắt dậy, không kịp nghĩ tới đôi chân tê rần do ngồi lâu của mình, nhất thời loạng quạng ngã khụy xuống.

“Chẳng lẽ nàng hy vọng mình có tội?” Đỗ Tử Bân kéo cô đứng dậy, mày kiếm nhăn tít.

“Điều này sao có thể... sao có thể?” Vân Ánh Lục thật không dám tin, nàng lăm bắm hồi lâu trong miệng rồi tóm chặt tay áo thượng thư bộ Hình, “Dụ thái y thật sự... nghiêm thi cho hoàng hậu sao?”

Đỗ Tử Bân nhướn mày xác nhận. “Đương nhiên!”

“Á!” Vân Ánh Lục đột nhiên thét lên thảm thiết, cô xoay người nhấc chân chạy ra ngoài.

“Ánh Lục, ta còn có chuyện muốn nói với nàng”. Trong lòng Đỗ Tử Bân thoáng chút mất mát, chuyện qua đêm trong tấm điện hoàng thượng, nàng vẫn chưa một lời giải thích với hắn.

“Về nhà hãy nói!” Vân Ánh Lục vẫy tay chào rồi mãi miết chạy nhanh.

Vân Ánh Lục chạy ào vào thái y viện. Mấy lão thái y vừa mới ngồi vào chỗ của mình, đám tiểu thái giám thì đang cặm cụi phơi thảo

được, vừa nhác thấy Vân Ánh Lục đến, tất cả đều sững sốt trong giây lát rồi vội niềm nở lấy lòng.

“Vân thái y, cô không sao chứ?”

Vân Ánh Lục, khách khí gật đầu rồi nhìn quanh một vòng, hỏi.
“Dụ thái y đâu rồi?”

“Ta... ở đây!” Dụ thái y đương vào phòng đọc sách thuốc, suýt chút nữa trả lời nhầm thành “Thần ... ở đây!”

“Dụ thái y, ông nghiệm thi cho hoàng hậu rồi?” Vân Ánh Lục quan sát tỉ mỉ nét mặt Dụ thái y.

“Đúng vậy, kết quả đúng như lời Vân thái y nói, hoàng hậu qua đời do bệnh tim đột phát”, Dụ thái y không nhanh, không chậm cẩn trọng trả lời. Trong phòng mấy lỗ tai còn lại đều đang dựng thẳng đứng!

Vân Ánh Lục há hốc miệng ngạc nhiên, cô chỉ nói hoàng hậu qua đời do bệnh nặng chứ có nhắc gì đến bệnh tim đột phát đâu. Cô không phải kẻ ngốc, thường ngày cô và Dụ thái y không có giao tình gì đặc biệt, chẳng có lý do gì ông ta phải xả thân cứu cô cả, chẳng lẽ là... Cô kinh ngạc che miệng, anh ta vẫn ra tay cứu cô sao!

Trong giây lát, Vân Ánh Lục đầu óc rối loạn, cảm xúc rối ren.

“VẬY... vậy đã phong quan rồi sao?”

“Đúng vậy, hiện đang đợi pháp sư đến làm phép, sau đó sẽ lập tức phong quan. Vân thái y, cô đi đâu vậy?” Ông đang nói nửa chừng, Vân Ánh Lục đã chạy nhanh ra cửa viện.

“Tôi đi tìm Tiểu Đức tử”. Tiếng nói của Vân Ánh Lục theo gió bay vào trong viện, đám thái y đưa mắt nhìn nhau, từ hôm qua tới giờ, sao chẳng thấy mặt Tiểu Đức Tử đâu cả?

Tiểu Đức Tử hiện như con lừa đang quẩn quanh xay bột trong linh đường ở Trung Cung. Cậu ta hết vòng quanh quan tài, chấp tay

lắm bầm khăn cầu chư vị Bồ tát lại chốc chốc chạy ra ngoài sân ngó nghiêng, mặt mày nhăn nhúm hết sức khổ sở.

Mỗi khi linh đường không có bóng dáng ai, cậu ta lại lén lút dịch nắp quan tài ra một chút, nhẹ giọng gọi khẽ: “Mãn Ngọc tử tử, tử... còn sống không?”

Người trong quan tài vẫn im lìm như tượng gỗ.

“Ông trời ơi, ông trời ơi!” Tiểu Đức Tử dấm ngực dậm chân rên khẽ. Vân thái y chẳng nói Mãn Ngọc tử tử uống xong bát canh thuốc sẽ tỉnh lại sau mười hai canh giờ sao? Giờ sắp hết mười hai canh giờ rồi, sao Mãn Ngọc tử tử vẫn còn chưa nhúc nhích?

Ngày hôm qua, Mãn Ngọc tử tử bí mật gọi Tiểu Đức Tử đến Trung Cung, khi cậu ta đến nơi, Vân thái y và hoàng hậu nương nương đều có mặt ở đó. Bọn họ bàn bạc với cậu ta một hồi nhưng cậu ta vẫn ngo ngác chẳng rõ đầu đuôi tai nheo ra sao, Mãn Ngọc tử tử thấy vậy liền bảo cậu ta cứ nghe lời nàng dặn là được, Nói xong, Mãn Ngọc và hoàng hậu nương nương liền đổi y phục cho nhau.

Sau đó Vân thái y cho Mãn Ngọc tử tử uống một bát canh thuốc, Mãn Ngọc tử tử uống xong lập tức ngã lăn xuống giường, thân nhiệt giảm nhanh, nhịp tim ngừng đập. Tiểu Đức Tử sợ tới mức thiếu chút nữa khóc rống lên, Vân thái y vội bịt miệng cậu ta trấn an, sau mười hai canh giờ nữa, Mãn Ngọc tử tử sẽ trở lại bình thường.

Tiếp đến, hoàng hậu nương nương vội trát đầy phấn trắng lên mặt Mãn Ngọc tử tử để hóa trang, nếu không chú ý, cậu ta cũng không nhận ra người nằm trên giường kia chính là tử tử đối thực của mình.

Theo lời dặn của Mãn Ngọc tử tử trước lúc uống thuốc, cậu ta vội đánh xe đưa hoàng hậu nương nương rời khỏi hoàng cung. Khi Tiểu Đức Tử quay về, Mãn Ngọc tử tử đã được đưa vào quan tài, còn Vân thái y thì đang bị hoàng thượng thẩm vấn.

Cậu ta trốn biệt sau cột lớn, nhét cả nắm tay vào miệng để tránh việc khóc nức vì sợ hãi. Chỉ trong mấy canh giờ dài dặc như thiên thu, người ra người vào đưa tiễn không ngớt, may mà Vân thái y đã có lời răn dọa nên không ai dám đụng vào quan tài vì sợ phượng thể nhiệm hỏa khí sẽ nhanh chóng thối rữa, vì thế không ai biết người nằm trong quan tài chính là Mãn Ngọc tử tử.

Lúc Dự thái y tới, cậu ta hãi đến độ bịt chặt hai mắt không dám nhìn, nhưng khi nghe kết quả từ chính miệng Dự thái y, cậu ta há hốc mồm không hiểu có gì mọi chuyện lại có thể giải quyết êm xuôi như vậy. Chờ đám phi tần cung nhân rời khỏi Trung Cung xong, cậu ta vội vã trà trộn vào linh đường.

Thái giám, cung nữ ở Trung Cung đều đang sắp ngửa lo việc tang ma, nên linh đường vô cùng vắng vẻ. Tiểu Đức Tử lo cuống cả lên, râu tóc cũng sắp bạc trắng, à, thực ra cậu ta không có râu.

“Tiểu Đức Tử, Tiểu Đức Tử!” Bên trong ngọ phòng hoàng hậu đột nhiên truyền tới tiếng gọi khế.

Bà cô của tôi, tổ tông của tôi, Bồ Tát sống của tôi, rốt cuộc cô cũng tới rồi sao. Tiểu Đức Tử lẩm bẩm trong miệng rồi học tốc chạy đến trợ lực. Vân Ánh Lục cẩn thận nhìn ngó trước sau. Lúc này may không có ai trong linh đường, hai người hợp lực nâng nắp quan tài lên, bế Mãn Ngọc ra, tay chân Mãn Ngọc đã ấm trở lại, đầu ngón tay bắt đầu nhúc nhích cử động.

Vân Ánh Lục dìu Mãn Ngọc vào gian phòng Lưu Huyền Thần vẫn nghỉ đêm trong Trung Cung, không quên dặn Tiểu Đức Tử nhanh chóng nhét chặn bông quần cung trang vào quan tài rồi đóng nắp lại.

Khi Tiểu Đức Tử hoàn tất nhiệm vụ quay lại, Mãn Ngọc đã mở mắt, nàng cúi đầu nhìn y phục sang trọng trên người mình, đột nhiên hắt xì một cái rõ to, “Tiểu Đức Tử, ta... cóng chết mất”.

Vì muốn tăng tính chân thật cho vở kịch nên Vân Ánh Lục đã sai Tiểu Đức tử đặt dưới đáy quan tài một tảng băng to để giả làm âm khí tử thi. Hơi lạnh từ tảng băng xông vào người Mãn Ngọc suốt một đêm nên việc nàng ta kêu rét chẳng có gì khó hiểu.

Tiểu Đức Tử vừa khóc vừa cười nói. “Không sao rồi, Mãn Ngọc tử tử, để Tiểu Đức Tử ôm tử cho ấm”. Nói xong, cậu ta nhào tới ôm chặt lấy Mãn Ngọc, khóc tu tu như thể trùng phùng ở kiếp sau.

Vân Ánh Lục lúng túng quay mặt đi chỗ khác. Bên ngoài, tiếng điệu nhạc thê lương cử tấu, báo hiệu tăng nhân pháp sư bắt đầu làm lễ. Ba người rùng mình liếc nhau, thở phào nhẹ nhõm.

Chương 43: Quá khứ không muốn quay lại

Trên đời này chuyện khiến người ta đau khổ nhất, khó chấp nhận nhất là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Vạn thái hậu và Ngu phu nhân đau khổ ngồi trong góc phòng. Tại linh đường, các tăng nhân vây quanh quan tài, tay cầm cò, miệng đọc kinh siêu độ; thái giám, cung nữ quỳ phía dưới khóc khàn cả giọng. Mãn Ngọc không biết từ đâu chạy tới, ôm lấy quan tài, vật vã khóc lóc, so ra thì nước mũi còn nhiều hơn nước mắt.

Vạn thái hậu khóc cạn cả nước mắt, bà run rẩy nắm lấy tay Ngu phu nhân, “Khi Mạn Lăng còn nhỏ, có lần ai gia ghé thăm Ngu phủ, nhìn thấy bà búi tóc cho con bé, trên tóc còn cài một đóa mầu đơn, tư dung vô cùng xinh đẹp, ai gia... nhìn thấy con bé như nhìn thấy mình ngày nhỏ, trong lòng vô cùng yêu mến. Thế nhưng, ai gia lại không thể chăm sóc tốt cho Mạn Lăng, tuổi còn trẻ, con cái chưa có, vậy mà đã cô đơn vui mình dưới ba tắc cỏ... Ai gia thật có lỗi với Mạn Lăng... Sao con bé có thể nhẫn tâm bỏ ai gia mà đi thế chứ?”

“Thái hậu, xin người đừng nói những lời như vậy. Mạn Lăng được ở bên người bao năm qua, đã là phúc khí của con bé rồi...” Ngu phu nhân cũng khóc lóc vật vã đến mức mặt mũi sưng húp, “Trên đời này làm gì có người mẹ chồng nào thương yêu con dâu như thái hậu... Mạn Lăng nhà thần thiếp như vậy cũng đủ...”

“Không... không đủ, ai gia còn nợ con bé rất nhiều, yêu thương thế nào cũng không đủ, con bé...” Vạn thái hậu đang nói nửa chừng lại lẫn ra ngất xỉu vì quá đau đớn. Đám cung nữ theo hầu vội vàng đỡ bà dậy, định dìu vào phòng trong nghỉ ngơi.

Cũng đúng lúc ấy Lưu Huyền Thần cùng bách quan đi đến phúng viếng, thấy tình cảnh đau thương của thái hậu, vội truyền chỉ ra lệnh. “Mau đưa thái hậu về Vạn Thọ cung nghỉ ngơi, đừng để bà đau lòng quá độ mà sinh bệnh”.

Đám thái giám, cung nữ dạ ran rồi vội dìu đỡ Vạn thái hậu đi về hướng Vạn Thọ cung, Dù đang hôn mê, khỏe mắt Vạn thái hậu vẫn còn ngẩn lẹ.

“Ngu phu nhân cũng nên hồi phủ nghỉ ngơi, bảo trọng thân thể”. Lưu Huyền Thần ân cần khuyên nhủ Ngu phu nhân.

Ngu phu nhân đau lòng khoát tay chối từ. “Hoàng thượng, lão thân chỉ muốn ngồi cùng hoàng hậu trong mấy canh giờ cuối cùng này”.

Mạn Lăng của bà, từ một đứa bé còn thơm mùi sữa mẹ, đã trở thành một cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc, uy nghi ngồi lên ngôi vị mẫu nghi thiên hạ. Từng bước đi trong đời Mạn Lăng, người làm mẹ như bà còn điều gì hối tiếc đây. Có nằm mơ bà cũng không thể ngờ Mạn Lăng chỉ sống được hai mươi sáu năm ngắn ngủi. Có phải vì Mạn Lăng quá nhu nhược, quá dịu dàng nên ngay cả ông trời cũng đổ kị chăng?

Lưu Huyền Thần mím môi, cúi đầu nói nhỏ. “Phu nhân đừng quá bi thương, mỗi con người đều có số mệnh của riêng mình, thác đi sống lại cuộc đời mới ầu cũng là chuyện vui. Sáng sớm mai Ngu nguyên soái đã phải dẫn đại binh ra sa trường, phu nhân cũng nên hồi phủ dặn dò Ngu nguyên soái mấy câu!”

Ngu phu nhân sững sốt lặng người. Vừa hay hưng tin, bà và Ngu hữu thừa tướng đã vội chạy vào cung hỏi rõ nội tình, nhất thời quên khuấy mất Tấn Hiên và tân nương tử trong phủ. “Vậy lão thân xin phép hồi phủ xem Tấn Hiên thế nào, sau đó sẽ quay lại trông nom di thể hoàng hậu”.

Lưu Huyền Thần trầm mặc tiễn bà một đoạn đường. “Không cần gấp gáp, khi nào hạ táng hoàng hậu, phu nhân tới tiễn đưa là được”.

Ngu phu nhân thoáng quan sát sắc mặt Lưu Huyền Thần, lòng không khỏi đau như xé. Mạn Lăng và hoàng thượng bình thường

vốn cũng thương yêu mặn nồng, vậy mà con bé vừa qua đời, trên mặt hoàng thượng chẳng có lấy một nét ưu tư, sầu muộn.

Tình cảm phu thê hóa ra chỉ mong manh như tờ giấy vậy thôi sao?

“Bệ hạ”, bên ngoài, một tiểu thái giám hoảng hốt chạy tới, “Thái hậu vừa uống một bát canh nóng, sau đó người bắt đầu nôn... nôn ra máu”.

“Đã tuyên thái y chưa?” Lưu Huyền Thần kinh hoàng vừa hỏi vừa rảo chân chạy về hướng Vạn Thọ cung.

Tiểu thái giám cuống quýt chạy theo sau, “Vân thái y vừa mới từ Trung Cung đi ra, hiện giờ đang tới Vạn Thọ cung”.

Vừa được phóng thích khỏi phòng giam, nàng đã vội chạy tới Trung Cung, thực quá nhanh động rồi. Lưu Huyền Thần mím môi trầm nghĩ. Cũng may, Trung Cung cách Vạn Thọ cung không xa.

Vừa đi qua đường hoa, Lưu Huyền Thần đã nhìn thấy Vân Ánh Lục đang thơ thẩn vừa đi vừa lẩm nhẩm đếm ô gạch dưới chân.

“Vân thái y...” Lưu Huyền Thần mặt mày nhăn tít. Bệnh tình thái hậu nguy cấp như vậy, thế mà nàng vẫn còn vơ vẩn nơi đây?

Hắn sủng ái cũng có giới hạn, không phải để nàng hí hửng tới độ không biết trời cao đất dày ra sao.

“Suyt!” Vân Ánh Lục nghe thấy có tiếng người gọi vội ngẩng đầu lên, giơ tay ra hiệu giữ im lặng. Ánh mắt Lưu Huyền Thần vẫn không rời khỏi cô, sắc mặt sa sầm, bực bội.

“Lát nữa anh hãy vào, hiện thái hậu đang tiếp khách”. Vân Ánh Lục thì thào nói. Lưu Huyền Thần sững sốt hỏi, “Bên trong là ai?”

Vân Ánh Lục chậm rãi trả lời, “Là Ngụ hữu thừa tướng. Toàn bộ cung nhân đã lui ra ngoài, tôi cũng chưa được triệu vào. Có khi lúc này liều thuốc tinh thần sẽ hiệu nghiệm hơn cả thần dược”.

“Nàng đang nói hươu nói vượn gì đấy?” Lưu Huyền Thần chấp tay sau lưng, đi thẳng vào trong. Cung nhân đứng ở ngoài sân đồng loạt quỳ xuống nghênh giá, nhưng lại không hề mở miệng thỉnh an.

Vạn Thọ cung lúc này im ắng lạ thường, vì thế tiếng trò chuyện trong phòng vọng đến khá rõ.

Lưu Huyền Thần nhẹ chân bước lên bậc thang, thái giám chạy đến định ngăn cản nhưng rồi ngoan ngoãn ngậm miệng trước thiên uy của quân vương.

“Thái hậu, người đừng quá đau buồn, trăng có khi tròn khi khuyết, người có lúc sống lúc chết, âu đó cũng là lẽ thường của nhân duyên. Người đừng nên vì những chuyện sông trôi nước chảy mà làm tổn hại đến bản thân”.

Trong phòng vắng đến giọng điệu thê thiết của Ngu hữu thừa tướng, Lưu Huyền Thần đột ngột dừng bước, vẻ mặt thoáng kinh ngạc. Hắn xoay người phất tay ra hiệu cho tất cả cung nhân rời khỏi đây.

Vân Ánh Lục đứng dưới tàng cây tránh nắng, hai tay không ngừng vung vẩy làm quạt, sốt ruột chờ đợi thái hậu tuyên gọi.

“A Thông, ai gia sao có thể không đau lòng được cơ chứ? Bao năm nay. Mạn Lăng chính là gửi gắm duy nhất của ai gia. Bây giờ con bé đột ngột ra đi, ai gia sống trên đời này liệu còn có ý nghĩa gì nữa?” Vạn thái hậu khóc rưng rức, tiếng than khóc ai oán vang vọng khắp tầm cung. “Cả đời này, ai gia phải luôn nỗ lực tranh đấu, chịu đựng biết bao đau đớn dằn vặt, mãi cho tới khi Mạn Lăng tiến cung, ai gia mới biết hạnh phúc đích thực là gì. Nhưng sao ngày tháng hạnh phúc lại ngắn chẳng tày gang thế này?”

“Thái hậu”, Ngu hữu thừa tướng bắt đầu lạc giọng, “Thần biết Mạn Lăng là hy vọng, là sinh mệnh của người, nhưng... chuyện đã tới nước này rồi, người nhất định phải gắng gượng mới được. Nếu người có mệnh hệ gì, thần sao sống nổi đây?”

“A Thông...” Vạn thái hậu ngược đôi mắt đầm lệ lên, mặt nhọc chống tay ngồi dậy. “Giờ ông đã vợ con đề huề, lại là trọng thần rường cột trong triều, vinh hoa phú quý hơn người, ai gia đã có thể buông tay ông được rồi”.

“Không, không thể”, Ngu hữu thừa tướng đau đớn lắc đầu, hốt nhiên nắm lấy tay thái hậu. “Bao năm nay, ta ngày đêm nỗ lực để leo lên vị trí hôm nay chính là vì muốn rút ngắn khoảng cách với bà. Tuy chúng ta không có duyên nắm tay nhau tới bạc đầu, nhưng được như ngày nay, ta đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Thái hậu, bà còn nhớ không, ngày xưa bà là thiên kim quyền quý còn ta chỉ là con trai tá điền trong phủ đệ. Hôm ta ngã từ trên cây dâu xuống bà đã không quản địa vị cao quý của mình, ân cần lo lắng chăm sóc cho ta, còn ta, từ ngày hôm ấy trái tim đã lỗi nhịp vì bà. Thấy ta nghèo không có tiền đi học, bà đã bỏ tiền mua sách vở để ta theo nghiệp bút nghiên. Khi ta đỗ đầu kì thi hương, bà đã ôm lấy ta mà khóc vì vui mừng. Nhưng rồi bà bị tiến cung làm tú nữ. Trước hôm vào cung, bà đến nhà ta, chải đầu cho ta, vá áo cho ta, bà còn dặn ta phải sống thật tốt, phải có tiền đồ... Tất cả những điều này, bà còn nhớ không? Để được trông thấy bà dù chỉ là từ xa, ta đã không quản khó nhọc học hành vất vả, trời quả không phụ lòng người, ta đỗ trạng nguyên rồi dần dần từng bước nhảy lên các vị trí tối trọng trong triều đình. Bất kể khổ cực thế nào, đường xa bao nhiêu, chỉ cần có bà ở bên cổ vũ, ta đều không sợ. Những gì ta đạt được ngày hôm nay, trong mắt người khác, kể ra cũng được coi là hậu kết. Thế nhưng, thái hậu, bà thì thế nào? Thái hậu, Mạn Lăng tuy đã rời bỏ nhân gian, nhưng ở đây vẫn còn có ta cơ mà. Chỉ cần bà sống vui vẻ, chuyện gì ta cũng nguyện ý chấp nhận. Bà có thể hứa với ta là sẽ tiếp tục sống tốt không?”

Ngu hữu thừa tướng giải bày hồi lâu, nước mắt dọc ngang không dứt.

“A Thông”, thái hậu xúc động, nhẹ lau dòng lệ nơi khóe mắt mờ đục của Ngu hữu thừa tướng. “Ông đã làm rất nhiều chuyện vì ai gia, không có ông sẽ không có ai gia ngày nay cũng không có đương kim thánh thượng như bây giờ. Ai gia nợ ông nhiều lắm”.

“Không, chỉ cần là việc bà muốn, cho dù có là núi đao biển lửa, ta cũng một lòng phụng sự, không dám từ nan. Thái hậu, nhìn ta đi, ta cũng đã tuổi cao sức yếu rồi, thế nhưng ta vẫn muốn vận chút sức tàn này vì triều Ngụy, vì hoàng thượng, vì thái hậu. Bà hãy phấn chấn lên có được không?”

Ngu hữu thừa tướng xoay người, cầm chén trà sâm ở đầu giường đưa cho thái hậu.

Vạn thái hậu ngược mắt nhìn ông, thương tâm rơi lệ. “A Thông, đời này không thể ở bên ông, kiếp sau ta nhất định sẽ cùng ông...”

“Xoảng!” Ngoài sân đột nhiên vang lên tiếng chậu hoa vỡ.

“Ai ở ngoài đó?” Vạn thái hậu sợ hãi quát hỏi.

“Bà nằm xuống nghỉ đi, ta đi xem sao”. Ngu hữu thừa tướng cảnh giác đứng dậy mở cửa. Bên ngoài bầu trời xanh trong, vắng lặng không một bóng người.

Chương 44: Hắn là ai vậy?

“Bên ngoài có ai không?” Vạn thái hậu thất kinh hỏi. Ngu hữu thừa tướng lắc đầu trấn an: “Không có, cung nhân chắc đang tụ họp ở linh đường cả rồi, làm gì có ai rảnh rỗi rình mò ở đây. Chắc là gió thổi làm đổ chậu hoa thôi”.

“Gió thổi mạnh thế sao?” Vạn thái hậu thở dài, trượt người nằm xuống giường. “A Thông, ngày mai Tấn Hiên ra chiến trường, ông hồi phủ xem thế nào đi! Từ nhỏ anh em nó đã vô cùng gắn bó khăng khít, Mạn Lăng đột nhiên ra đi như vậy, không biết Tấn Hiên sẽ đau lòng thế nào...”

Ngu hữu thừa tướng ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi.

Trước khi tới Vạn Thọ cung, ông đã gặp Tấn Hiên ở ngự thư phòng. Tấn Hiên ngày thường bình tĩnh kiên cường, khí phách anh dũng là vậy, thế mà lúc ấy ngắc ngứ mãi mới kể nỗi việc Mạn Lăng giả chết xuất cung. Nghe xong chuyện, Ngu hữu thừa tướng tức giận hét lớn, “Hoang đường, hết sức hoang đường!”

Ngu Tấn Hiên mím môi, không dám đáp lời.

Đây có thật là đại nguyên soái chỉ huy thiên binh vạn mã không? Sao có thể làm những chuyện kinh hãi thế tục như vậy? Rồi cả hoàng thượng nữa, người đã ngầm chấp thuận rồi sao?

Cố gắng lắm ông mới trấn tĩnh lại được, người đầu tiên ông nghĩ đến trong đầu là Vạn thái hậu, thế nhưng ông cũng không thể nói rõ chuyện này với bà được, chỉ biết lựa lời an ủi mà thôi. Sự việc đã tới nước này, có trách tội Tấn Hiên và Mạn Lăng cũng vô dụng, ông đành giục hai đứa nhanh chóng rời khỏi kinh thành, tránh chuyện có người phát giác ra Mạn Lăng.

“Bà có hứa sẽ phần chấn tinh thần, bảo trọng thân thể không?”
Ngu hữu thừa tướng lo lắng hỏi lại.

Vạn thái hậu mỉm cười chua xót, “Ai gia đã mất Mạn Lăng, có sống cũng chỉ thêm giày vò. Nhưng A Thông đã tận sức với ai gia như vậy, giày vò thế nào ai gia cũng sẽ chịu”.

Ngu hữu thừa tướng vén mấy sợi tóc bạc lòa xòa trước trán người bạn thanh mai trúc mã của mình, cố nén thương xót buông lời từ biệt. “Vậy là được rồi, sau này, ta sẽ thường xuyên ghé đến thăm bà. Khi nào có thời gian, bà cứ đến Ngu phủ trò chuyện với phu nhân ta cho khuây khỏa”.

Hai người cảm động nắm chặt tay nhau, trong đáy mắt chan chứa lệ hoen.

Ngu hữu thừa tướng vừa rời khỏi Vạn Thọ cung, ông không quên sai người nhanh chóng tới ngự thiện phòng chuẩn bị ít đồ ngự thiện cho thái hậu, đã gần hai ngày nay bà không ăn gì rồi.

Nói xong, Ngu hữu thừa tướng thuận mắt liếc sang gian phòng bên cạnh ngọa phòng thái hậu, cửa phòng đóng chặt nhưng khe cửa thò ra một mảnh hoàng bào quen thuộc, ông nhắm mắt thở dài rồi nhanh chóng rời khỏi cung Vạn Thọ.

Trong căn phòng gần đó, Lưu Huyền Thần buông bàn tay đang bịt chặt miệng Vân Ánh Lục xuống, ánh mắt tối sầm, vội vã đi về hướng ngự hoa viên.

“Phù, phù, phù...” Vân Ánh Lục há miệng thở dốc, mặt mũi đỏ bừng. Anh ta muốn giết người diệt khẩu sao?

Vân Ánh Lục đôi mắt nhìn theo bóng dáng anh ta, thở dài thương cảm.

“Lưu hoàng thượng... chờ tôi một chút”. Vân Ánh Lục đuổi theo. Có lẽ thần trí thái hậu đã tạm ổn, lúc này nên để bà yên tĩnh một mình thì hơn.

Lưu Huyền Thần bỏ ngoài tai, xăm xăm đi thẳng về phía trước. Trên đường đi, thái giám cung nữ khom người vắn an, hắn cũng không thèm đếm xỉa tới, vẻ mặt âm u đáng sợ khiến đám cung nhân cuống quýt né tránh.

Hắn đi đến nơi vắng vẻ nhất của ngự hoa viên, đó là nơi cây lá dày đặc, âm u mát mẻ, bình thường rất ít người lai vãng đến.

Hắn dừng bước, thực lòng muốn thét thật lớn cho nỗi đau trong lòng giải tỏa phần nào.

Hắn là ai?

Câu hỏi lớn, choáng ngợp tâm trí hắn.

Nực cười thế nào đây khi hơn hai mươi năm sống trên đời, đột nhiên lại có ngày không biết mình là ai? Hắn nhớ tới những lá thư nặc danh xuất hiện ở tấm điện, ngự thư phòng, công đường bộ Hình, cả những tin đồn lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, hóa ra không có lửa sao có khói. Trong câu chuyện giữa thái hậu và Ngu hữu thừa tướng, hắn mơ hồ nhận ra Mạn Lăng có vị trí rất quan trọng trong lòng thái hậu. Trong thiên hạ này, mẹ chồng tốt không hiếm, nhưng quả là chưa từng có người mẹ chồng nào thương yêu, lo lắng cho con dâu như Vạn thái hậu. Lại còn thêm cả việc thái hậu bưng bưng tự hào khi nói Mạn Lăng giống bà ra sao nữa chứ. Có một số chuyện đang dần hiện rõ nhưng hắn không dám nghĩ tới, lại càng không dám nói ra. Không nghĩ, không nói, nhưng đâu thể nào che giấu sự thật mãi được.

Mạn Lăng là do thái hậu sinh ra. Lưu Huyền Thần tuyệt vọng nhắm nghiền mắt. Vậy hắn là cốt nhục của ai?

Hắn có thể khẳng định hắn và Mạn Lăng không phải là huynh muội, bằng không thái hậu sao có thể đồng ý để Mạn Lăng gả cho hắn, lại còn ngày đêm thúc giục hai người sớm sinh thái tử.

Chuyện khiến hấn ngỡ ngàng hơn cả chính là Ngu hữu thừa tướng và Thái hậu hóa ra lại là bạn thanh mai trúc mã, vậy Mạn Lăng là ái nữ của hai người họ sao? Không, không phải, như vậy hấn và Mạn Lăng vẫn là huynh muội cùng cha khác mẹ.

Vậy hấn là con của một vị phi tần vẫn sống nào đó trong cung, được thái hậu nhận nuôi làm nghĩa tử?

Việc này cũng không phải là chuyện hiếm gặp trong hoàng cung, một số phi tần xuất thân bần tiện nhưng may mắn nhận được sủng hạnh của hoàng thượng, hoài sinh long tử. Sau khi đưa bé ra đời, nó sẽ được một vị phi tần có địa vị hơn nhận nuôi dưỡng dục, suốt đời không được gặp lại mẹ ruột. Nhưng nếu thật như vậy thì trong cung ắt sẽ có tin đồn, nhưng cho tới tận bây giờ hấn vẫn chưa nghe thấy điều gì, duy chỉ có lá thư đó...

Người viết lá thư đó nhất định biết rõ mọi chuyện, vậy Tề vương tung tin đồn nhằm là để dò la tin tức của người đó. Người đó đang ở đâu chứ?

Tìm được người đó rồi liệu có thể hỏi về mẹ ruột của hấn không? Không, không được. Lưu Huyền Thần co rúm người lại, hấn dự cảm đó sẽ là một sự thật đáng sợ. Một khi mọi việc bị phanh phui, Vạn thái hậu sẽ phải đối mặt với hình phạt gì, bao nhiêu người bị liên lụy, Ngu hữu thừa tướng ắt cũng là một trong số đó.

Nói không chừng Tấn Hiên cũng biết... Triều chính hỗn loạn, đây chính là thời cơ Tề vương đang muốn nắm bắt.

Thành Đông Dương máu chảy thành sông, dân chúng nước Ngụy rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng, cục diện quốc thái dân an mấy năm nay sẽ nhanh chóng bị chìm trong cảnh binh đao tàn sát.

Lưu Huyền Thần ôm mặt run rẩy. Hôm nay, hấn không hề nghe thấy Ngu hữu thừa tướng và thái hậu nói gì, không nghe thấy gì cả. Hấn vẫn là đương kim thiên tử Lưu Huyền Thần, còn thái hậu vẫn là mẫu thân nhân từ của hấn.

Đó là một gánh nặng không thể nào tháo gỡ, chỉ có thể gượng bịt tai che mắt tự mình dối mình mà thôi.

Ngu hữu thừa tướng vẫn là vị trọng thần mà hấn tín nhiệm, Tấn Hiên vẫn là bằng hữu tốt, Mạn Lăng vẫn là muối muối tin cậy của hấn.

Có điều, giờ khắc này, trái tim hấn thật sự bi thương, lòng dạ quặn đau như ai xé. Lưu Huyền Thần thất thế bước đi vô định như một con thú cô độc bị vây hãm, vẻ mặt tan nát không lời nào tả xiết.

Bên ngoài cánh rừng, một bóng người mảnh khảnh lẳng lặng đi theo, thấu hiểu nhìn hấn.

“Nàng... sao lại ở đây?” Lưu Huyền Thần vừa trông thấy Vân Anh Lục, vội vàng thể hiện uy quyền quân vương, hắng giọng quát lớn.

Vân Anh Lục từ tốn lại gần, nhu mì xoa dịu thương tổn trong lòng hấn: “Từ khi rời khỏi Vạn Thọ cung, sắc mặt của anh rất không tốt nên tôi mới lo lắng đi theo đến đây. Lưu hoàng thượng, anh không sao chứ?”

Lưu Huyền Thần chấp tay sau lưng, cao ngạo trả lời. “Trẫm thì có thể gặp chuyện gì? Hoàng hậu đột ngột qua đời, trẫm thương tâm quá độ nên mới ra đây ngắm thông cao trúc biếc cho thư thái thôi. Đúng rồi, sao nàng còn chưa hồi phủ, không sợ ý trung nhân lo lắng sao?”

Vân Anh Lục bữu môi, vênh mặt đáp. “Hiện đang trong giờ làm mà, khi nào hết giờ, tôi sẽ về phủ”.

“Nàng tận tâm với công việc quá nhỉ!” Lưu Huyền Thần mỉa mai cười nhạt, nụ cười còn chưa tan biến, Vân Anh Lục đã đột nhiên ôm lấy hấn, bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ nhẹ lên tấm lưng rộng lớn ra chiều an ủi.

Lưu Huyền Thần ngẩn ngơ sững sốt, từ trước đến nay chỉ có hấn che chở người khác, chứ chưa từng có kẻ nào dám lớn mật vỗ về hấn

như lúc này.

Có làm không đó?

“Lưu hoàng thượng”, Vân Ánh Lục buông hẳn ra, bao dung lên tiếng. “Tôi không có kinh nghiệm yêu đương gì, nhưng nếu khi tôi về già mà vẫn có người quan tâm đến thì hẳn sẽ vô cùng xúc động. Thái hậu và Ngu hữu thừa tướng chưa hề có ý định làm tổn hại đến gia đình người kia, cũng không làm chuyện gì quá giới hạn, mà lặng lẽ quan tâm tới nhau, đấy chính là tấm chân tình đáng quý hơn tất cả vàng bạc châu báu, anh đừng có suy nghĩ lệch lạc”.

Lưu Huyền Thần dờ khóc dờ cười nhìn Vân Ánh Lục, nàng chạy tới đây vì nghĩ hẳn đang buồn bực với chuyện thái hậu và Ngu hữu thừa tướng sao? Đây đúng là một lý do tốt để xuống thang.

“Nàng hâm mộ họ sao?”

Trong đôi mắt hồ thủy của Vân Ánh Lục thoáng chút thất thần khó nhận ra, “Đúng, tôi hâm mộ nhưng sẽ không cưỡng cầu”.

“Nàng đương nhiên không phải cưỡng cầu rồi. Nàng đã có ý trung nhân, lại còn định hôn ước”. Lưu Huyền Thần nắm lấy tay cô, thuận nước đẩy thuyền. “Trẫm mới là người âm thầm ngưỡng mộ, phỏng chừng cả đời này sẽ phải lặng lẽ đứng bên nhìn cô ấy ân ái cùng người khác”.

Không lòng dạ nào nghĩ tới chuyện kia, hẳn đành lãng sang chuyện khác.

“Hả?” Giọng điệu của Lưu hoàng thượng sao lại chua xót như thế, trong thành Đông Dương này, ai dám tra tấn anh ta kia chứ?

“Kỳ thật trẫm hoàn toàn có thể đoạt lại cô ấy từ tay người khác, nhưng trẫm khinh thường cách làm đó. Trẫm nguyện ý chờ đợi cô ấy chủ động tìm đến với mình, nếu cả đời này cô ấy không chịu đến, vòng tay của trẫm nguyện giang ra vì cô ấy trọn kiếp này”.

“Lưu hoàng thượng, vòng tay của anh lớn tới đâu?” Vân Ánh Lục nuốt nước bọt, dò hỏi.

“Ôm cô ấy ước chừng vẫn còn rộng”.

“Thì do Lưu hoàng thượng có rất nhiều ‘cô’ mà!” Vân Ánh Lục chỉ vào hoa viên muôn tía nghìn hồng cách đó không xa, “Hậu cung của Lưu hoàng thượng có khác nào vườn hoa khoe sắc kia đâu”.

Lưu Huyền Thần cau mày nhú trán. “Trẫm sẽ vì cô ấy mà gặt bỏ cả vườn hoa ngát hương kia, chỉ ôm ấp gốc cây màu lục!”

Vân Ánh Lục mỉm cười tự lự. “Hy sinh lớn thật. Được rồi, Lưu hoàng thượng giờ đã có thể nói cười sáng khoái, phân tích rạch ròi, tôi không còn gì phải lo lắng nữa, tôi hồi phủ đây”.

“Ai bảo trẫm không sao?” Lưu Huyền Thần níu giữ tay cô.

“Lưu hoàng thượng, anh có chỗ nào không thoải mái à?”

“Trẫm... hiện rất đói bụng, Vân thái y nấu cho trẫm một bát cháo rồi hãy về phủ. Còn nữa, sáng sớm mai, trẫm sẽ tới Vân phủ đón nàng”.

“Để làm gì?” Vân Ánh Lục buồn bực hỏi, Lưu hoàng thượng đích thân làm thị vệ cho cô từ lúc nào vậy?

“Tới thập lý đình, xem họa mà nàng gây ra suốt hai ngày nay”. Lưu Huyền Thần trừng mắt nhìn cô, lạnh lùng buông lời.

Chương 45: Đêm nay không ngủ

Kì tả thừa tướng là đại quan nhất phẩm triều đình nhưng phủ đệ lại giản dị như phủ của phú hộ bình thường, ngoại trừ hậu hoa viên được thiết kế theo lối Giang Nam tao nhã ra, các lầu gác khác không có điểm gì nổi trội.

Dưới gối của Kì tả thừa tướng chỉ có một trai một gái. Kì công tử vừa tròn mười tám tuổi, nhưng tính tình biếng nhác không thích đọc sách, cả ngày chỉ ưa tìm hoa hỏi liễu, tên tuổi của các cô nương lầu xanh ở thành Đông Dương hẳn còn nằm lòng hơn cả gia phả tổ tiên. Kì tả thừa tướng vốn định tập tước cho hẳn một chức quan nào đó, nào ngờ hẳn ngại chức vị gò bó, mới làm có một ngày đã vội treo ấn từ chức.

Kì tả thừa tướng vốn không thể để nghịch tử ở nhà chơi bời lêu lổng mãi được, đành phải lấy yêu thương làm đầu, mở cho hẳn cái thanh lâu ở khu đông thành lấy tên Linh Vân các.

Không ngờ Kì công tử lại rất biết làm ăn, chỉ trong vài năm Linh Vân các đã trở thành nơi sang hèn cùng hưởng, chẳng cần biết anh là vương tôn công tử hay hạng khố rách áo ôm, chỉ cần có tiền muốn chiều kiêu gì cũng được. Hiện giờ, Linh Vân các đã là thanh lâu nổi danh nhất thành Đông Dương, còn Kì công tử thì sao, vừa được thỏa mãn thú vui vừa có sản nghiệp trong tay, đương nhiên là vô cùng hả hê rồi. Đương nhiên, chẳng mấy ai biết Kì công tử là ông chủ của Linh Vân các mà chỉ nghĩ đó là khách quen ở nơi này. Tuy năng lực kinh doanh cũng không tồi, song Kì tả thừa tướng cũng khó lòng chấp nhận nổi việc quý tử lại là một tên tú ông thượng hạng như vậy. Thế nên mỗi lần nhắc đến con trai, ông ta đều mở miệng nguyên rủa “thằng con bất tài ấy”.

Lại nói thêm, thằng con bất tài ấy ngày đêm ở rịt Linh Vân các, không thèm ghé về phủ đệ lấy một khắc. Kì tả thừa tướng tức giận

chuyển hết yêu thương sang Kì tiểu thư.

Kì tiểu thư quả là không làm phụ thân thất vọng, giấc mộng làm rạng rỡ tổ tông của ông rốt cuộc cũng thành hiện thực nhờ Kì tiểu thư. Kì tiểu thư hiện đang là nữ quán tú phẩm duy nhất của triều Ngụy.

Khuê phòng của Kì Sơ Thính tọa lạc ở hậu hoa viên, rường cột chạm trổ cảnh sắc bốn mùa vô cùng ưu nhã. Kì tả thừa tướng hết lòng yêu thương con gái, ngoài khuê phòng còn xếp đặt trọng bình canh gác, ngoại trừ ông ta và phu nhân ra, chỉ có một nha hoàn thân cận được tùy ý ra vào khuê phòng tiểu thư, những người khác sẽ bị chặn lại trong phạm vi mười trượng bên ngoài.

Trong khuê phòng của Kì Sơ Thính, đèn dầu leo lét soi tỏ bóng dáng một cô gái mảnh dẻ bên mép giường, lặng lẽ ngồi thêu hải đường. Lưu Huyền Nghệ mỉm cười, lim dim quan sát dung nhan xinh đẹp của nàng ta.

“Tề vương gia, sao lại nhìn ta như vậy?” Kì Sơ Thính hờn mát, liếc mắt đưa tình. Khuôn mặt tà mị của Lưu Huyền Nghệ bỗng chốc híp thành nụ cười dâm đãng.

“Sơ Thính, bản vương ngắm nhìn dung nhan nàng mà không khỏi nghĩ, có phải mỗi khi bản vương đeo mặt nạ giả trang thành nàng, nam nhân khác nhìn thấy cũng giống như bản vương lúc này, tim đập thình thịch, tay chân không yên?”

Kì Sơ Thính nghe vậy, mặt thoáng ửng hồng, “Tề vương gia nói bậy gì đấy, trong lòng ngài hồng nhan tri kỷ không ít, bên người còn có chính phi, trắc phi, ta thì có là gì?”

“Nàng là bảo bối của bản vương”. Lưu Huyền Nghệ đi tới, ghé sát bên tai nàng thấp giọng thì thầm. Nói xong, hắn kéo tay Kì Sơ Thính đặt lên ngực mình, “Nàng sờ xem, tim bản vương có phải vì nàng mà rộn ràng như trống trận không?”

Kì Sơ Thính xấu hổ không dám ngẩng đầu lên nhìn. “Vương gia mau buông tay, phụ thân ta sắp đến rồi đấy!”

Giọng nói của Lưu Huyền Nghệ bỗng chốc trở nên khàn khàn lạ lẫm. “Bản vương đã sớm bàn bạc chuyện này với thừa tướng rồi, ngày ta bước lên ngai vàng cũng là ngày phong Kì tiểu thư làm hoàng hậu. Nàng sớm muộn gì cũng là người của bản vương”. Hắn vừa nói vừa lần sờ vào ngực áo nàng.

Thân thể non tơ của Kì Sơ Thính run lên từng hồi, hơi thở dần trở nên nặng nề. “Tề vương phi đã sinh hạ vương tử cho vương gia, ngoài ra trong cung còn có Viên Diệc Ngọc con gái Viên nguyên soái, ngôi vị hoàng hậu làm gì đến lượt ta?”

“Sơ Thính, vương phi là do tiên hoàng tứ hôn cho ta, bản vương tôn kính nàng ấy nhưng không có chút yêu thương gì. Về phần Viên Diệc Ngọc, cô ta đã là nữ nhân của Lưu Huyền Thần, bản vương sao có thể ăn canh thừa uống nước cặn của kẻ khác chứ? Chỉ có Kì Sơ Thính nàng, cam nguyện vì bản vương nấu mình trong khuê phòng chịu cảnh chăn côi gối chiếc, phụ thân nàng dốc lòng đi theo bản vương, lập mưu hiến kế, tận tâm tận lực, vì thế vị trí đứng đầu hậu cung đương nhiên phải thuộc về nàng”.

Hắn khua môi múa mép như thể đã được ngồi trên ngôi cử ngũ từ lâu.

Kì Sơ Thính nghe cũng có lý, trong lòng vui mừng không sao tả xiết. Khi Lưu Huyền Nghệ ôm nàng ta vào lòng, sờ soạng dưới váy, nàng ta ngoan ngoãn thuận theo, để mặc cho hắn làm càn.

Mỗi lần Lưu Huyền Nghệ cải trang thành Kì Sơ Thính, đều phải ghé đến mật đạo trong căn phòng này, thế nên hai người sớm đã rất quen mặt. Nhưng Kì Sơ Thính bình thường vốn hay ngượng ngùng trốn tránh hắn chứ không bạo dạn như hôm nay, dù sao cũng là nữ nhân có nhan sắc, Lưu Huyền Nghệ đương nhiên không muốn buông tha cơ hội tốt này.

Khi ngón tay thon dài vừa chạm đến váy lót của nàng, ngoài cửa có tiếng ho nhẹ, hần hoảng hốt buông tay, quay lại vị trí ban đầu. Kì Sơ Thính cũng vội vàng chỉnh lại y phục đã phần nào xộc xệch.

Kì tả thừa tướng thông dong sải bước vào phòng, “Sơ Thính, vào phòng nghỉ ngơi đi, phụ thân và vương gia có chuyện cần bàn bạc”, ông ta nhẹ nhàng nhắc nhở con gái.

Kì Sơ Thính cầm lấy khung thêu, xấu hổ thỉnh an hai người kia rồi xoay người bước đi, không quên ném lại nụ cười tình tứ với Lưu Huyền Nghệ.

Kì tả thừa tướng nhận ra nụ cười ý tứ của tiểu nữ, mày rậm không khỏi chau lại.

Hai người ngồi uống trà cùng nhau, Kì thừa tướng chiêu một ngụm cho nhuận họng rồi hắng giọng mở lời, “Vương gia, Sơ Thính tính nết đơn thuần, không rõ lễ quy, xin vương gia thứ lỗi”.

Lưu Huyền Nghệ cũng là loại vô cùng khôn khéo, thoáng nghe đã hiểu ngụ ý trong lời Kì tả thừa tướng, “Tả thừa tướng, chẳng lẽ ông lo lắng bản vương sẽ nuốt lời với Kì tiểu thư?”

“Không phải, chỉ là phải giữ danh tiết trước khi xuất giá thì sau này mới được phu quân tôn trọng”. Kì tả thừa tướng chậm rãi giải thích.

Lưu Huyền Nghệ thầm đánh giá đối thủ rồi cười nụ cười đầy ý vị, “Hôm nay khẩu khí của Kì tả thừa tướng có phần nghiêm túc thái quá đấy. Trước kia, bản vương cũng từng nói cười với Kì tiểu thư mà có thấy Kì tả thừa tướng nhắc nhở gì đâu. Sơ Thính là hoàng hậu tương lai của bản vương, có động tý tay chân cũng chẳng ảnh hưởng gì!”

“Vương gia, lão thần không trách cứ vương gia, khi nào ngài nắm được hoàng vị thì toàn bộ mỹ nữ triều Ngụy đều sẽ xếp hàng cho

vương gia lựa chọn. Nhưng hiện tại ngài vẫn nên lấy chính sự làm trọng”.

“Ừm!” Lưu Huyền Nghệ phúi phúi tay áo, vẻ mặt có chút miễn cưỡng không thoải mái, “Vân thái y được thả ra rồi?”

“Lão thần đã đả thông Dụ thái y, Vân thái y sẽ chẳng mấy may tổn hại đến một sợi tóc”. Kì tá thừa tướng nheo mắt hỏi, “Vương gia sao lại đột nhiên coi trọng một tiêu thái y như vậy, cô ta có ích lợi gì cho ngài?”

Lưu Huyền Nghệ che miệng ho khan, gượng gạo trả lời, “Lưu Huyền Thần hiện rất sủng ái cô ta, nếu mua chuộc được cô ta, việc hạ độc Lưu Huyền Thần chỉ là một sớm một chiều”.

“Nhưng trước đó vương gia đã sai người tiếp cận cô ta, cố ý ngụy tạo bằng chứng để hoàng thượng nảy sinh lòng ngờ, ra tay sát hại cô ta sao? Sau lần đến Tề phủ chẩn bệnh, những việc cô ta biết cũng không ít đâu”.

“Đúng thế, bản vương sai ông cứu cô ta, không phải sẽ làm hoàng thượng thêm nghi kị hay sao?”

“Lão thần không cho là vậy, cái chết của hoàng hậu vô cùng kỳ quặc, Dụ thái y mà chẩn ra kết quả xác thực thì cô ta sớm đã đầu lìa khỏi cổ rồi, như vậy không phải gọn gàng hơn sao? Bây giờ, cô ta lại bình yên vô sự, tiếp tục là mối họa ngầm cho chúng ta”.

Kì tá thừa tướng nhìn Lưu Huyền nghệ đầy dò hỏi.

“Cô ta có chút tác dụng với bản vương, hiện bản vương không muốn cô ta chết”. Ánh mắt Lưu Huyền Nghệ càng thêm tối đen, khẩu khí càng lúc càng thiếu kiên nhẫn.

Kì tá thừa tướng thở dài, “Vương gia, tiểu sắc ắt nên tình, đại sắc tất hại người, nếu để hỏng đại sự, vương gia ngài...”

“Thừa tướng gia, ông cho rằng bản vương là công tử quý phủ sao?” Lưu Huyền nghệ bực bội cắt lời, khoanh tay ngạo nghễ nhìn

ông ta.

Kì tả thừa tướng vô cùng sừng sốt, cơ thịt trên mặt gầy giat không yên. “Lão thần không dám. Lão thần chỉ nóng vội muốn vương gia sớm bước lên ngôi báu, để triều Ngự thực sự quay về nhà họ Lưu”.

Lưu Huyền Nghệ chậm rãi xoay người, ánh mắt càng lúc càng tối lại. “Bản vương hiểu tấm lòng tả thừa tướng, ông cho là bản vương không sốt ruột hay sao? Nếu không bản vương việc gì phải bất chấp nguy hiểm, tối muộn như vậy còn ghé tới phủ thừa tướng làm gì? Ngày mai, ông hãy thượng tấu lên Lưu Huyền Thần rằng Kì So Thính xin được tự do ra vào kho sách để tìm tài liệu giảng bài. Lần trước ta tới đó, bị quản sự ngăn lại không cho vào. Tiên hoàng vốn rất thích đọc sách, người còn có thói quen kẹp thư vào sách. Ta đã tìm rất nhiều nơi rồi nhưng vẫn không thấy, giờ ngấm lại mới thấy bức thư đó nhất định được kẹp trong một quyển sách tiên hoàng từng xem. Chỉ cần tìm được bức thư đó, bản vương sẽ đường hoàng bước lên hoàng vị mà không cần phải đổ mồ hôi sôi nước mắt, hao tâm tổn sức tìm kiếm”.

Kì tả thừa tướng trịnh trọng gật đầu, “Được, lão thần chắc chắn sẽ tìm ra cách để vương gia được tự do ra vào kho sách. Vương gia, lão thần nhiều chuyện muốn nói thêm một câu, vương gia vẫn nên giữ khoảng cách nhất định với Vân thái y, lão thần vẫn luôn cảm thấy cô ta là một ngọn lửa ngầm, nếu không cẩn thận, một ngày nào đó, chúng ta có muốn dập cũng không dập nổi”.

“Tả thừa tướng tuổi cao sức yếu, lá gan cũng nhỏ đi nhiều. Bản vương tất biết có chừng mực”. Lưu Huyền Nghệ cau mày, ngữ khí lạnh lùng như huyền băng ngàn năm.

Kì tả thừa tướng yên lặng quan sát Lưu Huyền Nghệ, trong mắt hiện ra một tia thất vọng, ông ta khẽ cắn môi, quay mặt nhìn ra bóng đêm đen kịt ngoài cửa sổ.

Vân Ánh Lục không hề hay biết mình lại được người khác kiêng nể như vậy, khi cô về tới phủ, mặt trời vừa mới xuống núi, ráng chiều đỏ rực phía tây, ngán ngời nhìn ngắm hồi lâu, cô không khỏi nhớ tới ánh đuốc sáng bừng ở phòng giam phủ Nội vụ tối qua, tâm tư mù mịt rối ren.

Vân viên ngoại theo nghiệp buôn bán đã lâu nên rất an phận thủ thường. Vừa nghe tin con gái bị hoàng thượng bắt nhốt, hai vợ chồng tức thì hoảng hốt, chân tay luống cuống, ôm đầu khóc nức nở. Tiếp đó cầm ngân lượng đôn đáo hỏi thăm tin tức.

Bình thường bằng hữu đãi tiệc, chuyện vui gì cũng có mặt, nhưng nay vừa nghe tin Vân tiểu thư bị hoàng thượng giam cầm, người nào người nấy đều lắc đầu như trống bỏi, ra sức biện minh rằng không phải không muốn giúp, mà là năng lực có hạn.

Hai vợ chồng sốt ruột tới độ kêu trời trời chẳng thấu, kêu đất đất chẳng hay, không có cách nào khác, đành mặt dày chạy đến nhà Đỗ gia bên cạnh. Đỗ Tử Bân sắc mặt còn tiêu tụy hơn hai người họ, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh an ủi bọn họ vài câu rằng, bất kể tình hình có bi đát thế nào cũng sẽ cố hết sức nghĩ cách cứu Ánh Lục. Nhưng hiện tại chưa có kết quả nghiệm thi, đa sự lúc này sẽ là chữa lợn lành thành lợn què mất.

Hai người ngẫm lại thấy cũng có lý, thấp thỏm bất an gắng trải qua một đêm không ngủ. Trúc Thanh khóc lóc thảm thiết, quỳ gối trước mặt Bồ Tát nói sẽ không gây sự với tiểu thư nữa, chỉ cần tiểu thư còn sống thì muốn gả cho ai, nàng cũng đều đồng ý.

Vân Ánh Lục thật sự đã yên lành về phủ, không mất một sợi tóc, không thiếu một móng tay, sắc mặt còn an nhiên hơn cả bọn họ.

Trong Vân phủ, ai ai cũng vui mừng, bước qua chậu than, ăn tiết heo, xúc hương thơm, dán bùa phù phép xả xui đủ cả. Lúc này vợ chồng Vân viên ngoại mới thở phào nhẹ nhõm, vui mừng hoan hỉ vây quanh con gái ăn bữa cơm đoàn viên.

Trúc Thanh bước trước bước sau quần quýt không rời Vân Ánh Lục, luôn miệng kêu “tiểu thư, tiểu thư”, giọng ngọt hơn cả mía lùi.

Vân Ánh Lục nhíu mày, có chút không tiêu hóa nổi loại tình cảm tuồng chèo này. Cô vốn quen lãnh đạm, không giỏi thể hiện bằng lời, đối với thứ tình cảm nồng đậm này, chỉ có thể thản nhiên mỉm cười cho qua chuyện.

Đương ăn tối thì Tần Luận chạy đến, hắn vừa mới nghe chuyện của Vân Ánh Lục xong, vội vàng chạy tới tìm. Áo bào bằng lụa xanh càng tôn thêm nét tuấn tú mi thanh mày kiếm.

Vân Ánh Lục lịch sự đón tiếp hắn, vợ chồng Vân viên ngoại lần trước đưa lời từ hôn, bị hắn nghiêm khắc cự tuyệt, nên cũng ít nhiều mất mặt. Hôm nay gặp lại, không biết nên xác định quan hệ với Tần Luận thế nào.

Bốn người ngồi trong phòng khách, không khí im lìm lắng đọng. Tần Luận vốn là cao thủ khuấy động không khí, mặc kệ ở chung với ai, hắn luôn có biện pháp để người ta phải mở miệng trò chuyện, nhưng hôm nay hắn có phần trầm mặc, ánh mắt sâu thẳm quần quanh Vân Ánh Lục, không chịu rời đi.

Vân Ánh Lục từ xưa đến nay vốn là người giỏi làm hơn nói. Vợ chồng Vân viên ngoại cũng không biết nên mở lời thế nào cho phải.

Người này nhìn người kia, nhưng không có ai chịu mở lời. Vân Ánh Lục thấy bộ dạng quần bách của song thân, đành phải mở lời trước. “Phụ thân, mẫu thân, hai người về phòng nghỉ ngơi trước đi, để con nói chuyện với Tần công tử”.

Vợ chồng Vân viên ngoại như nhận được lệnh phóng thích, vội chào Tần Luận rồi rời khỏi phòng khách.

Vân Ánh Lục và Tần Luận ngồi cách mấy ghế, ở giữa còn có bàn bát tiên, khoảng cách rất an toàn. Tần Luận lúc này vẻ mặt đầy ưu tư, trong ánh mắt u sầu khó hiểu.

“Còn sợ không?” Tần Luận rớt cuộc cũng chịu mở miệng.

“Anh hỏi chuyện tôi ngồi tù á?”

Tần Luận gật đầu.

“Ngoại trừ rắn và chuột ra, những mặt khác đều tốt”. Vân Ánh Lục nhoẻn miệng cười.

Tần Luận nhếch khóe miệng, cố nặn ra nụ cười như có như không, “Có phải ta là vị hôn phu vô dụng không, khi không thể giúp được gì cho nàng?”

“Việc này sao tôi có thể trách anh được, đó là... chuyện ngoài ý muốn. Tôi chẳng phải đã yên bình trở về rồi sao?”

“Ánh Lục, sau này những chuyện ngoài ý muốn nói không chừng sẽ rất nhiều... rất nhiều...” Tần Luận đột nhiên đứng bật dậy, vọt tới cầm tay cô.

Mười ngón tay của hắn lạnh lẽo, run rẩy không ngừng.

“Ánh Lục, ta không muốn, chỉ là ta... không có cách nào...” Hắn đưa tay cô áp lên má mình, “Dù chỉ còn một phần nghìn cơ hội, ta cũng sẽ cố hết sức, nhưng ta thật sự... bất lực... Ánh Lục, nàng phải tin là ta yêu nàng, sẽ có một ngày ta mãi mãi ở bên nàng, không để nàng phải chịu cô đơn nữa”.

“Tần công tử, rốt cuộc anh muốn nói gì?” Vân Ánh Lục khó hiểu hỏi lại, “Không phải anh đang căng thẳng quá mức đó chứ? Tôi không sao, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi”.

Tần Luận chậm rãi buông tay, bật cười chua chát, “Ánh Lục, nàng nghỉ ngơi đi, ta hồi phủ đây”. Hắn đứng dậy, bước ra cửa, bóng dáng mệt mỏi như thể đang phải gánh trên vai mười ngọn núi lớn.

Vân Ánh Lục ngẩn ngơ nhớ lại hôm gặp hắn ở lầu Tự Hiền, ở Từ Ân tự, ở tiệm thuốc Tần thị, lúc ấy trông hắn thật anh dũng tuất đạt,

đường hoàng mà ngông cuồng, khiến lòng người tràn ngập ý vị ngưỡng mộ.

Không biết hắn đã gặp chuyện gì?

“Tần công tử, không phải anh đang gặp chuyện bất đắc chí gì chứ?” Cô lo lắng đuổi theo.

Tần Luận lắc đầu, hắn đưa tay vuốt ve mái tóc đen nhánh của cô, ánh mắt chân thành khôn xiết.

“Sớm về phòng nghỉ ngơi đi, hôm qua gặp phải chuyện hoảng sợ như vậy, đêm nay phải ngủ thật ngon thì mới vui vẻ lại được”.

“Để tôi tiễn anh tới cửa”. Cô tần ngần đi bên cạnh hắn.

“Không cần, bên ngoài nhiều muỗi lắm, nàng mau vào phòng đi”. Tần Luận xua tay từ chối.

“Tần công tử, tôi... hai ngày nữa tôi sẽ tới tiệm thuốc chữa bệnh từ thiện”. Cô sững sốt với chính những lời mình vừa thốt ra.

“Được!” Tần Luận quay đầu lại, vẻ mặt bi thương nhưng vẫn nở nụ cười mãn nguyện, “Nàng khám bệnh, ta kê đơn”.

“Được!”

Tần Luận đã đi khuất dạng, Vân Ánh Lục vẫn còn kinh ngạc đứng như trời trồng.

“Tiểu thư, mau quay về phòng đi!” Trúc Thanh vén màn sa bước đến.

“Trúc Thanh, em nói xem hôm nay Tần công tử có phải có chút không bình thường không?” Vân Ánh Lục băng quơ hỏi.

Trúc Thanh thở dài trả lời. “Tiểu thư, cô đột ngột từ hôn với Tần công tử, công tử đương nhiên là không thể vui vẻ như trước rồi”.

Từ hôn? Vân Ánh Lục bất giác hướng mắt về phía tiểu viện bên cạnh, qua đám dây leo mọc đầy bờ tường, cô thấy một bóng người

đứng đó từ lâu...

Vân Ánh Lục bước thẳng tới bờ tường, nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của Đỗ Tử Bân, lòng cô ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Ánh trăng mùa hạ dịu dàng tỏa chiếu xuống trần thế. Trong góc tường, dế kêu rả rích không ngừng, đom đóm lập lòe quái dị trên từng khóm hoa, lại thêm cả cổ động viên muỗi, kết thành từng đàn, không ngừng vo ve cổ vũ.

Vân Ánh Lục nín thở tập trung tâm trí, trong hoàn cảnh khác thường này, Đỗ Tử Bân vẫn một mực đứng im không nhúc nhích. Cô biết giữa bọn họ có một khúc mắc lớn nhưng không biết cụ thể nguyên nhân là gì, cũng không biết nên biểu đạt suy nghĩ ra sao, thậm chí ngay cả một câu chào hỏi bình thường cô cũng không thốt ra được.

“Ánh Lục, ta qua đó hay nàng tới đây?” Bức tường giống như một trở ngại vô hình, ngăn chặn hấn và nàng. Trước kia, bờ tường này là chốn hẹn hò lãng mạn, còn nay lại là vật cản đường vô tri vô giác.

Vân Ánh Lục im lặng một lúc rồi nói: “Chàng sang đây đi!”

Cô vừa dứt lời, thượng thư bộ Hình thông thư đạt lễ, đúng kiểu thanh niên nghiêm túc thời hiện đại, đã cuộn áo giắt hông, nhún người nhảy qua. Động tác gọn gàng dứt khoát như đã từng làm nhiều lần.

“Sao vậy, động tác khó coi quá sao?” Ánh trăng đổ chiếu xuống người Đỗ Tử Bân, tràn ngập khí khái anh hùng.

Vân Ánh Lục hốt hoảng di chuyển ánh mắt, “Không... không khó coi, chỉ là ta hơi giật mình chút thôi”.

Đỗ Tử Bân sửa lại y phục, nhẹ nắm lấy tay cô. Vô cùng ấm áp, hoàn toàn khác với bàn tay Tần Luận.

“Ta không muốn đi qua cổng, làm vậy vừa tốn công chào hỏi vừa mất thời gian vô ích”.

Vân Ánh Lục khẽ gật đầu.

Trúc Thanh rất thức thời tránh vào trong phòng thêu, Vân phủ từ trên xuống chẳng còn mấy ngọn đèn sáng.

Hai người chậm rãi tản bộ đến hậu hoa viên. Cảm giác nắm tay bước đi bên nhau như vậy thật giống mộng đẹp. Đi được một đoạn, Đỗ Tử Bân khẽ hỏi: “Ánh Lục, nàng không có gì muốn giải thích với ta sao?”

Bất kỳ gã đàn ông nào nghe tin người con gái mình yêu ở chung một đêm với nam nhân khác cũng đều bất ổn như vậy.

“Đỗ đại ca, chàng tin ta chứ?” Vân Ánh Lục lặp lại câu hỏi ở Trung Cung tối hôm qua.

“Ta chỉ thấy nàng làm những chuyện khiến ta không thể không sinh lòng ngờ”. Dù đang ngấm men say tình ái, Đỗ Tử Bân rốt cuộc vẫn lạnh lùng, khắc chế như thường. Trong bóng đêm, một trái tim đang bị ngàn vạn mũi tên hành hạ, Vân Ánh Lục đau muốn ứa nước mắt, nhưng vẫn lặng im không nói năng gì.

Cô rút bàn tay nhỏ nhắn ra khỏi tay hắn, vừa quật cường, vừa cố chấp và cũng đầy thương tổn.

“Ánh Lục?” Đỗ Tử Bân nhíu mày, ôm lấy bả vai cô lắc mạnh, “Không được trẻ con như thế, nàng muốn cả đời này ta hiểu lầm nàng sao?”

Viên mắt Vân Ánh Lục dần chuyển đỏ ửng, “Chàng biết rõ là hiểu lầm sao còn nói như vậy, chàng vốn dĩ đã không tin, ta giải thích thì phỏng có tác dụng gì?”

Cô tức giận giãy giụa khỏi tay hắn, xoay người chạy về hướng khuê phòng. Đỗ Tử Bân vọt nhanh đến, đau đón vùi đầu lên cổ cô, “Nếu không tin nàng ta còn ngu dại đứng bên bờ tường chờ đợi làm gì. Ngày hôm qua, ta không bỏ mặc nàng, mà là tình thế không rõ ràng ấy, bất cứ hành động nào của ta cũng sẽ gây bất lợi với nàng,

thứ ta làm được chỉ là chờ đợi trong đau đớn mà thôi. Ánh Lục, mau nói cho ta biết, buổi tối hôm nàng ở lại tắm điện của hoàng thượng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mau nói đi, nói đi, trong lòng ta như có lửa thiêu, ta sắp phát điên lên rồi”.

Vân Ánh Lục bị tình cảm trong giọng nói của hắn lay động, khi nhìn thấy gương mặt hắn mỗi lúc một tiến sát, cô biết rõ chuyện gì sắp xảy ra, nhưng không còn sức lực để quản thúc chính mình.

Nỗi hoang mang rợn ngợp trong lòng, không thể như vậy được, cô vẫn còn đang tức giận, không phải sao?

Gương mặt Đỗ Tử Bân càng lúc càng sát, trong giây lát đó, khuôn mặt Lưu hoàng thượng đột ngột xuất hiện trong tâm trí cô.

Nụ hôn của Đỗ Tử Bân quá nóng bỏng, quá mãnh liệt, không cho cô cơ hội để chối từ. Cô khẽ rên lên, trái tim đập dồn, mơ hồ cảm thấy mình sắp chết đến nơi.

Hắn nhẹ nhàng di chuyển nụ hôn lên mắt rồi chậm rãi quay về cánh môi đỏ mọng, hắn dừng lại ở đây lâu hơn một chút, tỉ mỉ thăm dò tựa chú chim ruồi bé nhỏ đang say sưa khám phá nhụy hoa. Cô giống như người say rượu, im lìm để mặc nụ hôn của hắn di chuyển khắp nơi. Ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng vuốt tóc cô, mân mê vành tai cô.

Bọn họ lặng lẽ ôm chặt lấy nhau.

Sức nặng của Đỗ Tử Bân khiến Vân Ánh Lục hơi khụy gối, nhưng cô không để tâm đến, hắn là người mà cô yêu thương, không phải sao?

“Đêm hôm đó ta ở lại tắm điện của hoàng thượng, là do ban ngày hoàng thượng bị ta va phải nên long thể bị kinh động, ta ở lại là để canh chừng, đề phòng hoàng thượng có gặp di chứng gì hay không thôi. Hơn nữa khi đó, hoàng thượng vẫn không biết ta là nữ nhân mà”.

Cô gạt bỏ tôn nghiêm của mình mở miệng giải thích vì không muốn hấn hiều lắm cô, và cũng vì muốn trao cho tình yêu mới chớm này một cơ hội.

“Ừ!” Đỗ Tử Bân nhìn cô say đắm, ánh mắt đầy ẩn tình đó khiến cô bất giác run rẩy.

“Sau này nàng phải luôn ém mình giữ tiếng cẩn thận. Nhiệm vụ của nàng là chăm sóc sức khỏe cho nữ nhân hậu cung, hoàng thượng là trang nam tử, dù long thể người bất an thì hãy cứ để thái y khác chữa trị, không nên vì những chuyện này mà để lời ong tiếng ve, gây chuyện thị phi với các phi tần”. Hấn ôn tồn khuyên nhủ, tảng đá lớn trong lòng rối cuộc cũng được chuyển dời.

“Đỗ đại ca, người ta thích là chàng, ta không thể làm chuyện có lỗi với chàng được, chỉ có điều ta... cũng sẽ không...” Lời vừa thốt ra miệng, trong lòng Vân Ánh Lục không hiểu sao có chút chột dạ.

Cô nhớ tới cuộc trò chuyện ở ngự hoa viên chiều nay, trái tim cô không hiểu vì lẽ gì lại mềm đi mấy phần trước vẻ mặt cô đơn, ngữ khí tự giấu của Lưu hoàng thượng.

“Ánh Lục”, Đỗ Tử Bân siết chặt tay cô, cả hai tiếp tục tản bộ trong vườn, vừa đi hấn vừa âu yếm nghiêng đầu nhìn cô. “Nói thật, ta cảm thấy nàng rất khác biệt so với ngày trước, khiến ta có cảm giác vừa xa lạ vừa mới mẻ”.

“Đỗ đại ca thích ta như thế nào?” Vân Ánh Lục căng thẳng hỏi, tim đập từng hồi như trống trận.

Đỗ Tử Bân cười nhẹ, ra vẻ mông lung suy nghĩ. “Ánh Lục lúc trước tính tình túy hứng, hoạt bát, còn nàng bây giờ lại có phần hướng nội, thanh nhã, thế nên ta không khỏi mâu thuẫn trong lòng. Trước kia nàng rất hấp dẫn ta, vì ta quá bảo thủ cứng nhắc nên nàng vừa vụng vào phần ta còn thiếu, có nàng ở bên cuộc sống của ta không còn cô quạnh nữa, nhưng nàng cũng như cơn gió mà ta không thể nào khống chế, không thể nào nắm giữ. Còn hiện tại nàng

rất dễ gần, thỉnh thoảng có chút hồ đồ cũng thực đáng yêu. Nhưng nàng lại thách thức lẽ thường, vào cung làm thái y khiến ta cảm thấy quá đổi xa lạ. Ha ha, so sánh một hồi chẳng biết thực giả thế nào, chỉ cần nàng vẫn là Ánh Lục của ta là được rồi”.

Vân Ánh Lục cắn môi dò hỏi. “Đỗ đại ca, chàng không thích ta làm thầy thuốc?”

“Ta cảm thấy nàng sinh ra là để làm thơ viết từ, chẩn bệnh bốc thuốc không phải điểm mạnh của nàng, bằng không sao nàng cứ để phiền phức theo đuôi mình suốt thế được”. Giọng Đỗ Tử Bân hơi khàn khàn, hắn nâng khuôn mặt xinh đẹp của cô lên, chân tình nhìn sâu vào mắt cô, “Đỗ đại ca biết Ánh Lục rất mạnh mẽ, tiến cung làm thái y là vì muốn chứng minh cho ta thấy, nữ tử cũng có thể làm được mọi việc. Đỗ đại ca đã thấy và ta thực tâm ngưỡng mộ nàng. Ta yêu nàng, Ánh Lục. Đừng làm những việc bốc đồng đó nữa, hãy quay về làm đại tiểu thư Vân phủ, làm phu nhân thượng thư bộ Hình đi. Chúng ta sẽ trước hoa dưới trăng, ngâm thơ tụng phú, làm một đôi uyên ương thần tiên thế nhân ao ước”.

Cô thừa nhận những lời thổ lộ của hắn rất chân thành tha thiết, thế nhưng cô lại không hề cảm động. Đau đớn cuồng trào trong lòng như sóng triều nước dâng, cô mệt mỏi nhắm mắt, trái tim lao đảo rơi thẳng xuống đáy biển sâu. Kỳ thật người Đỗ Tử Bân yêu thương chính là hình bóng Vân Ánh Lục xưa kia. Chỉ có cô là vẫn tự lừa dối mình như đà điểu rúc đầu trong cát nóng, nhưng những lời hắn nói đêm nay đã khiến cô thực tâm tỉnh ngộ.

Cô có nên nói rõ mọi chuyện với hắn không? Nước mắt dọc theo gò má lăn xuống, cô gắng sức lau đi, nhưng lệ cũ chưa khô lệ mới đã lại trào xuống. Cô hận tạo hóa trêu ngươi, mặc kệ có phải một ngàn năm luân hồi hay không, ông trời vẫn cứ muốn trêu đùa cô. Cơ Uyển Bạch không đẹp, lại thật thà ngốc nghếch, nhưng cô vẫn muốn được là chính mình. Náu mình trong hình dáng Vân Ánh Lục tài hoa

xinh đẹp này, mọi thứ đều là hư ảo. Chỉ khi vào cung làm thái y, cô mới có thể thực sự là chính mình.

Nhưng Đỗ Tử Bân không thích như vậy, cô phải làm gì đây? Vân Ánh Lục ôm mặt khóc nức, tình cảm đâu phải cái vôi nước, muốn mở là mở, muốn đóng là đóng. Một khi đã động tâm làm sao có thể dễ dàng quay lại được.

Nhưng tình yêu này thực sự làm cô khổ tâm.

“Sao nàng lại khóc?” Khuôn mặt anh tuấn của Đỗ Tử Bân ngo ngác nhìn cô, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Vân Ánh Lục hít một hơi thật sâu, quyết định nói rõ lòng mình. “Đỗ đại ca, ta... chỉ có thể ngốc nghếch thế này thôi, hay là chàng... đừng thích ta nữa”.

Cô cũng có tôn nghiêm của mình.

“Nàng nói gì vậy?” Đỗ Tử Bân quả trách nhéo mũi cô, “Lời này chẳng giống Ánh Lục nói gì cả. Được rồi, được rồi, không phải Đỗ đại ca đã nói rồi sao, dù Ánh Lục có thay đổi ra sao trong lòng ta chỉ có mình nàng. Thế nên Ánh Lục nàng cũng không nên oán trách ta lòng dạ hẹp hòi. Nếu đã một mực thoát hôn với Tần công tử, nàng không nên đối tốt với hắn làm gì. Ngay cả hoàng thượng cũng phải duy trì khoảng cách nhất định”. Hai ngày hôm nay, sự đổ kị trong lòng hắn tăng lên không sao kể xiết.

Cô cúi đầu thờ dài, có lẽ vì đã thật lòng yêu thương hắn nên cô mới không thể nói rõ mọi chuyện được?

Là cô sợ mất hắn sao?

“Nàng không nghe ta nói gì sao?” Hắn tiếp tục căn vặn. “Tần công tử qua lại mật thiết với người của phủ Tề vương nên triều đình đã cho giám sát hắn chặt chẽ”.

“Anh ta chỉ là một thương nhân, sao lại phải qua lại mật thiết với người của phủ Tề vương?” Vân Ánh Lục khó hiểu, hỏi.

“Hiện tại đảng Tề vương càng lúc càng phô trương thanh thế, nhưng nàng đừng quan tâm đến chuyện này, tránh xa rắc rối mới là khôn ngoan. Triều chính ngày càng hỗn loạn, hậu cung cũng lắm thị phi, nàng chỉ cần làm cho tốt nhiệm vụ của mình là được, đừng nên đưa mình vào bể khổ. Ôi, ta thật rất không yên tâm về nàng”. Đỗ Tử Bân lo lắng một tràng.

“Đỗ đại ca, chàng thực lòng quan tâm tới ta sao?” Vân Ánh Lục mơ hồ hỏi lại. Vì sao tình yêu lại khiến một người tràn đầy tự tin như nàng trở nên hèn mọn như vậy?

“Cô ngốc, ta lúc nào cũng chỉ muốn nàng quần quanh ngay trước mắt ta, có như thế ta mới yên tâm được. Ánh Lục, đồng ý với Đỗ đại ca, chờ khi nào Tề vương không còn chú ý đến, nàng hãy từ chức đi!”

Vân Ánh Lục ngẩng đầu nhìn trôn, đôi mi đen nhánh chớp chớp vài bận, nhưng vẫn lặng thinh không nói câu gì.

Trúc Thanh ở trong phòng sắp xếp lại quần áo mùa xuân, bỏ vào trong chiếc hòm gỗ chương, tai dỏng lên hết cỡ để nghe tiếng bước chân trên cầu thang. Cửa kéo kẹt một tiếng, Vân Ánh Lục mang theo cơn gió mát ủa vào phòng.

Trúc Thanh quay đầu lại, nhú mày quan sát vẻ mặt bí ẩn của Vân Ánh Lục, không giống vẻ rạng rỡ khi hẹn hò chút nào.

“Tần công tử ghé thăm nên Đỗ công tử nói gì đó khiến tiểu thư không vui sao?” Trúc Thanh khẽ hỏi.

Vân Ánh Lục ngồi xuống mép giường, ngẩn ngơ nhìn ánh nến.

“Trúc Thanh, em thích ta bây giờ hay là ta trước khi tự sát?” Cô đột nhiên đặt câu hỏi.

Trúc Thanh bĩu môi, tay vẫn thoăn thoắt sắp xếp váy áo. “Hỏi vớ vẩn gì vậy chứ, lúc trước, bây giờ chẳng phải đều là tiểu thư hay sao?”

“Vậy em thích ta làm thái y, hay thích ta làm thơ?”

Trúc Thanh bật cười, vỗ vỗ bả vai cô. “Em thích tiểu thư làm thái y, trông vô cùng lợi hại. Và lại từ khi cô làm thái y, tính tình tốt lên rất nhiều, cũng dịu dàng hơn hẳn”.

Cô dịu dàng ư? Vân Ánh Lục không nhìn được bật cười, nhưng chỉ một thoáng sau. Nét cười lại nhuốm vẻ bi ai như cũ. “Thế nhưng có người lại không thích ta làm thái y đấy”.

“Ai? Ai lại có mắt như mù, nói ra những lời ngớ ngẩn như vậy? Đồ công tử sao? À, anh ta đương nhiên thích tiểu thư làm thơ viết từ rồi, đám văn nhân đều có cái sở thích khó người đó mà. Trước kia mỗi khi nghe tiểu thư ngâm thơ, anh ta lại đứng ở trong sân, nửa ngày cũng không nhúc nhích, cười híp cả mắt. Tiểu thư, Tần công tử ngược lại rất thích cô làm thái y. Cô xem, mỗi khi cô đến hiệu thuốc Tần thị chữa bệnh từ thiện, Tần công tử lại hớn hỏ như được ăn tết sớm vậy”. Trúc Thanh không bỏ qua cơ hội thuyết khách hộ Tần Luận.

Vân Ánh Lục bấu môi chán chường, “Không nói nữa, ta đi ngủ đây. Sáng mai còn có người tới đón ta ra ngoài có việc”.

Cô kéo màn hoa, ngả lưng xuống giường, xoay người che giấu vẻ mặt ảm đạm của mình.

“Sáng mai ai tới đón tiểu thư vậy? Gã thị vệ kia sao?”

“Không phải, là người em đã gặp rồi”.

Trúc Thanh ậm ừ một tiếng rồi thối tắt nển, đi ra gian ngoài ngả lưng. Nàng ngủ cũng không sâu, chốc chốc lại nghe thấy tiểu thư trần trọc không yên trong phòng trong, trở mình như nướng bánh suốt đêm.

Chương 46: Bức cung

Bầu trời phía đông vừa rạng, một đám mây đen từ phía tây đã vội thổi tới khiến sắc trời tối sầm cả lại. Chỉ trong chốc lát, mưa bụi bắt đầu giăng kín, liên miên không dứt.

Một chiếc xe ngựa màu nâu, cửa che màn sa dừng lại trước cổng Vân phủ, hai xa phu cao lớn cảnh giác đảo mắt nhìn khắp bốn phía, cung kính mời một chàng trai anh tuấn, khí vũ hiên ngang trong xe bước xuống.

Người này vẻ mặt an nhiên, ra hiệu với xa phu, ý bảo đến gõ cửa. Trời vẫn còn nhá nhem tối, người trông cửa của Vân phủ chật vật mãi mới bước được xuống giường, dụi mắt hỏi. “Công tử, cậu tìm ai vậy?”

Chàng trai trẻ tuổi phe phẩy chiếc quạt giấy, phúi đi mấy giọt nước mưa dính ướt trên người, trầm giọng đáp: “Ta có hẹn với Vân tiểu thư, hôm nay cùng đi tiễn một người bạn. Nàng ấy đã dậy chưa?”

“Vậy mời công tử vào trong tránh mưa, để lão đi đến hậu viện xem sao. Đây, Trúc Thanh”, người trông cửa quay đầu nhìn thấy Trúc Thanh đang múc nước giếng trong sân, vội gọi, “Có vị bằng hữu của tiểu thư đến tìm, tiểu thư dậy chưa?”

“Ai lại tới sớm như vậy chứ?” Trúc Thanh chật vật kéo gàu, khẽ mím môi lầm bầm. Sau đó, nàng ta vẩy sạch nước trên tay, thông thả bước ra cổng xem sao.

“Á...” Trúc Thanh trông thấy vị công tử đứng ở ngoài cổng, sợ hãi bịt chặt miệng, xoay người chạy nhanh về khuê phòng của Vân Ánh Lục. Cả Vân phủ bị đánh thức bởi tiếng thét chua như giấm của nàng ta. “Tiểu thư, mau mau... là người đó... hoàng...” Trúc Thanh hồn hên nói không thành lời.

Người bị nàng đánh thức xoay người quay lại, nhưng chỉ nghe thấy nửa câu trên, nửa câu sau thì chẳng biết là gì, một đám hai mặt ngơ ngác nhìn nhau.

Vân Ánh Lục buộc dây lưng xong, từ trên lầu bước xuống.

Quả thực không nên để người kia phải đợi lâu.

“Tiểu thư, người... tự mình tới đón cô tiến cung?” Trúc Thanh lắp bắp hỏi.

“Không phải!” Vân Ánh Lục rảo bước nhanh hơn, “Em đừng hét lên như thế, bộ muốn cả thành Đông Dương này biết hay sao. Anh ta không phải là người có thân phận bình thường, tuyệt đối phải giữ bí mật.

“Vâng, vâng!” Trúc Thanh gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, đột nhiên nàng đứng sững lại, “Tiểu thư, em chỉ tiễn tiểu thư tới đây thôi, không ra cổng đâu”. Nàng vừa rồi nhất thời kinh hoảng, còn chưa kịp hành lễ với hoàng thượng.

Hoàng thượng người sẽ không trách tội nàng chứ?

Vân Ánh Lục liếc nhìn Trúc Thanh rồi gật đầu chấp thuận. Lưu Huyền Thần đang đứng trong sảnh, tao nhã ngắm nghía chiếc quạt trong tay.

Vân Ánh Lục bước vào, trông thấy người trông cửa đang đứng cạnh, nên không chào Lưu Huyền Thần, chỉ mỉm cười hỏi. “Chờ lâu không?” Hoàn cảnh bất thường lại sinh ra thân thiết.

Lưu Huyền Thần nhướn mày giễu cợt, “Cũng không phải lần đầu chờ Vân thái y. Muốn gặp nàng, dù sao cũng phải học cách kiên nhẫn”.

Đôi mắt Vân Ánh Lục cong lại thành hình bán nguyệt vui vẻ. “Sao lại có chuyện đó chứ, anh ra lệnh một tiếng, tôi nhất định sẽ chạy đến ngay”.

Lưu Huyền Thần nhún vai, mặt vẫn lạnh tanh như thể vừa nghe xong một câu chuyện cười kém duyên. Xa phu vén màn lên, hai người lần lượt bước lên xe. Vân Ánh Lục nhìn trước nhìn sau một hồi rồi ngạc nhiên hỏi, “La công công sao không theo cùng? Chỉ có mấy thị vệ này thôi ư?”

“Nàng cho là ngự giá thân chinh, phát cò nổi trống, rêu rao qua phố thì hay lắm sao?” Lưu Huyền Thần liếc mắt nhìn cô đầy khinh thường, “Đều là chuyện tốt mà nàng gây ra, trăm có thể để lộ ra sao?”

“Trên đời này còn có chuyện Lưu hoàng thượng không thể để lộ sao?” Vân Ánh Lục vặn hỏi, vẻ mặt điềm đạm dịu dàng. Xe ngựa quành qua một góc rẽ, người hơi nghiêng về phía trước, cô nắm chặt lấy thành ghế.

“Chuyện mà Vân thái y làm, mười chuyện thì có chín chuyện không thể để lộ”.

“Tôi toàn làm những chuyện kinh khủng như vậy sao?” Vân Ánh Lục chống cằm, nghiêng mặt nhìn hắn.

“Còn dám nói nữa sao”. Lưu Huyền Thần hậm hực đáp. “Nhưng trăm vốn không phải người khoan dung độ lượng, sớm muộn gì nàng cũng phải trả giá thôi”.

Vân Ánh Lục cười khẽ, “Chỉ cần Lưu hoàng thượng sai bảo, vi thần nhất định không phụ lòng người”.

“Dám vỗ tay cam kết không?” Lưu Huyền Thần khích bác giọng lên.

Vân Ánh Lục vỗ tay đánh bốp, “Có gì là không dám chứ!”

Năm ngón tay của Lưu Huyền Thần siết lại, nắm chặt tay cô, khóe miệng vương chút nét cười mờ ám. Xe ngựa rời khỏi thành một lúc rồi dừng lại ở thập lý đình[1] ở ngoại thành. Trong đình, một đôi

nam nữ đang đứng trú mưa, cách đó không xa là một cỗ xe bốn ngựa đang đỗ dưới tàng cây ven đường.

[1] Thời xưa, các thành trì cách nhau rất xa nên thường xây đình để người đi đường nghỉ chân. Thập lý đình hay trường đình là những ngôi đình cách nhau mười dặm.

Vân Ánh Lục chạy vội vào thập lý đình tránh mưa.

“Vân thái y!” Một tiếng gọi vui mừng cất lên. Cô còn chưa định thần lại thì đã bị một cô nương lạ mặt lao đến ôm chầm lấy.

Vân Ánh Lục ngạc nhiên, không dám tin vào tai mình.

“Nương nương?” Cô khẽ gọi.

“Là nguyên soái phu nhân!” Gương mặt đầy sẹo của Ngu Tấn Hiên khẽ co giật, hấn dụi dằm vỗ vai thê tử, ý dặn nàng không nên quá kích động.

Ngu Mạn Lăng buông Vân Ánh Lục ra, quay đầu đối diện với ánh mắt ôn hòa của Lưu Huyền Thần, trong nháy mắt, lệ tuôn như mưa. “Hoàng thượng!” Nàng nhẹ nhàng khom người hành lễ quân thần với Lưu Huyền Thần.

“Mạn Lăng, vừa thành thân đã quay sang khách khí với trẫm là sao?” Lưu Huyền Thần mỉm cười đố Ngu Mạn Lăng dặt.

Vân Ánh Lục lén lút quan sát nét mặt mọi người. Rõ ràng cô chưa hề nói gì với Lưu hoàng thượng, sao anh ta lại biết hoàng hậu giả chết, còn được gả cho Ngu nguyên soái nữa chứ?

Ông trời ơi, ông trời ơi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô lúc thì nhìn Ngu Mạn Lăng lúc thì quay sang Lưu hoàng thượng. Lưu Huyền Thần ném cho cô ánh mắt “sẽ tính sổ với nàng sau”, rồi quay sang hàn huyên với Ngu Tấn Hiên.

“Đại quân xuất phát đã bao lâu rồi?”

“Thần đã cho phó soái dẫn quan xuất phát từ canh năm, hiện tại hần đã đi được ngoài năm mươi dặm, lát nữa thần cho ruồi ngựa đuổi theo. Tối qua, lương thảo đã được vận chuyển an toàn, mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa. Hoàng thượng yên tâm, không đánh lui tặc tử Bắc triều, thần tuyệt đối không quay về triều gặp người”.

“Trẫm tin Khanh”, Lưu Huyền Thần quay lại nhìn Ngu Mạn Lăng, “Mạn Lăng, từ nay về sau, muội không được phép thở ngắn than dài nữa. Trẫm thật sự vui thay cho hai người đấy, đây quả là kết cục tốt đẹp nhất cho cả ba chúng ta”.

“Hoàng thượng, tạ ơn người đã luôn khoan dung thần thiếp. Năm năm trong cung, thần thiếp đã sống rất vui vẻ”. Ngu Mạn Lăng tủm tỉm nhìn vẻ mặt ngạc nhiên không tiêu hóa nổi của Vân Ánh Lục, nói tiếp. “Thần thiếp có thể thỉnh cầu hoàng thượng một chuyện không?”

“Nói đi!”

“Xin hoàng thượng hãy đối đãi với Vân thái y như với thần thiếp trước kia. Tất cả những thứ thần thiếp có được hôm nay, nếu không có Vân thái y, cũng chỉ là hoa trong gương, trăng nơi đáy nước mà thôi. Thần thiếp nợ Vân thái y nhiều lắm”.

Hồn phách Vân Ánh Lục rốt cuộc cũng chịu quay về chốn cũ, cô vội vàng xua tay. “Không, không cần đâu, đấy chỉ là việc tôi nhắc tay là xong thôi. Hoàng hậu nương nương, à quên, nguyên soái phu nhân không nợ gì tôi hết, nếu là người khác tôi cũng sẽ làm vậy”.

“Nàng xem mình là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn sao?” Lưu Huyền Thần chớp thời cơ châm chọc. Ngu Tấn Hiên và Ngu Mạn Lăng nhìn nhau bật cười.

“Thưa tướng và phu nhân có sao không?” Nhắc tới thừa tướng, ánh mắt Lưu Huyền Thần tối sầm lại, nhưng mọi thứ lướt qua rất nhanh, rất khó để nhận ra.

Ngu Mạn Lăng khẽ cười trả lời, “Đương nhiên là kinh hoàng vô cùng. Phụ thân còn nghiêm khắc răn dạy muội và phu quân một trận, thiếu chút nữa là lấy côn bổng ra đánh phạt”.

“Thà bị đánh ta còn thấy dễ chịu hơn”. Ngu Tấn Hiên lầm bầm trong miệng.

“Thừa tướng có bỏ qua không?” Lưu Huyền Thần hỏi thẳng.

“Phụ thân nói thần phải sống phải chết trung thành với hoàng thượng, bằng không sao có thể xứng với lòng khoan dung như biển cả của hoàng thượng”.

“Được rồi, được rồi, đừng tăng bốc trăm nữa. Ba chúng ta là bằng hữu tốt nhiều năm, có thể nhìn thấy người có tình sống bên nhau, âu cũng coi như giải quyết xong một tâm nguyện của trăm. Thôi không nói nhiều nữa, chờ khi nào hai người đem tin khái hoàn quay về, trăm nhất định sẽ lại ra thập lý đình nghênh đón”.

Ngu Tấn Hiên trình trọng gật đầu, hẩn kéo Ngu Mạn Lăng cùng quỳ, hai người hành lễ trọng với Lưu Huyền Thần rồi Ngu Tấn Hiên quay sang Vân Ánh Lục chấp tay nói: “Vân thái y, đại ân này không lời nào cảm tạ cho hết. Ngày sau bản soái có chỗ nào hữu dụng, xin cô nương cứ mở lời”.

“Phu quân, sau này chàng nhất định sẽ có cơ hội dốc sức vì Vân thái y”. Ngu Mạn Lăng thân thiết cầm tay Vân Ánh Lục, “Vân thái y, ta tin rằng có một ngày chúng ta sẽ có quan hệ mật thiết hơn, sẽ lại cùng nắm tay trò chuyện thoải mái trong tâm điện”.

Vân Ánh Lục vui vẻ gật đầu, “Tôi rất mong chờ ngày ấy”. Cô vốn không đủ tinh tế để nhận ra ẩn ý trong lời Ngu Mạn Lăng, nhưng Lưu Huyền Thần thì không như vậy, mắt phượng nhú lại, hẩn quở trách nhìn Ngu Mạn Lăng.

Ngu Mạn Lăng cả cười rồi dịu dàng bước lên xe ngựa cùng phu quân. Trong giây lát, cỗ xe ngựa kéo nhanh chóng biến mất trong

màn mưa bụi mịt mù.

“Phu quân, sao thiếp thấy chàng đối với hoàng thượng còn tốt hơn cả với thiếp?” Ngu Mạn Lăng nhìn Ngu Tấn Hiên vẫn đang quay mặt dõm mắt nhìn theo sau, vẻ mặt phụng phịu đầy ghen tỵ.

Thập lý đình càng lúc càng xa ngút mắt.

“Hoàng thượng đối với ta mà nói, không chỉ là một vị quân chủ, người còn là bằng hữu, là...” Ngu Tấn Hiên thu hồi ánh mắt, yêu thương ôm Mạn Lăng trên đầu gối mình, “Nàng ghen tị sao?”

Ôi, nguyên soái xuất chinh sa trường mà không cưỡi chiến mã, lại ngồi trong xe ngựa cùng thê tử, không biết bọn lính dưới trướng sẽ đồn thổi thành giai thoại gì đây?

Ngu Mạn Lăng tháo chiếc mũ sa che mặt xuống, cười nói: “Có một chút! Nếu có một ngày thiếp và hoàng thượng cùng rơi xuống sông, chàng sẽ cứu ai trước?”

“Đương nhiên là hoàng thượng”. Ngu Tấn Hiên chẳng hề do dự đáp.

Mạn Lăng bĩu môi hờn dỗi, “Phu quân độc ác, chờ chàng cứu hoàng thượng xong, nói không chừng thiếp đã chết đuối rồi, khi đó chàng sẽ phải hối hận cả đời”.

“Không đâu, nếu không cứu được nàng, ta sẽ đuổi theo tới tận Âm phủ, lấy mạng mà đền”. Khẩu khí anh dũng hoàn toàn không giống nói đùa.

“Ôi, phu quân ta thật đúng là không ngốc bình thường. Chàng yên tâm đi, tình huống đó không thể xảy ra đâu. Hoàng thượng được bảo vệ cẩn mật như vậy, ngay đến cả mép sông chắc gì đã được lại gần, dù nhờ có sẩy chân rơi xuống nước, thì đám thị vệ đông như kiến cỏ của người cũng sẽ hăng hái nhảy xuống ứng cứu. Thiếp hiểu phu quân, hoàng thượng trong lòng chàng rất quan trọng, thiếp cũng vậy, nên mới thật tâm chúc phúc huynh ấy. Kỳ

thật huynh ấy là người rất trọng tình cảm, hậu cung phi tần nhiều như mây, nhưng trong lòng huynh ấy vô cùng cô đơn. Năm năm thiếp ở trong cung, chưa từng thấy huynh ấy sủng ái, thổ lộ tình cảm với ai. Nhưng mà, hiện tại hình như huynh ấy đã không còn cô đơn nữa, lại còn biết nói đùa, thật là mất uy thiên tử”.

“Nàng muốn nói đến Vân thái y sao?” Ngu Tấn Hiên nhíu mày.

Ngu Mạn Lăng gật đầu.

Tấn Hiên mỉm cười, hắn cũng cảm thấy đạo gần đây tính tình hoàng thượng đã thay đổi, nhưng hóa ra là để chinh phục trái tim Vân thái y sao, hắn tặc tặc lưỡi. Con đường tình ái của hoàng thượng xem ra còn dang dở lắm đấy!

Tại thập lý đình, Vân Ánh Lục và Lưu Huyền Thần cũng không lưu lại lâu, cỗ xe ngựa của vợ chồng Ngu Tấn Hiên vừa khuất dạng, hai người cũng xoay người về xe.

Vừa lên xe, Lưu Huyền Thần liền nhìn Vân Ánh Lục chăm chăm, ra chiều có oán phải trả, có nợ phải chịu. Dưới ánh mắt chòng chọc của hắn, Vân Ánh Lục nuốt nước bọt, gơ tay chịu trời. “Lưu hoàng thượng, tạ ơn anh...”

“Nàng tạ ơn trăm chuyện gì?” Lưu Huyền Thần nhanh chóng ngắt lời, “Không ít lần trăm cho nàng cơ hội tự thú, nhưng nàng vẫn mặt không đổi sắc, một mực chối từ. Nàng đúng là một tiểu hồ ly biết che giấu cái đuôi dong đưa của mình. Hôm nay trăm dẫn nàng tới đây là nàng tận mắt chứng kiến, không còn dám nói bừa. Nói đi, nàng có lừa trăm không?”

“Có”. Vân Ánh Lục cúi đầu hồi lỗi.

“Vân Ánh Lục ơi là Vân Ánh Lục, nàng mượn gan ông trời sao? Nàng dám trộm hoàng hậu của trăm để nam nhân khác cưới làm vợ, nàng nói xem sự sỉ nhục đó trăm có thể nuốt trôi hay không?”

“Không thể. Hả?” Vân Ánh Lục ngẩng đầu ngạc nhiên, “Lưu hoàng thượng, không phải anh vẫn muốn tác hợp cho Ngu nguyên soạn và hoàng hậu sao?”

“Đó là chuyện của trẫm, vì sao nàng phải nhúng tay vào? Nàng liên quan gì tới trẫm chứ!”

Ánh mắt như hồ rình của Lưu Huyền Thần càng lúc càng ghé sát, Vân Ánh Lục bất giác lùi người ra sau, nhưng sau lưng là thành xe, không còn chỗ để trốn nữa rồi.

Cô dán sát người vào vách xe, thất thần nhìn đôi mắt sáng rực của Lưu Huyền Thần, hồn xiêu phách lạc, không biết nên xử trí thế nào.

“Lưu hoàng thượng, thực xin lỗi! Tôi xin nhận lỗi với anh”. Giọng cô không khỏi có chút nghẹn ngào lo sợ.

“Nhận lỗi? Nhận lỗi có thể khiến hoàng hậu trở về bên trẫm sao?”

“Nếu nương nương trở về, người trong cung sẽ bị dọa đến điên mất”.

“Nhưng còn trẫm thì sao, nàng tính bồi thường thế nào?” Hắc sắc sáng quất lớn.

Vân Ánh Lục chớp mắt liên tục, như thể vừa mới có một con côn trùng xúi quẩy bay vào mắt, cắn răng trả lời: “VẬY TÔI CAM TÂM... NGỒI TÙ”.

“Ngồi tù trẫm lại phải ngồi cùng nàng, canh đêm chuột rắn không cho chúng xoi tái nàng. Thị vệ trong cung cũng phải tăng ca bảo vệ nàng trước đám người lòng lang dạ sói kia. Đây không phải là lại gây thêm phiền phức sao? Ngồi tù không được”.

Chém đầu đương nhiên càng không được, cô vẫn còn yêu mạng sống lắm!

“VẬY LƯU HOÀNG THƯỢNG, ANH CÓ CÁCH GÌ KHÔNG?” Vân Ánh Lục khiêm tốn thỉnh giáo.

“Trẫm đã nói rồi, lừa gạt trẫm, nàng sẽ nhận hậu quả như thế nào?” Lưu Huyền Thần chậm rãi dò hỏi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Vân Ánh Lục tái nhợt, cô gượng cười nói, “Lưu hoàng thượng lúc ấy chỉ nói đùa với tôi thôi”.

“Vua không nói chơi”.

Vân Ánh Lục sững sốt, đôi mắt to tròn lảo liên xoay đảo ngẫm nghĩ, “Nếu vua không nói chơi thì anh chẳng phải đã thừa nhận lời bầm tấu xác nhận nguyên nhân hoàng hậu tử vong của Dụ thái y rồi sao? Lưu hoàng thượng, chẳng phải anh cũng đã cho chiếu cáo thiên hạ, cử hành quốc tang, mai táng hoàng hậu ở hoàng lăng? Lưu hoàng thượng, hoàng hậu mà anh đang nói tới là ai vậy?”

Dùng mâu của hắn đâm vào lá chắn của hắn, cô phản lại Lưu Huyền Thần một đòn khá đau.

Lưu Huyền Thần nhàn tản mỉm cười, trông không có vẻ gì là đang cuồng nộ tức giận cả. “Vân thái y thật đúng là không chỉ tài mạo song toàn mà còn thông minh hơn người, trẫm thực vô cùng ngưỡng mộ. Được, trẫm tạm thời nuốt cục tức này vậy. Chúng ta nói sang chuyện của Nguyễn phi đi”.

Ngoài xe, tiếng mưa vẫn rì rào không dứt, một tiếng sấm vang rền khắp trời, mưa càng lúc càng mau. Bên trong xe, đối diện với ánh mắt như nhìn thấu mọi việc của Lưu Huyền Thần, Vân Ánh Lục không khỏi thầm than tự trách mình đã tự chui đầu vào thùng lọng. Một lát sau, Vân Ánh Lục thở hắt ra, nhắm nghiền mắt lại.

“Lưu hoàng thượng, chuyện Nguyễn phi, tôi... không tự ý làm càn, là do tôi dò lòng đoán ý anh mà làm, hoàn toàn không hề có chút tư niệm nào”. Càng quăn bách, mặt cô lại càng đỏ bừng. Lưu Huyền Thần nhìn chằm chằm vào đôi má hồng rực của cô, hồi lâu buông lời. “Trẫm hạ ý chỉ cho nàng khi nào vậy?”

“Không phải anh đã nói nếu tôi không nghiệm thân cho cô ấy, thái giám phủ Nội vụ sẽ ra tay hay sao?”

“Đó là trâm tin tưởng vào y thuật của nàng. Vậy mà nàng lại lấy có đồ đùa giỡn trâm sao?”

Vân Ánh Lục tròn tròn hai mắt.

“Tôi đâu có đùa giỡn anh, chỉ là...” Cô cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Nàng nói nàng không lừa trâm?” Hắn cười khẽ, ôn hòa hỏi.

Cô do dự một lát rồi quả quyết ngẩng đầu lên. “Đúng vậy, tôi không lừa gạt anh, cũng không trêu đùa anh, tôi chỉ che dấu một phần sự thật mà thôi. Vì anh không thể bảo vệ được phi tần của mình, nên cô ấy mới bị thất thân hạ nhục đến vậy. Lúc đó, anh không có quyền chỉ trích, trừng phạt cô ấy, mà phải là cây đại thụ để cô ấy dựa vào”.

“Vì thế, nàng đã thay trâm làm cây đại thụ?” Giọng nói của Lưu Huyền Thần lạnh lùng như huyền băng ngàn năm, ánh mắt sâu thẳm khóa chặt lấy cô.

Cô lặng lẽ né tránh ánh mắt hắn, khẽ khàng hỏi: “Lưu hoàng thượng, anh muốn trừng phạt tôi thế nào thì cứ nói thẳng đi! Ngoại trừ chuyện tiến cung làm phi tần, trừng phạt thế nào tôi cũng nhận”.

Ôi, làm người tốt thật khó, đoán ý vua cũng là tự mình chuốc khổ.

“Chưa từng có tội nhân nào được quyền lựa chọn hình phạt, mà tội lỗi của nàng không chỉ có một, nàng không có sự lựa chọn nào cả”.

Cô hít sâu, “Lưu hoàng thượng, hôn nhân miễn cưỡng sẽ không đem lại hạnh phúc. Tôi đã có...”

“Nàng đã có ý trung nhân, nàng đã có hôn ước nên nàng không muốn dùng dằng với chồng người khác?”

Cô còn chưa nói xong, hắn đã cướp lời nói hết.

“Đúng!” Cô đáp khẽ, dường như là để cho chính cô nghe.

“Vân Ánh Lục”, hắn không khách khí gọi cô là Vân thái y, mà gọi thẳng khuê danh của cô, “Trẫm không muốn đoạt vị hôn thê của người khác, chia cắt tình yêu, lại càng không có ý định động lòng với quan viên của trẫm. Chỉ là hết lần này đến lần khác nàng lay động trái tim đầy nghi kị của trẫm, trẫm mới hạ quyết tâm quảng đi đạo đức lệ thường, chấp nhận tình yêu của nàng”.

“...”

Cô sững sờ như thể sét đánh ngang tai, Lưu hoàng thượng nói gì kì lạ vậy?

“Không cần giả ngốc trước mặt trẫm. Hôm nay trẫm không để nàng trốn tránh nữa đâu”. Lưu Huyền Thần nói thêm, “Trẫm từng hỏi nàng, vì sao ông trời lại đưa nàng tới hoàng cung này, nàng có nhớ mình đã trả lời thế nào không?”

“Giúp anh... sinh con đẻ cái”. Trước mắt Vân Ánh Lục tối sầm, chỉ muốn cắn rụng đầu lưỡi của mình.

“Đây không phải là thổ lộ tâm tình hay sao? Nàng muốn sinh con cho trẫm, chẳng lẽ lại không muốn tiến cung làm phi tần, hay nàng cho rằng trẫm cũng như đám nam nhân thô lậu khác, dựng ‘phòng nhì’ ngoài cung?”

Vân Ánh Lục ném cho hắn một ánh mắt xem thường sắc như dao. “Tôi không có ý đó, tôi chỉ muốn giúp đỡ đám phi tần sớm sinh hạ long tử mà thôi...”

Xe ngựa sao lại chạy chậm như vậy, còn bao lâu nữa mới tới hoàng cung chứ, cô không hề muốn ở cùng Lưu hoàng thượng giáo hoạt như hồ ly kia tí nào. Cái hố mà anh ta đào quá lớn, cô mà không mau tìm chỗ né thì chỉ còn nước vùi thân trong hậu cung thôi.

“Không được nói dối! Dù gì Viên thực nghi cũng có tuệ nhãn hơn người, trăm rất đồng ý với lời cô ta, nàng chính là cao thủ trong hậu cung, im hơi lặng tiếng triệt hạ từng phi tần, mục tiêu rõ ràng là vì vị trí ở Trung Cung, độc chiếm ân sủng của trăm”.

“Anh nói tôi...” Vân Ánh Lục đứng bật dậy, ngắc ngư chỉ vào mặt mình.

“Không phải nàng thì là ai? Phong thư trong tay Cổ thực nghi không phải do nàng mang vào khiến cô ấy trúng độc mất mạng sao? Hoàng hậu không phải do nàng xúi giục xuất cung sao? Nguyễn phi, nàng tận lực giúp cô ấy giấu giếm bí mật, cô ấy dám không nghe theo nàng sao? Viên thực nghi năm lần bảy lượt bị nàng chọc tức, nói năng hồ đồ, không phải để trăm chán ghét cùng cực sao? Trong tay nàng không phải cũng đã nắm được điểm yếu chết người của cô ta sao? Nàng xem, hậu cung của trăm phi tần nhiều như mây, nhưng tính lại thì còn có mấy. Người thì chết, người thì bỏ đi, người im miệng không dám nói, nàng còn đối thủ nữa sao? Nàng dụng ý khó lường như vậy, mục đích...”

“Tôi không có, tôi không có...” Vân Ánh Lục cuống đến độ viên mắt đỏ hoe, “Tôi việc gì phải tìm đủ mưu hèn quỷ kế để tiếp cận một người đàn ông chứ? Trừ phi người đó thích tôi, tôi cũng có tình cảm với người ấy...”

“Trăm thích nàng”. Ngữ khí vô cùng bình thản nhưng lại mang sức nặng ngàn quân. Vân Ánh Lục nhất thời chấn động, mặt mày xám ngoét, ngơ ngác nhìn hẩn.

Lưu hoàng thượng thích cô? Cô không nghe nhầm đấy chứ?

Ôi, thượng đế ơi! Hoa đào đã rụng từ đầu hạ, cô sao có thể đỏ vện đào hoa như thế chứ?

“Trăm vốn chỉ coi nàng là một tiểu thái y bình thường, tính tình đáng yêu, không khôn khéo lõi đời, không nịnh nọt ba hoa, trong lành tựa làn gió xuân. Nhưng nàng lại hết lần này đến lần khác bức

trầm thích nàng. Bởi vậy trầm mới ngẫm chấp nhận những hành vi to gan lớn mật của nàng, giang tay che chở cho nàng”.

Lưu Huyền Thần sợ cô chấn động chưa đủ, liên tiếp tấn công.

“Lưu hoàng thượng, tôi thật sự không cố ý...” Hắc càng nói cô càng nhận thấy tội lỗi của mình chất chồng.

“Ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân vì ta mà chết, thử hỏi có đáng trách không? Hậu cung của trầm bị đảo lộn tất cả, nàng còn muốn phủi tay trốn tránh trách nhiệm?” Lưu Huyền Thần lạnh băng bức hỏi.

Cô chột dạ, liều đáp. “Lưu hoàng thượng, anh có thể không quan tâm tới tự do duyên ái, muốn cưới là cưới, nhưng tôi lại không thể phản bội người mình yêu”.

“Vân Ánh Lục, nàng có thực sự nhận ra lòng mình không? Nàng đã phản bội người đó từ rất sớm, rất rất sớm rồi. Vị hôn phu của nàng và người nàng yêu đã không còn là một, nàng có chắc mình không làm người nàng yêu thất vọng chứ?”

“Đó là tình huống đặc biệt. Anh... theo dõi tôi sao?” Cô kinh hãi trợn tròn mắt.

Lưu Huyền Thần mỉm cười, “Để ngồi yên trên ngôi vị hoàng đế này, nàng vẫn cho rằng trầm là hạng người thiện lương chất phác sao? Bất kỳ người nào có liên quan tới trầm đều không thoát khỏi tầm mắt của trầm. mà nàng vốn là người trầm đặc biệt chú ý”.

Vân Ánh Lục rung mình hết hoảng xoay mặt về phía cửa sổ xe, hít lấy ngậm không khí trong lành.

“Tuy nói như vậy, nhưng trầm vẫn không muốn bức ép nàng. Trầm vốn rất ghét kẻ nào đến với trầm vì tiền tài và danh vọng. Trầm nguyện ý đánh đổi cả hậu cung để có được người con gái yêu mình thật lòng”.

“Lưu hoàng thượng...” Cô sợ hãi kêu lên, không hiểu sao, nước mắt lại trào ra. Là vì quá mừng vui khi hắn tuyên bố không bức ép cô sao?

“Trẫm tin Vân thái y sẽ không làm trẫm phải thất vọng. Chuyện của Nguyễn phi, nếu Vân thái y muốn can thiệp, trẫm sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua. Nếu không, cứ giao cho phủ Nội vụ...”

Anh ta... anh ta biết Nguyễn Nhược Nam mang thai rồi sao? Nếu cô tiếp tục nhúng tay vào, đây có phải là cái cớ tốt để Lưu hoàng thượng trói buộc cô thêm không?

Cô biết Lưu hoàng thượng không phải người xấu, nhưng đừng thấy anh ta nói vậy mà vội mừng, nếu anh ta đã giăng sẵn thiên la địa võng, thì dù có mọc cánh cô cũng khó thoát.

Mặc kệ Nguyễn phi? Phủ Nội vụ đã nhúng tay vào, Nguyễn Nhược Nam còn giữ được mạng sống sao?

“Không, chuyện này... tôi sẽ làm”. Cô bất đắc dĩ gật đầu chấp thuận.

Lưu Huyền Thần cười gian xảo hệt như một con mèo vừa vớ bầm cá rán, đôi mắt phương cong đầy toan tính.

“Lưu hoàng thượng, trong mắt anh, phụ nữ là gì?” Cô tức giận hỏi.

“Đồ trang sức”. Lưu Huyền Thần thản nhiên trả lời.

Vân Ánh Lục bàng hoàng, “Sao anh lại nói như thế?”

“Hoàng đế đương nhiên không thể giống nam nhân bình thường được. Tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, cùng lắm cũng chỉ là đồ trang sức cho ngôi báu mà thôi”.

“Vậy Lưu hoàng thượng, anh cho rằng mấy món đồ trang sức này có cần thiết không?”

“Đứng ở góc độ hoàng đế triều Ngụy, trăm thấy có cần thiết. Nhưng đứng ở góc độ của một người đàn ông bình thường, ta cho rằng đó là sự xa hoa lãng phí không cần thiết. Trái tim con người ta vốn rất nhỏ, chỉ có thể chứa đựng hình bóng của một người mà thôi. Một đời một kiếp bên nhau, đấy mới là hạnh phúc đích thực. Thế nên trăm mới không đành lòng chia rẽ Ngu nguyên soái và Mạn Lăng”.

Không khí trong xe lập tức trở nên im lặng khác thường.

Vân Ánh Lục xoay người, mở cửa sổ. Xe ngựa đang đi qua khu vực phố xá sầm uất, quán trà tiệm rượu san sát, cò phướn bay bay trong mưa. Chợt có một giọt nước rơi xuống mặt Vân Ánh. Cô nâng tay áo lau nhẹ, không biết là mưa hay là nước mắt.

“Lưu hoàng thượng, tôi... sợ mình sẽ làm anh thất vọng”. Cô xoay lưng về phía hắn, nghèn nghẹn lên tiếng.

“Thật thế sao?” Lưu Huyền Thần dịu dàng đáp lời, “Thương nhân không để tiền bạc rời tay quá ba tấc, trăm cũng là người không dễ chấp nhận thất bại như vậy, ba mươi chưa phải là tết mà. Nàng hiểu tâm ý của trăm là được rồi. Mau quay về thôi!” Hắn cao giọng ra lệnh cho xa phu, giọng nói sang sảng đầy quyền uy, xem ta tâm tình cũng không tồi.

“Vâng, thưa hoàng thượng!”

Xe ngựa lọc cọc bước vào cửa cung.

“Đừng quá để tâm tới lời của trăm, trước kia nàng thế nào bây giờ cứ thế mà làm, không cần phải e dè trăm. Nhưng khi nào xác định rõ tình cảm trong lòng, nhất định phải nói với trăm một tiếng, đừng để trăm đợi quá lâu”. Lưu Huyền Thần đỡ Vân Ánh Lục xuống xe, thấy vẻ mặt cô ảm đạm như đưa đám, hắn bật cười, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô.

Vân Ánh Lục thật sự dở khóc dở cười, rốt cuộc đây là khoan dung hay là bá đạo?

“Hoàng thượng, hoàng thượng...” Giang Dũng vừa nhìn thấy Lưu Huyền Thần đã vội gọi to.

Lưu Huyền Thần nhanh chóng trở lại dáng vẻ uy nghi như thường. “Có chuyện gì vậy?”

Giang Dũng đưa mắt nhìn Vân Ánh Lục rồi thấp giọng bẩm báo: “Tâu hoàng thượng, hôm nay Viên thực nghi không qua sắp xếp của phủ Nội vụ, tự ý triệu kiến Viên nguyên soái tiến cung với lý do nhớ nhà”.

Sau khi tiến cung, phi tần chính thức trở thành người của hoàng thất, dựa theo quy tắc trong cung, phi tần không được phép tùy ý gặp mặt người nhà, nếu muốn gặp, phải đề xuất với phủ Nội vụ để phủ Nội vụ xem xét, sắp xếp.

“Viên nguyên soái đã tiến cung chưa?” Lưu Huyền Thần cau mày quay sang nhìn Vân Ánh Lục đứng bên cạnh.

“Ông ta hiện đang ở tấm cung của Viên thực nghi rồi ạ”. Giang Dũng cả đêm giám sát ngự hoa viên, trong mắt đầy tia máu, mệt mỏi bẩm báo.

“Vậy để trẫm tới xem thế nào. Vân thái y, nàng không có việc gì thì cùng trẫm qua đó đi. Giang thị vệ, khanh cũng đi theo trẫm!” Hắn không để tâm đến vẻ mặt mệt mỏi của Giang Dũng, mặt không đổi sắc, lạnh lùng ra lệnh.

“Vân thái y... cũng đi sao?” Con buồn ngủ của Giang Dũng trong phút chốc biến mất, hắn đưa mắt nhìn Vân Ánh Lục, “Viên thực nghi không đau ốm gì đâu ạ!”

“Lần trước vì chuyện hoàng hậu đột ngột qua đời, giữa Viên thực nghi và Vân thái y có xảy ra chút hiểu lầm, trẫm muốn mượn dịp

hôm nay để hòa giải cho cả hai. Trẫm không muốn hậu cung suốt ngày khói lửa nổi khắp bốn phía đâu”.

Vân Ánh Lục thở dài, Lưu hoàng thượng nói không ép cô, nhưng mở miệng ra là coi cô như người ở hậu cung. Đồ Tử Bân mà nghe được, thế nào cũng lại hiểu lầm.

Ôi, đau đầu!

Chương 47: Vu oan

“Diệc Ngọc, con vội vàng gọi cha vào cung là có chuyện gì đấy?” Sau khi bị tước bỏ binh quyền, Viên nguyên soái ngày càng già nua, đi đứng chậm chạp, tư duy cũng không còn nhanh nhạy.

Viên Diệc Ngọc nhìn tình cảnh của phụ thân không khỏi cảm khái nhớ tới những năm tháng bên ba sa trường cùng ông. Năm ấy, Viên nguyên soái hào khí ngút trời như mãnh hổ xuống núi, ông vừa ra lệnh, ba quân tướng sĩ dạ ran không dám trái lệnh. Nơi sa trường da ngựa bọc thây, thoáng thấy bóng dáng ông, quân giặc hung hãn sợ tới mức hồn bay phách tán, chưa cần đánh đã tự tan rã. Vậy mà chỉ mới vài ba ngày gỡ bỏ nhung giáp, sao ông lại già nua nhanh như thể người đang nửa đường xuống tuổi vàng vậy?

“Phụ thân, không có chuyện gì cả, sáng sớm nay hoàng thượng đã xuất cung ra ngoài có việc. Cha cũng nên năng ghé thăm thuộc hạ cũ trước kia, đừng ở nhà suốt như vậy”. Viên Diệc Ngọc kéo Viên nguyên soái vào phòng khách để tiện nói chuyện.

“Ôi, Diệc Ngọc, con không biết hay sao, ta bây giờ đã thất thế, ai còn để mắt đến phụ thân con nữa. Kì tởm thừa tướng trước kia gặp phụ thân lúc nào cũng tươi cười chào đón, nhún nhường ba phần, bây giờ có chạm mặt nhau, lão cũng coi như chẳng quen chẳng biết”.

“Bản chất của quan văn là thích nịnh hót, võ tướng thì không thế, trời sinh tính tình ngay thẳng, chính trực nghĩa khí. Con tin một khi cha đã có lời, các thuộc hạ cũ không thể ngoảnh mặt làm ngơ”. Viên Diệc Ngọc sẵn sóc rót trà cho Viên nguyên soái, “Con đây không được hoàng thượng đoái hoài nên cũng không thể nói giúp cha được. Cha phải tự khích lệ bản thân mình thôi”.

“Hoàng thượng... chưa lâm hạnh con sao?” Viên nguyên soái âm thầm tự trách, nếu ngày trước không bị Tề vương ngon ngọt dụ dỗ

thì ông sẽ không đòi nào đưa con gái vào cung làm nội ứng như thế này, và biết đâu bây giờ ông ta vẫn là lão nguyên soái được hoàng thượng kính trọng, con gái yêu vẫn còn là tướng quân oai hùng trong quân đội.

Hoàng thượng nhất định ghi hận ông ta làm càn, giận lây sang Diệc Ngọc.

Ôi, đi nhằm một nước thua cả ván cờ, mức nước bằng giỏ quả, cá chẳng vớ lại còn ngã xuống sông. Tuy ông ta nắm không ít bí mật của Tề vương, nhưng lại không thể nào mở miệng nói ra. Bằng không, không chỉ bị lột bỏ binh quyền, e là cả Viên gia không tránh khỏi nạn tru di cửu tộc.

Viên Diệc Ngọc đỏ mặt ấp úng. “Đừng nói chuyện lâm hạnh, hoàng thượng không ra tay với con gái cha là tốt lắm rồi”.

“Hả?” Viên nguyên soái cảnh giác nhìn khắp bốn phía, “Sao con lại rơi vào thảm cảnh này?”

“Còn không phải là do tính tình nóng nảy, bất chấp hậu quả của con sao. Chỉ vì con không muốn ở dưới trướng ả thái y lúc nào cũng làm bộ làm tịch đó”. Viên Diệc Ngọc đành giọng đáp.

“À nào?”

“Là...”

Viên Diệc Ngọc chưa nói hết câu, đã nghe ngoài cửa vang lên giọng truyền của La công công, “Hoàng thượng giá lâm!”

Hai cha con hốt hoảng nhìn nhau, không kịp nghĩ nhiều, vội cùng quỳ đón.

Viên Diệc Ngọc liếc mắt nhìn trộm, Lưu Huyền Thần dẫn theo mấy chục thị vệ, uy nghi bước vào, phía sau là ả Vân thái y tai quái. Cô ta hận tới nghiến răng nghiến lợi kèn kẹt.

“Viên ái khanh, mời đứng lên”. Lưu Huyền Thần tùm tùm đỡ Viên nguyên soái dậy, nhẹ nhàng nói với Viên Diệc Ngọc đang quỳ dưới đất, “Mặt sần hăng còn lạnh, ái phi mau bình thân. Được rồi, cùng ngồi xuống nào. Trẫm có việc xuất cung ra ngoài, nửa đường nghe có người báo Viên nguyên soái đến đây, vội bỏ chính sự đến đây gặp khanh. Thời gian gần đây, khanh có khỏe không?”

Viên nguyên soái lập cập ngồi xuống, nơm nớp lo sợ. “Nhờ hồng phúc của hoàng thượng, lão thần khỏe lắm. Lão thần tiến cung là...”

“Là vì nhớ thực nghi?” Lưu Huyền Thần tiếp lời ông ta, ánh mắt rà một lượt hàng ngũ thị vệ rồi dừng lại ở Vân Ánh Lục như sợ cô nhanh chân chạy trốn.

Viên Diệc Ngọc căng thẳng lau mồ hôi trán, “Hoàng thượng, thần thiếp to gan, do quá mong ngóng phụ thân nên đã không kịp chờ phủ Nội vụ sắp xếp, trực tiếp triệu kiến phụ thân vào cung”.

“À”, Lưu Huyền Thần nhướn mày, “Hóa ra ái phi cũng biết quy củ này!”

Một câu nói thản nhiên như không nhưng đủ khiến hai cha con Viên nguyên soái không rét mà run.

“Xin hoàng thượng khai ân, thần thiếp quả thực không biết”. Viên Diệc Ngọc chân tay mềm nhũn, phủ phục dưới đất.

Viên nguyên soái lập cập lau mồ hôi, hoàn toàn không giữ nổi phong thái trấn định như ngày trước, khiến người khác không khỏi hồ nghi trong lòng có quỷ.

“Trẫm có thể thông cảm với tâm trạng ái phi, nhưng nếu các phi tần khác biết sẽ lại nói trẫm thiên vị ái phi. Còn nữa, Viên nguyên soái là trọng thần triều đình mà lại ngang nhiên ra vào hậu cung, ái phi không sợ người ác tâm đàm tiếu ái phi có mưu đồ bất chính sao?”

“Hoàng thượng, thật sự... chỉ là lâu ngày không gặp phụ thân, muốn cùng phụ thân nói chuyện mấy câu...” Viên Diệc Ngọc ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy Vân Ánh Lục đang nhàn nhã nhìn ngó xung quanh, oán hận hỏi, “Có phải có kẻ dèm pha thần thiếp trước mặt hoàng thượng không? Xin hoàng thượng tra xét cẩn thận, không nên cả tin nghe theo xằng ngôn khiến hậu cung một lần nữa lại nổi phong ba. Thần thiếp sao dám có ý đồ bất chính với hoàng thượng được cơ chứ?”

Lưu Huyền Thần lạnh lùng căn vặn. “Trẫm giống hôn quân nhẹ dạ tin lời xảo ngôn sao? Người đâu, mau lục soát tẩm cung của Viên thực nghi cho trẫm, xem nàng ta có gì giấu giếm không?”

Viên nguyên soái cũng sợ mất hồn mất vía, từ trên ghế ngã bịch xuống đất. Đám thị vệ như ong vỡ tổ, ào ào vọt vào tẩm cung. Chỉ trong chốc lát, tẩm cung của Viên Diệc Ngọc đã trở thành một đồng bừa bãi, hỗn độn.

“Hoàng thượng!” Một thị vệ lôi ra một túi nhỏ trong ngăn bí mật dưới bàn, đưa đến trước mặt Lưu Huyền Thần.

“Đây là cái gì?” Viên Diệc Ngọc sợ hãi hỏi dồn.

Bên trong túi là một phong thư viết chữ dị quốc cùng một gói giấy nhỏ chứa loại bột gì đó. Viên Diệc Ngọc cứng người, đập đầu không ngừng, “Cái này không phải của thần thiếp, nhất định là có kẻ khác giả họa”.

“À, xem ra ái phi đã biết rõ đây là thứ gì rồi sao? Trẫm đã kết luận gì đâu!” Lưu Huyền Thần lạnh lùng nhếch môi, “Vân thái y, phơi nắng thế là đủ rồi, nhanh vào đi thôi!”

Vân Ánh Lục đứng ngoài cửa nhìn cảnh hỗn loạn trong phòng cũng chẳng hề lấy làm tò mò. Lưu hoàng thượng là hồ ly nghìn năm, ai biết được anh ta lại hạ nước cờ gì, vẫn nên tránh xa thì hơn.

“Hoàng thượng gọi cô đấy!” Giang Dững liếc nhìn cô, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn, hoàn toàn chẳng nhận ra nét mệt mỏi ban nãy.

Vân Ánh Lục chần chừ hồi lâu rồi cũng bước vào.

“Lại gần đây, Khanh xem thứ bột kia là gì, còn trầm sẽ xem trong thư viết gì”. Lưu Huyền Thần phân công rất rõ ràng.

Vân Ánh Lục ngửi ngửi gói thuốc bột rồi thản nhiên đáp, “Đây là thạch tín, là chất kịch độc trong hàng độc cần”.

Viên Diệc Ngọc và Viên nguyên soái tròn mắt, run rẩy chẳng nói nổi nên lời.

“Cái gì đây?” Lưu Huyền Thần lật qua lật lại lá thư sau đó nghiêm mặt buông từng lời. “Năm xưa tiên hoàng ép trầm học qua mấy ngôn ngữ lân bang hóa ra cũng có chỗ hữu dụng. Chữ trên bức thư này trùng hợp thay lại là loại chữ trầm biết. Ái phi, đây là chữ nước Ba Tư nhỉ? Nàng lấy ở đâu ra vậy?”

Trước mắt Viên Diệc Ngọc tối sầm cả lại, sắc mặt trắng bệch còn hơn cả tuyết tháng Chạp. “Hoàng thượng, thần thiếp không sát hại Cổ thực nghi”.

“Ái phi thật chưa khảo đã xưng”. Ánh mắt Lưu Huyền Thần càng lúc càng lạnh băng, “Nàng muốn khơi nào chiến tranh giữa hai nước, nên khi thấy có người chuyển thư đến chỗ Cổ thực nghi, nàng bèn rắp tâm hạ độc nàng ấy bằng thạch tín rồi cướp lấy phong thư này?”

“Hoàng thượng, thần thiếp không có, không có...”

Viên Diệc Ngọc vừa khóc vừa gào, “Thần thiếp oan uổng, thần thiếp bị người khác vu oan gài họa. Thần thiếp lấy đâu ra thạch tín chứ? Hoàng thượng ngẫm mà xem, trong cung này ai là người dễ dàng lấy được thứ độc cần đó chứ?” Cô ta nộ khí công tâm, hùng hổ chỉ vào Vân Ánh Lục, rít lên như rắn độc. “Là ả ta, ả ta! Do ôm hận

việc thần thiếp dám đứng ra vạch mặt ngày hôm đó nên ả ta đã quay ra cắn ngược thần thiếp”.

“Viên thực nghi, nàng hãy cân trọng ngôn hành của mình. Trong lòng trăm tất sẽ có suy nghĩ riêng. Hôm Cổ thực nghi bị sát hại, Viên nguyên soái cũng có mặt ở tẩm cung của nàng. Hiện tại mọi thứ đã êm thấm, nàng nóng lòng muốn xử lý tang vật nên mới vội vàng triệu kiến phụ thân vào cung để xóa dấu vết. Có phải không?”

“Nếu là tang vật, thần thiếp sao lại ngốc nghếch đến độ giữ rịt bên người, tìm một chỗ chôn giấu không phải nhanh gọn hơn sao?” Viên Diệc Ngọc khóc lóc cự cãi.

“Đó là do nàng không kịp làm thôi!” Lưu Huyền Thần vung tay ra lệnh, “Xem ra, nàng vẫn ngoan cố không chịu khai báo. Người đâu, mau đưa Viên thực nghi đến bộ Hình để Đồ đại nhân nói chuyện với nàng ấy. Bất kể bộ Hình phán tội gì, trăm cũng tuyệt đối không can thiệp”.

Mấy thị vệ xông lên lôi Viên Diệc Ngọc đã nhũn như con chi chi ra ngoài cung, tiếng gào khóc thê lương của cô ta vẫn quanh quẩn trong không trung, mãi chưa kịp tan biến.

Viên nguyên soái không biết đã ngắt đi tự lúc nào.

“Nể tình Viên nguyên soái đã có công lớn với triều đình nên sẽ không truy cứu sai lầm của ông ta. Mau đưa Viên nguyên soái hồi phủ, để ông ta đóng cửa suy nghĩ về lỗi lầm của mình. Không được sự chấp thuận của trăm, không được phép ra khỏi phủ một bước”. Lưu Huyền Thần quét mắt nhìn khắp tẩm cung thị uy.

Đám thị vệ dạ ran như sấm, “Vi thần tuân chỉ”.

Sau đó, bọn họ khiêng Viên nguyên soái đang bất tỉnh nhân sự rời khỏi cung. Chỉ chốc lát, tẩm cung đã khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có.

Giang Dũng từ ngoài bước vào, vẻ mặt vô cùng đặc ý.

“Giang thị vệ, khanh đã lập đại công, bắt được hung thủ sát hại Cổ thực nghi, từ nay hậu cung đã được yên ổn thái bình rồi! Trẫm nhất định sẽ ban thưởng xứng đáng cho khanh. Như vậy đi, khanh quay về nghỉ ngơi, từ nay về sau không cần ẩn thân canh gác trong ngự hoa viên nữa, chỉ cần đi theo bảo vệ Vân thái y là đủ! Nếu Vân thái y thiếu mất một sợi tóc, khanh cứ mang đầu tới gặp trẫm”.

Vẻ hớn hờ của Giang Dũng lập tức tan thành mây khói. Đây... đây là phần thưởng xứng đáng sao?

“Giang thị vệ, hai ngày nay khanh có thấy cung nữ cao lớn kia lui tới quanh đây không?” Lưu Huyền Thần hỏi thêm.

“Vi thần... không thấy”.

“Nếu nhìn thấy cô ta ban ngày, khanh có thể nhận ra không?”

“Vi thần... hẳn có thể”.

“Ừ, được rồi, khanh lui trước đi, nhớ là đến tối phải tới đây đón Vân thái y đấy nhé”.

Giang Dũng liếc nhìn Vân Ánh Lục đầy hậm hực rồi bất đắc dĩ chấp tay rời khỏi đại điện. Vân Ánh Lục ngơ ngẩn cầm gói bột thạch tín và phong thư trong tay.

Lưu Huyền Thần mở miệng nói trước. “Có muốn tạ ơn trẫm không, trẫm đã giúp nàng giải quyết thêm một đối thủ cạnh tranh nữa rồi đấy”.

Vân Ánh Lục không biết nên khóc hay nên cười, lắc đầu, không để ý đến lời trêu chọc của hắn. “Lưu hoàng thượng, anh thật sự nghĩ Cổ thực nghi là do Viên thực nghi giết sao?”

“Sát hại Cổ thực nghi là người trong cung, nhưng chắc chắn không phải cô ta”. Lưu Huyền Thần thở dài nói tiếp, “Nàng đang định chỉ trích trẫm tại sao lại chụp lên đầu cô ta tội danh giết người?”

“Tôi nghĩ anh nhất định có... mục đích khi làm vậy”. Vân Ánh Lục khẽ nuốt nước bọt.

“Nàng ngày càng hiểu trăm đấy”. Lưu Huyền Thần mỉm cười buồn bã, “Đúng, đây rõ ràng là vu oan giá họa, trăm làm vậy vì có tới ba mục đích. Thứ nhất để hung thủ thật sự bất cẩn để lộ đuôi cáo. Thứ hai là để mọi nghi ngờ trong hậu cung đổ lên người nàng. Đừng vội trợn mắt lên như vậy, chuyện này không phải do trăm khơi mào, tất cả đều là do nàng có thiện tâm nhúng mũi vào đấy chứ. Kể cũng buồn cười, bất kể là phong ba nào trong hậu cung, nàng cũng luôn có cách khiến mình trở thành nghi phạm số một. Thứ ba, trăm muốn kích Viên nguyên soái đấu trí, kêu gọi thuộc hạ, dấy binh chống lại trăm”.

“Vậy... vậy kẻ đó có lọt bẫy không?” Hậu cung gì chứ, đây rõ ràng cái động hồ ly, kẻ nào dũng đầy rẫy tâm kế, diệt người hại mình, Vân Ánh Lục thầm nghĩ.

Lưu Huyền Thần khẽ hừ lạnh. “Kẻ đó hành tung vô cùng cẩn trọng, làm việc gì cũng có người mật báo, tang vật bố trí sẵn sàng, sau khi thuyết phục Viên thực nghi triệu kiến Viên nguyên soái xong, tiếp đến là rung đùi chờ trăm lọt vào cái bẫy dựng sẵn. Ha ha, chỉ là trăm không để kẻ đó toại nguyện sớm như vậy, trăm sẽ không giết Viên thực nghi, trăm chỉ nhất cô ta ở bộ Hình, giam lỏng Viên nguyên soái, cứ để xem kẻ giấu mặt kia sẽ hạ nước cờ gì tiếp theo”.

“Lưu hoàng thượng, anh nhất Viên thực nghi lại, thật ra... thật ra là để bảo vệ cô ta?”

“Ôi, Vân thái y, chúng ta thực còn kém ăn ý! Sao bây giờ nàng mới hiểu dụng ý của trăm cơ chứ? Viên thực nghi tính nết nóng nảy, mặc dù không có ý hại người, nhưng cô ta rất dễ bị kẻ khác lợi dụng làm bia đỡ đạn. Nàng nghĩ trăm quả đúng như lời nàng nói, trong tay có thanh gươm hành đạo, muốn chém ai thì chém sao? Không, trăm là minh quân, là người cao thượng, trăm...”

“Lưu hoàng thượng, hình như La công công đến rồi đấy, anh nên trở về ngự thư phòng phê tấu chương đi, tôi cũng quay về làm việc đây”. Thực không thể chịu nổi sự khoa trương về bản thân của hắn. Không đợi Lưu Huyền Thần kịp đáp, cô đã nhấc chân bỏ đi. Lưu hoàng thượng vòng nói vo một hồi, nhất định sẽ lại chữa mũi dùi về phía cô mất.

Bước trên con đường dẫn tới thái y viện, Vân Ánh Lục chợt dừng chân, so vai. Khi Tần Luận thổ lộ tình cảm, cô không chút động lòng, cứ như thể chuyện đó chẳng liên quan gì đến mình. Khi Đỗ Tử Bân bộc bạch tình cảm của hắn, cô cũng động lòng, cũng xao xuyến, nhưng vẫn thấy đó chỉ là giấc mộng thoáng qua mà thôi. Còn với Lưu hoàng thượng... cô không nén nổi tiếng thở dài, trong lòng dâng trào nỗi niềm chua xót, nhưng sau đó lại xuất hiện dư vị ngọt ngào.

Thế nhưng... thế nhưng cô đã tiếp nhận tình cảm của Đỗ Tử Bân, Lưu hoàng thượng đã có quá nhiều ân tứ. Từ nhỏ cô đã nhận được sự giáo dục thâm căn cố đế rằng, không được phép chia sẻ chồng mình cùng các nữ nhân khác, cô cũng không thể làm chuyện có lỗi với Đỗ Tử Bân.

Thế nhưng... cô bất lực mím môi, cô không thể không thừa nhận, trái tim cô đã rung động vì Lưu hoàng thượng. Khi hắn nói những lời ngọt ngào, trái tim cô như có dòng nước mát êm đềm chảy trôi. Khi hắn nói nguyện ý đổi cả hậu cung vì một người con gái biết yêu thật lòng, cô không nén nổi xúc động mà chảy nước mắt. Tình yêu chân thành đã khó kiếm, mà trong gia đình đế vương thì lại càng gian nan hơn.

Mà Lưu hoàng thượng lại không giống với những bậc quân vương trong lịch sử, hắn thông minh nhưng lại giáo hoạt, hắn vô tình nhưng lại có tình, hắn khoan dung nhưng lại bá đạo, hắn ngang ngược kiêu ngạo nhưng lại trọng tình trọng nghĩa, hắn lạnh lùng nhưng cũng rất dịu dàng...

A, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa! Hình như cô bị Lưu hoàng thượng mê hoặc mất rồi. Không được, không được, người cô yêu là Đỗ Tử Bân, sao cô lại có thể ngày nhớ đêm mong người đàn ông khác được?

Chẳng lẽ cô cũng là kẻ trăng hoa sao?

“Vân thái y, cô đứng lắm lắm một mình gì đó?”

Dưới bóng cây ven đường, Kì Sơ Thính tay cầm quyển Kinh Thư, khóe miệng cong lên đầy cột nhà.

Chương 48: Đèn xanh sách vàng

Đối với Kì nữ quan một lòng hướng Phật, tâm không phiền muộn[1] Vân Ánh Lục không hề có chút thiện cảm, không phải vì cô đổ kỵ với vóc dáng xinh đẹp của cô ta, cũng không phải vì ghen ghét cô ta là tài nữ số một triều Ngụy, đương nhiên càng không liên quan đến việc Đỗ Tử Bân tràn đầy thiện cảm với cô ta.

[1] Nguyên văn là câu thơ “Tâm như chỉ thủy” là bài Tế Lý thị lang văn của nhà thơ Bạch Cư Dị, chỉ tâm không chút tạp niệm.

Kì Sơ Thích tươi tắn như hoa, thân thiết hòa nhã nhưng Vân Ánh Lục chỉ thấy rợn cả tóc gáy mỗi khi thấy cô ta. Hơn nữa nắng hè oi ả như vậy mà cô ta vẫn khoác trên người bộ trường bào dày ba lớp, nhìn thôi đã thấy nóng cả mắt.

Cô lịch sự gật đầu chào hỏi, vừa hay nhìn thấy một bóng người xẹt nhanh sau lưng Kì Sơ Thính, xem ra Giang thị vệ phải về phòng nghỉ ngơi rồi.

Giang thị vệ và Kì nữ quan, hai người cùng xuất hiện trong khu rừng này... Vân Ánh Lục nhắm mắt xâu chuỗi mọi chi tiết liên quan, lúc mở mắt ra, trước mắt cô là khuôn mặt cận cảnh của Kì Sơ Thính.

“Kì đại nhân, hôm nay cô tiến cung giảng kinh sao?” Vân Ánh Lục không biết nên nói gì đành chào hỏi qua loa để lấy cớ từ biệt sớm. Kì Sơ Thích khẽ cười đáp, “Hôm nay không phải ngày mười lăm, giảng kinh gì chứ, bản quan tiến cung là muốn tìm ít sách vở chuẩn bị cho buổi giảng kinh tháng sau”.

“À, ra là cô tới ngự thư phòng, còn tôi giờ phải tới thái y viện, vậy là không cùng hướng rồi, gặp lại sau nhé!”

“Ai nói bản quan tới ngự thư phòng?” Kì Sơ Thính khẽ đập cuốn sách vào tay cô ra chiều vô cùng thân thiết. “Trong cung chẳng lẽ chỉ

có ngự thư phòng mới có sách vở sao?”

Vân Ánh Lục đang dậm bước đột nhiên quay ngoắt lại. “Cô nói trong cung còn có thư phòng khác?” Vây... vây cuốn Thần Nông bách thảo kinh kia liệu có ở đó không?

“Đương nhiên, trong cung có một thư khố rất lớn được lưu trữ từ các triều đại trước, chỉ cần biết được tên sách là có thể tìm được ở đó”.

“Thật vậy... thật vậy sao?” Vân Ánh Lục kích động đến độ có chút thiếu kèm chế, “Tôi có thể tới xem không?”

“Thư khố hoàng cung do quốc tử giám quản lý, quan viên tứ phẩm trở lên có thể tự do ra vào, còn những người khác muốn vào phải được sự cho phép của hoàng thượng”.

“Thế à?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ánh Lục ỉu xiu trong nháy mắt, bây giờ điều cô sợ nhất chính là thiếu nợ ân tình của Lưu hoàng thượng.

Kì Sơ Thính liếc nhìn Vân Ánh Lục đầy tình tứ. “Cô muốn đến thư khố à?”

“Đúng vậy!” Vân Ánh Lục gật đầu lia lịa.

“Vây đi cùng bản quan đi!” Ánh mắt Kì Sơ Thính mờ ám khó tả. Vân Ánh Lục hoàn toàn không để ý gì tới mấy việc ấy, cô nhanh chóng bị vui sướng che mờ lý trí.

“Bản quan thưởng cho các người, buổi tối cùng các huynh đệ ra ngoài uống chút rượu đi”. Trước cửa thư khố, một thị vệ và một nam nhân dáng vẻ thư sinh đội mũ học sĩ bước nhanh tới chào hỏi, Kì Sơ Thính lục lọi trong ống tay áo lấy ra hai thỏi bạc lớn đưa cho họ.

Hai phần bạc này tương đương với nửa năm lương bổng của hai người kia, nên dù liêm khiết chính trực bao năm thì cũng bị làm cho mê muội. Hai người nhìn nhau, không biết nên nhận hay không.

Bạc quả thực không phải cho không, Kì Sơ Thính thông thả nói tiếp. “Vân thái y cũng muốn vào tham quan thư khố, vừa hay bản quan cũng đang định tra cứu tài liệu nên tiện thể mời ngài ấy đi cùng. Hai vị có thể nể mặt bản quan một chút không?”

Chấp sự trong coi thư khố và thị vệ liếc nhau rồi nhất tề chấp tay về phía Kì Sơ Thính. “Kì đại nhân, Vân thái y có thể vào tham quan, nhưng không thể quá lâu la, nếu để người khác nhìn thấy, chúng tiểu nhân sẽ rất khó giải thích”.

“Biết rồi, biết rồi. Bản quan sẽ không để cho các vị khó xử. Vân thái y, chúng ta vào thôi!” Kì Sơ Thính nghiêng người mời Vân Ánh Lục bước vào thư khố.

Gia tộc nhiều đời làm quan, khẩu khí oai phong cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng đưa hồi lộ cho hạ nhân cũng thật thành thạo. Vân Ánh Lục bấu môi, Kì nữ quan quả hết sức lợi hại.

Thư khố hoàng cung thoát nhìn cũng không khác mấy thư viện trong trường đại học. Từng phòng, từng dãy tràn ngập sách vở. Sách ở đây được phân rõ theo từng thể loại để người tìm đọc dễ thấy dễ tìm. Mùi trầm đàn hương quyện cùng mùi sách vở lâu năm đem lại cảm giác thật nho nhã, thư thái.

Kì Sơ Thính nhướn mày ngăm nhìn vẻ hớn hờ của Vân Ánh Lục, “Vân thái y, cô cứ tùy ý xem sách, bản quan ra phía sau có chút việc”.

“Kì đại nhân, kinh thư ở bên cạnh”. Vân Ánh Lục chỉ vào giá sách đối diện cửa. Kì Sơ Thính bật cười, đôi mắt hẹp híp lại như mảnh trăng non. “Vân thái y, cô nghĩ bản quan ngày ngày làm bạn với đèn xanh sách vàng[2] sao. Ha ha! Nói nhỏ với cô nhé, bản quan chưa từng từ chối thịt cá, thứ hợp khẩu vị với bản quan, bản quan tuyệt đối không từ chối”. Nói xong cô ta nhéo má Vân Ánh Lục rồi tươi cười đi vòng ra phía sau thư khố.

[2] Nguyên văn là “thanh đặng hoàng quyển”. Ý chỉ những người nhà Phật có cuộc sống đạm bạc, đọc kinh dưới đèn.

Đây là sói đội lốt cừu? Vân Ánh Lục âm thầm cắn môi tự vấn. Viên chấp sự đi vào, giả lả hỏi thăm. “Vân thái y, ngài đang tìm gì thế? Để tiểu nhân dẫn ngài đi xem một vòng nhé!”

Vân Ánh Lục vội tìm cách chối từ, “Thật ra tôi cũng không mấy hứng thú với những loại sách này, ở đây có sách thuốc không?”

Người này do dự hồi lâu rồi khẽ nói, “Không dám dối gạt Vân thái y, sách thuốc có mấy cuốn nhưng đều là dạng đọc bản nên được cất kỹ ở phòng chứa sách sau viện, chỉ có hoàng thượng và đại tổng quản mới có chìa khóa để mở. Đây là tiểu nhân cũng mới chỉ nghe nói đến chứ chưa từng được tận mắt trong thấy”

Ánh mắt Vân Ánh Lục đột nhiên sáng rõ. “VẬY PHIÊN ANH... CÓ THỂ CHO TÔI NHÌN QUA CĂN PHÒNG ĐÓ ĐƯỢC KHÔNG?”

Chấp sự nhìn cô đầy kì lạ rồi cũng miễn cưỡng gật đầu đồng ý: “Được rồi, Vân thái y, mời ngài theo lối này”.

Hai người đi qua mấy hành lang uốn khúc để đến một tiểu viện yên tĩnh ở sâu bên trong. Kiến trúc ở đây đặc biệt hơn một chút so với mấy phòng sách bên ngoài, tất cả cửa trước và cửa sổ đều được khóa chặt, chỉ mở độc cửa ngách bên cạnh.

“Trời...”

Viên chấp sự mặt mày tái mét, hoảng sợ chạy tới cánh cửa đang mở, Kì Sơ Thính đang hí hục mở một cái rương được đóng chặt, miệng thở hồng hộc, mồ hôi ròng ròng trên mặt.

“Kì đại nhân, ngài đang làm gì vậy?” Viên chấp sự vội vàng giữ chặt lấy nắp rương. “Đây là di thư của tiên hoàng, hoàng thượng đã cho phong kín và hạ chỉ không cho bất kỳ người nào mở ra”.

Kì Sơ Thính bắn ra tia nhìn lạnh lùng, cô ta quay lại túm cổ viên chấp sự, hung tợn quát lớn: “Bản quan muốn tra cứu loại tài liệu

này, người muốn gây khó dễ cho bản quan phải không?”

Chấp sự canh giữ thư khố hai mắt tròn tròn, không thể tin một người con gái liễu yếu đào tơ lại có lực tay mạnh như vậy, anh ta lắp bắp nói: “Kì đại nhân, khụ... khụ, không phải tiểu nhân muốn ngăn cản ngài mà là thật sự không thể làm trái thánh chỉ của hoàng thượng, làm như vậy tiểu nhân sẽ bị mất đầu”.

“Bản quan không nói, người không nói, còn ai biết được?” Kì Sơ Thính lớn tiếng quát, chợt thấy Vân Ánh Lục đứng sững ở ngoài cửa, cô ta vội thả tay ra.

Viên chấp sự vội hít lấy ngụm không khí quý giá, ho sặc trào cả nước mắt. Vân Ánh Lục nín thở không dám tin vào mắt mình, cô những muốn quay đầu bỏ chạy.

“Việc này không được phép lộ ra với bất kỳ ai, bằng không người chết không có chỗ chôn đâu”. Kì Sơ Thính rút lên đe dọa viên chấp sự rồi vội vàng lao ra cửa.

Vân Ánh Lục đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã rời khỏi thư khố. “Vân thái y, cô nghe bản quan giải thích đã”. Kì Sơ Thính gấp gấp tóm lấy tay Vân Ánh Lục, mỉm cười gượng gạo.

“Cô... muốn giết tôi diệt khẩu?” Vân Ánh Lục lo sợ quay lại hỏi.

“Nói nhảm gì thế, bản quan làm việc gì cũng luôn chuyên tâm, khi bị kẻ khác làm phiền rất dễ nổi nóng và thiếu kiềm chế. Cô sợ quá à?”

“Lá gan của tôi không nhỏ như vậy đâu, chỉ là tôi quá kinh ngạc vì Kì đại nhân không những tài hoa hơn người mà ngay cả sức lực cũng khiến nữ nhân trong thiên hạ phải mặc cảm. Tình trạng đột biến gien của cô thật sự là đề tài rất đáng nghiên cứu”.

“Hà?” Kì Sơ Thính nghe không hiểu, nhưng giọng điệu mỉa mai của Vân Ánh Lục không khó để nhận ra.

“Dường như cách nhìn của Vân thái y với bản quan có chút thay đổi thì phải”.

“Không có”. Vân Ánh Lục trả lời rất nhanh, vốn đã không có thiện cảm, nay càng không thể chấp nhận nổi. Cô không ngờ bản chất của Kỳ Sơ Thính lại tàn nhẫn như vậy, ánh mắt dữ tợn đầy sát khí nhưng nét mặt vẫn dịu dàng tựa ánh trăng, thật chẳng khác nào đeo mặt nạ dọa người cả.

Mặt nạ?

Vân Ánh Lục nhíu mày, thận trọng soi xét chân tơ kẽ tóc Kỳ Sơ Thính.

“Không có thì tốt rồi! Bản quan ngày càng thích Vân thái y rồi đây. Hai chúng ta hôm nào đó cùng bát phở đi, bản quan muốn đến cửa hiệu nhà cô đặt làm mấy món đồ trang sức mới, có được không?” Khẩu khí của Kỳ Sơ Thính đã khôi phục như bình thường.

Lông tơ toàn thân Vân Ánh Lục dựng đứng cả lên, cô mấp máy môi tìm có thoái lui. “Tôi nghĩ thời gian rảnh của tôi và Kỳ đại nhân khó có thể trùng nhau. Xin thất lễ”.

Cô rút tay về, lau nhanh vào y phục như thể đánh phải thứ gì đó vô cùng bẩn thỉu.

“Mọi chuyện đều do con người định đoạt, nếu đã muốn thì luôn có cách”. Kỳ Sơ Thính nhàn nhạt nói với theo. Vân Ánh Lục vội rào chân nhanh hơn, phòng khi Kỳ Sơ Thính lại chạy đến bắt chuyện tiếp.

Cô vừa đi vừa nghĩ có nên đề nghị Lưu hoàng thượng tổ chức một cuộc khảo thí nữ quan khắp cả nước để tìm ra người phù hợp hơn Kỳ Sơ Thính không. Có một giáo viên như Kỳ Sơ Thính, cô sợ đám phi tần cung nữ hồn nhiên trong cung sẽ sớm hư mất.

Trong thái y viện, tiếng ve râm ran trên cây thực vui tai nhưng lại khiến người nghe phiền muộn không ít. Các nong thảo dược đã khô

cong, đám tiêu thái giám túm tụm đứng tránh nắng dưới mái hiên hành lang, vừa quạt vừa uống nước. Tiểu Đức Tử cũng có trong số đó, thấy Vân Ánh Lục bước vào, cậu ta vội vào trong phòng lấy khăn lấy nước cho cô. Vân Ánh Lục lau mặt, uống một chén nước, cảm thấy phiền não trong lòng cũng vơi đi chút ít.

Cô nhìn sang phòng bên cạnh thấy mấy vị thái y già đang ngồi chống tay, ngủ gà ngủ gật, quay sang hỏi Tiểu Đức Tử. “Hôm nay trong viện cũng không có việc gì sao?”

Tiểu Đức Tử hạ thấp giọng thì thào. “Không có việc lớn gì cả, chỉ là Nguyễn phi nương nương có ghé tới đây ngồi một lát, sắc khí yếu ớt, nhưng vì không thấy ngài ở đây nên đã về rồi”.

“Cô ấy không nói gì sao?” Vân Ánh Lục vội hỏi.

“Không ạ, chỉ một mực thở dài thôi. Mới đó mà nương nương đã gầy rộc tới mức gió cũng có thể thổi bay”. Tiểu Đức Tử thương hương tiếc ngọc kêu than.

Vân Ánh Lục im lặng một lát rồi sai Tiểu Đức Tử chuẩn bị đi thăm khám. “Tiểu Đức Tử, xách hòm thuốc tới đây, mang theo cho tôi ít ngân châm, phụ tử và hoàng kỳ nhé”.

Tiểu Đức Tử ngẩn người, phụ tử và hoàng kỳ không phải là dược liệu làm sảy thai sao?

“Có nghe thấy không? Nhanh lên!” Vân Ánh Lục hiểm khi tỏ ra nghiêm trọng như vậy.

“Đến đây, đến đây!” Tiểu Đức Tử vội vàng trả lời.

“Vân thái y!” Nguyễn Nhược Nam nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, hơi thở gấp, mồ hôi đầm đìa. Vân Ánh Lục nhắm mắt tự trách trong lòng, Hôm đó cô đã phát hiện Nguyễn Nhược Nam có hỷ mạch nhưng không dám chắc chắn. Rất nhiều chuyện trên thế gian này khiến người ta cảm thấy dở khóc dở cười, càng là chuyện khó có

khả năng lại càng dễ xảy ra. Nỗi đau khổ của Nguyễn Nhược Nam cũng vậy, chỉ một lần giao hoan mà đã trúng thưởng[3] ngay lập tức.

[3] Từ lòng chỉ việc có thai ngoài ý muốn.

“Nguyễn nương nương, tôi cởi bỏ y phục của cô để kiểm tra một chút nhé” Vân Ánh Lục nhẹ nhàng đề nghị.

“Không cần kiểm tra đâu, sáng nay đã bắt đầu ra máu rồi”. Nguyễn Nhược Nam cắn răng rên khẽ, “Hơn nữa còn đau bụng từng cơn, càng lúc càng đau hơn”.

“Cô... có vận động gì mạnh không?” Vân Ánh Lục vẫn cởi váy lót của Nguyễn Nhược Nam ra, cô sững sờ nhìn cổ tử cung đã mở tới hai ba phân, âm đạo chảy máu không ngừng, tử cung co thắt dữ dội.

Nguyễn Nhược Nam cười chua xót, “Sau ngày hôm đó, bản cung ăn cái gì cũng nôn ra hết, đến uống nước cũng không xong nên bản cung cũng lờ mờ đoán ra mình đã mang thai. Đứa bé này, bản cung sao có thể giữ lại được? Bản cung không muốn làm phiền tới Vân thái y nên đã cố tình vận động mạnh để trụ thai. Thế nhưng đứa bé này thật kiên cường, mãi tới sáng hôm nay mới chịu ra nhưng máu lại chảy không ngừng, bản cung không còn cách nào đành phải tới thái y viện tìm cô”.

“Thật xin lỗi, đáng lẽ tôi nên ghé thăm cô nhiều hơn”. Vân Ánh Lục ân cần lau mồ hôi trán cho Nguyễn Nhược Nam, nhanh chóng “Là thai chết lưu, tôi phải nhanh chóng xử lý cho cô, bằng không sẽ nguy hiểm đến tính mạng”.

“Nếu không vì tự tử sẽ đem nhục nhã đến cho gia tộc thì bản cung đã sớm kết thúc cuộc đời khốn khổ này rồi”. Nước mắt Nguyễn thực phi ào ạt tuôn rơi, “Vân thái y, khi được tuyển làm tú nữ, bản cung đã ngây thơ tin rằng bằng tài hoa và dung mạo của mình chắc chắn bản cung sẽ được hoàng thượng sủng ái, mang đến vinh quang cho gia tộc. Nếu kẻ cưỡng đoạt đêm hôm đó là hoàng thượng thì giờ không biết có bao nhiêu kẻ vây quanh xu nịnh bản

cung, nhưng hiện giờ thì sao, bản cung chỉ còn cách nuốt nhục mà sống thôi. Vân thái y, cô nói xem số mệnh bản cung sao lại bạc như vậy?”

Một cơn đau khác lại ập tới, Nguyễn Nhược Nam thét lên đau đớn, hai tay níu chặt vạt áo Vân thái y. Vân Ánh Lục vội bảo Tiểu Đức Tử nhanh chân đi sắc thuốc và mang lại một chậu nước ấm. Cung nữ thân cận của Nguyễn Nhược Nam bình thường vốn rất nhanh nhẹn hoạt bát vậy mà giờ cũng chỉ biết tựa cửa khóc thút thít. Vân Ánh Lục vội bảo cô gái ngừng khóc kéo đánh động đám hiếu sự kéo đến rồi sai đi đun thêm nước nóng.

“Nguyễn nương nương, Nguyễn nương nương...” Vân Ánh Lục khẽ lay gọi, Nguyễn Nhược Nam chỉ rên lên tiếng mỏng như tờ, thần trí mơ màng rồi nhanh chóng ngất xỉu.

Cô khẽ cắn môi, hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh rồi đâm thẳng ngón châm xuống huyết hợp cốc trên bàn tay, sau đó châm tiếp vào huyết tam âm cách đó mấy tấc rồi lần lượt đến đại huyết huyết hải, quan nguyên, thạch môn.

Nguyễn Nhược Nam co quắp lại vì đau khiến Vân Ánh Lục phải hết sức vất vả mới châm vào đúng huyết vị, vừa hay cô cung nữ kia bê nước vào, Vân Ánh Lục vội bảo cô ta giữ chặt chủ nhân của mình để cô tiếp tục châm cứu.

Hạ thể của Nguyễn Nhược Nam đột ngột trào ra dịch thể nóng ẩm, nhớp nháp, nàng bật nảy người, hét lên đau đớn.

“Được rồi!” Vân Ánh Lục thở phào nhẹ nhõm, cơn nguy hiểm đã qua, giờ chỉ phải giúp Nguyễn thực nghi nhanh chóng hồi phục sức khỏe.

Tiểu Đức Tử cũng đã sắc thuốc xong, cậu ta cúi đầu cụp mắt dâng bát thuốc nghi ngút khói, trong lòng không hề có chút hiếu kì. Từ sau việc Ngu hoàng hậu giả bệnh qua đời, cậu ta một lòng đi theo Vân thái y, tâm phục khẩu phục không chút băn khoăn. Mãn Ngọc

tỷ tỷ chẳng đã nói, Vân thái y là người tốt, nghe lời Vân thái y nhất định sẽ không sai. Mấy ngày nay, trong cung tuy rằng có rất nhiều lời ong tiếng ve về Vân thái y nhưng cậu ta biết ngài ấy nhất định không phải loại người đó. Vân thái y là người tốt, luôn thật tâm chăm lo sức khỏe đám phi tần trong hậu cung. Chỉ có điều lòng dạ nữ nhân giống như kim dưới đáy biển, Vân thái y đối đãi với người khác thật lòng nhưng người khác có báo đáp hay không Vân thái y cũng chẳng bận tâm đến.

Cái thai đã ra hết, Nguyễn Nhược Nam uống xong chén thuốc, cơn đau tạm thời cũng đã bớt hành hạ cơ thể, nàng run rẩy cầm tay Vân Ánh Lục, lặng lẽ rơi lệ.

Vân Ánh Lục dịu dàng cúi xuống nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy cảm thông.

“Vân thái y, cô nói xem, sau này bản cung sẽ sống thế nào đây?” Trình tiết đã không giữ được thì khác nào bị kết án chung thân, đời này kiếp này sao dám mong nhận được ân sủng của hoàng thượng. Biết là thế nhưng Nguyễn Nhược Nam vẫn ấp ủ tia hy vọng mong manh rằng hoàng thượng sẽ mở lượng từ bi tha thứ cho nàng, thông cảm với hoàn cảnh bị bức ép của nàng! Nếu được như vậy, nàng sẵn lòng khấu đầu quỳ lạy dưới chân người mà phục tòng yêu thương.

“Nguyễn nương nương, mọi việc đã qua, cô vẫn là cô trước đây, không có gì thay đổi cả”.

“Cô không hiểu đâu, tôi không thể... không thể như xưa được nữa”. Nguyễn Nhược Nam nước mắt lã lã đầu.

Vân Ánh Lục ngáp ngừng một hồi lâu rồi khẽ vỗ nhẹ lên tay Nguyễn Nhược Nam an ủi: “Nguyễn thực nghi, nếu không muốn ở trong cung nữa, vậy cô hãy tìm có xuất cung tìm đến nơi chốn của riêng mình đi!”

Nguyễn Nhược Nam kinh ngạc ngừng khóc. “Xuất cung dễ dàng như vậy sao?”

“Nếu cô muốn xuất cung, hoàng thượng sẽ không ngăn cản đâu”.

Sắc mặt nhợt nhạt của Nguyễn Nhược Nam càng thêm bệch bạc như giấy. “Hoàng thượng biết chuyện bản cung bị cưỡng bức?”

Vân Ánh Lục thở dài, những gì cô cần nói thì cũng đã nói cả rồi. “Hoàng thượng rộng lượng hơn so với những gì cô tưởng tượng đấy. Người biết cô chịu nhiều oan ức nên đã cho cô quyền tự quyết vận mệnh của mình”.

Với cách nhìn của Vân Ánh Lục, xuất cung, Nguyễn Nhược Nam còn có thể tìm được tình yêu mới, bắt đầu lại cuộc đời. Nhưng với Nguyễn Nhược Nam - cô gái dòng dõi thư hương bao đời, chuyện này thực không khác gì sét đánh giữa trời quang.

Nguyễn Nhược Nam nhắm mắt, chua xót lắm lắm, “Rộng lượng... rộng lượng?” Điều nàng hy vọng ở hoàng thượng không phải rộng lượng mà là phần nộ, cho dù có là phần nộ tới mức muốn bóp chết nàng thì ít ra như thế nàng vẫn có vị trí nào đó trong hắn.

Để nàng xuất cung? Đơn giản thế sao!

Tia hy vọng cuối cùng đã hoàn toàn tan biến, thân thể đau đớn, giá buốt nuốt trọn trái tim nhỏ bé của nàng như đêm tháng Chạp mù mịt tuyết trắng.

“Nguyễn nương nương, cô có muốn xuất cung không? Nếu chưa có chỗ để đi, cô có thể tới nhà tôi ở một thời gian”. Vân Ánh Lục lo lắng hỏi lại lần nữa.

“Vân thái y”, Nguyễn Nhược Nam gạt vội dòng lệ bên khóe mắt, cô thật sự hâm mộ Vân thái y, gia cảnh giàu có, y thuật cao minh, tính tình vừa thiện lương vừa đáng yêu, ngay cả người có lòng dạ sắt đá như hoàng thượng cũng không thể cưỡng nổi sự hấp dẫn của cô ấy. Đến như nàng thân là phi tần của hoàng đế, nhìn phu quân mình động tâm trước người con gái khác mà vẫn không cảm thấy có chút đố kỵ, ganh ghét. “Bản cung ngay cả chết cũng không dám thì sao có

thể xuất cung đây? Bản cung không thể chỉ lo cho mỗi thân mình, chuyện vô can vô có xuất cung sẽ là vết nhơ cho con đường hoạn lộ của phụ thân ta, sau này ông ấy sao còn dám ngẩng mặt nhìn ai nữa. Bản cung sẽ nhẫn nhục sống trong hậu cung này cùng Vân thái y!”

“Cuộc đời dù ngắn ngủi nhưng cô vẫn còn mấy chục năm ở chốn hồng trần này, nếu cứ giam hãm mình trong cái lồng son này thì chẳng phải sẽ rất uổng phí sao?”

“Bản cung đã quyết, Vân thái y không cần khuyên thêm nữa”.

Nguyễn Nhược Nam mệt mỏi cười khẽ, “Vận mệnh của bản cung thật ra cũng còn rất may mắn, trong ba thực nghi mới tiến cung, người thì ngậm hờn nơi chín suối, một người thì giam mình trong đại lao, bản cung may còn giữ được cái mạng mỏng này thì còn oán trách gì nữa?”

Tiếng cười vô thường của nàng khiến Vân Ánh Lục nặng trĩu trong lòng. Cảm thông, thương xót nhưng chẳng biết làm như thế nào để khuyên giải, an ủi. Vân Ánh Lục dịu dàng ôm lấy Nguyễn Nhược Nam, hai người chìm trong im lặng.

“Ấn phi nương nương, người tới... rồi!” Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng tiểu cung nữ ban nãy, âm lượng vừa đủ để đánh động chủ nhân trong phòng.

“Làm sao bây giờ, Ấn phi nương nương vào đây nhất định sẽ biết chuyện”. Nguyễn Nhược Nam cuống quýt hỏi Vân thái y, trên đầu giường vẫn còn bộ quần áo dính máu của nàng!

Vân Ánh Lục trầm ngâm một lát rồi tìm cách trấn tĩnh Nguyễn thực nghi. “Cô cứ nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài tìm cách đuổi cô ta đi chỗ khác”.

Đúng như câu nói ưa thích của Viên Diệc Ngọc, sớm không đến, muộn không đến, Ấn phi luôn biết chọn lúc mà đến.

Nguyễn Nhược Nam yếu ớt gật đầu.

“Này, chủ tử nhà ngươi sao giữa ban ngày ban mặt lại ru rú trong phòng thế kia? Bản cung vừa làm ít nước lê ướp lạnh nên sang đây mời Nguyễn thực nghi ghé qua thưởng thức”. Ấn Tiểu Yên tươi cười dịu dàng, nhưng trong mắt thì không ngừng đảo quanh tìm kiếm dấu vết khả nghi. Trông thấy Tiểu Đức Tử đang đứng bên ngoài hành lang, cô ta ra vẻ sững sốt hỏi thăm. “Tiểu Đức Tử công công sao lại ở đây thế này? Nguyễn thực nghi ốm rồi sao?”

“Vâng, tối qua nương nương thấy trong người không được khỏe”. Tiểu cung nữ sợ hãi hồi bẩm.

“Rốt cuộc muội ấy mắc bệnh gì vậy?” Ấn phi vừa nói vừa xăm xăm chạy vào trong. Trông thấy Vân Ánh Lục vào thăm cung Nguyễn Nhược Nam hơn nửa ngày không đi ra, cô ta không khỏi sinh nghi, lấy cớ chạy tới dò la tin tức.

“Nguyễn thực nghi chỉ bị đau bụng do bế kinh thôi”. Vân Ánh Lục mở cửa bước ra, lạnh nhạt đáp thay lời cô cung nữ.

“Bế kinh?” Hai mắt Ấn phi đảo nhanh vào phòng, “Bệnh đấy chỉ cần sinh xong sẽ khỏi, trước kia bản cung cũng từng bị”.

Ấn phi dợm bước chân vào phòng để xem xét thực hư bệnh tình của Nguyễn thực nghi nhưng Vân Ánh Lục đã nhẹ nhàng giữ tay cô ta lại. “Thực nghi mới vừa chợp mắt, Ấn nương nương không nên quấy rầy cô ấy”.

“Vân thái y, bản cung chỉ thực lòng lo lắng cho Nguyễn thực nghi thôi. Sao vẻ mặt của ngươi lại giống như người làm chuyện mờ ám không muốn ai biết vậy?” Ấn Tiểu Yên trừng mắt nhìn Vân Ánh Lục đầy hăm dọa.

“Tôi không có năng khiếu làm chuyện mờ ám không muốn ai thấy, Ấn phi có lẽ mới là người am hiểu lĩnh vực này”. Vân Ánh Lục xù lông đáp trả, chẳng hề nề mặt chế giễu lại.

“Vân thái y, lời của người thật có thâm ý!” Ân Tiểu Yên dừng bước, “Mục tiêu kế tiếp của người có phải là bản cung không nhỉ?”

Vân Ánh Lục vẫy tay cho Tiểu Đức Tử và cô cung nữ lui ra chỗ khác. “Ấn phi nương nương, ở đây không có người ngoài nên chúng ta chẳng cần phải xỏ xiên gì nhau. Viên thực nghi luôn miệng nói trong đám nữ nhân ở hậu cung chỉ có mình tôi am hiểu về y thuật, nhưng kỳ thật còn có một người nữa”.

Mặt Ân Tiểu Yên hơi biến sắc, bước chân cũng lùi lại theo quán tính. “Người... người không được nói xằng...”

“Tôi không nói xằng. Phụ thân của cô từng là danh y hạng nhất trong cung, nhưng thật đáng tiếc, vì không thể chữa khỏi bệnh lạ của Tề vương mà đã bị tiên hoàng hạ chỉ chém ngang lưng ngoài Ngọ môn. Câu chuyện cũ đau thương ấy không cần nhắc lại nữa. Điều tôi muốn nói là, cô lớn lên trong một gia đình bao đời theo nghề bốc thuốc, mưa dầm thấm đất, đối với các vị thuốc, chứng bệnh vật hản cũng không quá xa lạ! Ấn phi nương nương, cô đừng vội phản bác, chờ tôi nói hết đã, cô đừng động tí là chĩa mũi giáo vào tôi, kỳ thật có một số việc, tôi không muốn làm thương tổn người khác nên mới giữ lại trong lòng chứ không phải vì sợ. Nếu cô còn khiêu khích tôi một lần nữa, Ấn phi nương nương, tôi cũng có móng vuốt đấy, bất kể phải tới bộ Hình hay phủ Nội vụ, chúng ta cứ thử độ sức một phen đi”.

Giương mặt Ân Tiểu Yên bao phủ bởi một tầng sương lạnh. “Vân thái y, bản cung thấy người đúng là được sung ái sinh kiêu ngạo rồi. Xuất thân từ gia tộc làm nghề y không có nghĩa bản cung có dã tâm hại người, huống chi bản cung đã sinh hạ công chúa Thiên Luy cho hoàng thượng, địa vị ở hậu cung này không ai có thể sánh bằng. Bản cung đâu cần tự hạ mình làm mấy chuyện mờ ám đó. Được rồi, bản cung không hơi đâu đấu lý với người, nói cho người biết, người chỉ là một thái y nhỏ bé mà lại ôm mộng bám ròng ý phượng, chỉ e cửa các quan đại thần còn chưa qua lọt đâu! Người biết thân biết phận

mau quay về thái y viện đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt bản cung nữa”.

Vân Ánh Lục nhếch miệng cười mỉa. “Ấn phi nương nương, có vẻ như đây đâu phải tâm cung của cô!”

Ấn Tiểu Yên giận quá mất khôn, ra lệnh đuổi khách mà quên bém mắt đây không phải địa bàn của mình. Cô ta hung hăng trừng mắt nhìn Vân Ánh Lục rồi xoay người bỏ về. Nếu không vì Tề vương gia coi trọng ả nha đầu này thì cô ta có thừa trăm phương ngàn kế khiến Vân Ánh Lục chết không nhắm mắt. Đi một quãng, cô ta đột nhiên đứng sững lại, Vân Ánh Lục sao lại biết rõ phụ thân của cô ta như vậy? Chẳng lẽ...

Ấn Tiểu Yên kinh hoàng bịt miệng, chân bước hồi hải, ánh mắt sợ hãi tột độ như thể vừa thấy quỷ. Cô ta nhất định phải khuyên Tề vương ngàn vạn lần không được giữ lại Vân Ánh Lục, bằng không đại sự sẽ hỏng bét. Chuyện Vân Ánh Lục biết có khi còn nhiều hơn những gì cô ta tưởng tượng.

Vân Ánh Lục cảm giác mình ngày càng có khuynh hướng giống tiểu nhân, đấu khẩu với Ấn phi mấy câu, tâm tình tốt hơn rất nhiều. Cô vui vẻ cong môi cười rồi xoay người bước vào phòng.

Nguyễn Nhược Nam đang dựa lưng vào thành giường, thần thờ cắt từng lọn tóc đen dày óng ả.

Vân Ánh Lục kinh hãi đứng ngay như phỗng, từng lọn tóc vẫn vút phủ kín mặt sà khiến cô không sao thở nổi.

Chương 49: Ngo ngoe muốn bay

Trăng sáng sao tỏ, gió thổi hiu hiu, xua tan hơi nóng oi ả của ban ngày, lúc này đây, mọi âm thanh đều bật tiếng. Đêm vô cùng tĩnh lặng.

Bên trái tâm cung thái hậu là một thiền viện yên tĩnh, được bao quanh bởi rừng trúc xanh tươi, gió thổi rừng trúc lao xao nghe như tiếng mưa thu đều đều, buồn bã. Ở gian chính của viện là bức họa Quan Âm Bồ Tát và linh vị của hoàng hậu Ngu Mạn Lăng ẩn hiện trong làn hương khói.

Thái hậu ngày ngày giam mình ở nơi đây, tay lần tràng hạt, miệng lầm nhảm tụng kinh. Người quản lý thiền viện là hai cung nữ lớn tuổi, một trái một phải ngồi bên cạnh thái hậu, chấp tay nhắm mắt, im lìm tiến vào cảnh giới siêu thoát.

Tối nay, thiền viện có thêm người mới, Nguyễn Nhược Nam tóc cao trọc, hai mắt nhìn thẳng vào bức họa Quan Âm, gương mặt xinh đẹp toát lên vẻ điềm tĩnh an nhiên, đoạn tuyệt mọi sự.

Đêm đã khuya, tĩnh tại lạ thường. Người đến nhẹ bước chân, nhưng người trong phòng đều nghe rõ. Thái hậu thoáng cau mày, nhưng nhận ra Lưu Huyền Thần, thái độ của bà lập tức dịu đi đôi chút.

Nguyễn Nhược Nam khấu đầu thi lễ trên bồ đoàn.

“Mẫu hậu, khí lạnh ban đêm dễ ngấm, thân thể người lại đang không được khỏe, nên sớm hồi cung nghỉ ngơi đi!” Lưu Huyền Thần tiến đến đỡ thái hậu đứng dậy, ân cần thăm hỏi.

Thái hậu nhìn Lưu Huyền Thần rồi quay sang nhìn Nguyễn Nhược Nam, biết hoàng thượng có chuyện muốn nói với phi tử của

mình, bà liền gật đầu, cúi lạy Quan Âm rồi chậm rãi quay về tẩm cung của mình.

“Hoàng thượng yên tâm, ai gia sẽ chăm sóc tốt cho Nguyễn thực nghi”. Lúc sắp rời đi, thái hậu nói khẽ với Lưu Huyền Thần. Lưu Huyền Thần mỉm cười, tiễn thái hậu một đoạn rồi quay lại thiền viện. Thái hậu thở dài, đương định quay về tẩm cung bà đột nhiên phát hiện có một bóng người bên gốc cây mộc cần gần đó.

“Vân thái y!” Cho dù hai mắt thái hậu đã hơi mờ, nhưng dáng người mảnh dẻ, bộ y bào rộng thùng thình kia không dễ nhầm lẫn với ai khác được.

“Hôm nay thái hậu có còn tức ngực không?” Từ ngày Ngu Mạn Lăng mất, thái hậu đau thương quá độ, tuy rằng sau đó đã nguôi ngoai phần nào nhưng trong người lại xuất hiện triệu chứng đau tức ngực bất thường. Vân Ánh Lục vừa mới kê đơn thuốc giảm đau cho thái hậu hôm qua nên chưa rõ công dụng của thuốc đã phát huy hay chưa.

Nhìn thấy Vân Ánh Lục, thái hậu lại nhớ tới những ngày bà vui mừng khắp khối vì sắp được bế bồng hoàng tôn trên tay, vậy mà không ngờ, hoàng hậu lại ra đi sớm như vậy. Tất cả mộng tưởng và hạnh phúc của bà đều theo Ngu Mạn Lăng rời khỏi thế gian này. Chỉ có ở Phật đường, bà mới lại tìm thấy cảm giác an bình khi đối diện với khuôn mặt phúc hậu của Quan Âm Bồ Tát. Vạn thái hậu run rẩy cầm tay Vân thái y, hai người chậm rãi đi về phía trước. Vạn thái hậu vốn rất thích Vân Ánh Lục, tuy lần trước vì chuyện hoàng hậu đột ngột qua đời mà nảy sinh hiểu lầm với cô, nhưng bà vẫn thực tâm cho rằng tiểu thái y này không chỉ giỏi giang y thuật mà nhân phẩm cũng khó ai bì kịp. Bất kể là phi tần hay cung nữ, cô đều đối xử bình đẳng với họ, đó là điều không ai không nhận thấy.

“Hôm nay ai gia đỡ đau nhiều rồi. Có phải khanh cho thêm thảo dược bổ khí vào canh thuốc không?” Vạn thái hậu ôn hòa hỏi han.

“Thái hậu biết sao?” Vân Ánh Lục ngược mắt ngạc nhiên, ánh trắng bâng bạc phủ xuống bờ vai mảnh dẻ của cô.

“Ừ, vì ai gia cảm thấy tinh thần khỏe khoắn hơn mọi khi. Vân thái y”, thái hậu dừng bước, ra hiệu cho đám cung nữ theo hầu lui cả ra, “ai gia biết mấy ngày nay khanh chịu rất nhiều oan khuất, vừa bị hiểu lầm lại bị đặt điều vu oan, nhưng khanh chẳng buồn chớp mắt, bỏ mọi thứ ngoài tai, chuyên tâm làm việc của mình, ai gia nhìn mà cũng không khỏi đau lòng. Nói thật, y thuật của Vân thái y cao minh diệu thủ như vậy, nếu cứ bị bào mòn ở hoàng cung này cũng là điều đáng tiếc. Ông trời ban cho khanh sở học mệnh mông hãn cũng có ý để khanh phổ độ cứu đời. Nhớ ngày trước, ai gia đã đích thân khâm định gọi Vân thái y vào cung, vậy nên nếu khi nào Vân thái y chán ngán cảnh cá chậu chim lồng, muốn quay về làm thực nữ lương dân, chỉ cần khanh đến báo ai gia một tiếng là được”.

Xuất cung là điều Vân Ánh Lục đã nghĩ đến từ rất lâu, mỗi khi ở thái y viện rảnh rỗi tới phát chán, hay gặp vị phi tần nào cố tình gây sự, cô đều muốn được xuất cung. Hậu cung thâm sâu như biển, nhưng dù sâu tới đâu, cô vẫn chẳng lấy đó làm hiếu kỳ, cô cũng không phải nữ hiệp trượng nghĩa suốt ngày quên mình giúp đời, lại càng không muốn gây thù chuốc oán với người khác. Xuất cung lúc này đồng nghĩa với việc rời xa ưu phiền, rời xa thị phi, rời xa nguy hiểm, chỉ có điều không hiểu vì sao trái tim cô lại chùng xuống như vậy?

Xuất cung, không chỉ không được làm việc cùng Tiểu Đức Tử công công, không được thưởng thức cảnh sắc tươi đẹp bốn mùa của ngự hoa viên, không được dõi theo Nguyễn phi một lòng hướng Phật ra sao, không còn cơ hội ngồi chung xe ngựa tiến cung với Đồ Tử Bân, mà ngay cả cơ hội được trông thấy cuốn sách Thần Nông bách thảo kinh cũng không còn. Và... Lưu hoàng thượng, cô sẽ không bao giờ được gặp lại nữa!

“Vân thái y, chuyện ấy không có gì phiền hà hết, ai gia chỉ cần thông báo một tiếng với thái y viện rồi sai phủ Nội vụ thu lại quan tịch của khanh là xong. Ai gia biết gia cảnh của khanh giàu có có nức vùng, khanh tiến cung làm thái y hoàn toàn là do ý riêng của ai gia chứ không màng gì đến vinh hoa phú quý. Hiện tại, tuổi khanh cũng không còn nhỏ, cũng đến lúc phải lấy chồng lập thất rồi, nếu cứ để khanh mòn mỏi ở thái y viện, không phải sẽ thật có lỗi sao? Năm nay, không hiểu sao tai ương dồn dập kéo đến, phong ba này chưa qua, sóng cả kia đã đến. Giờ điều ai gia sợ nhất là phải nhìn thấy bộ dạng hốt hải thông báo hung tin của đám thái giám công công. Vân thái y xuất cung cũng tốt, để bình an vô sự ở hậu cung này, vừa phải được hoàng thượng sủng ái, vừa phải biết khôn khéo ứng xử, thật hết sức mệt mỏi!” Vạn Thái hậu dịu dàng khuyên nhủ Vân Ánh Lục.

Giọng bà chân thành tha thiết nhưng lại ẩn chứa trong đó sự cảnh cáo sâu xa khiến Vân Ánh Lục không khỏi dăm chiêu suy nghĩ. Thái hậu là bậc trưởng bối tôn kính, những lời bà nói cũng là những kinh nghiệm đúc kết bao năm, đấy cũng chính là sự hàm ơn và bảo vệ mà bà ưu ái dành cho Vân Ánh Lục.

“Thái hậu, thần có việc gấp phải làm, khi nào xong việc, thần sẽ đến tiếp kiến người ở Vạn Thọ cung”. Vân Ánh Lục bình thản đáp, không vui sướng cũng chẳng lưu luyến, vẫn nhàn nhạt như từ trước đến giờ.

“Được rồi, không phải tiễn ta nữa, hoàng thượng ở Phật đường không thấy khanh sẽ rất sốt ruột đấy, mau quay về đi!” Vạn thái hậu buông tay cô ra.

Vân Ánh Lục mỉm cười không buồn giải thích. Do cô là người nắm rõ mọi chuyện của Nguyễn phi nên Lưu Hoàng thượng mới kéo cô tới để thăm hỏi Nguyễn Nhượng Nam mà thôi.

Nguyễn Nhượng Nam đã quyết định xuống tóc đi tu, suốt đời thờ phụng linh vị Mạn Lăng với vai trò là nghĩa nữ của hoàng hậu quá cố. Nguyễn thực nghi vẫn rất khôn ngoan, nước cờ này không chỉ

khiến thái hậu vô cùng hài lòng, mà địa vị của nàng ở hậu cung cũng tăng hơn những người khác một bậc, chỉ có điều, nàng phải trả giá bằng nửa đời cô đơn còn lại.

Vân Ánh Lục cung kính dõi theo Vạn thái hậu cho đến tận lúc khuất bóng rồi mới xoay người lại.

“Ái phi, nàng vẫn khẳng khẳng muốn thế này sao?” Lưu Huyền Thần cảm thấy chân như đeo đá, hần chậm chạp tiến lại gần Nguyễn Nhược Nam. Ánh nấn rạng ngời soi tỏ da đầu nhẵn thín cùng gương mặt xinh đẹp như hoa như ngọc của nàng. Một cô gái trẻ trung như vậy, tài hoa như vậy, chỉ cách hần một bước chân mà xa lạ như thế trước mặt là thiên sơn vạn thủy, là hai thế giới khác biệt.

Một tiếng “Ái phi” đã khiến Nguyễn Nhược Nam lòng lặng như nước không khỏi bồi hồi xúc động. Trái tim nàng sau nhiều hồi xao động, giờ đã nguội lạnh như tro. Từ hôm nàng dọn qua Phật đường này, hần mới ghé đến thăm nàng lần đầu. Đối với Nguyễn Nhược Nam mà nói, tất cả đã quá muộn rồi.

“Hoàng thượng, Nhược Nam vẫn luôn một lòng kính trọng hoàng hậu, nương nương đột ngột rời thế gian này thực khiến lòng thiếp bàng hoàng chấn động, chỉ mong được xuống hoàng tuyền bầu bạn cùng người. Hiềm một nỗi, hoàng hậu nằm xuống mà bên gối vẫn chưa có nhĩ tử sáng tối thấp hương nhang đèn, vì thế thần thiếp cam nguyện được làm nghĩa nữ của hoàng hậu, cả đời ăn chay thờ phụng trước linh đường. Nhược Nam thiếp đối với mọi việc tâm đã lạnh ý đã nguội, xin hoàng thượng thành toàn cho thiếp”.

Nguyễn Nhược Nam vừa oán hận vừa uất ức với vận mệnh của mình, mọi xúc cảm đã dần nguội lạnh trong lòng.

Lưu Huyền Thần lặng im thở dài, “Nếu trăm nhất quyết không thành toàn cho nàng, nàng có chịu quay đầu lại không?”

Nàng ấy không cần tự làm khổ mình như vậy. Dù hần không yêu nàng, nhưng để nàng cả đời hưởng thụ vinh hoa phú quý như các

phi tần khác thì vẫn có thể.

“Hoàng thượng, thần thiếp thân đã nhuộm bẩn, quay đầu chỉ là biên khổ mờ mịt, chi bằng một lòng hướng Phật để chuộc tội cho chính mình”.

Nguyễn Nhược Nam giờ đã chẳng cần giấu diếm gì nữa, nàng bình thản thốt ra hai từ “nhuộm bẩn”, như muốn chặn đường quay về của bản thân.

“Nàng vẫn oán hận trăm vì đã không thể bảo vệ nàng sao?” Lưu Huyền Thần khẽ hỏi.

Nguyễn Nhược Nam buồn bã lắc đầu, “Không hận không oán, đó chính là khổ mệnh mà thân thiếp phải chịu. Hoàng thượng trên vai là gánh nặng giang sơn xã tắc, làm sao quản nổi mọi việc trong cung? Thần thiếp được như thế này đã tốt lắm rồi”. Nói xong nàng lại khấu đầu lạy tạ ba lần trước Lưu Huyền Thần. “Hoàng thượng ghé thăm thần thiếp như vậy, thần thiếp... mãn nguyện lắm rồi. Từ nay về sau, xin người hãy bảo trọng long thể”.

Lưu Huyền Thần xúc động nhắm mắt, ai oán nói: “Thôi được, trăm tôn trọng quyết định của nàng. Trăm phong nàng làm công chúa An Nam, nghĩa nữ của Ngu hoàng hậu. Phụ thân nàng thanh liêm một đời, tạo phúc một phương, trăm đã bổ nhiệm ông ấy làm tri phủ Thông Châu. Đệ đệ của nàng sang năm ứng thí, nếu có thành tích tốt, trăm sẽ phá lệ chiếu cố. Như vậy, nàng đã cảm thấy an lòng chút nào chưa?”

Nguyễn Nhược Nam ngược đôi mắt nhòa lệ lên, thực không dám tin. Hoàng thượng đã biết rõ mục đích tiến cung của nàng sao? Mà thôi, mà thôi! Cũng chẳng cần quá để ý tới điều đó. Rốt cuộc nàng cũng làm cho gia tộc được vẻ vang, còn hạnh phúc cá nhân, âu chỉ là điều nhỏ nhặt không đáng kể tới.

“Hoàng thượng...” Nàng xúc động nói không nên lời, nửa phần cảm kích nửa phần ai oán.

“Cứ như vậy đi, Nhược Nam, trăm sẽ trao cho nàng sự bình yên mà nàng muốn, đừng quá hà khắc với chính mình như vậy”. Hấn thương hại nhìn nàng rồi ảm đạm xoay người rời khỏi.

Nguyễn Nhược Nam phủ phục rất lâu, nước mắt tươi ướt cả một góc sàn.

“Đi thôi!” Vừa rời khỏi thiền viện, Lưu Huyền Thần chìa tay ra với Vân Ánh Lục đã đứng chờ rất lâu ở bên ngoài. Thấy Vân Ánh Lục còn đang chần chừ một lúc, hấn kéo tay cô, xăm xăm đi về phía trước.

“Vân thái y, nếu trăm vứt bỏ tôn xưng hoàng thượng, chỉ là một nam nhân bình thường trong thiên hạ, liệu trăm có xứng không?” Chuyện Nguyễn Nhược Nam xuất gia là đòn đả kích lớn đến Lưu Huyền Thần, lòng tự tôn của hấn xem chừng cũng giảm sút không ít.

“Lấy ai làm vật tham chiếu đây?” Bị hấn níu chặt tay, Vân Ánh Lục có phần thiếu tự nhiên, rút tay lại. Hấn quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn cô.

“Nàng không thể an ủi trăm, nói trăm hoàn toàn xứng đáng được sao?”

Vân Ánh Lục uất ức chớp mắt mấy lượt. “Tôi không thích nói lời trái lương tâm”.

Lưu Huyền Thần nhúu chặt mày. “Nàng còn dám nói thế, nàng lừa trăm không ít lần đâu!”

“Tình huống đặc biệt phải xử lý đặc biệt”.

“Nói dối”. Lưu Huyền Thần mỉm cười thương yêu. “Hôm nay tâm tình trăm không tốt, nấu cháo cho trăm ăn đi”.

Vân Ánh Lục thở dài, hôm nay là ngày phùng ngũ, cô phải ở viện trực đêm. Bây giờ đêm nào cô trực ban, Lưu hoàng thượng đều chủ động chạy đến chờ cô nấu cháo làm bữa khuya cho hấn. Người của

thái y viện hết sức thức thối, mời vừa chập tối, từ tạp dịch cho tới bọn Tiểu Đúc Tử, một đám chạy nhanh hơn thỏ, chỉ còn lại hai người bọn họ trong khu viện yên tĩnh.

Vân Ánh Lục cũng không hé môi gì về chuyện này. Từ sau buổi tiễn đưa vợ chồng Ngu Mạn Lăng ra biên thùy, hắn không hề nhắc nhảm lại chuyện cũ mà giống như người ôm cây đọt thỏ, ánh mắt tha thiết, nhưng không lại gần.

Bản thân biết rõ mình cần phải có câu trả lời rõ ràng, nhưng khi đối diện với hắn cô lại cảm thấy vô cùng mông lung mờ mịt. Ngày lại ngày trôi qua, có chút mờ ám, có chút ấm áp, có chút bất lực, lại có chút mong mỏi mơ hồ. Cô lúc này đơn giản là đà điểu vùi đầu xuống cát bỏng, không nghĩ nữa, cũng không nhìn nữa.

Trước khi ghé đến Phật đường, Vân Ánh Lục đã nấu một nồi cháo đậu xanh bách hợp, đặt trong chậu đá cho nguội. Lưu Huyền Thần húp bát cháo trông rất ngon miệng, mọi buồn bực trong lòng cũng nhanh chóng tiêu tan.

Vân Ánh Lục không ăn uống gì, cô tháo mũ y quan xuống, tay chống cằm, ngồi trên bậc thang ngoài dược phòng, ngẩn ngơ ngắm nhìn mảnh trăng lưỡi liềm trên trời.

Lưu Huyền Thần ăn cháo xong cũng đi ra, ngồi trên bậc thang bên cạnh. Trong một khắc, hai người lặng im không ai nói với ai câu nào.

“Trẫm không phải kẻ vô tình”, Lưu Huyền Thần bên môi là nụ cười thường trực nhưng ánh mắt càng lúc càng thêm sâu thẳm, “Lớn lên trong gia tộc đế vương, từ nhỏ đã tận mắt trông thấy phi tần của tiên hoàng người lừa kẻ gạt, ý mạnh hiếp yếu khiến trái tim trẫm đã không còn dễ dàng xao động trước nữ nhân; ngay như cả anh em cha con cũng sẵn sàng lao đến cắn xé, nôi da xáo thịt, cốt nhục phân ly chỉ vì vương quyền hoàng vị, đó là điều không phải người bình thường nào cũng có thể thấu hiểu. Cũng nói thêm để nàng biết, mẫu thân Tề vương chính là hoàng hậu của tiên hoàng, năm Tề vương

mười sáu tuổi, bà ta đột ngột mắc bạo bệnh qua đời. Khi ấy, bà ta trông rất khủng khiếp, cả người không chút dị thường, duy chỉ có hai mắt trợn ngược, mặt mày méo mó như thể bị dọa đến mất mạng. Hoàng hậu vừa qua đời, khói lửa ở hậu cung nổi lên không ngớt. Hôm nay người này gây chuyện, ngày mai người kia âm ỉ, nhưng chỉ một thời gian sau, người thì phát điên, người thì bị giam trong lãnh cung, kết cục vô cùng bi thảm. Kết đó, mẫu hậu của trăm ngời lên vị trí Trung Cung, nhưng cũng chỉ hai năm sau, tiên hoàng đã đột ngột băng hà. Nàng cứ thử sống trong hoàn cảnh như vậy xem có chịu đựng nổi không? Dù có là tài nữ hay mỹ nữ, một khi đã bước vào cái lồng nguy nga này thì sớm muộn gì cũng biến thành trùng độc rắn rết mà thôi. Nàng nói xem, liệu trăm có nên trao trái tim cho bọn họ không?”

Vân Ánh Lục khẽ cắn môi bất lực. Quả đúng như lời thái hậu nói, cô không thích hợp với nơi này.

“Lưu hoàng thượng”. Cô trầm ngâm một lát rồi bình tĩnh nhìn sâu vào mắt Lưu Huyền Thần nói. “Hôm nay thái hậu đã đồng ý cho tôi xuất cung”.

Đôi mắt ngời sáng của Lưu Huyền Thần bỗng chốc lóe lên tia nhìn phần nộ. “Đây là ý chỉ của thái hậu hay là nguyện vọng của nàng?”

Vân Ánh Lục mặt mũi buông lơi. “Đều là...”

“Nàng còn dám nói sao? Hôm nay tâm tình trăm đã tệ lắm rồi, nàng còn dám nói với trăm là nàng muốn xuất cung?” Lưu Huyền Thần bóp chặt cằm cô, nặng nề nhấn mạnh từng chữ. “Đừng lấy thái hậu ra làm bia đỡ, hôm nay thái hậu cho nàng xuất cung, hôm sau trăm sẽ triệu nàng tiến cung với danh nghĩa nạp phi. Nàng có muốn như vậy không?”

“Lưu hoàng thượng, anh bình tĩnh đã nào, sao lại không biết phân biệt phải trái như thế chứ?” Cô đau tới mức mặt mày trắng bệch.

“Trẫm có thể bình tĩnh được sao? Rốt cuộc ai mới là người không biết phân biệt phải trái chứ? Nàng biến hậu cung của trẫm thành một mớ rối loạn rồi bỏ của chạy lấy người, trẫm có thể bỏ qua cho nàng sao? Nàng không muốn gặp trẫm nữa? Nàng... hóa ra nàng vô tình như vậy”. Lưu Huyền Thần phẫn nộ thu tay, điên cuồng thét lớn. “Vì trẫm làm nàng thấy uất ức hay vì trẫm không quan tâm tới nàng, bức ép nàng? Nàng muốn thế nào thì cứ nói ra đi!”

Vân Ánh Lục không ngờ Lưu Huyền Thần lại phản ứng dữ dội như vậy, nhất thời chân động không biết nên nói gì cho phải.

“Hôm nay Nguyễn phi xuống tóc xuất gia, trẫm vừa thương vừa giận, chỉ hận không thể phá nát hậu cung tắm tối như phần mộ, nhưng vì có nàng ở đây nên trẫm mới thấy được an ủi phần nào. Nếu nàng xuất cung”, Lưu Huyền Thần bất lực nhắm nghiền mắt, “trẫm không dám chắc hậu quả sẽ như thế nào, e là sẽ giận cá chém thớt, làm liên lụy đến nhiều người khác. Đừng nghĩ trẫm đang uy hiếp nàng, trẫm cũng chỉ là một người đàn ông bình thường với đủ các cung bậc hi vọng si chấp trong đời. Vân Ánh Lục, nàng thật sự không nhận ra tâm tư của trẫm sao?”

Vân Ánh Lục nhất thời hoảng sợ trước bộ dạng giương cung bạt kiếm của hắn, vội xuống nước giảng hòa. “Lưu hoàng thượng, tôi thừa nhận tôi có xao động trước lời giải bày của anh. Nhưng tôi sợ mình không thể hồi báo anh được. Lý trí và tình cảm không cho phép tôi phản bội lại người mà tôi đã chọn”. Làm người phải biết giới hạn, hạnh phúc không thể được vun trồng từ nỗi đau của người khác.

“Ngày mai nàng thành thân sao?” Lưu Huyền Thần nhìn cô với ánh mắt như xuyên như thấu.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy thì được rồi. Ngày nàng thành thân cũng là ngày nàng được phép xuất cung. Sau này, trừ phi nàng muốn ở lại cung, trẫm sẽ

không lấy bất kỳ lý do gì để ép nàng ở lại”. Lưu Huyền Thần không phải đại phu nhưng lại rất am hiểu việc đoán bệnh hốt thuốc.

“Lưu hoàng thượng...” Không hiểu sao cô lại xúc động muốn khóc.

“Đừng tỏ vẻ hối lỗi sớm như vậy, nàng cho rằng nàng sẽ có ngày được xuất cung sao?” Lưu Huyền Thần nhướn mày, trong khẩu khí cao ngạo có mấy phần giễu cợt.

Nước mắt còn chưa kịp rơi, Vân Ánh Lục đã bật cười trước vẻ dương dương tự đắc của hắn.

Gió đêm thổi bay tóc mai của Lưu Huyền Thần càng làm tăng vẻ anh dũng tuất dật hơn người của hắn. Trong khoảnh khắc đó, Vân Ánh Lục chợt nhận ra tâm can mình đang bốn bề dậy sóng.

“Lưu hoàng thượng, đôi lúc anh thật đáng ghét...” Cô không hề nhận ra giọng nói của mình lại dịu dàng đến vậy, không hề vương chút oán hận, căm ghét nào.

Hắn giữ chặt hai vai cô, kì lạ thay, hành động bạo ngược ấy lại khiến tâm trạng lo lắng của cô tối nay được thả lỏng phần nào.

“Trẫm cũng không mong người khác thích mình”. Hắn phá lên cười vui vẻ, ánh mắt ôn hòa tựa trăng thu khẽ khàng bao bọc lấy cô. Trái tim Vân Ánh Lục dịu dàng tan chảy.

Cuối chân trời, mảnh trăng lưỡi liềm chậm rãi chênh sang hướng tây, đêm dài, vô tận...

Chương 50: Số khám bệnh giá trên trời

Mới chớm hè mà trời đã kiệt nước, phía tây bắc thành Đông Dương đã bắt đầu có dấu hiệu hạn hán, mặt trời chói chang ngày ngày thiêu đốt, mực nước sông hồ thành dần dần cạn tro, cây cối bị nắng gió làm xơ xác cả đi.

Lưu Huyền Thần gần như mỗi ngày đều nhận được tin cấp báo về tình hình hạn hán từ các địa phương gửi về, hắn không ở điện Nghị Chính luận bàn triều chính thì lại giam mình cả ngày trong ngự thư phòng, cùng quan viên bộ Công, bộ Hộ bàn bạc phương án cứu hạn. Quốc khố được lệnh mở kho khẩn cấp, quan viên phụ trách cứu hạn cứ cách ngày lại đem ngân lượng và lương thực rời khỏi kinh thành đi đến các vùng có thiên tai.

Cũng đương lúc nước sôi lửa bỏng ấy, trong triều lại xảy ra hai vụ trọng án, chỉ trong vài ngày hai vị tướng quân đột nhiên thổ huyết không ngừng, ôm bụng gào thét vài ba canh giờ rồi khụy chân tắt thở. Hai vị tướng quân trước khi chết đều không có dấu hiệu ốm đau gì, triệu chứng phát bệnh cũng giống hệt nhau. Thành Đông Dương lại lan truyền tin đồn hai vị tướng gia trúng tà mà chết. Một truyền mười, mười truyền trăm, trong thành Đông Dương đâu đâu cũng thấy có người kể chuyện ma quái, càng kể càng nhiều dị bản. Lưu Huyền Thần đương nhiên không tin vào mấy chuyện nhảm nhí này, nhưng cũng không muốn lòng dân bị rối loạn bèn lệnh cho Đỗ Tử Bân điều tra vụ án. Đỗ Tử Bân vì việc điều tra phá án mà bận tới mức gần như ba lần đi qua nhà mà không vào[1]. Vân Ánh Lục đã rất lâu rồi chưa được gặp hắn.

[1] Tác giả nhái tích Đại Vũ trị thủy. Đại Vũ hay Hạ Vũ là vị vua đầu tiên của nhà Hạ, là người đã có công phát triển kỹ thuật trị thủy ở Trung Quốc. Trong suốt mười ba năm chống lũ, ông đi ngang qua nhà mình ba lần nhưng đều không bước vào. Lần đầu tiên đi ngang

qua, ông nghe nói vợ mình sắp sinh. Lần thứ hai đi ngang qua, con trai của Vũ đã có thể gọi tên cha. Lần thứ ba đi ngang qua, con trai của ông đã hơn mười tuổi. Mỗi lần như vậy, Vũ đều từ chối vào cửa vì rằng lũ lụt đã khiến vô số người sống lay lắt khổ sở khiến ông chưa thể nghỉ ngơi được.

Chuyện tình cảm vốn đã có dấu hiệu rạn nứt, nay lại thêm việc không thường xuyên gặp mặt khiến Vân Ánh Lục không khỏi hoang mang trong lòng.

Hôm nay là ngày phùng cửu, theo lệ cô hồi phủ nghỉ ngơi. Sáng sớm xuống lầu, không thấy Tần Luận tươi cười xuất hiện trong đình thái y viện, cô cũng không lấy làm kinh ngạc. Vân viên ngoại và Vân phu nhân thì liếc nhau đầy ngụ ý.

Những ngày phùng cửu trước, mặt trời còn chưa mọc, Tần Luận đã có mặt lại Vân phủ để đón Vân Ánh Lục tới hiệu thuốc chữa bệnh từ thiện.

Lúc dùng điểm tâm, Vân Ánh Lục sai Trúc Thanh đi gọi xa phu chuẩn bị xe khiến phu nhân không khỏi sừng sốt, “Ánh Lục, phụ thân đã đề cập đến chuyện từ hôn với Tần công tử, tuy cậu ấy không đồng ý, nhưng giờ con lại đích thân ghé tới hiệu thuốc, chuyện này xem ra không thích hợp đâu!”

“Mẫu thân, từ hôn là từ hôn, chữa bệnh từ thiện là chữa bệnh từ thiện, hai chuyện khác nhau, lần trước con còn hẹn tái khám cho bệnh nhân, giờ sao có thể nuốt lời?” Vân Ánh Lục buông đũa, lãnh đạm nói.

Trúc Thanh nghe tiểu thư bảo sẽ tới hiệu thuốc Tần thị thì nhanh nhẩu đi gọi xa phu rồi xách theo hòm thuốc, tùm tùm đứng chờ bên ngoài.

“Nhưng mà, nhưng mà... Tần công tử có đến đón con đâu!” Vân phu nhân thực không hiểu sao con gái lại cố chấp như thế, cố gắng thuyết phục cô lần nữa. “Con cũng phải nghĩ đến tâm trạng của Đổ

đại nhân chứ, nếu cậu ấy hiểu lầm con thì biết làm sao đây?” Hôn nhân đại sự không phải chuyện con con, đâu thể nào cứ thay đi đổi lại nhùng nhằng mãi được.

“Đây là công việc của con, Đỗ thượng thư sẽ không hiểu lầm đâu. Được rồi mà mẫu thân, con tới hiệu thuốc đây, dạo gần đây bệnh nhân cũng ít rồi, khoảng sau giờ Ngọ là có thể hồi phủ”.

“Ánh Lục...” Vân phu nhân đi theo ra phòng khách, Vân Ánh Lục ngoái đầu vẫy tay chào bà rồi cùng Trúc Thanh sóng vai ra cửa lớn.

“Lão gia, ông nói xem, con gái chúng ta có phải hơi ngốc không? Trong lòng con bé rốt cuộc là có ai chứ?” Vân phu nhân ai oán nhìn chồng.

Vân viên ngoại thở dài vuốt vuốt chòm râu bạc. “Trong lòng con bé chỉ có công việc thôi, không có ai đâu!” Vân viên ngoại bực bội vỗ bàn khiến bát đĩa nghiêng ngả loảng xoảng hết cả. “Tôi thấy nên cho nó xuất giá sớm thì hơn, để phu quân của nó quản thúc nó đi, tôi đây vô phương rồi”.

Ông sao sinh ra đứa con gái cuồng việc như vậy chứ? Theo luân thường đạo lý, con gái phải học tam tòng tứ đức, giúp chồng dạy con, chứ không phải xuất đầu lộ diện, tối mắt tối mũi vì công việc thế này.

“Trúc Thanh, chúng ta đi bộ một lúc đi!” Vừa rời khỏi Vân phủ, Vân Ánh Lục phấn chấn tinh thần vì gió sớm mát mẻ, lại thêm thời gian hãy còn sớm, nên đột nhiên nảy ý muốn đi dạo một lúc.

“Được ạ!” Trúc Thanh bỏ hòm thuốc vào xe rồi bảo xa phu đóng xe tới khu phố sầm uất phía trước chờ.

“Hôm nay không có cái tên dai như đĩa kia bám theo, thật là thoải mái”.

Cái tên dai như đĩa mà Trúc Thanh nhắc đến chính là đôi đao thị vệ Giang Dũng vẫn luôn theo sát Vân Ánh Lục không rời. Hôm nay

Vân Ánh Lục được nghỉ, hẳn cũng tự động cho phép mình quay về nghỉ ngơi. Trúc Thanh có lẽ vẫn đang hậm hực vì bị hẳn nặng mất nhiệm vụ đi theo chăm sóc tiểu thư của nàng, nên nhìn thế nào cũng vẫn thấy hẳn không vừa mắt.

Vân Ánh Lục tủm tỉm cười. “Em đừng nói Giang đại nhân như vậy, hẳn nghe được lại tức điên lên đấy. Làm thị vệ cho ta cũng đủ khiến hẳn uất ức lắm rồi”.

Trúc Thanh ngẩng đầu lên, chép miệng cự lại. “Hoàng thượng quý trọng tiểu thư như vậy, nể mặt hẳn lắm mới giao cho việc đấy, có gì mà uất ức chứ”.

“Em bảo hoàng thượng muốn bảo vệ ta sao?”

“Đương nhiên rồi, có quý trọng tiểu thư thì mới quan tâm tới tiểu thư như thế. Hoàng thượng bận rộn quốc gia triều chính đâu thể lúc nào cũng ở cạnh tiểu thư được, thế nên người mới sai thị vệ đi theo hộ tống tiểu thư thì mới thấy yên tâm phần nào. Tiểu thư con nhà khuê các vậy mà ngày ngày ngồi xe đi làm, thật khiến người khác phải lo lắng. Mỗi khi tiểu thư rời khỏi phủ, trái tim Trúc Thanh cũng khắc khoải không ít, đến khi tiểu thư hồi phủ mới dám thở phào nhẹ nhõm. Em nghĩ tâm trạng của hoàng thượng và Trúc Thanh nhất định giống nhau”.

Vân Ánh Lục không nhịn được, bật cười khanh khách.

Hai người vừa ngắm cảnh vừa trò chuyện, chẳng mấy chốc đã tới đầu đường. Hàng quán bắt đầu dọn hàng, tiếng cười nói lao xao càng khiến buổi sớm thêm rộn rã. Rau xanh và hoa quả vẫn còn vương sương móc, nhìn thật căng mọng thích mắt.

“Ý, đó là xe trâu sao?” Vân Ánh Lục ngạc nhiên kéo Trúc Thanh đi sát bên đường.

Một con trâu già cao lớn kéo một cỗ xe chậm chạp đi qua trước mắt hai chủ tớ, người trên xe đội khăn quăn đầu, tay phe phẩy quạt

lông, vẻ mặt ung dung chẳng khác nào thế ngoại tiên nhân.

“Tiểu thư chưa từng thấy sao?” Trúc Thanh mỉm cười, “Trong thành, ngoài xe ngựa còn có cả xe trâu. Xe trâu đi chậm nên ít người dùng, chỉ có tăng nhân đạo sĩ rảnh rỗi thời gian mới đi thôi. Xe ngựa đi nhanh nhưng lại làm vẩn gió bụi. Người an nhàn, thích sạch sẽ, sẽ ưa ngồi xe trâu hơn”.

“Thỉnh thoảng ngồi thì còn thấy thú vị chứ ngày nào cũng đi thế này thì sốt ruột chết mất”. Vân Ánh Lục vẫn chưa bỏ được cái tính tiết kiệm thời gian của mình.

“Bọn họ có bận tối mắt tối mũi như tiểu thư đâu, nhàn rồi vô sự, cả ngày chỉ cần nhắc xem nên làm gì để giết thời gian thôi. Tần công tử!” Trúc Thanh tức thì cười tươi như hoa nở.

Vân Ánh Lục xoay người lại, hôm nay Tần Luận mặc bộ áo bào đỏ tía trông rất có dáng ngọc thụ lâm phong. Hắn dịu dàng mỉm cười tiến lại gần hai người.

“Ánh Lục, sao lại đi sớm như vậy? Ta đương định tới phủ đón nàng, mới đi đến nửa đường thì gặp xa phu Vân phủ, nên đứng đây chờ nàng”.

“Mấy dụng cụ mà tôi nhờ anh đặt làm đã xong chưa?”

“Xong rồi, hiện đang cất trong hiệu thuốc, không biết có đúng ý nàng không nữa. Đã dùng điểm tâm chưa?” Tần Luận uể oải duỗi tay ra, trông thấy ngón tay thon dài của hắn trắng bệch lạ thường, gân xanh mạch máu nổi cả lên, Vân Ánh Lục nhíu mày nắm lấy kiểm tra. Bàn tay vẫn lạnh ngắt như lần trước. Thời tiết nóng bức như vậy, dù da thịt có mát lạnh thế nào thì cũng phải ra chút mồ hôi, đằng này hắn... Cô ngẩng đầu quan sát sắc mặt tái nhợt của Tần Luận, da trắng dị thường, thân thể hao gầy thấy rõ.

“Tần công tử, dạo gần đây anh có thấy trong người khó chịu ở đâu không?”

Thấy Vân Ánh Lục chân mạch cho mình, Tần Luận vội vã buông tay cô ra, cười ngượng ngập. “Ta khỏe, chỉ hơi gầy chút thôi. Được rồi, được rồi, đừng coi ta là người bệnh nữa, bệnh nhân thực sự đang chờ nàng đó!”

“À...” Vân Ánh Lục chăm chú quan sát hắn.

Tần Luận né tránh ánh mắt của Vân Ánh Lục, vội vàng vén màn giúp cô lên xe. Trên đường, người đã dần đông hơn, xe ngựa lóc cóc thả nước kiệu.

Hiệu thuốc mới vừa mở cửa, tiểu nhị còn đang vẩy nước tránh bụi, nhưng người phụ nữ trung niên lần trước có khối u trong tử cung chờ đã lâu.

Vân Ánh Lục nhìn quanh, phát hiện bên trong tiệm thuốc không có người xếp hàng như mọi khi bèn đưa mắt dò hỏi Tần Luận. “Hôm qua anh không bán số sao?”

Tần Luận thờ ơ trả lời. “Từ khi nàng tới hiệu thuốc chữa bệnh, ngày hôm qua là ngày ta kiếm được nhiều nhất. Hai mươi số đã được một người mua đứt với giá một vạn lạng bạc”.

“Nhà người đó nhiều bệnh nhân như vậy sao?” Vân Ánh Lục trợn mắt kinh hãi. Một vạn lượng bạc cho hai mươi số, vị chi mỗi số là năm trăm lượng. Ôi trời ơi, nếu đổi ra nhân dân tệ thì là bao nhiêu?

“Ta cũng không rõ lắm. Người đó mua số rồi, một lúc nữa tất sẽ tới, đến lúc đó sẽ biết”.

Vân Ánh Lục gật đầu đi vào phòng, ngạc nhiên nhìn đám dụng cụ trên bàn. Tần Luận hành sự thực khiến người ta yên tâm, tuy rằng không thể so với dụng cụ y tế hiện đại của thế kỷ hai mươi mốt, nhưng cũng đạt tám chín phần yêu cầu, chỉ có điều hơi to một chút.

Không có cồn để khử trùng, cô dùng rượu mạnh ngâm dụng cụ, rồi rửa tay thật sạch. Tần Luận vì không muốn người bệnh xấu hổ

nên không đứng sau màn hồ trợ như mọi khi. Vân Ánh Lục đành chỉ định cho Trúc Thanh đứng bên làm trợ thủ.

Mấy lần trước, Trúc Thanh chỉ đứng ngoài gọi số lấy thuốc chứ chưa từng tận mắt trông thấy tiểu thư khám chữa bệnh ra sao. Nàng càng nhìn càng cảm thấy đây không phải tiểu thư mà là một người hoàn toàn xa lạ.

Vân Ánh Lục ôn hòa trấn an bệnh nhân để cơ thể được thả lỏng rồi đỡ bà nằm xuống giường bệnh. Thuốc đã uống hơn mười ngày, chứng viêm đỡ hơn rất nhiều. Cô dùng kẹp mở vết mổ rộng tử cung cho đến khi thấy rõ khối u cỡ ngón tay út bên trong, rồi dùng dao mổ rạch một ít ma phỉ tán xung quanh, tiếp đến là rút ngân châm ra. Hôm nay cô dự định sẽ dùng phương pháp Đông Tây y kết hợp.

Ma phỉ tán nhanh chóng phát huy tác dụng, vừa thấy bệnh nhân mê man, Vân Ánh Lục liền cầm kẹp và kéo đưa vào bên trong hạ thể cắt bỏ khối u, động tác nhanh gọn của cô khiến Trúc Thanh đứng bên chỉ biết trợn mắt cứng lưỡi, ú ớ không thành tiếng. Tiếp đến, Vân Ánh Lục xử lý sạch phần máu đông ở thành tử cung. Đề phòng việc không làm sạch máu đông sẽ dẫn đến nhiễm trùng, cô còn châm cứu vào một số huyệt vị cho tới khi tử cung chảy ra dịch đỏ, cô mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cô xoay người, nhờ ‘y tá’ giúp lau mồ hôi trên trán, nhưng Trúc Thanh lại đang ngây ngốc đờ đẫn nhìn cô. “Lau mồ hôi!” Vân Ánh Lục nói gọn.

“Vâng!” Trúc Thanh giơ khăn lên lau, vừa thấy vết máu dính trên tay tiểu thư, nàng đã dậm buồn nôn, xoay người chạy ra chỗ góc tường khuất, nôn thốc tháo không ngừng.

Vân Ánh Lục chưng hửng nhún vai. Cô lau rửa sạch dụng cụ rồi rửa tay, thay y phục. Khi bệnh nhân bắt đầu tỉnh lại, Vân Ánh Lục mới gọi người nhà vào, kê vài đơn thuốc bổ trợ khí huyết, đồng thời không quên dặn dò nếu thấy có bất kì dấu hiệu biến chứng nào phải

gọi cô đến ngay. Bệnh nhân yên lành rời khỏi phòng khám, lúc này cô mới thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện đám tiểu nhị trong hiệu thuốc và ngay cả Trúc Thanh vừa mới nôn xong đều đứng im không nhúc nhích, miệng há hốc nhìn cô gái cao gầy uyển chuyển bước vào.

Vân Ánh Lục cũng sửng sốt không kém.

Kì Sơ Thính!

Cô ta chính là người bỏ một vạn lạng bạc để mua số khám bệnh?

Vân Ánh Lục kinh ngạc quên cả chớp mắt.

Chương 51: Hai cảnh hồng hạnh vượt tường

“Kì đại nhân, cô có chỗ không được khỏe sao?”

Vân Ánh Lục dẫn Kì Sơ Thính đi vào phòng, tiếng bàn luận rì rào bên ngoài lọt cả vào theo. Kì Sơ Thính nhún vai, ánh mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ “xinh đẹp không phải lỗi của ta”. Quả thật mỹ nữ mà lại có tài, trăm năm khó gặp, hẳn sẽ khiến người người chú ý.

Vân Ánh Lục lại thở dài đánh sụt, không rõ bỗng lộc mỗi năm của Kì tả thừa tướng và Kì nữ quan là bao nhiêu mà cô ta sẵn sàng rút một vạn lượng bạc ra chỉ để đến đây gặp cô. Hào phóng gì chứ, phải là lãng phí mới đúng. Bọn họ không sợ miệng ăn núi lở, sau này phải uống gió Tây Bắc sao?

Nhưng ngược lại Tần Luận lại hơi to, khó trách hôm nay tâm tình vui vẻ ít nhiều.

Kì Sơ Thính kiều mị ngẩng đầu đón ánh mắt dò hỏi của Vân Ánh Lục.

“Bản quan khỏe khoắn vô cùng, vả lại cũng là bậc quốc sắc thiên hương nên chẳng cần dùng đến mấy thứ thuốc nhuận sắc dưỡng nhan của cô. Hôm nay bản quan đến đây là muốn ủng hộ Vân thái y thôi”.

Vân Ánh Lục len lén bĩu môi. Nghe mấy lời đường mật này, sao cô cứ liên tưởng đến mấy trò quảng cáo bịp bợm ngoài đường thế không biết, lại còn ủng hộ với chả hộ.

“Bản quan kỳ thật cũng có chút tâm bệnh nên muốn tìm Vân thái y xin mấy lời khuyên”. Trông thấy vẻ mặt nhăn nhó của Vân Ánh Lục, Kì Sơ Thính vội đảo giọng nói thêm.

“Tôi là bác sĩ phụ khoa chứ không phải bác sĩ tâm lý. Xem ra tôi không giúp được gì cho Kì đại nhân rồi”. Ngữ điệu của Vân Ánh

Lục có chút miễn cưỡng.

Kì Sơ Thính không hề để ý đến, tự mình vén tay áo. “Vân thái y nhất định có thể, nàng bắt mạch cho bản quan đi đã”.

“Cô vẫn muốn tôi bắt mạch sao?” Vân Ánh Lục mặt không chút biểu cảm gì, hỏi.

“Đây là vinh hạnh của bản quan”. Giọng điệu Kì Sơ Thính vẫn cộc nhả như cũ. Vân Ánh Lục cười khẽ, cầm lấy tay nàng ta bắt mạch.

Kì Sơ Thính ung dung quan sát Vân Ánh Lục, giống như không thèm để ý tới kết quả chẩn đoán mà cốt chỉ để thưởng thức vẻ mặt chuyên chú của cô.

“Từ hôm từ biệt ở thư khố bản quan càng nghĩ càng thêm bất an, áy náy mãi không thôi. Bản quan sợ Vân thái y vì chuyện hiểu nhầm đó mà sinh xa cách thêm, nếu vậy bản quan biết làm thế nào?”

Vân Ánh Lục nhướng mắt, tại sao Kì Sơ Thính lại khoa trương như vậy? Hai người họ không phải thân thích cũng chẳng phải bằng hữu, việc gì phải thể hiện thế chứ?

“Bản quan càng nghĩ càng thấy nên tìm cơ hội làm lành với Vân thái y. Cô xem, bốn bề im ắng chẳng phải là cơ hội hiếm có để thổ lộ tiếng lòng với cô sao, khúc mắc giữa chúng ta có gì mà không cởi bỏ được?”

Thật sự là càng lúc càng ghê tởm. Cái gì mà im ắng chứ, hiệu thuốc Tân thị mở ngay khu phố xá sầm uất, xe ngựa rầm rập ngày đêm phát nhức cả đầu. Lại còn thổ lộ tiếng lòng nữa sao? Vừa nghe mấy chữ này da gà gai ốc rơi rụng khắp nhà, quét còn chưa hết ấy chứ. Vân Ánh Lục thầm nghĩ.

“Kì đại nhân, cô suy nghĩ nhiều quá. Hôm đó tôi đã nói với cô rồi, cái nhìn của tôi đối với Kì đại nhân hoàn toàn không có gì thay đổi”. Vân Ánh Lục thu tay lại, lấy giấy kê đơn thuốc.

“Vân thái y, nàng phát hiện ra bản quan có chỗ nào không khỏe sao?” Kì Sơ Thính tò mò nhìn Vân Ánh Lục kê đơn thuốc.

“Ngoại trừ việc đột biến gien ra, cô chẳng có gì là không khỏe cả”. Vân Ánh Lục đưa bút nhanh hơn. Nếu Tần Luận thích tiền thì hôm nay cô sẽ để anh ta kiếm đủ. Đông trùng hạ thảo, linh chi, lộc nhung... Tất cả các loại dược liệu thượng hạng có thể nghĩ ra cô đều kê hết, hơn nữa lại với số lượng cũng không ít.

“Kì đại nhân, cô mang số thuốc này về, mỗi ngày sắc lấy nước uống, có thể giữ mãi vẻ thanh tân, kéo dài tuổi thọ”. Cô nghiêm nghị đưa đơn thuốc cho Kì Sơ Thính.

Kì Sơ Thính nét mặt không hề biến chuyển, cười mỉm chỉ nói. “Bản quan nhất định sẽ theo lời dặn của Vân thái y, sống trăm năm ngàn năm nữa”. Nàng ta nghiêng đầu, chúm chím nói tiếp. “Hôm nay phiên Vân thái y như vậy, có thể cho bản quan một cơ hội cảm tạ không? Chúng ta cùng ra ngoài ăn một bữa cơm nhé?”

Vân Ánh Lục lắc đầu lấy có thoái thác. “Tần công tử đã chuẩn bị cơm trưa rồi, tôi không thể để anh ấy thất vọng”.

“Để bản quan nói qua một tiếng với Tần công tử, bằng không, Tần công tử đi cùng cũng được, đông người càng thêm vui mà!” Nói xong, Kì Sơ Thính quay đầu nhìn ra ngoài, “Tần công tử, mời công tử vào đây một chút”.

Nàng ta đưa đơn thuốc cho Tần Luận trước. “Cái này lát nữa phiên công tử bảo tiểu nhị gói lại, giao cho xa phu Kì phủ. Tần công tử, trưa nay có thể vui lòng cùng bản quan và Vân thái y dùng bữa cơm không?”

Tần Luận nhìn Vân Ánh Lục, Vân Ánh Lục ra sức nháy mắt ra hiệu từ chối với hắn. Hắn trầm ngâm một lúc rồi gật đầu. “Vậy Tần mỗ cung kính không bằng tuân lệnh”.

“Vân thái y, bây giờ nàng hết cách chối từ rồi nhé!” Kì Sơ Thính vui vẻ mỉm cười. Vân Ánh Lục trừng mắt nhìn Tần Luận, thật sự là thiếu ăn ý mà.

Đến giờ trưa, ba người không ngồi xe ngựa mà đi bộ loanh quanh trên phố. Trong khu vực này, các tiệm cơm nổi danh san sát nhau nhưng Kì Sơ Thính lại quá kỹ tính, hết chê nhà này bàn ghế thô tục lại đến ghét nhà kia phòng ốc không được mát mẻ, không chê đông khách thì lại chê vắng vẻ. Ba người đi một hồi lâu mà vẫn chưa tìm được quán ăn nào hợp ý.

Ăn một bữa cơm phiền phức như vậy sao, Vân Ánh Lục chỉ muốn xoay người bỏ chạy, mặc cho Trúc Thanh mãi mắt trông ngóng ở hiệu thuốc!

Rốt cuộc cũng có tiệm cơm lọt vào mắt xanh của Kì Sơ Thính.

Quán ăn này nếu không treo biển ắt người ngoài e sẽ nghĩ đây là lâm viên tư gia nào đó. Nó không phải dạng phòng lớn bày đầy bàn ghế, mà là từng gian phòng trang nhã trong khoảng sân lớn. Thời tiết nóng bức khiến trăm hoa tàn úa, nhưng trong khu vườn này lại có hơn mười gốc anh đào núi nở rộ, màu hoa quyến rũ, hương thơm tỏa ngát, thật mê lòng người.

Ba người cùng ngồi đối diện, Vân Ánh Lục không nói gì, chỉ mãi mê ngắm đào, vẻ mặt vô cùng thích thú.

“Vân thái y, đi một đoạn đường xa như vậy, cũng không uống công chứ?” Kì Sơ Thính trêu đùa. Đường như nàng ta là khách quen ở đây, không những họ được bố trí phòng đẹp nhất lại còn được đích thân chủ quán nghênh tiếp.

Kì Sơ Thính thành thạo gọi món, sau đó đảo mắt nhìn về phía Tần Luận. “Tần công tử có muốn gọi món gì không?”

Tần Luận ai oán nhìn nàng ta rồi rụt rè gọi món. “Đem... cho ta một đĩa gan lợn!”

“Xào hay luộc ạ?” Ông chủ nhiệt tình hỏi.

Tần Luận cup mắt. “Không cần chế biến phiền phức, bung lên đĩa gan sống là được”.

Vân Ánh Lục nghe mà rợn cả tóc gáy. “Nội tạng lợn chứa nhiều vi khuẩn gây bệnh, anh nên dùng thức ăn đã được nấu chín”.

Tần Luận cười ôn hòa xoa dịu. “Không cần, ăn sống hương vị càng thêm đậm đà”.

Ông chủ là người từng trải, khách cổ quái dạng nào mà chưa từng gặp. Chỉ cần khách muốn, ông ta nhất định sẽ đáp ứng. Dù có là bánh bao nhân thịt người cũng không phải chờ lâu.

“Các vị khách quan uống trước chén trà, đồ ăn sẽ được đem tới ngay”. Ông chủ nhanh nhẩu đáp rồi xoay người rời khỏi.

Vân Ánh Lục quan sát Tần Luận vài bận rồi quay lại tiếp tục ngắm đào. Thứ cây này cũng thật kì quái, không có lấy nửa chiếc lá mà đầu cành lại trĩu trĩu những hoa. Trong sân cũng có trồng mấy cây dương liễu, nhưng do đã lâu không có hạt mưa, tất cả đều tiêu điều ảm đạm.

“Vân thái y, chỉ uống rượu ăn cơm suông thế này thì chẳng có gì thú vị cả, hôm nay chúng ta chơi trò gì đi!” Kì Sơ Thính ngồi chưa nóng chỗ đã lại đưa ra chủ ý.

“Chơi trò gì?” Nhắc tới trò chơi, đầu óc Vân Ánh Lục có chút chao đảo.

Ở thời này chẳng có hạng mục giải trí nào thú vị cả. Hết đổ từ lại đối thơ, không thì cũng mã cầu, bắn tên, chọi gà, đấu dế. Mà mấy thứ đó, Vân Ánh Lục tuyệt nhiên chẳng thấy hứng thú.

“Chúng ta chơi tửu lệnh đi. Ai không đối được sẽ phạt rượu, có được không?”

Biết ngay mà! Vân Ánh Lục nuốt nước bọt đánh ực. “Có thể đổi trò nào khác không?” Trò tửu lệnh này chẳng khác nào làm thơ viết từ cả, không phải nài ta muốn ép cô lòi dốt ra chứ?

Kì Sơ Thính lắc đầu làm nũng. “Không, không! Chơi trò này đi, cao nhã lắm đấy”.

Tửu lệnh là một dạng trợ hứng đặc biệt của cô nhân. Trên bàn rượu, tửu lệnh cũng oai như quân lệnh vậy, không luận tôn ti chỉ theo lệnh chủ cái, làm trái ắt sẽ bị phạt rượu. Tóm lại, mục đích quan trọng của tửu lệnh là tạo không khí tao nhã mà sôi động khi uống rượu.

Vân Ánh Lục gương gạo liếc nhìn Tần Luận dò ý. Hai mắt hần sáng rõ, e rằng không nhờ giải vây được rồi. “Kì đại nhân, tôi chỉ là tục nhân, không thể làm mấy chuyện văn hoa này đâu”.

“Không kể chuyện danh thơm thơ phú của cô nức tiếng thành Đông Dương mà hôm ở ngự hoa viên, bản quan đã tận mắt trông thấy Vân thái y xuất khẩu thành thơ. Cô đừng từ khước nữa. Nào! Chúng ta cùng chơi tửu lệnh đi, nhưng mà ba người chơi có vẻ hơi buồn nhỉ, để bản quan gọi thêm một người nữa”. Kì Sơ Thính xoay người, hướng mắt ra ngoài tìm kiếm.

Vân Ánh Lục và Tần Luận liếc nhau, không cần nói cũng ngầm hiểu, bữa cơm này, Kì đại nhân không phải nhất thời cao hứng thiết đãi mà là có dự tính từ trước.

“Hắn phải đến rồi chứ, đã hẹn gặp mặt ở đây mà!” Kì Sơ Thính trông ngóng mấy bận vẫn chưa thấy bóng dáng người quen của mình, bất giác than thầm.

Ông chủ sai đám tiểu nhị bung lên đĩa to đĩa nhỏ, rượu thịt đủ cả, ngoài ra còn có đĩa gan sống mà Tần Luận yêu cầu.

Vân Ánh Lục hết nhìn lên lại ngó xuống đĩa gan lợn vẫn còn dính máu kia, cổ họng gai gai, đành phải quay đầu sang chỗ khác, cố nén

cảm giác nôn. Cô và Tần Luận đã dùng bữa với nhau mấy bận, trước kia anh ta luôn tao nhã ngay cả trong cách ăn uống, tuyệt đối không phải là người thích mấy thứ tanh tưởi như vậy. Cô cũng không kiêng kị gì chuyện ăn đồ sống vì trước đây cũng từng thử sashimi, nhưng ăn nội tạng sống thì chỉ có động vật máu lạnh mới nuốt nổi. Không thể tưởng tượng được Tần Luận anh tuấn nho nhã mà lại có bản năng thú vật như vậy.

Kì Sơ Thính chẳng buồn liếc mắt đến đĩa gan sống của Tần Luận.

“Kì đại nhân, vị bằng hữu của ngài là khuê nữ nhà ai?” Ba người ngồi đợi một hồi, trông thấy vẻ mặt Kì Sơ Thính có chút không vui, Tần Luận vội tìm lời để nói.

Kì Sơ Thính bật cười, “Bằng hữu của bản quan chẳng lẽ nhất định phải là khuê nữ sao?” Nàng ta nhìn Vân Ánh Lục, nói tiếp, “Bản quan vốn thường kết giao với một số văn nhân nhã sĩ, tài tử thư sinh. Vị bằng hữu này, Vân thái y rất quen mặt đó. À, hân tới rồi. Đồ đại nhân, ngài khiến bản quan phải chờ hơi lâu đấy!”

Kì Sơ Thính đứng dậy hào hứng chào đón. Đồ Tử Bân nhể nhại mồ hôi, theo chân tiểu nhị bước vào.

“Thật xin lỗi, Kì đại nhân, không phải bản quan cố ý tới muộn mà do tiệm ăn này quá khuất nẻo khó tìm”. Đồ Tử Bân gật đầu chào Kì Sơ Thính, vốn đang định quay sang chào hỏi hai người bằng hữu ngồi cùng bàn, nhưng nụ cười còn chưa thành hình thì đã đông cứng lại.

“Ánh Lục, sao nàng lại ở đây?” Đồ Tử Bân khó giấu nổi kinh ngạc, buột miệng hỏi. Lại còn ngồi sánh vai cùng Tần công tử nữa chứ. Nổi nhục vì bị lừa dối khiến đôi mày của Đồ Tử Bân nhíu chặt lại thành một dải.

“Vì sao ta không thể ở đây?” Chàng ta bận rộn tới độ không dành nổi một khắc để gặp cô thế mà lại dư dả thời gian hẹn hò người

khác, lại còn hện ở nơi kín đáo, vắng vẻ này nữa chứ. Khuôn mặt Vân Ánh Lục sa sầm như bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh.

Tần Luận mỉm cười gật đầu chào. Kì Sơ Thính hết nhìn Vân Ánh Lục lại quay sang nhìn Đỗ Tử Bân, hưng phấn chờ xem trò hay diễn ra.

“Ngài ngồi xuống đi, việc gì mà phải mắt to trừng mắt bé như thế, đồ ăn đã đưa lên lâu rồi”. Kì Sơ Thính cười lớn rồi quay sang Đỗ Tử Bân nhã nhặn đưa tay ra mời, giọng điệu khoáng đạt như thể tri kỉ lâu năm.

Đỗ Tử Bân ngồi xuống bên Kì Sơ Thính, vừa hay vị trí này lại đối diện với Vân Ánh Lục, hắn nhìn xoáy vào nàng với ánh mắt vô cùng giận dữ, nếu không vì Kì Sơ Thính ở đây, hắn đã sớm nhảy đến chất vấn nàng, vì sao lại “dầu lìa ngó ý còn vương tơ lòng” với Tần công tử? Đùa bỡn hai người đàn ông trong lòng bàn tay thú vị lắm sao?

Vân Ánh Lục cũng không cam chịu yếu thế, quay sang chọi mắt với Đỗ Tử Bân, trong lòng vừa thất vọng vừa bi thương. Ái tình sao lại rắc rối phức tạp như vậy? Trước kia đối với hạng cận bã như Đường Giai, dù hắn có tệ hại thế nào, cô cũng chẳng để tâm. Nhưng Đỗ Tử Bân không phải thông thư đạt lễ, trọng tình thủ tín hay sao? Một lòng một dạ yêu Vân Ánh Lục cô bao năm như vậy, lẽ nào vì Kì Sơ Thính thành tâm hướng Phật mà không xem cô ta là nữ nhân? Được lắm, chàng ta dù bận trăm công nghìn việc vẫn có thể uống rượu ngâm thơ cùng Kì Sơ Thính, nhưng lại chẳng buồn hện gặp cô lấy một lần. Bên nặng bên nhẹ, có cần phải đặt lên cân tiêu ly mà đong đếm không?

Hai người đều có suy nghĩ riêng nên gương mặt khó tránh hiện lên vẻ quyết tranh hơn thua, gườm gườm nhìn nhau.

“Ánh Lục, lần trước nàng uống một chút rượu đã say mềm, hôm nay đừng uống nữa”. Tần Luận nhắc lấy bầu rượu rót liền ba chén

rượu, khi đến lượt Vân Ánh Lục, hẩn chần chờ một chút rồi dịu dàng bảo.

Vân Ánh Lục máy móc gật đầu, thăm cầu cho bữa cơm này chóng xong, không nên chiếm lấy quỹ thời gian quý báu của Đồ đại nhân.

Kì Sơ Thính vội ngăn lại. “Không được, không được! Chơi tửu lệnh sao có thể không uống rượu được? À, Tần công tử, sao huynh lại đặc biệt chăm sóc Vân thái y vậy?”

Tần Luận âu yếm nhìn Vân Ánh Lục, trả lời. “Kì đại nhân không biết đấy thôi, Ánh Lục chính là vị hôn thê của Tần mỗ”.

Đồ Tử Bân lập tức sầm mặt, ánh mắt như tia lửa thiếu chút nữa bắn thủng người Vân Ánh Lục. Kì Sơ Thính chớp chớp đôi mắt phượng xinh đẹp, chỉ vào Tần Luận và Vân Ánh Lục, hào hứng thốt lên. “Trời ơi, thế gian này lại nhỏ như vậy sao? Vân thái y là hàng xóm cách vách của Đồ đại nhân, là vị hôn thê của Tần công tử và cũng là đồng liêu của bản quan. Vân thái y xem, cô chính là sợi dây kết nối giữa ba người chúng ta đấy, hôm nay bản quan nhất định phải kính nàng một ly”.

“Nàng ấy không uống thì thôi. Kì đại nhân, chúng ta uống. Cạn chén, bản quan kính ngài”.

Đồ Tử Bân khẩu khí nặng nề, bưng chén chúc rượu Kì Sơ Thính.

Vân Ánh Lục vì lễ tiết nên đành nén tức giận.

“Nếu đã thế thì nàng ấy phải nhấp môi rồi”. Tần Luận rót cho Vân Ánh Lục một chút rượu rồi gấp mấy đĩa thức ăn vào bát cô, “Trước khi uống phải ăn lót dạ thì mới không dễ say”.

Vân Ánh Lục miễn cưỡng cầm chén rượu lên. Đồ Tử Bân nhìn cảnh Tần Luận và Vân Ánh Lục chăm sóc nhau, cơn giận bốc lên tới đầu, vẻ mặt sừng sững như thể nhắc tới nỗi nhục hồng hạnh vượt tường, liên tiếp uống liền ba chén rượu đầy, gương mặt anh tuấn thoáng chốc đỏ bừng vì hơi rượu và cơn giận. Kì Sơ Thính ngồi bên,

dịu dàng, tao nhã như một thiên kim tiểu thư nhưng lời nói cử chỉ lại trác táng, chơi bời lạ thường.

Một lúc sau, cô ta lại ồn ào đòi chơi tửu lệnh. Đỗ Tử Bân vẫn đang con tức giận nhưng vì khách khí nên cũng gật đầu đồng ý.

Kì Sơ Thính cầm thìa đặt xuống bàn, xoay mạnh một vòng, cán thìa chỉ vào ai, người đó sẽ nhận lệnh.

“Tôi bỏ cuộc”. Vân Ánh Lục lạnh mặt tuyên bố không tham gia.

“Không sao, nàng cứ chơi đi, rượu để ta uống”. Tần Luận sợ không khí thêm phần căng thẳng, vội quay sang đỡ dành. Đỗ Tử Bân nhếch môi cười lạnh lùng.

“Đều là người đọc sách thánh hiền, thế nên hôm nay chúng ta sẽ chơi tửu lệnh về nhân vật lịch sử, để bản quan bắt đầu trước”. Kì Sơ Thính liếc ánh mắt tà mị quanh một vòng rồi hắng giọng nói: “Ngôn tự là thơ, ngôn tư là từ. Đông Pha ngồi bên bàn đọc sách, không biết ông ấy muốn làm thơ hay viết từ”.

Trong câu lệnh này có hai từ đồng âm là thi và từ[1], ngoài ra còn nhắc đến thi nhân Tô Đông Pha nổi tiếng. Câu mở đầu phối cùng câu kết, thực là khéo léo.

[1] Trong Hán ngữ, thơ đọc là “shi”, còn từ khúc đọc là “si”, được tính là từ đồng âm khác nghĩa.

Nói xong, Kì Sơ Thính nhắc tay cầm thìa, xoay mấy vòng, cán thìa hướng về Đỗ Tử Bân. Hắn tiếp luôn một tràng: “Bệnh tri là ngo, nhật tri là trí[2]. Lưu Bị nghe sấm làm roi dũa, không biết ông ấy ngu ngo hay đa trí”.

[2] Từ bệnh (病) ghép với từ tri (知: biết) thành từ si (痴: ngốc)→, từ nhật (日: ngày) ghép với từ tri (知) thành từ trí (智: thông minh).

“Hay, hay lắm! Đây quả là cảnh ẩm rượu luận anh hùng trong Tam quốc, Đồ đại nhân thật sự là người thông kim bát cổ”. Kì Sơ Thính không ngại lời khen ngợi.

“Đâu có, đâu có! Tửu lệnh của Kì đại nhân mới thật là hay”. Đỗ Tử Bản khiêm tốn trả lời.

Vân Ánh Lục bữu môi, cầm cúi dùng bữa để khỏi trông thấy đôi tài tử tài nữ kia người tung kẻ hứng khen nhau chẳng dứt, thực là muốn ói. Ngoại trừ đĩa gan lợn sống, Tần Luận hầu như không đụng đến những món khác. Hắn sai tiểu nhị đem đến một đôi đĩa mới để gấp thức ăn cho Vân Ánh Lục, không quên hỏi cô có hợp với những món ăn trên bàn không. Diện mạo anh tuấn phong nhã, động tác ôn nhu tinh tế, vẻ mặt thâm tình chân thành của hắn khiến Đỗ Tử Bản nhìn mà giận ngút đầu.

Thìa lại xoay, lần này đến lượt Tần Luận. Hắn mỉm cười, thông thả đọc lệnh: “Thủy đậu là rượu, mộc mao là liêu. Lí Bạch ngồi bên sông hóng gió, không biết ông ấy thưởng rượu hay ngắm liêu”[3].

[3] Từ thủy (nước: 水) ghép với từ đậu (酉) thành từ tửu (rượu: 酒), từ mộc (cây: 木) ghép với từ mao (卯) thành từ liêu (cây liêu: 柳).

Lời vừa dứt, Kì Sơ Thính khen ngợi không ngớt, ngay cả Đỗ Tử Bản cũng không khỏi nhìn Tần Luận với ánh mắt vài phần kính nể. Không thể ngờ một thương nhân lõi đời mà cũng đầy một bụng thi thư.

Người kế tiếp đương nhiên là Vân Ánh Lục. Đỗ Tử Bản thờ ơ, lạnh nhạt xem cô ứng phó thế nào, còn Tần Luận ôn nhã mỉm cười, ánh mắt đầy sự cổ vũ, khích lệ.

Vân Ánh Lục trợn mắt nhìn quanh, dường như bọn họ đã quá coi thường cô thì phải, tửu lệnh gì chứ, chẳng phải là trò đoán chữ sao, cô nghe một hồi, ít nhiều cũng biết nên làm thế nào.

“Nữ tử là tốt, bất hảo là xấu, Sơ Thính đặt tửu lệnh trên bàn tiệc, không biết cô ấy giỏi hay không giỏi?”[4]

[4] Từ nữ (女) ghép với từ tử (子) thành từ hảo (tốt, giỏi: 好), từ bất (不) ghép với từ hảo (好) thành từ nọa (không tốt: 孬)

Kì Sơ Thính mỉm cười, quay đầu ghé sát bên tai Vân Ánh Lục, dùng ngữ điệu mê người hỏi: “Vân thái y, vậy rốt cuộc nàng nói bản quan giỏi hay không giỏi?”

Dù Kì Sơ Thính là nữ nhân, nhưng nhìn thấy nàng ta chọc ghẹo Vân Ánh Lục như vậy, Đỗ Tử Bân vẫn cảm thấy khó chịu. Hắn nhú mày nói, “Kì đại nhân là tài nữ số một, là nữ quan đứng đầu, ai dám nói Kì đại nhân không giỏi chứ?”

Vân Ánh Lục khinh bỉ quay đi, trong lòng càng thêm khinh thường Kì Sơ Thính. Thật không hiểu Đỗ Tử Bân quý trọng và tán thưởng nàng ta ở điểm gì?

“Vân thái y đã đọc lệnh nhưng vẫn phải phạt rượu, vì bản quan không phải nhân vật lịch sử”. Kì Sơ Thính với lấy bầu rượu rót đầy chén cho Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục cười mỉa mai, “Nhưng Kì đại nhân là nữ quan tứ phẩm duy nhất của triều Ngụy, sở học mênh mang, đáng người kì lạ, nhất định sẽ được lưu danh sử sách mà thành nhân vật lịch sử thôi. Trước khi chơi tửu lệnh, cô cũng không nói rõ là lịch sử hiện tại hay lịch sử tương lai, thế nên không thể nói tôi phạm lệnh được”.

Kì Sơ Thính liếc mắt nhìn Vân Ánh Lục từ trên xuống dưới rồi tặc lưỡi nói. “Đỗ đại nhân, không ngờ Vân thái y cũng thật dẻo miệng, hẳn là ngài nên tuyển cô ấy đến làm sư gia ở nha môn”.

“Cái miếu nhỏ của bản quan không dung nổi Bồ Tát từ bi như Vân thái y đâu”. Đỗ Tử Bân e đã uống khá nhiều rượu, lại đang tức giận xung thiên nên nói năng hoàn toàn mất chừng mực.

Vân Ánh Lục một mực soi mình dưới đáy ly rượu, không thềm để tâm tới lời hắn nói.

“Miếu lớn, miếu nhỏ thì có sao, miễn vui vẻ là được. Hiệu thuốc của Tần mỗ không lớn nhưng cũng đủ để Ánh Lục thi triển tài hoa”. Tần Luận nói xen vào, dịu dàng cầm tay Vân Ánh Lục.

“Thật sao? Hai người phu xướng phụ tùy, thật xứng đôi”. Khẩu khí của Đỗ Tử Bân càng lúc càng khó nghe.

“Đa tạ lời khen ngợi của Đỗ đại nhân”. Tần Luận cười giễu lại.

Hai người đàn ông nhìn nhau tóe lửa, bắt đầu gương cung bạt kiếm. Tần Luận với danh phận là vị hôn phu của Vân Ánh Lục, chưa đánh đã thắng một nước. Đỗ Tử Bân giận quá mất khôn, hấn tức giận ngửa cổ nốc rượu cho tiêu tan cơn tức.

Kì Sơ Thính sẵn sóc hấn rất chu đáo, không những cùng nâng chén mà còn dịu dàng gấp thức ăn cho hấn. Sau khi chơi xong một vòng tửu lệnh, không ai còn hào hứng chơi tiếp. Kì Sơ Thính và Đỗ Tử Bân quay sang đối thơ thủ vĩ, rượu vào thơ ra, càng đối càng hăng, để mặc Vân Ánh Lục và Tần Luận ngồi chờ vợ vì cả hai đều không thạo trò này.

Bên này náo nhiệt, bên kia lạnh lùng.

Kì Sơ Thính được dịp thỏa thích thi triển tài nghệ nên hớn hờ ra mặt; Tần Luận tâm tình cũng không tệ; Đỗ Tử Bân thì uống một bụng rượu, đến đứng cũng không vững phải nhờ đến Kì Sơ Thính dìu đỡ mới rời nổi khỏi tiệp. Vân Ánh Lục thì như nhai rom trong miệng, nhìn Kì Sơ Thính dính nhằng lấy Đỗ Tử Bân, cô không ghen mà chỉ thấy bi ai thay cho hấn.

Mặt trời chói chang biến mặt đất thành cái chảo rang khổng lồ, bước đến đâu nóng bỏng chân đến đấy. Lúc này ba người kia đi bộ đi tới, còn Đỗ Tử Bân thì cưỡi ngựa đến sau. Nhưng giờ cơn say túy lúy khiến hấn không sao lên nổi lưng ngựa. Kì Sơ Thính thấy vậy liền bảo phía trước có một lầu các mà nàng ta quen, cả bọn có thể qua đó nghỉ ngơi một lát.

Nàng ta dìu Đỗ Tử Bân vào một gốc cây tránh nắng, rồi cùng Tần Luận đi thanh toán tiền com.

Dưới ánh nắng chói chang, Vân Ánh Lục và Đỗ Tử Bân chính thức khiêu chiến.

“Ta... thực sự hoài nghi nàng lấy có chữa bệnh từ thiện để hẹn hò cùng Tần công tử”.

“Ta cũng vô cùng hoài nghi chàng lấy có bận rộn để che giấu màn yêu đương vụng trộm với nữ tử khác”. Vân Ánh Lục cự lại. Ai sợ ai chứ!

“Nàng đừng nói xằng, Kì đại nhân hẹn ta tới đây là vì cô ta biết chút manh mối của một vụ trọng án, thế nên ta mới vội vàng... tới đây”. Đỗ Tử Bân bi phần quát lớn.

“Sao ta lại chẳng nghe ra tình tiết nào liên quan đến việc phá án nhỉ, ban nãy chàng chơi tửu lệnh vui thế cơ mà?” Vân Ánh Lục nheo mắt phản đòn. Đỗ Tử Bân tức giận vỗ trán, vừa trông thấy Vân Ánh Lục và Tần Luận vui vẻ bên nhau, máu và rượu cùng bốc đầy đầu khiến hắn nhất thời quên mất việc chính. “Ta... bị nàng chọc giận”.

“Chàng giận ta chuyện gì?” Vân Ánh Lục chán chường lắc đầu. “Dù chàng thấy ta không phải mẫu người lý tưởng của mình thì cũng đâu cần bắt bẻ ta, sĩ nhục ta như vậy, chỉ cần đường hoàng nói câu chia tay là được”.

Đỗ Tử Bân giật nảy người, hắn lão đảo ghìm chặt vai Vân Ánh Lục. “Nàng... nàng định từ hôn với ta sao?” Hắn tức giận tới độ toàn thân lạnh ngắt.

“Là chia tay chứ không phải từ hôn, chúng ta đã đính ước đâu”. Viên mắt Vân Ánh Lục đỏ ửng, lòng dạ ngổn ngang trăm mối tơ vò, lúc này cô thật sự không muốn giáp mặt hắn.

“Nàng...” Đỗ Tử Bân giơ tay định nắm lấy vạt áo của cô, nào ngờ lại bị một bàn tay khác chặn lại.

“Đỗ đại nhân, ngài muốn làm gì đây?” Tần Luận kéo Vân Ánh Lục ra sau, gần giọng hỏi Đỗ Tử Bân.

“Đỗ đại nhân say rượu nên nhất thời mất tự chủ thôi. Tần công tử, huynh đừng để trong lòng”, Kì Sơ Thính lại gần khuyên giải. Đỗ Tử Bân không nói không rằng, loạng choạng bỏ đi. Kì nữ quan vội vàng đuổi theo.

Vân Ánh Lục mệt mỏi sụp mắt nói. “Tần công tử, anh có thể gọi giúp tôi một chiếc xe không, tôi muốn về nhà”.

Mãi không thấy Tần Luận đáp lời. Cô ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện hắn đang đứng ngây dưới gốc cây.

“Tần công tử?” Cảm thấy có chuyện kì quái, cô xoay người nhìn theo ánh mắt hắn, cảm thiếu chút nữa thì rơi khỏi hàm.

Toàn bộ người trên đường đều im phăng phắc, hầu như không ai dám thở mạnh, chỉ nghe có tiếng rùng rùng vọng đến cùng một đám mây bụi mù mịt bốc lên từ xa. Một chiếc xe trâu đột ngột gãy càn, con trâu già không biết vì nguyên có gì nổi điên kích động, hai mắt đỏ ngầu, điên cuồng tung vó lao thẳng về phía trước.

Chương 52: Trâu lòng náo phố

Ai bảo trâu già chậm chạp, một khi chạm đến giới hạn thì uy lực không sao tả nổi. Người người trên phố kinh hãi ngã lăn xuống đất, hàng quán run sợ đóng chặt cửa. Đỗ Tử Bân đang đi phía trước đột nhiên nghe thấy một tiếng hét lớn, còn chưa kịp định thần thì Kỳ Sơ Thính đã nhào vào lòng hắn, giữ rịt. “Đỗ đại nhân, bản quan sợ!”

Đỗ Tử Bân bị con trâu đang phi ầm ầm trước mặt và Kỳ Sơ Thính làm cho hoàn toàn tỉnh rượu, hắn vội đẩy Kỳ Sơ Thính ra, “Kỳ đại nhân, đừng như vậy, mọi người đang nhìn đây!”

“Không, không! Bản quan sợ lắm!” Lực tay Kỳ Sơ Thính mạnh khó tả, mặc hắn kéo thế nào cũng nhất quyết không buông.

Con trâu lồng vẫn lao hùng hục về phía họ. Vân Ánh Lục vẫn trân trân nhìn đám mây bụi càng lúc càng tiến gần, lắp bắp hỏi. “Nó... nó chạy thẳng tới chỗ chúng ta sao?”

Tần Luận nín thở thì thào: “Có vẻ như vậy”.

Vân Ánh Lục quay đầu nhìn Tần Luận, bộ áo bào màu đỏ của hắn càng thêm rực rỡ dưới ánh nắng chói chang. Cô đột nhiên rung mình ớn lạnh, định gọi Đỗ Tử Bân đến tương trợ nhưng thấy đôi nam thanh nữ tú kia đang ôm rịt lấy nhau bèn thôi.

“Tần công tử, anh có... biết võ công không?” Cô hỏi nhanh.

“Không!” Tần Luận đáp gọn, mồ hôi trán túa ra như tắm.

“Phía trước có phải là sông không?”

“Phía trước là sông hộ thành”.

“Anh có biết bơi không?”

Tần Luận cười khô. “Không!”

Sắc mặt Vân Ánh Lục thoáng chút ảo não. Con trâu kia xem chừng rất to khỏe...

“Tần công tử, anh cởi áo ra đi!” Cô cố trấn tĩnh, nhẹ giọng ra lệnh.

“Ánh Lục, nàng muốn làm gì?” Tần Luận đến giờ này vẫn không quên thắc mắc.

“Không phải tôi muốn phi lễ với anh đâu. Nhanh lên!” Giọng cô bắt đầu run run.

Tần Luận lóng ngóng cởi áo bào nhưng không chịu đưa cho cô.

“Tần công tử, anh có cách đối phó rồi sao?”

Tần Luận lắc đầu.

Vân Ánh Lục nhanh tay đoạt lấy tấm áo đỏ trên tay hắn, chạy nhanh về phía sông hộ thành.

“Ánh Lục”, Đỗ Tử Bân thấy thế gọi lớn, “nàng làm gì vậy?”

Vân Ánh Lục không trả lời, chỉ cầm đầu cầm cổ chạy. Sau lưng, con trâu đang lồng lộn lao tới gần Tần Luận, đột nhiên đổi hướng, đuôi theo mảnh áo đỏ phát phơ trước mặt. Cơ mặt Đỗ Tử Bân căng cứng, Kỳ Sơ Thính trên trời nhìn theo.

Vân Ánh Lục không bó chân^[1] nhưng do mặc xiêm váy nhiều lớp nên gắng sức thế nào cũng không thể chạy nhanh được. Vân Ánh Lục vừa chạy vừa ngoái đầu lại nhìn, tiếng thở phì phì của con trâu đã ngay sát bên tai cô, mồ hôi lạnh ướt đầm sống lưng.

[1] Tục làm đẹp của con gái Trung Quốc ngày xưa. Bàn chân sau một thời gian bị bó chặt teo nhỏ chỉ bằng một lát dừa sẽ được gọi là “kim liên tam thốn” (gót sen ba tấc).

Sông hộ thành đã ở ngay trước mặt.

Đang hạn nặng mà sao nước sông vẫn chảy xiết như vậy chứ?

Vân Ánh Lục không còn thời gian để nghỉ, nhắm mắt đánh liều buông người xuống sông. Cô biết bơi, nhưng chưa từng học nhảy cầu. Vân Ánh Lục vừa rơi xuống nước đã nghe thấy có tiếng thứ gì đó rất lớn rơi xuống theo, nước bắn tận trời. Dòng nước cuốn phăng chiếc áo đỏ trên tay cô, con trâu gập nước cũng đã dụi bót con hung hãn, chậm rãi đuổi theo mảnh áo trôi xa.

Vân Ánh Lục hít một hơi thật sâu rồi sải tay bơi vào bờ. Nước không còn chảy xiết nhưng chiếc váy lung nhùng cứ quăn riu quanh chân khiến cô hơi chật vật một chút.

“Tùm!” Lại một cột nước bắn lên tung tóe.

“Ánh Lục, Ánh Lục...” Tần Luận sắc nước ho sặc sụa nhưng vẫn gắng gào tìm cô, hai tay quơ loạn xạ trên mặt sông. Gọi được vài tiếng, hần nhanh chóng chìm nghỉm để lại từng chuỗi bọt khí trên mặt nước. Đã gần đến bờ, Vân Ánh Lục lại phải xoay người bơi về hướng bọt khí nổi. Cô hì hục nắm lấy cổ áo Tần Luận kéo lên. Rõ là không biết bơi lại còn nhảy xuống làm phiền thêm. Đúng là đồ anh hùng rơm!

Người sắp chết đuối dù thấy một cọng rơm trôi qua cũng sẽ sống chết níu lấy. Tần Luận hoảng hốt ôm chặt lấy tay Vân Ánh Lục, người hần thì nặng mà sức Vân Ánh Lục lại yếu, vùng vẫy dưới nước một lúc, Vân Ánh Lục bắt đầu cảm thấy đuối sức, cô ngược mắt nhìn lên bờ, muốn tìm xem có vị hảo hán trượng nghĩa nào ra tay cứu vớt họ không.

Trên bờ, người xem không ít nhưng hảo hán thì không nhiều, chủ yếu chỉ có phụ nữ và trẻ em. Đỗ Tử Bân và Kỳ Sơ Thính cũng ở trong số đó, hai người vẫn dính chặt nhau. Đỗ đại nhân mặt đỏ bừng bừng còn Kỳ tiểu thư thì rúm ró sợ hãi. Vân Ánh Lục mệt mỏi hạ tầm mắt, dừng khí trong người bay biến không ít.

“Vân thái y...” Một bóng người len nhanh qua đám đông, lao nhanh xuống sông ứng cứu.

“Giang thị vệ...” Vân Ánh Lục cảm kích suýt khóc.

Giang Dũng đánh mặt bôi tói, một tay kéo Tần Luận, tay kia kéo nốt Vân Ánh Lục đang xù như bánh đa nhúng, lôi lên bờ. Vân Ánh Lục mệt nhọc đứng dậy, quần áo ướt đầm bám dính vào người để lộ đường cong thiếu nữ. Một bà lão tốt bụng đứng gần đấy đưa cho cô bộ áo để khoác tạm lên người cho đỡ lạnh.

Tần Luận đã uống một bụng nước, mê man bất tỉnh không còn biết gì. Vân Ánh Lục vội bảo đám đông vây quanh lùi lại phía sau, để Giang Dũng đặt Tần Luận nằm xuống. Cô cởi áo Tần Luận rồi ra sức ấn bụng hấn cho ọc nước ra. Một lúc sau, Tần Luận bắt đầu hé hé mắt, ho sặc vài tiếng. Vân Ánh Lục đỡ hấn ngồi dậy, giúp hấn lau vết bùn ở khóe miệng, phát giác trong đó có lẫn vết máu tươi. Cô nắm cổ tay Tần Luận, bắt mạch.

Vân Ánh Lục đột nhiên biến sắc, mạch của Tần Luận mong manh khó tưởng như thể đang mắc bệnh nguy kịch, nhưng ngoại trừ thân thể hao gầy ra, những mặt khác hấn vẫn ổn.

Rốt cuộc Tần Luận bị sao chứ?

“Tần công tử, anh có khỏe không?” Cô ôn hòa hỏi.

Tần Luận gượng cười yếu ớt. “Ánh Lục, nàng đối với ta... thật tốt”.

“Đừng nói nữa, gắng giữ sức đi. Tần công tử, sức khỏe anh... Tôi sẽ mời thêm thái y chẩn bệnh cho anh, bằng không e sẽ xảy ra chuyện lớn đấy. Nào, anh đứng lên được không?” Cô căn rằng đỡ hấn đứng dậy. Giang Dũng bước đến choàng vai Tần Luận dìu đi.

“Sức khỏe ta thế nào ta tự biết, sẽ không có chuyện gì đâu. Tráng sĩ, cảm ơn huynh!” Tần Luận chấp tay cảm tạ Giang Dũng.

Mặt Giang Dũng vẫn lạnh như băng. “Ta phụng chỉ bảo vệ Vân thái y, cứu người chỉ là tiện tay mà làm thôi, không cần cảm tạ”

“Giang thị vệ, sao anh lại ở đây?” Vân Ánh Lục gạt lọn tóc dính bột trên trán ra sau, tò mò hỏi.

“Ta vẫn để cô vào tầm ngắm mà, vì không muốn ảnh hưởng tới cuộc hẹn của cô nên mới không hiện thân thôi”.

Vân Ánh Lục mỉm cười nói. “Vậy anh giúp tôi đưa Tần công tử về tiệm thuốc nhé. Anh ta đang cần tĩnh dưỡng”.

“Tiệm thuốc cách đây khá xa, chi bằng chúng ta tới Linh Vân các phía trước thay y phục, uống chén trà, nghỉ ngơi một lát. Kì Sơ Thính giờ đã chịu buông Đỗ Tử Bân ra, nói xen vào cuộc trò chuyện của hai người.

Đỗ Tử Bân cúi đầu nhìn cổ tay bị hằn một lần đỏ, nhúu chặt mày.

“Linh Vân các?” Tần Luận và Vân Ánh Lục vừa nghe đến cái tên này, người thì sợ hãi, kẻ thì chán ghét.

“Sao vậy? Mọi người tò mò muốn biết bản quan sao lại đề xuất đến Linh Vân các chứ gì?” Kì Sơ Thính che miệng cười khế, “Linh Vân các là sản nghiệp của huynh trưởng ta, chúng ta qua đó mượn một chỗ nghỉ ngơi một lát thôi, mọi người đừng hiểu lầm. Như vậy có được không, Đỗ đại nhân?”

Đỗ Tử Bân nhìn nàng ta chăm chăm rồi nhanh chóng gạt đầu: “Đi thôi!”

Vân Ánh Lục nghe xong lời này, lòng càng thêm trầm mặc.

Chương 53: Hoạt sắc sinh hương

Linh Vân các.

Vân Ánh Lục vừa nghe nói tới ba chữ “Linh Vân các” tức thì nhớ tới hành lang tối mờ, không khí ám muội, tiếng nam nữ hoan lạc sa đọa. Đối với loại “đền mờ” này xưa nay cô đều khinh bỉ. Cô không thể quản sở thích của kẻ khác, nhưng riêng với bản thân vẫn luôn xác định ranh giới rõ ràng. Lần trước do uống rượu say mềm nên cô mới bị Tần Luận đưa tới đây nghỉ ngơi, chẳng ngờ lại chạm trán Lưu hoàng thượng. Lưu hoàng thượng lúc đó mới biết cô là nữ nhân, ngỡ ngàng sinh tức giận, lại còn cãi cọ với cô một hồi. Ngẫm cũng thật buồn cười.

Đám nam nhân luôn hứng thú với ổ nhện nhện trá hình này, ngay cả Đỗ Tử Bân đạo mạo trang nghiêm là vậy mà vừa nghe nhắc đến đã vội đồng ý. Trên đời này phỏng chừng không có người đàn ông nào vì ý trung nhân mà thủ thân như ngọc, thực đáng thất vọng.

Vân Ánh Lục rất không muốn đến Linh Vân các nhưng đáng tiếc bây giờ đang là chính ngọ, trên đường không có lấy một bóng xe ngựa nào. Tần Luận sắc mặt tái nhợt, ngay cả bước đi cũng thật khó khăn, cô không còn cách nào khác đành theo gót Kì Sơ Thính tới Linh Vân các.

Giang Dũng dìu Tần Luận, Vân Ánh Lục đi bên cạnh săn sóc. Sắc mặt Đỗ Tử Bân vẫn hết sức nghiêm trọng, nhưng vẻ mặt không giống như lúc ở trong tiệm ăn mà như đang chìm đắm trong suy tư nào đó, cũng không buồn ngoảnh lại hỏi thăm Vân Ánh Lục lấy một câu.

Ban ngày đóng cửa, ban đêm làm ăn.

Trước cửa Linh Vân các im ắng kì lạ, đến một con ngựa buộc ngoài cũng không có. Gã ma cô trông cửa đang chớp mắt dưới bóng

cây, nghe thấy có tiếng bước chân, mơ màng phất tay nói: “Khách quan, giờ còn chưa tới lúc mở cửa đâu”, nhưng vừa mở mắt thấy người đứng trước mặt là Kì Sơ Thính, tức thì vụt dậy, xoén xoét chào đón.

“Tiểu thư, người tới rồi!”

Kì Sơ Thính nhướn mắt nhìn xuống hỏi, “Đại ca ta có ở đây không?”

“Có ạ, thiếu gia vừa chợp mắt, để tiểu nhân đi gọi cho tiểu thư nhé?”

“Được, nhanh lên. Nhớ chuẩn bị hai gian sương phòng tốt nhất, đầy đủ trà nước nhé”. Gã ma cô vâng dạ chạy tót vào trong.

Kì Sơ Thính dẫn mọi người đi vào trong, mới vừa bước vào đại sảnh, trên cầu thang đã xuất hiện một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, mặt hơi phù nề, quầng mắt thâm đen, vừa đi vừa thắt dây lưng, cả người toát lên mùi hương son phất nồng đậm.

Vân Ánh Lục nhíu mày, vừa nhìn đã biết đây là loại người buông tuồng trác táng, lấy đêm làm ngày. Giang Dũng đỡ Tần Luận đi sau cùng, mặt Tần Luận càng lúc càng trắng bệch, toàn thân run rẩy không ngừng, Vân Ánh Lục lo lắng sờ trán hắn xem thử có sốt không.

“Đại ca!” Kì Sơ Thính chẳng tôn trọng huynh trưởng là mấy, lạnh nhạt gọi một tiếng.

Kì công tử cau mày nhìn Kì Sơ Thính. Bản thân hắn mua vui tìm hoan, làm xằng làm bậy đã đành nhưng đây là muội muội băng thanh ngọc khiết, sao lại tùy tiện ghé đến nơi này?

“Sơ Thính, sao muội lại tới đây? Không sợ phụ thân trách tội sao?”

“Hai bằng hữu của muội bị rơi xuống nước nên muội đưa họ đến đây mượn huynh một chỗ thay y phục. Mau cho người tìm lấy vài

bộ quần áo sạch sẽ lại đây”. Khẩu khí của Kì Sơ Thính còn có trọng lượng hơn cả huynh trưởng.

Đôi mắt háo sắc của Kì công tử nheo lại, quan sát một lượt đám người vừa đến, khi trông thấy Vân Ánh Lục đang khoác trên mình bộ áo cũ kỹ nhưng không giấu được dung nhan kiều mị như tranh vẽ, ánh mắt gã đột nhiên loé sáng, hết như sói đói nhìn thấy mồi ngon, yết hầu lưu chuyển, vẻ mặt háo sắc hiện rõ.

“Thu hồi vẻ mặt háo sắc ấy đi, nàng ấy là người nguoi không được đụng vào”. Kì Sơ Thính lại gần gã, rít lên vừa đủ để hai người nghe.

Kì công tử uể oải rũ vai, thu hồi ánh mắt, không nhin được hỏi lại. “Đó là người chỉ có nguoi mới được đụng vào sao?”

Kì Sơ Thính nhếch môi, không đáp.

Mấy cô nương bị gã ma cô đánh thức, vội vàng vào kho lấy ra hai bộ quần áo rồi mở cửa hai gian sương phòng tốt nhất, dẫn họ lên tầng hai.

Vân Ánh Lục không nhớ lần trước ở tầng mấy nên ngo ngác quan sát, vẫn là dãy hành lang hun hút, phòng ốc giống nhau như đúc. Do đã có kinh nghiệm, cô lặng lẽ ghi nhớ gian phòng thứ tám và thứ chín, để không xảy ra sự cố vào nhầm phòng như trước nữa.

“Vân thái y, cô nhanh đi thay y phục đi, Tần công tử cứ để ta lo”. Giang Dũng đặt Tần Luận nằm xuống giường, quay sang nói với Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục gật đầu, cầm bộ quần áo bước sang sương phòng bên cạnh.

“Vân thái y, bản quan đi cùng cô”. Kì Sơ Thính nhiệt tình đuổi theo, chân còn chưa bước qua ngưỡng cửa, một cánh tay đã giữ chặt nàng ta lại. “Kì đại nhân, chúng ta nói chuyện một lát có được không?”

Kì Sơ Thính chậm rãi quay đầu đối diện với ánh mắt thâm thúy của Đỗ Tử Bân, nàng ta thản nhiên hỏi lại. “Được! Ở đâu?”

Đỗ Tử Bân quét mắt nhìn dãy hành lang dài, hắng giọng đáp. “Chọn phòng nào yên tĩnh cũng được”.

“Cô nam quả nữ ở chung một phòng, Đỗ đại nhân không sợ Vân thái y hiểu lầm sao?” Kì Sơ Thính khiêu khích nhếch môi cười khế.

“Hiểu lầm sẽ có lúc sáng tỏ”. Đỗ Tử Bân nhìn Tần Luận đang nằm trên giường, quay sang Kì Sơ Thính, đưa tay mời dẫn đường.

Lòng dạ Đỗ Tử Bân lúc này như sóng cuộn biển trào, kinh nghiệm điều tra bao năm cho hắn biết Kì Sơ Thính không phải hạng người tùy tiện. Trước kia hắn từng nghe kể Kì tả thừa tướng có người con gái tài hoa hơn người nên cũng thấy hơi tò mò. Hôm ở ngự hoa viên, hắn lập tức bị phong thái, tài mạo của Kì Sơ Thính hút hồn. Nữ quan cả đời hướng Phật, hắn vì thế cũng an tâm gác qua lễ nghĩa trò chuyện cùng nàng ta. Cùng là người yêu thích sách vở lại thêm vài lần đối ngẫu lời chưa hết ý đã tỏ, hắn cảm thấy thân thiết với nàng ta hơn những người khác.

Nhưng dạo gần đây hắn phát giác ra Kì tiểu thư hóa ra vô cùng phóng khoáng, thậm chí còn có phần đáng sợ. Uống rượu, chơi tửu lệnh còn sành sỏi hơn cả nam nhân bình thường. Không những thế, Kì Sơ Thính còn có sức mạnh nội lực đáng sợ.

Một cô gái mạnh mẽ không lý gì lại sợ hãi thái quá như vậy. Nàng ta lao đến ôm chầm lấy hắn cốt để Vân Ánh Lục hiểu lầm và ngăn cản không cho hắn cứu họ.

Kì Sơ Thính làm như vậy là với mục đích gì?

Trong lòng Đỗ Tử Bân chợt xuất hiện một suy nghĩ đáng sợ, Kì Sơ Thính này có thật sự là ‘nàng’ không? Hắn đã từng ôm Vân Ánh Lục, da thịt con gái mềm mại, ấm áp của nàng khiến hắn không kìm nổi ham muốn. Còn đối với Kì Sơ Thính, hắn chỉ cảm thấy dưới tay

mình là khung xương thô ráp, da thịt săn cứng vô cùng ghê tởm, chỉ muốn đẩy nàng ta càng xa càng tốt.

Cảm giác này vô cùng, vô cùng kì quái.

Những chuyện kỳ lạ dạo gần đây cứ xuất hiện liên tiếp, Đỗ Tử Bân từng nghe đám đồng liêu xì xào về Linh Vân các, bọn họ cũng thường hay đến đây trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng hẳn không ngờ Linh Vân các hóa ra là sản nghiệp của Kì tá thừa tướng. Chuyện liên quan tới Kì tá thừa tướng luôn sâu xa khó lường.

Hai người bước dọc hành lang đến gian phòng khác, bên trong rèm che kín mít, tối đen như mực. Kì Sơ Thính quay lại hỏi, “Đỗ đại nhân, có cần thắp nến không?”

“Bản quan không cần”. Đỗ Tử Bân lạnh lùng đáp, cẩn trọng không tiến sâu vào trong, hé cửa để phòng có chuyện bất trắc. Bóng tối ẩn giấu phần nào nhân dạng của Kì Sơ Thính, nàng ta cười khẽ, “Đỗ đại nhân thật đúng là không câu nệ lễ tiết. Được rồi, Đỗ đại nhân, ngài muốn nói với bản quan chuyện gì? Nhớ đừng dùng giọng điệu thẩm vấn phạm nhân nhé, bản quan sợ hãi lắm đấy”.

Nàng ta tự kéo lấy một chiếc ghế gần đó, hai chân bắt chéo ung dung ngồi chờ.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Đỗ Tử Bân quyết định lật bài ngửa.

“Kì Sơ Thính, Đỗ đại nhân không tin sao? Vậy bản quan để ngài nghiệm thân nhé?”

Đỗ Tử Bân ngăn người không dám tin vào tai mình. “Ngươi không phải Kì nữ quan, ngươi giả mạo... ngươi là... nam nhân?”

Kì Sơ Thính cả cười: “Không ngờ Đỗ đại nhân lại ngây thơ như vậy, sao ngài lại có thể nghĩ ra chuyện này? Nếu bản quan là nam nhân giả mạo, sao Kì tá thừa tướng lại yêu thương bản quan như vậy, Kì công tử lại quan tâm đến bản quan như vậy, hoàng thượng không nhận ra, nhóm phi tần cũng không phân biệt được? Trong

thiên hạ này, không chỉ mình Đổ đại nhân biết nhìn xa trông rộng đâu!”

Đổ Tử Bân mím môi gắng nén sự kinh hoảng trong lòng. “Người đừng nhiều lời, bản quan tự có cách điều tra làm rõ. Bản quan hỏi lại, có phải người muốn hãm hại Vân thái y?”

“Nói càn xiên gì đấy, bản quan bảo vệ nàng, yêu thương nàng còn không đủ, bỏ vạn lượng bạc mua lấy nụ cười mỹ nhân còn không xong”. Nói xong, Kì Sơ Thính liếm mép thầm oán thán, đúng là nói nhiều thành ra nói dại, giọng điệu cợt nhả trắng trợn này hoàn toàn không phù hợp với thân phận Kì nữ quan.

Đổ Tử Bân hừ lạnh một tiếng, hấn cơ hồ đã có thể khẳng định thân phận Kì Sơ Thính đang được che đậy hết sức thần bí, một khi mặt nạ đã bị lột bỏ ắt sẽ là bí mật động trời.

Bắt đầu từ ngày mai, hấn nhất định phải bắt tay vào điều tra Kì Sơ Thính.

“Bản quan và Kì đại nhân không còn chuyện gì cần nói nữa, lúc khác nói chuyện tiếp”. Đổ Tử Bân gật đầu, xoay người bước ra ngoài, một mùi hương nồng đậm từ ngoài cửa ủa vào, hấn nhất thời bất cẩn hít phải một hơi, đột nhiên cảm thấy đầu óc tê dại, toàn thân nóng rực, trước mắt là một màn sương mờ ảo, chân run rẩy không bước nổi.

“Đổ đại nhân, ngài còn ra ngoài nữa không?” Kì Sơ Thính quý quyết hỏi, tiện tay thấp nển trong phòng lên.

Đổ Tử Bân trong đầu võ lữ không ít chuyện nhưng lúc này tay chân nhũn nhão, ý thức mơ hồ. Đương con mụ mị, không biết từ đâu xuất hiện hai cô gái yêu kiều mặc bộ váy mỏng, uốn éo vây quanh hấn, bàn tay mềm như nước sờ đến đâu, chỗ đó nóng rực như có lửa.

Trong phòng, mùi hương càng lúc càng nồng nàn, cơ thể Đỗ Tử Bân nóng như thiêu như đốt, máu khắp người cuộn dồn về một nơi, tia lý trí cuối cùng khiến hắn vội vàng mở mắt tìm kiếm. Ánh Lục đâu, hắn chỉ muốn được ôm Ánh Lục...

Một cô nàng cười rộ, khẽ hất mạnh váy mỏng manh khỏi người, để lộ thân hình tuyệt mỹ với những đường lượn quyến rũ chết người trước mắt Đỗ Tử Bân. Xoay tròn lá loi một vòng, ả ta nhào vào lòng hắn, kiều mị ép đôi môi đỏ rực của mình lên đôi môi đang run rẩy kia.

Bản năng đàn ông bùng phát trong nháy mắt, hắn khoan khoái hé môi đón lấy đầu lưỡi nóng bỏng của ả, mê mải chà xát hòa quyện.

“Ánh Lục, Ánh Lục của ta...” Ý thức của Đỗ Tử Bân đã không còn, trước mắt trong lòng đều tràn đầy hình ảnh người con gái mà hắn vẫn ngày đêm ấp ủ.

Cô nàng phía sau cũng đã nhào đến cởi áo, tháo dây lưng của hắn rồi thuần thục luồn tay xuống dưới. Hơi thở của Đỗ Tử Bân bắt đầu gấp gáp, nóng rực.

Kì Sơ Thính hờ hững quan sát cảnh tượng trước mắt, hờ hững nhếch mép cười mỉa. “Chính nhân quân tử gì chứ, gặp nữ nhân không phải đều như nhau sao, lại còn dám tranh đoạt mỹ nhân với bản quan, cứ nằm mơ đi! Hầu hạ Đỗ đại nhân cho thật tốt, nhất định phải khiến hắn sung sướng như trên mây đấy. Hừ, hai người cũng thật vớ bẫm, tốt xấu gì hắn cũng là đồng nam”.

Hai cô nàng mỉm cười quyến rũ, vẻ gợi tình càng thêm mười phần. Kì Sơ Thính chấp tay rời khỏi phòng, đóng cửa lại. Kì công tử đứng ở ngoài cửa, cung kính nói. “Với liều lượng lớn như vậy, hắn không thoát khỏi đây đâu. Để tăng thêm phần ngoạn mục, ta còn điều tới hai cô nương đến hầu hạ hắn”.

“Ừ!” Lặng tai nghe tiếng rên rỉ của Đỗ Tử Bân bên ngoài phòng, Kì Sơ Thính nhún vai ra chiều thỏa mãn.

“Vương gia, cô nương kia có cần dùng đến chiêu này không?” Kì công tử nhướng mày hỏi tiếp.

“Không, bản vương muốn nàng ấy phải cam tâm tình nguyện lao vào lòng. Mất hết thần trí như thế, có chơi cũng chẳng lấy gì làm thú vị”.

Kì công tử ngẩn ngơ không hiểu, “Vương gia muốn thu nạp cô nương kia làm trắc phi?”

Kì Sơ Thính trừng mắt nhìn hắn, “Chuyện của bản vương gia phải báo cáo người sao?”

“Đương nhiên là không cần báo với ta, nhưng ngài làm thế nào mà báo với tiểu muội ta đây?” Kì công tử vặn ngược lại.

“Quay về cái ổ phong tình của người đi, đừng để các cô nương của người phải chờ lâu. Chuyện của bản vương, bản vương ắt sẽ có cách tự xử lý”. Kì Sơ Thính bực bội quay đi, bước đến sương phòng của Vân Ánh Lục.

Đôi mắt vô thần của Kì công tử khẽ nháy nháy mấy bận.

Vân Ánh Lục thay quần áo xong lập tức trở lại phòng Tần Luận. Tần Luận được Giang Dững thay giúp quần áo, uống xong một chén trà nóng, sắc mặt khá hơn rất nhiều. Vân Ánh Lục định bắt mạch lần nữa nhưng hắn mỉm cười dứt khoát. Tần Luận yêu thương nhìn Vân Ánh Lục, ban nãy không ngờ cô lại can đảm và nhanh trí đến vậy, thực làm hắn xấu hổ vạn phần.

“Ánh Lục, nàng tốt với ta như vậy, ta sao có thể buông nàng ra được?” Tần Luận than nhẹ rồi khẽ khàng nắm lấy tay cô.

Đầu ngón tay lạnh lẽo như thể giá rét đêm đông, Vân Ánh Lục đưa mắt nhìn quanh, lúc này mới nhận ra Đỗ Tử Bân và Kì Sơ Thính không ở trong phòng.

“Đỗ đại nhân đâu?” Cô ngẩng đầu hỏi Giang Dững.

“Vừa mới cùng Kì đại nhân đi ra ngoài”. Vẻ mặt Giang Dũng trống rỗng không chút biểu cảm.

“Ai nhắc đến bản quan thế?” Kì Sơ Thính mỉm cười bước vào.

Vân Ánh Lục nhìn ra bên ngoài, không thấy Đỗ Tử Bân đâu, cô bực bội hỏi trống. “Đỗ đại nhân đâu?”

“Hắn đi tìm huynh trưởng của ta rồi”. Kì Sơ Thính mỉm cười ám muội, “Đám nam nhân tới Linh Vân các không phải đều muốn tìm hoan sao. Giang thị vệ, người có muốn cô nương nào không? Tần công tử, bản quan thấy huynh thì miễn đi, bằng không sau này Vân thái y lại càng thêm chán ghét bản quan”.

“Không cần!”, Giang Dũng mở miệng cự tuyệt.

“Hắn ta tìm hoan?” Vân Ánh Lục kinh ngạc đứng phắt dậy, giữa thanh thiên bạch nhật thế này Đỗ Tử Bân nhất định không bị ổi đến mức chủ động tìm hoan đâu. Chẳng lẽ hắn thật muốn phá vỡ hình tượng để cho cô thấy sao?

“Bản quan lừa cô làm gì chứ, nếu không sợ xốn mắt, bản quan tình nguyện dẫn cô qua đó xem”. Khẩu khí của Kì Sơ Thính càng lúc càng cộc nhả, tùy tiện.

“Ánh Lục, ở lại đây với ta!” Tần Luận níu tay Vân Ánh Lục lại.

Vân Ánh Lục do dự một lát rồi ôn tồn bảo. “Tôi đi rồi sẽ quay lại”.

“Ánh Lục, ta mới là vị hôn phu của nàng”. Tần Luận tức giận nói lớn.

Vân Ánh Lục vẫn cương quyết bỏ tay hắn ra. “Kì đại nhân, cô dẫn tôi đi xem chuyện vui kia là thế nào đi”.

“Cô thật sự muốn xem sao?” Kì Sơ Thính khẽ liếm mép.

Vân Ánh Lục kiên định gật đầu. Kì Sơ Thính cười ý nhị, “Vậy chúng ta lặng lẽ qua đó nhìn qua nhé”.

Vân Ánh Lục yên lặng theo gót Kì Sơ Thính. Hành lang vắng lặng, chỉ vắng đến tiếng giường cọt kẹt, tiếng rên rỉ, tiếng hỗn hển quyện chặt lấy nhau. Cô cắn môi, sắc mặt tái nhợt như tuyết, lồm lũi bước đi.

Kì Sơ Thính liếc nhìn cô rồi nhẹ nhàng đẩy cửa một gian phòng.

Đây là 3P[1] sao?

[1] Từ lóng chỉ hoạt động tính dục tay ba.

Trước khi xuyên không, mỗi khi trực đêm ở bệnh viện, Cơ Uyên Bạch thường nghe mấy cô y tá tụ tập buôn chuyện, hi hi ha ha gì đó về NP, 3P làm cô không khỏi tò mò, cứ tưởng đó là từ chuyên ngành mới. Một lần không nhịn miệng được dò hỏi thì đám y tá ôm nhau cười rũ rượi, mặt đỏ mắt trợn. “Bác sĩ Cơ, đừng nói là ngay cả 3P chị cũng không biết đấy chứ?”

Vân Ánh Lục đành mặt nhìn không chớp mắt cảnh tượng bên trong căn phòng, bây giờ cô không chỉ đã biết mà còn tận mắt nhìn thấy 3P.

Dưới ánh nến sáng rõ, quần áo ngồn ngang khắp nơi, búi tóc của Đỗ Tử Bân xỏa tung phủ khắp gương mặt anh tuấn, mồ hôi đầm lưng, đôi mắt nghiêm nghị giờ đã mất đi thần tính, hỗn hển thở gấp, cả người đã bị dục tính khống chế hoàn toàn. Một ả đàn bà người không tấc vải vắn vẹo dưới người hắn. Vết sẹo lần trước bị thị vệ của Thác Phu đâm trúng thấp thoáng ẩn hiện theo từng nhịp giao hoan. Khi đó, hắn nhất định không cho cô động tay trị thương, còn ôn nhu ôm cô vào lòng bảo hãy chờ đến đêm động phòng hoa chúc.

Người đàn ông nhả nhận, chính trực ấy giờ lại như con ngựa hoang điên cuồng rong ruổi trên người cô nương thanh lâu. Bên cạnh Đỗ Tử Bân, một cô gái mình trần khác đang uể oải vuốt ve từng thớ thịt trên người hắn, chờ đợi lần cuồng hoan tiếp theo.

Hắn chuyên tâm vào thú vui xác thịt đến mức cô và Kỳ Sơ Thính đẩy cửa ngó trôn vào phòng một lúc mà vẫn không quay đầu lại.

Mùi hoan ái tràn ngập trong từng góc phòng hòa lẫn một mùi hương kì dị khác. Là một bác sĩ say nghề, từng ngóc ngách cơ thể có chỗ nào cô không thuộc lòng đâu, nhưng cô cũng chỉ là một cô gái chưa trải đời, nên không tránh khỏi việc tim đập chân run, đỏ mặt khó xử.

Lần trước vào nhầm phòng ở Linh Vân các, vừa khéo gặp phải một đôi nam nữ đang hoan ái, cô xấu hổ đến độ chỉ muốn tìm cái lỗ nẻ nào mà giấu mặt đi, ngay cả lòng bàn tay cũng đỏ au vì ngượng ngập.

Giờ khắc này, cô mặt không đỏ, lòng không loạn, cũng không bối rối lảng tránh ánh mắt, chỉ chậm rãi nắm chặt tay lại, móng tay cắm sâu vào da thịt, cắn môi đến rớm máu.

Đau đớn giúp cô giữ vững được lý trí, bây giờ thứ cô cần chính là bình tĩnh, bình tĩnh...

“Chà, chà...” Kỳ Sơ Thính đứng sau lưng cô nhếch môi tặc lưỡi. “Đồ đại nhân là quan văn nhưng trên giường lại mạnh mẽ chẳng khác nào võ tướng. Nàng nhìn xem, thật khiến người khác phải rạo rức muốn hôn chiến một hồi”.

Câu nói ám muội vừa dứt, Sơ Thính giống như động tình, ôm chầm lấy Vân Ánh Lục.

“Bốp! Bốp!” Vân Ánh Lục đột ngột xoay người giáng cho Kỳ Sơ Thính hai cái tát trời giáng.

Kỳ Sơ Thính ôm lấy hai má bỏng rát, nheo mắt bắn ra tia nhìn dữ tợn.

“Ngươi dám đánh bản quan?” Kỳ Sơ Thính gằn từng từ qua kẽ răng. Âm lượng không lớn nhưng cũng đủ khiến người khác rợn người dè chừng.

“Hoa hợp hoan, là hoa hợp hoan...” Vân Ánh Lục nắm chặt tay, tức giận run người. “Người dám dùng loại mị hương này sao? Hương hoa trong phòng này đủ để biến thần tiên biến thành yêu ma. Sao người lại bỏ ổi như vậy? Người... người đã hủy hoại chàng rồi...”

Nước mắt tràn mi rơi lã chã như chuỗi hạt châu, đôi môi tái nhợt của Vân Ánh Lục run rẩy không sao kìm nổi. Đỗ Tử Bân là trạng nguyên, là thượng thư trẻ tuổi của bộ Hình, chính trực khắc kỉ, thông thư đạt lễ, nhã nhặn nho nhã. Hắn thà chịu đau đớn về thể xác chứ nhất định không chịu làm mất hình tượng, huống chi là những việc đồi phong bại tục này. Nặng lòng với Ánh Lục bao năm, nhưng khi cô nhất thời giận dỗi đòi từ hôn, hắn cũng cắn răng chấp nhận, một mình ôm vết thương lòng.

Một người đàn ông như vậy lại bị hai cô gái lầu xanh thao túng cả thể xác và tinh thần, khi tỉnh lại, e rằng hắn sẽ không gượng nổi cú sốc này, nửa đời sau chìm trong u tối.

Tuy ở đời chẳng mấy ai lưu tâm đến sự trong sạch của nam nhân, nhưng với Đỗ Tử Bân mà nói, lần đầu tiên trở thành người đàn ông chân chính, phải là cùng người con gái hắn yêu thương chứ không thể là loại gái lầu xanh dơ bẩn này được.

Mà lại là hai cô nữa chứ!

Thanh danh bị hủy trong chớp mắt, phòng tuyến trong lòng bị sụp đổ, liệu hắn còn có thể gượng dậy?

Sự lưu luyến, ngưỡng mộ của Đỗ Tử Bân về một Vân Ánh Lục ngày xưa khiến cô cảm thấy không thoải mái, nhưng cô chưa bao giờ hoài nghi nhân phẩm của hắn. Dù là lúc trong tiệm ăn, có hiểu lầm, có tức giận, nhưng cô không hề muốn hắn gặp phải bất trắc.

Đỗ Tử Bân thật sự là chính nhân quân tử còn sót lại trên đời này.

Kì Sơ Thính ngẩn người, đảo mắt dò xét. Hắn không ngờ Vân Ánh Lục lại nhanh chóng nhận ra hương hoa hợp hoan trong phòng. Đây là loại mị hương đặc biệt dùng cho mấy lão già thích chơi trống bỏi, tăng cường tinh lực giao hoan. Đồ Tử Bản chưa từng hoan ái, mị hương lại dùng nhiều nên hiệu quả thật khác biệt. Thế nhưng mị hương trong phòng đã nhạt đi không ít, lại thêm mùi phấn son nồng nàn hòa quyện, vậy mà sao Vân Ánh Lục lại có thể nhận ra chứ? À, hắn quên nàng là thái y, hắn nhiên sẽ rất miễn cảm với mùi dược liệu.

“Nàng ngạc nhiên gì chứ, nàng đổ kị sao?” Kì Sơ Thính cao cao tại thượng đâu thể nào chịu nổi sự bạc đãi này, nhưng không hiểu sao, gã chợt cảm thấy sáng khoái kỳ lạ, sóng tình tuôn trào hết như cỏ dại lan tràn.

Vân Ánh Lục tức giận trừng mắt hết như con thú nhỏ cuồng nộ, nhưng Kì Sơ Thính còn đang mê hồn tiêu cốt không nói nên lời, gã chậm rãi tiến lại đến gần cô. “Đồ Tử Bản có là gì, nàng đâu cần khổ sở như vậy, bản quan còn yêu nàng hơn hắn gấp trăm lần”. Nói rồi, Kì Sơ Thính gio tay định vuốt má cô.

“Kì Sơ Thính, Đồ Tử Bản thanh cao như vậy, lại chưa từng chọc giận đến ngươi, sao ngươi lại đối xử với chàng bỉ ổi vậy chứ? Buông cái tay bẩn thỉu của ngươi ra!” Vân Ánh Lục không biết lấy đâu ra sức lực, đẩy Kì Sơ Thính ngã nhào xuống hành lang.

“Chính vì hắn thanh cao kiêu ngạo nên bản quan mới phải bẻ gãy sự thanh cao kiêu ngạo của hắn. Vân thái y đừng làm quá như vậy, chỉ là chuyện hai nàng một chàng thôi mà, có gì đâu?” Kì Sơ Thính ngả ngón cười lớn, “Chẳng lẽ nàng vẫn muốn độc sủng? Nếu vậy thì mau ngoan ngoan lại đây”.

“Kì-Sơ-Thính, ngươi đừng ép người quá đáng!”, Vân Ánh Lục cắn hận trừng mắt, “Ta không hứng thú gì với chuyện tranh đoạt hoàng vị của ngươi, nhưng không nói không có nghĩa ta không biết.

Người còn tiếp tục chọc giận ta, ta nhất định sẽ liều chết xé lớp mặt nạ để người hiện nguyên hình”.

Kì Sơ Thính như hít phải hơi lạnh, gườm mắt nhìn cô. “Nàng có biết nàng đang nói...”

“Về ngoài quỷ mị của người có thể lừa được người khác, chứ không thể qua được mắt ta đâu. Khi người giăng kinh ở ngự hoa viên, ta đã biết người là nam nhân đóng giả, lúc bắt mạch cho người, ta lại càng khẳng định chắc chắn hơn. Lưu Huyền Nghi, không, phải gọi là Tề vương gia thì mới hợp tai người nhỉ, ta nói thế có đúng không?”

Sóng tình trong lòng Kì Sơ Thính biến mất không chút dấu vết. “Vân thái y, bản vương có phải đã đánh giá thấp nàng không? Nàng biết từ khi nào?”

“Khi tới phủ Tề vương bắt mạch cho một tử thi hãy còn hơi ấm, vô tình gió thổi động màn khiến ta phát giác phía sau có bàn chân đàn ông và đôi giày vải khác thường. Hôm vô tình chạm mặt trước cửa cung, ta lại trông thấy đôi giày quen mắt đó nên mới hỏi người có thật là tiểu nữ của Kì tá thừa tướng không, ta còn nói bàn chân của người thật to lớn khác thường, nhưng mặt người bật không chuyển sắc, chỉ có khóe mắt lộ ra tia nhìn gian xảo. Từ hôm ấy ta đã biết Kì Sơ Thính chính là Tề vương Lưu Huyền Nghi. Còn rất nhiều, rất nhiều chuyện khác nữa mà ta không muốn liệt kê ra đây. Tề vương gia, ác giả ác báo, ta chỉ là một thái y muốn làm tròn bốn phận, người đừng ép ta quá, bằng không ta sẽ khiến người phải quay về những ngày tháng nằm liệt trên giường đấy”. Vân Ánh Lục nói xong một hơi, nhìn thẳng vào mắt Lưu Huyền Nghi không chút kiêng nể.

Lưu Huyền Nghi dùng ánh mắt đánh giá cô mấy bận rồi bĩu môi nói. “Vân thái y, nàng khiến ta vô cùng ngạc nhiên đấy, không chỉ có dung mạo xinh đẹp mà còn thông minh can đảm, ngay thẳng chính trực. Bản vương biết nàng có lòng nghi hoặc từ lâu nhưng đó là do bản vương thực sự không muốn ẩn thân giấu phận với nàng, quả

không uổng công ta bảo vệ nàng, yêu thương nàng như vậy. Nàng đừng căm thù nhìn bản vương như thế, không có bản vương, liệu nàng có còn sống tới hôm nay? Được rồi, được rồi! Lưu Huyền Thần sủng ái nàng, bản vương cũng sủng ái nàng, nhưng dù là bên nào, nàng chỉ được phép chọn một mà thôi. Hai cái tát hôm nay, bản vương sẽ ghi lòng tạc dạ, nhưng yên tâm, ta sẽ không trả thù nàng bằng phương cách tương tự vậy đâu, bản vương sẽ có cách để nàng luôn nhớ đến ta. Bản vương không hề có ý ám hại Đỗ thượng thư, bản vương chỉ muốn nàng thấy rõ, nam nhân kỳ thật đều giống nhau, không đáng để nàng dành trọn tâm tư như vậy đâu”. Lưu Huyền Nghệ cười mỉa mai, “Vòng tay của bản vương chính là quyết định sáng suốt nhất của nàng. Vân thái y, đối với bản vương mà nói, nàng không chỉ là một mỹ nhân mà còn là trợ thủ đáng giá. Bản vương không muốn uy hiếp nàng, nhưng nếu nàng vẫn bướng bỉnh không chịu nghe lời, những người bên cạnh nàng ắt sẽ không có kết cục tốt đẹp gì đâu. Bản vương dù là vương gia thất thế nhưng vẫn thừa đủ sức mạnh để nghiền nát nàng. Ngoan ngoãn một chút, biết đâu bản vương sẽ trao tặng trái tim cho nàng”.

Vân Ánh Lục ghé tòm xoay người bỏ đi. “Tê vương gia, người cứ chống mắt mà xem! Nói không chừng trước khi người nghĩ ra cách nghiền nát ta, ta đã cho người sống không bằng chết”.

“Bản vương chỉ nguyện bị nàng tra tấn sống không bằng chết trên giường thôi, còn những thứ khác... nàng đừng phí tâm tư”. Hắn chậm rãi đánh mắt về gian phòng Tần Luận cách đó không xa, khóe miệng mím chặt, “Nếu nàng định tố giác bản vương với Lưu Huyền Thần, bản vương khuyên nàng đừng nên làm những việc ngu ngốc, vô nghĩa như vậy. Làm không tốt lại thành ra gây ông đập lưng ông. Có những chuyện càng biết ít càng an toàn, nàng là người thông minh, ắt sẽ hiểu ta muốn nói gì. Bản vương đoán tính lực của Đỗ thượng thư đã hao tổn không ít, chúng ta để hắn nghỉ ngơi một lát đi!”

Hắn lại định giơ tay kéo Vân Ánh Lục lại, nhưng cô khinh miệt lườm hắn rồi xăm xăm đi về hướng phòng Đỗ Tử Bân.

Lưu Huyền Nghệ lúng túng dậm bước định kéo cô lại thì chợt có tiếng người gọi.

“Kì đại nhân!”, Giang Dũng vừa mở cửa đi ra, thấy Kì Sơ Thính liền hỏi. “Tần công tử đang chộp mắt. Ngài có thấy Vân thái y đâu không?”

“Bản quan làm sao biết được?” Bốn mắt nhìn nhau một hồi, cuối cùng Lưu Huyền Nghệ đành miễn cưỡng thu hồi ánh mắt, hằm hằm bước xuống lầu.

Giang Dũng dõi theo bóng dáng Kì Sơ Thính, nhú mày quay lại phòng.

“Kẹt!” Một cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Kì công tử thò đầu nhìn quanh, thò hắt ra rồi đi xuống góc cầu thang tối gần đó. Bên dưới Linh Vân các là thư phòng và cũng là nơi nghỉ ngơi của hắn, chỉ vài kẻ tâm phúc thân thiết mới được phép ra vào.

Một người đàn ông đậm người bước ra nghênh đón hắn.

“Lí tổng quản, mau chuẩn bị kiệu, bản công tử phải về phủ thăm mẫu thân”. Hiếm khi hắn nghiêm túc như thế, Lí tổng quản kinh ngạc nhưng cũng biết phận không dám hỏi nhiều, lui xuống sai người chuẩn bị.

Kì công tử quay sang nhìn Kì Sơ Thính đang ngồi trong phòng, trước mặt là một bầu rượu, cứ thế chén nối chén, uống không ngừng.

Từ dãy hành lang tới phòng của Đỗ Tử Bân không quá mười bước chân, nhưng Vân Ánh Lục lại thấy xa xôi đàng đẵng. Cứ nghĩ tới cảnh tượng dâm loạn kia là cô đã muốn co chân bỏ chạy, nhưng cô cũng không đành lòng bỏ mặc Đỗ Tử Bân bị lăng nhục như vậy. Quân tử không phòng được tiểu nhân, cũng là vì cô, nên anh mới rơi

vào cánh ngõ này. Bất luận tâm trạng bức bối thế nào, cô cũng không thể cứ vậy xoay người bỏ đi.

Vân Ánh Lục đứng trước cửa phòng, hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay nắm cửa, nhẹ nhàng mở ra. Đỗ Tử Bân đang vui mình say ngủ trong đồng chăn đệm nhún nhúm trên giường, mồ hôi lấm tấm trên thân...

Hai cô ả kia cũng mệt mỏi nằm bên Đỗ Tử Bân, cánh tay quăn quanh ngực hằn như mấy con rắn. Nghe tiếng cửa phòng mở, hai ả cùng nảy người lên, kinh ngạc nhìn Vân Ánh Lục lạnh băng đi thẳng tới bên giường, chẳng mảy may để ý đến việc thân thể đang lỏa lồ trước mắt người khác.

“Cút!” Vân Ánh Lục vận hết khí lực toàn thân, rít khế.

Một ả tròn mắt xem thường. “Ngươi là ai mà dám vào đây vung tay múa chân?”

Vân Ánh Lục không nói không rằng, đi đến cửa sổ gần đó, kéo soạt màn che rồi tiện tay vớ lấy bình hoa đầu giường, hung hăng nện xuống đất.

“Choang!” Một âm thanh chát chúa vang lên, tiếp đến ánh mặt trời cùng làn gió từ ngoài ùa vào, tẩy sạch bầu không khí ám muội trong phòng.

“Á, á!” Hai ả thét lớn, lồm cồm bò xuống giường. Dưới ánh mặt trời rạng rỡ, bọn họ rốt cuộc cũng còn một chút liêm sỉ, cuống cuống nhặt áo chen chân chạy ra cửa.

Tiếng động lớn như vậy mà Đỗ Tử Bân cũng chỉ hơi nhú mày, lật người say ngủ. Vân Ánh Lục đi đến đầu giường, kéo chăn đắp cho hắn rồi ôm mặt khóc nghẹn.

Tiếng động của bình hoa vỡ kinh động đến Tân Luận và Giang Dũng, hai người chạy đến cửa, thấy Vân Ánh Lục khóc lóc nghẹn ngào, bối rối nhìn nhau không biết nên vào hay nên ra.

Tần Luận thầm nghĩ, Vân Ánh Lục thấy Đỗ Tử Bân tìm hoan nên mới bi phần rơi nước mắt. Hắn khắp khởi vui mừng nhưng rồi lại thấy xót xa, ưu thương.

Giương mặt Giang Dũng vẫn lạnh lùng như thường, ngoại trừ cái nhú mày trong thoáng chốc ra, không ai nhận ra trong lòng hắn đang nghĩ những gì.

“Ánh Lục”. Tần Luận tần ngần bước vào, còn Giang Dũng thì xoay người đi khỏi.

Vân Ánh Lục ngẩng đầu, ngượng ngùng lau nước mắt. “Anh đã cảm thấy khá hơn chút nào chưa?” Cô hơi lạc giọng vì khóc nhiều.

Tần Luận kéo ghế, ngồi xuống bên cô. “Ta ngủ xong một giấc thì thấy khỏe hơn nhiều rồi. Chúng ta quay về hiệu thuốc thôi, Trúc Thanh còn đang đợt đấy!”

Ngón tay Vân Ánh Lục vạch những hình thù vô nghĩa trên chiếc chăn, lắc đầu khẽ nói. “Anh về trước đi, phiền anh bảo Trúc Thanh hồi phủ trước. Tôi chờ Đỗ đại ca tỉnh lại rồi về sau”.

“Ánh Lục”, khuôn mặt tuấn dật của Tần Luận thoáng ửng vệt hồng. “Đây là Linh Vân các, một lúc nữa thôi sẽ vô cùng náo nhiệt, hạng người gì cũng sẽ có. Một cô nương như nàng ở đây sẽ rất không an toàn. Đỗ đại nhân là đồng liêu của Kỳ đại nhân, cô ấy sẽ đưa hắn về”.

“Không được phép nhắc tới cái tên đó nữa”. Vân Ánh Lục đột ngột đổi giọng gay gắt, ánh mắt lóe lên tia nhìn phần nộ. “Không ai được phép chạm đến Đỗ Tử Bân, tôi sẽ chờ ở đây!”

Tần Luận nhếch môi, bi thương tìm câu trả lời. “Bất luận ta yêu nàng thế nào thì trong lòng nàng, lúc nào hắn cũng quan trọng hơn ta, đúng không?”

Hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má Vân Ánh Lục, cô đưa tay đặt lên trái tim đang gõ từng nhịp bức bối. “Tần công tử, thật xin lỗi,

tôi chỉ có một trái tim nên không thể báo đáp tình yêu của anh được, nhưng sau này chúng ta vẫn có thể làm bạn tốt của nhau. Nếu anh có chuyện gì, tôi vẫn sẽ tận lực giúp đỡ giống như hôm nay, còn những chuyện khác, xin đừng làm tôi thêm khó xử”.

“Nàng thà mạo hiểm tính mạng chứ không muốn ở bên cạnh ta”. Tần Luận bi ai nhắm nghiền mắt lại, “Đính hôn cũng không thể trói buộc được trái tim nàng, có lẽ ta... thực sự không xứng đáng với nàng. Ánh Lục, nếu nàng khẳng khẳng muốn từ hôn, vậy thì ta... đồng ý, ta cũng không còn sống được bao lâu nữa...” Giọng nói của hắn càng lúc càng nhỏ dần, đến câu cuối cùng thì chỉ còn là lời thì thầm với chính bản thân. Vân Ánh Lục không nghe rõ hắn nói gì nhưng vẫn nhận ra nỗi bi thương trong lòng hắn.

“Tần công tử, anh đừng nói nữa, mau trở về nghỉ ngơi đi. Để tôi đi tìm Giang thị vệ nhờ đưa anh về hiệu thuốc”. Cô đứng dậy, đi ra ngoài hành lang.

“Ánh Lục, nếu ta không còn nữa, nàng có nhớ ta không?” Tần Luận khẽ hỏi một câu. Vân Ánh Lục sững người quay đầu lại, mỉm cười buồn thảm. “Tần công tử, sắc nước sông không nguy hiểm đến thế đâu”.

Tần Luận mỉm cười an nhiên nhưng khóe môi lại trĩu nặng tâm tư. “Đúng vậy, là do ta lo sợ thái quá thôi. Ta sẽ tự đi tìm Giang thị vệ, nàng cứ ngồi đây cùng Đỗ đại nhân đi”.

Khi đi ngang qua Vân Ánh Lục, hắn dừng bước, chân thành nhìn cô.

“Ánh Lục, thật xin lỗi nàng!” Hắn hạ giọng buồn lời.

Vân Ánh Lục ngạc nhiên chớp mắt, “Vì sao lại phải xin lỗi tôi?”

“Vì ta không đủ vị tha để ngồi đây cùng nàng và Đỗ đại nhân nên phải đi trước; vì ta không thực sự lưu tâm tới ý nguyện của nàng; vì

ta ép nàng đính hôn; vì rất nhiều, rất nhiều chuyện đã xảy ra. Ánh Lục, ta thực lòng xin lỗi nàng”.

“Tần công tử, anh nói gì mà nghe như lời trăn trối vậy?”

“Giống thế sao? Sao lại thế được nhỉ?” Tần Luận bật cười, sau đó hần đột nhiên ôm cô vào lòng, thì thầm bên tai. “Bảo trọng, Ánh Lục! Sau này nàng đừng tới tiệm thuốc chữa bệnh, ta cũng sẽ không đến tìm nàng nữa”.

Nói xong, hần bước nhanh ra cửa.

Lời nói bi thương cùng ánh chiều chênh chếch trong phòng khiến Vân Ánh Lục u uẩn, lo sợ. Cô đã làm Tần Luận tổn thương đến thế sao?

Kỳ thật, cô cũng bị tổn thương, nhưng nào ai biết chứ?

Cô quay đầu nhìn Đỗ Tử Bân say sưa ngủ trên giường, lòng dạ đau đớn như bị trăm mũi kim châm nát. Nếu như không xảy ra cơ sự hôm nay, cô đã quyết tâm nói rõ với Đỗ Tử Bân rằng, cô không phải là Vân Ánh Lục, cô chỉ là Cơ Uyển Bạch không biết nhà ngọc phun thơ, không biết nói lời hoa mỹ xuyên không đến đây. Nếu anh chấp nhận cô, hai người sẽ tiếp tục bên nhau; còn nếu không, một dao cắt đứt sợi dây tình cảm vẫn vương trong lòng!

Nhưng giờ thì cô không còn cơ hội nói rõ nữa rồi, anh đã bị hãm hại khốn đốn, cô không thể đang tâm để anh chống chọi mọi sự một mình. Đây là tất cả những gì cô có thể báo đáp cho những ân tình của anh. Chỉ có điều, cô vẫn cảm thấy thương thân tủi phận cho mình.

Dù phải mắc kẹt trong thân thể Vân Ánh Lục cả đời, cô vẫn muốn có một người thực lòng thực dạ yêu con người cô chứ không phải ảo ảnh trước mắt.

Nhưng giờ thì không được nữa rồi.

Vân Ánh Lục ngửa mặt ngăn nước mắt tràn mi, nhưng hình như chỉ càng làm tâm tư thêm phiền não. Khi tiếng sên phách dưới lầu bắt đầu rộn rã thì cũng là lúc Đỗ Tử Bân giật mình tỉnh giấc. Gió đêm tràn vào cửa sổ làm ánh nến chập chờn tỏa chiếu căn phòng. Hắn cảm giác như mình vừa trải qua một giấc mộng xuân dai dẳng, toàn thân ê ẩm, mệt mỏi không thốt nên lời. Hắn nheo mắt để thích ứng với ánh sáng leo lét trong phòng, thì vừa hay ánh nhìn chạm phải một bóng hình quen thuộc đang ngồi ôm mặt dưới chân giường.

“Ánh Lục?”

Vân Ánh Lục ảm đạm quay lại. Cô đưa cho hắn bộ quần áo rồi xoay người sang hướng khác.

“Mau mặc vào đi, đừng để bị cảm lạnh”.

Đỗ Tử Bân mệt mỏi ngồi dậy, lúc này hắn mới nhận ra trên người không có lấy một manh áo, khắp giường còn vương dấu vết hoan ái, trong đầu đột nhiên nổ oàng một tiếng, đó không phải là mộng xuân, đó là sự thật, hắn... hắn đã... làm gì Ánh Lục rồi sao?

Trong phòng im lặng nặng nề.

“Ánh Lục, lại đây với ta!” Hắn gọi cô, lại phát hiện ra giọng mình khàn đặc khác lạ. Vân Ánh Lục cúi mặt, đi đến bên giường.

“Ta... làm đau nàng sao?” Hắn thận trọng dò hỏi. Tại sao hắn lại nôn nóng như vậy, là do Linh Vân các nòng đờm tình ý khiến hắn nhất thời mù mị đầu óc hay do bản thân bị Vân Ánh Lục và Tần Luận chọc giận mà gạt bỏ liêm sỉ lễ nghĩa, liều lĩnh làm chuyện có lỗi với Ánh Lục?

“Xin lỗi, đáng lẽ ta phải giữ cho nàng đến đêm động phòng hoa chúc”. Trong lòng Đỗ Tử Bân sóng tình lưu chuyển, hắn dịu dàng ôm cô vào lòng, không chút thắc mắc khi thấy cô run rẩy như một con nai nhỏ bị lạc trong rừng. “Nhưng mà ta không hối hận, bởi vì

Tiểu Lục mà ta thương thầm nhớ trộm suốt mười năm qua, rốt cuộc cũng là của ta”.

Hắn âu yếm hôn nhẹ lên trán Vân Ánh Lục. Cô miễn cưỡng đón nhận rồi lặng lẽ thở dài.

“Những người kia đâu?” Lý trí của Đỗ Tử Bân bắt đầu hoạt động, đột nhiên nhớ đến Kì Sơ Thính, khuôn mặt tuần tú thoáng đắm chiêu.

“Giang thị vệ đã tiễn Tần công tử về phủ rồi”.

“Vậy Kì đại nhân đâu?” Đỗ Tử Bân cau mày, hắn mơ mơ hồ hồ nhớ ra cảnh hắn và Kì Sơ Thính đang tranh cãi chuyện gì đó, vậy sao mở mắt ra lại là Ánh Lục?

“Hình như chàng bị cảm nắng nên cô ấy dìu chàng đến đây nghỉ ngơi, hai người nói chuyện một lúc thì ta ghé sang tìm chàng”. Vân Ánh Lục thấp giọng kể lại.

Vậy rất có thể là do hắn nhất thời không khống chế được bản thân nên mới xảy ra chuyện này. Vùng mày nhăn nhú của Đỗ Tử Bân giãn ra tức thì. “Ánh Lục, nàng có thấy Kì nữ quan có gì đó rất kỳ quái không?”

“Đỗ đại ca, có một số việc không thể dựa vào trực giác mà phán đoán, muốn bắt người thì phải có chứng cứ xác thực. Chàng nhanh mặc quần áo vào đi, đã đến giờ ta phải hồi phủ rồi!”

“Ừ, những chỗ thế này quả cũng không nên ở lâu”. Hắn ghé sát bên tai cô, thì thầm. “Nàng giúp ta mặc quần áo có được không?”

Trong lòng Đỗ Tử Bân đã coi Vân Ánh Lục là thê tử nên đương nhiên không muốn bỏ qua những chuyện riêng tư thú vị.

“Đỗ đại ca, nhanh lên! Ta ra ngoài chờ chàng”. Vân Ánh Lục đỏ mặt, bước nhanh ra ngoài. Cửa chưa sập, nước mắt đã chan chứa như mưa.

Đỗ Tử Bân luyến tiếc nhìn theo bóng dáng Vân Ánh Lục. Nghe nói vào đêm đầu tiên, nữ nhân sẽ vô cùng đau đớn, lẽ ra hắn nên vỗ về nàng một lúc chứ không nên say ngủ như vậy.

Hắn đẩy chăn, mặc lại quần áo chỉnh tề. Nhìn chăn đệm nhàu nhĩ trên giường, hắn đỏ mặt rồi như sức nhớ ra điều gì đó, vội cầm nệm cẩn thận soi kỹ từng góc giường.

Trên giường không hề có dấu máu? Chẳng lẽ...

Không, không thể nào! Ánh Lục nhất định vẫn còn trong trắng, hắn cực lực thuyết phục bản thân rồi tìm thêm lần nữa.

Vẫn không có.

Niềm hân hoan êm ái ban nãy đột ngột biến mất trong nháy mắt.

Chương 54: Ép cưới

Hoàng cung Đông Dương. Ngự thư phòng.

Lưu Huyền Thần cầm phong thư báo tiếp mới được gửi gấp về từ biên cảnh Bắc triều trên tay. Ngu Tấn Hiên vừa đến tiền tuyến lập tức chinh đồn sĩ khí, ngay trận đầu đã thắng như chẻ tre, đẩy lui đại quân Bắc Triều tận năm mươi dặm. Lưu Huyền Thần nắm chặt phong thư kia, đọc đi đọc lại không dưới mười mấy lần, vẻ vui mừng không giấu nổi trên nét mặt.

La công công đến dâng trà, cũng không khỏi mỉm cười sung sướng. Từ khi tình hình hạn hán trở nên nghiêm trọng, long nhan chẳng mấy khi hồ hởi thế này.

“Bệ hạ, để lão nô dặn ngự thiện phòng làm thêm vài món ăn khuya cho người, có được không?” Ông đặt cốc trà ngay bên cạnh Lưu Huyền Thần, để người chỉ cần nhấc tay là có thể cầm được. Hoàng thượng dạo gần đây hao tâm tổn sức vì chuyện cứu hạn, ăn uống cũng kém hẳn đi.

“Không cần đâu, trăm giờ chỉ muốn ăn một chén cháo đậu xanh của Vân thái y thôi. À, hôm nay cô ấy bận chuyện gì thế?” Bẩm báo nhật trình của Vân thái y với hoàng thượng đã trở thành nhiệm vụ quen thuộc của La công công.

“Hôm qua Vân thái y được nghỉ phép, còn hôm nay thì lão nô chưa thấy đâu cả ạ!”

Lưu Huyền Thần chau mày ngẫm nghĩ, “La công công, trăm đang định sửa lại quy chế làm việc của thái y viện, hủy bỏ tiền lệ một tháng ba ngày nghỉ, Khanh thấy thế nào? Đã nhận bổng lộc của trăm thì lúc nào trăm cần cũng phải có mặt chứ”.

La công công mím môi định cười, “Bệ hạ, quy chế này chỉ nên áp dụng với Vân thái y thôi ạ, các thái y khác vẫn nên nghỉ ngơi đầy đủ! Lão nô đang định kiến nghị bệ hạ xem xét để Vân thái y trực đêm thêm mấy ca nữa”.

“Làm thế thì thế nào cô ấy cũng trợn mắt nói lý với trẫm, nào là luật lao động, nào là tôn trọng nhân quyền, cứ như thế trẫm là hôn quân bạo ngược ấy”. Lưu Huyền Thần mặt mày cau có nhưng khóe miệng lại ẩn hiện nụ cười.

La công công do dự một lát rồi thấp giọng nói tiếp: “Bệ hạ, lão nô có điều này, không biết có nên nói ra hay không?”

“Khanh cứ nói đi, đừng ngại”. Lưu Huyền Thần bung cúc trà khế nhấp môi.

“Lão nô đã theo hầu bệ hạ từ khi người còn là tiểu hoàng tử, chưa từng thấy bệ hạ tỏ ý thích thú đặc biệt một ai. Nhưng từ khi Vân thái y tiến cung, bệ hạ luôn lưu tâm đến cô ấy từ những chuyện hết sức nhỏ nhặt. Bệ hạ, người thích Vân thái y như vậy, sao không nạp Vân thái y làm phi tần? Nếu là vì thân phận của cô ấy, lão nô nghĩ người đâu thiếu cách để xử trí đâu ạ”.

Ánh mắt Lưu Huyền Thần mông lung phức tạp, hần chằm chú nhìn La công công hồi lâu rồi bình thản trả lời, “Người cho rằng trẫm không nghĩ tới điều đó sao? Chỉ có điều trong lòng cô ấy hiện đang có khúc mắc lớn, nếu trẫm lấy thiên uy ra trói buộc cô ấy, với tính cách của Vân thái y, chắc chắn cô ấy thà chết chứ không chịu tiếp nhận phong hào. La công công, người có nhận thấy Vân thái y có gì đó rất khác biệt không? Nhiều lúc trẫm có cảm giác như cô ấy đến từ một nơi xa xôi nào đó chứ không phải là thiên kim của một bá hộ thành Đông Dương. Rồi cả việc y thuật của cô ấy cũng rất cổ quái, không hề giống với các đại phu khác. Một tiểu thư khuê các mười mấy tuổi đâu học thứ y thuật này ở đâu chứ? Hơn nữa lối suy nghĩ, cách nói chuyện của cô ấy cũng không giống ai. Đến bây giờ cô

ấy vẫn xưng “tôi” với trẫm, không phải cô ấy có ý bất kính mà căn bản vốn là không hiểu phải trái trên dưới”.

“Bệ hạ, nghe người nói thế lão nô cũng cảm thấy kỳ lạ”. La công công chớp mắt đầy ngạc nhiên, “Chẳng lẽ Vân thái y không phải là người?” Là hồ ly hay yêu quái?

Lưu Huyền Thần như đọc được suy nghĩ của ông, cau mày khiển trách. “Không được nói nhảm. Vân thái y tuy có chút kỳ lạ nhưng bản chất vẫn là một cô gái đáng yêu, thiện lương, ngay thẳng, thế nên trẫm mới sủng ái cô ấy đến vậy”. Hắn cười khẽ, “Ở trong lòng trẫm, cô ấy chính là bảo vật vô giá”.

“Bệ hạ”, La công công thấy Lưu Huyền Thần đang đắm chìm trong suy nghĩ, do dự một lát nhưng vẫn khẽ lên tiếng nhắc nhở. “Đã đến lúc thượng triều rồi ạ”.

“À, trẫm suýt quên băng mắt!” Lưu Huyền Thần đứng dậy để cung nữ thay long bào, “Mấy ngày nay, thái hậu và công chúa An Nam như thế nào rồi?”

Hai người rời khỏi ngự thư phòng, đi về hướng điện Nghị Chính.

“Thái hậu và công chúa An Nam ngày ngày đều ở Phật đường, ngoài việc tụng kinh niệm Phật ra, thỉnh thoảng có ghé đến hậu hoa viên thưởng hoa ngắm cảnh, tâm tình đã dần yên ổn”. La công công thấp giọng bẩm báo.

“Hậu cung dạo gần đây có xảy ra chuyện gì không?”

“Thời tiết nóng bức khó chịu, nên các nương nương cũng ít khi rời khỏi tẩm cung ạ”.

Lưu Huyền Thần gật đầu trầm ngâm, hậu cung dạo gần đây sóng yên bể lặng khiến hắn có phần không thích ứng nổi. Là kẻ địch cảnh giác cao độ hay là hắn đã phòng vệ quá mức?

Không có động tĩnh gì chưa hẳn là chuyện tốt, mặt nước phẳng lặng chính là để che giấu mạch nước ngầm đang chuẩn bị dâng trào,

khi xảy ra sóng to gió lớn sẽ khó bề trở tay.

Hiển nhiên hấn lo lắng không thừa.

Hậu cung yên ổn nhiều ngày nay bắt đầu nổi cơn phong ba, nhưng lần này không phải do đám phi tần gây ra, mà là chuyện có liên quan tới vị nữ quan Kỳ Sơ Thính.

Nàng ta là quan viên chuyên trách trong hậu cung nên cũng có thể được xem là người của hậu cung.

Lưu Huyền Thần vừa tuyên hỏi các đại thần trong điện Nghị Chính có việc gì cần tấu, thì Kỳ tá thừa tướng đã ôm vẻ mặt bi thống bước lên thềm tấu, lệnh ái Kỳ Sơ Thính đem qua đột ngột mắc bạo bệnh, sốt cao không giảm, danh y khắp thành quy tụ chạy chữa nhưng vẫn không thuyên giảm. Sau đó, một vị tăng nhân đắc đạo có giao tình với Kỳ phủ ghé đến xem cho Kỳ Sơ Thính một quẻ, nói rằng ông trời không đành lòng để tài hoa của nàng ta chôn vùi nơi cửa Phật nên chỉ cần Kỳ nữ quan nhanh chóng thành thân là sẽ khỏi bệnh.

Kỳ tá thừa tướng vừa dứt lời, đại điện đã xì xào không dứt. Một nữ quan xuất giá sinh con thì khác gì nữ nhân bình thường chứ? Vầng hào quang trên người Kỳ Sơ Thính chẳng mấy chốc tắt ngóm theo những lời bàn luận của bách quan trong triều.

Danh thơm của Kỳ nữ quan thật chẳng khác nào một đóa quỳnh, nở nhanh tàn vội.

“Kỳ tá thừa tướng, triều Ngụy ta không dễ có được một tài nữ kiệt xuất như thế, Khanh đừng vội nản lòng, trẫm sẽ lập tức phái thái y đến quý phủ để chữa bệnh cho Kỳ nữ quan”. Ánh mắt Lưu Huyền Thần sâu thẳm như biển cả, khiến cho những kẻ định dò ý qua nét mặt không khỏi thất vọng.

Kỳ tá thừa tướng cuống quýt lắc đầu từ chối hoàng ân, “Tâu hoàng thượng, không cần đâu ạ. Tiểu nữ vốn là niềm tự hào của Kỳ

gia, nhưng lão thần cũng không muốn làm trái ý tốt của trời xanh. Đứng ở góc độ người làm cha, lão thần không dám cưỡng cầu, dù tiểu nữ Sơ Thính có bị thu hồi mũ quan trở thành phạm nhân cũng không sao!”

Lưu Huyền Thần hướng mắt về phía ngọc tỷ trên bàn, trầm ngâm một lát rồi nói, “Vậy trăm sẽ tôn trọng ý kiến của tả thừa tướng, Chúc nữ quan này, Quốc tử giám sẽ chịu trách nhiệm tận lực tìm kiếm để mười lăm tháng này phòng giảng kinh trong hậu cung vẫn tiếp tục vang tiếng giảng bài. Được rồi, không nhắc tới chuyện không vui này nữa, trăm đương muốn chia vui cùng các khanh một chuyện, tin báo tiếp ở biên giới Bắc triều vừa mới được truyền về kinh thành tối hôm qua”.

Lưu Huyền Thần rút ra bức thư của Ngu Tấn Hiên, giao cho thượng thư bộ Binh đọc to trước điện.

Hắn uy nghi đưa mắt nhìn khắp đại điện, tả thừa tướng sắc mặt đại biến còn hữu thừa tướng lại thầm vui mừng, Đỗ Tử Bân đang chăm chăm nhìn Kì tả thừa tướng, vẻ mặt mang theo rất nhiều nghi hoặc, chất vấn.

Sau khi tan triều, Lưu Huyền Thần lập tức cho triệu kiến Đỗ Tử Bân tới ngự thư phòng hỏi chuyện. Sau khi Đỗ Tử Bân cúi đầu hành lễ, hắn vờ hỏi han về vụ án của hai vị tướng quân đã điều tra tới đâu rồi.

Đỗ Tử Bân chấp tay bâm tấu, “Tâu hoàng thượng, thần vẫn đang tận lực điều tra, có điều ngõ tác đã khám nghiệm tử thi vẫn không tìm ra nguyên nhân tử vong. Tuy nhiên thần phát hiện thấy có một điểm đáng ngờ, trước khi hai vị tướng quân qua đời, cả hai đều thường xuyên ghé đến Linh Vân các”.

“Linh Vân các...” Lưu Huyền Thần mơ hồ nhắc lại cái tên này, “Đó không phải thanh lâu lớn nhất thành Đông Dương sao?”

“Hoàng thượng, người có biết Linh Vân các là sản nghiệp của ai không?”

Lưu Huyền Thần lắc đầu.

“Đó là sản nghiệp của Kì tá thừa tướng, do đích thân Kì công tử đảm trách quản lý”.

Lưu Huyền Thần cũng không quá kinh ngạc, chỉ gật gù xác nhận. Các đại thần lăm bực nhiều của, đầu tư làm ăn bên ngoài thế nào hẳn không quan tâm. Đỗ Tử Bân thấy hoàng thượng thờ ơ như vậy, có chút nóng nảy, hỏi tiếp. “Hoàng thượng, mấy năm nay, người không nhận ra Kì nữ quan có gì đó rất kỳ quái sao?”

“Khanh muốn nhắc tới dáng vẻ to lớn hay tài hoa xuất chúng của Kì nữ quan?”

“Đều không phải, tâu hoàng thượng, Trước kia thần không thường xuyên tiếp xúc với Kì nữ quan nên không quá chú ý đến, nhưng dạo gần đây, qua vài lần tiếp xúc thần nhận thấy có rất nhiều điểm nghi vấn quanh vị nữ quan này. Tuy nhiên thần còn chưa kịp điều tra làm rõ thì Kì nữ quan lại đột nhiên lấy cớ mắc bệnh từ quan. Điều này thật sự khiến người khác không thể không hoài nghi”.

Lưu Huyền Thần bật cười đùa cợt. “Không phải Kì nữ quan cảm mến tài năng của Đỗ đại nhân nên mới tìm cớ từ quan để gần gũi với khanh đấy chứ?”

Đỗ Tử Bân nghiêm sắc mặt đáp. “Hoàng thượng, xin người đừng nói vậy. Thần... đã có hôn ước, sắp sửa thành thân trong nay mai”.

Lưu Huyền Thần không nói gì, chỉ hơi nhướn mày rồi nhanh chóng quay về vẻ mặt bình thản như thường.

“Hoàng thượng, thần sẽ bắt tay ngay vào việc điều tra Kì So Thính, thần có dự cảm Linh Vân các chính là manh mối quan trọng để làm sáng tỏ cái chết kỳ lạ của hai vị tướng quân”.

“Trẫm chỉ e đó là cái động khó dò, để điều tra làm rõ mọi việc, ắt sẽ có rất nhiều người phải chịu liên lụy”. Lưu Huyền Thần trầm tư nhấm mắt một lát, “Trời phải đổ mưa, gái phải gả chồng, trẫm không quản nổi mấy chuyện này. Nhưng mà Đồ đại nhân này, cần phải dụ rấn khỏi hang nhưng chó đánh rấn động cỏ. Trẫm sẽ cung cấp cho khanh thêm manh mối nữa, trong hậu cung, nửa đêm thường có một cung nữ cao lớn đi thường ra vào tấm cung của các phi tần”.

“Hoàng thượng...” Đồ Tử Bân kinh ngạc ngẩng phắt đầu lên, “Hậu cung luôn được canh phòng nghiêm ngặt cơ mà, chẳng lẽ trong đó có mật đạo hay sao?”

Lưu Huyền Thần không trả lời câu hỏi của Đồ Tử Bân mà uể oải nhún mày vặn lại. “Chuyện gì khanh cũng hỏi trẫm thì trẫm còn cần thượng thư bộ Hình làm gì?”

Đồ Tử Bân hiểu ý cúi đầu, đồng dạc lên tiếng. “Thần nhất định sẽ dốc toàn lực điều tra. Có lẽ mọi chuyện sẽ được làm sáng tỏ nhanh thôi, bởi một khi nút thắt đã được mở ra, những việc khác sẽ từ từ theo đó mà lộ chân tướng”.

“Đồ đại nhân, khanh tận lực vì trẫm như thế có ảnh hưởng gì đến hôn sự không? À, Kì Sơ Thính giờ cũng muốn thành thân, không khéo hỷ nhật của hai khanh lại cùng một ngày ấy nhỉ?”

Đồ Tử Bân mặt mày đỏ ửng, ấp úng nói. “Thần... có thể sẽ thành thân sớm”.

Tối hôm qua về đến nhà, cả đêm hấn trần trọc không sao ngủ được. Đang bồi hồi nhớ lại cảm xúc mãnh liệt ở Linh Vân các, hấn chợt nghĩ đến chuyện Ánh Lục có thể sẽ mang thai.

Hấn lo sợ bật dậy trong đêm, hạ quyết tâm phải nhanh chóng thành thân với Ánh Lục. Dù sao cũng không thể để nàng ấy vác bụng về nhà hấn được, như vậy Ánh Lục sẽ bị đàm tiếu suốt đời. Và lại, sau khi được nếm hương vị tình yêu, hấn không muốn một mình

chịu đựng đêm dài cô quạnh nữa mà muốn được cùng Ánh Lục ngày đêm đàm thơ luận từ, cầm sắt hòa âm. Duy chỉ có một tì vết nhỏ ám ảnh trong lòng, nhưng hấn là chính nhân quân tử, phải biết tự chịu trách nhiệm về hành động của mình, chẳng nên so đo tính toán làm gì!

Sáng sớm trước khi vào triều, hấn chờ Ánh Lục ngoài cổng rồi kéo nàng vào ngồi cùng kiệu quan. Ở trong kiệu, hấn cầu hôn Ánh Lục, thậm chí còn thật thà kể ra nỗi lo lắng của bản thân. Ánh Lục kinh ngạc nhìn hấn hồi lâu, sau đó cúi đầu im lặng không nói. Hấn nghĩ nàng e thẹn trước chuyện hôn nhân đại sự nên mạnh bạo quàng tay ôm lấy nàng, mãi tận cửa cung mới chịu buông.

“Chưa từng nghe Đỗ Thượng thư đính hôn với thiên kim nhà nào nên trẫm có hơi giật mình trước tin thành thân này. Nhưng cưới xin trong ba tháng hè nóng như đổ lửa sẽ mệt lắm đấy”. Lưu Huyền Thần quét mắt nhìn ra ngoài cửa, lãnh đạm lên tiếng.

Đỗ Tử Bân chau mày, không biết nên trả lời ra sao.

“Trẫm cũng nên chúc mừng khanh nhỉ, hy vọng hôn sự và công sự của khanh thuận buồm xuôi gió. Thôi, khanh lui ra đi”. Lưu Huyền Thần vói lấy cuộn tấu chương trên bàn, trưng ra vẻ mặt tiền khách.

Đỗ Tử Bân cung kính cúi đầu lui ra.

Lưu Huyền Thần chưa viết nổi hai dòng đã vội quăng bút, hăm hăm bước ra ngoài.

La công công vội đuổi theo hỏi, “Bệ hạ, người muốn đi đâu?”

Lưu Huyền Thần mím chặt môi, người muốn thành thân đó cũng là quan viên của hấn, để thể hiện sự công bằng của đế vương, chẳng phải hấn nên đến chúc mừng nàng sao?

Thời tiết tháng Sáu bất thường hệt như một đứa trẻ. Bầu trời đang xanh ngắt không một gợn mây đột ngột phủ kín tầng mây xám xịt ở

góc chân trời. Lưu Huyền Thần dừng bước, nheo mắt quan sát, “La công công, người nhìn xem đó có phải là mây đen không?”

La công công khum tay che trán nhìn lên trời, ông còn chưa kịp mở miệng bẩm báo thì một trận gió lớn đã quét qua rừng cây trước mặt, bút tung từng đám lá khô cong vì nắng hạn.

“Bệ hạ, đúng là có mây đen, trời sắp mưa rồi ạ”.

Lưu Huyền Thần hoan hỉ xá tay lên trời lạy tạ. “Tạ ơn trời đất, đây đúng là nắng hạn gặp mưa rào, vụ mùa được cứu rồi, bách tính ắt sẽ vui mừng lắm đây”. Như đáp lại lòng thành của hần, tiếng sấm bắt đầu rền vang khắp nơi, tuy ánh nắng oi ả vẫn còn trải khắp nhưng mây đen dày đặc cũng đang bắt đầu ùn ùn kéo đến.

“Bệ hạ, chúng ta phải nhanh tới thái y viện, nếu không sẽ dính mưa mất”. La công công lo lắng nói.

Lưu Huyền Thần bật cười sảng khoái, “Trẫm còn đang muốn tắm mưa đây!” Tuy rằng nói vậy, nhưng bước chân hần vẫn mãi miết không dừng, vừa đi vừa ngược nhìn bầu trời, khóe miệng cong lên đầy hứng khởi.

Đám thái giám và cung nữ nhìn sắc trời biến đổi nhanh chóng cũng nháo nhác như ong vỡ tổ, ai cũng ráo bước chạy mưa, duy chỉ có một người vẫn đang trầm tư đếm từng bước chân của mình. Lưu Huyền Thần lại gần người đấy, lạnh lạnh cất giọng chào hỏi. “Kì ái khanh, khanh đang định đi đâu vậy?”

Kì tả thừa tướng kinh ngạc quay đầu, vội vàng khom mình hành lễ. “Hoàng thượng, thần đến thư khố để tra mấy quyển sách lần trước tiểu nữ đã mượn, nhân tiện tra xét thiên văn hai mươi năm qua để xem có bản kí lục nào giống với tình hình hạn hán năm nay không. Lão thần đang mãi vừa đi vừa suy nghĩ thì chợt nhận ra sắc trời đã tối sầm, thật đúng là tin mừng cho triều Ngụy ta, là phúc âm của hoàng thượng người”.

“Tả thừa tướng lúc nào cũng lo cho dân cho nước, đó mới thực là diễm phúc của trăm! Tả thừa tướng, khanh mau đi nhanh, trời sắp mưa rồi đấy”.

“Kính hoàng thượng đi trước, lão thần tuổi cao đi đứng không còn nhanh nhẹn nữa, vả lại lão thần cũng muốn được hưởng gió mát đã lâu không thấy này”.

“Được rồi, vậy trăm không quấy nhiễu Kì ái khanh nữa. À, lệnh ái đã tìm được ý trung nhân chưa?” Lưu Huyền Thần đi được vài bước, sực nhớ ra điều gì đó vội quay đầu hỏi.

“Tâu hoàng thượng, tạm thời vẫn chưa có ạ!” Kì tả thừa tướng khép nép trả lời.

“Khi nào Kì phủ có tin tốt lành thì nhớ báo cho trăm một tiếng, trăm muốn tặng lệnh ái một phần hậu lễ vì đã tận tâm chỉ giáo hậu cung suốt mấy năm”.

“Lão thần thay mặt lệnh ái xin khấu tạ hoàng thượng”.

Lưu Huyền Thần khẽ phát tay, cười khẽ bỏ đi.

Kì tả thừa tướng dõi mắt nhìn theo bóng dáng Lưu Huyền Thần, hướng đi của hoàng thượng không phải là thái y viện sao?

Sau khi suy đoán đã được xác nhận, Kì tả thừa tướng đột nhiên sa sầm nét mặt, trong đầu hầy còn mông lung thì người ông ta chò đã xuất hiện trước mặt.

“Kì đại nhân!” Mái tóc được búi chải tỉ mỉ của Ân Tiểu Yên có chút tán loạn vì gió, nhưng vẫn không che được nét kiêu sa trên gương mặt.

“Ấn phi nương nương!” Kì tả thừa tướng cúi đầu hành lễ, đôi mắt sắc bén đảo quanh bốn phía, nhận thấy quanh đây không có bóng dáng ai, mà cung nữ theo hầu Ân Tiểu Yên cũng là người tâm phúc nên trong lòng mới thả lỏng phần nào.

“Từ nay hần sẽ không vào cung được nữa, trừ phi là đăng cơ, nương nương hãy nhanh chóng bịt kín mật đạo kia lại”. Kì tá thừa tướng hạ giọng nói khẽ.

“Đây là chủ ý của hần?” Ấn Tiểu Yên kinh ngạc hỏi, “Nếu hần không tiến cung, bản cung đã có thể kê cao gối ngủ, không phải ngày đêm thấp thỏm giải quyết hậu quả cho hần nữa”.

Kì tá thừa tướng dời ánh mắt về phía bãi cỏ cách đó không xa, rử rỉ bàn chuyện. “Lão thần đã cắt đứt mọi đường thoái lui của hần, giờ hần chỉ còn nước nghe theo lão thần mà thôi. Hiện giờ hoàng thượng đã bắt đầu chú ý tới hành tung của hần, nếu có bất kỳ sai lầm nào, mọi công sức của chúng ta sẽ đổ sông đổ biển cả. Nhưng hiện vẫn còn một ẩn họa khác, nương nương nhất định phải nghĩ cách xử lý cho ổn thỏa”.

“Là ẩn họa gì?”

“Là Vân thái y của thái y viện. Chuyện cô ta biết không ít đâu, tuy bây giờ cô ta vẫn chưa tố giác với hoàng thượng, nhưng không có nghĩa sau này sẽ không tiết lộ, cho nên nương nương nhất định phải thần không biết quỷ không hay...” Kì tá thừa tướng ám muội phất tay ngang cổ.

Ấn Tiểu Yên kinh hoàng khiếp sợ, run rẩy nói. “Tả thừa tướng, đó là người được hoàng thượng bảo vệ cẩn mật, không dễ ra tay đâu”.

“Nương nương thông minh linh hoạt hơn người, chỉ cần dụng tâm chuyện gì cũng sẽ làm được. Việc này mà thành công, lão thần sẽ sắp xếp cho nương nương được gặp mặt phụ thân”.

“Phụ thân ta, ông ấy... có khỏe không?” Tề vương gia và Kì tá thừa tướng luôn nhắc đến phụ thân của Ấn Tiểu Yên nhưng chưa bao giờ đả động đến việc cho hai cha con gặp mặt. Thế nên nhiều lúc cô ta không khỏi hoài nghi phụ thân mình thật sự còn sống trên đời. Năm đó, phụ thân cô ta bị tiên hoàng hạ lệnh chém ngang lưng ở

Ngọ môn để thị chúng, thân thể bị cắt thành hai nửa liệu có sống nổi hay không?

Nhưng Tề vương và Kì tả thừa tướng một mực khẳng định như vậy khiến cô ta đành bán tín bán nghi biến mình thành quân cờ trong tay bọn họ.

Chỉ cần còn sống là tốt rồi, còn sống là còn hy vọng.

“Khi nào cha con gặp mặt, nương nương hãy tự mình kiểm chứng điều đó!” Kì tả thừa tướng khẽ nói khi lướt qua Ấn Tiểu Yên, chậm chậm bước về phía cổng cung.

Ấn Tiểu Yên ngây người đứng như trời trồng, trầm tư ủ mưu tính kế. Muốn loại bỏ Vân thái y, dùng đao không được, dùng độc không xong, giá họa lại càng không thể, vậy phải làm thế nào đây? Thật sự là nan giải.

Lưu Huyền Thần uy nghi bước vào thái y viện, quét mắt một lượt quanh đám thái y và thái giám đang quỳ rạp dưới đất, duy chỉ có Vân Ánh Lục là không thấy đâu cả. Tiểu Đức Tử run rẩy bẩm báo, Vân thái y đang hái thuốc trong vườn thảo dược.

Lưu Huyền Thần quay đầu đi thẳng tới vườn thảo dược. Vườn thảo dược trong thái y viện chủ yếu trồng những loại cây lùm cây bụi nên chỉ cần liếc mắt là có thể biết có người hay không.

Người đâu?

Hắn đứng trong vườn thảo dược, đảo mắt khắp nơi. Vân Ánh Lục to gan, dám lười biếng trốn việc? Hắn chấp tay sau lưng đi quanh một vòng, ánh mắt chợt dừng lại ở cây cầu gỗ bắc trên ao sen cách đó không xa. Ở đó đang có một người say mê ngắm bóng mình dưới nước.

Bầu trời đen kịt, tiếng sấm ầm vang liên tiếp, ánh chớp cũng thi nhau rạch ngang trời, vậy mà người kia vẫn không buồn động tay nhắc chân tìm chỗ trú.

Thành thân, có nhất thiết phải vui mừng đến độ ngẩn ngơ như thế không?

Hắn sầm mặt, lệnh cho La công công quay về thái y viện, còn mình thì mang theo một bụng tức đi thẳng lên cầu. Hắn đứng bên cạnh một lúc lâu, nhưng nàng vẫn không buồn quay lại nhìn.

“Vân thái y cũng hứng khởi không ít nhỉ!” Bất đắc dĩ, hắn đành phải cất lời đánh động “người kia” về sự có mặt của mình.

Nghe thấy có tiếng người, nàng vội vàng xoay người, nhưng không phải quay mặt về phía hắn mà là quay lưng lại với hắn, rồi nâng tay áo lên lau mặt.

Lưu Huyền Thần giật mình xoay người Vân Ánh Lục lại, phát hiện mặt mũi Vân Ánh Lục loang đầy vết nước. Nàng vui đến phát khóc sao?

“Lưu hoàng thượng...” Vân Ánh Lục nghẹn ngào gọi tên hắn.

Bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng mưa rơi lộp bộp, ánh chớp lại lóe sáng hết như một con rắn lửa vằn mình trên bầu trời tối đen. Hắn vội kéo tay cô, chạy thật nhanh về phong đình gần đó. Cả hai vừa vào đến nơi, mưa đã ào ào trút xuống như thác. Gió lớn hất mưa khiến bàn ghế trong đình đều bị ướt nước. Mưa càng lúc càng nặng hạt, xóa nhòa cảnh sắc bên ngoài bằng tấm màn nước khổng lồ, mờ mịt.

“Ngồi xuống đi!” Lưu Huyền Thần dùng ống tay áo lau tạm ghế rồi đỡ Vân Ánh Lục ngồi xuống, không khí trong đình bỗng chốc trở nên gượng gạo khác thường.

Từ khi quen biết cô, hắn chỉ thấy hai trạng thái hiện hữu trên gương mặt, một là bình thản an nhiên, hai là phùng mang trợn mắt, hắn thật không ngờ lại có ngày thấy cô rầu rĩ khóc than như vậy. Vẻ mặt cố nén đau thương, ánh mắt buồn bã u hoài kia khiến tim hắn như chùng hẳn xuống.

Vân Ánh Lục cố nặn lấy một nụ cười méo xệch, miễn cưỡng pha trò. “Đừng nhìn tôi kinh dị như vậy, có lẽ do lâu ngày không thấy mưa nên tôi nhất thời kích động đến chảy cả nước mắt”.

“À, hóa ra Vân thái y cũng bắt đầu thay trầm lo lắng cho bách tính, có được thần tử như khanh, trầm ắt phải tích đức cả đời rồi!” Hắc chế nhạo nghiêng đầu nhìn cô.

Cô ngượng ngùng cúi đầu.

“Không phải đâu, thực ra là tâm trạng tôi đang có chút rối loạn”. Cô khe khẽ thở dài.

“Nghe Đỗ đại nhân thông báo sắp sửa thành thân, trầm còn tưởng mình sẽ được trông thấy cảnh nhảy nhót ăn mừng của Vân thái y, nào ngờ nàng lại ủ rũ như con gà nhúng nước!”

Nhận ra sự bất mãn trong giọng điệu của Lưu Huyền Thần, Vân Ánh Lục cắn môi hỏi, “Đỗ đại ca nói với anh rồi sao?”

Lưu Huyền Thần chau mày dăm chiêu. Hắc không nhìn nhầm đấy chứ, tiểu thái y không những không vui mà ánh mắt còn chất chứa bao ưu sầu, buồn tủi.

“Hắc ép nàng thành thân sao?” Hắc dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, đặt vào lòng bàn tay mình.

Vân Ánh Lục ngần ngại nhìn màn mưa ngoài đình. “Lưu hoàng thượng, tôi vốn là người không có lập trường, không mưu cầu địa vị, cũng không nghiêng ngả theo bất kỳ đảng phái nào trong triều. Tôi chỉ muốn làm tốt công việc của một thái y, sống cuộc đời bình dị, vì sao yêu cầu nhỏ nhoi này của tôi không thể đạt được?”

“Là ai ngăn trở nàng?” Hắc vuốt nhẹ dải tóc đen buông rũ của cô, dịu dàng lên tiếng. “Là do trầm à? Trầm đã nói rồi, ngày nàng thành thân sẽ là ngày nàng xuất cung, nàng muốn xuất cung làm thầy thuốc dân gian sao?”

Cô khẽ liếm đôi môi khô nẻ của mình, tủi thân nhìn hấn. “Lưu hoàng thượng, tôi không muốn đánh mất bản thân, nhưng tôi cũng không sao xoay chuyển được cục diện”. Có thể do cô mắc hội chứng tiền hôn nhân nên nhất thời không thể tiếp nhận được chuyện thành thân với Đỗ Tử Bân, bối rối tới độ tay chân không biết để vào đâu.

Lưu Huyền Thần rút khăn tay lau nước mắt cho Vân Ánh Lục rồi nhẹ nhàng kéo cô vào lòng hấn, vỗ về an ủi. “Nàng thừa hơi lo lắng rồi, trăm sẽ không để cho bất kỳ người nào triệt tiêu cá tính của một thái y kiệt xuất như nàng”.

“Hết cách rồi, Lưu hoàng thượng, đây không phải là chuyện anh có thể can dự vào”. Cô bám vai hấn, nức nở òa khóc như một đứa trẻ non nớt trong lòng cha mẹ.

“Vân thái y, nàng quá coi thường trăm rồi đấy. Bất kể nàng đang lo lắng chuyện gì, trăm tin mình đều có thể giúp nàng giải quyết”. Ánh mắt ấm áp của Lưu Huyền Thần chăm chú hướng về phía cô. Nghe tin có người sắp thành thân, hấn ôm một bụng tức đến định hỏi cho ra nhẽ, ngờ đâu lại thấy nàng nước mắt ngấn nước mắt dài thế này. Hấn thừa nhận mình là kẻ xấu bụng, nhưng nhìn thấy bộ dạng thảm hại của nàng, tâm tình của hấn lại vô cùng thoải mái. Ông trời cũng thật thức thời, trận mưa cứu hạn này tới thật đúng lúc, không chỉ giải tỏa lo âu về tình hình hạn hán mà còn dập luôn cả lửa giận vô cớ trong lòng hấn.

Lúc này, hấn đang thanh thoi ngắm nàng, thậm chí còn thần nhiên ôm nàng trong lòng.

Nàng có lẽ biết, có lẽ không biết, hoặc cũng có lẽ biết nhưng không có cách nào né tránh. Kỳ thật, trái tim nàng đã thầm nghiêng về phía hấn.

Có một số việc, hấn không cần hỏi han cụ thể mà cứ an nhiên ngồi đợi kết quả là được. Tuy cũng thấy có lỗi với Đỗ thượng thư, nhưng trong cuộc chiến tranh giành Vân Ánh Lục, hấn không hề lấy uy

quyền ra bức chế Đồ Tử Bân, thậm chí còn cố ý cho Đồ Tử Bân thêm cơ hội.

Nhưng duyên phận là do trời định, nên hắn chỉ hơi áy náy phần nào.

“Nàng thích làm thái y bao lâu cũng được, trẫm sẽ không trói buộc nàng”. Hãy cứ để nàng tự mình tháo nút thắt trong lòng, có như vậy nàng mới hiểu mình thực sự cần điều gì.

Cô ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt tha thiết của hắn, khẽ thở dài. Hai người lắng nghe tiếng mưa, hưởng thụ khoảnh khắc tĩnh tại quý giá lúc này.

Mưa không hề ngớt mà càng lúc càng lớn. Hắn sợ cô lạnh nên càng ôm chặt hơn. Hơi thở ấm áp nhẹ lướt qua gò má Vân Ánh Lục, cô ngẩn người nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, trái tim loạn nhịp khác thường, cô hoảng hốt muốn đẩy hắn ra.

“Lưu hoàng thượng, như thế này không được”. Cô giờ là vị hôn thê của Đồ Tử Bân, tuyệt đối không thể làm chuyện có lỗi được.

“Tiếng mưa ồn quá, phải ghé sát thì mới nói chuyện được chứ”. Lý do của hắn rất hợp lý, vẻ mặt lại thản nhiên như không. “Vân thái y, nàng có biết Kì nữ quan từ quan không?”

Cô tròn mắt, quên phất nỗi lòng phiền muộn của mình, hỏi lại. “Kì Sơ Thính từ quan sao?”

Lưu Huyền Thần cười thầm trong bụng, đánh lạc hướng nàng thật quá dễ!

“Ừ, Kì tả thừa tướng nói cô ta đột nhiên sốt cao, tăng nhân xem quẻ bảo phải nhanh chóng thành thân quay về làm người phàm thì mới giữ được mạng”. Lưu Huyền Thần một lần nữa nhắc cô vào lòng, động tác hết sức gọn gàng, quyết đoán. Vân Ánh Lục cũng không phản kháng, cô ngoan ngoãn dựa vào hắn.

Hơi ngẩng đầu lên là có thể thấy vết hằn của hấn nhấp nhô theo nhịp thở. Chỉ có vậy mà cô không sao dời khỏi tầm mắt.

“Anh... tin lời ông ta?” Vân Ánh Lục run run hỏi.

Lưu Huyền Thần lim dim mắt, bật cười. “Bình thường Kỳ tả thừa tướng nói gì trăm cũng tin. Trước kia, ông ta nói lệnh ái có năng lực đặc biệt, tài hoa hơn người, trăm cũng gật gù tán thành, phong cho cô ta làm nữ quan tứ phẩm. Bây giờ ông ta nói lệnh ái muốn quay về lập thất làm phàm nhân, trăm cũng gật đầu ưng chuẩn, lại không quên ban hậu lễ. Trăm làm hoàng thượng tốt quá đi chứ!”

“Đồ cáo già”. Vân Ánh Lục thì thầm trong họng.

“Nàng nói gì?” Lưu Huyền Thần ra vẻ tức giận nâng cằm cô lên, “Nàng... dám nói lời bất kính với trăm?”

“Anh thích chơi trò mèo vờn chuột sao?” Ở bên Lưu hoàng thượng một thời gian, cô cũng biết môn thể thao ưa thích của hấn chính là đào hố dụ người. Ngoài mặt thì ôn nhuận tử tế còn bên trong thì chính là đại ác ma có tài dụ người, sẵn sàng hất cẳng xuống hố khi có thời cơ, vạn kiếp không để cho kẻ đó ngóc cổ lên.

Có đánh chết cô cũng không tin hấn lại không thấy Kỳ Sơ Thính có điểm khác thường.

“Mèo vốn thích vờn chuột tới chết rồi mới chậm rãi thưởng thức. Trăm không xấu xa đến vậy đâu”.

Cô quăng cho hấn cái nhìn “thế mới là lạ”.

Hấn cười to, ôm cô càng chặt.

“Kỳ thực, ngay lần đầu tiên Kỳ Sơ Thính bước vào đại điện diện kiến trăm đã nhận ra hấn. Là huynh đệ nhiều năm mình tranh ám đấu, còn không thuộc tính nết của nhau hay sao. Cách ăn nói hoa lệ nhưng không thực tế ấy, trăm rất quen tai. Còn cả đôi mắt ma mị đó nữa, làm sao qua được mắt trăm chứ. Nhưng hấn mất bao tâm huyết

để dựng nên ván cờ này, trăm sao có thể tàn nhẫn không chơi cùng chứ”.

“Vì ván cờ với hần, anh hy sinh không tiếc phi tần ở hậu cung sao?”

“Không bỏ mối, sao có thể câu được cá lớn?” Một câu nói nhàn nhạt của hần quả đã thấu tóm được hết sự khốc liệt trong chốn cung đình.

“Lưu hoàng thượng”, cô rúc sâu vào lòng hần, “người nào lấy anh cũng thật đáng thương”.

Ánh mắt Lưu Huyền Thần hiện lên tia nhìn bất đắc dĩ, “Đó là chuyện trước kia, còn bây giờ thế cục triều chính đã tạm ổn định, trăm sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ, thương yêu người con gái trong lòng mình”. Hần cúi đầu, dịu dàng hôn lên trán cô, “Nàng có tin ta không?”

“Vậy hậu cung có cần tuyển nữ quan mới không?” Cô nhẹ nhàng lảng tránh câu hỏi của hần.

“Trẫm đã giao cho Quốc tử giám lo việc này rồi”.

“Lưu hoàng thượng, tôi có thể đề cử một người không?” Cô ngồi thẳng người dậy, nghiêm túc nói với hần.

“Trẫm rửa tai lắng nghe đây”.

“Nguyễn thực nghi, hay đúng hơn là công chúa An Nam, cô ấy hoàn toàn xứng danh là tài nữ mà còn thành tâm hướng Phật. Tôi cảm thấy chức nữ quan đó sẽ khiến cô ấy ý thức hơn giá trị bản thân, vui vầy với công việc mà quên bớt sầu não cuộc đời, hơn nữa, làm vẻ vang gia tộc vốn là tâm nguyện của cô ấy. Nếu có thể thành toàn chuyện này, tôi nghĩ cô ấy sẽ mang ơn anh suốt đời”.

Lưu Huyền Thần kinh ngạc nhìn Vân Ánh Lục. Hần vốn cho rằng nàng chỉ biết khám bệnh bốc thuốc, không hề lưu tâm đến những

chuyện khác, nhưng thật không ngờ, Ánh Lục còn có thể sắc sảo đến vậy khiến hấn nhất thời choáng ngợp.

“Nếu trẫm phá lệ để nàng ấy làm nữ quan, thì nàng định báo đáp trẫm thế nào đây?”

Trong màn mưa dày đặc, đôi mắt cô cũng ngấn nước. Giọng nói khe khẽ của hấn quanh quẩn bên tai cô, du dương trầm bổng khiến cô cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Trái tim lập tức lạnh buốt như bị dầm mưa.

Cô chợt nhận ra mình đã yêu Lưu hoàng thượng từ khi nào.

Tình yêu như nước triều mãnh liệt, cô chỉ có thể để mặc cho chính mình chìm đắm trong đó rồi căn dặn lệnh cho bản thân phải kiên cường trôi lên mặt nước. Mọi thứ đã lỡ làng mất rồi. Còn Lưu hoàng thượng, bất kể cô còn tự do hay không, anh cũng không phải là người cô có thể yêu được.

Tình cảm chân tình mà nén lòng bỏ đi, tiếc nuối cỡ nào đây? Cô lặng lẽ lau nước mắt. Nhìn cô rơi nước mắt, hấn còn tiếp tục trêu chọc, “Nàng khó trả lời như vậy, hay là để trẫm giúp nàng...”

“Lưu hoàng thượng”, cô che miệng hấn lại mà không biết động tác này ẩn tình đến mức nào, “Không được nói, không được nói...” Cô buồn bã lắc đầu, nước nỏ khẩn cầu.

“Đồ ngốc!” Lưu Huyền Thần ôm chặt lấy cô, đó không hấn là cái ôm hàm chứa tình cảm nam nữ bông bột, mà còn là cái ôm bao dung, trân trọng dành cho tri kỉ.

Hấn tự thề với lòng, bất kể quang minh hay mờ ám, hôn lễ của nàng và Đỗ Tử Bân sẽ không bao giờ được phép diễn ra.

“Nếu ta thật sự là đồ ngốc thì tốt biết mấy”. Cô thở dài, giọng nói mang ý vị chua xót khó tả.

Lúc không tương tư thì học đòi tương tư; lúc biết mùi vị tương tư thì ngày đêm oán hận tương tư. Cô ôm chặt lấy hấn, trong lòng tràn ngập phiền muộn và bất lực. Ngoài đình, mưa dần ngớt, mặt trời lại tỏa chiếu rực rỡ, đất trời được gội sạch, bừng sáng lóa mắt.

“Nàng phải về thái y viện sao?” Lưu Huyền Thần khẽ hỏi.

Người con gái trong lòng hấn qua một hồi lâu không nói câu nào, hấn cúi đầu nhìn xuống, phát hiện ra nàng đã ngủ quên từ lúc nào. Chiếc mũ y quan lệch sang một bên, khóe mắt vẫn còn vương lệ, đôi môi hơi mím lại, thoạt nhìn đã thấy cả quật cường lẫn yếu ớt.

“Bệ hạ”. La công công dẫn một đám thái giám và thị vệ đi đến trước đình.

“Suyt!” Lưu Huyền Thần ra hiệu La công công không được lên tiếng rồi nhẹ nhàng ôm lấy Vân Ánh Lục, bước về phía tấm điện của hấn trước bao nhiêu con mắt chòng chọc dõi theo.

Hoàng cung tháng Sáu tĩnh tại lạ thường, nhưng bên dưới vẻ ngoài bình yên đó là từng hồi phong ba đang gầm gào chực nổi.

Sau khi trời đổ mưa, bầu trời lại xanh vạm vỡ.

Màn đêm buông xuống, trăng sao lấp lánh đầy trời, gió mát hiu hiu báo hiệu một đêm hè mát mẻ hiếm thấy. Ngoài phố trong ngõ đâu đâu cũng có người bắc ghế hóng mát, bàn tán rộn ràng về đêm Thất tịch sắp tới.

Kì phủ. Hậu viện.

“Rầm!” Khuê phòng của Kì tiểu thư bỗng vang lên một âm thanh chói chói phá vỡ khung cảnh trăng thanh gió mát hiếm có sau nhiều tháng oi ả, nóng nực. Nhóm thị vệ ở bên ngoài đảo mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng đồng loạt rung mình sợ hãi.

Tề vương Lưu Huyền Nghệ nổi trận lôi đình đi đi lại lại trong sương phòng, không hề để ý tới đồng sàng sứ vớ nát dưới chân.

“Kì tả thừa tướng, ông... ông dám lộng quyền tự quyết việc Kì Sơ Thính từ quan?” Đôi mắt tà mị phần nộ tóe lửa.

Đêm qua, hần uống say mèm, ngủ thẳng cẳng đến tận lúc mặt trời lên cao ba con sào. Tỉnh dậy mới biết Kì tả thừa tướng đã dâng tấu xin từ chức cho Kì Sơ Thính lên Lưu Huyền Thần. Hần lửa giận bốc lên tận đầu nhưng đang giữa ban ngày nên không thể tùy tiện rời khỏi phủ, khó khăn lắm mới đợi được tối tối, không đợi hần kịp xuất đầu lộ diện, quản gia của Kì phủ đã đến truyền lời, Kì tả thừa tướng mời vương gia qua phủ nói chuyện.

Vừa bước vào khuê phòng, hần đã thấy có ba người đang ngồi đợi sẵn, Kì tả thừa tướng, tiểu thư Kì Sơ Thính và ông chủ của Linh Vân các – Kì công tử.

Kì tiểu thư mang vẻ mặt hoa lê gặp mưa, giận dỗi xoay lưng không thèm nhìn hần. Kì công tử lạnh lùng cười khẩy, nhìn hần thách thức. Kì tả thừa tướng thâm trầm u mặc, im lặng vẫn thuốc hít, khuôn mặt không để lộ chút biểu cảm.

Lưu Huyền Nghệ vừa nhìn đã biết Kì công tử đã nhen ngọn lửa gì. Hần cũng không phải người để mặc cho kẻ khác thao túng, nhìn sắc mặt mà hành sự, tức giận gặt đổ mọi thứ trên bàn bát tiên, hung hăng giương kiếm bạt cung.

“Vương gia, lão thần cũng là muốn tốt cho ngài”. Kì tả thừa tướng chậm rãi ngược mắt lên, vẻ mặt vô cùng hồ hững. “Vương gia chẳng lẽ không biết Đỗ thượng thư và hoàng thượng hiện đang dồn sự chú ý về phía ngài sao? Một khi vương gia để lộ thân phận, bao năm nằm gai nệm mật của ngài, ngày tháng khom lưng cúi gối của lão thần đều đổ sông đổ biển cả. Chỉ là một tiểu y quan, vương gia hà có gì mà phải lưu luyến”.

“Kì tả thừa tướng, ông tính lên giọng rao giảng cho ta sao?” Lưu Huyền Nghệ phần nộ vọt tới trước mặt Kì tả thừa tướng, chỉ thẳng mặt ông ta, gầm gào như sấm dội. “Ông cho là bản vương thích giả

làm nữ quan, đêm ngày luận kinh giảng Phật với đám nữ nhân ngu ngốc đó sao? Bản vương phải tìm cho ra bức thư mà tiên hoàng để lại thì mới lật ngược được thế cờ lúc này, nhưng không có danh phận đường hoàng, bản vương sao có thể tự do ra vào hậu cung, ra vào thư khố đây? Sự việc mới vừa có chút manh mối, ông lại ra ám chiêu này, Kì tả thừa tướng, không phải ông hối hận vì đã theo bản vương chứ?”

Giọng nói của Lưu Huyền Nghệ mang vẻ lạnh lẽo và sát khí không hề che giấu, Kì tiểu thư sợ hãi nín bật tiếng khóc, Kì công tử cũng tái mét mặt mày, hô hấp ngừng trệ.

Kì tả thừa tướng không hổ là lão gian thần, vẻ mặt vẫn bình thản không chuyển sắc. “Vương gia, ngài đang nói gì vậy? Từ khi quyết định một dây hai đế với vương gia, số phận của lão thần gắn chặt với vương gia và vận mệnh của vương gia cũng không tách rời lão thần”. Lưu Huyền Nghệ không ngờ ông ta lại dùng tới hình ảnh một sợi dây thừng buộc hai con đế để ví von về mối quan hệ giữa hai người bọn họ.

Quan hệ này quả đúng là như thế.

“Bức thư tiên hoàng để lại, vương gia nghe ngóng nguồn tin ở đâu, hôm nay đi quanh gian phòng trong thư khố mà vương gia nhắc đến, lão thần phát hiện có vài thị vệ đã được cài cắm ở đó. Cho dù vương gia có đóng giả nữ quan thì cũng không dễ dàng động thủ. Việc này lão thần đã có cách, vương gia không cần nhọc tâm lo lắng. Khổ cực nhiều năm như vậy, mấu chốt sự việc chính là bức thư đó, lão thần sao có thể không biết cân nhắc nặng nhẹ?”

Con giận của Lưu Huyền Nghệ có phần thuyên giảm nhưng cục tức vẫn khó nuốt trôi. “Vậy tả thừa tướng cho rằng bản vương đột ngột từ quan, Đỗ Tử Bân và Lưu Huyền Thần sẽ không nghi ngờ gì nữa sao?”

“Đương nhiên là không, nhưng cục diện khó bề phân biệt, bọn họ không tìm ra chứng cứ thì làm gì được?” Đây cũng là đối sách Kì tá thừa tướng đã nghĩ ra từ trước, lấy lùi làm tiến, lấy động chế tĩnh.

“Sao?” Lưu Huyền Nghệ nhíu mày hỏi. “Nghe khẩu khí của tá thừa tướng thì bước tiếp theo thế nào xem chừng cũng đã chu toàn cả?”

Kì tá thừa tướng thản nhiên nhếch miệng, đứng đĩnh hít một hơi thuốc, hồi lâu mới chậm rãi nói:

“Vương gia, Vân thái y là người không dễ đối phó, xin vương gia vẫn nên dè chừng. Động tới cô ta là động tới cả Đỗ thượng thư và hoàng thượng, muốn không gây chú ý cũng khó”.

Lưu Huyền Nghệ vung tay áo, nóng nảy lớn tiếng. “Đấy là việc tư của bản vương, tá thừa tướng can dự nhiều quá rồi”.

“Hiện tại nhất cử nhất động của vương gia đều khiến bốn bề sóng dậy, đã sớm không phân rõ công tư nữa rồi”. Lập luận sắc sảo của Kì tá thừa tướng có phần làm Lưu Huyền Nghệ thức tỉnh. Ông ta vốn không muốn chọc giận Tề vương, nhưng thật sự không thể nhịn được thêm nữa. Lưu Huyền Nghệ vì muốn có được Vân Ánh Lục đã không ngại đụng đến Đỗ Tử Bân ngay trong Linh Vân các, đây không phải là chưa đánh đã khai sao? Đỗ Tử Bân là ai chứ, là thượng thư bộ Hình cả ngày chỉ biết trừng mắt nhìn chòng chọc vào đám người như bọn họ. Hắn ta sao lại không nổi lòng ngờ?

“Lão thần đã tuyên bố với hoàng thượng và bách quan trong triều Kì nữ quan đột ngột mắc bệnh lạ, phải mau chóng thành thân thì mới giữ được tính mạng. Bước tiếp theo, lão thần sẽ phải nhanh chóng thu xếp hôn sự cho Sơ Thính để chặn mọi lời bàn ra tán vào”.

Lưu Huyền Nghệ lạnh lùng gác chân lên bàn, thờ ơ hỏi thẳng. “Vậy Kì tá thừa tướng đã chọn được người thích hợp cho Kì tiểu thư chưa?”

“Vương gia?” Kì Sơ Thính không thể tin nổi vào tai mình, bi thương nhìn Lưu Huyền Nghệ. “Ngài... sao ngài có thể nói ra câu này chứ?” Nàng ta đau lòng ôm mặt khóc nghẹn.

“Con mau điu muội muội lên lầu nghỉ đi”. Kì tả thừa tướng liếc mắt sai bảo Kì công tử. Kì công tử trừng mắt nhìn Lưu Huyền Nghệ rồi kéo Kì Sơ Thính đang rất không tình nguyện đứng dậy, đưa lên lầu.

“Vương gia, lão thần không rõ lúc trước vương gia đồng ý định hôn ước với tiểu nữ xuất phát từ mục đích gì, tuy bây giờ vương gia có điều không vừa ý, nhưng tiểu nữ lại một dạ để tâm, vậy phải làm sao bây giờ?” Ông ta thốt lời tùy ý nhưng mắt lại ánh lên tia nhìn lạnh khiến người khác không dám cự tuyệt.

“Tả thừa tướng, bản vương thành tâm muốn kết liên hôn với Kì phủ để cùng tiểu thư chung hưởng giang sơn phú quý. Nhưng dù ông nóng lòng thế nào thì trong mắt người ngoài bản vương vẫn đang là người hấp hối trên giường bệnh, làm sao nạp thê cưới thiếp được?”

Kì tả thừa tướng mỉm cười xảo quyết, “Việc đó dễ thôi, phao tin bệnh tình của vương gia đột nhiên chuyển biến tốt đẹp là được”.

“Sao?”

“Lão thần đã lén gặp mặt, thăm dò ý tứ một số quan viên từng tận lực giúp vương gia đăng cơ ngày trước. Lòng trung thành của bọn họ không hề thay đổi, chỉ hiềm lo lắng cho sức khỏe của vương gia. Lão thần trộm nghĩ, vương gia ngài cũng đã đến lúc nên rời giường bệnh, đường hoàng tiến cung để người đời được thấy một Tể vương gia đủ tài đủ lực đảm nhiệm ngôi vị cửu ngũ, đồng thời khiến đám thần tử ủng hộ ngài không còn ngày đêm lo lắng nữa. Vương gia, ám đấu đã không còn hiệu lực nữa, bây giờ chúng ta ra ngoài tranh tài cao thấp!”

“Mưu đồ quá lộ liễu, Lưu Huyền Thần hiện đang nắm quyền trong tay, chúng ta đấu không lại hắn đâu”. Lưu Huyền Nghệ động

tâm trước kế sách của tả thừa tướng nhưng khi ngẫm lại gã không khỏi có chút lo lắng.

“Vương gia, không phải ngài có bức thư kia sao? Một khi bức thư được đưa ra ánh sáng, hoàng thượng giả sao có thể được bách quan ủng hộ?”

Lưu Huyền Nghệ nhú mày, gật đầu. “Nói ngài nói cũng đúng. Tả thừa tướng, bản vương ốm lâu như vậy, làm sao để người đời tin rằng bệnh tình của bản vương chuyển biến tốt đẹp?”

Kì tả thừa tướng khẽ lim dim nhắm mắt. “Vương gia, không phải trong cung có vị thái y y thuật cao minh diệu thủ sao, cứ để cô ta tạo ra kì tích đi!”

Chương 55: Ngờ vực

Ngày tháng trôi qua, Vân phủ vẫn luôn xa hoa.

Vân phủ kinh doanh châu báu từ thời ông cha, tới đời Vân viên ngoại đã là thế hệ thứ tư. Tổ nghiệp bao đời dồn lại cũng không ít lại thêm việc Vân viên ngoại vốn là cao thủ làm ăn, gia sản tích lũy ngày càng tăng theo cấp số nhân. Vân viên ngoại và Vân phu nhân ở thời đại này cũng có thể được xem là một cặp vợ chồng tương thân tương ái. Vân phu nhân thể trạng vốn mảnh mai yếu ớt, sau khi sinh hạ Vân Ánh Lục, đại phu nói bà không đủ sức khỏe để mang thai lần nữa nên hai vợ chồng bèn quyết định không sinh thêm con. Vân viên ngoại cũng không nạp thêm thê thiếp nên Vân Ánh Lục được cưng chiều như thể hòn ngọc quý trên tay.

Vân viên ngoại là người cấp tiến, gia sản lớn mà không có người nối dõi, ông cũng không lấy đó mà thở ngắn than dài, luôn nói cuộc sống hiện tại mới thật quan trọng, chuyện tương lai có ai nói rõ được đâu!

Cuộc sống hiện tại là quan trọng nên đương nhiên phải ăn ngon mặc đẹp, ngoài ra Vân viên ngoại cũng chú trọng đến việc tô hồng chuốt lục cho phủ đệ nhà mình. Vân phủ hiện chính là phủ đệ nguy nga nhất nhì trong thành Đông Dương, cho dù nhân nhĩ tiêu dao ở đây cả ngày cũng không biết chán. Trong phủ, y phục bốn mùa đều do phường tơ lụa tốt nhất ở Giang Nam tuyển chọn đưa đến quý phủ. Về phần ăn uống, trà sâm, cháo yến, canh sen chỉ là đồ vật vãn ở Vân phủ.

Trong đó, đồ điểm tâm ở Vân phủ là được chú trọng nhất.

Vì sao ư? Thiên kim đại tiểu thư Vân phủ tiến cung làm thái y nên chỉ dùng bữa sáng ở phủ, bữa trưa và bữa tối đa phần đều ăn ở trong cung rồi mới hồi phủ. Trong cung, ngự thiện phòng nấu ăn thế

nào Vân viên ngoại không rõ, nhưng phỏng chừng chỉ có hoàng thượng là được ăn ngon, những người khác chắc cũng chỉ ăn đồ bình thường mà thôi. Bằng không sao bảo bối nhà ông lại gầy gò đến vậy, cảm nhơn hoắt như cái hạt táo?

Hai vợ chồng Vân viên ngoại thật sự đau lòng, nhưng con gái lại nhất mực không chịu từ chức, nên đành dồn hết tâm tư để chăm chút bữa ăn sáng cho cô. Tuy giờ đang là cuối tháng Sáu nóng nảy khiến chẳng ai thiết tha gì đến ăn uống, nhưng trên bàn điểm tâm của Vân phủ vẫn bày hơn hai mươi đĩa thức ăn đủ màu đủ vị thay đổi theo từng ngày.

Nhưng đại tiểu thư Vân gia chẳng buồn đụng đĩa.

“Ánh Lục, nếm thử cái này đi, bánh nhân trái cây đã được ướp lạnh, vừa mát vừa ngọt, rất dễ ăn”. Vân phu nhân yêu chiều gấp một miếng bánh vào bát con gái. “Đừng chỉ uống nước như thế, phải ăn nhiều một chút mới tốt”.

Vân Ánh Lục kéo tay áo lau mồ hôi, lắc đầu đứng dậy. “Mẫu thân, con ăn không nổi”.

“Không được, ăn điểm tâm không đủ no thì làm việc thế nào được?” Vân phu nhân nhất định ấn Vân Ánh Lục ngồi xuống ghế.

“Mẫu thân, con thật sự không đói”. Vân Ánh Lục rất biết cách chăm sóc sức khỏe bản thân nhưng dạo gần đây tâm tình không tốt nên ăn gì cũng vô vị.

“Ánh Lục, con muốn làm mẫu thân đau lòng sao?” Vân phu nhân sa sầm nét mặt, áp dụng chính sách cứng rắn với con gái.

“Phụ thân...” Vân Ánh Lục đưa mắt cầu cứu sang Vân viên ngoại vẫn đang ngồi im không nói gì. Chợt cô trong thấy người trông cửa dẫn tổng quản Tần phủ đến cầu kiến.

“Tiểu nhân tham kiến Vân viên ngoại, Vân phu nhân, Vân tiểu thư”. Tổng quản Tần phủ cung kính hành lễ, rồi rút từ trong ngực áo

ra một phong bao màu đỏ. Vẻ mặt Vân viên ngoại và Vân phu nhân vô cùng căng thẳng, nín thở chờ đợi. Phong bao kia lúc trước đựng bát tự của Ánh Lục do Vân viên ngoại đưa tận tay Tân viên ngoại hôm đính ước.

“Viên ngoại và phu nhân nhà tiểu nhân xin giao trả lại cho Vân viên ngoại bát tự của Vân tiểu thư, đồng thời có lời muốn thưa rằng, công tử nhà tiểu nhân tài học sơ thiên, không xứng với Vân tiểu thư lan tâm huệ chất”. Tổng quản ưu sầu thốt lời.

Tân Luận rốt cuộc đã đồng ý từ hôn?

Vân viên ngoại và Vân phu nhân thở phào nhẹ nhõm, cục diện khó xử này xem chừng đã tháo gỡ nhưng cả hai vợ chồng khó tránh cảm giác có lỗi với Tân Luận, trong chuyện này, người bội tình bạc nghĩa chính là con gái họ.

Nhưng chuyện nhân duyên, ai có thể quyết định thay được?

“Sao lại thế chứ, là lệnh ái nhà chúng tôi không có duyên với Tân công tử thôi. Phu nhân, bà cũng mang bát tự của Tân công tử ra đây đi. Tổng quản, người cũng vào đây dùng chút đồ điểm tâm đi!” Vân viên ngoại khách khí gượng cười với tổng quản.

Tổng quản Tân phủ vội lắc đầu từ chối, “Viên ngoại và phu nhân còn đang ở nhà chờ tiểu nhân hồi âm”. Ông ta sợ hãi liếc nhìn Vân Ánh Lục rồi cup mắt xuống, trong mắt tràn ngập bi ai và tuyệt vọng.

Vân Ánh Lục hơi bất ngờ trước phong thái hành xử của Tân Luận. Lời anh ta nói hôm ở Linh Vân các là thật?

Hôm đó, lời nói và vẻ mặt của Tân Luận đều vô cùng kỳ lạ, hay anh ta gặp chuyện gì bất trắc? Cô cau mày nghĩ ngợi.

Vân phu nhân lục tìm bát tự của Tân Luận cất ở đáy hòm giao lại cho tổng quản Tân phủ. Vân viên ngoại thưởng cho tổng quản Tân phủ, nhưng ông ta không nhận, chỉ một mực cáo từ.

“Tổng quản!” Vân Ánh Lục lo lắng gọi với theo.

Ông ta cúi đầu, yên lặng cụp mắt nhìn xuống đất. “Vân tiểu thư có gì muốn dặn dò sao?”

“Tần công tử gần đây có khỏe không?” Từ sau lần chữa bệnh từ thiện hôm đó tới giờ đã năm sáu ngày trôi qua, nhưng cô vẫn băn khoăn về mạch tượng của Tần Luận.

Tổng quản kinh ngạc ngược mắt, mấp máy môi định nói rồi lại thôi, vội vã xoay người định bỏ đi.

“Sao vậy?” Vân Ánh Lục sinh nghi, níu tay áo tổng quản lại,

“Vân tiểu thư, hai nhà đã từ hôn, từ nay về sau, tiểu thư đừng quan tâm đến chuyện của công tử nữa. Tiểu nhân có lời bất kính, hôn sự này quả thật rất nên hủy bỏ”.

Tổng quản để lại một câu nói khó hiểu như vậy rồi đi mất.

Vân Ánh Lục đứng như trời trồng.

Lời nói của tổng quản có vẻ như oán hận cuộc đính hôn giữa Tần Luận và cô, nhưng lần đính hôn đó có phải là do chủ ý của cô đâu!

“Ánh Lục”, Vân phu nhân khoan thai lại gần, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ. “Hôm qua Đỗ viên ngoại hẹn cha con ra ngoài đánh cò thưởng trà rồi ướm hỏi về chuyện thành thân giữa con và Đỗ Tử Bân. Không hiểu sao nhà bên ấy lại gấp gáp đến vậy, cha con vì chuyện hôn ước với Tần Luận còn chưa hủy bỏ nên đành giả ngu giả ngơ lần nữa kéo dài. Nhưng giờ thì tốt rồi, chúng ta sẽ nhanh chóng chuẩn bị cho lễ đính ước giữa hai đứa, còn về chuyện thành thân, ta nghĩ vẫn nên đợi tới cuối năm. Thành thân gấp gáp giữa thời tiết nóng nực thế này, người ta lại nghĩ do có chuyện khó nói”.

“Mẫu thân, đính ước chỉ là hình thức, không cần quá cầu nệ đâu, việc này hay cứ chờ thêm một thời gian đi?” Trong lòng Vân Ánh Lục đang rất rối rắm, lúc này đối với cô thêm một việc không bằng bớt một việc.

Hiếu con gái không ai bằng mẹ, nhìn vẻ mặt khó xử của Vân Ánh Lục, Vân phu nhân không khỏi lo lắng. “Ánh Lục, mẫu thân rất yêu thương con, nhưng có một số việc, mẫu thân không thể đồng tình với con được. Nếu con lại thay lòng đổi dạ, mẫu thân nhất định sẽ không chấp nhận. Chuyện của con và Đỗ công tử nhất định phải...”

Giọng của Vân phu nhân nhỏ nhẹ dịu dàng nhưng Vân Ánh Lục nghe xong trong lòng không rét mà run.

“Mẫu thân, con biết rồi”. Không hiểu sao, mí mắt cô cứ giàn giụa, cô không duy tâm, nhưng vẫn dự cảm có điều không lành sắp xảy đến với mình.

“Người mau chuẩn bị chút điểm tâm để tiểu thư đem vào cung đi!” Vân phu nhân sai Trúc Thanh chuẩn bị ít bánh trái để Vân Ánh Lục dùng lúc giữa buổi.

Giang Dũng đã đợi sẵn trên xe ngựa. Từ khi nhận lệnh bảo Vân thái y, hắn đã thuê phòng ngay gần Vân phủ để tiện đường đưa đón đồng thời tránh được cái mặt cáu kỉnh của nô tỳ Trúc Thanh.

“Ánh Lục”. Vân Ánh Lục đang định lên xe, Đỗ Tử Bân cũng vừa vặn đi ra cửa, hôm nay hắn không cần tiến cung thượng triều mà đi thẳng tới nha môn.

Vẻ mặt Đỗ Tử Bân mệt mỏi như thức trắng đêm, trong mắt đầy tia máu. Vân Ánh Lục quay người đi tới chỗ hắn.

“Đỗ đại ca”. Cô khẽ chào, bình thản nhìn thẳng vào mắt hắn.

Ánh mắt Đỗ Tử Bân nhìn cô đầy oán trách. “Tin mừng như vậy sao không báo ta biết sớm, ta vừa nghe tin này từ lão nhân trong cửa. Hôm nay phụ thân ta đã đi tìm bà mối để qua nhà nàng thừa chuyện. Hôn sự đã định là ngày mùng sáu tháng Bảy, như vậy đến tiết Khất xảo[1] chúng ta sẽ được ở bên nhau, khỏi phải hẹn hò qua bờ tường nữa”.

[1] Tối ngày 7/7 âm lịch theo tục cũ, người phụ nữ bày hoa quả ở sân cầu khẩn để cầu Chúc Nữ cho mình được khéo tay khâu thùa, may vá, ngày lễ này có tên là Khất xảo tiết (khất: cầu khẩn, xảo: khéo léo), hay còn có tên khác là đêm Thất tịch, hiện giờ được coi là ngày lễ Tình yêu của Trung Quốc.

Vân Ánh Lục yếu ớt chớp mắt, ông già trông cửa thật là nhanh mồm nhanh miệng.

“Đỗ đại ca, hôn sự có thể... lùi lại không, ta vẫn chưa muốn”. Đỗ Tử Bàn kéo cô tới một gốc cây gần đó để né tránh tầm mắt của Giang Dũng và xa phu, hắn cúi người thì thào bên tai cô. “Ánh Lục, ta sợ nhờ nàng... mang thai, khi thành thân sẽ bị người khác chê cười”. Nói xong, hắn nhìn lướt xuống bụng cô, mỉm cười đỏ mặt.

Vân Ánh Lục kinh ngạc trợn mắt. “Sao ta lại mang thai chứ?”

“Hôm ở Linh Vân các, chúng ta... đã như vậy, sao có thể... Không mang thai?” Đỗ Tử Bàn yêu thương nheo mắt cô.

Vân Ánh Lục tức thì tỉnh ngộ, hóa ra hắn nóng lòng muốn thành thân là vì chuyện này. “Đỗ đại ca, chàng không cần quá lo lắng, ta không mang thai đâu”.

Đỗ Tử Bàn nhú mày, sao nàng lại chắc chắn như vậy?

“Ta là thái y chuyên trị bệnh cho nữ nhân, nên việc này hoàn toàn có thể đảm bảo”. Vân Ánh Lục nhìn thấu nghi hoặc của hắn, vội lên tiếng giải thích. “Bởi vì... hôm đó không phải thời kỳ nguy hiểm của ta”.

Sắc mặt Đỗ Tử Bàn đại biến, cố dần lòng hỏi rõ thêm. “Ý nàng là, thời kỳ thụ thai, thời kỳ không thể thụ thai, nàng đều nắm rõ trong lòng bàn tay?”

“Đại khái là như vậy. Đỗ đại ca, chàng làm sao vậy?”

Đỗ Tử Bàn bất chợt nhớ đến hình ảnh cái khăn trải giường nhăn nhúm không hề có vết máu, tâm bệnh lại xuất hiện.

Hôm đó, hắn đã dự định hỏi lại Vân Ánh Lục nhưng sau đó lại thôi. Hắn cũng không phải là người buông thả nhưng hôm đó chẳng phải đã xảy ra ngoại lệ sao?

Thời gian mang thai nắm rõ trong tay, nhưng vết máu chỉ có một lần, chẳng lẽ nàng muốn nhân hoàn cảnh ám muội đó, lợi dụng hắn để che giấu một sự thật không muốn ai biết?

“Ánh Lục, nàng không có chuyện gì giấu ta đấy chứ?” Hắn đau đớn nắm chặt tay, rồi bời hỏi thẳng.

Vân Ánh Lục hoảng hốt lảng tránh ánh mắt hắn. “Đương nhiên là không. Đồ đại ca, ta sắp muộn giờ rồi, gấp lại chàng sau!”

Đồ Tử Bân mỗi khi có chuyện nghiêm túc sẽ lập tức chuyển sang giọng điệu thăm vấn phạm nhân, cô lại không giỏi nói dối, chỉ e sau một hồi quanh co lại không khảo mà xưng. Cô cuống quýt bước lên xe, giục xa phu mau chóng vào cung.

Hành vi trốn chạy của Vân Ánh Lục càng làm sự nghi hoặc trong lòng Đồ Tử Bân tăng thêm một bậc. Đêm hôm nàng ở tấm điện của hoàng thượng, thật sự đã có chuyện xảy ra sao?

Nếu mọi nghi ngờ của hắn là sự thật thì liệu hắn có còn muốn thành thân với Vân Ánh Lục? Đáp án chắc chắn sẽ là có. Dù nàng có lảng loạn, dối trá hắn vẫn muốn sống đời ở kiếp với nàng vì hắn đã yêu nàng từ rất lâu, vì hắn và nàng đã vượt quá giới hạn, mặc kệ có phải là người đàn ông đầu tiên của nàng hay không, hắn vẫn phải chịu trách nhiệm đến cùng với nàng. Đồ Tử Bân mệt mỏi nhắm nghiền mắt, cố gắng nuốt xuống nỗi nhục tràn ứ trong họng. Tất cả mọi chuyện trước đây không cần quan tâm đến nữa, chỉ cần từ nay thể xác và tâm hồn của nàng đều thuộc về hắn là đủ.

Hôn sự này xem ra phải thúc đẩy càng nhanh càng tốt. Việc trước mắt là hắn phải nhanh chóng phá vụ án có liên quan đến Tề vương,

thoát khỏi vòng uy hiếp đó, Vân Ánh Lục sẽ nhanh chóng từ quan, cả đời không còn dây dưa gì đến hoàng thượng nữa.

Nghĩ đến đó, Đỗ Tử Bân nhảy lên lưng ngựa, phi nhanh đến nha môn bộ Hình.

Hôm nay Vân Ánh Lục không đến thái y viện, mà ghé tới Phật đường ở sau cung Vạn Thọ. Trong Phật đường yên tĩnh, Nguyễn Nhược Nam chậm rãi nhấp ngụm trà nguội, ánh mắt bình thản như nước. Nàng không thụ giới nên phần cạo tóc đã bắt đầu mọc lại chia khiến khuôn mặt xinh đẹp của nàng lại thêm phần đáng yêu.

“Công chúa An Nam, cô đã biết chuyện hoàng thượng phong cô làm nữ quan giảng kinh chưa?” Vân Ánh Lục nhấp một ngụm chè xanh, ân cần hỏi. Nguyễn Nhược Nam mỉm cười gật đầu, “Hôm qua ta đã nhận được thánh chỉ của người nên bây giờ đang ôn lại kinh thư pháp điển, mười lăm tháng sau ta sẽ đăng đàn giảng kinh lần đầu nên cũng hơi căng thẳng”.

“Tôi tin cô nhất định sẽ làm tốt việc này”. Vân Ánh Lục nhìn Nguyễn Nhược Nam đầy khích lệ.

Nguyễn Nhược Nam đỏ mặt ngượng ngùng, “Hoàng thượng cũng nói như vậy, nhưng ta không dám tự tin vào năng lực của mình”.

“Hoàng thượng đến thăm cô?” Vân Ánh Lục thoáng chút phiền muộn trong lòng.

“Ừ, tối hôm qua người có tới đây ngồi một lát. Vân thái y, cảm tạ cô vì đã tiến cử ta”. Nguyễn Nhược Nam chân thành nắm lấy tay cô, “Dù là thực nghi, công chúa hay nữ quan, lúc nào ta cũng phải nhờ cậy đến cô, ngay đến sinh mạng này của ta cũng là nhờ có Vân thái y ra tay cứu giúp”.

“Đừng làm tôi phổng mũi thế chứ. Công chúa An Nam, hôm nay tôi đến đây là có chuyện muốn hỏi cô”. Vân Ánh Lục uống một hơi

cạn sạch chén trà.

“Được, cô cứ hỏi”. Nguyễn Nhược Nam rót trà cho cô, miệng cười duyên dáng.

“Xin lỗi vì phải động đến vết thương lòng của cô, nhưng việc này rất quan trọng với tôi. Công chúa An Nam, cô biết kẻ cưỡng bức mình là ai, đúng không?”

Chén trà đột ngột ngừng lại bên khuôn miệng Nguyễn Nhược Nam. “Vì sao Vân thái y lại hỏi chuyện này?”

“Tôi không phải người tò mò hiếu kỳ, cũng không có năng lực hành hiệp trượng nghĩa nhưng khi bị bức ép cũng biết phản kháng đến cùng!”

Nguyễn Nhược Nam trợn mắt nín thở, “Hắn... hắn cũng phi lễ với cô sao?” Bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt, nàng phẫn nộ đứng bật dậy.

“Công chúa An Nam, hắn là ai?” Vân Ánh Lục nhìn thẳng vào mắt nàng, truy tìm câu trả lời.

“Hả?” Nguyễn Nhược Nam nhận ra mình đã hơi thất thố nên ấp úng lảng tránh. “Cô... hỏi ai vậy?”

Vân Ánh Lục không nổi giận ép nàng, chỉ hạ giọng khuyên can. “Công chúa An Nam, cô biết rõ kẻ bi ổi đó là ai nhưng lại không dám đứng lên vạch trần. Cô muốn hắn ung dung ngoài vòng pháp luật để rồi tiếp tục hại đời Nguyễn Nhược Nam kế tiếp sao? Hoàng cung canh phòng cẩn mật như vậy, phi tần hậu cung hầu như không mấy khi được tiếp xúc với nam nhân bên ngoài, vậy trừ phi hắn có phép tàng hình thì mới dễ dàng ra vào tầm cung của cô như vậy. Không, chắc chắn không phải tàng hình mà là dịch dung...”

Lúc ngắt xiếu ở phòng giảng kinh, Nguyễn Nhược Nam đã nhận ra hắn cũng có mặt ở đó?

“Đừng... đừng nói tiếp nữa”. Nguyễn Nhược Nam sợ hãi quá lớn, sau đó nàng run rẩy chấp tay khẩn cầu Vân Ánh Lục. “Vân thái y, cô đừng hỏi gì nữa! Chúng ta không phải đối thủ của hần, người như hần không ai dám động vào đâu. Vì gia tộc và cũng vì mạng sống của mình, ta không thể tiết lộ thân phận của hần. Chỉ cầu ông trời có mắt để loại súc sinh đó chết không toàn thây thôi”.

“Không phải vương tử phạm pháp cũng bị trị tội như thứ dân sao?” Vân Ánh Lục nhăn mày cau mặt, hỏi.

Nguyễn Nhược Nam bật cười chua xót, giọng nói đều đều như không còn chút sức lực nào. “Vân thái y, cô chỉ chuyên tâm đến y thuật nên không hiểu gì về thế sự cả. Cô không biết thế lực của phụ thân hần lớn mạnh thế nào đâu. Hần có thể dịch dung tiến cung, trong ngoài đều có người hỗ trợ, thử hỏi có đáng sợ không? Bản cung chỉ là một quả trứng nhỏ bé, sao có thể đối chọi với tảng đá cứng rắn đó”.

Vân Ánh Lục lặng nhìn vẻ khiếp nhược của Nguyễn Nhược Nam, không cần dò hỏi cũng biết, người bức hại Nguyễn thực nghi chính là Kỳ Sơ Thính, chỉ có điều Nguyễn Nhược Nam không biết Kỳ Sơ Thính chính là Tề vương Lưu Huyền Nghệ cải trang thành. Buổi sáng hôm cô phát hiện ra Kỳ Sơ Thính chính là Lưu Huyền Nghệ đó, chính đôi giày vải ướt đầm bùn nước mà gã ném cho tùy tùng là manh mối quan trọng của chuyện này.

Lưu hoàng thượng cũng đã biết, nhưng vì mục đích nào đó, hần đã mặc cho Tề vương lộng hành trong hậu cung của mình. Còn cô thì không thể dễ dàng bỏ qua được.

Bây giờ, Tề vương đã xé bỏ vỏ bọc Kỳ Sơ Thính, không biết bước tiếp theo hần sẽ lại giờ thủ đoạn gì đây. Vân Ánh Lục có một dự cảm chẳng lành, lần ra tay sắp tới của hần có liên quan đến cô. Những lời nói tàn nhẫn của hần ở Linh Vân các, cô vẫn luôn ghi lòng tạc dạ.

Vân Ánh Lục thông thả đứng dậy ra về. Mỗi người đều có cách sống riêng, Nguyễn Nhược Nam khó khăn lắm mới có được cuộc sống bình an như bây giờ, cô nên tôn trọng chủ kiến của nàng ấy.

Nguyễn Nhược Nam tiễn Vân Ánh Lục ra khỏi Phật đường với vẻ mặt buồn rầu, hối lỗi.

Trực giác của Vân Ánh Lục thật sự quá chuẩn, cô còn chưa rời khỏi thì đã bị đại thái giám cung Vạn Thọ gọi lại.

“Vân thái y, sao vừa khéo vậy nhỉ, ta đang trên đường đi tìm cô đây”.

“Thái hậu ngọc thể bất an sao?” Vân Ánh Lục lật đật theo đại thái giám đi về phía tẩm cung thái hậu.

“Ngọc thể thái hậu vẫn vạn phúc, người sai ta tìm Vân thái y là vì có chuyện khác”.

Vân Ánh Lục vừa bước vào tẩm cung đã thấy Vạn thái hậu cùng một vị phu nhân đang ngồi uống trà. Vị phu nhân kia trong rất quen mắt nhưng cô nhất thời không nhớ nổi đó là ai.

“Vân thái y, mau thỉnh an Tề vương phi đi”. Vạn thái hậu túm túm vẫy tay gọi cô lại.

Tề vương phi? Đây chính là người phụ nữ đã ban thưởng cho cô đôi ngọc bội ở phủ Tề vương đây mà. Vân Ánh Lục không khỏi lo sợ bất an, Tề vương bắt đầu xuất chiêu rồi sao?

Cô khom mình hành lễ rồi im lặng đứng lui sang một bên.

“Thái hậu, từ hôm hoàng thượng dẫn Vân thái y tới Tề phủ xem bệnh cho vương gia, nhờ mấy câu nói của cô ấy mà tâm tư phấp phồng, lo sợ của thần thiếp đã vơi đi không ít. Trời xanh khéo chiều lòng người, kể từ hôm ấy bệnh tình của vương gia bắt đầu khởi sắc, đến hai hôm trước thì hoàn toàn có thể rời giường đi lại. Thần thiếp vui mừng khôn xiết, vội cung trang chính tề tiến cung thông báo tin vui. Hôm nay thần thiếp đến đây, một là để vấn an thái hậu, hai là

muốn khẩn cầu người ân chuẩn cho Vân thái y theo thần thiếp đến vương phủ một chuyến để khám lại cho vương gia”. Tề vương phi liếc nhìn Vân Ánh Lục đầy ngụ ý, cười tươi như hoa.

Vân thái hậu thân ái nắm chặt tay Tề vương phi, hiền từ cất lời. “Nghe vương phi nói bệnh tình của Tề vương đã dần khỏi sắc, ai gia thật vui mừng khôn xiết. Tề vương tuổi còn trẻ mà đã phải chịu nhiều đau khổ, thật là trời xanh đổ kị anh tài. Hoàng thượng biết tin này ắt sẽ vô cùng vui sướng!”

“Thần thiếp cũng mong có ngày vương gia được dốc sức phục vụ hoàng thượng”.

Thành thật mà nói, Vân Ánh Lục nghe hai người họ nói chuyện mà không buồn nhếch môi phụ họa. Người tung kẻ hứng, nói toàn những lời thân thiết nhưng chẳng có chút ấm áp tình người nào cả, thật đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm.

Vòng vo một hồi, Tề vương phi lại khéo léo nhắc chuyện, “Thái hậu, hôm nay thần thiếp muốn đưa Vân thái y tới vương phủ để xem bệnh tình của vương gia có được không ạ?”

Vân thái hậu trầm ngâm một lát rồi khéo léo tìm có chối từ. “Vương phi à, không phải ai gia lòng dạ hẹp hòi, nhưng Vân thái y chỉ là chuyên chữa bệnh cho phi tần, còn đối với những chứng bệnh khác, e chừng không có nhiều kinh nghiệm. Ai gia sợ Vân thái y sẽ phụ lòng mong mỏi của vương phi mất thôi. Hay thế này đi, ai gia sẽ sai Dụ thái y đến Tề phủ cùng vương phi, có được không?”

Tề vương phi một mực lắc đầu. “Thần thiếp tuyệt đối tin tưởng Vân thái y. Thái hậu, tuy thái y là người chuyên trách trị bệnh cho hoàng thượng và phi tần, theo đúng lễ nghi vương gia không xứng được hưởng ân sủng này. Nhưng dù sao vương gia cũng là nhi thần của tiên hoàng, là hoàng huynh của hoàng thượng. Nếu thái hậu cảm thấy khó xử, thần thiếp sẽ tới chỗ hoàng thượng cầu xin”.

Tề vương phi rút cuộc cũng đã để lời bộ mặt thật, cười khẽ quăng ra một câu uy hiếp. Không được ngồi lên ngôi cửu ngũ, giờ ngay cả một thái y cũng phải cầu xin đôi ba lượt, sao không ôm hận cơ chứ?

Vận thái hậu tức giận sa sầm nét mặt nhưng cũng không tìm được lời nào hợp ý để đối đáp với Vương phi, lửa giận rút cuộc lại lan sang Vân Ánh Lục. “Vân thái y, Tề vương phi đã coi trọng ngươi như vậy thì chịu khó đi một chuyến tới vương phủ đi!” Khẩu khí gượng gạo nhưng cũng rất cao ngạo. “Thôi lui đi, ai gia mệt rồi”.

Bà không đợi hai người đáp lời đã phất tay áo đi vào hậu đường. Tề vương phi hoàn toàn không để ý đến, ôn hòa quay sang Vân Ánh Lục đang ngập ngừng đứng bên. “Vân thái y có cần bản vương phi tới chỗ hoàng thượng xin ngự phê cho người đi không?”

Lời uy hiếp này lạnh lẽo tới mức Vân Ánh Lục không dám trái lời. “Không, không cần. Tôi tới thái y viện lấy hòm thuốc là được”.

“Trong tay Vân thái y không phải đang xách kia sao?” Tề vương phi nhếch môi giễu cợt.

Vân Ánh Lục nhất thời để lộ sơ hở, người toát mồ hôi lạnh. “À, khám bệnh tại nhà thì tôi phải chuẩn bị một số vật dụng khác”.

“Không cần, trong vương phủ cái gì cũng có”.

“Tôi không quen dùng đồ của người khác. Vương phi, xin chờ một lát”.

“Được rồi, bản vương phi chờ ngoài cửa cung, Vân thái y đừng để ta phải chờ lâu quá”.

Vân Ánh Lục nặng nề đi về thái y viện, cô phải một mình xông vào hang hổ sao? Tình thế trước mắt xem như là phải thế rồi, không phải cô cự tuyệt vì khiếm nhược mà vì trong lòng còn nhiều điều chưa sáng tỏ. Tề vương rõ ràng đã khỏi hẳn bệnh, vậy gã bảo Tề vương phi vào cung xin cô đến Tề phủ là có mục đích gì?

Theo những gì cô biết về Tề vương, việc gì gã làm cũng đều khiến người ta kinh hoàng khiếp sợ. Vào vương phủ rồi, liệu cô có an toàn mà rút lui không? Cầu cứu Đỗ Tử Bân, chàng chắc chắn sẽ truy vấn nhiều chuyện mà cô không thể tiết lộ được. Còn Lưu hoàng thượng thì sao?

“Một mình tự nói tự nghe cái gì thế?”

Đang yên lặng suy nghĩ, cô suýt nhảy dựng lên vì một giọng nói đột ngột vang lên sau lưng. Một bàn tay to lớn khế siết lấy tay cô, gương mặt tuấn tú của Lưu Huyền Thần ghé sát lại gần.

Cô nhướng mắt nhìn hắn, lần trước chưa có sự cho phép của cô, hắn đã ngang nhiên bế cô quay về tấm điện, hại cô mấy ngày liền không dám ngẩng đầu nhìn ai. Cô chẳng lo bị phá vỡ hình tượng nhưng lời xì xào bàn tán của người đời cũng đáng sợ lắm thay!

“Sao lại ử rữ thế này?” Lưu Huyền Thần cười khế rồi liếc nhanh xuống giỏ trúc trong tay cô. “Đây là gì vậy?”

Vân Ánh Lục cúi đầu nhìn xuống, cô đã quên bằng mất giỏ đồ ăn này. “Là mẫu thân chuẩn bị cho tôi ít bánh điểm tâm đem theo”.

“Trẫm có thể nếm thử không?” Lưu Huyền Thần kéo tay cô đi tới chiếc ghế đá dưới gốc cây, tự mình mở giỏ cầm lấy một miếng bánh bỏ vào miệng, sau đó gật gù tán thưởng. “Thật sự rất ngon, đầu bếp nhà nàng quả không tồi, ngay đến ngự thiện phòng cũng chưa từng làm món này”.

Cô bị thu hút bởi lời hắn, không nhận được cũng cầm lấy một miếng ăn thử. Đúng là cũng không tồi, mềm mịn, thơm ngọt khác thường. Cô nhìn bốn phía xung quanh, Lưu hoàng thượng hôm nay sao lại đi một mình thế này? À, hóa ra La công công và thị vệ đứng cách đó không xa, cả đám đang phẩy tay làm quạt ngưỡng mộ nhìn hai người.

Cô xấu hổ thu hồi ánh mắt, đẩy giỏ trúc về phía hấn. “Lưu hoàng thượng, không ngồi nói chuyện phiếm với anh được, tôi còn phải đi khám bệnh tại nhà đây”.

Lưu Huyền Thần ngẩng đầu nhìn cô chăm chú.

“Vân Ánh Lục, nàng sợ hãi sao?” Mỗi khi trịnh trọng hoặc tức giận, hấn đều gọi thẳng khuê danh cô. “Muốn sánh vai với trẫm, không thể ngồi không hưởng phúc mà phải cùng nhau chống chọi gió mưa”.

Cô buồn bực chớp mắt, lời này có ẩn ý gì đây?

“Hấn dám ngang nhiên sai thê tử vào cung đòi người thì ắt sẽ có việc lớn xảy ra, nàng chỉ cần lặng lẽ quan sát, tùy cơ ứng biến là được. Những chuyện này, trẫm rất tin tưởng nàng”. Giọng nói nghiêm túc của hấn làm cô thêm căng thẳng.

“Lưu hoàng thượng, anh biết tôi phải tới phủ Tề vương?” Cô nhìn hấn không né tránh. Lưu Huyền Thần thâm trầm bản lĩnh, dễ dàng hóa giải ánh mắt giằng co này, thuận thế ôm cô vào lòng khích lệ. “Trẫm không chỉ tin tưởng nàng mà còn tin tưởng vào bản thân mình. Trẫm tuyệt đối đảm bảo sẽ không có chuyện bất trắc gì thì mới có thể để nàng tới đó. Nàng tin trẫm chứ?”

Vân Ánh Lục có hơi chấn động trong lòng. “Tôi...”

Ánh mắt quyết liệt của Lưu hoàng thượng làm cô sợ hãi định vùng thoát, không ngờ hấn lại càng ghì chặt cô hơn. “Trẫm đã sắp xếp ổn thỏa, sẽ không có bất kỳ kẻ nào có thể làm hại tới nàng. Nhưng nàng nhất định phải bình tĩnh. Trẫm không muốn nàng dính đến việc tranh chấp trong triều đình, chỉ có điều”, hấn siết chặt tay cô, “hiện tại nàng không còn sự lựa chọn nào khác, trẫm cần sự hỗ trợ của nàng, có được không?”

Ôi trời ơi!

Hắn lại đào hố nữa rồi. Nếu cô ngoan ngoãn gặt đầu, hậu quả nhất định sẽ vô cùng nghiêm trọng. Nếu lắc đầu từ chối, cô lại không đành lòng trước ánh mắt tha thiết trước mặt.

Vân Ánh Lục không gặt cũng không lắc, im lặng ngầm định đã đồng ý.

Lưu Huyền Thần mỉm cười rút ra chiếc khăn lụa trắng, lau sạch tay cho cô rồi đẩy giỏ trúc lại. “Được rồi, chỗ này trưa lắm sẽ dùng, bây giờ trưa tiền nàng xuất cung. Phủ Tề vương nhất định đã chuẩn bị đồ ăn ngon chờ nàng rồi!”

Ngự thiện phòng đóng cửa rồi sao, quốc khố cạn kiệt rồi sao? Lưu hoàng thượng đói kém tới độ đang tâm cướp giỏ bánh của cô làm bữa trưa?

“Tôi còn phải tới thái y viện lấy mấy thứ”. Cô chỉ muốn kéo dài thời gian để tìm dũng khí cho mình. Phủ Tề vương đúng là đầm rồng hang hổ mà!

“Bệnh Tề vương không cần tới mấy thứ đó”. Lưu Huyền Thần không cho cô chạy trốn, xềnh xệch kéo cô về hướng cửa cung. “Trăm tiền nàng nguyên vẹn thì Tề vương cũng phải trả người không suy suyễn. Hôm nay là ngày phùng ngũ, trăm sẽ chờ nàng hồi cung nấu cháo”.

Khẩu khí này nghe như thể lời dăn dò của một ông chồng quan tâm đến vợ... Điên rồi, sao cô lại sinh ra ý nghĩ như vậy chứ?

Vân Ánh Lục còn chưa kịp định thần thì đã bị Lưu hoàng thượng kéo ra cửa cung. Các vị đại thần đang từ điện Nghị Chính quay về hồi phủ, Tề vương phi và cả thị vệ Giang Dũng không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn Lưu Huyền Thần đang nắm chặt lấy tay Vân thái y.

“Thần thiệp khẩu kiến hoàng thượng”. Tề vương phi cố giữ vẻ mặt bình thản, khom mình hành lễ.

“Bình thân, Tề vương phi. Trẫm vừa tan triều đã nghe nói Vân thái y sắp tới phủ Tề vương chẩn bệnh cho hoàng huynh, e sợ cô ấy nhỏ tuổi không biết ứng xử nên mới triệu đến dặn dò vài câu. Được rồi, Vân thái y, đi sớm về sớm, trẫm ở trong cung chờ tin tốt lành của Tề vương”. Lưu Huyền Thần uy nghi nhìn Tề vương phi không chớp mắt rồi thả tay Vân Ánh Lục, xoay người rời khỏi.

Tề vương phi đúng là trong mình có tật, run rẩy bước lên kiệu. Vân Ánh Lục nhìn Giang Dũng rồi lo lắng quét mắt khắp bốn phía, trong lòng thầm mắng Lưu Huyền Thần đúng là đồ khoác lác, thế này mà là sắp xếp chu đáo ư? Cô cứ tưởng hắn sẽ phái ít nhất một đội cấm vệ quân đi theo bảo vệ, vậy mà giờ nhìn đi nhìn lại, cũng chỉ có mình Giang thị vệ là sao?

Vốn có câu hai đánh một không chột cũng què, huống chi là phủ Tề vương người đông như kiến. Hắn tưởng Giang Dũng thị vệ là chiến thần không ai địch nổi chắc?

“Vân thái y, xin mời!” Cô còn đang lăm bắm mắng thầm hoàng thượng thì Giang Dũng đã xốc mạnh mời cô lên xe. Vân Ánh Lục mím chặt môi, bước lên xe ngựa.

Xả thân vào hang hổ nào!

Chương 56: Diệu thủ hồi xuân

Vân Ánh Lục vừa mới xuống xe, Tề Vương phi đã thu hồi vẻ mặt niềm nở, đoan trang lúc còn ở trong cung, lạnh lùng nhìn cô trên dưới vài bận để đánh giá. Vân Ánh Lục đã từng nhìn thấy ánh mắt này ở Ấn Tiểu Yên, Viên thực nghi và Cổ Lệ, tràn ngập đố kỵ và ghen tuông!

Vân Ánh Lục thực không hiểu, Tề vương phi đố kỵ, ghen tuông gì cô chứ?

Tề vương phi xoay người bỏ về hậu viện, một câu chào đón cũng không có. Tổng quản Tề phủ tươi cười bước đến. “Vân thái y, mời cô đi bên này!”

Giang Dũng không ở lại xe ngựa chờ như mọi khi mà cùng Vân Ánh Lục bước vào trong. Sao cô thấy người đàn ông thấp béo này quen mặt thế nhỉ? Vân Ánh Lục đột ngột dừng bước. Nhớ ra rồi! Tổng quản Tề vương chính là vị bằng hữu của Tần Luận, từng ghé tới Vân phủ tặng cô một giỏ dưa mật. Vì giỏ dưa này, Trúc Thanh giận cô mấy ngày liền.

Dưa? Hình như đã từng có ai đó nhắc cô về dưa? Mặt Vân Ánh Lục thoát cái đã tái nhợt, Kì Sơ Thính! Kì Sơ Thính từng cúi sát bên tai cô hỏi: “Dưa kia ăn ngon không?”

Giỏ dưa đó hóa ra là do Tề vương đưa đến cho cô.

Vân Ánh Lục càng nghĩ càng không khỏi kinh hãi. Lần trước tới phủ Tề Vương chẩn bệnh, Tề Vương chú mục đến cô, cô không ngạc nhiên lắm, nhưng vì sao Tần Luận lại dẫn vị tổng quản này đến nhà cô?

Tần Luận và Tề vương rốt cục là có quan hệ gì? Là bạn bè hay bị khống chế? Cô không dám nghĩ tiếp, bàn tay đầy mồ hôi lạnh khiến

quai hòm thuốc trơn tuột như bôi mỡ.

“Tiên sinh, hình như chúng ta đã gặp nhau rồi có phải không?” Người đàn ông này rốt cuộc muốn dẫn cô đi đâu chứ? Sao đường càng đi càng xa thế này?

Tổng quản vương phủ gật đầu, xoay người xác nhận. “Trí nhớ của Vân thái y thật tốt, chúng ta gặp nhau không chỉ một lần đâu!”. Ngử điệu bình thản, không hề che dấu.

Vân Ánh Lục hít sâu một hơi. “Tổng quản và Tần công tử là?”

“Tần công tử là bạn cũ của vương phủ”. Tổng quản chậm rãi lùi sang một bên, chỉ tay về phía cây cầu cửu khúc dẫn tới thủy các^[1] phía trước mặt. “Vân thái y, vương gia đang chờ ở thủy các, tiểu nhân đưa Vân thái y tới đây thôi. Giang thị vệ, mời ngài theo tiểu nhân sang bên này uống chén trà nghỉ ngơi”.

[1] Một dạng lầu hóng gió được xây trên mặt nước.

“Không cần, ta đứng đây hóng gió cũng được”. Giang Dũng dựa lưng vào gốc cây gần đó, chuyển bội kiếm giắt bên hông ra đằng trước, hai mắt lim dim nhắm lại.

Tổng quản cũng không nài thêm, chấp tay hành lễ với Vân Ánh Lục. “Vây tiểu nhân xin cáo lui trước. Vân thái y thiếu thứ gì, chỉ cần gọi to là sẽ có người đến hầu hạ”.

Vân Ánh Lục gật đầu rồi lấy hết can đảm đi qua cầu cửu khúc. Thủy các trước mặt thật sự là nơi dưỡng bệnh quá lý tưởng.

Thủy các được xây giữa hồ, trong hồ là sen hồng lá xanh, xa xa phía sau là dãy núi trập trùng xanh ngắt, nhìn về phía trước là hoa viên muôn hồng nghìn tía đan xen, cảnh sắc thực mê lòng người. Biển mây vàng trên đỉnh dãy núi sau lưng còn rọi chiếu từng chùm sáng huyền ảo, thoát tục khiến người ta không khỏi nguyện lòng đi theo nguồn nước đổ, ngồi ngắm mây trời bay, muốn làm tiên nhân giữa chốn hồng trần.

Vân Ánh Lục không thể không tán thưởng, Tề vương thật biết hưởng thụ, cảnh sắc ở thủy các này khoáng đạt mỹ lệ hơn cả hậu hoa viên. Nhưng ngẫm lại mới thấy, Lưu hoàng thượng tiết kiệm bao nhiêu thì Tề vương xa hoa bấy nhiêu, bạc vàng trong thiên hạ đã bị gã tham ô không ít.

Bên trong thủy các đặt một chiếc giường tre đơn sơ cùng mấy ôm gối trắng như tuyết. Tề vương mắc bệnh nằm liệt giường sáu bảy năm, giờ đang thảnh thơi thưởng ngoạn cảnh đẹp. Vân Ánh Lục lần đầu tiên trông thấy gương mặt thật của Lưu Huyền Nghệ nên không tránh khỏi tò mò. Diện mạo của gã phong lưu tuấn tú như công tử nhà hào môn thế tộc, nhưng ánh mắt lại tản ra khí chất yêu nghiệt khác thường. Cũng là huynh đệ, nhưng so với Lưu hoàng thượng uy nghi cao quý, gã lại mang vẻ tiểu nhân hẹp hòi.

Lưu Huyền Nghệ nghe thấy tiếng bước chân, liếc mắt nhìn cô một thoáng rồi quay đầu chuyên tâm nghiên cứu trần thủy các. Vân Ánh Lục thân trọng dịch gối sang bên, ngồi xuống mép giường, khách khí mĩa mai. “Bệnh tình của Tề vương chỉ trong vài hôm đã có chuyển biến lớn, thật sự là kỳ tích của y học nước nhà. Hôm nay Tề vương muốn ta bắt mạch, châm cứu hay kê đơn thuốc?”

Lưu Huyền Nghệ chẳng buồn để ý đến Giang Dũng đang đứng dưới gốc cây cách đó không xa, suồng sã trêu chọc Vân Ánh Lục. “Vân thái y dung mạo tuyệt trần, ngay cả tiên nữ cũng không sánh được. Bản vương không cần uống thuốc, châm cứu hay bắt mạch, chỉ cần được nhìn thấy Vân thái y là đã khỏi bệnh”.

Vân Ánh Lục đang định mở hòm thuốc, nghe gã nói vậy liền đóng ngay lại, mỉm cười phụ họa. “Vương gia khỏe mạnh cường tráng, giọng nói sang sảng như chuông vỡ, xem ra công phu diệu thủ hồi xuân của ta cũng không chỉ là lời đồn. Bây giờ ta đã có thể cáo từ, hồi cung bẩm báo với hoàng thượng về thể trạng của vương gia rồi chứ?”

“Ha ha!” Lưu Huyền Nghệ ngông cuồng ngửa mặt lên trời cười lớn, một tay chống vào cây cột Vân Ánh Lục đang dựa lưng, tay kia phi lễ khoác lên vai cô khiến cô không còn đường thoái lui. “Vân thái y, nàng biết nhìn thấu suy nghĩ của người khác sao? Nàng khôn khéo thức thời, đoán chính ngay thẳng, bản vương sao có thể buông nàng ra cơ chứ?”.

“Dã tâm của ngươi không nhỏ, nhưng xem ra đã tìm nhầm đối tượng rồi”. Vân Ánh lục lạnh lùng căng mặt nhìn gã.

“Vân thái y sợ bản thân cũng tìm sai đối tượng sao? Nàng vứt bỏ Tần công tử lao vào vòng tay Đỗ thượng thư, giờ lại đá văng Đỗ thượng thư để bỏ lên giường Lưu Huyền Thần?” Gã ngả ngón năm lấy cằm cô, “Tiểu nha đầu ngốc nghếch, mở to mắt mà nhìn, bản vương mới chính là chân mệnh thiên tử của nàng”.

Lưu Huyền Nghệ cúi sát đầu, mê mẩn hít lấy mùi hương trên cơ thể cô.

“Ta biết Tề vương có sở trường dịch dung trèo tường, thâm hương trộm ngọc, nhưng không ngờ ngài còn có năng lực khoác lác nữa!” Vân Ánh Lục tức giận đẩy gã ra.

“Dịch dung trèo tường, nàng... chuyện này nàng nghe ai nói?” Lưu Huyền Nghệ kinh ngạc rúm ró nét mặt, siết chặt cằm Vân Ánh Lục để ánh mắt cô không thể trốn tránh được gã.

“Chuyện đơn giản như vậy, ta không cần nghe người khác nói mới biết, tự mình tốn chút công phân tích là ra”. Vân Ánh Lục không hề khiếp hãi, thẳng thắn đối chọi với ánh mắt như hùm beo của gã. “Đương nhiên nếu ta phân tích sai, xin Tề vương rộng lòng chỉ bảo”.

Lưu Huyền Nghệ nheo mắt, một cước đá văng hòm thuốc chướng mắt trước mặt. Nước hồ sủi lên một chuỗi bọt nước, hòm thuốc xoay tròn vài vòng rồi từ từ chìm xuống đáy hồ. Mặt nước gợn vài vòng sóng rồi lại yên tĩnh như thường.

“Vân thái y, nàng thật sự là tri kỷ của bản vương. Nàng đã biết bản vương thích thâu hương trộm ngọc vậy mà vẫn dám tự mình tới cửa. Trong lòng nàng chẳng phải cũng có bản vương sao? Được lắm, chọn ngày không bằng gặp ngày, trước mắt có núi có nước, cảnh đẹp hữu tình, được ôm mỹ nhân trong tay chẳng phải sung sướng như thần tiên sao?”

Bộ mặt thật của gã đã bị lật tẩy, như vậy cũng tốt, không cần tốn sức giả vờ làm quân tử nữa. Lưu Huyền Nghệ mỉm cười thâm đả, được đằng chân lân đằng đầu, lao đến định ôm lấy Vân Ánh Lục.

Dưới gốc cây, Giang Dũng bật dậy định xông đến nhưng chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Lưu Huyền Nghệ, hắn cắn môi ngừng tay, vẻ mặt đầy rối rắm. Đột nhiên nhìn thấy hành động nhanh như cắt của Vân Ánh Lục, hắn bèn xoay người sang hướng khác, tiếp tục nhắm mắt vờ ngủ.

“Tề vương gia, người biết chỗ này có huyết vị gì không?” Vân Ánh Lục mặt không đổi sắc, hỏi nhỏ.

Lưu Huyền Nghệ đang định nhào đến ôm Vân Ánh Lục nhưng không hiểu sao sống lưng và bụng dưới của gã đau nhói. Ngón tay của tiểu thái y kẹp cây ngân châm sáng chói lạ thường.

“Bản vương... không biết” Lưu Huyền Nghệ thức thời trả lời, lúc này gã nên ngoan ngoãn đứng im để tránh rước họa vào thân. Tiểu thái y này luôn khiến gã phải bất ngờ. Lần trước dù biết rõ gã là ai, nàng cũng không ngần ngại xán cho hai cái tát trời giáng, giờ lại trực diện uy hiếp thiên tử tương lai của triều Ngụy.

Vân Ánh Lục cười thản nhiên, “Nói vòng nói vo chẳng bằng nói thật, Tề vương ắt biết rõ với y thuật của ta, xác định huyết vị chỉ là chuyện nhỏ. Cây kim trên này một khi đâm xuống có thể đảo ngược thời gian, đưa Tề vương quay lại những năm tháng ấm áp trên giường bệnh, toàn thân bất toại. Còn cây kim phía dưới này sẽ khiến

Tề vương đoạn tử tuyệt tôn, sau này đở phải thấy cảnh con cháu bất hiếu mà tức giận dậm chân”.

Lời nói của cô rất bình thản nhưng Lưu Huyền Nghệ sợ toát mồ hôi lạnh. Không phải gã đã đá bay hòm thuốc xuống nước rồi sao, sao nàng ta lại có ngân châm trong tay? Lẽ nào... nàng ta sớm nghĩ đến chiêu này của gã nên đã phòng bị trước.

Trời ơi, tiểu nha đầu này thật sự đáng sợ.

Lưu Huyền Nghệ biết nàng nói hơi quá nhưng hiện tại thực sự không dám mạo hiểm với tính mạng của mình. Gã cười khô khốc rồi lùi người duy trì khoảng cách an toàn với Vân Ánh Lục.

“Vân thái y, bản vương chỉ muốn trêu đùa một chút thôi, sao nàng lại nổi ra tay thế chứ?”

“Tề vương gia, ta hiểu người nhưng người lại không hiểu ta. Ta vốn không phải là người ưa đùa cợt”. Vân Ánh Lục ngắm nghía ngân châm trong tay, gã còn chưa kịp thấy rõ, cây ngân châm đã biến mất trong tay cô một cách thần kỳ.

“Ta có ý tốt muốn nhắc nhở Tề vương gia, đắc tội với ai cũng được nhưng không nên đắc tội với đại phu. Nếu muốn giết người, đại phu có thừa phương cách thần không biết quỷ không hay để ra tay, nhất là với một thái y tâm địa hẹp hòi, y thuật cao minh như ta”.

Vân Ánh Lục khoe khoang không chút đỏ mặt.

“Vân thái y, nàng cho rằng bản vương không dám đụng tới nàng sao?” Lưu Huyền Nghệ không chịu nổi sự chế nhạo của cô, quắc mắt phản công. “Vì Lưu Huyền Thần cho nàng lá gan lớn nên nàng mới láo xược như thế? Nếu nàng dám giở thủ đoạn với bản vương, bản vương nhất định sẽ mang nàng xuống mồ”.

“Bình thường người khác không động đến ta, ta cũng chẳng hại đến người khác. Chuyện này không liên quan gì đến hoàng thượng, ta chỉ làm theo ý nguyện của mình mà thôi”. Những lời lạnh lùng

của gã không dọa nổi Vân Ánh Lục, cô vẫn ôn hòa đối đáp như thường.

“Nàng dám nói giữa bản vương và Lưu Huyền Thần, nàng không nghiêng về Lưu Huyền Thần chút nào? Trong lòng nàng vốn đã xem bản vương là kẻ tiểu nhân tàn độc còn Lưu Huyền Thần là minh quân khiêm tốn. Sai rồi, bản vương nói cho nàng biết, nàng hoàn toàn sai rồi. So với những gì Lưu Huyền Thần đã làm, thủ đoạn của bản vương chỉ là trò trẻ con mà thôi, hẳn mới thực sự là kẻ đại gian đại ác”.

Vân Ánh Lục im lặng không nói gì.

Khóe môi Lưu Huyền Nghệ hiện lên nụ cười cay đắng. “Nàng có muốn nghe khúc mắc giữa bản vương và Lưu Huyền Thần không?”

Vân Ánh Lục nhún vai, “Ta không muốn nghe thì người sẽ không nói sao?”

Lưu Huyền Nghệ liếc xéo cô, ánh mắt hết sức kỳ quái.

“Lưu Huyền Thần tẩy não nàng rồi hay sao mà nàng một lòng nghĩ hẳn là quân tử chính đạo?” Lưu Huyền Nghệ đứng dậy, quay mặt về phía hồ sen, gió lộng thổi bay tà áo của hắn trông qua cũng có dáng ngọc thụ lâm phong, nhưng nét mặt thực sự thì rúm ró đáng sợ.

“Trong gia tộc đế vương có phân biệt chính nghĩa và tà đạo sao?” Vân Ánh Lục mỉm cười, “Ta học sử không giỏi lắm nhưng cũng biết câu thắng làm vua, thua làm giặc. Cha con trở mặt, anh em tàn sát, trong gia đình thường nhân là chuyện đại nghịch bất đạo, nhưng trong gia tộc đế vương đó lại là chuyện bình thường. Bách tính chỉ cần biết ai là người cuối cùng ngồi lên ngôi cửu ngũ chứ mấy ai để tâm đến thủ đoạn tranh giành? Kẻ thua cuộc ngoại trừ can tâm tình nguyện xưng thần ra thì còn có thể làm gì chứ?”

“Nàng... có thể vô tình như vậy sao?” Lưu Huyền Nghệ phần nộ xoay người, chỉ tay vào Vân Ánh Lục, “Nàng cho rằng Lưu Huyền Thần có thể ngồi ở vị trí đó cả đời sao, nói cho nàng biết, dùng thủ đoạn đê tiện để đoạt ngôi cướp vị sẽ không lâu bền đâu”.

Vân Ánh Lục chớp mắt nhú mày, nhìn chăm chăm vào mấy cành sen vươn thẳng trên mặt nước, đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, những việc Tề vương đang làm đều quang minh chính đại sao?

Cái gì thế này? Vân Ánh Lục dụi mắt nhìn kỹ đám sen dưới hồ, không thể làm được, giữa đám lá ken dày là một chuỗi bọt khí lẫn lẫn thoát ra từ một ống trúc rất nhỏ bên dưới. Cô quay đầu nhìn sang chỗ khác, không nhìn không biết, nhưng nếu đã biết thì không khỏi sờn gai ốc, cứ cách mỗi đám lá sen lại có một chuỗi bọt khí li ti. Máu như đông cứng trong người, suy nghĩ quay mòng mòng trong đầu cô. Nếu cô đoán không nhầm, trong hồ nước này có không dưới một tá thủy quỷ đang ẩn nấp. Người bình thường chỉ có thể nhìn thò khoảng hai mươi phút, nhưng nếu có đủ dưỡng khí và kỹ thuật bơi lặn tốt thì có thể ở hàng giờ dưới nước. Xem ra, cái ống trúc đó chính là ống dưỡng khí của đám thủy quỷ dưới kia, thật đúng là mưu trí hơn người.

Trời ạ, những kẻ mai phục dưới nước rốt cuộc là ai? Là sát thủ của Lưu Huyền Nghệ hay là kẻ địch của phủ Tề vương?

Nếu là sát thủ thì ắt nhằm vào cô, còn nếu là kẻ địch muốn thừa cơ đoạt mạng Tề vương thì cũng sẽ liên lụy tới cô. Vân Ánh Lục đưa mắt nhìn bốn phía, ngoài cây cầu cửu khúc kia ra cô chẳng còn đường nào thoát thân.

Giang thị vệ đứng ở ngoài kia không biết có vượt tường khinh công tiếp cứu cô như Cổ Lệ không?

“Vì sao không trả lời bản vương?” Lưu Huyền Nghệ đợi mãi không có câu trả lời lại thấy cô đang lo lắng hờn vía, tức giận quát lớn. “Vân thái y, nàng tập trung cho bản vương”.

“Tề vương, ta vẫn đang chăm chú lắng nghe, người nói đến đâu rồi?”

Lưu Huyền Nghệ bị chọc giận tới độ thiếu chút nữa hộc cả máu mồm. “Bản vương nói, nàng mở to mắt mà nhìn, Lưu Huyền Thần kia không ngồi trên ngai vàng được lâu đâu, nếu nàng cược hết hi vọng vào hắn thì sẽ chỉ còn con đường chết mà thôi”.

Vậy theo Tề vương thì có đường sống sao? Vân Ánh Lục không cho là vậy, nhưng lời ra miệng thì một trời một vực. “Tề vương nói thật chí lý, vậy xin hỏi Tề vương người chừng nào thì lên làm hoàng đế?”

Lưu Huyền Nghệ bị cô châm chọc càng thêm tức giận phùng phùng. “Nàng cho rằng bản vương không làm hoàng đế được sao? Bản vương là vương tử của tiên hoàng, lên ngôi cử ngũ thì có gì không danh chính ngôn thuận? Thứ nữa mẫu hậu bản vương bị đầu độc mà chết, bản vương thì bị hãm hại phải nằm liệt giường bao năm trời, rồi cả Ngưng Hương cũng bị giam giữ trong lãnh cung, bản vương thề với trời đất nhất định phải đoạt lại ngôi hoàng đế kia”.

Khoan đã, khoan đã! Mấy chuyện đấu đá trong cung mà Tề vương nhắc đến cô cũng từng nghe qua nhưng cái tên cuối cùng khiến cô không khỏi không lưu tâm.

“Tề vương, Ngưng Hương là ai vậy?” Cô nhún nhường hỏi.

“Nàng ở trong cung lâu như vậy mà không biết Ngưng Hương là ai?” Lưu Huyền Nghệ nhú mày trách cứ nhìn Vân Ánh Lục, vẻ mặt cáu giận như cô vừa phạm lỗi tày trời.

Vân Ánh Lục nuốt nước bọt, thận trọng quan sát đám bọt khí dưới hồ. “Ta là người nông cạn nên chẳng mấy khi biết đến những chuyện thâm cung bí sử. Nàng ấy rất nổi tiếng sao?”

Lưu Huyền Nghệ phát tay áo, lạnh lùng cười mỉa. “Nàng cho rằng dung nhan của Nguyễn thực nghi và Ấn phi xinh đẹp?”

“Đúng! Họ đều là mỹ nhân hiếm người bì kịp”. Vân Ánh Lục gật đầu xác nhận.

“Thế nhưng đứng cạnh Ngung Hương, bọn họ còn chưa xứng xách giày cho nàng ấy”.

“Ồ!” Nghe khẩu khí của Lưu Huyền Nghệ, có vẻ như một tuyệt thế giai nhân nữa xuất hiện rồi.

“Ngung Hương vốn là công chúa Bắc triều, một tiểu quốc phen dậu của Ngụy triều ta. Năm đó, hoàng đế Bắc triều tiến cống công chúa Ngung Hương mười hai tuổi tới hoàng cung Đông Dương để chuẩn bị thành thân với hoàng tử khi đến tuổi cập kê. Trong cung lúc đó chỉ còn hai hoàng tử là bản vương và Lưu Huyền Thần. Bản vương vừa gặp Ngung Hương đã trúng tiếng sét ái tình, tuổi tác lại nhỏ hơn Lưu Huyền Thần một chút nên bản vương thầm đoán tiên hoàng sẽ gả nàng ấy cho mình. Nhưng không ngờ, tiên hoàng lại gả Ngung Hương cho Lưu Huyền Thần, mà Lưu Huyền Thần vì muốn giữ vị trí chính phi cho Ngụ Mạn Lăng nên chỉ lấy danh nghĩa lập trắc phi để cưới Ngung Hương. Hoàng mệnh khó chống, bản vương chỉ có thể trơ mắt nhìn người con gái mình yêu bị gả cho tên hoàng đế giả mạo kia. Ai ngờ thành thân chưa đến một năm, Ngung Hương đột nhiên phát điên lao đến cào cấu Lưu Huyền Thần, hắn ta đang tâm hất nàng ấy ngã nhào xuống đất khiến bào thai hai tháng trong bụng không giữ được, còn bản thân Ngung Hương thì bị giam trong lãnh cung tối tăm. Bản vương còn đang tìm cách cứu nàng ấy ra thì mẫu hậu đột ngột qua đời đầy ám muội, tiếp đến chỉ sau một đêm, bản vương cũng bị trúng độc, toàn thân bất toại, sống không bằng chết. Nàng nói xem, mỗi thù khắc cốt ghi tâm này, bản vương có thể nuốt trôi được không?”

Ánh mắt Lưu Huyền Nghệ chột lóe lên tia nhìn hung hiểm, nhân lúc Vân Ánh Lục bất cẩn, gả lao đến xé toạc tay áo của cô. Ngân

châm, tụ kiếm giấu trong đó roi loảng xoảng xuống đất.

“Để xem nàng lấy gì để khống chế bản vương nữa đây? Từ bây giờ, tính mạng của nàng hoàn toàn tùy thuộc vào ta”. Lưu Huyền Nghệ cười gằn, giữ chặt cầm Vân Ánh Lục.

Cô bình tĩnh nhìn gã, đáy mắt trong trẻo hoàn toàn không lưu giữ bất cứ cảm xúc gì. Lưu Huyền Nghệ vô cùng căm ghét thái độ thản nhiên như không của cô nên càng siết mạnh tay hơn.

Vân Ánh Lục đau đến chảy nước mắt, cô vội vàng đánh lạc hướng Lưu Huyền Nghệ để tránh đòn thù của gã. “Tề vương, chuyện về công chúa Ngưng Hương là thật chứ?”

“Nàng nghi ngờ bản vương đổ tội cho Lưu Huyền Thần?” Lưu Huyền Nghệ lạnh tanh hỏi ngược lại. “Nàng thực sự bị Lưu Huyền Thần mê hoặc rồi. Được, để bản vương dẫn nàng đi xem chứng cứ”.

Gã buông cô ra, xoay người bước nhanh qua cầu. Vân Ánh Lục quay lại nhìn đồng tụ kiếm, ngân châm dưới đất đầy tiếc rẻ rồi rảo chân chạy theo Lưu Huyền Nghệ.

Mấy ống trúc ẩn dưới nước khẽ lướt nhẹ khiến vài ba cành sen gần đó lay động yếu điệu trong gió.

“Tề vương gia!” Giang Dững bước lại gần, cung kính hành lễ với Lưu Huyền Nghệ. “Nếu vương gia đã khỏi bệnh, vậy thần và Vân thái y xin cáo từ”. Hắn kéo Vân Ánh Lục ra sau bảo vệ.

“Giang thị vệ, Vân thái y đang định kê đơn cho bản vương, người vội cái gì chứ?” Lưu Huyền Nghệ bất mãn trừng mắt nhìn Giang Dững, “Tránh sang một bên, đừng làm vướng mắt bản vương”.

“Hạ quan có thể không nói nhưng tránh sang một bên thì không thể được”. Giang Dững lạnh lùng đối đầu với con thịnh nộ của gã, “Hoàng thượng có chỉ, hạ quan không được rời Vân thái y quá mười bước...”

Giang Dũng còn chưa dứt lời toàn thân đã đứng im không nhúc nhích sau một cú điểm huyết của Lưu Huyền Nghệ.

“Ngươi nói nhiều quá...” Lưu Huyền Nghệ tức tối đập mạnh vào người Giang Dũng.

Vân Ánh Lục trợn mắt nhìn rồi ngoan ngoãn đi theo sau gã, không dám ho he nửa câu.

Lưu Huyền Nghệ dẫn cô vào thư phòng, lấy từ giá sách xuống một bức tranh cuộn, nhẹ nhàng mở ra. Cô gái trong tranh che mạng nửa mặt, chỉ để lộ đôi mắt trong trẻo như nước, nhưng cũng đủ để nhận ra đây chính là một trang giai nhân tuyệt sắc.

Vân Ánh Lục lạnh buốt tâm tư. Cô gái này quả thực dung nhan lay động lòng người. Ngay cả nữ nhân như cô cũng không thể rời mắt.

Lưu Huyền Nghệ khẽ liếc mắt quan sát sắc mặt cô. Lần đầu tiên nhìn thấy Vân Ánh Lục, hắn phát hiện cô có đôi mắt rất giống Ngưng Hương. Chỉ có điều Ngưng Hương là một tiểu cô nương nhu thuận, dịu dàng, còn Vân Ánh Lục thì bướng bỉnh, cứng cỏi lạ kì.

“Nàng ấy đẹp không?” Hắn khàn giọng hỏi.

Vân Ánh Lục khẽ hít sâu một hơi, tươi cười quay sang gã đáp, “Đẹp, bằng không người phong lưu phóng khoáng như vương gia làm sao có thể trúng tiếng sét ái tình với cô ấy? Vương gia cũng thật có mắt nhìn”.

Lưu Huyền Nghệ khẽ nheo mắt, nói, “Thế nhưng bây giờ bản vương không có hứng thú với người điên, trái tim bản vương đã hướng về người khác rồi”.

“À, vậy thì chúc mừng Tề vương. Mà ngươi muốn ta kê những vị thuốc gì đây?” Cô chậm rãi đi ra cửa. Thư phòng này không biết nằm ở hướng nào mà lại hết sức tối tăm, lạnh lẽo, không một tia nắng nào có thể lọt nổi vào đây.

“Nàng là thái y, sao lại hỏi bản vương về việc kê đơn bốc thuốc?”

“Có câu bệnh lâu thành thầy thuốc, Tề vương nằm trên giường bệnh lâu như vậy thì cũng có thể được coi là một nửa thầy thuốc rồi!” Chân đã bước tới gần cửa nhưng Lưu Huyền Nghệ đã xoay người kéo cô quay lại.

“Khi còn nằm trên giường bệnh, ngày nào bản vương cũng ngắm bức tranh này nên có nhắm mắt cũng vẫn ghi nhớ. Vân thái y, nàng không nhận ra người trong tranh rất quen sao?”

Vân Ánh Lục trợn mắt nhìn gã. “Tề vương, người cũng mắc bệnh này sao, dạo gần đây ta nhìn ai cũng thấy quen mắt cả”.

“Không được lảng chuyện, nàng nhìn kỹ lại cho bản vương... Tổng quản, có việc gì sao?” Lưu Huyền Nghệ đột ngột hỏi lớn.

Tổng quản Tề phủ đứng ngoài cửa cúi đầu bẩm báo. “Tiểu thư Kỳ Sơ Thính nghe tin vương gia đã khỏi bệnh, đã đích thân đưa tới lẵng hoa chúc mừng ngài”.

Cái gì... cái gì? Vân Ánh Lục không khỏi sửng sốt khi nghe tổng quản Tề phủ thông báo. Kỳ Sơ Thính chẳng phải là Tề vương đóng giả sao, sao giờ lại thêm một Kỳ Sơ Thính khác nữa?

Cô có nghe lầm không?

Mắt Lưu Huyền Nghệ bắn ra tia nhìn lạnh lẽo như băng tuyết nghìn năm, “Cô ta thật biết chọn thời điểm. Vân thái y, nàng chờ ở đây một lát, bản vương đi rồi sẽ quay lại”.

Vân Ánh Lục vội vàng gật đầu. “Vương gia, người cứ làm việc của mình đi, không cần quan tâm tới ta”.

Cô đưa mắt nhìn theo Lưu Huyền Nghệ cho đến khi khuất dạng rồi rón rén nhấc váy đi ra cửa. Trước khi rời đi, cô quay đầu nhìn lại bức tranh lần nữa.

“Á!” Cô kinh hãi hét lớn, mắt nhìn không chớp người phụ nữ xuất hiện như thầy ma trong phòng.

Vân Ánh Lục chân không trụ vững nhưng vẫn cố gượng cười, “Tề vương phi, cô cũng ở đây sao?”

Tề vương phi hết nhìn cô lại đưa mắt nhìn bức họa bên cạnh, gương mặt rúm ró vì đau khổ. “Người... người sao lại như oan hồn không tan chứ? Rốt cuộc người còn muốn đeo đuổi chàng tới bao giờ?” Cô ta giờ tay định lao đến đánh Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục vội trốn chạy quanh bàn.

“Tề vương phi xin hãy dừng lại, hình như cô nhận nhầm người rồi?” Vân Ánh Lục có cảm giác như Tề vương phi đang bị thôi miên ru ngủ, ghen tuông loạn xạ với hình dung nào đó.

“Bản vương phi sao có thể nhận nhầm được. Chàng bị tiểu hồ ly người quyến rũ mê muội nên mới không để ý gì đến tình cảm phu thê, không coi Phi nhi ra gì. Bây giờ khắp vương phủ đều đang rộn ràng chuẩn bị cho hôn sự của các người”. Tề vương phi dừng bước, ôm mặt khóc nức nở. “Ông trời ơi, những ngày tháng khổ khổ đó lại quay lại rồi sao?”

“Tề vương phi xin hãy dừng tay. Cô thật sự nhận nhầm người rồi”. Sắc mặt của Vân Ánh Lục trắng bệch như giấy tuyên. Đàn bà mà lên cơn ghen thì không màng gì đến lý trí, cô thực sự phải nói cho rõ chuyện này mới được. “Đúng là tôi sắp thành thân, nhưng là với thượng thư bộ Hình chứ không phải vương gia nhà cô... Á!...”

Tề vương phi đột ngột hất tung bàn, giày xéo bức tranh của Ngưng Hương rồi lao đến bịt chặt miệng Vân Ánh Lục. Trong tay cô ta là loại mê dược gì đó khiến toàn thân Vân Ánh Lục nhũn lả không còn chút sức lực. Tiếp đó cô bắt lực tro mắt nhìn Tề vương phi lơ mình xềnh xệch như một chiếc bao tải về phía giá sách. Giá sách đột nhiên xoay ngược vào trong để lộ một mặt thất tối om. Tề vương phi

đẩy mạnh cô vào trong, chướng khí và bóng tối nuốt chửng lấy Vân Ánh Lục.

“Bản vương phi không bao giờ tin lời các người nữa, trước kia ta cứ nghĩ việc người thành thân sẽ sớm tuyệt đi si tâm trong lòng chàng. Nhưng không, vì người, chàng đã điên cuồng tranh đoạt đến mức phải trả giá bằng chính mạng sống của mình. Bản vương phi sẽ không để chuyện này tiếp tục xảy ra nữa đâu. Người hãy an phận chết khô trong này đi, ta nhất định sẽ tìm cho người một chỗ an táng tốt, ha ha!”

Vân Ánh Lục bất lực nhìn cánh cửa mật thất từ từ khép lại trước mắt mình. Mọi hi vọng của cô tiêu tan trong thoáng chốc.

Chướng khí trong phòng càng thêm sặc sụa. Chỉ một lúc nữa thôi cô sẽ chết ngộp trong bốn bức tường này!

Lại một lần nữa cận kề sinh tử, Vân Ánh Lục nhếch môi tự giễu, Lưu hoàng thượng đúng là đồ lừa đảo, cái gì mà sắp xếp chu đáo chứ, lừa người ta à? Có lẽ hẳn mãi đề phòng Tề vương mà quên mất trong phủ còn một hũ giấm nổi điên.

Vân Ánh Lục vô vọng lần tường, lúc này Tề vương phi đột ngột xuất hiện trong phòng, theo lý mà nói, chắc chắn phải có đường ra.

Nhưng đường đó ở đâu?

“Sao nàng lại ở đây?” Đột nhiên Vân Ánh Lục nghe thấy giọng nói của Lưu Huyền Nghệ vẳng đến.

“Thần thiếp đi ngang qua đây, thấy cửa mở nên bước vào xem thế nào thôi”. Tề vương phi run rẩy trả lời phụ quân.

“Nói dối, dấu chân này không phải của nàng sao?” Lưu Huyền Nghệ chỉ vào vết giày trên bức tranh rồi giữ chặt tay Tề vương phi quát lớn. “Vân thái y đâu, nàng giấu nàng ấy ở đâu rồi?”

Tề vương phi cảm phần giật tay ra, “Vì một tiểu thái y mà chàng phát hỏa với thiếp có đáng không? Khi chàng nằm liệt trên giường,

khó nhọc chăm sóc chàng là thiếp, tề gia dưỡng tử cũng là thiếp. Vì sao thiếp chỉ có thể cùng chung hoạn nạn chứ không thể cùng hưởng phúc với chàng?”

Lưu Huyền Nghệ trừng mắt nhìn cô ta, “Nàng ăn phải giấm chua[2] đến mê muội đầu óc à? Người bản vương gia muốn thành thân là Kì tiểu thư chứ không phải Vân thái y. Nàng bình tĩnh lại đi, Vân thái y hiện là người chúng ta có thể động vào hay sao? Không phải nàng muốn tạo có tốt để Lưu Huyền Thần lấy đầu ta chứ?”

[2] Từ lóng chỉ sự ghen tuông của phụ nữ.

Tề vương phi cảm thấy ánh mắt lạnh như băng của gã chiếu xuống người mình, lão đảo lùi vào góc phòng.

“Chàng đừng lừa thiếp nữa, thiếp biết chàng sắp thành thân với Kì tiểu thư, nhưng... nhưng đó chỉ là trên danh nghĩa thôi, người chàng thực sự muốn cưới chính là Vân thái y. Vì cô ta quá giống công chúa Ngưng Hương và cũng vì muốn trêu tức hoàng thượng nên chàng mới không từ thủ đoạn để chiếm lấy cô ta”.

“Câm miệng lại!” Lưu Huyền Nghệ liếc nhanh ra cửa rồi giáng cho Tề vương phi một cái tát bồng rât.

“Loại đàn bà chanh chua biết nói mà không biết nghĩ. Có muốn bản vương đem người đi tế sống không?” Lưu Huyền Nghệ hung bạo rít qua kẽ răng. “Khi sai người tới hoàng cung mời Vân thái y, không phải đã nói rõ với người rồi sao? Hôm nay ta mời Vân thái y tới đây là để kiểm có tuyên bố với Lưu Huyền Thần rằng Tề vương Lưu Huyền Nghệ đã khỏi bệnh, hẳn nên dốc toàn lực mà chuẩn bị cho cuộc đối đầu sắp tới. Vân thái y là người hữu dụng với bản vương, người không được ghen tuông mờ mắt. Nàng ấy thức thòi cần trọng, kiem chữ như vàng, còn người thì sao, cả ngày ngoài việc đổ ky, ghen ghét thì làm được những gì? Nói mau, người giấu Vân thái y ở đâu rồi?”

Bên trong mật thất, Vân Ánh Lục nhếch môi cười khô. Không ngờ cô lại được Tề vương đánh giá cao như thế. Nhưng cô sắp thành nắm xương khô trong mật thất này rồi, làm gì còn cơ hội để nói với Lưu hoàng thượng rằng, Tề vương thực sự đã cải tử hoàn sinh?

E là cô phải làm Tề vương thất vọng rồi.

“Tề vương gia, ta ở trong này”. Ân oán tính sau, giờ giữ lấy tính mạng mới là quan trọng. Tuy nhiên, căn phòng này cách âm quá tốt, người ở bên trong có thể nghe thấy âm thanh ở bên ngoài, nhưng người ở bên ngoài lại không nghe được tiếng động nào từ bên trong.

“Hai người ở trong thủy các nửa ngày trời, vì sao chàng còn muốn dẫn cô ta vào thư phòng?” Âm lượng của Tề vương phi nhỏ dần nhưng xem ra vẫn còn rất ầm ỹ.

“Bản vương làm gì cũng phải bẩm báo với người sao? Người thật sự là không biết trời cao đất dày rồi đấy”. Lưu Huyền Nghệ khinh thường nhếch môi, nụ cười lạnh như băng.

“Vương gia, ngài muốn như thế nào...?”

Tiếng thét chói tai cắt ngang nỗi sợ hãi của Vân Ánh Lục. Bên ngoài đột nhiên yên tĩnh đến kỳ lạ.

Mắt dần thích ứng với bóng tối, cô lò mò nhìn thấy một bóng đen, hồi lâu sau mới ý thức được đó chính là cái bóng của chính mình. Một mối, lo sợ, cô chỉ muốn khóc thật to để quên đi hoàn cảnh lúc này. Hai chân mềm nhũn, cô vịn tường, tiếp tục lần tìm cơ hội sống cho bản thân.

“Cốc!” Âm thanh đánh gọn vang lên báo hiệu trước mặt cô là mảng tường rỗng. Ông trời cuối cùng cũng rủ lòng thương xót cô, đó không phải là tường rỗng mà là một cánh cửa được ngụy trang rất khéo.

Cửa mở, một luồng khí mát mẻ ứa vào, Vân Ánh Lục há miệng hít từng ngụm lớn không khí. Trước mặt vẫn là một màu tối đen, cô

theo luồng khí, chậm rãi đi về phía trước.

Đường ra quanh co khúc khuỷu lại lắm lối rẽ. Mỗi lần đi đến ngã ba đường, cô lại do dự một chút rồi tiếp tục dò bước trong bóng tối.

Một lúc sau, một luồng sáng le lói hiện ra phía cuối đường hầm. Vân Ánh Lục vui mừng chạy nhanh ra. Vượt qua ranh giới sinh tử sẽ là xuân quang rạng rỡ.

Mật đạo càng lúc càng rộng. Nương theo nguồn ánh sáng nhạt nhòa, cô nhận ra cuối mật đạo là một gian nhà đá lớn. Vân Ánh Lục thận trọng bước lại gần.

Căn nhà được xây dựng rất đơn sơ với một hồ nước mênh mông trước mặt, có vẻ như đây chính là hoa viên của Tề phủ.

Nhưng sao lại không thấy ai cả thế này?

Vân Ánh Lục kiễng chân, ghé mắt nhìn vào cửa sổ.

Một người đàn ông đang ngồi trên giường, râu tóc bạc phơ như tuyết trắng, nửa người dưới...

Vân Ánh Lục run tay, ngã lăn xuống đất, ngất xỉu.

Chương 57: Chủ chốt

Tối đen như mực, cứ nằm như vậy thật thích, chẳng nghe thấy gì, chẳng nghĩ ngợi gì.

Cô không cần làm một Vân Ánh Lục tài mạo hơn người, không quen Tần Luận, không quen Đỗ Tử Bân, cũng không biết Lưu hoàng thượng là ai, Tề vương Lưu Huyền Nghệ là người thế nào.

Cô chỉ thích hợp làm một người đơn giản, vô lo vô nghĩ, sống một đời êm đềm. Từ khi xuyên không về đây, có rất nhiều chuyện khiến cô hao tâm tổn sức, đó thực sự là do mệnh trời hay vì cô đa sự nên mới tự mình làm khó mình.

Chỉ biết, giờ cô đã là một quân cờ bị người khác lợi dụng, hay nói cách khác, là con mồi cho đôi bên tranh đoạt. Không thể để vận mệnh trôi qua tay thế này được, nhưng bước tiếp theo sẽ làm gì đây? Mọi thứ cần xem động tĩnh của hai bên thế nào đã.

Trong lòng dần trấn tĩnh lại, cô nhắm chặt mắt, cho phép mình hưởng thụ mùi cỏ cây tươi mới quyện trong hơi đất nồng nồng và mùi nắng ấm. Cảm giác thật bình yên.

“Vương gia, bên kia có người!” Một tiếng hét thất thanh phá vỡ sự tĩnh lặng rồi tiếng bước chân rầm rập kéo đến.

“Vân thái y!” Đây là tiếng Giang Dũng. Cô chậm rãi mở mắt, trước mắt sáng ngời, hóa ra đó không phải là ánh nắng mà là ánh đuốc rừng rực cháy. Lưu Huyền Nghệ và đám gia nhân trong phủ lo lắng nhìn cô.

Khuôn mặt lạnh lùng của Giang Dũng ghé sát lại.

“Tôi thấy hoa viên của Tề phủ đẹp quá nên mới ra ngoài dạo chơi, ngờ đâu lại ngủ thiếp đi mất, làm mọi người phải lo lắng rồi”. Cô cười hồi lỗi rồi vịn tay Giang Dũng đứng dậy.

Lưu Huyền Nghệ chiếu tướng về phía cô ra chiều không tin tưởng. Cô nhún vai, thận trọng nói tiếp. “Giang thị vệ, trời tối sập rồi, chúng ta mau hồi cung thôi!”

Giang Dũng nặng nề gật đầu.

Lưu Huyền Nghệ chau mày lên tiếng. “Vân thái y, hôm nay đã phiên nàng rồi, bản vương gia ngày khác sẽ đến cảm tạ”.

Cô lắc đầu, khẽ mĩa mai. “Chuyện nhỏ thôi mà, đâu dám phiên đến vương gia. Ta chúc vương gia sớm thực hiện mộng ước của mình”.

Hôm nay gặp họa không chết, cũng nên chúc mừng kẻ khác đôi câu.

Khóe miệng Lưu Huyền Nghệ khẽ run, gã phất tay ra hiệu cho tổng quản tiễn khách ra cửa. Tổng quản Tề phủ quả là người biết việc, ông ta đưa cho Vân Ánh Lục, Giang Dũng mỗi người một gói quà nhỏ.

Tề vương đã có ơn ban thưởng thì đương nhiên không thể cự tuyệt.

“Vân thái y, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại”. Lưu Huyền Nghệ hạ giọng nói khẽ.

Cô mím môi không đáp. Ngày gặp lại ắt cũng không còn xa.

Xe ngựa vẫn lặng lẽ đứng chờ trong bóng tối. Lưu Huyền Nghệ vừa mới khỏi bệnh, không lý gì lại phải tiễn khách đến tận cửa nên chỉ có tổng quản ra tiễn thay.

Bước vào trong xe, Vân Ánh Lục mới dám thở phào nhẹ nhõm. Khi nhắc gấu y bào lên cho đỡ vướng, cô ngửi thấy mùi tanh khác thường xộc lên. Là bùn sao?

Giang Dũng nhanh nhẹn vung roi đánh xe về phía đường cái quan. Vừa chạy được một đoạn, xe ngựa đột nhiên xóc nảy khiến

Vân Ánh Lục phải níu chặt lấy thành xe cho khỏi ngã. Một chiếc xe ngựa từ đằng sau lao nhanh đến, chạy song song với cỗ xe của Giang Dũng. Vân Ánh Lục vừa mới hé màn hình xe xem tình hình thế nào thì một bóng đen nhanh như cắt nhảy vào thùng xe.

Giang Dũng hoảng hốt định ghì cương cho xe dừng lại thì chợt vang lên một giọng nói. “Không cần dừng xe, là trẫm”.

Hóa ra bóng đen ấy chính là Lưu hoàng thượng. Bình thường Vân Ánh Lục chỉ nhìn thấy hắc mặc hoàng bào sáng lóa nên nhất thời không quen với việc hắc mặc đồ đen, nhưng dù sao cũng không đến nỗi nào.

Bên trong xe ngựa hơi tối, hắc chớp lấy thời cơ ôm Vân Ánh Lục vào lòng. Cô càng đẩy hắc lại càng ôm chặt hơn nữa.

“Lưu hoàng thượng, muện như vậy sao anh còn xuất cung tới đây?” Vân Ánh Lục ngượng ngùng hỏi.

“Trẫm... chờ mãi cũng hơi sốt ruột nên mới quyết định đi đón nàng”. Giọng nói của hắc hơi run run, cứ như vừa bị dọa một trận xanh mặt.

Trên đời này ai dám dọa Lưu hoàng thượng chứ?

“Lưu hoàng thượng, Tề vương gia đã chính thức xuất đầu lộ diện”.

Lưu Huyền Thần không đáp, chỉ nhẹ nhàng lướt môi lên gò má trắng mịn như ngọc thạch của Vân Ánh Lục.

“Lưu hoàng thượng, tôn trọng tôi một chút đi, hành động này không thích hợp đâu”. Cô khế đẩy hắc ra.

Đến lúc này cô mới phát giác ra người hắc ướt đầm.

“Lưu hoàng thượng, anh làm sao thế?”

“Vân Ánh Lục, sau này trẫm sẽ không để nàng rời khỏi mình nửa bước đâu”. Giọng hắc thoáng nhẹ như gió thổi nhưng lại tràn đầy

khí phách.

Lưu Huyền Thần yêu thương lau vết bùn đất trên mặt cô, sau đó cúi người muốn hôn.

Vân Ánh Lục xoay người né tránh.

“Vì sao?” Giọng hần mang theo chút lạnh lẽo của gió đêm.

“Tôi đã nói rồi, hành động ấy không thích hợp. Bây giờ tôi chỉ muốn tận sức làm tròn trách nhiệm của một thái y thôi”. Cô mỉm cười, nụ cười vô cùng xa cách.

“Trẫm nói thích hợp là thích hợp”. Lưu Huyền Thần nắm chặt tay cô không buông. Lời muốn nói tắc ứ trong họng chỉ còn vị đắng chát tái tê dâng trào. Cô quay đầu che giấu nét bi ai trong đáy mắt.

Xe ngựa thông thả ruổi bước đi qua cửa cung.

Đỗ Tử Bân đang bồn chồn nói với đội trưởng cấm vệ quân phải vào cung diện kiến hoàng thượng gấp.

Xe ngựa từ từ dừng lại. Một toán thị vệ vội chạy đến, còn chưa kịp hỏi danh tính đã thấy Giang Dũng kéo mảnh xe đỡ hoàng thượng bước xuống, cả bọn vội khấu đầu hành lễ.

Đỗ Tử Bân kinh ngạc nhìn hoàng thượng toàn thân ướt đầm đang đỡ Vân Ánh Lục bước xuống xe. Mặt nàng tái nhợt, tóc tai rối bời, quần áo rách nát.

Hần trần trần nhìn không chớp mắt.

“Đỗ đại ca, ta vừa đi khám bệnh về”. Vân Ánh Lục lại gần Đỗ Tử Bân, trầm giọng giải thích.

Lưu Huyền Thần thấy cô phân trần với Đỗ Tử Bân liền thị uy nhắc nhở:

“Đỗ khanh, muện như vậy rồi, khanh tìm trẫm có chuyện gì vậy?”

Đỗ Tử Bân khó khăn lắm mới khép nổi miệng, hẩn cười gượng đáp. “Hoàng thượng, xin người giữ gìn long thể. Sáng mai thần sẽ đến thỉnh cầu về manh mối vụ án”.

“Trẫm không sao, khanh theo trẫm vào đi!”

“Hoàng thượng, long thể quan trọng hơn. Sáng mai thần sẽ đến tiếp kiến người sớm”. Đỗ Tử Bân cung kính chấp tay thoái lui. Lưu Huyền Thần cũng không nài thêm, hẩn quay lại nhìn Vân Ánh Lục đây chờ đợi.

Vân Ánh Lục giật mình, cúi đầu. “Lưu hoàng thượng, nếu tối nay không có chuyện gì đặc biệt, tôi xin phép được hồi phủ nghỉ ngơi”.

Lưu Huyền Thần quan sát sắc mặt của cô một hồi rồi nói, “Vân thái y thỉnh cầu thành khẩn như vậy, trẫm sao có thể từ chối”.

“Đa tạ hoàng thượng”. Vân Ánh Lục nhẹ nhàng gật đầu rồi quay về phía Đỗ Tử Bân, “Đỗ đại ca, bây giờ chàng cũng hồi phủ chứ?” Đỗ Tử Bân gật đầu.

Nhìn hai người họ cùng bước lên kiệu, khuôn mặt của Lưu Huyền Thần lạnh lùng không chút cảm xúc, duy chỉ có bàn tay nổi gân xanh cho thấy tâm can hẩn đang điên cuồng nổi sóng.

“Đỗ đại ca, ta tới phủ Tề vương để khám bệnh”. Trong kiệu, Vân Ánh Lục gượng cười với Đỗ Tử Bân, “Chàng đừng lo lắng, ta không gặp nguy hiểm gì cả. Ngày mai, chàng dâng đơn từ chức lên hoàng thượng giúp ta. Đỗ đại ca, hôn lễ của chúng ta là mồng sáu tháng Bảy đúng không? Vậy cứ thế đi, từ nay ta sẽ cố gắng làm một Vân Ánh Lục thực sự”.

Nếu không thể kháng cự lại vận mệnh thì cứ an nhiên mà chấp nhận. Nếu không thể quay về làm Cơ Uyển Bạch thì phải cố gắng biến mình thành Vân Ánh Lục.

Cứ thế đi. Ngọn lửa tình cảm vì ai đó mà tỏa sáng đã đến lúc phải tắt rồi.

Tối nay cô mới biết, hấn tiếp cận cô, bảo vệ cô không phải xuất phát từ tình cảm vô tư mà vì cô giống một nữ nhân khác, vì cô hữu dụng trong cuộc chiến với Tề vương.

Khi hấn ôm lấy cô trong mật thất, dù bóng tối vây quanh, nhưng hơi thở quen thuộc đó cô không thể không nhận ra. Khoảnh khắc ấy, cô đã tin hấn sẽ không bỏ rơi mình.

Nhưng rồi rốt cuộc hấn đã chọn vương quyền.

Nếu thực lòng thực dạ với cô, hấn hấn đã không đang tâm bỏ cô lại trong bóng tối chỉ vì tiếng bước chân của ai đó đang đến gần. Đã như vậy thì cô còn lưu luyến gì nữa chứ?

Đỗ Tử Bân không khỏi thắc mắc trước thái độ kì lạ của Vân Ánh Lục. Nàng cố tình tỏ ra thân thiết với hấn trước mắt hoàng thượng là có ý gì? Rồi còn cả việc chủ động giải thích vì sao lại ngồi chung xe ngựa với hoàng thượng, chủ động đòi từ chức để làm một Vân Ánh Lục thực sự.

Vân Ánh Lục trước kia, chẳng lẽ là giả sao?

Bản khoản là vậy nhưng hấn không muốn nghĩ nhiều nữa. Quá khứ không quan trọng, chỉ có tương lai mới đáng giá. Có thể kết duyên cùng người mình yêu chẳng phải là hạnh phúc tốt cùng của đời người sao?

Vân Ánh Lục suốt dọc đường đi lặng lẽ dựa vào tay hấn, không nói câu gì. Kiêu hạ, hấn đỡ cô bước ra rồi dịu dàng ôm lấy cô, mỉm cười hạnh phúc.

“Đỗ đại ca, sáng mai chàng phải vào cung đúng không?” Cô đột ngột hỏi.

Hấn gật đầu, biết rõ nàng mệt đến độ không thể đứng thẳng lên được nhưng vẫn lưu luyến không muốn rời xa.

“Ừ, ta có việc cần tấu với hoàng thượng”.

“Vậy sáng mai ta bảo Trúc Thanh đưa đơn từ chức cho chàng, chàng chuyển tới hoàng thượng giúp ta”.

Hắn trầm ngâm một lát rồi bảo. “Đơn từ chức của nàng không cần hoàng thượng trực tiếp phê chuẩn, chỉ cần giao cho phủ Nội vụ là được rồi”.

Vân Ánh Lục ngần ngợ một lúc rồi nói tiếp. “Vậy... chàng mang đến cho thái hậu giúp ta. Lúc trước tiến cung là do thái hậu đích thân khâm định đưa vào, giờ rồi cung cũng nên báo cho người một tiếng”.

“Vậy cũng được. Ánh Lục, từ chức rồi nàng cũng đừng làm đại phu nữa có được không? Phu nhân thượng thư phải có tư thái đoan trang quý phái, xuất đầu lộ diện ở bên ngoài sẽ không thích hợp”.

“Đồ đại ca, nếu ta khiến chàng phải thất vọng...” Cô do dự một lát, “chàng vẫn sẽ bao dung chứ?”

“Đồ ngốc, từ trước đến nay nàng vốn dĩ là niềm kiêu hãnh của ta, sao có thể làm ta thất vọng được?”

Cô thở dài, ánh mắt xa xăm, vẻ mặt mờ mịt.

Trăng non cong vút, gió đêm thổi mát.

Vân Ánh Lục ngồi trong khuê phòng viết đơn từ chức, viết một trang lại xé một trang, mãi tới khi trời gần sáng mới tạm xong. Cô đánh thức Trúc Thanh đang dựa bàn ngủ gật, dặn dò vài câu rồi mới cúi áo lên giường.

Từ hôm nay đến hôm thành thân bấm ngón tay chỉ còn khoảng mười ngày, Vân phủ và Đỗ gia lại một phen tíu tít chuẩn bị. Đỗ viên ngoại, Vân viên ngoại vừa dùng điểm tâm vừa thương lượng chi tiết về hôn lễ của hai con trong phòng khách Vân phủ.

Kết tình bằng hữu bao năm, rốt cuộc con cái hai nhà lại nên duyên lành, niềm vui sướng của Vân viên ngoại, Đỗ viên ngoại khó lời nào

tả xiết. Thế nên dù hôn sự gấp gáp, nhưng trình tự các bước nhất định không được qua loa.

Vân phu nhân thực tâm không muốn con gái xuất giá trong ba tháng hè nóng nảy nhưng Đỗ gia hết lần này đến lần khác thúc giục khiến bà không khỏi mềm lòng. Lại thêm việc tâm tư Ánh Lục càng lúc càng bất định khó đoán, đêm dài lắm mộng, sớm thành thân cũng tốt.

Mới sớm ngày ra, bà đã tìm đến khuê phòng của Vân Ánh Lục định dẫn con gái đi chọn hỷ phục. Vừa trông thấy phu nhân, Trúc Thanh vội lên tiếng. “Tiểu thư mới vừa chợp mắt, phu nhân, một lát nữa người hãy quay lại”.

“Trúc Thanh, người cầm trên tay cái gì thế?” Vân phu nhân tỉnh mắt, thoáng cái đã nhận thấy Trúc Thanh cầm phong thư trên tay. “Đơn từ chức tiểu thư nhờ Đỗ công tử mang vào cung ạ”.

Vân phu nhân nghe tin cả mừng.

“Vậy để con bé ngủ thêm đi. Thời gian còn nhiều, lúc nào đi chọn hỷ phục cũng được”.

Cả đêm không chợp mắt nhưng tinh thần của Đỗ Tử Bân vô cùng sáng khoái. Hôm nay hẳn phải tiến cung thượng triều, hẳn sẽ phải đến ngự thư phòng gặp hoàng thượng nên cũng có chút vội vã.

Cẩn thận nhét đơn từ chức của Vân Ánh Lục vào ống tay áo, hẳn khẽ mỉm cười hạnh phúc. Chỉ còn mười ngày nữa, Vân Ánh Lục sẽ thuộc về một mình Đỗ Tử Bân hẳn mà thôi.

Vừa đến cửa cung, hẳn rảo bước tới cung Vạn Thọ xin được bái kiến. Vạn thái hậu lúc này đang tản bộ trong vườn cùng Nguyễn Nhược Nam. Đây là lần đầu tiên Đỗ Tử Bân trông thấy vị tân nữ quan này, hai người khách khí lên tiếng chào hỏi nhau. Ngoại trừ mái tóc ngắn cũn ra, phong thái thanh nhã của Nguyễn Nhược Nam thực sự khiến hẳn phải ngưỡng mộ.

“Vân thái y đã quyết, ai gia sẽ thành toàn cho cô ấy”. Vân thái hậu xem xong lá đơn từ chức, thở dài lên tiếng. “Lát nữa ai gia sẽ sai công công tới phủ Nội vụ gạch bỏ quan tịch của Vân thái y, hy vọng từ nay về sau cô nương ấy sẽ mãi an bình, hạnh phúc”.

“Thần nghĩ, nàng ấy nhất định sẽ như vậy”. Đỗ Tử Bân cung kính cáo từ.

“Thật sự đáng tiếc, hoàng cung lại mất đi một vị thái y giỏi”. Cũng là mất đi một người bạn trọng tình trọng nghĩa, Nguyễn Nhược Nam luyến tiếc nhìn xa xăm.

“Vân thái y dù gì cũng là nữ nhân, những lời đồn thổi chắc chắn sẽ ảnh hưởng lớn đến khuê danh cô nương ấy. Cô ấy rời khỏi đây cũng tốt, từ giờ tâm tình hoàng thượng đã có thể ổn định”.

Nguyễn Nhược Nam cười khẽ, tâm tình hoàng thượng thật sự có thể ổn định sao? Nàng không cho là như vậy.

Tại ngự thư phòng, đối nghịch với Đỗ Tử Bân tràn ngập hạnh phúc là Lưu Huyền Thần hai mắt đầy tia máu, tiều tụy ngồi sau thư án.

Đỗ Tử Bân nghiêm túc bẩm tấu, “Hoàng thượng, thần đã sai mấy thuộc hạ đóng giả quy nô^[1] lẻn vào thư phòng của Kì công tử ở Linh Vân các. Nơi đó ngày đêm canh gác cẩn mật, chứng tỏ có điều khuất tất không muốn để lộ ra bên ngoài. Nhưng hôm qua, thuộc hạ của thần đã phát hiện có hai người đàn ông nói giọng Bắc triều từ trong đi ra. Dò hỏi các cô nương ở đấy thì được biết họ là những người biết thuật hạ cổ”.

[1] Chỉ bọn ma cô trong kỹ viện.

“Hạ cổ?” Lưu Huyền Thần chậm rãi ngược mắt lên, “Trẫm từng nghe nói người Bắc triều rất giỏi sử dụng cổ để ám hại người khác. Ý của Đỗ khanh là?”

“Thần hoài nghi cái chết của hai vị tướng quân trong triều là do đã bị trúng cô, có điều đó mới chỉ là nghi ngờ chứ chưa có chứng cứ rõ ràng. Linh Vân các vốn là sản nghiệp của Kì tá thừa tướng nên rất khó vào đó điều tra. Thần đang định giá họa cho hai người Bắc triều đó là gian tế để điều tới bộ Hình thẩm vấn cho rõ”.

“Được, nhưng việc này nhất định phải hết sức cẩn thận, cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, trẫm đang rất mong tóm được cái đuôi cáo của Kì tá thừa tướng đấy! Đồ khanh, khanh nói có người hạ cô, vậy có người giải cô không?” Lưu Huyền Thần tò mò hỏi.

“Hắn là có. Người hạ độc không phải đều biết giải độc sao?”

Lưu Huyền Thần lắc đầu. “Chưa chắc, trên đời này có một số loại độc chỉ có thể hạ chứ không thể giải. Nếu tóm được bọn chúng, trẫm nhất định sẽ không nương tay”.

Đỗ Tử Bân nghiêm trang gật đầu, “Thần sẽ đẩy nhanh tiến trình phá án”.

Bấm báo xong mọi chuyện, thời gian lâm triều cũng đã sắp đến, hai người cùng rời khỏi ngự thư phòng đi đến điện Nghị Chính. Trên đường đi, Lưu Huyền Thần bất ngờ hỏi. “Đỗ đại nhân, Vân thái y có khỏe không?”

Ngược Đỗ Tử Bân thoáng chút phập phồng, hắn xoay người, nhìn thẳng vào Lưu Huyền Thần như hai người đàn ông với nhau.

“Hoàng thượng, hôm nay Vân thái y đã xin thái hậu từ chức. Hôn lễ của chúng thần đã được ấn định vào mùng sáu tháng sau”.

Lưu Huyền Thần dừng bước, khước miệng nhẹ nhàng nhếch lên, “Hai người đính hôn khi nào vậy, sao trẫm chưa từng nghe nói đến?”

“Thần và Vân thái y đính hôn và thành thân cùng một ngày”. Đỗ Tử Bân mỉm cười, “Trước kia nàng ấy rất bướng bỉnh, nhưng dạo gần đây đã hiểu chuyện hơn nhiều”.

“Chúc mừng Đổ đại nhân”. Lưu Huyền Thần bình thản chúc phúc, nhưng mười ngón tay đan sau lưng đều đã trắng bệch.

Nàng đã quyết định rời xa hắn, đến một lời chào cũng không muốn nói!

“Đa tạ hoàng thượng”. Đổ Tử Bân cúi đầu lạy tạ.

Hai người tới cửa điện Nghị Chính thì mỗi người đi một ngã. Lưu Huyền Thần từ hậu đường đi thẳng lên ngai vàng trên đại điện, còn Đổ Tử Bân thì lui xuống điện Hậu Triều xếp hàng chờ thái giám canh cửa gọi tên.

Khi bước lên bệ rồng, Lưu Huyền Thần lão đảo muốn ngã, may mà có La công công đỡ ở phía sau.

“Bệ hạ, hôm qua người cả đêm không chợp mắt, long thể sao chịu nổi đây? Hay là... hay là nghỉ thiết triều một buổi có được không ạ?” La công công lo lắng hỏi.

Lưu Huyền Thần mím môi khẽ nói, “Không, ngày khác có thể nghỉ, duy chỉ có hôm nay là không được. Hôm nay sẽ có một nhân vật quan trọng lên vũ đài”. Còn nữa, hắn rất không muốn để Đổ Tử Bân nhìn thấy bộ dạng ảm đạm khổ sở của hắn.

Hắn là đương kim thiên tử, không thể bại trận nhanh chóng như vậy được. Cho dù có thua thì cũng phải thua một cách anh hùng. Tiểu thái y lật lọng như vậy ắt là đã có chuyện xảy ra. Hắn không tin nàng lại tuyệt tình với hắn như vậy, hôm trú mưa ở phong đình rõ ràng hắn đã nhìn thấy chân tình tràn đầy trong mắt nàng.

Mới chỉ vài ngày ngắn ngủi, nàng đã thay lòng đổi dạ?

“Bệ hạ, hôm qua Vân thái y mới vừa đến phủ, người đó sẽ không vào triều nhanh như vậy chứ?” La công công đỡ Lưu Huyền Thần ngồi lên ngai rồng, không khỏi có chút thắc mắc muốn rõ.

Lưu Huyền Thần mỉm cười sâu xa. “La công công, xem người khác diễn kịch, dù biết rõ là diễn nhưng cũng phải vào như đó là thật. Vân thái y không phải nói kỳ tích y học chỗ nào cũng có sao? Chúng ta cứ cố vũ một hồi, để xem hân diễn tiếp thế nào”.

“Người đó cũng đã năm sáu năm không vào triều rồi”. La công công chép miệng nói khẽ.

“Từ khi trẫm đăng cơ, hân đã không xếp hàng vào triều. Buổi chiều hôm nay, La công công nói xem hân sẽ vào hàng nào?” Lưu Huyền Thần thú vị nhếch môi.

“Cùng hàng với Kì thừa tướng ạ”. La công công nói luôn.

“Vậy trẫm sẽ xem La công công đoán đúng hay là không nhé! La công công, mau truyền bách quan vào điện”. Lưu Huyền Thần đặt chén trà xuống bàn, vịn tay vào ngai rồng, uy nghi nhìn thẳng về phía trước.

Tề vương Lưu Huyền Nghệ nằm liệt giường gần bảy năm trời giờ bước lên vũ đài thực là khoa trương!

Y bào màu hạnh, đai lưng màu tím, khí vũ hiên ngang, thần thái hào sảng, sự xuất hiện của Tề vương Lưu Huyền Nghệ khiến văn võ toàn triều không khỏi cúi đầu kinh sợ. Theo lý người nằm liệt giường bảy năm mới khỏi hoặc gầy như que củi hoặc toàn thân phù thũng chứ không tinh anh như thế này!

Các vị đại thần châu đầu ghé tai nghị luận sôi nổi. Tề vương năm đó ngoại trừ hơi thở thoi thóp ra, không khác người chết là mấy. Thật không rõ vị thần y nào lại có thể giúp Tề vương tái hiện phong phạm vương giả uy nghi như vậy. Trong hàng có một vị đại thần tiết lộ, bệnh của Tề vương là do tiểu thái y Vân Ánh Lục trong cung chữa trị. Các đại thần lại một lần nữa râm ran không ngớt, đúng là tài không đợi tuổi!

Lưu Huyền Thần và Ngu hữu thừa tướng lặng lẽ trao đổi ánh mắt với nhau. La công công cúi đầu trộm cười.

Tề vương quả đã xếp cùng hàng với Kì tả thừa tướng bước vào đại điện. Có câu ngồi trên cao, nhìn tất xa. Từ lúc Lưu Huyền Nghệ bước vào đại điện, Lưu Huyền Thần đảo mắt một vòng là có thể nhận ra kẻ nào thuộc đảng Tề vương.

Kì tả thừa tướng lãnh đạm cứ như Tề vương mỗi ngày đều cùng ông ta xếp hàng vào triều. Còn đám đồng đảng hai mắt sáng rõ như fan cuồng gặp được thần tượng, kích động như bày sói con.

Vẻ mặt Lưu Huyền Nghệ đặc ý lạ thường, như thể ngôi vị hoàng đế sớm muộn gì cũng rơi vào tay gã. Lưu Huyền Thần chế giễu cong môi, cúi đầu nhìn Tề vương miễn cưỡng hành lễ quân thần với hắn, lãnh đạm hỏi thăm:

“Tề vương, hôm qua khanh vừa mới khỏi bệnh mà sáng nay đã vội thượng triều, liệu có đứng nổi không? La công công, mau đem ghế dựa ra cho Tề vương”.

Hôm qua vừa mới khỏi bệnh? Lời nói đầy ngụ ý của Lưu Huyền Thần khiến bách quan trong triều âm thầm đưa mắt nghi ngờ nhìn nhau.

Lưu Huyền Nghệ phát tay áo, ngang tàng đáp. “Đa tạ ý tốt của hoàng thượng, nhưng thần không cần. Có điều, hôm nay thần vào triều không phải để đàm luận quốc sự cùng các vị đại thần”. Gã ngông cuồng nhìn lướt qua đại điện, cố tình ra vẻ huyền bí.

Các vị đại thần vểnh tai chờ gã nói tiếp. Kì tả thừa tướng nheo mắt, khiêu khích nhìn Ngu hữu thừa tướng sắc mặt vẫn trầm mặc như trước.

“Bản vương đã chọn được ngày cưới vương phi nên hôm nay mới đặc biệt tới đây để mời các vị đại thần đến vương phủ dự tiệc”. Gã

sợ mình lên sân khấu chưa đủ náo động nên đánh thêm một nhịp trống rung trời phụ hoạ.

Lưu Huyền Thần nâng tay ra hiệu cho bách quan trong điện giữ im lặng, hẩn khẽ nhắm mắt rồi định tâm nhàn nhã hỏi. Không rõ thiên kim tiểu thư nhà ai đã lọt vào mắt xanh của Tề vương?”

Lưu Huyền Nghệ quay sang thi lễ với Kì tá thừa tướng rồi đáp, “Thiên kim tiểu thư của Kì tá thừa tướng, Kì Sơ Thính!”

Điện Nghị Chính lặng ngắt như tờ. Các vị đại thần nhìn tả thừa tướng rồi quay sang nhìn hữu thừa tướng, cảm thấy bên trong đại điện đột nhiên hiện ra hai tòa thành cao ngất, một là Ngụ hữu thừa tướng và hoàng thượng, hai là Kì tá thừa tướng và Tề vương. Hai tòa thành này thế lực ngang nhau, bất phân thắng bại.

Đảng bảo hoàng và đảng Tề vương tự chia thành hai phe, một số phần tử trùng lặp thì hai mặt nhìn nhau, nghiêng đông ngả tây, không biết nên theo phe nào.

Sở trường của Lưu Huyền Thần vốn là thấy biến không loạn, hẩn lạnh nhạt gật đầu. “Không ngờ đệ nhất tài nữ của nước Ngụy cuối cùng lại an thân ở vương phủ, đây quả là chuyện tốt hiếm thấy, trăm chúc mừng Tề vương. Như vậy đi, thượng thư bộ Hình Đỗ đại nhân mừng sáu tháng bảy này sẽ thành thân, trăm cũng muốn làm chủ thay Tề vương, quyết định hôn sự của khanh cũng là vào ngày ấy để bách tính thành Đông Dương được dịp mặc sức vui chơi, hân hưởng”.

Kì tá thừa tướng và Tề vương cùng sững sốt ngây người, không thể ngờ phản ứng của Lưu Huyền Thần lại bình tĩnh như thế, nên nhất thời không rõ hồ lô của hẩn bán thuốc gì[2].

[2] Câu thành ngữ của người Trung Quốc, ý rằng không hiểu đối phương sẽ giờ trò gì.

Bản thân Tề vương còn bị câu nói băng quơ của Lưu Huyền Thần khiến cho chết lặng. “Đỗ đại nhân cũng sắp thành thân?” Lưu Huyền Nghệ cố gương quay sang nhìn trần trời Đỗ Tử Bân một hồi rồi hỏi tiếp, “Không biết Đỗ đại nhân định cưới giai nhân nhà nào?”

Khuôn mặt trầm ổn như núi xa của Kì thừa tướng đột nhiên khoằm khoằm lại, ánh mắt sắc bén dõi theo từng động tĩnh của Lưu Huyền Nghệ, nhưng gã hoàn toàn không nhận ra vì còn đang mải chăm chăm nhìn thượng thư bộ Hình.

Đỗ Tử Bân toan lên tiếng trả lời thì Lưu Huyền Thần đột nhiên ho nhẹ một tiếng, nghiêm giọng nói. “Chúng khanh gia, chuyện riêng để sau khi tan triều hẵng bàn tới! Bây giờ là lúc lâm triều, có việc gì mau tấu, không việc bãi triều”.

Thượng thư bộ Hộ bước ra giữa điện, bẩm báo với Lưu Huyền Thần về tình hình mở quốc khố cứu hạn hán vừa rồi. Khỏe miệng Tề vương gằn gặt như thể vừa bị vả một phát không nặng không nhẹ vào mồm, mặt mũi cứng đờ nhưng lúc này gã không thể tùy tiện ra ngoài nên đành phải đứng chờ tới lúc tan triều.

Tới khi bãi triều, gã lạnh lùng quay người đối diện với nụ cười ấm áp như gió xuân của Lưu Huyền Thần, quăng lại ánh mắt hung hãn “chờ rồi xem!” rồi phẫn nộ rời đi. Lưu Huyền Thần mỉm cười, thông thả rời khỏi điện Nghị Chính. Ngu hữu thừa tướng đã chờ sẵn bên ngoài.

“Hoàng thượng, người có khỏe không?” Ngu hữu thừa tướng khẽ hỏi.

“Hữu thừa tướng sao lại kinh ngạc như vậy, những chuyện này không phải đều trong dự kiến của chúng ta sao? Chỉ e sau này đầu óc lại phải căng ra để nghênh chiến thôi!” Lưu Huyền Thần khẽ cười chua xốt.

“Trong tay bọn họ không có binh quyền không tài lực, hoàng thượng, bọn họ sẽ ra tay kiểu gì?” Ngu hữu thừa tướng lo lắng hỏi.

“Hữu thừa tướng là đồng liêu của tả thừa tướng nhiều năm như vậy mà vẫn chưa rõ tính cách thâm sâu khó dò của ông ta sao? Đương nhiên bọn họ sẽ dùng thủ đoạn mờ ám rồi. Không binh quyền không tài lực nhưng bọn họ có thừa khả năng lung lạc lòng người. Hữu thừa tướng hẳn còn nhớ, trước khi mắc bệnh, Tề vương được giao việc quản lý bộ Hộ. Năm đó, quốc khố đột nhiên thiếu mất một ngàn vạn lượng bạc không rõ nguyên do khiến tiên đế nổi giận hạ sát bao người. Tề vương lúc đấy miệng không thể nói, người không thể cử động, nên không ai hoài nghi hẳn cả. À, nếu trăm đoán không sai thì số bạc đó ắt vẫn nằm trong tay Tề vương, bằng không, mấy năm qua hẳn sao vẫn xa xỉ thế được? Mà có tiền trong tay làm chuyện gì cũng tiện cả”.

“Hoàng thượng, người nghĩ ra kế sách đối phó chưa?”

“Lấy bất biến ứng vạn biến”. Lưu Huyền Thần lạnh lùng nheo mắt, thẳng lưng đi về phía trước.

Ngủ hữu thừa tướng không nỡ nhìn theo bóng dáng Lưu Huyền Thần. Hôm nay hoàng thượng biểu hiện vô cùng ung dung, tôn quý, chỉ là ông thoáng nhận ra người có chút phiền muộn, u buồn gì đó trong lòng. Hoàng thượng lo lắng về Tề vương hay vì nguyên nhân khác?

Vân Ánh Lục ngủ tới tận trưa mới rời giường. Ngủ nhiều như vậy không giúp cô sáng khoái hơn mà ngược lại còn thấy choáng váng, đầu nặng chân nhẹ, cả người không còn chút sức lực nào.

Trông thấy bộ dạng mệt mỏi đờ đẫn của cô, Trúc Thanh vừa dọn giường vừa thở dài, “Tiểu thư, em thấy tiểu thư đúng là có số vất vả. Trước kia bận bịu từ sáng sớm tới chiều tối nhưng tiểu thư vẫn khỏe mạnh, vui vẻ, sao giờ mới ngủ thêm một lúc, cô lại giống như người không xương thế này”.

Vân Ánh Lục mệt mỏi uống một chén trà nguội rồi ngồi vào bàn trang điểm. Lúc này cô mới phát hiện trên mặt bàn có mấy chồng

sách lạ. “Sách gì đây?” Cô quay sang hỏi Trúc Thanh.

“Khi em đưa đơn từ chức của tiểu thư cho Đỗ công tử, công tử nói rằng mấy quyển sách này đang rất thịnh hành ở thành Đông Dương, bảo em đem về cho tiểu thư đọc”.

Vân Ánh Lục à lên một tiếng rồi tiện tay lật vài trang, từng dòng thơ thất ngôn bát cú hiện ra khiến cô hoa cả mắt chóng cả mặt, gập sách lại mới hoàn hồn đôi chút. Xem chừng cô không thể nào tiếp cận được mấy thứ văn chương chữ nghĩa này. Muốn làm tiểu thư Vân Ánh Lục thực sự không hề dễ, cô không khỏi lo lắng về ngày tháng sau này.

Cô vốn định xuống lầu đi dạo cho khuây khỏa thì ngờ đâu lại đụng phải Vân phu nhân đang tươi cười hớn hở đi đến.

“Vân Ánh Lục, con dậy rồi sao, chúng ta mau tới cẩm y phường chọn hỷ phục đi”. Vân phu nhân ân cần nắm tay con gái, “Trời ơi, sao sắc mặt con kém thế, chẳng giống tân nương sắp xuất giá mà giống người bị thiếu nợ vậy đó, cười lên xem nào”.

Vân Ánh Lục miễn cưỡng làm theo lời mẹ.

Vân phu nhân cũng không quá lưu tâm, bà nhướn mày rồi vội kéo cô đi ra cổng lớn. Đỗ phủ không có phụ nữ, hôn sự chuyện lớn chuyện nhỏ đều tới tay bà, may mà hai nhà kề cạnh nhau nên bà cũng đỡ công lo toan muốt mãi.

Cẩm ý phường là nơi chuyên cắt may hỷ phục trong thành Đông Dương, tay nghề tinh xảo, chất liệu thượng hạng, phục vụ chủ yếu cho giới thượng lưu. Mùa hè vốn là mùa kinh doanh ảm đạm của cẩm ý phường nhưng dạo gần đây thật là kỳ lạ, mấy vị sư phụ trong cẩm ý phường bận rộn tới độ không lúc nào ngừng đầu lên nổi.

Vừa mới qua giờ ăn trưa, bên ngoài cẩm ý phường đã có bốn cỗ kiệu sang trọng ghé đến.

“Ồ, cũng có người thành thân lúc trời nóng bức như thế này sao?” Vân phu nhân bước xuống kiệu, kinh ngạc hỏi phường chủ đang niềm nở chạy ra đón.

Bà chủ cầm y phường là một phụ nữ trung niên mặt mũi phúc hậu, tươi cười trả lời. “Đúng vậy, nhà họ cũng thành thân cùng một ngày với Vân tiểu thư, ngày mồng sáu tháng Bảy, hôm nay mới định được ngày nên phải vội vàng tới đây để lo y phục. Ôi, mấy ngày nay phường chúng tôi thức đêm làm gấp, chẳng biết có may kịp hỷ phục cho cả hai nhà nữa không đây”.

“Bà chủ, tuy hôm nay chúng tôi mới tới đo y phục nhưng hai nhà chúng ta đã có giao tình nhiều năm, bà không thể không biết phân biệt nặng nhẹ đâu đấy!” Vân phu nhân hạ giọng nhắc nhở rồi nhanh chóng kéo Vân Ánh Lục đang đứng ngẩn ngơ lại gần.

Phường chủ vội cười bồi theo, “Đương nhiên, đương nhiên. Vân phu nhân, nhưng mà bên kia cũng không thể đắc tội được, chúng tôi sẽ cố gắng để cả hai cùng vừa lòng”.

Vân phu nhân khẽ liếc mắt nhìn vào cửa tiệm, bên trong một vị phu nhân trung niên cùng một tiểu cô nương nhỏ đang mải mê chọn vải. “Nhà kia là?” Bà tò mò hỏi.

Bà chủ hạ giọng nói khẽ, “Thiên kim tiểu thư của Kỳ tá thừa tướng”.

Dòng suy nghĩ vẫn vơ của Vân Ánh Lục đột ngột đứt quãng, cô nhú đôi mày thanh tú lại hỏi. “Có phải cô nương ấy thành thân với Tề vương gia không?” Hóa ra đó là Kỳ Sơ Thính thật sao?

“Đúng thế, đúng thế, quyền càng thêm quyền, giàu càng thêm giàu đấy! Để cưới thiên kim của Kỳ tá thừa tướng, Tề vương gia đã quyết hưu thê[3] để dành vị trí chính phi lại cho cô nương ấy đấy! Ôi, người đàn bà ấy cũng thật đáng thương, sinh được tiểu vương tử cũng không giữ được địa vị của mình”. Bà chủ cầm y phường lắc đầu oán thán.

[3] Lập đơn bỏ vợ.

“Vân phu nhân, Vân tiểu thư! Chúng ta mau vào đo y phục đi!”

Vừa nghe thấy tiếng trò chuyện lao xao, Kì Sơ Thính và Kì phu nhân bất giác đều quay đầu lại. Vân Ánh Lục không khỏi mỉm cười, tiểu thư Kì Sơ Thính trước mắt cô hoàn toàn là phiên bản thu nhỏ của Tề vương dịch dung. Ngũ quan, kiểu tóc đều giống nhau như đúc, chỉ có điều vẻ mặt của Kì tiểu thư sinh động hơn, hơn nữa cô ta cũng không có phong thái cao ngạo, ngông cuồng như Tề vương.

Kì Sơ Thính cũng đương quan sát đánh giá Vân Ánh Lục một lượt, theo lời đại ca, cô ta biết Tề vương vô cùng si mê ả thái y này, vì ả ta, ngài không tiếc công làm những chuyện chướng tai gai mắt, động chạm đến nhiều người. Ngay từ lúc biết chuyện, tiểu thư Kì Sơ Thính đã ôm hận không đội trời chung với vị Vân thái y chưa một lần gặp mặt này.

Hôm nay thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

“Kì nữ quan, cô còn nhớ tôi không?” Vân Ánh Lục bật cười thoải mái. Không khó để nhận ra vẻ thù địch trong mắt Kì tiểu thư, cô thực rất muốn trêu đùa cô ta một bận.

Kì Sơ Thính nén giận, gượng cười. “Đại danh của Vân thái y như sấm nổ bên tai, muốn quên cũng khó”. Ngũ khí cứng nhắc, gượng gạo chẳng lưu loát, hoa mỹ giống ngày trước.

Vân Ánh Lục chẳng hề bận tâm tiếp lời. “Không ngờ hai chúng ta hữu duyên như vậy, lại có thể thành thân cùng ngày, thật không uống công kết bạn cùng nhau. Nhớ hôm đối thơ trong ngự hoa viên, tôi thực sự tâm phục khẩu phục tài năng của Kì nữ quan. Bài thơ cô và Đỗ đại nhân cùng liên đối đó, cô còn nhớ không?”

“Ngự hoa viên... đối thơ gì chứ?” Kì Sơ Thính lú lẫm nói không ra hơi, mặt lúc đỏ lúc trắng.

“Hóa ra Kì nữ quan lại chóng quên như vậy! Lát nữa đo y phục xong, chúng ta tới quán trà phía trước để tôi gọi nhớ cho cô nhé”. Vân Ánh Lục mĩa mai dồn Kì tiểu thư vào thế không còn đường lui.

“Ta và ngươi không quen không biết, vì sao ta phải đi cùng ngươi chứ?” Kì Sơ Thính rốt cuộc vẫn là một cô tiểu thư được nuông chiều từ bé, nói chuyện, làm việc không thông qua đại nãi mà chỉ dựa theo tính nết.

Vân Ánh Lục giả vờ kinh ngạc, tròn tròn mắt. “Cô không quen tôi?”

Kì Sơ Thính tự biết mình vừa lỡ lời liền cả thẹn bảo chữa. “Ý ta là... chúng ta không có giao tình đặc biệt gì”.

“Không có sao? Kì nữ quan luôn nói triều Ngụy chỉ có hai tiểu nữ chúng ta vào triều làm quan, tuy chức quan của tôi không bằng cô nhưng vẫn sẽ luôn đối đãi như bằng hữu tốt. Kì đại nhân, cô cũng kỳ lạ thật đấy, lúc mới vào đây, tôi còn tưởng mình nhận nhầm người cơ. Chỉ có vài ngày không gặp mà cô đã thấp bé hẳn so với trước, cô có cách gì mà muốn cao là cao, muốn thấp là thấp hay vậy?”

Kì Sơ Thính há hốc mồm, quần bách tới độ khóe mắt giàn giụa liên hồi. “Ta... ta...”. Hồi lâu chẳng nói nổi câu nào.

Sư phụ đo may đứng cạnh nghe vậy cũng tò mò lên tiếng. “Kì tiểu thư biến đổi kỳ lạ vậy sao? Vậy hôm nay đo xong hỷ phục, nhớ tới ngày thành thân lại không mặc vừa thì làm thế nào?”

Kì Sơ Thính cuống đến độ không còn biết giấu mặt mũi vào đâu. Kì phu nhân dày dặn kinh nghiệm, nghiêm mặt ngắt chuyện.

“Ngươi nhiều chuyện thế làm gì, cứ theo kích cỡ này mà may, lớn nhỏ liên can gì đến ngươi”.

Sư phụ bĩu môi, không dám lên tiếng nữa.

“Chúng ta xong rồi, các người tiếp tục đi”. Kì phu nhân cười khan rồi kéo Kì Sơ Thính đi như chạy ra khỏi cầm y phòng.

“Ánh Lục, vừa rồi con nói gì mà muốn cao thì cao, muốn thấp thì thấp thế?” Vân phu nhân buồn bực hỏi.

Vân Ánh Lục hướng mắt nhìn theo hai người bọn họ, miệng cười ảm đạm:

“Chỉ có nhà họ mới thế thôi”.

“Thế thì đúng là hiếm thấy đấy!” Vân phu nhân lẩm bẩm.

“Đúng vậy ạ!” Vân Ánh Lục cong môi trả lời.

Chương 58: Hạ cổ

Đêm hè Đông Dương, không khí oi nóng quánh đặc không một thoáng gió. Lại vì núi cao san sát, gió biển mát mẻ không thể thổi tới nên dù cho cuốn màn cuộn rèm cũng không có tác dụng gì.

Dưới ánh nến, Vân Ánh Lục ngồi dựa lưng vào thành giường đọc sách. Bóng cây được ánh trăng chiếu hắt vào vách tường như ca nường hoạt bát, vung tay áo biểu diễn màn múa sống động. Vân Ánh Lục tay cầm quạt lụa, tay lật sách thuốc mỡ mê đọc. Chậu nước đá đặt trước bàn lạng lẽ tan chảy.

Hôm nay là mừng một tháng Bảy, ngày thứ ba kể từ sau khi từ chức và cũng chỉ còn năm ngày nữa cô sẽ thành thân với Đỗ Tử Bân. Không hiểu sao, Vân Ánh Lục không hề cảm thấy vui mừng mà chỉ thấy mờ mịt, chán chường. Cuộc sống nhốt mình trong nhà cả ngày, không việc làm khiến cô cảm thấy bất tài vô dụng.

Cứ nghĩ đến việc sắp sửa phải sống mấy chục năm vò võ như vậy, Vân Ánh Lục lại rùng mình mệt mỏi. Nhiều đêm, khi trăng tàn nguyệt hạ, cô lại chợt nhớ tới ngày tháng trong hoàng cung và cả Lưu Huyền Thần. Mỗi khi hình ảnh của hắn hiện ra trong đầu, cô lại vội vàng lắc đầu cố rũ bỏ, nhưng ngày lại ngày, bóng dáng đó vẫn bèn bĩ đuối bám tâm trí khiến cô không khỏi hết hoảng sợ hãi.

Hắn không đáng để cô nhớ nhưng, cũng không đáng để cô nghĩ tới. Bất cứ chuyện gì hắn làm với cô đều có mục đích riêng chẳng khác nào Đường Giai, cô chỉ là công cụ để Lưu Huyền Thần lợi dụng dù hắn không tồi tệ như gã bạn trai cũ kia.

Lưu Huyền Thần am hiểu tâm kế, sâu xa khó lường, hắn có thể khiến bất cứ cô gái ngây ngốc nào sa vào cái bẫy ngọt ngào của mình để rồi một lúc nào đó lại nhấn tâm ruồng rẫy không một lý do. Cô vừa ngốc nghếch vừa vô vị, sao có thể thấu tỏ được suy nghĩ của

hắn? Một ngày còn ở trong cung là một ngày cô tiếp tục trở thành chiến lợi phẩm để hắn và Tề vương tranh đoạt, chỉ vì cô có đôi mắt giống công chúa Ngưng Hương. Cô không muốn ủy khuất chính mình, nhưng so ra, Đỗ Tử Bân mới chính là người cô có thể toàn tâm dựa dẫm.

Chỉ là nếu Đỗ đại ca thích con người thật của cô thì tốt biết bao. Vân Ánh Lục rời mắt khỏi cuốn sách, chán chường thở dài.

“Tiểu thư đã ngủ chưa?” Dưới lầu truyền lên giọng Đỗ Tử Bân.

“Chưa đâu ạ. Đèn còn sáng, tiểu thư chắc đang đọc sách”. Trúc Thanh lạnh lạnh đáp.

“Vậy cô theo ta lên lầu đi!” Đỗ Tử Bân ngập ngừng đề nghị.

Trúc Thanh tím tím nói, “Đại nhân và tiểu thư sắp thành thân rồi, còn sợ điều tiếng gì nữa? Đại nhân cứ lên đi, nô tỳ còn phải là quần áo cho tiểu thư”.

Có tiếng bước chân khẽ khàng bước lên cầu thang.

Vân Ánh Lục chậm rãi xoay người lại, vừa hay nhìn thấy Đỗ Tử Bân đang ngập ngừng đứng trước cửa phòng.

Theo tập tục, trước khi thành hôn, tân lang không được gặp tân nương, nhưng hai người vốn quen biết nhau từ nhỏ, sớm sớm chiều chiều gặp nhau, nay lại cách trở đôi nơi thực không khỏi nhung nhớ.

Đỗ Tử Bân không kìm nổi tình cảm trong lòng liền tìm cơ ghé qua gặp mặt vị hôn thê của mình. Hắn vốn một bụng kinh luân, thông thư đạt lễ, nên để làm những chuyện lén lút hẹn hò thế này cần rất nhiều dũng khí.

Men say ái tình thực có thể khiến con người ta vượt qua tất thảy mọi lễ giáo quy củ, huống chi hắn còn tự nhủ hai người sớm đã làm những chuyện kinh thế hãi tục thì nay cần gì phải câu nệ mấy tiểu tiết vớ vẩn này.

“Đỗ đại ca!” Vân Ánh Lục vừa dợm đứng lên thì đã bị Đỗ Tử Bân ôm chầm lấy.

Đôi môi run rẩy lần tìm làn môi mềm mại, bàn tay hắn bắt đầu lần sờ vạt áo mỏng của cô.

“Đỗ đại ca, không được!” Vân Ánh Lục hoảng hốt trước sự đường đột của Đỗ Tử Bân, cuống quýt đẩy hắn ra. Đỗ Tử Bân ngăn ra, hắn quên mất đây là khuê phòng của nàng, bất cứ lúc nào Trúc Thanh cũng có thể bước vào.

“Ánh Lục, ta kìm lòng không được, Đỗ đại ca nhớ nàng quá”. Hắn ngượng ngùng ngồi xuống ghế rồi kéo cô ngồi lên đầu gối, “Để ta ôm nàng một lúc, sẽ không làm gì thất thố đâu”.

Vân Ánh Lục khẽ khàng làm theo lời hắn, vừa chạm vào cơ thể nóng rực, săn cứng kia, một bầu không khí ám muội đột ngột lừng lòe xuất hiện trong khuê phòng.

Cả hai gần như nín thở vì căng thẳng. Vân Ánh Lục nín thinh, không dám mở miệng nói lung tung.

“Ước gì hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta”. Đỗ Tử Bân dịu dàng vuốt ve gò má trắng mịn của cô, “Chỉ còn năm ngày nữa thôi, vậy mà lòng ta không lúc nào yên, một khắc ta cũng không muốn chờ”.

“Đỗ đại ca, năm ngày nữa sẽ trôi qua trong nháy mắt thôi”. Vân Ánh Lục thì đang sợ thời gian trôi nhanh quá, giá như là năm tháng thì tốt biết bao, như thế mới đủ thời gian để tiếp nhận chuyện thành thân này.

“Ừ, sau này chúng ta còn cả cuộc đời dài trước mắt, năm ngày này, ta nhất định sẽ chờ được”. Đỗ Tử Bân cười khẽ, tiện tay lật cuốn sách trên bàn, đột nhiên nhíu mày lại, “Ánh Lục, nàng không làm thái y nữa thì xem loại sách này làm gì? Nếu rảnh rồi thì hãy chuyên tâm đọc từ khúc còn hơn”.

Tiếp đến, hấn nhướng mắt nhìn về phía cây cổ cầm trong góc phòng. “Đàn của nàng sắp hoen rỉ cả rồi, cũng đã lâu ta không được nghe tiếng đàn của nàng đấy”.

Vân Ánh Lục cắn môi, lòng nặng trĩu như bị một tảng đá đè nặng. “Đỗ đại ca, kỳ thật ta không thích... đọc thơ từ, ta chỉ thích làm một đại phu thôi”.

Đỗ Tử Bân có chút không vui, hấn xoay người cô lại nhìn xoáy vào mắt. “Ánh Lục, không phải nàng đã từ chức rồi sao? Nàng cũng đã đồng ý với ta từ nay về sau sẽ không xuất đầu lộ diện nữa. Tài năng thơ phú của nàng nơi nơi biết tiếng, dành thời gian luyện tập thêm không phải tốt hơn sao? Thích hay không thích gì chứ, đó là thứ nàng giỏi nhất cơ mà. Nàng không cần tạo áp lực với mình như thế, ta chỉ mong nàng thành thạo cầm kỳ thi họa là được rồi”.

Vân Ánh Lục bẽ bàng quay mặt sang chỗ khác. “Đỗ đại ca, chàng có thể để em tự quyết một số chuyện được không?”

“Ánh Lục, ta chỉ không muốn tài năng của nàng mai một dần nên mới khuyên nhủ nàng làm quen lại với thơ từ. Người xưa có câu nữ nhân vô tài ắt có đức, chỉ cần cả đời làm hiền thê lương mẫu, sinh con hầu chồng là được. Nhưng ta thì không nghĩ như vậy, ta biết nàng là tài nữ xuất chúng nên mới cố vũ nàng dành thời gian cho thơ từ, để tiếng thơm xa gần đều hay tiếng”.

Vân Ánh Lục mày chau mặt ủ hời tiếp, “Đỗ đại ca, dạo gần đây chàng có chắc mình hiểu rõ con người ta không?”

“Không phải chỉ dạo gần đây mà Đỗ đại ca đã có hơn mười năm trông ngóng bên kia bờ tường nên đương nhiên còn hiểu nàng hơn cả bản thân nàng ấy chứ”.

Vân Ánh Lục nắm lấy tay hấn, hít sâu một hơi, quyết định tự thú. “Đỗ đại ca, thực ra ta không phải Vân...” Cô không muốn giấu giếm chuyện này thêm nữa, cô phải ngả bài, phải nói ra sự thật, phải tôn trọng Đỗ Tử Bân.

“Cái gì?” Đỗ Tử Bân ngạc nhiên nhìn cô chăm chăm.

“Bịch, bịch...” Tiếng bước chân dồn dập cùng tiếng khóc nức nở của Trúc Thanh đột ngột phá vỡ bầu không khí, “Tiểu thư, tiểu thư...”

Hai người không hẹn cùng quay đầu lại. Trúc Thanh sắc mặt trắng bệch chạy vào, ánh mắt hoảng hốt, rơm rớm nước mắt.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vân Ánh Lục bình tĩnh bước tới, nắm tay tiểu nha hoàn trấn an.

“Tổng quản Tần phủ vừa mới ghé đến xen cầu kiến... ông ấy nói Tần công tử mắc bệnh rất nặng... đã mời bao nhiêu đại phu đến mà vẫn không chữa được, đành phải nhờ cậy đến tiểu thư...”

“Được, ta sang đó ngay”. Vân Ánh Lục đáp lời không chút do dự.

Tay áo đột nhiên bị giật mạnh, cô quay đầu lại. Đỗ Tử Bân mặt mày tái xám nhìn cô đầy khẩn khoản. “Không được đi!”

“Đại phu không được quyền từ chối bệnh nhân”. Vân Ánh Lục vội lên tiếng giải thích.

“Bây giờ nàng không còn liên quan gì đến việc này”. Đỗ Tử Bân nén giận nhắc nhở. “Không buôn bán thì không gian dối, đây chẳng qua chỉ là quý kế của Tần Luận. Ất hẳn nghe tin chúng ta chuẩn bị thành thân nên hấn mới vội giờ trò phá rối đây mà. Mấy ngày hôm trước chẳng phải là còn rất khỏe mạnh sao? Ánh Lục, nàng đừng vội phản bác ta, cho dù hấn có bệnh thật, bao nhiêu đại phu còn không chữa nổi thì liệu nàng có thể xoay chuyển được gì không? Ánh Lục, nàng thực sự coi mình là thần y sao, bệnh của hấn không phải bệnh của Tề vương, không thể phất tay áo mà khỏi bệnh. Hơn nữa ta cũng không đồng ý cho tân nương tương lai của mình chạy tới xem bệnh cho người đàn ông khác đâu”.

Vân Ánh Lục gấp cuống cả người, “Đỗ đại ca, bây giờ Tần công tử là một người bệnh. Chàng cứ để ta sang đó xem sao, có chữa được

hay không, ta cũng muốn thử một lần”.

“Vì sao nàng lại lưu tâm đến hắn như vậy? “Đỗ Tử Bân thấy cô nhất mực không chịu thay đổi ý kiến liền nổi giận tra hỏi. Hắn phải lấy hết dũng khí mới dám qua nhà gặp nàng, vậy mà nàng lại bỏ hắn để đến gặp người đàn ông khác. Không hiểu vì lẽ gì, hắn chợt có một dự cảm bất thường, nếu để Vân Ánh Lục đi lúc này, hắn sẽ không thể nào níu giữ nàng lại được.

“Không phải lưu tâm mà đây là trách nhiệm của ta”, Vân Ánh Lục cố giải thích cho hắn hiểu, “không ai lại lấy tính mạng của chính mình ra đùa cả”.

“Không phải có Tề vương sao?”

“Tần công tử và Tề vương không cùng một loại người”.

“Không được, nếu hôm nay nàng nhất quyết tới gặp hắn thì ta thấy hôn sự này... không cần tổ chức nữa”. Đỗ Tử Bân nộ khi công tâm, buông lời tàn nhẫn.

Vừa mới nói xong hắn đã hối hận muốn cắt đứt đầu lưỡi của mình, nhưng lời thốt ra thì sao có thể thu lại, hắn phần nộ chờ đợi câu trả lời.

Trong phòng đột nhiên ngột ngạt lạ thường. Trúc Thanh sợ tới mức mặt mày cúi gằm, đến cả thở mạnh cũng không dám.

Vân Ánh Lục cố nén nhịn cơn bức tức trong lòng, nhẹ nhàng trả lời. “Đỗ đại ca, hôn lễ vẫn sẽ diễn ra, nhưng ta cũng không thể bỏ mặc Tần công tử, hy vọng chàng có thể hiểu cho ta”. Cô kéo tay áo, xoay người vội vã xuống lầu.

Trúc Thanh vội chạy theo xuống.

“Xoảng!” Sau lưng hai chủ tớ có tiếng đồ vỡ, Vân Ánh Lục thoáng dừng bước, nhưng tuyệt nhiên không quay đầu lại.

Tổng quản Tần gia râu rĩ đứng ngoài cổng, vừa trông thấy Vân Ánh Lục ông ta mừng rỡ bước đến nghênh đón. “Vân tiểu thư, tiểu nhân đã giấu công tử chạy tới đây tìm tiểu thư, công tử nhà tôi, cậu ấy... sắp không qua khỏi rồi”.

Sắc mặt Vân Ánh Lục đại biến, “Bệnh tình của Tần công tử nghiêm trọng như vậy sao?” Cô sực nhớ đến mạch tượng quái dị của hắn và cả thân nhiệt khác thường.

“Không phải nghiêm trọng mà giờ chỉ còn lại hơi tàn”. Tổng quản ủ ê khóc lóc, “Tất cả đại phu có tiếng tăm ở thành Đông Dương đều đã được mời tới khám chữa nhưng ai cũng lắc đầu bó tay, vì thế tiểu nhân đành liều mặt dày tới đây tìm tiểu thư, công tử còn trẻ như vậy, Tần phủ lại chỉ có độc người con trai...”

“Tổng quản, ông đừng khóc nữa, mau nói cho tôi biết công tử nhà ông rốt cuộc mắc phải bệnh gì?” Vân Ánh Lục gấp gáp ngắt cơn xúc động của tổng quản Tần phủ, Trúc Thanh khoác áo choàng cho cô rồi cả hai rảo bước đi tới cỗ xe ngựa gần đó.

“Công tử nhà tôi bị người khác hạ cổ”.

“Hạ cổ?” Vân Ánh Lục tròn mắt lú lỏi quay đầu nhìn tổng quản trân trối.

Cổ thuật là một loại vu thuật cổ đại vô cùng thần bí, quý dị. Các sách y học hiện đại đều không hề nhắc đến chuyện này, Vân Ánh Lục chỉ mới đọc qua cổ thuật trong mấy cuốn sách thuốc cổ sưu tầm, hồi ấy cô cho rằng đây chỉ là một dạng thuyết đồn đại vô căn cứ, nhưng về sau tìm hiểu thêm mới biết nông dân miền Nam lại vô cùng tin tưởng và lưu truyền rất nhiều chuyện phong phú về cổ thuật.

Khu vực hoang vu của Trung Quốc xưa nay vẫn luôn được bao trùm dưới một lớp màn thần bí. Yêu ma quỷ quái khắp nơi, chướng khí lẫn khuất núi rừng, người nơi khác đến đây không khỏi hãi hùng trước bầu chướng khí mờ mịt, lại thêm việc không hợp thủy thổ nên

phần lớn mắc bệnh mà chết. Trong các kỳ phong dị tục ở đây cổ thuật luôn là loại quái dị nhất, cứ nhắc đến cổ là mặt ai cũng đại biến, sợ hãi tột độ, chứng tỏ chuyện này hoàn toàn có thật.

Thường khi tết Đoan ngọ đến cũng là lúc dương khí cực thịnh, người ta sẽ đem mười hai loại bò sát có độc bỏ vào trong chum đậy kín, sau đó tiến hành cầu đảo niệm chú. Những loài bò sát bị nhốt trong chum sẽ tự cắn giết lẫn nhau, so đấu độc tố, loại nhiều độc ăn loại ít độc, con mạnh giết con yếu. Cuối cùng chỉ còn lại duy nhất một con sống sót, con này vì đã ăn mười một con còn lại nên trong người cũng chứa đủ các loại độc khác nhau, hình dạng và màu sắc cũng thay đổi quái dị. Những loại như rắn hoặc rết sẽ biến thành long cổ mang hình dáng tựa rồng.

Để cổ thành hình thì tối thiểu phải mất đến hơn một năm, sau đó cổ sẽ được chuyển từ chum qua một phòng kín, mỗi ngày cho ăn đủ các loại thịt. Cuối cùng khi cổ đã hoàn toàn trưởng thành, chúng sẽ hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy của người nuôi cổ, hại người hoặc ăn thịt người.

Bởi vì cổ có nhiều giống nhiều loài nên người nào đã bị trúng cổ thường chết không rõ nguyên do, không ai có thể cứu chữa.

Vân Ánh Lục ngồi trong xe ngựa, hồi tưởng những ghi chép về cổ thuật mà mình từng đọc qua rồi lại nghĩ tới mạch tượng khác thường của Tần Luận, về thân nhiệt lạnh như nước đá, về cả đĩa gan lợn sống kia.

Tần Luận quả đã trúng cổ thuật. Cô còn có thể xuyên không từ thế kỉ hai mốt tới triều Ngụy cách xa hàng ngàn năm này thì trên đời còn có chuyện gì không thể xảy ra?

Sắc mặt Vân Ánh Lục trầm xuống, tay không kiềm được khẽ run. Cô không có cách nào cứu Tần Luận được sao, chỉ có thể giương mắt nhìn anh ta chết dần chết mòn?

Cô bất lực nhắm nghiền mắt.

Trúc Thanh ngồi trong góc xe, ôm mặt khóc nức nức. Tần công tử trong ấn tượng của nàng là người vô cùng hiền hòa, anh tuấn, nói chuyện dí dỏm. Một chủ tử tốt như vậy sao lại bị người khác hạ cố chứ?

Chuyện này Vân Ánh Lục cũng rất muốn biết.

Xe ngựa lọc cọc vào cổng Tần phủ, đây cũng là lần đầu tiên Vân Ánh Lục ghé đến Tần phủ. Các lầu gác lộng lẫy trong phủ đều sáng ngời ánh nến nhưng lại vắng đến tiếng khóc bi ai.

Đột nhiên, một tiếng hét thảm thiết xé tan màn đêm yên tĩnh khiến ai nấy đều rùng mình ớn lạnh.

“Xem ra công tử lại bị dày vò rồi. Cứ đến tối bệnh tình lại nặng hơn, hầu như đêm nào công tử cũng vật vã vì đau đớn”. Tổng quản đau lòng nói.

Vân Ánh Lục sắc mặt nặng nề đi về hướng tiếng hét phát ra.

Trong phòng có không ít người, đám hạ nhân đứng bên gạt lệ còn Tần viên ngoại và Tần phu nhân thì ngồi bên giường lau mồ hôi cho Tần Luận. Trên đầu giường đặt một đĩa gan sống, một đĩa thịt sống, mùi máu tanh tươi khiến cho ruồi bọ vù vù lượn quanh.

Vừa đưa tầm mắt qua vai Tần phu nhân, viền mắt Vân Ánh Lục đã đỏ ửng, tay chân lập tức lạnh toát. Nếu không phải đôi mắt kia còn chuyển động thì cô đã tưởng nằm trên giường là một bộ xương khô.

Tần Luận gầy yếu tới mức không còn ra dạng người, toàn thân chỉ còn da bọc xương, môi trắng bệch, mười ngón tay teo tóp như móng vuốt.

Vân Ánh Lục chưa bao giờ tỏ ra mất bình tĩnh trước các ca bệnh nặng, nhưng trong giờ khắc này, lý trí của cô đã hoàn toàn bị lung lạc. Hôm Tần Luận và cô gặp nhau bên ao Dưỡng Sinh chùa Từ Ân, hần mặc một bộ trường bào màu tím trông vô cùng hào hoa anh

tuần, dưới mưa phùn lất phất hai người che chung tán ô, vui vẻ trò chuyện.

Mọi thứ vẫn còn rõ ràng như mới xảy ra hôm qua.

Tần Luận lại hét lên đau đớn, trên trán mồ hôi túa ra không ngừng.

“Tần viên ngoại, Tần phu nhân, hãy để cháu khám bệnh cho anh ấy”. Vân Ánh Lục cố gắng bình ổn lại tâm trạng bước tới bên giường.

Vợ chồng Tần viên ngoại, Tần phu nhân ngăn người nhìn Vân Ánh Lục một lúc rồi đau đớn nhường chỗ cho cô.

“Ánh Lục...” Tần Luận mấp máy đôi môi khô nứt, cố gượng cười. “Nàng... sao nàng lại tới đây...” Lời còn chưa dứt, hắt lại ôm bụng hét lớn.

“Mau, mau cho nó ăn thịt”, Tần phu nhân khóc lóc giục giã.

Vân Ánh Lục sững sốt chưa biết phải làm gì thì Tần Luận đã nhào người bốc miếng gan lợn cho vào mồm nuốt chửng. Ăn gần hết đĩa gan lợn, vẻ đau đớn trên mặt hắn mới giảm đi đôi chút.

“Ánh Lục, nàng sợ đúng không?” Hắn hỗn hển lên tiếng. “Ta không muốn nàng nhìn thấy bộ dạng của ta lúc này. Tổng quản cũng thật là, tại sao lại mời nàng tới đây chứ?”

Vân Ánh Lục bình tĩnh nhìn Tần Luận hồi lâu rồi cầm chiếc khăn ướt bên giường dịu dàng lau mặt cho hắn.

“Trời đang rất nóng, mọi người tụ tập cả đây càng khiến không khí trong phòng thêm ngột ngạt, mau quay về nghỉ ngơi đi, chỉ cần lưu lại một người ở đây là được”. Vân Ánh Lục quay lại nói với mọi người trên dưới Tần phủ.

“Ta... không thể rời khỏi đây được”. Tần phu nhân đau lòng nhìn con tri, mắt đỏ hoe vì khóc, bà sợ nếu rời khỏi đây thì sẽ không còn

cơ hội gặp mặt con lần cuối.

Vân Ánh Lục hiểu rõ tâm trạng của bà nên dịu giọng an ủi, “Tân phu nhân, sẽ không sao đâu, tối nay cháu ở đây chăm sóc anh ấy”.

“Vân tiểu thư, ta biết cháu có lòng, nhưng mà cháu cũng... sắp thành thân, làm như thế không hay lắm đâu!” Tân viên ngoại không hồ là người luôn biết suy nghĩ toàn vẹn. Cũng thật đáng tiếc, nếu con trai ông không đổ bệnh thì đứa con dâu tốt này hẳn phải là của Tân gia.

“Không có gì đâu ạ. Thầy thuốc chăm sóc bệnh nhân là chuyện bình thường thôi mà, mọi người mau về nghỉ ngơi một chút đi!” Vân Ánh Lục kiên quyết giữ ý mình.

Mọi người lục tục bước ra, trong phòng chỉ còn Trúc Thanh và một tiểu đồng ở lại hầu hạ. Vân Ánh Lục bảo bọn họ mở hết cửa ra để lưu thông không khí, vẩy thêm một ít nước sạch trong phòng nhằm duy trì độ ẩm.

Tân Luận nhìn Vân Ánh Lục không chớp mắt, trong lòng chợt thấy vô cùng ấm áp, Ánh Lục không phải là không có chút tình cảm nào với hắn.

“Tại sao anh lại thành ra thế này?” Vân Ánh Lục cầm tay hắn bắt mạch, mạch đập vẫn rất mỏng, không khác tử mạch là bao.

Chuyện tới nước này Tân Luận cũng không còn gì để giấu giếm. “Ánh Lục, nàng biết ta mắc bệnh gì không?” Hắn gượng chống người ngồi dậy, “Không cần xấu hổ, ta không có ác ý gì đâu”.

Tân Luận chậm rãi vén áo để lộ bộ ngực tóp teo lộ rõ cả xương, phần bụng trên của hắn nhô lên một thứ gì đó khoảng chừng năm bảy phân, trời lên sục xuống đều đặn như nhịp thở.

“Nó vừa ăn no, giờ chắc đang ngủ”. Tân Luận khẽ giải thích, giọng hắn vô cùng mệt mỏi và bi ai.

“Nó... nó là cái gì?” Vân Ánh Lục đang định chạm vào nhưng Tần Luận vội đưa tay chặn lại, “Đừng làm nó tỉnh. Nó mà tỉnh sẽ lại cắn xé lục phủ ngũ tạng trong bụng ta đấy. Thứ nàg đang nhìn thấy chính là cổ”.

Vân Ánh Lục lạnh người, hít sâu một hơi. “Sao anh lại bị trúng cổ vậy?”

Tần Luận yếu ớt dựa lưng vào thành giường, thều thào trả lời. “Ánh Lục, ta rất xin lỗi nàg, nhưng ta cũng không còn cách nào khác. Nàg còn nhớ hôm đầu tiên chúng ta tới Linh Vân các không? Lúc đó nàg say nên không chú ý khi đi lên cầu thang, ta bị mấy kẻ lạ mặt bịt miệng, kéo vào một gian phòng nhỏ. Thừa lúc ta đang mê man, bọn chúng đã nhét một con xà cổ chưa thành hình vào miệng ta”.

Vân Ánh Lục há hốc miệng không dám tin, cô nắm chặt tay hăn, run run hỏi. “Bọn chúng là ai? Vì sao chúng lại làm thế với anh?”

Tần Luận nhìn sâu vào mắt cô như dò tìm điều gì đó rồi thở dài trả lời, “Giờ nàg đã rời khỏi hoàng cung, không còn liên quan gì tới những người đó nên nói cho nàg biết cũng không hề gì. Lúc tới vương phủ khám bệnh cho Tề vương, nàg đã biết bí mật của y, đúng chứ?”

“Bọn chúng là người của Tề vương?” Vân Ánh Lục thất thanh hỏi.

“Đúng vậy, y sợ nàg vạch trần bí mật nhưng lại không có gan ra tay giết nàg nên đành dùng kế phản gián, mượn tay hoàng thượng sát hại nàg. Mục đích của y là làm cho hoàng thượng hoài nghi nàg là người của Tề vương mà quay sang đề phòng. Y biết ta là vị hôn phu của nàg nên ép ta qua lại phủ Tề vương để người khác thấy chúng ta có quan hệ mật thiết, tiếp đến chúng lại buộc ta đưa đến Vân phủ tặng quà cho nàg. Vụ nàg suýt bị bắt cóc trước cửa tiệm thuốc, vụ ăn trưa cùng Kỳ Sơ Thính, con trâu lồng náo phố, đặt chân vào Linh Vân các... tất cả những chuyện đó đều do ta cố ý sắp

xếp. Ánh Lục, nàng đừng trách ta, ta thực sự không còn cách nào khác. Chỉ có làm theo sự sắp xếp của bọn chúng thì ta mới có thuốc mê mà sống bình thường, bằng không ta sẽ bị tê tâm liệt phế, sống đi chết lại giống như nàng vừa thấy đấy”.

Viên mắt đỏ ửng nhưng Vân Ánh Lục vẫn cố gượng cười. “Em sao có thể trách anh được, đổi lại là em, em cũng sẽ làm như vậy. Dùng dao giết người có là gì, đảng này chúng lại nhẫn tâm dùng cổ tra tấn, không chế anh. Người phải nói xin lỗi là em, nếu không quen biết em, anh sao phải gặp những chuyện thế này?” Giò khắc này, lòng dạ cô cũng đau đớn như bị xà cổ cắn xé.

“Ánh Lục, ta không hối hận vì đã quen biết nàng, chỉ hiềm ta sức tàn lực kiệt, không có cách nào bảo vệ nàng cả”. Hắc quyền luyến nhìn Vân Ánh Lục, thầm cầu mong kéo dài thêm thời gian để được bên nàng lâu hơn.

“Kẻ ra tay với anh là một tên ác ma thì anh làm sao mà chống chọi được. Có phải về sau Tề vương thay đổi ý định, không muốn giết em nữa nên y mới ngừng cung cấp thuốc mê cho anh, khiến anh thành ra thế này?” Nỗi hận Tề vương trong cô ngày càng thêm chất chồng, cô lệnh cho bản thân phải biết nhịn nhục để đối phó với chuyện trước mắt.

Cô không tham gia tranh đoạt triều chính nhưng Tần Luận phải chịu tội thay cô, Đỗ Tử Bân phải chịu nhục thay cô. Từ trước đến nay cô luôn cho rằng buông oán hận mới sống thanh thản, nhưng từ bây giờ, cô nhất định phải ghi nhớ mối thù này, nhất định phải để Tề vương trả giá bằng những ngày sống không bằng chết.

Cô đã sớm nói với gã, đắc tội với thầy thuốc tâm địa hẹp hòi như cô sẽ rất đáng sợ. Cô nhất định sẽ giữ lấy lời này.

Tần Luận gật đầu, tiếp lời. “Đúng vậy, không hiểu sao y lại đột nhiên sinh hứng thú với nàng, nghĩ cách tiếp cận nàng. Sau đó, y chuyển sự chú ý sang Đỗ thượng thư, hôm ở Linh Vân các, nàng...”

“Đừng nói nữa”, Vân Ánh Lục bịt miệng hắn lại, “giữ sức đi. Hiện anh chỉ có thể dựa vào gan và thịt sống để kéo dài sinh mệnh sao?”

“Những thứ đó chỉ có tác dụng nhất thời, không có thuốc mê, xà cồ trong bụng ta ngày càng điên loạn cắn xé. Ánh Lục, nàng nhất định phải đề phòng Tề vương cẩn thận, nhớ nhắc nhở Đỗ thượng thư, không được để chuyện xảy ra với ta tái diễn với anh ta”.

“Tề vương hiện tại đã không ẩn mình trong bóng tối, mà em cũng không còn tác dụng gì với y nữa, anh yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì bất trắc đâu”. Vân Ánh Lục nhìn xà cồ trong bụng Tần Luận bắt đầu cử động, vội bưng đĩa thịt đưa cho hắn.

Tần Luận lắc đầu từ chối. “Nó chỉ xoay người thôi, không đói đâu. Nếu nó đói bụng, ta khắc biết”.

“Anh không thử tìm thuốc giải cồ sao?”

Tần Luận cười khở, “Cồ có loại hữu hình có loại vô hình. Các loại cồ khác đều có cách hóa giải duy chỉ xà cồ là vô phương cứu chữa. Ta đã ăn xương bồ[1], hùng hoàng[2], tỏi tươi, cũng nuốt không ít nhện độc rất độc nhưng tất cả đều vô dụng”.

[1] Một vị thuốc giải độc trong đông y.

[2] Một dạng khoáng vật có khả năng giải độc, thường dùng để ngâm rượu uống trong tết Đoan ngọ.

“Anh nói cồ hữu hình, vậy nó là sinh vật sống sao?” Đầu óc Vân Ánh Lục xẹt nhanh một ý tưởng.

Tần Luận gật đầu xác nhận.

“Tần công tử, anh tin tưởng em chứ?” Vân Ánh Lục đột ngột nắm chặt lấy tay hắn.

“Ánh Lục?” Tần Luận bị đôi mắt sáng rực của cô làm chấn động.

“Tin tưởng giao sinh mệnh cho em, bất kể em làm gì, anh cũng không được sợ hãi”.

“Ánh Lục, không cần phí công phí sức với ta làm gì. Ta chỉ còn chút hơi tàn, không còn sống được mấy ngày nữa. Nàng hãy chuẩn bị thành thân, sống một đời hạnh phúc, đừng nhớ đến ta nữa”.

“Không, Tần công tử, cho dù chỉ còn một phần vạn hy vọng, em cũng muốn thử. Anh nghĩ mà xem, kẻ hạ cổ chẳng may bị trúng cổ thì sao, nhất định họ phải có cách giải cổ chứ. Em chưa từng gặp loại bệnh này nhưng chỉ cần cho em thêm mấy ngày nữa thôi, em nhất định sẽ tìm ra cách chữa trị. Nếu vẫn không được, em... sẽ phẫu thuật lấy con xà cổ ra khỏi người anh. Anh tin tưởng em chứ?”

Tần Luận cảm động nâng tay cô lên, nhẹ nhàng hôn khẽ. “Ánh Lục, vì ta có đáng không?”

Mắt Vân Ánh Lục ầng ậc nước nhưng giọng nói của cô vẫn quyết liệt không chút nhượng bộ. “Đáng chứ, để chữa khỏi bệnh cho anh, làm gì cũng đáng”.

Khóe mắt Tần Luận sớm đã khô lệ, nay cũng trào lệ nóng.

Đêm hôm đó, không biết xà cổ sợ Vân Ánh Lục hay vì được ăn no mà nằm im không cựa quậy, Tần Luận rốt cuộc cũng có được giấc ngủ hiếm hoi sau bao đêm đau đớn. Xà cổ có đặc tính hoạt động ban đêm, nằm im ban ngày nên Vân Ánh Lục đợi cho tới lúc bình minh lên mới rời khỏi Tần phủ.

Để có được một ca phẫu thuật thành công, chỉ dựa vào một người thì không thể hoàn thành được.

Từ lúc quay về thời Ngụy, Vân Ánh Lục đã trải qua rất nhiều chuyện ngoài ý muốn nhưng rốt cuộc tất cả đều đã được giải quyết ổn thỏa, duy với cổ thuật, cô hoàn toàn không có chút kinh nghiệm gì, ắt phải nhờ đến sự trợ giúp của người khác thì mới có thể giải được bài toán hóc búa này.

Hiện giờ, người cô nghĩ đến chỉ có Đỗ Tử Bân.

Đỗ Tử Bân thông kim bác cổ, có kinh nghiệm thẩm tra xử lý các vụ án ở bộ Hình, hơn nữa, lại luôn giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của Tề vương, ắt sẽ biết được nhiều chuyện hơn cô. Và lại, tối hôm qua vì chuyện của Tần Luận mà hai người xảy ra bất đồng nên cô cũng muốn tìm cơ hội để đôi bên hòa giải.

Vân Ánh Lục không muốn hôm thành thân hai người vẫn còn mặt nặng mày nhẹ với nhau, hôn nhân muốn hạnh phúc phải có sự khởi đầu tốt.

Cô quay về Vân phủ, rửa mặt chải đầu qua quýt rồi đi sang Đỗ phủ. Gia nhân Đỗ gia nhìn thấy tân nương sắp cưới tự nhiên thoải mái sai bước vào nhà tân lang không khỏi ôm miệng cười trộm.

Đỗ viên ngoại nói bộ Hình có việc gấp nên Đỗ Tử Bân đã tới nha môn từ sáng sớm. Vân Ánh Lục chờ người suy ngẫm một lúc rồi lễ phép cáo từ Đỗ viên ngoại. Xa phu còn chưa kịp đánh xe vào nhà, cô đã gọi Trúc Thanh lại rồi cả hai cùng đến bộ Hình. Cô không thể ngồi nhà chờ Đỗ Tử Bân quay về được, xà cổ trong bụng Tần Luận ngày càng thêm hung hăng ngang ngược, càng kéo dài thời gian, tính mạng của Tần Luận càng khó giữ.

Cô cũng đã cân nhắc đến chuyện phẫu thuật cho Tần Luận, tuy nhiên dụng cụ phẫu thuật dù có thể đặt làm nhưng liệu có đủ thời gian? Hơn nữa nếu tiến hành phẫu thuật, Tần Luận nhất định sẽ mất rất nhiều máu, truyền máu thế nào, cầm máu thế nào, còn cả con xà cổ kia nữa, không có máy CT cắt lớp làm sao biết được vị trí cụ thể của nó? Cô không thể liều mạng mở cả ổ bụng của Tần Luận, như vậy sẽ vô cùng nguy hiểm đến tính mạng anh ta. Cho dù biết vị trí cụ thể của xà cổ nhưng nó là loại kịch độc, cô làm thế nào để hàng phục nó, tiêu diệt nó... Rất nhiều chuyện cần phải tìm hiểu rõ ràng, chỉ cần một tiểu tiết không suy xét chu toàn cũng sẽ đe dọa đến tính mạng Tần Luận. Cô không dám manh động nên trước mắt cần phải

tìm xem có cách gì đỡ tổn hại cơ thể nhất, phẫu thuật mới là hạ sách cuối cùng.

Trước đây, Ánh Lục từng đọc bài báo về một số nữ sinh bắt chước thần tượng giảm béo, nên đã đại dột nuốt trứng giun sán. Giun sán vốn là loài kí sinh trong cơ thể người, hấp thu dưỡng chất của cơ thể, thế nên dù ăn bao nhiêu cũng không béo lên được. Khi đã đạt được số cân mong muốn họ bắt đầu uống thuốc tẩy để đào thải giun sán ra ngoài. Nếu phương cách đơn giản như vậy thì Vân Ánh Lục thật hy vọng trên đời này có một loại thuốc có thể giết chết xà cồ trong bụng Tần Luận.

Xe ngựa dừng lại trước nha môn bộ Hình, Vân Ánh Lục xuống xe, nhìn thấy trước cửa có hai con sư tử đá uy vũ giờ vuốt nhẹ nanh, có cái trống lớn để người dân thúc trống kêu oan, trong công đường, nha dịch xếp hai hàng ngay ngắn như trong phim. Ở nơi oai nghiêm, đáng sợ này, kẻ mang tà tâm ắt hẳn sẽ run rẩy không đánh mà khai.

“Tiểu thư, cô tới dâng cáo trạng sao?” Một nha dịch trẻ tuổi thấy có hai cô nương ngơ ngác đứng trước cửa nha môn liền đến hỏi.

Trúc Thanh nhanh mồm nhanh miệng đáp. “Vân tiểu thư nhà ta là vị hôn thê của Đỗ thượng thư, vừa hay có chuyện gần đây nên muốn đến thăm Đỗ thượng thư một lúc”.

Nghe đến đại danh của Đỗ Tử Bân, nha dịch sợ hãi vội vàng khom người thi lễ. “Thật xin lỗi, tiểu nhân có mắt không trông mới không nhận ra Vân tiểu thư. Tiểu thư, mời cô sang bên này chờ một lát”. Hắn dẫn Vân Ánh Lục tới một gian phòng nhỏ bên cạnh công đường, bưng trà lên rồi gấp gáp chạy vào trong bẩm báo.

Bộ Hình rộng lớn cũng được chia làm tiền đường, hậu đường. Tiền đường là nơi làm việc, còn hậu đường là nơi nghỉ ngơi. Đỗ Tử Bân theo lý phải chuyển đến sống ở hậu đường nhưng vì hắn vốn là người Đông Dương nên được đặc cách ở tại Đỗ gia. Chính vì thế,

hầu hết các gian phòng chính ở hậu đường đều bỏ trống, ngoại trừ mấy gian phòng nhỏ nha dịch ở.

Tiền đường thì vừa là phòng thẩm vấn vừa là công đường xử án, dân chúng có thể đứng ngoài để xem, có án thì bước vào dâng cáo trạng. Ngoài ra còn có một phòng thẩm vấn riêng, ngoại trừ Đỗ Tử Bân, sư gia cùng mấy nha dịch canh giữ, người khác không được tùy tiện bước vào.

“Tiểu thư, Đỗ thượng thư đang thẩm vấn phạm nhân, ngài bảo cô chờ ở hậu đường một lát”. Nha dịch đi tới thông báo với Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục gật đầu rồi ngoan ngoãn theo nha dịch vào hậu đường. Bộ Hình quả không hổ là nơi thuần nam tính hóa, sân sau chỉ trồng cây lấy bóng mát, hoa chẳng có lấy một cành, thật đơn điệu nhưng cũng rất sạch sẽ.

Vân Ánh Lục tò mò đưa mắt nhìn khắp nơi, đi ngang qua một gian phòng nhỏ được binh sĩ canh phòng cẩn mật, cô tò mò hỏi nha dịch, “Đó là phòng gì vậy?”

“Tiểu thư, đó là nơi phạm nhân nào nghe tiếng cũng sợ vỡ mật, đại lao bộ Hình đấy ạ”. Nha dịch cười đáp.

Vân Ánh Lục chớp mắt nghĩ lung. Viên Diệc Ngọc không phải cũng bị giam ở đại lao bộ Hình sao?

“Xin hỏi quan sai, có phải Viên thực nghị bị nhốt ở đây không?”

“Vâng, mới bị nhốt một thời gian thôi, án của cô ta còn chưa phán quyết nên chỉ tạm thời giam giữ”.

“Tôi có thể vào thăm cô ta không?”

Nha dịch im lặng khó xử, thượng thư đại nhân thường ra nghiêm lệnh, Viên thực nghị là phạm nhân quan trọng không được phép gặp gỡ bất kỳ người nào. Nhưng giờ thượng thư phu nhân tương lai đòi gặp, sao có thể cự tuyệt đây?

Hắn do dự một lúc rồi rụt rè nói, “Tiểu thư có thể vào gặp cô ta, nhưng chỉ một lát thôi”.

“Được, tôi vào một lúc thôi”.

Vân Ánh Lục lo Trúc Thanh sợ hãi nên không cho theo vào. Vừa bước vào hành lang đại lao, cô mới biết ở đây lớn tới mức nào! Không chỉ có địa lao mà còn có thủy lao, tử lao. Bên trong âm u tối tăm thật chẳng khác nào địa ngục trên trần giới.

Đại lao cũng có phân khu nam nữ, trông coi nhà lao nữ cũng là một nữ nhân, dáng người cao to dũng mãnh, mày to mắt tròn trông không khác gì đàn ông.

Cuộc sống của Viên Diệc Ngọc ở đây cũng không quá tệ. Các phòng giam khác đều tối tăm ẩm thấp, duy chỉ có phòng giam của cô ta là sáng ngời ánh nến, có chiếu có chăn, có quần áo sạch, có sách để đọc, ngoài ra còn có một đĩa đồ ăn chay ăn dở.

Từ thiên đường rớt xuống địa ngục, thay tính đổi nết cũng là điểm dễ hiểu. Từ ngày bị giam giữ, tính tình nóng nảy, bạo ngược của Viên Diệc Ngọc cũng dần trở nên trầm lặng, ánh mắt chất chứa vẻ bất đắc dĩ và chấp nhận số phận.

Viên Diệc Ngọc đang đọc sách thì chợt nhận thấy một bóng đen đồ dài trước mặt, cô ta ngẩng đầu đối diện với đôi mắt quen thuộc. Nhìn chằm chằm người mới tới một hồi, bên môi cô ra hiện lên nụ cười lạnh lẽo. “Vân thái y, ngươi cố tình đến xem bản cung khốn khổ thế nào sao?”

“Không phải cố tình mà là đi ngang qua. Xem ra Viên thực nghi đã thích nghi với nơi này rồi”. Vân Ánh Lục thở dài. Nếu Lưu hoàng thượng không sớm ra tay bảo vệ Viên Diệc Ngọc thì e là cô ta đã sớm thành người thiên cổ rồi, vậy mà một lời cảm tạ cũng không có, dù gì thì cũng là nữ tướng từng nam chinh bắc chiến, sao lại có thể hồ đồ không nhận ra?

Viên Diệc Ngọc buông sách, bước lại gần song cửa. “Người cho rằng người mê hoặc được hoàng thượng, nhất bản cung vào đây là có thể giấu võ dương oai mãi sao? Bản cung nói cho người biết, người sai rồi. Bản cung chưa từng khom lưng uốn gối trước những kẻ lòng lang dạ sói, sự thật sẽ có lúc sáng tỏ, oan khuất cũng có ngày hóa giải, đến lúc đó, bản cung xem người còn vo tròn kín kẽ thế nào, còn càn rỡ ra sao?”

Vân Ánh Lục buồn bã nhìn cô ta. “Chuyện này không nhọc công cô quan tâm. Điều cô nên suy nghĩ là sao người bị nhốt ở đây là cô chứ không phải phi tần khác?”

“Bản cung bị người đổ ky, hãm hại”. Viên Diệc Ngọc nhăn trán nhíu mày, trong lòng có chút giật thốt. Kỳ thật, dạo gần đây cô ta cũng đã suy đi nghĩ lại rất nhiều chuyện, chỉ có điều không sao dám thừa nhận kết luận mà thôi. Viên Diệc Ngọc không phải là người dễ dàng nhận thua, cô ta sao có thể chấp nhận một người văn võ song toàn như mình là bị kẻ khác lợi dụng hại ra nông nỗi này?

“Viên nương nương, cô có giá trị gì để tôi đổ ky và hãm hại chứ? Là binh quyền Viên nguyên soái nắm giữ hay cô được hoàng thượng sủng ái?” Vân Ánh Lục cay nghiệt hỏi. Với người cao ngạo như Viên Diệc Ngọc, phải dùng liều thuốc đắng thì mới mong già tật.

“Người dám chế nhạo bản cung?” Viên Diệc Ngọc quần bách tới độ mặt đỏ tía tai.

“Không dám”, Vân Ánh Lục thản nhiên mỉm cười, “tôi chỉ muốn cô tĩnh tâm suy nghĩ lại xem có ai ngồi tù lại thoải mái như cô không? Mà cô đã biết những bí mật gì, từng chia sẻ với ai, cứ nghĩ thông suốt đi. À, còn có một chuyện nữa, tôi đã rời hoàng cung, cô không cần đề phòng tôi làm gì cho phí công mất sức”.

Nói đoạn cô xoay người rời đi.

Viên Diệc Ngọc ngậy người nhìn theo Vân Ánh Lục, vẻ mặt thất thần không dám tin. Khi Vân Ánh Lục sắp rời khỏi thì có một tiếng

than nhẹ bên tai, cô dừng bước nhưng vẫn không quay đầu lại.

“Hồi ấy bản cung nhìn thấy Cổ thực nghi mặc y phục đen giả làm thích khách để giải vây cho hai kẻ lạ mặt, mấy hôm sau lại phát hiện ra người lén lút chuyển thư cho Cổ Lệ nên mới đem chuyện kể cho Ẩn phi nghe. Cô ta nói hiện hoàng thượng đang rất sủng ái Cổ thực nghi, nếu nắm được nhược điểm này thì hoàn toàn có thể khống chế được Cổ thực nghi. Hôm Cổ Lệ bị sát hại, bản cung ngờ mình bị người khác bỏ thuốc...”

Vân Ánh Lục mím chặt môi, những chuyện này cô đều đã biết, nhưng từ miệng Viên Diệc Ngọc nói ra, ý nghĩa rất khác nhau. Viên Diệc Ngọc cuối cùng cũng nghĩ thông suốt.

“Viên thực nghi đã nói sự thật sẽ có lúc sáng tỏ, oan khuất cũng có ngày hóa giải, vậy cô hãy yên tâm ở lại đây đi! Sau này, nhất định cô sẽ có ngày được trở lại chiến trường. Tôi nghĩ chiến trường mới là nơi thích hợp với cô”. Vân Ánh Lục ngoái đầu cười khẽ rồi chậm rãi rời khỏi nhà giam.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, cô khẽ hít sâu một hơi, có thể hít thở bầu không khí tự do thật là tốt.

“Nàng tìm ta có việc?” Cô vào hậu đường chưa được bao lâu, Đỗ Tử Bân đã nghiêm mặt bước vào, dường như con giận tối qua còn chưa tiêu tan, nhưng trong lòng lại đang mừng thầm. Đàn ông vốn rất sĩ diện, nàng đã chủ động tới đây giảng hòa thì hẳn sẽ tha thứ cho nàng.

Trúc Thanh thức thời tránh ra ngoài.

“Đúng là có việc, vả lại ta cũng muốn tới thăm nơi chàng làm việc. Chúng ta sắp thành hôn rồi, cửa bộ Hình hướng nam hay hướng bắc ta còn chưa biết đâu!” Cô dịu dàng nói.

“Cửa bộ Hình quay về hướng đông”. Đỗ Tử Bân buồn bực trả lời.

Vân Ánh Lục day day sống mũi, thực là bất lực với gã một sách này.

“Hôm qua nàng không chộp mắt tý nào?” Nhìn khuôn mặt tiêu tụy, mắt đầy tia máu của cô, Đỗ Tử Bân không khỏi tức giận, nhưng lại có chút không nỡ.

Vân Ánh Lục nhú mày, đi thẳng vào vấn đề chính. “Đỗ đại ca, Tần công tử thật sự ốm nặng”.

Đỗ Tử Bân giận dữ kéo cô vào lòng, dù sao thì hắn cũng không thể nào ghen với người bệnh được.

“Vậy nàng có chữa được không?”

“Không, ta không chữa được. Tần công tử bị người khác hạ cổ”.

“Hắn cũng bị hạ cổ?” Đỗ Tử Bân nhú mày. Mấy ngày qua, đám quan binh mai phục của hắn vất vả lắm mới lén bắt được một gã Bắc triều ở Linh Vân các. Hắn vừa mới thẩm vấn xong, tâm trạng không khỏi nặng nề, buồn bực. Trong triều có không ít đại thần đã bị hạ cổ.

Vân Ánh Lục ngẩng đầu nhìn hắn đầy ngạc nhiên. “Đỗ đại ca, còn ai bị hạ cổ nữa, mau nói cho ta biết?”

“Nàng cần biết để làm gì, đây là chuyện cơ mật”. Đỗ Tử Bân nghiêm túc khiển trách.

“Được, vậy ra không hỏi nữa. Thế chàng có biết cách giải cổ không?”

“Nàng nghĩ ta là vu sư à?” Khóe môi Đỗ Tử Bân khẽ giật giật, ghen tuông lại nổi lên. “Tần công tử bị trúng loại cổ gì?”

“Xà cổ!”

Sắc mặt Đỗ Tử Bân đại biến, hắn im lặng một lát rồi trả lời. “Loại cổ này không có cách gì phá giải, chỉ còn nước chờ chết mà thôi”.

“Ta không tin, ta không tin! Nhất định là có cách phá giải. Đồ đại ca, chàng đừng giấu ta, chàng biết được bao nhiêu thì cứ cho ta biết đi?”

“Ánh Lục, nàng đang nói gì vậy, sao ta lại phải gạt nàng? Ta thật sự không biết mà. Xà cô là đệ nhất cô độc, Tần công tử đắc tội với ai mà lại bị ám hại như vậy?”

Vân Ánh Lục bất lực nhắm mắt, cặp mi dài run rẩy ướt nước. “Ta không tin, nhất định sẽ có cách phá giải, nhất định, nhất định...” Cô lẩm bẩm trong miệng khẩu khí vô cùng cố chấp.

“Đồ đại ca, ta về trước đây. Còn nữa”, cô ngượng ngừng chủ động ôm lấy hắn, “người ta kết hôn là chàng, chàng đừng nghĩ ngợi gì nhiều”.

Cô buông hắn rồi xoay ra bước đi.

“Nàng lại muốn đi đâu?” Đồ Tử Bân vội giữ tay cô lại.

“Ta định vào mấy tiệm sách trên phố tìm xem có manh mối gì về xà cô không”.

Đồ Tử Bân nhú mày, giữ chặt đôi bờ vai mảnh dẻ của Vân Ánh Lục. “Thành Đông Dương chẳng lẽ chỉ có mình nàng biết chữ hay sao? Nếu có thể tra tìm được phương cách chữa trị thì đại phu đã không bó tay ngồi im thế này đâu. Ngoại trừ kẻ hạ cổ ra, không ai có thể giải được cổ, còn riêng với xà cô thì ngay cả kẻ hạ cổ cũng không phá giải được”.

“Em không thể trơ mắt nhìn Tần Luận chết như vậy được, dù sao em cũng phải cố hết sức vì anh ấy”.

“Nàng lưu tâm đến hắn như thế sao?” Đồ Tử Bân lạnh lùng thốt tiếng. Làm hòa gì chứ, rõ ràng là nàng tới chọc giận hắn đây mà.

Vân Ánh Lục mỉm cười chua xót, cô khẽ áp tay lên mặt Đồ Tử Bân cố nói rõ lòng mình. “Đồ đại ca, thiếp là một thầy thuốc, dù mọi hi

vọng đã tắt nhưng chỉ cần Tần Luận còn một hơi tàn, thiếp cũng phải cứu anh ấy”.

“Thầy thuốc, thầy thuốc? Ta ghét nhất là nghe nàng nói mấy từ này”.

Mỗi khi Ánh Lục nói những lời này, hắn lại cảm thấy nàng như một người xa lạ.

Khi nàng làm thái y trong cung thì được hoàng thượng tín nhiệm đến mức hắn đổ kỵ đến phát điên. Còn khi nàng không làm thái y thì lại lòi ra một Tần Luận anh tuấn, chiếm giữ toàn bộ ánh mắt của nàng khiến hắn tan nát cõi lòng.

“Nàng đừng quên, chỉ còn vài ngày nữa chúng ta sẽ thành thân, hiện tại trong lòng nàng muốn gì, nàng nói rõ ra đi. Đã không thể phá giải cổ thuật, nàng còn muốn khoe tài nổi gì, chuyện sống chết là do số mệnh, nàng có thể đấu lại với Diêm vương hay sao? Hiện giờ người nàng nên nhìn không phải là ta sao?”

Hắn phần nộ đẩy cô ra, quay mặt không muốn nhìn. Vân Ánh Lục bất lực cắn môi khó xử, nước mắt tuôn như mưa. “Đỗ đại ca, thiếp đã cố thấu tỏ nỗi lòng của chàng, liệu chàng có thể hiểu cho thiếp một chút được không? Công việc là công việc, tình cảm là tình cảm. Nếu thiếp đã đồng ý thành thân với chàng thì nhất định sẽ không ăn ở hai lòng. Xin lỗi chàng, thiếp thật sự phải đi”.

Cô lau nước mắt, chạy nhanh ra ngoài. Trúc Thanh không hiểu chuyện gì cũng vội vàng đuổi theo. Hai nha dịch bụng trà đứng giữa sân, bốn mắt nhìn nhau, phu nhân thượng thư tương lai ôm mặt khóc sao?

Cả ngày hôm đó, Vân Ánh Lục lục tung các hiệu sách lớn nhỏ trong thành Đông Dương nhưng chẳng thu hoạch được gì cả, cô còn ghé đến xin thỉnh giáo các đại phu có tiếng, nhưng những người này vừa nghe đến xà cõ, tất thấy đều lắc đầu thở dài.

Sắc trời càng lúc càng tối đen, Vân Ánh Lục chán nản đứng giữa đường cái quan, mồ hôi rịn thấm áo, đầu tóc cũng rối tung, cô cảm thấy lực bất tòng tâm, muốn khóc một trận cho cạn sạch những đau đớn trong lòng.

“Tiểu thư, góc đường bên kia còn một hiệu sách nữa”, Trúc Thanh vội chỉ vào một hiệu sách bé xíu đang chuẩn bị đóng cửa. Vân Ánh Lục một lần nữa lê đôi chân nặng trĩu lại gần.

Chủ hiệu sách là một người đàn ông đã ngoài năm mươi, nuôi một chùm râu dê, kinh ngạc nhìn hai cô nương trẻ tuổi sải bước vào hiệu sách nhà mình.

“Cô nương, tiểu điểm chỉ chuyên bán sách cô không buôn bán sơn phấn”. Ông chủ bốn cột nói.

Chương 59: Trước hôn lễ thay lòng đổi dạ

Cả một ngày hôm nay, lời trêu đùa của ông chủ hiệu sách nhỏ không hiểu sao lại đem đến cho Vân Ánh Lục tia hy vọng.

“Ông chủ, chúng tôi là muốn tìm mua sách cổ. Xin hỏi chỗ ông có sách về giải cổ thuật không?”

Ông chủ vuốt vuốt chòm râu dê, lấy làm lạ hỏi, “Cô nương cũng biết về cổ sao?”

Trúc Thanh đứng cạnh nóng ruột đến độ giậm chân thúc giục. “Ông chủ, ông đừng nói vòng vo nữa mà, rốt cuộc tiệm nhà ông có hay không đây?”

Ông chủ hiệu sách chép miệng, cúi xuống lục lợi đồng sách ở vàng phía sau quầy, lấy ra một quyển sách cũ nát tới độ không còn nguyên dạng. Ông ta phỉu lớp bụi bám trên quyển sách rồi nói. “Có một quyển đây, không biết các cô có dùng được không. Sách này cũng không rõ có từ triều đại nào, là do một tú tài lụn bại nhượng lại cho bản tiệm, lúc ấy ta cũng thấy hay hay nên mới giữ lại”.

“Ông chủ, cho tôi xem thử đi”. Vân Ánh Lục nín thở nhận lấy quyển sách, lại gần ngọn đèn, tỉ mỉ lật xem. Càng đọc cô càng thấy vui mừng, quyển sách này hóa ra lại được viết từ thời Tiên Tần, tác giả là danh y của cuốn Lâm chứng chỉ nam y ấn nổi danh thiên hạ. Trong cuốn sách này có vài trang viết riêng về triệu chứng trúng cổ, chủng loại cổ và cả cách phá giải.

Đọc một hồi, vẻ mặt Vân Ánh Lục đột nhiên biến sắc, khụy ngã xuống đất. Trúc Thanh kinh hãi bước đến đỡ lấy tiểu thư, ông chủ tiệm sách cũng vội vàng mang tới một chiếc ghế dựa để cô ngồi xuống.

“Cô nương, trong sách này có thứ cô cần không?”

Vân Ánh Lục định thần lại, mệt mỏi trả lời. “Có nhưng không nhiều lắm”. Trong sách này ghi lại nhiều cách giải cổ nhưng tuyệt nhiên không nhắc đến cách đối phó với xà cổ. Tuy nhiên dù sao vẫn có thứ khiến cô tạm thời vui mừng, đó là công thức bào chế thuốc mê đối phó với xà cổ. Có thuốc mê là có thể tạm thời áp chế xà cổ, kéo dài thời gian để tìm cách chữa trị.

“Một chút cũng tốt rồi!” Trúc Thanh vui mừng ôm lấy Vân Ánh Lục, vừa cười vừa khóc.

Ông trời quả không phụ lòng người, mệt mỏi suốt một ngày dài cuối cùng bọn họ cũng có được một chút thu hoạch. Vân Ánh Lục giục Trúc Thanh trả tiền, cô còn phải đi mua dược liệu để bào chế thuốc mê nữa.

“Loại cổ đó rất lợi hại à?” Ông chủ tiệm sách nhận bạc, vẻ mặt không khỏi hoảng sợ. Cuốn sách của ông có thể được xem như bách khoa thư giải cổ đầy đủ nhất rồi.

“Đúng, là loại lợi hại nhất”. Tâm trạng căng thẳng của Vân Ánh Lục đã dịu đi một chút, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn. Ông chủ ngẫm ngợi một lúc rồi tiết lộ thêm thông tin. “Ta từng nghe có người nói, còn có một quyển sách thuốc khác ghi lại cách phá giải ác cổ”.

“Là sách nào?” Vân Ánh Lục ngạc nhiên hỏi dồn..

“Nhưng cuốn sách này không hề có dị bản, các bản lưu truyền ở những tiệm sách hiện hành đều là bản giả mạo, là cuốn Thần Nông bách thảo kinh đó”.

Tên sách này nghe thật quen tai, Vân Ánh Lục cúi đầu nhận lấy cuốn sách từ tay ông chủ tiệm.

“Vậy cuốn sách này có thật là bản gốc không, phương thuốc ghi bên trong không phải là giả chứ?” Trúc Thanh nói chen vào.

Ông chủ tiệm sách mỉm cười gượng gạo. “Ta chỉ chuyên bán sách, còn về thật giả thế nào thì cũng không rõ”.

Hai chủ tớ rời tiệm sách tới hiệu thuốc Tần thị rồi lại quay về Tần phủ. Vừa mới bước vào cửa, tiếng hét thảm thiết của Tần Luận lại dội đến chói tai. Vân Ánh Lục mím môi chạy nhanh vào phòng sai người đặt một lò than bên ngoài cửa phòng Tần Luận, rồi cho cả năm bảy loại thảo dược vừa mới mua và cả rễ mã thầy, bột tỏi vào nồi rồi dùng cành ngải nhóm lửa đun thuốc. Cô sợ gia nhân lóng ngóng làm không kịp nên đã xắn tay áo tự mình sắc thuốc.

Mặc dù trời đã tối mịt, nhưng không khí vẫn vô cùng oi nóng, cô ngồi bên bếp lò canh thuốc nên chẳng mấy chốc mồ hôi đã vã ra như tắm. Khói ngải bốc lên khiến mặt cô chỗ trắng chỗ đen, hết như khuôn mặt nhân vật hý kịch.

Một lát sau, thuốc bắt đầu sôi, Vân Ánh Lục sắc tiếp cho tới khi thuốc đặc lại thành dạng cao sệt, bốc mùi hôi hám khác thường. Cô đổ thuốc vào bát, để nguội một chút rồi cẩn thận bưng vào phòng.

Tần Luận đau đớn vật vã trên giường, Tần phu nhân đau lòng chuẩn bị đưa cho Tần Luận đĩa thịt sống.

“Không được cho anh ấy ăn thịt nữa”. Vân Ánh Lục vội cản lại, trong sách có nói thuốc này phải dùng khi bụng đói.

“Nhưng như vậy thì Luận nhi sẽ đau đớn chết mất”. Tần phu nhân sụt sùi quay đầu lại, vừa trông thấy Vân Ánh Lục, bà lập tức im bặt.

“Trúc Thanh và những gia nhân khác cũng quay lại nhìn chăm chăm vào gương mặt nhem nhuốc của Vân Ánh Lục, nhưng không ai muốn cười.

“Không đâu ạ, phu nhân cứ tin cháu đi”. Vân Ánh Lục mỉm cười ôn hòa, nụ cười đó kỳ lạ thay lại trấn an được tất cả mọi người trong phòng.

“Ánh Lục...” Tần Luận đau tới độ thở cũng không nổi.

“Tần công tử, anh hãy gắng chịu đựng, gắng cắn răng chịu đựng”. Vân Ánh Lục bảo tất cả mọi người rời khỏi phòng rồi cởi bỏ áo ngoài của Tần Luận, quan sát thứ sinh vật kỳ dị đang chạy tới chạy lui trong bụng hắn, lòng không khỏi đau như cắt.

Cô bưng bát thuốc lại gần miệng Tần Luận, khẩn khoản yêu cầu. “Mặc kệ là nóng hay không, đắng hay không, anh phải uống một hơi hết cho em”.

Tần Luận đau lả cả người, hắn mơ hồ gật đầu rồi ngửa cổ ừng ực uống hết bát thuốc.

“Á...” Tần Luận đột nhiên ôm bụng kêu gào thảm thiết, yết hầu không ngừng chuyển động. “Không được nôn ra, anh phải nuốt xuống”. Vân Ánh Lục lấy tay bịt chặt miệng hắn, vuốt ngực cho qua cơn buồn nôn.

Sinh vật trong bụng Tần Luận chuyển động chậm dần rồi sau đó không hề nhúc nhích.

“Có tác dụng, có tác dụng rồi!” Vân Ánh Lục ôm chầm lấy Tần Luận, mừng đến phát khóc, từng giọt nước mắt ấm nóng rơi xuống vòm ngực trần của hắn.

Tần Luận hôn hên nắm lấy tay cô, sắc mặt tái nhợt, nhưng ánh mắt đã dần lấy lại thần thái. Hắn dịu dàng lấy ống tay áo lau vết than trên mặt cô. Vân Ánh Lục nhìn thấy ống tay áo của hắn đen sì một vết liên bật cười.

Tần Luận cũng mỉm cười theo.

Ngoài cửa phòng, một dáng người cao lớn đứng như trời trồng. Sáng sớm nay, hắn không khỏi dao động trước lời nàng nói, nên hắn đã chạy đến xem có kỳ tích gì xuất hiện hay không. Kỳ tích đâu không thấy, chỉ thấy một cảnh tượng khiến hắn không khỏi đau lòng.

Cô gái chỉ vài ngày tới sẽ trở thành tân nương của hắn lại đang tay ôm một người đàn ông khác, tuy là người đang mang trọng bệnh nhưng cũng khó có thể chấp nhận nổi.

Trong lòng nàng thật sự chỉ có mỗi mình hắn thôi sao? Đỗ Tử Bân lão đảo xoay người bỏ đi. Không ai nhận ra sự xuất hiện của hắn, cũng không có ai nhìn thấy hắn rời đi. Tối nay trời không trăng, bóng đêm dày đặc đã giấu kín hết thảy mọi động tĩnh.

“Giờ đã tìm ra công thức chế thuốc mê rồi, chỉ cần anh uống thuốc đúng giờ, xà cô tạm thời có thể ngăn chặn được. Em sẽ tiếp tục tìm cách diệt nó tận gốc. Tần công tử, anh nhất định phải tin tưởng em, không được phép buông xuôi”. Ánh mắt Vân Ánh Lục rực sáng tin tưởng.

“Sau này anh phải ăn đồ chín, đồ chay, không được phép ăn thịt nữa. Mùi thịt sẽ hấp dẫn xà cô, em sợ nó sẽ thức tỉnh mất. Việc trước tiên anh phải làm là bồi dưỡng sức khỏe, nếu phải phẫu thuật, điều cần nhất là anh phải có thể lực tốt”.

Vân Ánh Lục lại cho Tần Luận uống thêm một tách trà sâm khiến tinh thần hắn dần tỉnh táo.

“Phẫu thuật là gì?” Thấy nàng luôn miệng nhắc tới từ này, hắn không khỏi có chút tò mò.

“Đó là phương pháp mổ bụng bắt giết con xà cô kia. Anh có sợ không?” Vân Ánh Lục nhẹ nhàng dò hỏi.

“Ta không sợ. Khi con trâu lông lao đến chỗ ta hôm nọ, nàng vì cứu ta mà phải lao mình xuống sông, khi ta ốm đau bệnh tật nàng cũng không bỏ ta. Ta... ta không biết nên nói gì cả, ta nguyện giao toàn bộ tính mạng cho nàng”. Hắn xúc động, nước mắt ầng ậc dâng đầy.

“Vậy thì tốt rồi, em sẽ không phải kiêng dè gì nữa”.

Tần Luận nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. “Nàng sắp thành thân rồi mà cứ đi đi về về như vậy có được không?”

“Không sao đâu, hôn sự đã có cha mẹ hai bên lo liệu, hỷ phục cũng đã chuẩn bị xong, em ở nhà cũng nhàn rồi không có việc gì, anh đừng suy nghĩ nhiều quá, cứ bồi bổ sức khỏe cho thật tốt là được rồi. Em ra ngoài nhờ người nhà chuẩn bị cho anh món gì ngon nhé”.

Hắn vẫn không chịu buông tay, da diết nhìn cô.

“Em... trên mặt em còn nhọ sao?” Vân Ánh Lục bối rối hỏi.

“Ánh Lục, nàng thiện lương như vậy, ưu tú như vậy, ông trời nhất định sẽ đối tốt với nàng, nàng nhất định sẽ được hạnh phúc”. Giọng nói của hắn có chút nghẹn ngào.

Tuy không thể có được nàng nhưng tình yêu của hắn dành cho nàng từ trước tới nay không hề thay đổi. Trước kia, hắn luôn miệng nói lời yêu vì sợ rằng nàng không hiểu tấm chân tình của mình, nhưng từ nay, hắn sẽ giấu tình cảm ấy vào tận đáy lòng để nàng không phải khó xử. Từ này hắn sẽ đứng thật xa để ngắm nàng. Nàng vui vẻ, hắn cũng vui vẻ. Nàng hạnh phúc, hắn cũng thấy hạnh phúc.

Cảnh giới cao nhất của tình yêu không phải là chiếm hữu mà là thành tâm chúc phúc.

“Lời này hãy giữ lại cho tới khi em thành thân, nói bây giờ có hơi sớm đấy”. Vân Ánh Lục rút tay ra, miệng cười mà khóe mắt vương đầy đau thương.

Tần Luận nghẹn ngào gật đầu. “Hy vọng hôm đó ta có thể xuống giường để tận mắt thấy nàng mặc hỷ phục”.

“Nhất định là như vậy”. Vân Ánh Lục mỉm cười buồn bã.

Lại nói thêm, thuốc mê thực sự công hiệu. Tối đó Tần Luận ăn được hai bát dạm thiện[1] do Vân Ánh Lục đích thân nấu lấy, tinh thần càng lúc càng khá, thậm chí hắn còn đủ sức trêu đùa cùng Trúc

Thanh đôi ba câu. Trông thấy bệnh tình của con trai dần một chuyển biến, Tần viên ngoại và Tần phu nhân vô cùng mừng rỡ nhưng sau đó lại len lén quay mặt lau nước mắt.

[1] Một dạng cơm thuốc dành cho bệnh nhân đang cần bồi bổ cơ thể.

Mãi tới khi Tần Luận ngủ say thì cũng đã gần canh ba, Vân Ánh Lục mới lê tấm thân mệt mỏi quay về Vân phủ. Trông thấy phòng cha mẹ vẫn còn sáng đèn, sợ quấy nhiễu song thân đồng thời cũng tránh phải giải thích nhiều lời, cô và Trúc Thanh rón rén đi vòng qua sân về hướng khuê phòng.

Trúc Thanh buồn ngủ đến díp cả mắt, trên đường quay về còn gật lên gật xuống đến tội nghiệp. Vừa mở cửa phòng bước vào, nàng đã ngáp ngáp dài mơ màng hỏi:

“Tiều thư, cô muốn ngủ rồi tắm hay là tắm rồi mới ngủ?” Nàng vừa nói vừa sờ soạng tìm cái đánh lửa gần cửa sổ.

Vân Ánh Lục xoa xoa bờ vai đau nhức, mệt mỏi trả lời. “Đương nhiên là phải tắm trước rồi, cả người toàn mồ hôi làm sao mà ngủ được?”

Trúc Thanh vừa thắp nến lên thì đã thấy một bóng người đồ dài trên cửa sổ.

“Á!!!” Trúc Thanh rùng mình, hét lên thất thanh.

Vân Ánh Lục đang định cởi áo ngoài hoảng sợ quay đầu lại, con ngươi mắt nở to khi nhận ra nam nhân uy nghi đang trước mặt.

“Đó... đó... là hoàng...” Trúc Thanh lắp bắp không nói nên lời, hai chân mềm nhũn muốn khụy ngã.

Đầu óc Vân Ánh Lục lúc này hoàn toàn trống rỗng, cô yên lặng nhìn không chớp mắt người đàn ông như thể đang muốn ăn tươi nuốt sống mình.

Bốn mắt giao nhau, không khí trong phòng đột nhiên đông cứng. Trong bóng đêm yên tĩnh, đột nhiên vang lên tiếng bước chân trên cầu thang.

“Ánh Lục về rồi hả con? Mau mau thử hỷ phục cho mầu thân coi”. Chưa lên đến nơi Vân phu nhân đã hào hứng lên tiếng.

Tiếng bước chân của Vân phu nhân càng lúc càng gần, mỗi bước đi của bà lúc này chẳng khác nào sấm sét bên tai. Vân Ánh Lục và Trúc Thanh đều ngậy người ra như phỗng, mắt dán chặt vào cánh cửa phòng khép hờ.

Vân Ánh Lục lạnh buốt cả sống lưng, cô ngoái đầu nhìn Lưu Huyền Thần vẫn đang rất ung dung, không chút sợ hãi.

“Đi mau...” Cô dùng khẩu hình ra hiệu cho hắn.

“Nàng muốn nói gì?” Lưu Huyền Thần thấp giọng cười nhạt.

Tim đập thành thịch, Vân Ánh Lục không nghĩ ngợi gì nhiều, lao đến bịt miệng hắn lại.

“Phu nhân...” Trúc Thanh quả đúng là nha đầu tinh ranh, tức thì thối tăt nển rồi bước nhanh ra ngoài cửa phòng. “Tiểu thư... tiểu thư vừa mới ngủ...”

Vân phu nhân thò đầu vào căn phòng tối om, bực bội nói. “Sao lại thế được, lúc này ta còn thấy khuê phòng Ánh Lục sáng đèn mà, vừa rồi còn nghe thấy cả tiếng người nói chuyện nữa. Mau thấp đèn lên cho ta, đêm nay Ánh Lục nhất định phải thử hỷ phục, nếu không vừa sáng sớm mai còn sai người đến cấm y phường sửa lại, vài hôm nữa là đến ngày thành hôn rồi”.

Trúc Thanh cuống tới độ mặt mày mếu máo muốn khóc, “Phu nhân, tiểu thư... ngủ thật rồi...”

“Ngươi lớn tiếng như vậy nó còn ngủ được sao?” Vân phu nhân ngằn người một lúc rồi hỏi gấp. “Trúc Thanh, ngươi và tiểu thư đang bày trò gì thế hả, ban ngày không thấy bóng dáng đâu, tối đến

lại ngăn không cho ta gặp mặt. Có phải tiểu thư gặp chuyện gì không? Mau tắt nến lên cho ta”.

Vân phu nhân lớn tiếng khiển trách khiến Trúc Thanh tim đập chân run, bất đắc dĩ sờ soạng đi tìm cái đánh lửa để tắt nến lên.

“Mẫu thân, con không sao cả”. Trong bóng tối truyền đến giọng nói dịu dàng của Vân Ánh Lục. Vẻ mặt căng thẳng của Trúc Thanh lúc này mới được thả lỏng đôi chút.

Nến một lần nữa được tắt sáng. Vân phu nhân trông thấy Vân Ánh Lục đang ngồi bên mép giường, màn hoa buông dờ như vừa ngủ dậy.

“Ánh Lục, mau thử hỷ phục đi, mẫu thân đã đợi con lâu lắm rồi”. Vân phu nhân bước tới, khịt mũi nhận ra có mùi bất thường.

“Hắt xì!!! Ánh Lục, con không tắm rửa đã đi ngủ luôn sao?” Vân phu nhân trợn mắt nhìn gương mặt nhem nhuốc mồ hôi và bộ y phục cẩu bần của cô.

Vân Ánh Lục ngượng ngùng phúi váy áo trên người, gượng tìm có đối phó. “Tại con... mệt quá”.

“Làm gì mà mệt? Con gái con đưa sắp thành nương tử nhà người ta rồi mà người ngợm hôi hám như vậy”. Vân phu nhân bực bội giáo huấn Vân Ánh Lục.

“Con chỉ cùng Trúc Thanh ra ngoài dạo phố thôi mà. Mẫu thân, người làm gì vậy?” Nhận thấy Vân phu nhân đang lần tháo đai lưng của mình, Vân Ánh Lục không khỏi đỏ mặt tía tai.

“Giúp con thử hỷ phục chứ còn làm gì! Con dịch sang bên này một chút, chắn mất ánh sáng rồi kìa”.

“Mẫu thân, mẫu thân...” Vân Ánh Lục cuống quýt, “Người con bần lăm, sẽ làm bần hỷ phục mất”.

“Thế nên mới phải cởi áo ngoài ra. Trúc Thanh, người đi xuống mức nước, nhất định phải hầu hạ tiểu thư tắm rửa rồi mới được cho nó lên giường”.

“Tiểu thư, em đi ạ?” Trúc Thanh thương cảm nhìn Vân Ánh Lục, thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía đầu giường.

Vân Ánh Lục cắn môi đến trắng bệch, “Em... đi mau rồi về”.

Trúc Thanh ngẫm hiểu ý, gật đầu rồi đi xuống lầu.

“Mẫu thân cứ để hỷ phục lại đây, tắm rửa xong con sẽ mặc thử, sáng mai con sẽ nói rõ chỗ nào rộng chỗ nào chật với người, thế đã được chưa ạ?” Vân Ánh Lục dùng vẻ mặt thỏ non ngây thơ để cầu xin Vân phu nhân.

Vân phu nhân trợn mắt nhìn con gái, “Đêm hôm khuya khoắt mà con còn ở đây dùng dằng với mẫu thân sao? Mau cởi áo ra, trong mắt con còn có người mẹ này không hả?” Tay miệng cùng hoạt động, không để Vân Ánh Lục nài nỉ thêm, bà đã nhanh tay cởi bỏ áo ngoài của cô chỉ chừa lại bộ đồ mặc trong.

Vân Ánh Lục nhắm tịt mắt như đà điều chui đầu xuống cát bồng, hy vọng màn hoa đủ dày, ngọn đèn đủ tối để trong vòng năm mươi bước không nhìn thấy gì hết. Cô mặc nhanh hỷ phục vào người.

Vân phu nhân xoay ngang ngó dọc con gái mặc một hồi rồi tấm tắc khen ngợi. “Không tồi, tay nghề của sự phụ cầm y phùng quả là không tồi, vô cùng vừa vặn, một tắc không thừa, một ly không thiếu. Con mặc bộ hỷ phục này vào thực sự còn đẹp hơn cả hoa”.

“Mẫu thân... bây giờ người đã yên tâm về phòng nghỉ ngơi chưa?” Vân Ánh Lục rầu rĩ ngược mắt lên nhìn.

“Được rồi, con cởi y phục ra, mẫu thân sẽ đi ngay”.

“Con có thể mặc thêm một lúc nữa không? Được rồi, coi như con chưa nói gì cả, con cởi, con cởi!” Trông thấy vẻ mặt Vân phu nhân lại

sắp sửa giáo huấn thêm một trận nữa, Vân Ánh Lục vội vàng thay hỷ phục, mặc lại bộ quần áo bản lên người.

“Không phải con sắp đi tắm sao, còn mặc quần áo vào làm gì?” Vân phu nhân cầm bộ hỷ phục rời khỏi phòng, đi được mấy bước bà quay lại thắc mắc thêm một câu.

Vân Ánh Lục rít qua kẽ răng. “Con không muốn Trúc Thanh nhìn thấy con trong bộ dạng không chỉnh tề”.

Vân phu nhân nhú mày chớp mắt lấy làm khó hiểu, có phải con gái bà bị cảm nắng rồi không? Ngay cả thân thể nó gầy béo ra sao Trúc Thanh cũng đã nhìn thấy từ lâu, giờ lại còn khách sáo bảo không muốn Trúc Thanh nhìn thấy bộ dạng không chỉnh tề?

“Con mau tắm rửa rồi nghỉ ngơi sớm đi. Cũng không nên bát phở nhiều quá”. Bà cẩn thận dặn dò rồi khoan thai xuống lầu.

Chờ cho Vân phu nhân rời khỏi, Vân Ánh Lục đóng chặt cửa phòng, đi đến bên giường, phần nộ quá lớn. “Lưu hoàng thượng...”

Lưu Huyền Thần chậm rãi vén màn bước xuống giường, mắt rồng nheo lại đầy tức giận:

“Ở đây không có Lưu hoàng thượng, Lưu hoàng thượng sẽ không làm những chuyện nhục đế uy như thế này”.

Từ xưa đến nay chỉ có nữ nhân chủ động đến cửa phòng hắc chủ chưa từng có chuyện hắc chủ nửa đêm xông vào khuê phòng nhà người ta, bị mẹ người ta bắt gặp đành bất đắc dĩ trèo lên giường lánh mặt, tuy cảm giác không tệ nhưng dù sao đây cũng là chuyện mất thể diện.

“Ở đây chỉ có một người đàn ông tên Lưu Huyền Thần, anh ta bị một cô gái nói không giữ lời làm tức giận đến mức không để ý đến tôn nghiêm, tức giận đến nỗi không kiềm chế nổi bản thân... nên mới liều lĩnh xông vào đây. Vân Ánh Lục, vì sao nàng lại làm như

vậy?” Đôi mắt đen như bóng đêm sâu thẳm xoáy vào người cô, giọng nói sang sảng như sấm nổi.

Vân Ánh Lục bị hấn nhìn một hồi cũng cảm thấy chột dạ, “Tôi... nói gì mà không giữ lời?”

“Có phải nàng đã đồng ý giúp trẫm sinh con đẻ cái? Có phải nàng đã đồng ý trước khi thành thân sẽ không rời khỏi hoàng cung? Có phải nàng đã đồng ý trước khi đầu trẫm hoàn toàn khỏi đau, nàng sẽ nấu cháo cho trẫm hằng đêm? Còn rất nhiều, rất nhiều điều nữa, trẫm không hơi đâu liệt kê hết được. Chỉ riêng ba với ba điều này, nàng nói xem nàng có giữ lời không?”

Người nên tức giận lúc này chẳng phải là cô sao? Vậy mà khẩu khí của hấn lại ngang ngược chiếm thế thượng phong. Thật không ngờ hấn lại có thể bẻ cong sự thật, đổi trắng thay đen như thế.

“Sở dĩ tôi không giữ lời là vì anh đã không giữ lời trước”.

“Sao cơ?” Lưu Huyền Thần lạnh lùng vén áo bào ngồi xuống ghế, an nhiên đợi nàng giải thích. “Nàng nói thử xem!”

Bờ vai Vân Ánh Lục đột nhiên rũ xuống, cô lắc đầu chối từ. “Nói gì thì cũng đã muộn rồi. Tôi sắp thành thân nên rời hoàng cung sớm vài ngày cũng không ảnh hưởng gì đến anh, còn về chuyện sinh con đẻ cái, chỉ cần xử lý xong đồng rồi rằm trong triều kia, anh nhất định sẽ có con đàn cháu đống. Anh đau đầu cũng không ảnh hưởng tới chuyện bày mưu tính kế, còn cháo thì chỉ cần anh nói một tiếng với ngự thiện phòng là xong”.

Lưu Huyền Thần đột nhiên kéo mạnh người Vân Ánh Lục khiến cô ngã nhào vào lòng hấn.

“Nàng chu đáo lo toan tất cả mọi chuyện, duy chỉ có cảm nhận của trẫm là một mực không bận tâm. Vân Ánh Lục, nàng thật sự không hiểu tâm ý của trẫm sao?”

“Tôi không cần hiểu!” Vân Ánh Lục bậm môi đẩy mạnh tay hắt ra. Đột nhiên, cô nhìn thấy trong lòng bàn tay hắt chẳng chịt những vết cứa sâu, máu vẫn còn đang rỉ ướt.

“Sao lại thế này?” Cô ngừng giãy giụa, kinh ngạc ngược mắt hỏi.

Lưu Huyền Thần nắm tay giấu sau lưng, băng quơ trả lời. “Không có gì nghiêm trọng cả, hôm ở phủ Tề vương, ta nấp dưới ao nước, không may bị mảnh sành cửa phải”.

“Hóa ra quý thủ dưới nước là anh và thị vệ?” Cô nhớ lại mấy ống trúc nhỏ thò lên mặt ngược, đôi môi khẽ động.

“Tề vương thâm hiểm độc ác, trăm không yên lòng về nàng nên mới cải trang theo dõi. Nhưng mà hôm ấy trăm sơ sẩy bỏ qua Tề vương phi khiến nàng phải một phen hoảng sợ. Lúc đó trăm cũng hồn bay phách lạc, may mà cuối cùng cũng tìm được nàng. Giờ nhớ lại vẫn còn thấy tim đập chân run”.

“Tìm tôi vất vả lắm sao?” Bao lời muốn nói đã dâng lên tới cổ nhưng cô lại chỉ thấy đắng chát trong tim.

“Chỉ cần tìm được nàng, trăm nguyện trả bất cứ giá nào”. Lưu Huyền Thần bình tĩnh đáp.

“Vậy khi tìm thấy tôi, vì sao lại bỏ tôi lại?” Rốt cuộc cô cũng bật ra được câu hỏi nằm sâu ở đáy lòng mà chỉ cần nghĩ tới cũng khiến cô ghen thờ.

Từng phút, từng phút chậm chạp trôi qua. Thật lâu sau, Lưu Huyền Thần mới cúi xuống bên tai cô, hạ giọng nói nhỏ. “Vì chuyện này mà nàng giận đối trăm sao?”

“Không phải, tôi không dối”. Cô đỏ mặt, quay mặt sang chỗ khác.

Lưu Huyền Thần khe khẽ giải thích. “Trăm không bỏ nàng lại, trăm vẫn đứng gần đó dõi theo nàng. Nếu trăm bất chấp đem nàng rời khỏi phủ Tề vương thì bí mật của Tề vương không có cách nào được công bố, như vậy sẽ có rất nhiều người phải chết uống phí mà

nàng cũng uống một phen sợ hãi. Nước cò tiếp theo của Tề vương sẽ là gì, trẫm cũng không thể dự đoán được, thế nên mới phải tính toán đường đi nước bước chi li như vậy. Nàng tin trẫm chứ?”

Cô muốn nói gì đó rồi lại thôi, tâm trí ảo não, mơ hồ quá sức chịu đựng. “Kỳ thật đáp án không quan trọng. Lưu hoàng thượng, khi lần đầu thấy tôi, có phải anh cảm thấy tôi rất giống một ai đó không?”

“Sao?”

Vân Ánh Lục đứng dậy, quay mặt về phía cửa sổ, chậm rãi nói. “Lưu hoàng thượng, tôi quyết định rời khỏi hoàng cung là vì tôi thật sự muốn thành thân cùng Đỗ Tử Bân, còn nữa, tôi cũng không muốn trở thành vật phẩm để anh và Tề vương tranh đoạt”. Nói vòng nói vo chẳng bằng nói thật mọi tâm tư, suy nghĩ của mình.

“Vật phẩm?” Lưu Huyền Thần khẽ cong khóe môi, “Nàng suy nghĩ quá nhiều rồi, trận tranh đấu giữa trẫm và hắc hoàn toàn không can hệ gì đến nàng”.

“Tề vương nói tôi và công chúa Ngưng Hương rất giống nhau”. Cô run rẩy cuộn chặt tay để lấy thêm dũng khí.

Lưu Huyền Thần im lặng hồi lâu. Tiểu thái y ngoại trừ biệt tài khám bệnh ra, những mặt khác thật sự là quá ngốc, quá ngốc!

“Việc này trẫm không muốn giải thích nhiều, bởi vì nàng chắc chắn sẽ không tin trẫm. Vậy để trẫm dẫn nàng đi gặp Ngưng Hương một chuyến, gặp xong nàng sẽ hiểu rõ mọi cơ sự”.

Hắn định kéo tay cô đi, nhưng cô đã nhanh nhẹn tránh được. “Tôi không muốn biết”.

“Không được, nàng phải biết, cứ im lặng thế này thì thật không công bằng với trẫm. Trẫm không muốn nàng suy nghĩ phiền diện rồi tùy ý thành thân. Trẫm phải để nàng thấu rõ lòng mình. Vân Ánh

Lục, nàng nghĩ xem, nửa đêm canh ba trăm tùy tiện xuất cung đến đây là vì điều gì?”

Nàng rời hoàng cung cùng lắm mới được ba ngày mà hần cảm thấy đằng đằng như là ba năm. Bây giờ đang là thời điểm hết sức cấp bách, Tề vương và Kỳ tả thừa tướng càng lúc càng hung hăng dương oai diễu võ, số các đại thần gió chiều nào xoay chiều ấy cũng không ít, hần phải cẩn trọng trong từng việc nhỏ để ổn định thế cục, đâu óc không lúc nào được ngơi nghỉ. Vậy mà mỗi khi có chút thời gian chợp mắt, hần lại nhớ nàng quay quắt, nhớ tới mức trái tim không sao chịu yên trong lồng ngực.

Nàng là một người ngay thẳng có nguyên tắc, khi nhận thức rõ mọi chuyện nhất định sẽ làm đến cùng. Hần biết nàng đã quyết lấy Đỗ Tử Bân, nếu hần vẫn cứ ngồi im chờ đợi thì ắt sẽ sớm ôm hận suốt đời, thế nên hần đã quyết chủ động đi trước một bước.

Vân Ánh Lục ậm ừ từ chối. “Tôi không muốn cùng anh vào cung...” Giọng nói có chút sợ hãi, mắt cũng không dám nhìn thẳng vào hần.

“Nàng không tự nguyện đi cùng là muốn bức trăm rồi!” Lưu Huyền Thần lạnh lùng cười mỉa, “Nàng muốn trăm lợi dụng việc công để làm chuyện riêng, hạ thánh chỉ phái Đỗ Tử Bân sáng mai phải rời kinh sớm, để xem hai người còn thành thân được hay không?”

“Lưu hoàng thượng, nếu anh làm vậy tôi sẽ hận anh cả đời. Vả lại chuyện tôi thành thân với Đỗ đại ca vĩnh viễn không thể thay đổi. Tôi sẽ không để anh ấy phải hổ thẹn, cũng sẽ không phản bội anh ấy”.

“Chết tiệt!” Lưu Huyền Thần hạ giọng chửi thề rồi nhìn khắp bốn phía, thật muốn tìm cái búa tạ để bổ cái đầu đá tảng của nàng ra. “Vậy nàng yêu hần sao?”

“Tôi... đương nhiên là yêu anh ấy rồi, bằng không sao tôi lại đồng ý lấy anh ấy”. Cô muốn khẳng định một cách chắc chắn nhưng đáng tiếc lại không thành công cho lắm.

“Nàng nói như thế trẫm là hôn quân cưỡng ép thê tử của đại thần?” Lưu Huyền Thần bật cười chua xót, “Trẫm đã đánh giá quá cao vị trí của mình trong lòng nàng rồi. Được, trẫm không ép nàng nữa, theo giao ước lúc trước, ngày nàng thành thân, trẫm sẽ chuẩn cho nàng được xuất cung. Đơn từ chức của nàng trẫm đã lấy lại từ chỗ thái hậu và đem đốt rồi”.

“Lưu hoàng thượng, anh cần gì phải làm như thế?”

“Trẫm nói cần là cần, đừng có năm lần bảy lượt khiêu khích giới hạn chịu đựng của trẫm, vua không nói chơi, nàng muốn kháng chỉ sao? Đừng coi trẫm là quân tử nhân từ không nỡ ra tay với ai”. Lưu Huyền Thần lạnh lùng đáp.

Vân Ánh Lục cắn môi, vẻ mặt Lưu hoàng thượng vừa phẫn nộ lại vừa đơn độc, nhưng không hiểu sao lại xóa tan mọi điều tức giận trong lòng cô.

“Lưu hoàng thượng, bốn ngày nữa tôi sẽ thành thân”. Lời này không hiểu cô nói cho hắn nghe hay là nói với chính mình.

“Dù chỉ còn bốn canh giờ, nàng cũng phải tiến cung cho trẫm”. Vào cung, hắn mới có cơ hội đa thông tư tưởng của nàng, mặc kệ kết cục tốt hay xấu, hắn cũng phải nắm chặt hy vọng cuối cùng này.

Vân Ánh Lục kinh ngạc chớp mắt, trái tim đột nhiên chùng xuống. “Lưu hoàng thượng, nếu tôi tiến cung, anh có thể đồng ý cho tôi được vào thư khố đọc sách không?”

Hắn nhìn cô thắc mắc nhưng vẫn gật đầu chấp thuận.

“Bất cứ gian phòng nào của thư khố, tôi đều có thể vào?” Cô hỏi kỹ lại lần nữa.

“Đương nhiên”.

“Vua không nói chơi?” Hai mắt cô mở thật lớn, bàn tay giơ cao.

Hắn đập tay xác nhận, nào ngờ lại làm vết thương toác miệng.

“Lưu hoàng thượng, để tôi xử lý vết thương cho anh”. Vân Ánh Lục dịu dàng nắm lấy tay hắn.

Lưu Huyền Thần rút tay về. “Ngày mai trầm ở tắm điện đợi nàng xử lý vết thương, bây giờ nàng đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi!” Hắn liếc mắt nhìn ra cửa phòng, cười khế. “Nha hoàn của nàng cũng đã đợi lâu rồi. Tiểu cô nương ấy còn linh hoạt, thông minh hơn nàng nhiều đấy”.

Hắn muốn ám chỉ cô ngốc sao? Vân Ánh Lục hừ lạnh một tiếng.

Lưu Huyền Thần lại gần cửa sổ khẽ gật đầu. Từ trên cách cảnh cây, bốn thị vệ mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện.

Vân Ánh Lục mặt đỏ tới tận mang tai, vừa rồi cô và Lưu hoàng thượng kéo qua đây lại, nhất định đã để đám thị vệ này đều nhìn thấy hết.

“Trầm phải hồi cung đây!” Lưu Huyền Thần xoay người, quyền luyện ngắm nhìn gương mặt thanh tú của cô.

“Anh đi đường cẩn thận”.

Lưu Huyền Thần đột nhiên kéo Vân Ánh Lục vào lòng, ghé sát tai cô thì thầm. “Trầm rất vui vì là người đàn ông đầu tiên nhìn thấy nàng mặc hỷ phục. Nàng mặc hỷ phục rất đẹp”.

“Lưu hoàng thượng...” Cô xấu hổ không biết nói gì thêm.

Lưu Huyền Thần bật cười sáng khoái rồi nhún chân nhảy vọt ra ngoài, chỉ trong giây lát đã biến mất trong bóng tối dày đặc. Vân Ánh Lục cả người đỏ như con tôm luộc, đứng bất động trước cửa sổ.

“Tiểu thư, em vào phòng được chưa?” Ngoài cửa, Trúc Thanh vừa đập muỗi vừa khẽ hỏi.

Có câu ở đời khó có việc vẹn toàn đôi đường. Lưu Huyền Nghệ ngày càng thêm kiên cường, số người muốn lấy lòng gã vốn không phải là ít, lại vừa hay gã sắp cưới vương phi nên công phủ Tề vương đã sắp bị người ta giẫm sập, lễ vật nhận mỗi tay. Ngoài dân gian, bách tính đã sớm truyền tai nhau rằng, Lưu Huyền Thần là hoàng thượng giả mạo, các đại thần nhìn Tề vương phách lối tái xuất hiện như vậy, cũng không khỏi thầm cho rằng điều này ắt hẳn là thật.

Quan trường được như ý nhưng tình trường lại bất mãn.

Lưu Huyền Nghệ vốn cũng rất biết thương hoa tiếc ngọc, gã không cự tuyệt bất kì cô gái có nhan sắc nào ngã vào lòng, nhưng nếu bị ép buộc, gã sẽ cảm thấy cực kì khó chịu.

Gã vô cùng lưu luyến những ngày tháng giả bệnh tiêu dao trước kia, giả làm Kỳ Sơ Thính tùy ý ra vào hoàng cung, thỉnh thoảng lại có dịp trêu đùa, tán tỉnh Kỳ tiểu thư. Phi tần nào vừa mắt, gã lại giả trang thành cung nữ, theo mật đạo vào hậu cung để trêu hoa ghẹo liễu.

Nhưng nay thì sao, chỉ cần một hành động nhỏ bất cẩn cũng sẽ gây ra sóng to gió lớn. Đám đông đang dõi mắt theo gã, kẻ địch cũng nhìn chòng chọc vào gã. Gã có thể tự tung tự tác sao?

Không chỉ có thế, gã còn phải nghe theo sự sắp xếp của Kỳ tá thừa tướng, lấy danh nghĩa lập chính phi để cưới Kỳ Sơ Thính. Gã từng đồng ý với Viên nguyên soái, Kỳ tá thừa tướng rằng ngày đăng cơ, gã sẽ lập lệnh ái của bọn họ làm hoàng hậu. Câu này đương nhiên chỉ là nương theo hoàn cảnh mà phát ngôn, chứ đâu tính là thật lòng. Phụ thân của Tề vương phi tuy chỉ là một thị lang bộ Lễ, nhưng Tề vương phi lại sinh Phi nhi cho gã, khi gã nằm liệt giường, nàng ta cũng không rời xa, không bỏ mặc gã, khi gã khỏi hẳn bệnh, ra ngoài tìm hoa hỏi liễu, nàng ta cũng không gây chuyện thị phi. Gã vốn đã xem nàng ta như một chính thể không thể tách rời với mình, trong lòng gã, nàng mới chính là người sẽ nắm giữ ngôi vị mẫu nghi thiên hạ.

Trong lòng Tề vương phi cũng nghĩ thế nên nghe tin mình phải nhường vị trí chính thất cho một tiểu cô nương nói gì nghe nấy mới ra tay độc ác như vậy với Vân Ánh Lục.

Lưu Huyền Nghệ không ghét Kỳ Sơ Thính nhưng cũng không hẳn là yêu thương. Bây giờ, gã lại phải lấy danh nghĩa lập chính phi để cưới cô ta về, thực sự có chút chua xót trong lòng. Mỗi bước đi của gã đều cần Kỳ tả thừa tướng nâng đỡ nên không thể nào ra tay trừ khử, nhưng trong lòng gã thực ra lại hận Kỳ tả thừa tướng đến thấu xương. Nếu không có ông ta, gã sẽ mất tất cả mọi thứ trong tay.

Lưu Huyền Nghệ đành tự an ủi mình, vì đế nghiệp gã sẽ nhẫn nhục đến cùng, nhưng trong lòng gã thật sự không lấy gì làm dễ chịu. Trong vương phủ, người người bận rộn chuẩn bị hôn sự nhưng bầu không khí lại không hề vui vẻ. Tề vương phi ngày đêm khóc lóc sụt sùi ở hậu đường còn Phi nhi thì trừng mắt nhìn phụ thân đầy trách móc.

Lưu Huyền Nghệ thật sự không muốn ở lại vương phủ thêm phút nào nữa, vừa hay tin Đỗ Tử Bân sắp thành thân, tân nương tử chính là tiểu thái y Vân Ánh Lục, khiến vết thương trong lòng gã càng như bị xát muối.

Thật không ngờ Vân thái y lại có tấm lòng bao dung, độ lượng như vậy. Tận mắt nhìn thấy màn trình diễn của Đỗ Tử Bân cùng hai cô kỹ nữ kia vậy mà nàng ta vẫn cam tâm tình nguyện gả cho Đỗ Tử Bân, xem ra gã đã dùng liều thuốc nhẹ rồi.

Thật lòng mà nói, nếu đổi lại tân vương phi là Vân Ánh Lục thì tâm trạng gã đã không bức bối thế này. Tiểu thái y kia không chỉ có đôi mắt giống Ngưng Hương mà còn rất thấu hiểu lòng gã, hấp dẫn một cách kỳ lạ. Nàng sống nội tâm, nhưng trong sự im lặng lại ẩn giấu trí tuệ hơn người, nàng kiệm lời nhưng cái gì cũng nhìn thấu, tự nhiên thoải mái, lại có chút mơ hồ đáng yêu. Tuy nhiên điều khiến Lưu Huyền Nghệ thực lòng say mê Vân Ánh Lục lại là vì nàng

không hề để mắt đến gã. Con người gã quả thực ti tiện, càng không có được thì lại càng muốn chiếm hữu.

Gã sao có thể trơ mắt nhìn Vân Ánh Lục lấy tên một sách Đồ Tử Bản kia được, lại còn thành thân cùng ngày với gã nữa chứ, đây quả là một sự mỉa mai mà.

Lưu Huyền Nghệ bước quanh thư phòng mấy vòng rồi sai tổng quản chuẩn bị kiệu, đích thân gã xách một giỏ vải tươi đã được ướp lạnh do tri phủ Mân Nam ngày đêm sai người phi ngựa tiến dâng, đến Vân phủ cảm tạ Vân thái y.

Trước khi xuất phát, gã xách giỏ vải vào thư phòng hồi lâu.

Trong Vân phủ, tổng quản đang chỉ huy đám gia nhân chuyển chậu hoa cây cảnh ra sân sau, dọn chỗ chuẩn bị căng bạt tiếp khách.

Lưu Huyền Nghệ khoan thai xuống kiệu rồi sai phu kiệu đưa bái thiếp cho người trông cửa của Vân phủ theo đúng lễ nghi.

Người trông cửa không quen mặt Lưu Huyền Nghệ, nhưng nhìn dáng vẻ tôn quý của gã nên không dám chậm trễ, vội vàng đưa bái thiếp đến khuê phòng của Vân tiểu thư.

Tuy Lưu Huyền Thần đã ra tối hậu thư buộc Vân Ánh Lục vào cung nhưng ngày hôm sau cô vẫn tiếp tục bất tuân khẩu chỉ. Cô không muốn Đồ Tử Bản hiểu lầm, cũng không muốn lại cãi nhau với hắn, cô muốn nói chuyện phải trái với hắn trước hôm thành thân.

Nhưng Đồ Tử Bản quá bận rộn, mới tờ mờ sáng hắn đã phi ngựa tới nha môn làm việc.

Vân Ánh Lục đành chôn chân trong phủ chờ hắn quay về, nhưng trong lòng không khỏi thấp thỏm lo lắng, cô sợ Lưu Huyền Thần lại nổi giận tìm có gây sự. Ngồi không phát chán, cô lại tìm quyển sách thuốc mới mua tối qua ngâm cứu kỹ càng thêm lần nữa, nhưng càng đọc lại càng thấy loại vu thuật này biến đổi quá sức ảo diệu.

Khi Trúc Thanh mang bái thiếp vào phòng, Vân Ánh Lục đang say sưa với từng trang sách.

“Là hần ta sao?” Vân Ánh Lục vừa nhìn bái thiếp đã khẽ nhúu mày, khóe môi nhếch lên đầy khinh bỉ.

“Tiểu thư, người đó là ai vậy?” Trúc Thanh giờ đã biết ngoan ngoãn ngồi im. Tối hôm qua hoàng đế đột ngột xuất hiện ở khuê phòng tiểu thư chứng tỏ giữa người và tiểu thư nhất định có chuyện gì đó, nhưng nàng không hỏi gì thêm. Mà có hỏi, tiểu thư nhất định cũng sẽ không trả lời.

Không biết sao, nàng lại thấy trái tim của tiểu thư không hướng tới Tần công tử cũng không đặt ở Đỗ công tử, mà lãng du ở nơi nào đó.

“Một kẻ phải bị quả báo chết không toàn thân”. Vân Ánh Lục lạnh lùng gấp bái thiếp lại.

Trúc Thanh chưa từng thấy Vân Ánh Lục nói năng cay nghiệt như vậy nên trong lòng không khỏi lấy làm kinh ngạc. “Tiểu thư có định gặp hần không?”

Vân Ánh Lục nheo mắt nhìn xa xăm. “Đương nhiên là gặp rồi, ta còn phải đích thân mời trà hần cơ mà”.

Lưu Huyền Nghệ được tổng quản Vân phủ cung kính dẫn tới phòng khách, đồng thời không quên thông báo Vân viên ngoại đang ở cửa hàng, Vân phu nhân thì tới cấm y phường để sửa hỷ phục, còn tiểu thư sẽ sớm xuống lầu tiếp đãi. Lưu Huyền Nghệ mỉm cười sai phụ kiện xách giỏ vải vào nhà. “Không hề gì, bản vương chờ được”.

Tổng quản không nói thêm câu nào, khom người đứng bên cạnh. Lưu Huyền Nghệ bĩu môi thầm trách, đám gia nhân ở Vân phủ chẳng biết quy củ gì cả, khách tới nhà mà ngay cả một chén trà cũng không biết mời sao?

Gã ngồi bắt chéo chân, rung đùi nhìn ngang ngó dọc một lúc thì rèm châu được vén lên, Vân Ánh Lục mỉm cười duyên dáng bung khay trà bước vào. Lưu Huyền Nghệ vốn đã quen Vân Ánh Lục lạnh lùng với mình nên trong lòng không khỏi thấp thỏm nửa vui nửa sợ.

“Sao bản vương lại để Vân thái y tự mình dâng trà chứ?” Hắc đứng dậy đón nhận chén trà Vân Ánh Lục vừa pha. Là trà cam thảo, vị ngọt thanh, trưa hè oi ả dùng trà này thật mát miệng.

“Tề vương là khách quý, đương nhiên là ta phải đích thân pha trà tiếp đãi rồi”. Vân Ánh Lục ngồi xuống đối diện gã, liếc thấy giỏ trúc trên bàn liền hỏi. “Đây là dưa mật sao?”

Lưu Huyền Nghệ bật cười, xua tay. “Đây là vải thiều, là đặc sản nổi tiếng vùng Mân Nam. Vải này đã được ướp lạnh, vừa ngon vừa ngọt, dùng lúc tiết trời oi ả thế này rất hợp”.

Vân Ánh Lục không khỏi giật mình cả kinh, triều Ngụy này không có tàu hỏa cũng chẳng có máy bay, tất cả đều phải nhờ vào sức ngựa. Mân Nam cách xa kinh thành ngàn dặm, giữa mùa hè mà được ăn quả vải tươi ngon thế này ắt phải tốn một khoản tiền không hề nhỏ.

“Lễ vật này có quá hậu không?” Cô nhìn xuống giỏ, thuận tay mở lớp lá sen bọc bên ngoài ra, bên trong là những quả vải đỏ tươi mọng nước, xung quanh là những cục đá trong suốt như pha lê, vừa nhìn đã muốn ăn.

Lưu Huyền Nghệ kiêu ngạo nhướng mày, nhấp một ngụm trà rồi trả lời. “Lễ vật tặng Vân thái y sao có thể tùy tiện được? Vân thái y chính là đại ân nhân của bản vương, không có Vân thái y, ắt hẳn bản vương còn đang nằm liệt trên giường đấy!”

Vân Ánh Lục mãi mê cúi nhìn giỏ lễ vật Tề vương mang đến, một cây trâm bạc trên tóc cô rơi xuống giỏ vải, xuất hiện một vết đen mờ mờ trên thân trâm.

“Tề vương, trong vải có độc sao?” Vân Ánh Lục hét lên thất thanh. Cô nhặt vội cây trâm bạc lên. Thật kỳ quái, sau khi cây trâm rời khỏi giỏ vải lại trắng sáng không chút tì vết.

“Thật xin lỗi, là ta nhìn lầm”. Cô mỉm cười rồi cầm lấy một quả vải, bóc vỏ ăn ngon lành.

Lưu Huyền Nghệ sắc mặt đại biến, gã nhìn Vân Ánh Lục không chớp mắt. Sao nàng ta biết lời giải của mê tâm cô?

Mê tâm cô vô hình vô dạng nên thường được cho vào đồ ăn. Người trúng loại cổ sẽ chỉ có người hạ cổ trong lòng, si mê như quỷ ám. Nhưng chỉ cần hỏi một câu “trong thức ăn này có độc sao?” là mê tâm cô sẽ bị phá giải hoàn toàn.

Vân Ánh Lục nói câu đó là do trùng hợp hay do nàng am hiểu về cổ độc?

Trong lòng Lưu Huyền Nghệ không khỏi lo sợ. Gã lén quan sát nét mặt cô nhưng không nhận thấy bất kỳ điều gì khác thường bèn uống cạn chén trà, che giấu sự bối rối của mình. Vân Ánh Lục vội đứng dậy rót thêm trà cho gã.

“Ngài uống thêm một chén nữa nhé, trà này có tác dụng giải nhiệt, mùa hè dùng rất tốt. Tề vương gia, chắc bây giờ vương phủ bận bịu lắm nhỉ, hôm đi may hỷ phục, ta vô tình chạm mặt Kì So Thính tiểu thư, hình như cô ấy cũng biết ta thì phải. Ở thành Đông Dương này, ta cũng có chút tên tuổi đấy nhỉ?” Vân Ánh Lục điềm nhiên nói.

“À”, cổ thuật bị phá khiến Lưu Huyền Nghệ như ngồi trên đồng lửa, khi đến trần đây tự tin vậy mà giờ thì chẳng còn sót lại chút nào. Gã nhìn nàng dè chừng không còn thấy đáng yêu mà chỉ thấy đáng sợ. Phải dùng cách gì để trói buộc nàng ta đây?

“Vân thái y, nàng theo học y thuật đại phu nào vậy?” Gã thăm dò hỏi.

“Ta tự học thành tài”.

“Nàng tự học những gì?”

“Chính đạo, tà đạo đều đủ cả. Gần đây ta đang cuồng ngâm cứu xem làm như thế nào để giết người không lưu lại dấu vết”. Vân Ánh Lục nhếch môi trả lời.

Lưu Huyền Nghệ nhìn chăm chăm vào chén trà trước mặt, trong lòng dợn lên cảm giác sợ hãi khác thường. “Nàng đã bỏ độc vào trà sao?”

Vân Ánh Lục chớp mắt ra chiều ngây thơ, đáp. “Ta sao có thể làm như vậy với Tề vương được? Ngài tặng ta hậu lễ thì ta đương nhiên phải thành tâm pha trà tiếp đãi rồi, nhưng có điều, nhận được phúc phận này trước mắt xem ra chỉ có một mình Tề vương thôi”.

Lưu Huyền Nghệ đứng bật dậy, run rẩy chỉ tay vào mặt Vân Ánh Lục, quát lớn. “Vân thái y, nếu người dám làm gì bản vương, bản vương nhất định sẽ không bỏ qua cho người đâu”. Năm đó ở trong cung, hẳn cũng vì uống một chén trà mà phải nằm liệt giường hơn bốn năm.

Vân Ánh Lục tắt hẳn nụ cười trên miệng, gằn giọng đáp trả. “Tề vương, người nói phải có chứng cứ. Hôm nay, nếu người bỏ mạng ở Vân phủ thì ta sẽ là nghi can số một, nhưng nếu người chết ở bên ngoài thì liên can gì đến ta chứ”.

Mồ hôi lạnh vã ra như tắm, Lưu Huyền Nghệ càng nghe càng hoảng hốt không yên.

“Bản vương sẽ đi khám đại phu ngay lập tức, nếu có chút gì khác thường, bản vương nhất định sẽ lấy mạng toàn bộ gia tộc người”. Thẹn quá hóa giận, gã vung tay, đập cửa bỏ đi.

Vân Ánh Lục oan khuất thở dài, giọng nhàn nhạt, không chút xúc cảm. “Tề vương, người căng thẳng quá độ rồi. Ta sao dám ra tay với người chứ, làm vậy không phải là lấy trứng chọi đá sao? Nếu người

lo lắng thì hãy để ta bắt mạch cho, trong khắp kinh thành Đông Dương này, không có đại phu nào y thuật cao siêu như ta đâu, không phải từ trước đến nay người vẫn luôn tán dương tài năng của ta sao?”

Lưu Huyền Nghệ đang hùng hổ đi ra cửa, vừa nghe lời cô nói, rảo chân bước như chạy ra trốn khỏi Vân phủ. Bộ dáng mất mặt đó của gã khiến đám gia nhân Vân phủ không khỏi trở mặt đứng nhìn.

Vân Ánh Lục nhìn chòng chọc vào giỏ vải trên bàn rồi đột nhiên chạy ra ngoài cửa, ấn ngực nôn sạch những thứ vừa ăn.

Chuyến ghé thăm của Tề vương gia quả thực là có mưu đồ đen tối.

May mà cô đã sớm phòng bị, bằng không... Cô thật không nghĩ tiếp hậu quả sẽ như thế nào, bàn tay khế siết chặt đầy oán hận. Lưu Huyền Nghệ, ta nhất định sẽ làm người sống không bằng chết, cô âm thầm tự thề với lòng.

Chương 60: Chân tướng

Buổi chiều Vân Ánh Lục lại ghé tới Tần phủ. Sức khỏe của Tần Luận khá lên rất nhiều, hắn đã có thể gắng gượng xuống giường đi lại vài bước, ăn cơm như bình thường. Tuy nhiên mỗi lần uống thuốc mê, mặt hắn vẫn lộ vẻ đau đớn.

Vân Ánh Lục cởi áo Tần Luận ra, cẩn thận quan sát sinh vật kì dị trong bụng Tần Luận vẫn nằm nguyên không nhúc nhích, chỉ khẽ nhấp nhô theo nhịp thở.

“Thiên địch của rắn là nhím, em đã tìm ra cách giúp anh nhưng vẫn phải tra cứu thêm sách vở mới được. Tần công tử, anh cho em biết tên người thợ lặn trước đã làm mấy thứ dụng cụ em yêu cầu đi, em muốn đặt thêm vài món nữa”. Vân Ánh Lục khoác áo lại cho Tần Luận, trong đầu ý tưởng cứ thoát đến thoát đi, nhất thời không sao nắm bắt được, nhưng cô không hề rầu lòng, theo kinh nghiệm lâm sàng nhiều năm, cô biết rằng mình đã gần đạt đến mục tiêu.

“Ánh Lục, nàng có thể trị bệnh tận gốc cho ta sao?” Tần Luận vui mừng hỏi.

Vân Ánh Lục khẽ đáp. “Tần công tử, anh cố thả lỏng tư tưởng. Có một câu, em nhất định phải nói cho anh biết, để có thể trị bệnh tận gốc, anh cũng phải mạo hiểm đối mặt với hiểm nguy lớn, nói không chừng còn phải trả một cái giá rất đắt”.

Tần Luận buồn rầu mỉm cười. “Ít ra như thế cũng còn tốt hơn so với hiện giờ mà!”

“Đương nhiên”. Vân Ánh Lục cũng bị cuốn theo sự lạc quan của hắn, cô bật cười vui vẻ.

Khi Vân Ánh Lục từ Tần phủ ra về, đã là lúc mặt trời khuất núi. Ráng chiều rực rỡ như gấm thêu, ngọn gió tháng Bảy đã bắt đầu

mang theo chút mát mẻ của thời tiết mới chớm thu.

Đỗ Tử Bàn cũng vừa về đến nhà. Phòng hấn đã được trang hoàng thành phòng tân hôn nên hấn tạm thời nghỉ ngơi trong thư phòng. Vừa đẩy cửa thư phòng bước vào, hấn đã nhìn thấy Vân Ánh Lục đang ngồi trước thư án, hí hoáy viết gì đó. Trông thấy hấn, cô mỉm cười đứng lên: “Đỗ đại ca, chàng đã về rồi!”

Hấn lạnh lùng nhìn cô, thản nhiên buông lời. “Tối nay nàng không tới Tần phủ sao?”

“Ta mới từ Tần phủ về không lâu”. Vân Ánh Lục không nhận ra sự mỉa mai và ghen tuông trong giọng hấn nên trả lời rất thành thật.

Đỗ Tử Bàn chưa kịp ăn tối nhưng đã đầy một bụng tức khí.

“Ánh Lục, vẫn còn vài ngày nữa trước hôm thành thân, mọi chuyện vẫn còn kịp làm rõ. Ta hỏi nàng, nàng có thật sự muốn lấy ta không?” Hấn quyết định hỏi cô câu chí mạng.

Vân Ánh Lục không vội trả lời, mà quay sang hỏi ngược lại. “Đỗ đại ca, vì sao chàng lại hỏi ta như vậy?”

Trong ánh mắt bình tĩnh của Đỗ Tử Bàn mang theo cõi lòng nát tan. “Ta cảm thấy... cảm thấy người nàng thực sự thích là Tần công tử”.

“Đỗ đại ca, chàng nói sai rồi, Tần công tử chỉ là bệnh nhân của ta”. Vân Ánh Lục chậm rãi dời mắt đến giá sách, người ngoài nhìn vào dễ nghĩ cô rất có hứng thú với sách vở thơ từ.

Ngày thành thân sắp tới, cô vẫn luôn cố gắng để hai người hòa hợp nhau hơn, nhưng chuyện ngoài ý muốn lại luôn xảy ra, cô không giận hấn mà chỉ thấy bản thân bất lực vô cùng. Đối với tương lai, cô cũng không tránh khỏi sợ hãi và lo lắng.

Tối nay, cô rất muốn nói ra tất cả mọi việc. Đúng vậy, bây giờ vẫn còn kịp, cô phải cho Đỗ Tử Bàn biết con người thật của mình.

“Hắn không phải bệnh nhân bình thường”. Đỗ Tử Bân cười chua xót.

“Đồ đại ca”, Vân Ánh Lục ổn định lại tâm trạng rồi nhìn thẳng vào mắt hắn, “chàng không cần phải nghi ngờ như vậy, ta cam tâm tình nguyện muốn thành thân cùng chàng. Tuy nhiên, chàng có thật lòng muốn lấy con người hiện tại của ta không?”

Đỗ Tử Bân không khỏi biến sắc, hắn chợt nhận ra trong lời Vân Ánh Lục nói có thâm ý khác.

“Cái gì mà con người hiện tại chứ? Chẳng lẽ trước đây nàng là một người khác?”

Vân Ánh Lục buồn bã đứng dậy, bước lại gần một góc yên tĩnh trong thư phòng. Đỗ Tử Bân đứng cách cô không quá ba bước, lo lắng dõi mắt trông theo. Thư phòng quá nhỏ, đến mức hít thở còn thấy khó khăn, huống chi là phải lấy hết dũng khí để nói ra sự thật.

“Đồ đại ca, chàng không nhận ra từ sau khi tự sát, Vân Ánh Lục trở nên rất kỳ lạ sao? Ta vốn là người không biết làm thơ viết từ gì cả, cây cổ cầm trong khuê phòng cũng không phải cố ý làm hoen ỉm mà quả thật là ta không biết đánh đàn. Lần đầu tiên chạm mặt ở hoàng cung, không phải ta giả vờ không quen biết chàng mà là khi đó ta thực sự không biết chàng là ai. Không phải tự tăng bốc mình, nhưng ta đúng là một thầy thuốc có tài nghệ, trình độ phụ khoa của ta ở đây không ai có thể sánh bằng...”

“Không cần nói thêm gì nữa. Nói đi, cô rốt cuộc là ai? Cô đã giấu Ánh Lục ở đâu rồi?” Nghi hoặc trong lòng bao ngày qua cuối cùng cũng đã được sáng tỏ. Những lời người con gái ấy thốt lên thật sự đã khiến hắn nhận ra người đứng trước mặt mình hoàn toàn xa lạ.

Phản ứng của hắn không nằm ngoài dự kiến của Vân Ánh Lục, nhưng ít nhiều cô vẫn cảm thấy tổn thương. Cô ngẩng đầu lên nhìn trời, hôm nay là mùng ba tháng Bảy, trăng non còn chưa xuất hiện,

bầu trời lấp lánh ánh sao. Cô nhắm mắt lại, tưởng tượng về một nơi xa xôi vĩnh viễn không thể quay về.

“Tên em là Cơ Uyên Bạch, em học lịch sử không giỏi nên không rõ thời đại này cách thời đại em sống là bao lâu, nhưng đoán chừng là khoảng một ngàn năm. Vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên em đã bị lạc vào đường hầm thời gian, thay vong đổi xác với tiểu thư Vân Ánh Lục. Cô ấy vượt thời gian đến thế kỉ hai mốt, biến thành Cơ Uyên Bạch, còn em thì quay về triều Ngụy làm Vân Ánh Lục”.

Đỗ Tử Bân cả kinh, bất giác lui lại phía sau vài bước. Việc này hẳn không thể tiêu hóa nổi, nhưng rõ ràng người con gái kia cũng không nói dối. Đúng, ngôn ngữ của nàng, cử chỉ của nàng, y thuật của nàng, tất cả đều vô cùng quái dị. Bao ý nghĩ xoay tròn trong đầu, cuối cùng hẳn chỉ nhớ được một câu. “Vân Ánh Lục đã vượt thời gian đến thế kỉ hai mốt”.

Vân Ánh Lục nặng nề gật đầu, “Có một số chuyện rất kì lạ nhưng thực sự đã xảy ra”.

Đỗ Tử Bân đột nhiên nổi giận gầm lên, “Cô thực sự không phải Ánh Lục, vậy... vậy... lâu nay cô đều lừa gạt ta khiến ta tưởng cô chính là Ánh Lục. Vì sao cô làm như vậy?”

Mặt Vân Ánh Lục trắng bệch không còn chút sinh khí. “Xin lỗi anh, Đỗ đại ca, em cũng không còn cách nào khác. Em đã nhiều lần định nói ra nhưng ... lại không có dũng khí”.

“Nếu đã không muốn thì vĩnh viễn đừng nói ra. Vì sao bây giờ lại nói? Cô là đồ lừa đảo, mau trả Ánh Lục lại cho ta!” Người con gái hẳn đem lòng yêu thương suốt mười năm qua đã cách xa hẳn hơn một ngàn năm. Hẳn thật sự không thể tiếp nhận nỗi sự thực đau đớn như vậy.

Vân Ánh Lục khẽ gọi “Đỗ đại ca...”

“Không được gọi ta là Đố đại ca, ta không phải Đố đại ca của cô”. Hấn lớn tiếng quát.

Vân Ánh Lục quay mặt thì thầm trong bóng tối. “Nếu có thể hoán đổi linh hồn với Vân tiểu thư một lần nữa thì tốt biết bao. Nhưng thực sự em không còn cách nào khác”.

“Còn ba hôm nữa là đến ngày thành thân, hai nhà bận rộn chuẩn bị hôn sự suốt thời gian qua, vậy mà cô nói một câu không còn cách nào khác là xong sao?” Đố Tử Bân thật sự muốn phát điên.

“Anh hãy tha thứ cho sự khiếp nhược của em. Bây giờ chúng ta vẫn còn kịp hủy bỏ hôn lễ”. Cô rũ người bất lực, dường như đôi vai mỏng manh không thể gánh nổi bóng đêm dày đặc.

“Cô nói dễ nghe nhỉ? Ta đường đường là thượng thư bộ Hình mà lại làm những chuyện để người khác nhạo báng thế sao? Tâm kế của cô thật sự thâm hiểm, bây giờ mới nói ra sự thật, phải chăng vì nghĩ ván đã đóng thuyền?” Đố Tử Bân nghiêng rằng nghiêng lợi tung hê mọi chuyện.

“Gỗ vẫn còn trong rừng, không gì là không kịp. Đố đại ca, anh đừng vì sĩ diện mà hủy bỏ hạnh phúc cả đời mình. Người anh yêu là Vân Ánh Lục chứ không phải là Cơ Uyển Bạch. Miễn cưỡng kết hôn với người mình không yêu sẽ khiến cả hai đau khổ suốt đời. Về phía cha mẹ em, xin anh đừng nói gì về chuyện này, em sợ hai người họ sẽ đau lòng chết mất. Chuyện đó cứ để em...”

“Cô không cần quyết định thay ta” Đố Tử Bân vung tay áo, giận giữ ngắt lời. “Chuyện này ta phải suy xét cẩn thận đã. Nhưng mà, Cơ Uyển Bạch, ta thật sự, ta thật sự rất ghét cô”.

“Em sẽ chờ câu trả lời của anh”. Vân Ánh Lục yếu ớt nói thêm câu nữa rồi xoay gót quay về Vân phủ.

Từ nay về sau, cô không cần phải ép mình yêu thương ai cả.

Đỗ Tử Bân ngồi lặng thinh trong mao đình suốt năm canh. Vân Ánh Lục nằm trong phòng, cả đêm cũng trở mình như lật sách.

Bụi thường xuân xanh tốt lan khắp đầu tường ngăn cách giữa hai nhà ướt đẫm sương đêm.

Trời vừa sáng, Đỗ Tử Bân đã đến gặp Vân Ánh Lục, sắc mặt tiêu tụy, ánh mắt mông lung vô thường.

Vân Ánh Lục mở cửa sổ để đón ánh nắng và không khí trong lành buổi sớm ulla vào phòng, cô hít sâu một hơi, chuẩn bị tâm thế đón nhận phán quyết.

Vẻ mặt bình thản của cô không hiểu sao lại khiến Đỗ Tử Bân vô cùng cảm tức.

“Anh đã quyết định rồi sao?” Nếu Đỗ Tử Bân thực sự thấu hiểu tấm lòng của cô, cô sẽ nguyện ý vì hắn mà thay đổi con người.

“Ta... cưới... cô”. Đỗ Tử Bân nắm chặt tay, gằn giọng nói từng chữ.

“Là vì thế diện sao?” Trái tim cô bắt đầu quặn thắt.

“Không phải, là vì trách nhiệm. Hôm ở Linh Vân các, ta... phải chịu trách nhiệm với cô”.

Trái tim rơi thẳng xuống vực thẳm.

Vân Ánh Lục hất sợi tóc xòa trước trán rồi thản nhiên đáp lời. “Đồ đại ca, chuyện đó tôi không ngại, anh cũng không nên lưu tâm làm gì”.

“Cô không ngại?” Đỗ Tử Bân buột miệng hỏi, “Cô xem chuyện đó là trò đùa, hay vì ta không phải người đàn ông đầu tiên của cô nên cô mới không ngại?”

Đôi mắt trong trẻo của Vân Ánh Lục bỗng dừng ánh lên tia nhìn lạnh lẽo. “Đồ đại ca, dù giữa chúng ta không có tình yêu, nhưng xin anh cũng đừng lăng nhục tôi như vậy. Tôi không ngại chuyện đó bởi

tôi không muốn vì một lần thân mật thể xác mà trói chặt tương lai của cả anh và tôi. Anh cứ việc ôm ấp yêu thương với Ánh Lục của anh, còn tôi thì sẽ chuyên tâm làm việc của tôi. Cả hai chúng ta không cần vì người kia mà ủy khuất chính mình. Đêm hôm đó cứ coi như một hồi ức đẹp, chôn chặt trong đáy lòng đi! Đỗ đại ca, tôi rất vui vì đã yêu anh. Quen anh, tôi mới hiểu yêu một người là như thế nào. Biết đâu một ngày nào đó, tôi sẽ lại được quay về nhà, và Ánh Lục của anh sẽ lại quay về bên anh”.

Khuôn mặt thanh tú của cô rạng rỡ dưới ánh nắng mai lấp lánh, khoe miệng hiện lên nụ cười dịu dàng khiến hẳn cũng người ngây ngốc.

“Đỗ đại ca, lần này anh nói lời từ hôn nhé, có được không?” Đây là tất cả những gì cô còn có thể làm để giữ gìn sự tôn nghiêm của bản thân.

Tin Đỗ Tử Bân và Vân Ánh Lục từ hôn khiến hai phủ Vân, Đỗ như muốn nổ tung. Hai người bình tĩnh hẹn trưởng bối hai nhà ra sảnh đường bàn chuyện, vậy mà cha mẹ hai bên còn tưởng đây là lần trao đổi cuối cùng về hôn sự.

Khi Đỗ Tử Bân lắp bắp thốt ra hai từ “từ hôn”, Đỗ viên ngoại lập tức đứng vọt dậy, vung quyền đánh con trai. Vân phu nhân bất tỉnh ngay tại chỗ. Còn Vân viên ngoại thì mắt muốn rơi khỏi vành. Vân Ánh Lục vừa phải lo cho mẫu thân, vừa phải khuyên giải Vân viên ngoại và giữ chặt lấy Đỗ viên ngoại. Cô khẳng định nói chuyện này không liên quan gì đến Đỗ đại ca, là do hai người họ cảm thấy tính cách không hợp nên mới quyết định chia tay.

Đỗ viên ngoại nổi trận lôi đình, Vân viên ngoại gào thét rung trời. Sảnh đường hoàn toàn hỗn loạn. Đỗ viên ngoại run rẩy chỉ tay vào mặt Đỗ Tử Bân, kiệt sức hỏi một câu: “Mày giờ không còn trẻ dại, thân lại là thượng thư bộ Hình nên cha không quyết thay cho mày được. Mày nói rõ lại lần nữa xem, mày thật sự muốn từ hôn sao?”

Đỗ Tử Bàn liếc nhìn Vân Ánh Lục rồi yên lặng nhắm mắt, cúi đầu. Đỗ viên ngoại thất vọng lắc đầu, khom người tạ tội với Vân viên ngoại:

“Vân viên ngoại, xin thứ lỗi cho khuyển tử của tôi. Cục diện thế thảm này, tôi không có cách nào thu dọn được, ông hãy giúp tôi giải thích với bằng hữu, đồng liêu một tiếng!” Nói xong, Đỗ viên ngoại xấu hổ che mặt đi ra.

Dòng dõi thư hương mà lại nảy nòi ra chuyện tày trời như vậy, đời này ông sao có thể ngẩng đầu lên được. Khó khăn lắm mới cứu vãn được quan hệ của hai nhà, vậy mà giờ tan nát hết thấy, sau này phỏng chừng cả đời hai bên sẽ không bao giờ còn qua lại với nhau.

Đỗ Tử Bàn cúi chào vợ chồng Vân viên ngoại rồi lạnh lùng xoay gót ra về.

“Thế này cũng tốt, bây giờ chúng ta không còn nợ nần gì bọn họ cả”. Vân viên ngoại lẩm bẩm không ngớt, quay lại nhìn con gái, nước mắt lại đầm đìa khuôn mặt già nua.

Vân phu nhân sớm đã khóc không thành tiếng, bà ôm chặt lấy con gái, đau đớn nói: “Làm sao bây giờ, Ánh Lục, con đã ba lần hủy hôn rồi, sau này còn ai dám cưới con?”

Vân Ánh Lục cười khẽ, an ủi song thân. “Con sẽ không lấy chồng, cả đời này con sẽ ở cùng cha mẹ”.

Vân phu nhân và Vân viên ngoại nhìn nhau òa khóc, giờ phút này Vân Ánh Lục còn có thể cứng cỏi cười như không, hai ông bà có gì lại phải đau thương ứ đọng như vậy.

Chỉ là họ không thể tưởng tượng nổi, một người nghiêm túc cẩn trọng như Đỗ Tử Bàn lại có thể làm ra những chuyện kinh thế hãi tục thế này.

Tin tức đáng xấu hổ này muốn giấu cũng không thể giấu nổi, chỉ trong một đêm, hai cái tên Đỗ Tử Bàn và Vân Ánh Lục đã trở thành

đề tài chuyện phiếm được nhà nhà thảo luận mỗi khi trà dư hậ tửu.

Tin tức này đương nhiên cũng nhanh chóng truyền vào hoàng cung, Lưu Huyền Thần nghe tin khẽ thở phào một tiếng. Còn Tề vương khi biết tin lại nhăn nhúm khó hiểu, không biết nên vui hay buồn. Nói thật, giờ cứ nghe đến cái tên Vân Ánh Lục, gã lại không khỏi rùng mình hoảng sợ.

Vân phu nhân vừa khóc vừa gấp hỷ phục của Vân Ánh Lục cất vào rương quần áo. Vân viên ngoại thì cầm mấy món trang sức định dành tặng con gái, thở ngán than dài.

Vân phu nhân không quên dặn dò Trúc Thanh phải giám sát tiểu thư chặt chẽ vì sợ Vân Ánh Lục lại làm chuyện điên rồ như lúc trước nhưng Trúc Thanh thì không lấy đó làm lo lắng, hiện tại tính tình tiểu thư rất an nhiên lãnh đạm, không màng đến những chuyện được mất.

Để né tránh cảnh u ám trong nhà, Vân Ánh Lục quyết định tiến cung.

“Không phải muốn chịu trách nhiệm vì đã nhìn thấy ta để ngực trần mà nàng mới từ hôn đấy chứ?” Tần Luận trêu chọc hỏi. Hôm nay là ngày phùng ngũ, trên đường tiến cung, Vân Ánh Lục vòng qua Tần phủ bắt mạch cho hắn.

“Nếu chỉ vì thế mà phải chịu trách nhiệm cả đời thì em đã phải lấy rất nhiều người rồi”. Vân Ánh Lục bĩu môi đáp trả. “Từ khi còn làm thực tập sinh, đừng nói tới ngực, kể cả đàn ông lỏa thể em cũng nhìn thấy không ít”.

Tần Luận kinh ngạc há hốc mồm. “Nàng còn dám nói thế. Ánh Lục, đôi khi ta cảm thấy nàng rất đổi thần bí”.

Vân Ánh Lục buông tay hắn xuống lảng tránh vấn đề. “Mạch tượng đã tốt hơn nhiều. Em chỉ sợ xà cổ kháng lại thuốc mê thì sẽ rắc

rồi to, em phải tranh thủ thời gian lúc này mới được. Tần công tử, nhất định không được ăn thịt đầu dê”.

Cô đứng dậy cáo từ.

“Ánh Lục, đừng suy nghĩ nhiều, nàng nhất định sẽ gặp được một người đàn ông tốt. Nếu quả thật không ai dám lấy nàng thì ta sẽ cưới nàng”. Tần Luận ra vẻ khôi hài nhưng thâm ý hoàn toàn nghiêm túc.

Vân Ánh Lục nhún vai tặc lưỡi. “Anh cứ từ từ mà cười thầm đi!”

Thời tiết dạo gần đây thật thất thường, mặt trời vừa mới xuất hiện mà nay lại bị tầng mây dày bao phủ, chẳng mấy chốc mưa đã giăng kín bốn bề. Xe ngựa dừng ngoài cửa hoàng cung, Vân Ánh Lục còn đang ngán ngẩm nhìn trời thì chợt nghe thấy tiếng gọi.

“Vân thái y!” Từ cửa cung, Tiểu Đức Tử tươi cười cầm ô chạy ra đón. Vân Ánh Lục mừng rỡ xách hòm thuốc xuống xe.

“Sao lại vừa khéo thế nhỉ, cậu đang định xuất cung sao?” Hai người sóng vai bước vào hậu cung.

Tiểu Đức Tử bật cười. “Không phải vừa khéo đâu, nô tài đã ở đây đợi Vân thái y mấy ngày nay rồi”.

Vân Ánh Lục sững người dừng bước. “Sao cậu biết tôi sẽ quay lại?”

“Phủ nội vụ thông báo với thái y viện rồi mà, họ nói Vân thái y kết thúc kỳ nghỉ sẽ nhanh chóng hồi cung, nô tài còn được đặc cách hầu hạ ngài đấy. Ôi, mới có vài ngày không gặp, nô tài thực sự rất nhớ Vân thái y, Mãn Ngọc tỷ tỷ cũng nhắc tới ngài suốt. À, Vân thái y, về sau Mãn Ngọc cũng được phân tới đây hầu hạ ngài đấy”.

Vân Ánh Lục buồn bực chớp mắt, cô biết cung nữ trong cung cũng được phân cấp bậc cao thấp. Mãn Ngọc từng hầu cận Ngụ hoàng hậu nên thuộc hàng cung nữ nhất đẳng. Cô lấy tư cách gì để được cung nữ nhất đẳng hầu hạ đây?

“Tôi cũng có phòng riêng trong cung sao?” Cô thuận miệng hỏi.

Tiểu Đức Tử vui vẻ đáp. “Vân thái y sao ngài lại biết chuyện đó? Ngài vừa được xếp chỗ ngay trong tẩm điện của hoàng thượng, nô tài và Mãn Ngọc tỷ tỷ cũng mới vừa chuyển đến đó”.

“Tôi lấy danh nghĩa gì mà ở tẩm điện của hoàng thượng?” Ngàn vạn lần đừng nói cô sắp được sắc phong làm phi tần đấy nhé, cuộc sống riêng của cô còn chưa đủ phức tạp hay sao?”

“Là thái y thân cận hoàng thượng”.

Ôi trời! Hết thị vệ thân cận, nha hoàn thân cận, giờ lại còn có thái y thân cận, chuyện này mà Lưu hoàng thượng cũng nghĩ ra được!

Vừa nhắc thấy bóng cô ngoài cổng thái y viện, tất cả thái y lớn bé đều chạy ra niềm nở chào đón, ngay cả tổng quản phủ Nội vụ cũng bớt chút thời gian ghé đến thăm cô, nhưng vui vẻ nhất vẫn là đám cung nữ, phi tần trong hậu cung.

Thái y viện ngày hôm đó râm ran tiếng cười nói, còn ồn ào hơn cả tiếng mưa sầm sập bên ngoài. Mãi cho đến khi trời sập tối, Lưu Huyền Thần vẫn chưa xuất hiện. Hôn nay là phùng ngũ, Vân Ánh Lục vừa mới quay lại làm việc đã phải trực đêm.

Cô đương nhiên không nghĩ chuyển đến tẩm điện của Lưu Huyền Thần là chuyện thật, bây giờ cô chỉ mong được làm một Vân thái y an phận thủ thường, không phải căng sức đối phó cũng chẳng muốn cầu cạnh ai.

Thái y viện yên tĩnh lạ thường, cô theo thói quen bắc nồi nấu cháo. Đúng lúc hương cháo bắt đầu tỏa mùi ngào ngạt, ngoài sân vang lên tiếng bước chân quen thuộc, cô không ngẩng đầu lên, vẫn mãi miết khuấy cháo. Lưu Huyền Thần đứng tựa cửa, lặng lẽ nhìn bóng dáng cô như thể vừa gặp lại sau mấy đời mấy kiếp xa cách nhau. Hắn bỗng lại gần kéo mạnh tay cô, “Cùng trầm đi tới một nơi”.

Vân Ánh Lục hoang mang dụi tắt lò than, “Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Đến gặp Ngưng Hương”.

Sau cơn mưa ban chiều, bầu trời tối đen khác thường, con đường đá xanh dẫn đến hậu cung trơn như bôi mỡ. Lưu Huyền Thần không để La công công đi theo, một hai dắt tay cô bước đi xăm xăm trong bóng tối mờ mịt không đèn không đuốc. Vân Ánh Lục mới ở trong cung vài ba tháng nên không thể nhớ hết các đường. Rẽ mấy lượt, ngoặt mấy vòng, trong chốc lát cô đã không rõ mình đang đi đâu. Lưu Huyền Thần ý biết khinh công nên đi lại rất nhẹ nhàng, còn cô thì mồ hôi đầy người, chân tay rún cả ra vì mệt.

“Lưu hoàng thượng, tôi có thể không đến gặp Ngưng Hương được không?” Vân Ánh Lục vịn tay vào một thân cây há miệng thở dốc, cảm giác như y phục đang dính chặt vào người.

Lưu Huyền Thần quay lại nhìn cô, khẽ bĩu môi chế giễu. “Đến lãnh cung rồi, nàng nhìn mà xem. Nếu không đến đây, mọi thắc mắc nghi ngờ trong lòng nàng sẽ không thể được hóa giải”.

Lãnh cung? Vân Ánh Lục đưa mắt nhìn quanh, trong bóng đêm dày đặc hiện lên một tòa cung điện lạnh lẽo, cô quạnh.

Vân Ánh Lục chớp mắt liên tục để nhìn rõ hơn. Chẳng trách mà cô không nhìn thấy gì, tòa cung điện từ mù này ẩn mình sau một hàng cây rậm rạp, hơn nữa tường bao lại cao hơn hẳn so với các tấm cung khác.

“Lưu hoàng thượng, gõ cửa hay trèo tường vào đây?” Cô thấp giọng hỏi nhỏ.

Dù đã bốn bề là bóng tối nhưng Lưu Huyền Thần vẫn không khỏi bực bội trừng mắt nhìn cô. “Nàng nghĩ mình đủ năng lực làm đạo chích sao?” Nói rồi hắn ôm lưng cô, nhẹ nhàng bật người nhảy vào trong.

Hắn đáp xuống một khối đá sạch sẽ, còn Vân Ánh Lục lại vừa khéo đặt chân vào chỗ rêu xanh ẩm ướt. “Bịch!”, Lưu Huyền Thần vừa quay lại đã thấy Vân Ánh Lục ngã chổng vó lên trời, hắn suýt phì cười nhưng lại sợ cô nổi giận nên đành nín nhịn kéo cô đứng dậy.

Cũng không đau lắm nhưng cả người lấm lem rêu xanh và bùn đất trông rất thảm hại. Vân Ánh Lục vừa đau vừa ngượng, xòe tay rên rỉ. “Bộ dạng tôi thế này thì còn dám gặp ai đây?”

“Có gì không dám chứ?”. Hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, kéo đi.

“Ai ở bên ngoài đó?” Cú ngã của Vân Ánh Lục đã làm kinh động đến người ở bên trong, cửa cung bật mở, một tiểu thái giám xách đèn lồng chạy ra, vừa thấy Lưu Huyền Thần, hắn vội quỳ mọp xuống đất thi lễ.

“Miễn lễ”. Lưu Huyền Thần khoát tay rồi tiếp tục dắt Vân Ánh Lục đi vào cửa lớn, “Hôm nay nương nương thế nào?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, nương nương vẫn như mọi khi”.

Vân Ánh Lục tò mò quan sát tòa cung điện thoạt nhìn có chút hoang phế này, từ cửa vào cho tới các gian phòng bên trong đều là cỏ dại mọc đầy, chứng tỏ nơi đây có rất ít người qua lại. Tấm cung cũng không lớn, ngoài một tòa lầu chỉ có mấy gian sương phòng nhỏ. Trên nóc điện, tiếng quạ rúc lên từng hồi vô cùng thê lương. Thật không thể ngờ, trong hoàng cung tráng lệ lại có một nơi âm u, lạnh lẽo như thế này.

“Hoàng thượng, nô tài vào trong thông báo”. Tiểu thái giám lâu ngày không gặp hoàng thượng nên cũng quên mất những lễ nghĩa cơ bản. Hôm nay, hoàng thượng lạng lẽ giá lâm, hắn thật không biết có nên hét lớn để người bên trong đi ra nghênh đón không.

Lưu Huyền Thần châm chọc hỏi, “Nương nương có hiểu người nói gì không mà thông báo?”

Tiểu thái giám nom nóp lo sợ đứng lùi sang một bên, miệng ngậm tăm không dám lên tiếng. Lưu Huyền Thần bật cười lạnh lẽo rồi thông dong đi về phía gian phòng nhỏ. Hắn chậm rãi đẩy cửa bước vào, một luồng bụi bặm xông vào mũi hai người bọn họ.

“Hắt xì!” Vân Ánh Lục hắt hơi một tiếng rõ to rồi len lén lè lưỡi nhìn Lưu Huyền Thần.

Nhìn khung cảnh ảm đạm ở đây, Vân Ánh Lục chợt nhớ trong cuốn tiểu thuyết Những kỳ vọng lớn lao, Charles Dickens đã miêu tả một cô tiểu thư bị chồng chưa cưới bỏ rơi, đau khổ đến mức hóa điên tự nhốt mình trong phòng tân hôn, mình mặc áo cưới, chờ đợi thời khắc hạnh phúc của người con gái. Trong căn phòng bụi bặm kết đầy mạng nhện, mái tóc huyền của cô tiểu thư đã dần chuyển màu bạc trắng, nhưng nàng vẫn một lòng si mê chờ đợi vị hôn phu không bao giờ xuất hiện.

Đêm nay, tình tiết trong cuốn tiểu thuyết của Charles Dickens đột nhiên tái hiện trước mắt cô dưới hình ảnh phiên bản cung đình Trung Quốc. Đồ đạc trong phòng tuy đóng bụi dày cộp nhưng vẫn có thể nhận ra vẻ xa hoa một thời của chúng. Cô gái ngồi trên ghế trông rất khả ái nhưng lại cũng mang đôi mắt vô hồn đáng sợ, bộ cung trang trên người đã sòn bạc nhưng không có lấy một vết nhăn nào, làn da thiếu nắng trắng bợt bất thường, tóc mai hai bên cũng đã hơi điểm bạc.

“Đây chính là Ngưng Hương”. Lưu Huyền Thần từ khi bước vào sắc mặt vô cùng u ám, mãi đến lúc này mới chịu mở miệng nói.

Trái tim Vân Ánh Lục như chùng xuống. Ngoại trừ đôi mắt to, cô và Ngưng Hương không còn bất kỳ điểm gì giống nhau. Hai cung nữ theo hầu Ngưng Hương vội khom mình thi lễ. Lưu Huyền Thần xua tay ra hiệu cho hai người họ cứ đi làm việc của mình. Ánh mắt vô hồn của Ngưng Hương chậm rãi dừng lại ở Lưu Huyền Thần.

“Cuồng đồ phương nào mà thấy bản cung không chịu quỳ xuống?” Giọng nói của công chúa Ngưng Hương cũng ngọt ngào như chính dung nhan của nàng.

“Hoàng hậu nương nương, người đó... người đó vừa mới tới nên không hiểu quy củ, lát nữa nô tỳ sẽ dạy bảo cẩn thận”. Một cung nữ cuống quýt chạy tới thưa bẩm.

“À!” Ngưng Hương khép hờ mắt, tao nhã vịn tay ghế rồi khẽ hỏi. “Hoàng thượng đã hỏi cung chưa?”

“Đang trên đường hỏi cung rồi ạ!”

“Lát nữa hoàng thượng hỏi cung, các người phải lui ngay xuống, bản cung có việc muốn nói với hoàng thượng. Hôm nay, bản cung sẽ cầu xin hoàng thượng cắt đất nhường thành cho Bắc triều, bằng không Bắc triều sẽ dồn lực tấn công, nước Ngụy nhỏ bé sao có thể chống đỡ được? Đây cũng là vì bản cung lo nghĩ cho hoàng thượng”. Ngưng Hương đột nhiên xoay người, chấp tay vái lạy không khí. “Hoàng thượng, lời thần thiếp nói tuy rằng khó nghe, nhưng đều là lời tâm huyết...”

Hai cung nữ theo hầu cúi đầu, không dám nhìn long nhan.

Vân Ánh Lục thoát đầu có chút kinh ngạc, tiếp đó lại buồn cười, sau rốt lại thấy thương hại Ngưng Hương. Đại mỹ nhân trong truyền thuyết không phải bị điên mà là tự giam mình trong cõi ảo mộng hư vô.

Ảo mộng đó là mơ ước cả đời cho nên nàng ấy nguyện đắm chìm trong đó, mãi mãi không muốn tỉnh lại.

Lưu Huyền Thần mặt không chút đổi sắc quan sát Ngưng Hương.

“Lưu hoàng thượng, chúng ra đi thôi! Không nên quấy rầy cô ấy”. Vân Ánh Lục nhỏ giọng cầu xin.

Lưu Huyền Thần cup mắt đau đớn rồi quay đầu đi nhanh ra hướng cửa điện. Vân Ánh Lục lúp xúp chạy theo sau.

Tiểu thái giám đưa cho Vân Ánh Lục một cái đèn lồng để soi nhưng cô không nhận vì hai tay còn phải giữ vạt y bào để chạy cho kịp. Từ trong bóng tối, cô gắng sức chạy theo bóng dáng của Lưu Huyền Thần ở phía trước. Nhưng hần sai bước quá nhanh, chỉ chốc lát cô đã lạc mất dấu vết. May mà từ đây cô biết đường quay về thái y viện. Vừa bước vào cổng thái y viện, Vân Ánh Lục đã thấy Lưu Huyền Thần chấp hai tay sau lưng, đứng sững trong sân, u buồn ngắm nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh.

Vân Ánh Lục bấu môi đi vào, lúc này cô chỉ muốn thay nhanh bộ y bào dính bẩn trên người mà thôi. Lưu Huyền Thần đột nhiên ôm cô vào lòng. Cô giãy giụa theo bản năng nhưng không sao cưỡng lại được sức lực của một người đàn ông tráng kiện như Lưu hoàng thượng.

“Mỗi lần nhìn thấy Ngưng Hương, trẫm lại muốn bóp chết cô ấy, hận không thể tắm máu Bắc triều, san bằng nơi đó”.

Lời hần nói ẩn chứa nỗi hận không thể dung thứ nhưng cũng thoáng hiện tình cảm sâu sắc trong lòng. Từ khi hiểu thế nào là tình yêu, Vân Ánh Lục đã trở nên mặn cảm với những chuyện như vậy.

“Có điều anh không nỡ làm thương tổn Ngưng Hương, có đúng không?” Cô nhẹ nhàng đẩy hần ra, vào được phòng rót hai chén nước trà rồi quay ra ngồi lại bên hần.

“Đúng là trẫm không nỡ. Trong lòng trẫm, Ngưng Hương không giống như những phi tần khác, cô ấy là người con gái đầu tiên của trẫm, cũng là người khiến trái tim trẫm rung động, dù không tới mức khắc cốt ghi tâm nhưng cũng là một phần tình cảm trong sáng, sâu sắc”. Hần nhìn thẳng vào mắt Vân Ánh Lục, không muốn bỏ qua bất cứ nét mặt nào của cô.

Vân Ánh Lục lặng lẽ ngắm nhìn chén trà trong tay rồi buông lời nhận xét. “Cô ấy là mối tình đầu của Lưu hoàng thượng, tình cảm đó thật đẹp, Ngưng Hương nương nương cũng vô cùng diễm lệ”.

Lưu Huyền Thần cười lạnh. “Đẹp sao? Càng xinh đẹp nội tâm càng hiểm ác”.

Cô ngơ ngác quay đầu lại nhìn hắn.

Lưu Huyền Thần hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp. “Ngưng Hương đến nước Ngụy lúc mới chỉ mười hai tuổi, gương mặt xinh xắn, tính tình hoạt bát của cô ấy khiến tất cả mọi người trong cung đều vô cùng yêu mến. Khi đó, Bắc triều đang hết sức e ngại tiềm lực nước Ngụy nên hàng năm đều tiến cống phẩm vật mong giữ yên bờ cõi. Ngưng Hương đến nước Ngụy cũng vì nguyên nhân đó, đương nhiên, cô ấy còn có một sứ mệnh khác, đó là liên hôn hòa thân. Khi ấy Tề vương đã lập vương phi, trẫm và Mạn Lăng cũng đã định hôn ước nhưng chưa thành thân. Ngưng Hương từ nhỏ đã rất thân thiết với trẫm, thường cùng trẫm học bài, xem trẫm luyện võ. Trẫm cũng từng dẫn cô ấy tới Ngụ phủ chơi, Mạn Lăng rất thích cô ấy”.

“Trẫm và Tề vương trong lòng đều rõ, trong hai huynh đệ tất sẽ có một người cưới Ngưng Hương. Trẫm yêu Ngưng Hương nhưng thân là con cháu hoàng thất, hôn sự trước nay vốn rất khó tự định đoạt, vì thế trẫm cũng không biểu hiện gì nhiều. Nhưng Tề vương thì khác, hắn si mê Ngưng Hương ra mặt, ngày ngày lẻo đẻo theo tán tỉnh cô ấy. Tiên hoàng vốn cũng định gả Ngưng Hương cho Tề vương nhưng không ngờ Ngưng Hương lại tìm đến tiên hoàng cầu xin được lấy trẫm. Lúc đó trẫm thực sự vui mừng, trẫm còn tự thề với lòng sẽ dùng toàn bộ tâm sức để bảo vệ cô ấy. Có điều trẫm đã bị lừa một vố thật đau, sở dĩ Ngưng Hương muốn gả cho trẫm là vì Tề vương đã lập chính phi, còn vị trí chính phi của trẫm thì vẫn để trống, cô ấy tuy tuổi còn nhỏ nhưng tâm kế vô cùng sâu xa. Trẫm không biết điều đó, hơn nữa do đã có hôn ước với Mạn Lăng từ trước nên chỉ dùng danh nghĩa lập trắc phi để cưới Ngưng Hương. Sau khi thành thân, Ngưng Hương dùng trăm phương nghìn kế đòi trẫm phải lập cô ấy lên làm chính phi. Cô ấy còn nói nhất định sẽ phò tá trẫm lên ngôi cửu ngũ sau khi tiên hoàng băng hà”.

Lưu Huyền Thần nói đến đây thì ngừng lại nhấp một ngụm trà cho tỉnh tâm rồi nói tiếp.

“Lúc ấy trẫm đã nói với Ngung Hương rằng vị trí chính phi không có nghĩa lý gì cả, thứ trẫm có thể cho cô ấy chính là tình cảm chân thành của mình. Ngung Hương nghe xong như biến thành con người khác, cô ấy vừa khóc vừa chửi mắng trẫm, thậm chí còn chạy đến chỗ Tề vương tâm sự kể lể. Trẫm và Tề vương vốn luôn ở thế đối địch nhau, lại thêm chuyện cô ấy cư xử ấu trĩ như vậy nên tình cảm cũng dần trở nên nguội lạnh. Một hôm, trẫm đột ngột ghé đến tẩm cung của Ngung Hương thì thấy cô ấy đang nhìn chăm chăm vào một chậu nước, miệng lầm bầm đọc câu gì đó. Trẫm cười hỏi có phải đang niệm thần chú không thì cô ấy đột nhiên ngã lăn ra sau, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự. Trẫm vội cho thái ý tới khám nhưng cũng không chẩn đoán ra bệnh gì. Hai ngày sau cô ấy tỉnh dậy nhưng lại ngây ngây dờ dờ giống như bây giờ. Cái thai hai tháng trong bụng cũng không giữ lại được. Từ những lời cô ấy lầm nhảm trong vô thức, trẫm mới bàng hoàng nhận ra Ngung Hương chính là nội ứng của Bắc triều gài vào hoàng cung. Cô ấy một hai đòi làm hoàng hậu nước Ngụy là vì muốn can dự vào chuyện triều chính, hậu thuẫn cho Bắc triều tiến công tiêu diệt nước Ngụy. Sự thật đáng sợ ấy đã giết chết một chút tình cảm còn sót lại của trẫm, tâm tàn ý lạnh, một lời khó có thể nói hết sự cay đắng trong lòng trẫm lúc đó. Tuy nhiên trẫm cũng sợ Ngung Hương sẽ bị nội gián giết người diệt khẩu nên đã lén đưa cô ấy đến đây. Nhưng điều đó chưa phải là chuyện đau đớn nhất, trẫm luôn băn khoăn không hiểu vì sao Ngung Hương lại đột nhiên phát điên như vậy. Sau đó một nội gián Bắc triều bị bắt đã khai rằng Ngung Hương muốn hạ cổ trẫm, biến trẫm thành một cái xác không hồn, nhất nhất nghe lời cô ấy. Nhưng đúng lúc cô ấy đang hạ cổ, câu nói vô tình của trẫm đã khiến cô phản lại cô ấy...”

“Ngưng Hương cũng biết hạ cô?” Vân Ánh Lục vừa nghe đến đó đã ngẩng phắt đầu lên, kinh ngạc hỏi.

Lưu Huyền Thần mày chau mặt ủ giải thích. “Phía nam Bắc triều chủ yếu là núi rừng rậm rạp, khí hậu ẩm ướt, rất thuận lợi cho các loại độc trùng sinh sôi nảy nở. Người Bắc triều am hiểu cổ nhưng ít khi dám hạ cổ hại người trừ khi bất đắc dĩ bởi việc hạ cổ sẽ khiến tuổi thọ của họ rút ngắn, nguy hiểm rập rình. Giống như trường hợp của Ngưng Hương vậy”.

“Hình như Tề vương cũng rất am hiểu cổ thuật”. Vân Ánh Lục thì thào tiết lộ.

Lưu Huyền Thần khinh miệt nhếch môi. “Trước kia gã từng nghe Ngưng Hương nhắc đến loại vu thuật tà đạo này nên đã thu nạp một đám người Bắc triều chuyên hạ cổ. Hạ cổ chính là pháp bảo giúp gã sớm đạt được dã tâm”.

“Anh không sợ sao?”

“Có gì mà phải sợ, trăm luôn có cách đối phó với bọn chúng”.

“Cách gì vậy?” Vân Ánh Lục nín thở hỏi tiếp.

“Lấy chính thắng tà!”

Bờ vai nhỏ nhún đột nhiên rũ xuống. Vân Ánh Lục hít một hơi thật sâu, lăm lăm nguyên rửa. “Đúng là đồ tự cao tự đại!”

“Bây giờ nàng còn thấy Ngưng Hương giống mình nữa không?” Lưu Huyền Thần dịu dàng khẽ hỏi.

Vân Ánh Lục lắc đầu. “Một điểm tương đồng cũng không có, nhưng tôi biết Ngưng Hương luôn có vị trí đặc biệt trong lòng anh”.

“Nàng ghen sao?” Tâm tình Lưu Huyền Thần đột ngột chuyển từ mây đen âm u sang gió nhẹ hiu hiu.

Hắn ghé sát mặt lại gần Vân Ánh Lục, hơi thở càng lúc càng nặng nề. Cô không đỏ mặt tía tai như mọi khi mà vẫn bình tĩnh nói. “Lưu

hoàng thượng, xin đừng nói với tôi những lời này”.

Chương 61: Ở chung

“Vì sao không thể nói những lời này, giờ nàng không phải đã tự do rồi sao?” Giọng Lưu Huyền Thần khàn khàn, lộ vẻ không vui.

Vân Ánh Lục im lặng đứng dậy vào phòng trong lấy ra hai cái bát, cháo đã bớt nóng ăn rất vừa miệng. Cô múc đầy hai bát, một bát đưa cho Lưu Huyền Thần, một bát bung lên miệng, khẽ húp.

“Vân Ánh Lục, nàng chưa trả lời trẫm”. Lưu Huyền Thần lớn tiếng hỏi, hẳn rất không thích vẻ mặt vô cảm này của nàng, khiến hẳn cảm thấy khó nắm bắt trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Câu hỏi của Lưu Huyền Thần khiến Vân Ánh Lục suyết chút nữa làm đổ bát cháo.

“Lưu hoàng thượng, hôm nay mừng mấy rồi?” Vân Ánh Lục đặt bát cháo xuống, chẳng còn tâm trạng nào để ăn nữa, cô tìm một cây ngân châm, khều khều bắc nển, thấp sáng được phòng.

“Mồng năm tháng Bảy”. Lưu Huyền Thần nhanh chóng trả lời.

Vân Ánh Lục khẽ nhếch môi, thu cây ngân châm lại, “Nếu không hủy bỏ hôn ước thì ngày mai chính là ngày thành thân của tôi, tối nay, không biết trong Vân phủ sẽ náo nhiệt thế nào nữa. Nhưng bây giờ thì sao? Hôm nay cho dù không phải trực đêm, tôi cũng không dám về đối mặt với phủ đệ lạnh tanh, không dám đối mặt với ánh mắt xót xa của cha mẹ”.

Lưu Huyền Thần nhíu mày, “Sao lại đột nhiên nhắc đến chuyện này?” Nàng nghĩ đến Đỗ Tử Bân sao?

“Sao lại không nghĩ được? Tôi đang cố để quên thì Lưu hoàng thượng lại dẫn tôi đi gặp Ngưng Hương nương nương, ôn lại mỗi tình đầu của anh, khiến mọi thứ tôi đang cố kìm nén đều hiện ra”. Vân Ánh Lục cô đơn cúi đầu, giọng chùng xuống. “Đỗ đại ca cũng là

mối tình đầu của tôi. Trước khi gặp Đỗ đại ca, tôi chỉ biết đọc sách, không hiểu yêu thương là như thế nào. Khi cùng ra ngoại thành truy bắt hung thủ giết hại Cổ nương nương, tôi đã yêu anh ấy. Yêu một người, mình sẽ lo được lo mất, sẽ không hiểu tại sao, sẽ đa sầu đa cảm, sẽ rối ruột rối gan. Tôi và Đỗ đại ca hủy bỏ hôn ước, không phải vì tôi không thích anh ấy, cũng không phải vì anh ấy ghét tôi, lại càng không phải giữa chúng tôi có mâu thuẫn lớn, mà là ông trời trêu đùa khiến tôi và anh ấy có duyên mà không có phận”.

Khi hủy bỏ hôn ước với Đỗ Tử Bân, cho dù mẫu thân khóc lóc, phụ thân phẫn nộ, Vân Ánh Lục vẫn bình tĩnh, bình tĩnh tới mức người khác cảm giác cô không hề bị tổn thương, cũng không hề cảm thấy đau khổ.

Thế nhưng, giờ phút này, cô lại ôm mặt khóc, nước mắt cố nén nhiều ngày nay đột nhiên trào ra như vỡ đê. Không phải không tiếc nuối, không phải không đau lòng. Cho đi một phần tình cảm, chung quy đều mong muốn được báo đáp bằng một kết cục tốt đẹp. Đỗ Tử Bân không phải người phụ bạc, cũng không làm gì có lỗi với cô, chỉ có điều hẳn yêu Vân Ánh Lục, mà cô lại không phải là Vân Ánh Lục thực sự.

Phần tình cảm này, khiến cô mất mát, khiến cô bàng hoàng, có lẽ ngay từ khi bắt đầu, cô đã mang một dự cảm bất an, rằng sẽ có ngày này. Đến khi ngày này thật sự tới, cô vẫn cảm thấy đau đớn khôn nguôi.

Cô chẳng trách hẳn, cũng không có lời nào oán trách ông trời, hết thảy chỉ có thể lặng lẽ chịu đựng.

“Lưu hoàng thượng, không phải tôi lưu luyến Đỗ đại ca, chỉ là tôi nghĩ để quên một người, cần có thời gian để cân bằng lại cảm xúc của mình. Nếu ngay lập tức tiếp nhận tình cảm của một người khác, tôi cảm thấy như vậy là bất công với Đỗ đại ca, là không tôn trọng tình cảm trước đây của mình, là không tôn trọng người đang dành tình cảm cho tôi. Nếu muốn tôi tiếp nhận tình cảm của anh thì phải

để cho trái tim tôi không còn hình bóng của người cũ đã”. Cô ghen ngào chỉ tay vào chỗ trái tim mình, “Thế nhưng, bây giờ nơi này của tôi đang rất loạn, rất loạn. Cho nên, xin anh đừng nói với tôi những lời đó, được không? Hơn nữa Lưu hoàng thượng, anh vừa mới ở chỗ Ngưng Hương nương nương trở về, tối nay anh cũng không nên nói lời yêu thương với người con gái khác”.

Lưu Huyền Thần nhìn Vân Ánh Lục chăm chú, nghiền ngẫm lời nàng nói, trong lòng chấn động tựa sông cuộn biển gầm. Trước kia, Lưu Huyền Thần thấy nàng khả ái, nàng đặc biệt, nàng có rất nhiều điểm hấp dẫn, hấp thích ở cùng nàng, thích dốc bầu tâm sự với nàng, thích trêu nàng, nhìn nàng đỏ mặt. Nhưng tất cả những thứ đó, chỉ là biểu hiện đơn thuần của một chàng trai thích một cô gái. Dần dần nàng khiến hắn có cảm giác muốn một đời một kiếp chỉ có hai người, vì thế, hắn đã cố gắng rất nhiều.

Nàng là cô gái duy nhất hắn muốn đời đời kiếp kiếp bên nhau, chỉ cần có vậy.

Mà vừa rồi những lời nói kia của nàng làm cho hắn đột nhiên nhận ra, hắn không chỉ đơn giản là thích nàng. Trong chuyện tình cảm, nàng nghiêm túc hơn hắn, tinh tế hơn hắn, trái tim nàng rất rộng lớn, rất sâu sắc, cũng rất chân thực. Khi so sánh với nàng, hắn tự lấy làm xấu hổ về tình cảm của mình.

Bình sinh, đây là lần đầu tiên hắn nhận ra hắn kính trọng một người con gái, tôn trọng một người con gái.

“Được!”, Lưu Huyền Thần nhìn sâu vào mắt Vân Ánh Lục, chân thành gật đầu, dịu dàng lau nước mắt trên má cô, “Trước khi nàng cân bằng lại cảm xúc, trầm sẽ như một quân vương đối với thần tử, hoặc lấy thân phận bằng hữu đối đãi với nàng. Nhưng bây giờ trầm có hai câu muốn nói, câu đầu tiên, trầm là một kẻ tiểu nhân, nghe tin nàng hủy bỏ hôn ước, trầm còn vui hơn so với việc lật đổ được Tề vương. Câu thứ hai, trầm kể với nàng chuyện Ngưng Hương là muốn thẳng thắn thừa nhận nỗi đau trước kia với nàng, chứ không

phải trong lòng trầm vẫn còn bóng dáng của cô ấy. Trái tim trầm hiện tại trống không, nó đã chờ một người rất lâu, rất lâu rồi”.

Cô khẽ mỉm cười, quân vương đối với thần tử, mà có thể nói như vậy sao?

Ngoài cửa sổ, mảnh trăng non rụt rè như một thiếu nữ, lững thững treo nghiêng trên bầu trời đêm, ánh trăng bàng bạc chiếu xuống làn sương đêm mỏng manh, trong khoảnh khắc, khắp mặt đất như có từng đám mây trắng trôi bồng bênh.

Trên bàn nến đã gần cháy hết.

“Hôm nay trầm không phê duyệt tấu chương, đi, chúng ta quay về tẩm điện nghỉ ngơi”. Lưu Huyền Thần kéo tay cô đi.

Vân Ánh Lục ngẩng đầu, vẻ mặt thản nhiên, “Lưu hoàng thượng, cả người nhếch nhác thế này, tôi nên về thái y viện thì hơn, không nên làm bẩn tẩm điện của anh”.

“Vân thái y, nàng đừng hiểu sai, nàng làm thái y thân cận của trầm, chứ không phải là phi tần”. Ánh mắt hân hướng thẳng vào cô, giống như cố hết sức kiềm chế cảm xúc dâng tràn.

Vân Ánh Lục mệt mỏi nhún vai, cô không hiểu sai, hiểu sai sợ là những người khác. Cô nghĩ nếu còn từ chối thì lại giống như làm cao, không bằng cứ thoải mái tự nhiên thì hơn.

Cô để mặc Lưu Huyền Thần kéo đi, bước trên con đường đầy ánh trăng, mọi lời nói đều có vẻ dư thừa. Lưu Huyền Thần thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn cô, miệng nhoẻn cười, nụ cười ngây thơ giống như một đứa trẻ.

Cô sững sờ, không dám thở mạnh, sợ rằng vô ý sẽ phá vỡ thứ gì đó. Bên trong tẩm điện, ngoài Tiểu Đức Tử và Mãn Ngọc, còn có thêm rất nhiều thứ mới, khiến cho bầu không khí lạnh lẽo thường thấy của tẩm điện không còn nữa.

Căn phòng trước kia Vân Ánh Lục ở đã thay toàn bộ đồ dùng, bàn trang điểm mới tinh còn giường thì khắc hoa chạm liễn, trông chẳng khác nào khuê phòng thiếu nữ, ngay cả mảnh rèm cũng đều đổi màu hồng nhạt, trong tủ quần áo còn treo vài bộ y phục mặc nhà của phụ nữ.

Mãn Ngọc chuẩn bị cho cô đây một bồn nước ấm, để cô tẩy sạch bụi bẩn trên người. Mãn Ngọc rất vui vẻ, đứng bên bồn tắm, đôi mắt nàng không ngừng quan sát mọi thứ trong phòng.

“Vân thái y, cô có biết cô may mắn lắm không, cô là người con gái đầu tiên ở trong tấm điện của hoàng thượng đấy”. Mãn Ngọc xắn ống tay áo lên giúp.

Vân Ánh Lục mệt mỏi ngâm mình trong bồn tắm, gương mặt đỏ ửng, “Những phi tần khác không được tới đây sao?”

“Bọn họ làm sao có tư cách, chỉ có hoàng hậu nương nương vào đêm đại hôn mới được vào đây một tối”.

Vân Ánh Lục hơi hé mắt ra, “Chẳng lẽ hoàng hậu nương nương và những phi tần khác có sự khác biệt thế sao?”

“Đương nhiên rồi, hoàng hậu nương nương là quốc mẫu tôn quý. Hôm thành thân, cả nước cùng chúc mừng. Khi phượng liễn[1] ra khỏi Ngu phủ, thực sự muôn người đều đổ xô ra đường. Hoàng thượng dẫn hoàng hậu tới trước thánh đàn[2] bái thiên địa xong mới trở lại tấm điện. Trên long sàng có đặt một tấm lụa trắng, thái giám phủ Nội vụ và các ma ma đứng ngoài cửa, chờ kiểm tra sự trong sạch của nương nương. Sau khi hoàng thượng lâm hạnh hoàng hậu, tấm lụa trắng chứng minh sự trong sạch của hoàng hậu được mang ra cho mọi người cùng chứng kiến, sau đó... Vân thái y, cô làm sao vậy?”

[1] Kiệu hoa của hoàng hậu.

[2] Đàn tế tổ tông thiên địa của thiên tử.

“Khụ, khụ, khụ...” Vân Ánh Lục đột nhiên ho sặc không ngừng, tay đập liên hồi xuống nước.

“Tôi... không cần thận uống phải ngậm nước”. Thật sự là điên rồi, đêm động phòng hoa chúc vốn là thời khắc đẹp nhất của đời người, vậy mà cả một đám người đứng trông bên ngoài, là ai biến thái, đề ra cái quy định này chứ? Còn nữa, trình tiết có quan trọng như vậy không? Chẳng trách Ngu Mạn Lăng yêu Ngu Tấn Hiên, đôi là cô, cô cũng không thích phải ở trong hoàng cung này...

Cô không ở trong cung, Lưu hoàng thượng có cảm thấy quạnh quẽ không?

“Sao lại uống phải nước chứ?” Mãn Ngọc cong môi, vỗ vỗ lưng cô.

“Mãn Ngọc, đêm hôm đó hoàng hậu nương nương làm thế nào mà qua được?” Cô không khỏi cảm thấy tò mò.

“Hoàng thượng dùng kim đâm vào ngón tay, để máu nhỏ xuống tắm lụa trắng. Đêm đó hoàng hậu nương nương cũng ở trong phòng này, nô tỳ cũng hầu hạ người tắm rửa như vậy”.

Xong rồi, xong rồi. Cô lại bắt đầu ho sặc sụa, cảm giác nghẹt thở bủa vây làm cô nghĩ rằng mình sắp chết vì ho mất.

Cuối cùng cơn ho cũng dứt. Vân Ánh Lục như được sống lại, cô mặc quần áo, để tóc ướn ra khỏi phòng, hóng chút gió đêm, xem có dễ chịu hơn chút nào không.

Lưu Huyền Thần đã tắm xong từ lâu, trên người khoác một bộ trường bào. Nói không phê duyệt tấu chương nhưng việc quốc sự nặng nề, sao có thể bỏ đó được, hắn đang đọc tấu chương dưới ánh đèn trong phòng ngủ thì nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ trong sảnh, hắn ngừng đầu, vừa hay nhìn thấy bóng dáng mảnh mai của Vân Ánh Lục, vội gọi: “Vân thái y”.

Vân Ánh Lục đứng lại, do dự vì đã quá nửa đêm, vào phòng đàn ông liệu có hợp lý không?

“Mau vào đây, La công công vừa mới mang tới hai phần đồ ăn khuya, phần của nàng sắp nguội rồi”. Lưu Huyền Thần vẫy tay.

Vân Ánh Lục bắt đầu đi vào. Phòng ngủ của Lưu Huyền Thần lớn tới mức không ai có thể tưởng tượng nổi, long sàng trong truyền thuyết cũng không thể bì được, có thể lăn qua lăn lại thoải mái trên đó, màn châu buông dài chạm tới đất.

Vân Ánh Lục ngồi xuống trước thư án, La công công tủm tỉm cười bưng lên một bát tổ yến, “Tổ yến nấu với đường phèn, mùa hè ăn rất mát”.

Vân Ánh Lục đỡ lấy, chưa vội ăn. Nhìn thấy trên thư án có mấy cuộn tranh, cô đặt bát xuống, tiện tay mở ra, trong tranh là một cô gái tầm mười bảy, mười tám tuổi.

Lưu hoàng thượng có sở thích sưu tầm mỹ nữ sao?

Vân Ánh Lục khó hiểu ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt Lưu Huyền Thần. Lưu Huyền Thần buông bút son, tươi cười giải thích. “Mấy bức này là do phủ Nội vụ vừa đưa tới chiều nay, nói là danh môn thiên kim gì đó trong thành Đông Dương, để trẫm lựa chọn, không thể để vị trí ở Trung Cung bỏ trống lâu được, hậu cung không thể không có chủ, bằng không sẽ đại loạn mất. À, trong tay nàng là tranh vẽ tiểu nữ của thượng thư bộ Lễ đấy”.

“Vậy xem ra, tôi sắp phải nghiệm thân cho tú nữ rồi”. Không hiểu sao, giọng cô hơi nghẹn lại, cảm giác mệt mỏi xâm chiếm toàn cơ thể.

“Nàng thấy trẫm có cần thiết phải tuyển tú nữ nữa không?”, Lưu Huyền Thần mỉm cười, bước tới chỗ cô. Cô luống cuống đứng lên, lùi ra hướng cửa.

“Chuyện của anh, tôi... làm sao biết được”. Cô lúng túng đáp.

Lưu Huyền Thần dễ dàng tóm được cô, hắt hất lọn tóc ướt của cô ra đằng sau.

Đột nhiên hắn rất muốn hôn đôi môi anh đào của nàng, nhưng nếu hắn hôn, nhất định nàng sẽ tức giận. Không thể hôn môi, vậy hôn ở đâu?

Lưu Huyền Thần ngây nhìn hồi lâu, rồi đặt một nụ hôn dịu dàng và vô cùng trân trọng lên trán nàng.

Sự đụng chạm giữa hai thân thể ấm áp, khiến toàn thân Vân Ánh Lục như hóa đá.

“Sẽ không tuyển tú nữa nữa, các đại thần thích gây sức ép thì cứ để mặc bọn họ gây sức ép, lòng trẫm đã sớm quyết rồi. Nàng đã từng nói với trẫm, nếu thực sự tin tưởng thì phải tin tưởng vô điều kiện, dù cho cả thế giới đều không tin, chỉ cần mình có niềm tin, người ấy sẽ tràn đầy hạnh phúc”.

Trí nhớ của Lưu Huyền Thần thật tốt, coi lời cô như pháp điển mà ghi nhớ, cô thật quá vinh hạnh. Nhưng giọng nói thâm trầm, ánh mắt có lửa của hắn như đang thiêu đốt cô.

Vân Ánh Lục bật cười, mặt nóng bừng, “Lưu hoàng thượng, không quấy rầy anh làm việc nữa. Tôi trở về phòng đây”.

Lưu Huyền Thần nhẹ nhàng ôm lấy cô, hồi lâu mới bịn rịn buông ra, “Ngủ ngon nhé, đêm nay trẫm cũng sẽ có một giấc ngủ ngon”.

“Vậy, ngủ ngon!” Cô vẫy tay rồi nhanh chóng quay đi.

“Lưu hoàng thượng”, Vân Ánh Lục đột nhiên quay đầu lại.

“Chuyện gì?” Lưu Huyền Thần vui mừng nháy vọt tới trước mặt cô, trống ngực dồn dập.

Vân Ánh Lục “khụ” một tiếng rồi tiếp lời, “Ngày mai... ngày mai là đại hôn của Tề vương, tôi muốn tới... chúc mừng, có được không?”

Trên mặt Lưu Huyền Thần thoáng một tia thất vọng, hắn trầm ngâm rồi nói, “Được, nhưng phải có người đi cùng nàng tới đó”.

“Ai đi cùng tôi?”

“Đỗ Tử Bân”.

Vân Ánh Lục thấy choáng váng đầu óc.

“Đỗ Tử Bân là thượng thư bộ Hình, hắn biết phải bảo vệ nàng thế nào. Có Đỗ Tử Bân ở bên cạnh, không kẻ nào dám động đến nàng”.

“Thế nhưng...” Cô há miệng, muốn nói lại thôi.

“Trăm tin tưởng nàng”. Lưu Huyền Thần nháy mắt với cô, mỉm cười đầy ý tứ.

Chương 62: Chúc mừng

Hai ngày nay Đỗ Tử Bân giam mình trong nha môn bộ Hình. Hai ngày mồng năm, mồng sáu này, đối với người nhà họ Đỗ mà nói, đều không thấy ánh mặt trời.

Đỗ viên ngoại tự nhốt mình trong phòng, đóng cửa không tiếp khách, ngay cả hiệu sách cũng đóng cửa, ông không còn mặt mũi nào ra ngoài gặp hàng xóm láng giềng, lại càng không dám đối mặt với Vân viên ngoại ở cách vách. Vân tiểu thư nhà người ta lần trước từ hôn, so với lần từ hôn này tính chất hoàn toàn khác nhau. Khi đó chẳng qua là đính hôn thôi, hiện giờ thì đã sắp thành thân rồi, thế này thì về sau Vân tiểu thư làm sao mà gả cho người khác được nữa?

Đỗ viên ngoại nghĩ đi nghĩ lại, càng nghĩ càng giận. Trông thấy Đỗ Tử Bân, trước mặt có thứ gì, ông đều vớ lấy ném vào hắn, luôn miệng chửi đồ khuyến tử, đồ bất hiếu, đồ đàn ông phụ bạc. Mấy gia nhân lớn tuổi trong nhà họ Đỗ cũng không thể hiểu tại sao đại thiếu gia thông thư đạt lễ lại có thể hành xử như vậy, tư cách lại biến chất như thế, bọn họ trông thấy hắn đều xụ mặt, lảng đi không đếm xỉa gì đến hắn.

Đỗ Tử Bân ở nhà ai cũng coi hắn như kẻ thù, làm sao vui nổi?

Hắn đành phải thu dọn chần mản hành lý chuyển vào nha môn ở, vùi đầu vào công việc. Có câu chuyện tốt chưa ra khỏi cửa, chuyện xấu đã đi xa ngàn dặm. Đám nha dịch ở bộ Hình cũng đã nghe nói về chuyện này, vừa vặn hai ngày trước Vân Ánh Lục lại ghé tới đây nên không tránh khỏi đàm tiếu sau lưng. Đỗ Tử Bân nghe tiếng cười rõ ngoài cửa sổ, chỉ muốn kiểm cái lỗ mà chui xuống, giá không nhìn thấy gì, không nghe được gì, có phải tốt hơn không. Rốt cuộc muốn hắn phải như thế nào, mọi người mới buông tha cho hắn đây?

Thực sự, lòng hấn cũng không dễ chịu gì. Hấn từng bấm đốt ngón tay, ngóng trông tới ngày mùng sáu tháng Bảy để đường đường chính chính cưới Vân Ánh Lục về, từ nay về sau, nàng là thê tử của hấn, hấn là phu quân của nàng, cùng nắm tay đến bạc đầu giai lão.

Kết quả thì sao, tất cả đều tan thành mây khói.

Tiểu nha đầu hấn thầm thương trộm nhớ hơn mười năm, nay cách xa hơn một ngàn năm sau, ở một nơi mà hấn không thể nào tưởng tượng ra được, không biết nàng sống có tốt không, có nhớ tới hấn không, đời này hấn còn có thể gặp lại nàng không?

Mọi thứ đều là ẩn số, hấn đau lòng, rối rắm muốn nổ tung. Thế nhưng không ai hiểu cho hấn, lại còn bạc bẽo hướng mũi giáo vào hấn, chọc sâu vào vết thương lòng của hấn.

Hấn thật sự khóc không ra nước mắt!

Thế nhưng hiện giờ không phải lúc uỷ mị, hôm nay Tề vương và Kỳ Sơ Thính thành hôn, Đỗ Tử Bân hấn phải đích thân đến phủ Tề vương thăm dò, nghĩ đến cảnh phải đối diện với ánh mắt mỉa mai của mọi người, hấn không khỏi đau đầu.

Hiện tại Tề vương đã gần như không kiêng nể gì ai, ra mặt khiêu khích hoàng thượng, Kỳ tá thừa tướng và các đại thần thuộc đảng Tề vương thì đang nóng lòng hành động. Trong triều một âm mưu động trời sắp nổi lên. Ngu nguyên soái ở biên giới Bắc triều đã khống chế được toàn cục, Ngu hữu thừa tướng lặng lẽ cho người tới truyền tin, sai Ngu Tấn Hiên bí mật mang quân quay về kinh, hô giá hoàng thượng. Một số đại thần trung lập bình thường tỏ vẻ bàng quan, nhưng hơi có chút gió thổi cỏ lay, bọn họ sẽ ào ào quay mũi giáo lại. Đại thần chân chính ủng hộ, trung thành với hoàng thượng, trong triều chỉ còn hai phần ba. Mà hai phần ba số người này có một bộ phận không phải trọng thần trong triều. Khi có biến, bọn họ cũng không làm gì được.

Trước mắt, việc quan trọng nhất là phải để mắt tới Tề vương và tả thường tướng, trước khi bọn họ kịp hành động, phải bắt ngay tức khắc.

Đỗ Tử Bân luôn nhắc nhở mình, nhất định phải đặt tình cảm cá nhân sang một bên, dốc toàn lực vào công việc. Vụ án về cái chết kỳ lạ của hai tướng quân, trong tay hắn đã có bằng chứng không thể chối cãi, nhưng muốn dùng nó để lật đổ Tề vương thì vẫn còn chưa đủ.

Ngày mùng sáu tháng Bảy, thời tiết tuyệt đẹp, ráng chiều nhuộm đỏ bầu trời phía tây, tựa như tấm gấm rực rỡ, gió nhẹ mang theo không khí mát mẻ đầu thu.

Kiều hoa của phủ Tề vương đã dạo quanh đường chính của thành Đông Dương một vòng, cổ nhạc âm ỉ suốt nửa ngày, cuối cùng trước khi mặt trời lặn, mới chậm rãi kéo vào phủ Tề vương.

Đỗ Tử Bân sai sư gia thay mặt tới Kì phủ tặng quà, từng việc một, hắn đều đã dặn dò sư gia. Hắn tin rằng, đêm nay Kì phủ sẽ không có chuyện gì, phủ Tề vương mới là nơi có nhiều trò hay, tập trung đủ mọi loại người, hắn quyết định không mang theo thuộc hạ, một mình qua đó chúc mừng. Đỗ Tử Bân cũng muốn xem Kì Sơ Thính từng cùng hắn ngâm thơ đối vần nay biến thành hạng người nào?

Đỗ Tử Bân không hề biết Kì Sơ Thính lúc trước mà hắn gặp là Tề vương dịch dung, phức tạp là ở đó, hắn nghĩ rằng đêm nay sự thật nhất định sẽ được vạch trần.

Lễ vật đã được đặt sẵn trên bàn, nha dịch tới báo, kiệu đã được chuẩn bị xong.

Đỗ Tử Bân đứng ở trong sân, ngẩn ngơ ngấm hoàng hôn dần buông, lòng hắn chợt nhói lên chua xót. Nếu Vân Ánh Lục không nói ra những lời ấy, thì giờ này, khắc này, ngày này, đám cưới của hai người cũng đang diễn ra.

Bây giờ tâm trạng nàng như thế nào?

“Đại nhân, có người trong cung tới”. Nha dịch vội vàng chạy vào bẩm báo, vẻ mặt có chút là lạ.

“Vây sao, là vị công công nào?” Đỗ Tử Bân ngừng suy nghĩ, nghiêm giọng hỏi.

Nha dịch ập a ập ứng trả lời, “Không phải công... công, là Vân thái y, ngài ấy nói là hoàng thượng sai ngài ấy cùng đại nhân đi tới phủ Tề vương chúc mừng hôn lễ”.

Đỗ Tử Bân ngăn ra rồi sai bước ra tiền đường. Hoàng thượng tuy là huynh đệ của Tề vương, nhưng theo thân phận thì không thể tự mình tới chúc mừng, La công công thay mặt đưa lễ vật cũng đã là vinh hạnh rất lớn rồi. Sao hoàng thượng lại phái một thái y đi chứ?

Trong sảnh đường của bộ Hình đã thấp một hàng nến, ánh nến chiếu rọi bóng người mảnh khảnh mặc bộ y bào đứng thẳng trước tiền đường, trên vai khoác một túi đồ, vẻ mặt thanh nhã như hoa cúc.

Đỗ Tử Bân bỗng cứng đờ.

“Đỗ đại nhân”, Vân Ánh Lục cảm giác có ánh mắt ở sau lưng, nàng quay đầu lại, cười dịu dàng.

“Vì sao lại là cô?” Đỗ Tử Bân buột miệng hỏi. Hoàng thượng không hiểu hấn và nàng bây giờ đối diện nhau khó xử thế nào sao? Bọn họ làm sao mà đi cùng được?

Mười ngón tay của Vân Ánh Lục đan vào nhau, bối rối, “Trước giờ tôi luôn thưởng phạt phân minh, nên phải tới chúc mừng Tề vương chứ!”

Vân Ánh Lục lời ít ý nhiều, hấn vừa nghe đã hiểu. Nhưng trong lòng hấn không tránh khỏi cảm giác mất mát, nàng không còn dịu dàng gọi hấn là “Đỗ đại ca”, mà khách sáo gọi “Đỗ đại nhân”, lời nói đã có chút khoảng cách.

Nàng thật sự là tiến lùi tự nhiên!

“Được rồi, ta sẽ bảo vệ an toàn cho cô”. Hắc trịnh trọng hứa.

“Đỗ đại nhân cũng phải tự bảo trọng”. Túi đồ trên vai Vân Ánh Lục có phần khá nặng, một bên vai cô trĩu xuống, hắc liếc nhìn rồi lẳng lẽ đưa tay ra, muốn đỡ lấy bọc đồ trên vai cô.

“Không cần, không cần”. Vân Ánh Lục vội vàng xua tay, chỉ vào chiếc kiệu nhỏ bên đường, “Thời gian không còn sớm, chúng ta mau đi thôi!”

Trong khoảnh khắc Đỗ Tử Bân cảm thấy vô cùng trống rỗng, hắc còn nhớ trước kia, hoặc là nàng và hắc ngồi chung xe ngựa, hoặc là cùng nhau ngồi trong một cỗ kiệu. Trong không gian kín đáo, hắc thường nắm tay nàng, len lén hôn nàng, khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng phiêu đảng ngọt ngào vô hạn.

Chuyện cũ đã như sương khói, đều theo gió bay đi.

Đỗ Tử Bân bỗng cảm thấy đau lòng, tình cảm của hắc trước đây đều rõ ràng, nay bỗng chốc lại rất mơ hồ.

Hôn sự của Tề vương so với lễ thành hôn trước đó của Ngu Tấn Hiên, chỉ có hơn chứ không có kém. Ngoài phủ Tề vương treo mấy chục chiếc đèn lồng, sáng bừng một phương tựa ban ngày. Ngoài cửa phủ, đường sá có phần tắc nghẽn vì xe ngựa và kiệu đồ đệ dọc dậu ngang, mọi người khó mà chen vào được.

Đại tổng quản của phủ Tề vương ở bên ngoài duy trì trật tự, mờ hôi tủa ra như mưa. Đỗ Tử Bân và Vân Ánh Lục dừng kiệu lại thật xa, hai người điềm nhiên chậm rãi bước vào phủ Tề vương đang sáng bừng như ngọn hải đăng.

Bên đường, xe ngựa và kiệu của các vị đại thần tấp nập lướt qua, nhìn thấy hai người họ, ai nấy đều quay đầu lại, ánh mắt hiện rõ kinh ngạc.

Trên đời này, mấy ai đã thấy nam nữ từ hôn lại thân thiết cùng nhau sánh bước vào đúng ngày dự hôn chứ, không chửi mắng nhau giữa đường đã là hiếm gặp rồi.

“Đỗ đại nhân, hai ngày nay đã để anh phải chịu khổ rồi”. Vân Ánh Lục lấy hết can đảm, nói, “Mọi người không biết nguyên nhân thực sự của mọi chuyện ắt có cái nhìn sai lệch về anh. Ngay như phụ thân tôi cũng trách cứ anh, tôi thật sự không biết phải nói gì cho phải. Tất cả mọi chuyện lẽ ra phải do tôi hứng chịu”.

Đỗ Tử Bân chăm chú nhìn khuôn mặt đầy áy náy của cô, khẽ nhún vai, “Đêm nay cô đi cùng ta thế này, không biết ngày mai lời bàn tán sẽ còn tới đâu nữa. Lời người khác nói không cần để ý tới làm gì. Cô... có khoẻ không?”

“Tôi rất ổn!” Vân Ánh Lục ngượng ngùng cúi đầu, né tránh ánh sáng của chiếc đèn lồng treo trên ngọn cây.

“Cô... người nhà lúc trước của cô như thế nào, Ánh Lục ở đó có tốt không?” Đỗ Tử Bân do dự một hồi rồi nói ra câu hỏi tự đáy lòng.

“Ba tôi là thương nhân giống phụ thân bây giờ. Mẹ tôi làm nội trợ, quản lý mọi việc trong nhà, thỉnh thoảng lại giúp ba đôi ba chuyện. Công việc trước kia của tôi là bác sĩ ở bệnh viện Phụ sản, tôi nghĩ Vân tiểu thư phỏng chừng không thể đảm nhiệm công việc thay tôi được rồi. Nhưng anh không cần lo lắng, ba mẹ tôi hết mực yêu thương tôi nên cô ấy nhất định sẽ được chăm sóc tốt. Giống như Vân viên ngoại, Vân phu nhân đối với tôi vậy”.

“Cô nói ba, mẹ chính là phụ thân, mẫu thân?” Đôi mắt đen của Đỗ Tử Bân ánh lên vẻ dịu dàng, giọng nói có chút kinh ngạc. Vân Ánh Lục nói tiếp, “À, qua một ngàn năm sau, xưng hô có chút thay đổi”.

“Vậy cách xưng hô với hôn phu, sẽ thay đổi thế nào?”

Vân Ánh Lục ngẩng đầu lên, khẽ cong môi đáp, “Bình thường thì gọi là ‘chồng’, không thì gọi là ‘ông xã’ hoặc là ‘anh yêu’, tùy theo

thói quen từng người thôi”.

Đỗ Tử Bân yên lặng suy nghĩ về ba từ này, cảm thấy trái tim ấm áp hẳn lên, hẳn không khỏi liếc mắt nhìn cô, tự nhiên muốn hiểu thêm về cô.

Nhưng Vân Ánh Lục đã nhanh chân chen vào bên trong đám quan khách.

“Đêm nay đông người quá, văn võ bá quan trong triều đều tới đây cả sao?” Hai người đi vào trong sân, Vân Ánh Lục thấy cảnh biến người chen chúc trước mặt, không khỏi thở dài.

Đỗ Tử Bân lạnh lùng đưa mắt nhìn bốn phía, “Hẳn là đúng vậy, Tề vương ở bên kia, chúng ta tới chào hỏi một tiếng đi”.

Lưu Huyền Nghệ mặc trang phục tân lang đỏ rực, vừa nóng bức vừa khó chịu như trong lồng hấp. Gã càng lúc càng ghét cuộc hôn nhân này, cảm giác như bị ép lên thuyền giặc vậy.

Sáng nay Tề vương phi chơi trò thất cổ tự sát, thiếu chút nữa dọa gã sợ mất mật, khuyên can mãi mới yên ổn thì lại phải vội vàng tới Kỳ phủ đón dâu. Kỳ tá thừa tướng trong ngày đại hỷ này, nghiêm nghị gọi gã tới bên, ân cần dạy bảo gã phải chú ý này, chú ý kia rồi lại dặn dò phải quan tâm tới Kỳ Sơ Thính. Lúc ấy mặt gã sầm lại, vung tay áo hậm hực rời khỏi phòng. Bên ngoài cổ nhạc tưng bừng vui vẻ mà vẻ mặt Lưu Huyền Nghệ và Kỳ tá thừa tướng lại lạnh như tiền.

Hôn sự này ngay từ đầu đã xuất hiện điềm xấu.

Khi đưa tân nương hồi phủ, bá đường thành thân, Kỳ Sơ Thính không biết tại sao lại đứng không vững, chân giẫm phải vạt váy, ngã nhào về phía trước, khăn trùm đầu rơi cả xuống đất. Các đại thần trong triều quay đầu nhìn thấy phiên bản thu nhỏ của Kỳ Sơ Thính, ai nấy đều sợ tới mức ngây ra như phỗng.

Trong hỷ đường, không tiếng chúc tụng, cũng không tiếng cười đùa, yên tĩnh đến phát sợ, khi phu thê giao bá, cũng bật âm lặng

tiếng. Thế này thì gọi là thành thân cái chết tiệt gì chứ?

Khi đưa tân nương vào phòng tân hôn, Lưu Huyền Nghệ không ngừng chạy ra chạy vào đón khách, kính rượu, gã mệt tới độ thở không ra hơi, nóng nảy sắp phát điên, chỉ muốn quăng mọi thứ, bỏ của chạy lấy người cho xong.

Lời Kì tả thừa tướng nói khó lọt tai nhưng có một câu là sự thật, vì ngai vàng sắp bước lên, mọi chuyện cần phải nhẫn nhịn.

Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn, nhẫn nhịn...

“Tề vương, chúc mừng, chúc mừng...” Tiếng chúc mừng thoảng nhẹ bên tai khiến Lưu Huyền Nghệ thiếu chút nữa kinh hoàng té xỉu.

“Vân thái y... A, Đỗ đại nhân, hai người sao lại đi chung thế này?” Nụ cười gượng gạo của Lưu Huyền Nghệ như đóng băng lại, đôi mắt tà mị nhìn chằm chằm hai người trước mặt.

“Chúng tôi là hàng xóm, nên đương nhiên cùng tới chúc mừng Tề vương gia rồi”. Đỗ Tử Bân chắc tay hành lễ, nói năng như thể đó là lẽ dĩ nhiên.

Lưu Huyền Nghệ chậm rãi khép lại khuôn miệng đang há hốc vì kinh ngạc, trong lòng có chút đổ kị. Hai kẻ vừa từ hôn mà tình cảm lại tốt đẹp như thế, so với người làm tân lang là gã còn tốt hơn nhiều! Thật là không công bằng.

“Ha ha, đa tạ nhị vị ghé quá tề phủ chúc mừng, bản vương vô cùng vinh hạnh, mời vào trong ngồi”. Lưu Huyền Nghệ cười khô khốc, nâng tay chỉ vào bên trong.

“Tân nương đâu, sao lại không thấy nhỉ?” Vân Ánh Lục nhìn khắp xung quanh.

“Nàng ấy ở trong phòng tân hôn”. Lưu Huyền Nghệ chỉ về hướng phòng tân hôn.

“Ta có thể qua đó thăm tân nương một chút không?”

“Chúng ta uống rượu trước đã, lát nữa hẵng đi”. Lưu Huyền Nghệ chớp mắt mấy lượt, sao gã lại có cảm giác Vân thái y hình như không hề có ý tốt vậy nhỉ.

Vân Ánh Lục khách khí gật đầu, thấy có hai vị khách bước tới, cô vội lui qua một bên, Đỗ Tử Bân liếc mắt sang bàn dưới, ý muốn hai người qua đó ngồi.

Vân Ánh Lục đi được hai bước, đột nhiên quay người lại, “Tề vương gia, hai ngày nay sức khoẻ ngài thế nào, đầu không vầng, ngực không tức, đi đứng bình thường chứ?”

Lưu Huyền Nghệ đang cùng hàn huyên với tân khách không khỏi rùng mình, “Bản vương thật sự rất khoẻ”.

“Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi. Có người uống trà cam thảo, lại bị dị ứng. Xem ra không phải là ngài rồi”. Vân Ánh Lục mỉm cười, khoát tay, đi đến bên Đỗ Tử Bân vẫn đang nghiêm mặt.

“Đêm nay cô tới chúc mừng mục đích là muốn chọc giận hấn sao? Nếu là như thế, vây không cần phải...?” Thấy cô ngồi vào chỗ của mình, Đỗ Tử Bân cũng không e dè những ánh mắt chăm chăm bắn tới nữa, ghé tai Vân Ánh Lục, khẽ hỏi.

“Không phải, mục đích của tôi chỉ có thể để trong bụng, không thể nói ra”. Vân Ánh Lục điềm nhiên cười khẽ, nét mặt dịu dàng như thường. Một hồi tiếng sênh phách đột nhiên vang lên, tiệc rượu chính thức bắt đầu.

Mấy câu nói nhẹ như gió thoảng của Vân Ánh Lục bay đến tai Lưu Huyền Nghệ khiến gã lại thấy như bị sét đánh.

Lời này của cô ta là có ý gì?

Hôm từ Vân phủ trở về, Lưu Huyền Nghệ đã làm một cuộc kiểm tra sức khoẻ toàn diện, không những vơi danh y, mà còn tìm đến vài

đại phu khác, bọn họ đều khẳng định gã không trúng độc, cũng không có gì khác thường.

Lưu Huyền Nghệ mới yên tâm được vài ngày, nay lại nghe lời này của Vân Ánh Lục, tức thì gã cảm thấy đầu óc choáng váng, tim đập khó khăn, tay chân thừa thãi mất tự nhiên. Tối nay, gã nào có tâm tư chào đón khách khứa, lúc kính rượu đầu óc cũng không tập trung, vài vị đại thần muốn lấy lòng, nói vài chuyện chính sự với gã, cũng bị gã trả lời qua quýt rồi kiếm cớ thoái thác. Lông tóc trên người gã đều dựng đứng, ánh mắt lúc này vây chặt lấy Vân Ánh Lục.

Đêm nay, tiêu điểm sáng chói nhất không phải Tề vương gia, mà là Đỗ Tử Bân và Vân Ánh Lục vừa mới huỷ hôn lại sánh vai bước vào. Vân Ánh Lục cùng Đỗ Tử Bân và vài vị quan viên trong triều ngồi chung một bàn, nét mặt cô tự nhiên phóng khoáng, không có vẻ e lệ của tiểu nữ chốn khuê phòng. Cô và Đỗ Tử Bân là hai người mà tất cả mọi người đều thăm quan sát tối nay. Đáng tiếc là cô đã làm cho mọi người phải thất vọng, thái độ của cô với Đỗ Tử Bân giống như với bất kỳ ai, vừa khách sáo, vừa lạnh nhạt, không xa cũng không gần.

Số người lấy lòng Vân Ánh Lục cũng không ít nhưng cô chỉ thản nhiên mỉm cười đáp lại. Đỗ Tử Bân là người không hợp với đám đông, người khác đối với hắn thường chỉ dám kính nhi viễn chi mà thôi. Hắn uống rượu một mình, mắt không ngừng đảo quanh khắp phòng. Đêm nay, sóng gió không lớn như hắn tưởng.

Cả buổi tối Vân Ánh Lục không chạm tới giọt rượu nào, nhưng khi rượu vừa qua ba tuần, cô vô ý làm đổ chén rượu, ướt đầm cả ống tay áo. Cô đứng lên, gật đầu cáo lỗi mọi người rồi nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi. Đỗ Tử Bân hạ đĩa xuống, bước theo. Mọi người trợn mắt nhìn theo thiếu chút nữa rớt mất cả con ngươi.

“Đỗ đại nhân, anh đứng ngoài canh chừng giúp tôi, tôi thay y phục đây”.

Hai người đi tới gần cổ kiệu, Vân Ánh Lục lập tức chui vào trong. Vốn do Đỗ Tử Bân lo lắng cho an toàn của cô, nên mới không mào tới hiềm nghi ra đây. Bây giờ nghe cô nói vậy, khuôn mặt tuấn tú bỗng chốc đỏ bừng. Câu nói này phải vô cùng thân thiết mới có thể nói ra, nàng rốt cuộc có coi mình là khuê nữ chưa xuất giá, có coi hắn là nam nhân tinh lực tràn đầy hay không?

Hắn âm thầm buồn bực, nhưng lại không khống chế được nhịp tim đập nhanh. Trong kiệu sột soạt tiếng y phục, hắn không khỏi nhớ tới lần trước, hắn ôm nàng trong lòng, dù ngăn cách qua lớp quần áo nhưng hắn vẫn cảm thấy thân thể ấm áp của nàng, trong chớp mắt máu huyết dồn lên, đến thở cũng khó khăn.

“Đỗ đại nhân, Tề vương đi ra chưa?” Vân Ánh Lục bình tĩnh hỏi.

Đỗ Tử Bân ngần ra, vội kéo tâm trí lại. Quả nhiên, Lưu Huyền Nghệ đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh rồi bước về phía bọn họ.

“Rồi!”

“Anh đi chặn gã lại, trò chuyện một lúc rồi sau đó đề nghị tới nháo tân phòng[1] nhé”. Vân Ánh Lục nín thở, căng thẳng tới độ tim muốn ngừng đập.

[1] Tục lễ đến trâu đùa tân nương tân lang..

“Rốt cuộc là cô muốn làm gì?” Đỗ Tử Bân hạ giọng, khó hiểu hỏi.

“Đừng hỏi nhiều, đi nhanh đi”. Vân Ánh Lục thúc giục.

“Không được làm chuyện liều lĩnh, phải cẩn thận ngôn hành”. Đỗ Tử Bân đành bước tới chỗ Lưu Huyền Nghệ. Hắn nghe thấy đằng sau lưng có tiếng động nhỏ, quay đầu lại thì “vù”, một bóng người biến mất trong màn đêm tối đen.

“Tề vương gia, sao ngài lại ra đây?” Đỗ Tử Bân cao giọng hỏi, cố gắng áp chế trái tim đang đập dồn dập của mình.

Lưu Huyền Nghệ đi lướt qua hắn, nhìn về phía sau, “Bản vương uống nhiều rượu quá nên ra đây hóng gió. Vân thái y đâu?”

“Cô ấy? Cô ấy... bảo nha hoàn đưa đi rửa mặt, giờ hắn là đã quay lại sảnh đường rồi!”

Lưu Huyền Nghệ nheo mắt, tỏ vẻ không tin, “Đỗ đại nhân, người nói thật với bản vương một câu, người và Vân thái y rốt cuộc là đang chơi trò gì vậy. Các người thật sự là từ hôn rồi sao?”

Đỗ Tử Bân thản nhiên như nước hồ không gợn sóng, hỏi ngược lại. “Từ hôn còn có thể giả hay sao?”

“Vây các người là...?” Lưu Huyền Nghệ nghĩ nát óc cũng không biết nên nói gì.

“Từ hôn thì nhất định phải thành kẻ thù sao? Chúng tôi vẫn là hàng xóm, là đồng liêu. Đúng rồi, Tề vương gia, Kì tiểu thư cũng từng là đồng liêu của hạ quan, hôm nay hạ quan muốn chúc mừng cô ấy một tiếng”.

Lưu Huyền Nghệ sững người, nhất thời không biết đáp lại như thế nào.

“Đúng rồi, đúng rồi, Tề vương gia, chúng ta cùng tới gặp tân nương đi”. Vừa đúng lúc đó có mấy đại thần cũng từ đại sảnh đi ra, nghe thấy hai người nói chuyện, cũng vội vàng phụ họa thêm.

Lưu Huyền Nghệ bất đắc dĩ đáp, “Vây đi thôi!”

Con gái Đông Dương trong ngày đại hôn thường cố gắng nhịn không ăn cơm. Tân nương đoan trang tao nhã, nếu ăn uống nhiều, chẳng những mặc hỷ phục không đẹp, mà còn phải thường chạy vào nhà xí, vậy còn ra cái giống gì nữa?

Kì Sơ Thính ngồi bên ở mép giường, đầu đội mũ phượng, khăn trùm phủ kín, cô ta đói tới mức ngực dán vào lưng, sắp không còn sức lực để chống đỡ nữa rồi. Tiểu nha hoàn hồi môn đứng bên đấm bóp cho cô ta, thủ thủ nói chuyện cho quên cơn đói. Hỷ nương và

mấy nha hoàn phủ Tề vương đều ra ngoài hỗ trợ, trong phòng tân hôn tuyệt đối yên lặng.

Kì Sơ Thính thật lòng yêu Lưu Huyền Nghi, phụ thân từng nói, số mệnh của cô ta là phải làm hoàng hậu nước Ngụy, phải quen với những điều lớn lao, không được so đo tiểu tiết, không được hơi tí là nổi giận. Bây giờ, cô ta đã mệt tới mức này, đổi lại bình thường, cô ta đã sớm gào to hét lớn, nhưng hiện tại, cô ta chỉ biết cam chịu.

“Kẹt!” Cửa phòng đang đóng đột nhiên mở ra.

Tiểu nha hoàn ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi: “Thiếu gia, sao người lại tới đây?”

Kì công tử lạnh lùng nói: “Tiểu muội lần đầu tiên xa nhà, phụ thân sợ con bé không thích ứng kịp nên sai ta sang đây xem thế nào”.

Kì Sơ Thính vui mừng, vội vàng vén khăn trùm đầu lên.

“Đại ca”.Ồ, huynh trưởng hôm nay sao lại thấp bé thế này, lẽ nào do đói quá nên hoa mắt chẳng!

“Ừ, ngươi đi ra ngoài một chút, ta nói với tiểu muội mấy câu rồi đi, đừng cho người ngoài vào đây”. Kì công tử nói với tiểu nha hoàn.

Tiểu nha hoàn ngoan ngoãn gật đầu, đi ra cửa.

“Đại ca, muội đói lắm”. Kì Sơ Thính làm nũng kéo ống tay áo Kì công tử, hờn dỗi nói.

Kì công tử yêu chiều vuốt má Kì Sơ Thính, một mùi hương như ẩn như hiện tràn đầy đầu ngón tay hắn, “Đại ca lấy chút gì cho muội ăn nhé?”

“Đại ca...” Kì Sơ Thính đột nhiên choáng váng, ánh mắt trở nên mơ màng, cô ta lắc đầu, hơi thở gấp gáp, cảm giác ngứa ngáy từ lòng bàn chân lan toả lên trên, cô ta dựa vào Kì công tử rên khẽ, “Đại ca, muội nóng quá, ngứa quá, muội bị làm sao vậy?”

Khi dựa vào người huynh trưởng, Kì Sơ Thính cảm giác thật vô cùng thoải mái.

“Đại ca, đại ca...” Cô ta bắt lực kêu lên, hơi thở càng gấp gáp hơn.

“Muốn đại ca cởi áo cho muội sao?” Kì công tử dịu dàng hỏi.

Kì Sơ Thính dựa trong lòng hắn, hai tay cuống quýt sờ soạng từ trên xuống dưới. “Muốn”.

Kì công tử cười lạnh, chậm rãi nhắc khăn che mặt của cô ta ra rồi tháo mũ phượng xuống. “Muốn đại ca dìu muội lên giường không?”

“Muốn, đại ca, muội muốn...” Kì Sơ Thính vội vàng gật đầu không ngừng.

Kì công tử đỡ cô ta lên giường tân hôn, tiện tay cởi hỷ phục ra, trên người Kì Sơ Thính lúc này chỉ còn lại áo yếm và váy lót, thân thể tròn trịa và đỏ ửng, nóng rực, cô ta nằm ở trên giường, bàn tay quơ quào nắm lấy không khí. “Đại ca, muội muốn...”

“Muội từ từ để đại ca lấy cho muội...” Kì công tử cười thản nhiên.

Bên ngoài, Lưu Huyền Nghi, Đỗ Tử Bàn cùng một đám đại thần trẻ tuổi đã đi tới.

“Tề vương gia”. Tiểu nha hoàn nhút nhát bước lên thỉnh an rồi lo lắng liếc mắt nhìn phòng tân hôn.

“Sao không ở bên trong cùng vương phi?”

Tiểu nha hoàn cúi đầu, “Thiếu gia... đến thăm vương phi, đang ở bên trong trò chuyện”.

Lưu Huyền Nghi tức thì nổi giận, “Hắn... chẳng lẽ sợ bản vương bắt nạt em gái của hắn sao? Ngày đại hôn, người nhà tới tận phòng tân hôn gặp tân nương thì còn ra thể thống gì?” Hắn phẫn nộ một cước đá văng nha hoàn, bước nhanh về hướng phòng tân hôn.

Mấy người đi theo đưa mắt nhìn nhau, dừng lại trong sân, đi cũng không được, ở cũng chẳng xong. Lưu Huyền Nghi vừa bước vào phòng tân hôn thì đột nhiên nhìn thấy Kì So Thính nằm ngang trên giường, gương mặt ửng hồng, miệng không ngừng thì thào: “Đại ca, muội muốn, muội muốn...”

Máu huyết đột nhiên xông thẳng đến tận đỉnh đầu, Lưu Huyền Nghi tức giận đến độ cả người phát run, nghiêng rãng nghiêng lợi nhìn khắp xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng Kì công tử đâu cả. Gã nhắm mắt lại, kéo Kì So Thính dậy, hung hăng cho cô ta một bạt tai. “Ngươi là đồ đĩ thõa, loạn luân với ca ca mình, còn vờ là băng thanh ngọc khiết, ngươi có còn là con người nữa không...”

Tiếng tát tai liên tiếp vang lên, hai gò má ửng hồng của Kì So Thính thoáng chốc đã sưng vù, cô ta vẫn mơ mơ màng màng, bổ nhào vào lồng ngực Lưu Huyền Nghi. “Đại ca, muội muốn, muội muốn...”

“Ngươi muốn chết có phải không?” Lưu Huyền Nghi gầm lên như sấm.

Đám người đứng ngoài sân ái ngại nhanh chân chạy vội ra ngoài, ngay cả đại sảnh cũng không quay về, cứ thế lên kiệu hồi phủ, quên sạch toàn bộ chuyện nghe được đêm nay.

Trời ơi, đây có lẽ là vụ bê bối lớn nhất từ khi nước Ngụy lập quốc tới nay. Ôi! Chuyện này có thể khiến Tề vương đối địch với Kì tá thừa tướng hay không đây?

Đỗ Tử Bân đứng bên cạnh kiệu, vẻ mặt có chút nghiêm trọng. Chỉ chốc lát sau, một bóng người chạy ra từ mấy gốc cây ven đường, thở hổn hển. Hắn nhíu mắt, nhìn chằm chằm vào người vừa chạy tới, rồi đột nhiên kéo người đó vào trong kiệu, “Hồi phủ đi!” Hắn vào trong kiệu, lạnh lùng quát lớn với phu kiệu đang đứng ở đằng xa.

“Đồ đại nhân...” Người kia còn đang thở dốc, đã vội kéo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt thanh tú.

“Chuyện ở phòng tân hôn là do cô làm?” Đỗ Tử Bân kinh ngạc hỏi.

“Tôi... chỉ mang chút phần hợp hoan, để tạo thêm chút phiên toái, so với tội ác của Tề vương gia và Kỳ công tử, việc tôi làm chỉ tính là mưa bụi mà thôi”.

Khó khăn lắm Vân Ánh Lục mới bình tĩnh trở lại, cô nhét tấm mặt nạ và bộ tóc giả vào bên trong túi đồ to đùng.

“Sao cô có thể làm chuyện ấu trĩ như vậy, chuyện Tề vương, tất có quốc pháp trừng phạt, cô làm vậy thì có tác dụng gì? Cô học được cách dịch dung này từ ai?” Đỗ Tử Bân phần nộ trách cứ, giận vì nàng kích động, cũng giận vì nàng lỗ mãng, nàng không biết làm như vậy sẽ nguy hiểm lắm sao? Phủ Tề vương chính là đầm rồng hang hổ, chỉ cần có chút sơ sẩy là sẽ chết lúc nào cũng không biết.

Vân Ánh Lục thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, “Tôi không chờ được quốc pháp trừng phạt y, có một số tội ác quốc pháp cũng không trừng trị được. Có điều việc ngày hôm nay, cũng không xóa hết mối hận trong lòng tôi được. Tôi chỉ có thể gây ông đập lưng ông, ăn miếng trả miếng mà thôi. Còn chuyện dịch dung, Tề vương gia là người thầy tốt”.

Giọng nói của Vân Ánh Lục chất chứa nỗi oán hận, Đỗ Tử Bân nghe xong, mặt mày không khỏi biến sắc.

“Rốt cuộc là Tề vương đã làm gì cô mà cô hận gã đến như vậy?” Hắn nắm hai vai của cô, lắc mạnh.

Vân Ánh Lục bình tĩnh quay đầu sang chỗ khác, “Đỗ đại nhân, đây là việc riêng của tôi, tôi có thể không trả lời được không?”

“Có... cần phải khách khí với ta như thế không?” Đỗ Tử Bân thu tay lại, sắc mặt ảm đạm lạ thường.

“Không phải khách khí mà là tôi không muốn nói, đó là chuyện tôi không muốn phải nhớ lại”.

“Ngẫm lại, ta thật có lỗi với cô, chuyện của cô, ta cũng không biết rõ. Ta đã không quan tâm tới cô”.

“Công việc của Đỗ đại nhân bận rộn, tôi có thể tự lo cho mình”. Vân Ánh Lục nhìn thấy cô kiêu đang đi về hướng Vân phủ, vội nói “Đỗ đại nhân, phiền anh phiền anh đưa tôi tới Tần phủ, tôi muốn tới thăm Tần công tử”.

“Bệnh của hần còn chưa hết?” Đỗ Tử Bân buồn rầu hỏi.

“Bệnh của Tần công tử chỉ sợ... không dễ khỏi được...” Vân Ánh Lục buồn bã nói.

“Cô quan tâm tới hần quá”.

“Tần công tử và Đỗ đại nhân tôi đều quan tâm như nhau, nếu hai người có chuyện, tôi sẽ hết lòng dốc sức”. Khi kiêu hạ, Vân Ánh Lục buông mình kiêu xuống, khẽ cười nói.

Lời này của cô, khiến cả quăng đường về Đỗ Tử Bân suy nghĩ rất nhiều...

“Hôm nay công tử có khoẻ không?” Vân Ánh Lục kéo ghế dựa, lại gần giường, sắc mặt Tần Luân xấu hơn nhiều, đáng vẻ cũng rất mệt mỏi.

“Rất tốt, nàng xem người nàng đây mồ hôi này, mệt lắm phải không?” Tần Luân dịu dàng gạt sợi tóc lòa xòa trước trán cô, xót xa nhíu mày.

“Nó... hôm nay có tỉnh lại không?” Vân Ánh Lục run rẩy cầm tay Tần Luân, thở dài hỏi.

Tần Luân cười đau khổ, “Chuyện gì cũng không qua được mắt nàng. Đúng vậy, hôm nay nó có tỉnh lại một khắc, phải ăn một đĩa thịt mới làm nó yên lại, sau đó uống thuốc xong, nó lại tiếp tục mê man”.

Vân Ánh Lục bất lực nhắm mắt, xem ra đúng là nó đã dần dần thích nghi với thuốc mê, hôm nay tỉnh một khắc, ngày mai sẽ là một canh giờ, tới ngày kia, nó sẽ...

“Tăng liều thuốc mê lên, mỗi ngày uống hai lần, trước hết cứ tạm chống đỡ như vậy, ngày mai em nhất định sẽ tìm được quyển sách kia”. Vân Ánh Lục mỉm cười dịu dàng, nhưng nét mặt lại hơi run run.

Chương 63: Thổ lộ tình cảm

“Vân tiểu thư, đây là...?” Tần viên ngoại nhìn tờ giấy vẽ đủ các loại dao dài ngắn khác nhau lại còn có kéo, kẹp cái nào cái nấy nhìn qua đều rất quái dị.

Vân Ánh Lục day đôi mắt cay xè, quay đầu lại nhìn Tần Luận đã ngủ say, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

“Tần viên ngoại giao nó cho tiểu nhị của hiệu thuốc đặt làm giúp cháu, yêu cầu vẫn giống lần trước nhưng thời gian phải nhanh và chính xác”.

“Vân tiểu thư cần những thứ này để làm gì?” Tần viên ngoại nhíu mày, khó hiểu sao Vân Ánh Lục lại đặt những thứ kỳ quái đó làm gì.

“Cháu cần dùng để phẫu thuật cho Tần công tử”. Thấy ông cụ nhìn mình dò hỏi, Vân Ánh Lục cười dịu dàng, “Có nghĩa là cháu chuẩn bị mở khoang bụng của Tần công tử rồi bắt xà cồ ra...”

“Cái gì, cái gì...” Tần viên ngoại không tin vào tai mình, tròn mắt hỏi lại “Cháu nói mổ bụng Luận nhi để bắt xà cồ ra?”

“Đúng ạ”.

Tần viên ngoại lập tức xé nát tờ giấy trong tay, lạnh lùng nói, “Vân tiểu thư, hai vợ chồng chúng ta thực sự cảm ơn cháu đã quan tâm tới Luận nhi, nhưng ta không thể để cháu làm vậy. Nếu mổ bụng ra, Luận nhi còn có thể sống được sao? Hiện tại chúng ta dùng thuốc, dùng thịt khổng chế xà cồ còn có thể duy trì tính mạng của Luận nhi. Một khi cháu thực hiện thứ gọi là phẫu thuật đó, chúng ta còn gặp lại được Luận nhi nữa không. Ở thời điểm này, không người nào có thể giải được xà cồ. Y thuật của cháu mặc dù cao siêu, nhưng tuổi còn trẻ. Cháu đã chăm sóc Luận nhi một đêm, hẳn là mệt rồi, để ta gọi người đưa cháu hồi phủ”.

“Tần viên ngoại, phẫu thuật dù có nguy hiểm, thế nhưng...”

Vân Ánh Lục muốn giải thích, Tần viên ngoại liền cắt lời, “Cháu biết là nguy hiểm, vậy sao cháu còn muốn làm? Không cần phải nói nữa, quản gia, tiễn Vân tiểu thư hồi phủ”.

Vân Ánh Lục cười chua xót, hiện giờ mọi người vẫn quen với Đông y, còn chưa tiếp xúc với Tây y, Tần viên ngoại có phản ứng như vậy cũng là điều dễ hiểu, chỉ sợ thời gian không còn nhiều.

“Tần viên ngoại, để cháu nghĩ cách khác vậy”. Vân Ánh Lục kiên trì nói.

Đang đông, mặt trời đã từ từ nhô lên, hôm nay mùng bảy tháng Bảy là lễ Thất tịch, cũng là ngày người ta cầu mong những điều hạnh phúc, tốt đẹp. Cô cũng mong tương lai Tần Luận sẽ tốt đẹp và hạnh phúc hơn.

Vân Ánh Lục bẻ đôi vai mỗi nhừ, nói với xa phu Tần phủ, “Đưa tôi tới hoàng cung”.

Về tới thái y viện, sau khi thay y bào, Vân Ánh Lục mới cảm thấy tỉnh táo đôi chút. Còn chưa tới giờ làm việc, thái y trực đêm vẫn đang ngủ say. Tiểu Đức tử xoa hai mắt còn ngái ngủ, ngạc nhiên chạy về phía cô, hẳn không biết sao Vân thái y lại đến sớm như vậy.

Vân Ánh Lục đi thẳng một mạch tới kho sách. Lạ thật! Mới sáng sớm, vậy mà trước cửa kho sách lại tập trung mấy chục cấm vệ quân, ngay cả đại thái giám phủ Nội vụ cũng ở đó, hai thị vệ khiêng chiếc cang từ trong kho sách chậm rãi đi ra, trên cang là một thi thể đã được vải trắng phủ kín.

“Vân thái y, hình như có người chết”. Tiểu Đức Tử sợ hãi kéo Vân Ánh Lục đứng sang một bên.

“Tối hôm qua trong cung có thích khách hay kẻ trộm đột nhập à?” Nếu thích khách hẳn sẽ tìm tới Lưu hoàng thượng, còn nếu kẻ trộm

thì phải vào kho châu báu, tới kho sách làm gì? Vân Ánh Lục kinh ngạc.

“Đâu có, tối qua không xảy ra chuyện gì, cũng không có động tĩnh gì”. Tiểu Đức Tử quả quyết. Vân Ánh Lục bước tới gần đại thái giám phủ Nội vụ dò hỏi “Công công, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Đại thái giám nghiêm mặt, quay đầu lại, thấy là Vân Ánh Lục, vội nhẹ giọng nói, “Vân thái y, trong cung không biết phạm vào điều gì, sáng nay thị vệ trông coi kho sách thay ca, đi tuần một vòng như thường lệ, phát hiện người quản lý kho sách đêm qua đã bị người ta sát hại trong kho, không có dấu vết đánh nhau gì. Hai thị vệ canh ngoài cửa cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng động gì, ngó cũng không có dấu hiệu bị giẫm vỡ, thật sự là quái lạ”.

Vân Ánh Lục lắp bắp, “Công công, vậy... vậy có phải là kho sách không cho phép người ngoài vào không?”

“Đúng vậy, đó là nơi lưu giữ bút tích của tiên hoàng và một số bản sách cổ chỉ còn một bản duy nhất”.

“Vậy... có thiếu sách gì không?” Vân Ánh Lục đột nhiên căng thẳng.

“Không thiếu sách gì. Có chuyện gì sao? Vân thái y, sắc mặt ngài sao vậy?”

Vân Ánh Lục vỗ vào hai gò má tái nhợt, lảng tránh, “Tôi chỉ hơi sợ một chút thôi”.

Lần trước cô và Tề vương cùng vào kho sách. Thấy Tề vương đang tìm thứ gì đó thì bị người quản lý cản lại, Tề vương thiếu chút nữa muốn giết ông ta. Tối hôm qua Tề vương bận bịu với hôn lễ như vậy, kẻ giết chết viên quản lý chắc chắn không thể là gã, vậy kẻ đó là ai?

Thôi quên đi, mấy chuyện này đã có Đỗ Tử Bân điều tra, giờ cô có việc quan trọng hơn phải làm là tìm bằng được cuốn Thần Nông

bách thảo kinh.

“Công công, vậy bên trong kia xử lý thế nào?” Vân Ánh Lục kiễng chân, nhìn qua vai một đám cấm vệ quân cao lớn, đột nhiên cô choáng váng. Một tên cấm vệ quân đang cầm hai mảnh giấy niêm phong cửa lớn của kho sách lại.

“Công công, thế là sao?” Vân Ánh Lục sốt ruột giọng run run hỏi.

Đại thái giám thở dài, lệnh cho thị vệ khiêng thi thể của người quản lý ra đằng sau. “Kho sách tạm thời đóng cửa, chờ sau khi vụ án được phá xong, mới mở cửa lại”.

“Thế nhưng tôi đang cần vào đi tìm một quyển sách thuốc! Hoàng thượng đã đồng ý cho tôi có thể vào bất kỳ phòng nào, sách nào cũng có thể xem”. Vân Ánh Lục nhăn mặt, hai tay đan vào nhau bối rối.

Đại thái giám khó xử, “Vân thái y, bình thường thì không thành vấn đề, nhưng đột nhiên xảy ra chuyện này, tôi cũng không quyết định được. Ngài muốn đọc sách, chỉ e vẫn phải chờ hoàng thượng đồng ý huỷ giấy niêm phong này đi, tìm người của bộ Hình đi vào cùng ngài”.

“Nhất định phải phức tạp như vậy sao?”

“Tôi cũng không có cách nào”. Đại thái giám hành lễ, nhanh chân theo cấm vệ quân tới hậu cung.

Cửa kho sách thoáng chốc đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn Vân Ánh Lục đứng ngẩn người nhìn hai tờ giấy niêm phong, Tiểu Đức Tử sợ hãi trốn sau một thân cây gần đó.

Một bóng dáng nhỏ bé không biết ở đó từ bao giờ, nheo mắt bước tới.

“Vân thái y, gần đây có khoẻ không?” Ấn Tiểu Yên mỉm cười, đến bên Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục liếc mắt nhìn Ấn Tiểu Yên, “Ấn nương nương đây sớm quá, nương nương cũng tới đọc sách sao?”

“Bản cung không thông kim bác cổ, tri thức uyên bác như Vân thái y. Trước đây vài ngày, nghe nói Vân thái y từ chức, bản cung còn đang thấy nhớ mong, không biết khi nào mới có thể gặp lại Vân thái y. Không ngờ rằng, chúng ta nhanh như vậy đã gặp mặt. Vân thái y vẫn nhớ hoàng cung thì tốt rồi, bản cung hiểu rõ Vân thái y đâu nỡ bỏ lại hết thảy ở đây”. Ấn Tiểu Yên mĩa mai bĩu môi.

“Đỗ đại nhân quả thật không tồi, nhưng so với hoàng thượng, thì...”

Ấn Tiểu Yên cố tình bỏ lửng câu, châm chọc Vân Ánh Lục nhưng ý đồ của cô ta không thành. Vân Ánh Lục chỉ cười khẩy đáp lại, “Ấn nương nương, không phải là cô đang sợ tôi quay về hoàng cung chứ?”

“Bản cung sợ ngươi? Ha ha, một thái y tép riu như ngươi, có gì phải sợ. Bản cung đang chờ xem kỹ nữ có lập được đền thờ không?”

Ấn Tiểu Yên trừng mắt quát.

Vân Ánh Lục không tin nổi vào tai mình, Ấn Tiểu Yên nhu mì quyến rũ là thế, vậy mà miệng lại có thể nói ra những lời như bản như vậy, lời nói cay nghiệt, quả thật không kém gì mấy mụ đàn bà chanh chua ngoài đường. Ấn Tiểu Yên xuất thân danh môn, từ nhỏ đã được giáo dục nghiêm khắc, giờ vì không giữ được bình tĩnh nói ra những lời này, cô ta hẳn cũng đang hận mình hồ đồ.

“Ấn nương nương, tôi luôn là người ngay thẳng, nghiêm túc làm việc, khinh thường miệng lưỡi thế gian. Hôm nay, Ấn nương nương đột nhiên lại châm chọc tôi. Tôi không nói được câu như cô vừa nói kia, nhưng tôi nghĩ câu nói đó không phải nói về tôi mà nói về cô mới đúng. Muốn có chứng cứ không?”

Ánh mắt bình thản của Vân Ánh Lục khiến Ấn Tiểu Yên tay chân luống cuống, “Người dám... lăng mạ bản cung!”.

Vân Ánh Lục lạnh lùng cười, “Tôi không muốn nói nhiều, chỉ nhắc cô vài chuyện. Tai hồng nướng trên ngói, nếu ăn bảy cái thì một năm không mang thai, ăn lâu dài, cả đời sẽ không mang thai được. Tôi nghĩ phi tần trong cung bị bánh tai hồng của Ấn nương nướng hấp dẫn, cả đời không thể mang thai cũng không ít. Lại nói thêm, lục soát trong tâm cung của Viên nương nương tìm được gói đồ, bên trong có phong thư của Cổ nương nương và một gói thạch tín. Nói cho cô hay trong Đông y có một loại thuốc bột, chỉ cần phết lên bọc đồ đó, sẽ hiện ra tất cả dấu vân tay của người từng cầm nó. Không biết tại sao, dấu vân tay của Ấn nương nương lại có trên bọc đồ kia. Đừng vội nói chen vào, nghe tôi nói tiếp đã, vì sao hoàng thượng đối xử lạnh nhạt với công chúa Thiên Luy như vậy, Ấn nương nương không tự xét lại xem duyên cớ thế nào hay sao? Thời đại này mặc dù không có máy móc chuẩn xác để giám định quan hệ thân thuộc, nhưng muốn điều tra rõ quan hệ cha con, tôi còn có rất nhiều phương pháp...”

“Đủ rồi”. Ấn Tiểu Yên hít vào một hơi, mày liễu dựng thẳng, hoa mày chóng mặt nhưng vẫn cố ra vẻ cứng rắn, “Bản cung đi thẳng, đứng thẳng, không sợ tiểu nhân nhà người vu oan giá họa. Nói cho người biết, Vân Ánh Lục, người đừng tự đào mồ chôn mình”.

“Vậy tốt nhất là Ấn nương nương phải luôn kiên trì tới cùng. Lần này tôi hồi cung, sẽ không nhân nhượng như trước nữa, về sau nếu cô còn để tôi nắm được chuyện gì, tôi không chắc sẽ không buột miệng nói ra trước mặt hoàng thượng đâu. À, còn có việc, tôi muốn hỏi Ấn nương nương, cô thường tới thăm hỏi Ngưng Hương nương nương phải không?”

Ấn Tiểu Yên hoảng sợ lui về phía sau, người run lẩy bẩy như ban ngày gặp ma, miệng không ngừng lắp bắp, “Người... nói hươu nói vượn...”

Vân Ánh Lục nhếch mép, xoay người lại, “Tôi cũng chỉ đoán mà thôi, Ngưng Hương nương nương bị cổ phản lại trên người, loại cổ này không phải là ác cổ, trong vòng một năm sẽ tự động được giải trừ. Vì sao cô ấy vẫn điên tới tận bây giờ, trừ phi có người tiếp tục dùng một loại thuốc thôi miên với cô ấy. Trong cung này, hiểu về tác dụng thuốc, lại cảm thấy Ngưng Hương như cái gai trong mắt, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Ẩn nương nương cô thôi”.

Tiếng nói của Vân Ánh Lục bị gió nhẹ lúc sớm thổi tán, nhưng Ẩn Tiểu Yên lại nghe rõ ràng từng câu một. Ẩn Tiểu Yên đứng sững như trời trồng, nhìn chằm chằm vào bóng Vân Ánh Lục xa dần, như thể cái bóng kia là cái gai đâm vào mắt.

Ẩn Tiểu Yên nghĩ cô ta không cần do dự nữa.

Hôm nay, vì Tề vương đại hôn nên trong triều nghỉ thiết triều hai ngày, coi đó là chúc mừng. Lưu Huyền Thần ở trong ngự thư phòng như thường lệ, trước tiếp đại thần, sau phê duyệt tấu chương, gần tới trưa, qua lớp màn sa, hần thấy Vân Ánh Lục mang theo hộp thức ăn, thập thò bên ngoài, hần nhìn trộm nàng, khẽ hắng giọng. “Vân thái y, phơi nắng ở bên ngoài, thoải mái lắm sao?”

La công công đứng bên thư án lên cười, nhanh tay vén rèm lên, để Vân Ánh Lục đi vào, còn mình thì ra ngoài.

Bốn góc ngự thư phòng đều có đặt chậu băng, bên ngoài lại là cây xanh bao quanh, vừa bước vào cô đã cảm thấy thật mát mẻ.

Vân Ánh Lục thoải mái hít sâu một hơi, mỉm cười đặt hộp thức ăn uống, “Sáng nay tôi chưa ăn sáng, mẫu thân sai xa phu mang tới ít bánh để lạnh, tôi nhớ là Lưu hoàng thượng thích ăn, nên mang tới đây ăn cùng anh”.

Lưu Huyền Thần hơi nhú mày, “Để thử đoán xem, gần đây có phải Vân thái y lại gây ra hoạ gì hay không, muốn thử mở cho nàng

một đường sống à?” Hấn vẫy tay với cô, Vân Ánh Lục cúi người, nhìn thẳng vào hấn, “Tối qua nàng đùa giỡn với Tề vương phi sao?”

Vân Ánh Lục ngẩn ra, quả là không gì qua mắt được của Lưu hoàng thượng, nhưng đây không tính là hoạ gì, mà ngay cả hoạ, cũng là hợp tình hợp lý mà. Mặt cô hơi ửng rửng, nhưng đôi mắt vẫn sáng như sao, “Tôi không gây ra hoạ gì, chỉ cảm thấy Lưu hoàng thượng đối với tôi rất tốt, tôi cũng nên lo lắng quan tâm tới Lưu hoàng thượng”.

Lưu Huyền Thần nhìn nàng âu yếm, mở hộp thức ăn ra lấy một miếng bánh bỏ vào miệng “Lời này cũng không phải lời nàng muốn nói. Nói đi, có chuyện gì muốn bẩm giúp nàng?”

Vân Ánh Lục bị nói trúng tim đen, ngại ngùng cất lời, “Lưu hoàng thượng, anh đã đồng ý sau khi tôi tiến cung có thể tự do ra vào kho sách, nhưng hiện tại kho sách...”

Lưu Huyền Thần ngậm miếng bánh lạnh, nhưng chưa nuốt, miệng phồng to, nhìn chăm chú vào Vân Ánh Lục, “Thành thật nói với trẫm, trong lòng nàng có phải vẫn đang nghĩ tới cuốn Thần Nông bách thảo kinh kia hay không?”

Vân Ánh Lục ngây người, “Người hiểu tôi, chỉ có Lưu hoàng thượng, tôi không có ý định lấy trộm sách, tôi chỉ xem một chút, xong sẽ trả lại cho anh ngay”.

“Được mà!” Lưu Huyền Thần chậm rãi nuốt miếng bánh trong miệng xuống, “Trẫm đã từng nói, cuốn sách đó chỉ hoàng đế và hoàng hậu mới được xem. Nếu nàng muốn đọc, vậy làm...”

“Lưu hoàng thượng, tôi chỉ mượn thôi, không phải chiếm dụng”. Vân Ánh Lục trách móc, khiến hấn phải nuốt xuống lời còn chưa nói.

“Vậy không được xem”. Lưu Huyền Thần cup mắt, khẩu khí trở nên cứng rắn.

Vân Ánh Lục rùng mình, biết là hấn không vui nhưng cố nài nỉ, “Lưu hoàng thượng, đây không phải vì bản thân mà là để cứu người, tôi cần tìm mấy phương thuốc trong quyển sách đó. Bệnh của người đó sắp không cứu được, nếu tôi không tìm được phương thuốc, người đó sẽ...”

“Trái tim trầm cũng đang tan nát, sao có thấy nàng lo lắng chút nào đâu?” Lưu Huyền Thần ngược mắt lên, “Trầm đã nhiều lần bày tỏ, vậy mà trái tim nàng làm bằng đá sao? Lần này trầm không thuận theo nàng, muốn quyển sách đó, dễ thôi, nhưng phải giao trái tim nàng cho trầm đã”. Vẻ mặt kiên quyết không nhượng bộ, cầm lấy bút son, tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Vân Ánh Lục yên lặng đứng một lát, thở dài mấy lượt, rồi lặng lẽ vén rèm lên ra ngoài.

Lưu Huyền Thần “hừ” một tiếng, “Chỉ biết tính kế đối phó với trầm, chẳng giống con gái gì cả, ngay cả làm nũng cũng không biết”. Hấn tự giễu nhếch môi, “Trầm lại không có chút hấp dẫn nào sao? Muốn thân thiết với nàng một chút, còn phải dùng tới quyền uy đế vương, thật khiến người ta tổn thương mà”.

Lưu Huyền Thần cúi xuống lấy ra từ ngăn kéo của thư án một quyển sách giấy đã ố vàng, bên ngoài có dòng chữ rồng bay phượng múa Thần Nông bách thảo kinh. Cuốn sách này, từ lần đầu tiên nghe nàng nhắc tới, hấn đã giữ lại bên người. Vốn định để làm lễ vật tặng cho nàng khi quan hệ hai bọn họ thân thiết hơn. Vậy mà nàng lại luôn không cho hấn cơ hội, suýt chút nữa lại còn thành thân với người đàn ông khác. Cho nên hôm nay hấn mới muốn dọa nàng một chút, nhưng lại không nỡ để nàng phải phiền lòng thêm. Đợi lát nữa phê duyệt tấu chương xong, kéo nàng tới cùng hấn tản bộ trong hoa viên, rồi đưa cho nàng, hy vọng đến lúc đó có thể nhờ vào “phân lượng” của cuốn sách, hấn có thể có được nụ hôn thật sự của nàng. Nhớ tới hô hấp nhân tạo lần trước, đôi môi anh đào thật mềm mại!

Vân Ánh Lục giống như quả cà gặp sương muối, héo rũ trở lại thái y viện, buồn chán ngồi xuống, không muốn làm gì.

Ngồi rồi lại ngồi, chán chường hiện lên trên khoé mắt. Đã mấy đêm nay cô không được ngủ tử tế, vừa mệt vừa thiếu ngủ, thật không gắng gượng được nữa. Cô nói với Tiểu Đức Tử tới phòng trực ban nằm nghỉ một lát.

Nói là nằm một lát nhưng vừa chạm vào gối, cô ngủ không biết gì.

Cũng không biết ngủ bao lâu, “Khụ, khụ...” Vân Ánh Lục đột nhiên bị một màn khói làm sắc tỉnh giấc, mơ màng ngồi dậy, thấy bầu trời ngoài cửa sổ đỏ rực.

“Tiểu Đức Tử, giờ nào rồi?” Cô vừa ho vừa đi ra bên ngoài.

Tất cả thái y và thái giám đều tập trung trong sân, nhìn không chớp mắt về một phía.

Vân Ánh Lục nhìn theo tầm mắt của bọn họ, phát hiện phía trước khói đặc cuồn cuộn, lửa cháy ngút trời. Hướng đó không phải là vị trí của kho sách sao?

“Kho sách lại xảy ra chuyện gì thế?” Lưu Huyền Thần bước trên con đường lát đá ngoài thái y viện, mày nhíu lại.

“Hồi bẩm hoàng thượng, thời tiết khô ráo, kho sách sợ là sơ suất bị cháy”. La công công khom người đáp.

Lưu Huyền Thần im lặng, chậm rãi ngược mắt lên nhìn về phía thái y viện. Khuôn mặt tuấn tú đột nhiên sa sầm, người buổi trưa muốn mượn sách hắn đâu rồi? Không xong rồi, hắn thầm nghĩ, vội vàng chạy tới kho sách. Một đám người đi theo hắn ai nấy đều tròn mắt, chưa từng thấy hoàng thượng hoảng hốt như thế, vội vàng chạy đuổi theo.

Kho sách đã chìm trong biển lửa, ánh lửa hừng hực, không khí ngột ngạt, khói đặc khiến người ta không mở được mắt, xà nhà của mấy căn phòng chứa sách bị lửa thiêu rụi, “răng rắc” đổ xuống, sách

bị cháy rụi biến thành từng vụn tro nhỏ bay trong gió. Cửa kho sách mở toang, giấy niêm phong kho sách không biết đã biến đâu mất.

Thị vệ, thái giám và cung nữ xách thùng, lấy chậu vôi vàng cứu hoả, nhưng sao chống lại được thế lửa quá lớn như vậy được, trừ phi trong phút chốc có mưa rào dội xuống, bằng không chẳng còn cách nào dập nổi.

“Lửa bốc lên từ đâu?” Lưu Huyền Thần nghiêm mặt hỏi thủ lĩnh thị vệ.

“Bẩm hoàng thượng, lửa bốc lên từ gian phòng chứa sách cấm”.

Ánh sáng rùng rục của ngọn lửa soi chiếu khuôn mặt đăm chiêu của Lưu Huyền Thần, hẩn nheo mắt, căn môi thâm nghĩ, kẻ này quá càn rỡ, cũng quá ngu ngốc, mới vừa giết người lại chạy tới phóng hoả, coi hoàng cung là cái chợ, muốn tới thì tới, muốn làm gì thì làm sao?

“Giấy niêm phong trên cửa kia là ai xé đi?” Lưu Huyền Thần đảo mắt nhìn quanh.

“Khi thuộc hạ chạy tới, giấy niêm phong đã bị xé rồi. Hôm nay kho sách bị niêm phong, bên trong chắc chắn không có ai”.

Không có ai mới là lạ đấy! Lưu Huyền Thần giật lấy một chậu nước trên tay cung nữ, dội thẳng từ trên đầu xuống.

“Hoàng thượng...” Cung nữ, thị vệ và La công công đều ngây người.

“Dồn sức dập tắt lửa ở phòng chứa sách cấm cho trẫm, những nơi khác cứ để mặc nó cháy đi”. Lưu Huyền Thần bình tĩnh chỉ vào kho sách, nhắc vạt áo bào buộc lại bên hông, chạy thẳng vào trong kho sách.

La công công vội túm lấy Lưu Huyền Thần, “Hoàng thượng, người muốn làm gì chứ?” Mọi người đều tròn tròn mắt, ngây ra như phỗng.

“Mau buông tay, Vân thái y đang ở bên trong”. Lưu Huyền Thần đẩy tay La công công ra, thoáng cái đã vọt vào bên trong biển lửa.

“Mau, mau, cứu hoả, cứu hoàng thượng...” La công công bùng tình, hoảng sợ cao giọng hét lớn, tay vung loạn xạ.

Mọi người vốn muốn từ từ đợi lửa tự tắt, lúc này đều nôn nóng, vội vàng giội nước lên người, một số chạy vào biển lửa, một số ra sức giội nước vào lửa.

Lưu Huyền Thần đoán không sai, Vân Ánh Lục quả thực đang ở trong kho sách.

Vân Ánh Lục là người đầu tiên chạy tới kho sách, khi đó giấy niêm phong còn dán kín, cô chẳng suy nghĩ nhiều, trong đầu chỉ nghĩ bằng mọi giá phải cứu được cuốn Thần Nông bách thảo kinh ra, bằng không Tần Luận sẽ không còn hy vọng. Lúc đó lửa còn chưa cháy tới phía ngoài, mới chỉ cháy lan tới mấy gian nhà khu đằng sau, nhưng đã cháy tới gần nóc nhà, cô dễ dàng chạy tới gian phòng chứa sách cấm trong tiểu viện. Đúng lúc cô vừa mới vào trong, “rầm”, một thanh xà gỗ lớn đột nhiên rơi xuống dưới, lửa rất nhanh bén tới căn phòng. Ngọn lửa đỏ nóng rực, nhanh chóng thiêu rụi toàn bộ sách, bàn ghế bắt đầu cháy, cô thấy tìm cái rương đựng sách, muốn kéo ra, nhưng không thể chạm tay vào vì quá nóng.

Vân Ánh Lục hoảng hốt lui ra phía sau vài bước, nằm rạp xuống đất, trát bùn đất vào tay, rồi cố gắng với lấy cái rương. Khói đặc tràn vào cổ họng khiến cô ho tới mức chảy cả nước mắt. Tia lửa bắn vào áo ngoài, cô kinh hoàng nhảy lên, xé đi, thoáng cái đã không với tới rương đựng sách.

Vân Ánh Lục cuống cuồng, oà khóc, quay đầu lại, thế lửa đã kéo dài đến sân trước, đường lui đã bị chặn lại, khí nóng phả tới mặt, cô lại vội vàng ngồi thụp xuống, tiếp tục tiến sát cái rương.

Mặc kệ, tìm được cuốn sách rồi hãy nghĩ đến đường thoát. Cô cắn răng, lệnh cho mình phải bình tĩnh, không được hoảng hốt. Rốt cuộc, cô cũng chạm tới rương sách, nhưng chiếc rương quá nặng, bị nghiêng đi, một khối khí lạnh phả vào mặt khiến cô ho sặc sụa. Thật vất vả mới lau đi nước mắt cứ liên tục trào ra, cô ngạc nhiên phát hiện ở phía dưới rương sách có một đường hầm, đường hầm dường như mới được đào, mùi bùn đất còn rất nồng. Tuy rằng trước mắt chỉ là một màu đen, Vân Ánh Lục vẫn ôm sách ở trong rương ra, nhảy xuống mật đạo, cô cảm thấy dễ thở hơn. Vân Ánh Lục muốn đi xuống dưới, nhìn xem đây có phải mật đạo giống trong phủ Tề vương hay không. Có mật đạo là tốt rồi, ít nhất cô có thể ôm sách và cả mạng sống đi ra ngoài. Vân Ánh Lục khẽ cử động, toan bước đi thì thấy áo bào bị rương sách đè lên, ngọn lửa sắp cháy tới.

Vân Ánh Lục buông sách xuống, định thần lại, ra sức kéo áo bào, mấy cây xà trên nóc nhà đều bị cháy, gãy sụp xuống, một cây rơi xuống, nằm ngang trên rương sách, cô cố hết sức cũng không kéo được áo bào ra.

Một luồng khói đặc bị gió thổi tới khiến cô ho sặc sụa, nước mắt giàn giụa.

“Vân thái y, Vân Ánh Lục...” Bên tai cô mang máng nghe được từng tiếng gọi, hình như có ai đó đang gọi tên mình. Cô kinh ngạc ngẩng đầu, mở to đôi mắt đang nhòe đi.

Một ‘người lửa’ vội vàng chạy tới.

“Vân Ánh Lục, Vân Ánh Lục, đồ ngốc kia, nàng đang ở đâu... trả lời trẫm” giọng nói đó đã rất khàn, vô cùng hoảng sợ, hoàn toàn không phát hiện ra long bào giá trị ngàn vàng đã bị cháy loang lỗ nhiều chỗ, vương miện lệch qua một bên, mặt mày đen thui, mặt và cánh tay đều có những vết bỏng lớn.

Một người ở trên ngôi cửu ngũ sao có thể để mất hình tượng như vậy được?

Nước mắt Vân Ánh Lục đột nhiên tuôn rơi, “Lưu hoàng thượng, em... ở đây...”

Lưu Huyền Thần hoảng hốt nghe thấy có tiếng người nói, đảo mắt nhìn quanh trong ánh lửa đỏ rực, hắn nhìn thấy một cánh tay đang vẫy hắn. Hắn vui mừng khôn xiết chui qua một giá sách đang cháy, chạy tới, Vân Ánh Lục kéo hắn, bảo hắn nhảy xuống, khi hắn ra sức nhảy cuống, đã kéo rách vạt áo của cô.

Hai người cùng đỡ nhau, tiến vào trong vài bước.

Bên ngoài đã là biển lửa đầy trời, không ai nói gì, cả hai cứ thế nhìn nhau, như thể nhìn mãi mãi cũng không đủ, rồi đột nhiên ôm chặt lấy nhau, môi tự nhiên dán chặt vào nhau, răng môi gắn kết, hút vào, cuốn lấy, giống như muốn hút đối phương vào trong cơ thể của mình, vậy mới an tâm.

Đây là nụ hôn Lưu Huyền Thần đã chờ mong từ rất lâu, như thế đã đợi một đời, hắn hôn mãnh liệt, rồi lại hôn một cách dịu dàng.

Đây là nụ hôn làm cho Vân Ánh Lục cảm thấy sợ hãi, nhưng cô không muốn từ chối, cô không muốn phải nghĩ rõ ràng như vậy, chỉ muốn được nép mình trong vòng tay người đàn ông này.

Người đàn ông này, vì cô, không quản sinh mệnh, không để ý tới tôn quý, bôn ba trong biển lửa. Câu gì cũng không cần hỏi, điều gì cũng không cần phải nói nữa, hết thảy đều ở trong nụ hôn này.

Thật lâu sau, “bụp” một tiếng, Lưu Huyền Thần kêu lên đau đớn.

Cô vội buông hắn ra “Vết bỏng bị vỡ rồi sao?” Trong bóng tối, cô nhẹ nhàng sờ lên mặt, cánh tay, lòng bàn tay hắn, rất nhiều vết phỏng. Cô đau lòng, dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm lên, muốn cho hắn dễ chịu một chút.

“Lửa lớn như vậy sao chàng lại chạy vào đây, chàng không sợ sao?” Vân Ánh Lục khẽ hỏi.

Lưu Huyền Thần đột nhiên nổi cáu, “Nàng cũng biết sợ hả, vậy sao nàng lao vào đây, nàng muốn khiến trẫm... bị dọa chết sao?”

Cô nhẹ nhàng tựa vào ngực hắn, cảm thấy giọng nói của mình dường như vang lên ở nơi xa, “Thật xin lỗi, em... không nghĩ tới cảm nhận của chàng... Em không nên chỉ quan tâm tới cuốn sách”.

“Nàng còn nghi ngờ tình cảm của trẫm dành cho nàng sao? Trẫm đã nói, sau này sẽ không bỏ lại nàng. Nếu hôm nay nàng bị chết cháy, trẫm... sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho nàng...” Hắn cúi người xuống, cắn vào tai cô, giọng nói như sấm sét dội xuống.

“Không nghi ngờ, không nghi ngờ mà! Tình cảm của em với chàng sẽ không thay đổi, em sẽ yêu chàng, không, em muốn yêu chàng, không phải, không phải! Em phải làm người thứ ba, chấp nhận người đàn ông của mình là chồng của người phụ nữ khác”. Cô ngẩng mặt đối diện với hắn, biết rõ hắn không nhìn thấy, vậy mà cô vẫn tươi cười.

“Huyền Thần, em thật ngốc, bây giờ em mới biết được, em yêu chàng, yêu chàng, yêu thật sự mãnh liệt, không phải vì chàng tới cứu em, mà là vì yêu...”

“Nàng gọi... ta là gì?” Giờ khắc này hắn không phải “trẫm”, mà là “ta”, một người đàn ông hết sức bình thường. Hắn xúc động hỏi.

“Huyền Thần, ở chỗ của em, người thân thiết luôn gọi thẳng tên, nếu thân thiết hơn chút nữa, em sẽ gọi chàng là Thần”. Cô ngượng ngùng cười.

Lưu Huyền Thần chăm chú nhìn cô rồi ghì chặt cô vào lòng, không chú ý vết bóng vừa bị vỡ.

“Nàng hãy gọi lại một lần nữa, được không?” Lưu Huyền Thần thì thầm bên tai cô, tiếng rất nhỏ, nhưng đầy xúc động.

“Mười lần, một trăm lần, một nghìn lần, một vạn lần... vẫn gọi như vậy đều được, Thần, Thần, Thần...” Vân Ánh Lục chưa từng

ngẫm mình có thể nói ra những lời sến như thế. Cô cười khẽ, không phải ngượng ngùng, mà là vui mừng, thật sự vui mừng.

Thích hoá ra khác yêu như vậy. Thích là ôn hòa, chậm rãi, giống như một dòng suối nhỏ, nước róc rách chảy xuôi. Yêu lại giống như dòng sông ào ào cuộn chảy, điên cuồng gào thét, khiến từng tế bào trong cơ thể đều nóng rực kêu gào, vui mừng, từng đợt sóng quét qua, không thể suy tư, không thể chống cự, chỉ có thể để mặc bị nhấn chìm.

Tay cô đụng phải một vết bóng, làm bọc nước vỡ ra, cô sợ hãi rút tay lại, hấn lại ôm chặt không buông.

“Lần này, không phải trảm ép nàng, mà là nàng tự nguyện. Về sau cũng không được phép nuốt lời, bằng không chính là phạm vào tội lớn khi quân”. Hấn cố ý thay đổi xưng hô, muốn cho khẩu khí có vẻ nghiêm túc, nhưng khi nói ra, vẫn thật dịu dàng.

“Không nuốt lời, em thề!” Cô dịu dàng hôn lên môi hấn, Lưu Huyền Thần từ bị động thành chủ động, nụ hôn sâu hơn, hôn tới mức hấn sắp mất đi khống chế, quên cả chuyện người đầy vết bóng, quên mình đang ở trong hoàn cảnh nào.

Người tỉnh táo vẫn là Vân Ánh Lục, “Huyền Thần, chàng có biết ở đây là đâu không? Chúng ta phải đi ra ngoài, vết thương của chàng nếu như không xử lý, sẽ chuyển biến xấu”.

“Mật đạo này vốn không có sẵn”. Lưu Huyền Thần sờ vào vách tường, đất còn rất ẩm, “Nhưng dù sao chúng ta phải cảm tạ kẻ đào mật đạo này, không có nó chúng ta chết cháy ở trong kho sách rồi”.

“Người này vì sao phải đào mật đạo, trong kho sách có cất giấu bảo bối gì sao? A” Vân Ánh Lục thất thanh kêu lên, quay đầu chạy ngược lại.

“Sao vậy?”

“Sách khó khăn lắm em mới cứu được, lại để ở cửa mật đạo rồi”.

Lưu Huyền Thần thở dài nhún vai, thật muốn thán phục lòng yêu nghề của nàng, “Sách mà nàng cần không ở đó”. Hắn tức giận, kéo cô đi về phía trước.

Đường trong mật đạo không phức tạp, chỉ có một hướng, tuy rằng quanh co khúc khuỷu, nhưng không có đường rẽ.

“Hả? Vậy sách ở đâu?”

“Trong ngực thư phòng”.

“Lưu hoàng thượng...” Vân Ánh Lục tức giận dẫu môi, “Chàng khiến em suýt mất mạng”.

“Vậy trăm thì sao? Mà sao lại phải sửa xưng hô, sau này không cho phép gọi ta là Lưu hoàng thượng nữa, không biết phép tắc gì cả”. Hắn trừng phạt búng vào gáy cô, “Cuốn sách đó còn quan trọng hơn cả mạng của nàng sao?”

Vân Ánh Lục thở dài, “Trước mắt là như thế. Huyền Thần, phía trước có ánh sáng”.

Lưu Huyền Thần ngược mắt nhìn, phía trước le lói một tia sáng “Xem ra chúng ta đã tới cửa mật đạo, sẽ sớm biết kẻ hảo tâm này là ai thôi”.

Giọng nói của hắn có chút lạnh lùng, không giống là cảm tạ, mà là châm biếm.

Càng đi về phía trước, ánh sáng càng lúc càng rõ, cô quay đầu nhìn Lưu Huyền Thần, hắn còn thảm hại hơn cô, trên mặt có vài vết bóng, mu bàn tay đỏ ửng, quần áo thì rách rưới. Cô muốn nói mấy câu, nhưng cổ họng lại trào lên từng đợt đắng chát.

“Huyền Thần”, cô giữ chặt hắn lại, cố nén ghen ngào, nhắm mắt lại hôn lên môi hắn, “Để cho em hôn một lần, sợ rằng sau khi rời khỏi đây, em sẽ không có can đảm”.

“Ta có can đảm là được rồi”. Lưu Huyền Thần cười nói.

Điểm cuối của mật đạo hoá ra là cửa nhỏ của một gian phòng, ở đây còn có một mật đạo khác, mật đạo này dùng đá xếp thành, giống như đã có rất nhiều năm.

Lưu Huyền Thần trầm ngâm ôm Vân Ánh Lục, đúng lúc chuẩn bị đi ra, bỗng ngoài sân vang lên một giọng nói rất quen khiến hai người giật mình dừng lại.

“Hoàng thượng chạy vào cứu ả ta? Hoàng thượng điên rồi, ả ta đáng giá như vậy sao? Thế lửa lớn như vậy, vào trong còn có thể sống không, nhưng mà như vậy cũng tốt, đúng là nhất cử lưỡng tiện”.

Giọng nói quen tai gần trong gang tấc, Lưu Huyền Thần khẽ nhếch môi, cười lạnh một tiếng.

Vân Ánh Lục nín thở nhìn về phía Lưu Huyền Thần, trán hắn đầy vệt than, mặt nổi lên hai mục bóng nước, bộ dạng thật thê thảm, hắn nháy mắt với cô trấn an.

“Nhất cử lưỡng tiện?” Bên ngoài, người đàn ông cất giọng phần nộ quát “Người nói thật nhẹ nhàng, người có biết người phóng hoả lần này đã đốt đi cái gì không? Bức thư bản vương tìm năm năm, khi sắp tới tay, bị một trận hoả hoạn của người thiêu rụi, nếu tên hoàng đế giả Lưu Huyền Thần kia không chết, hắn không những có thể yên ổn ngồi trên ngôi vị hoàng đế, mà bản vương chỉ có thể rút đuôi, tới khi nào mới có thể ngóc đầu dậy? Nếu không may, ngày nào đó còn bị hắn kiểm soát thủ tiêu, ngay cả người cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì đâu, không phải bị lăng trì xử tử, thì cũng vào đại lao”.

“Vương gia, ta đã nghe người nói tới bức thư đó, khi vào kho sách ta đã tìm kiếm, thế nhưng sáng sớm có lẽ đã có người lấy đi toàn bộ bút tích tiên hoàng lưu lại rồi”. Giọng nói sợ hãi lúc trước lại vang lên.

“Sáng sớm đã có người vào kho sách rồi sao?”

“Đúng vậy, trời còn chưa sáng đã có người tới, giết người quản lý, nghe nói trong kho sách còn không để lại dấu vết gì, vương gia không nghe nói sao, kho sách đã bị niêm phong, ta còn tưởng là vương gia phải người làm!”

“Bản vương bận tổ chức cái lễ thành thân chết tiệt đó, hơi sức đâu mà để ý tới nữa! Người nói không để lại một chút dấu vết, vậy người còn phóng hoả làm gì?” Giọng nói của người đàn ông như thể ăn phải thuốc nổ, khiến cho người ta sợ hãi.

“Ta nghe nói ả kia rất sốt ruột, nói muốn vào kho sách tìm sách, nghe khẩu khí của ả ta, cuốn sách đó dường như rất quan trọng với ả. Ta... nghĩ nếu phóng hoả, ả ta nhất định sẽ chạy đến, vừa hay... để ả ta chết cháy, như vậy sẽ không có ai nghi ngờ, bằng không ta không có cách gì diệt trừ ả”.

“Ai sai người giết cô ta?” Người đàn ông gần từng tiếng, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi.

“Kì tả thừa tướng nói ả biết quá nhiều chuyện, không trừ sẽ có hậu hoạ”.

“Chát!”, một tiếng tát tai thật mạnh truyền vào trong mật đạo, Vân Ánh Lục ngẩn ra, nép vào ngực Lưu Huyền Thần. Có cần thiết là tất cả mọi chuyện cô đều tình cờ dính vào không?

Chui vào mật đạo quanh co rồi còn gặp phải Tề vương và Ấn Tiểu Yên hẹn hò. Mật đạo này hoá ra là thông với tâm cung của Ấn phi, lửa kia cũng là cô ta đốt à? Thật sự là một kỳ nữ có dũng có mưu! Cổ họng của Vân Ánh Lục hơi ngứa, cô vội vàng bịt miệng lại, cố gắng nén nhịn.

Lưu Huyền Thần ôm cô, lùi lại vào bên trong mật đạo, cách cửa mật đạo khá xa, nhưng giọng nói bên ngoài vẫn có thể nghe được rõ ràng.

“Người nghe theo bản vương, hay là nghe theo lão già chết tiệt đó. Bản vương bảo người không được phép đụng tới cô ta, cô ta bản vương vẫn cần dùng, có nghe hay không... Nếu cô ta bị chết cháy, bản vương bắt người đền mạng”. Tề vương rít gào túm chặt cổ áo Ấn Tiểu Yên, khuôn mặt tuấn tú nhăn nhó không ra hình thù gì.

“À ta đối với người có tác dụng gì?” Giọng nói của Ấn Tiểu Yên nghẹn ngào, uất ức phản bác, “À ta đã làm cho người cái gì sao? Còn ta mấy năm nay, vì người từ người đã trở thành quý, người đã cho ta được thứ gì? À ta quả thật đã biết rất nhiều chuyện, sớm chết ngày nào tốt ngày đó. Bây giờ, chỉ sợ ả ta đã thành một đồng tro tàn, ha ha...” Ấn Tiểu Yên đột nhiên điên cuồng lớn tiếng cười, tiếng cười khiến người khác sồn tóc gáy.

“Hoàng thượng, hoàng thượng...” Trong bóng đêm, đột nhiên vang lên tiếng gào khóc xé rách màn đêm yên tĩnh.

“Ầm ầm”, mấy cây cột cuối cùng của kho sách cùng đổ ập xuống, thế lửa dần dần yếu bớt. Thị vệ và đám thái giám cùng đốt đuốc tìm kiếm, nhưng không thấy bóng dáng Lưu Huyền Thần, đám người hoảng sợ lớn tiếng gào khóc.

“Lưu Huyền Thần chết cháy thật rồi sao?” Tề vương chẳng buồn so đo với Ấn Tiểu Yên, mừng như điên nhìn ra ngoài. Ấn Tiểu Yên cũng ngừng cười, hai mắt chớp chớp không ngừng, “Hoàng thượng... đã chết rồi sao?”

“Người mau đi thăm dò, giờ bản vương ra ngoài tìm Kì tá thừa tướng bàn bạc, nếu là sự thật, vậy hoàng đế giả đó không còn không cái, bản vương sẽ là lựa chọn đầu tiên cho hoàng vị, đến lúc đó cũng giảm bớt đi nhiều việc. Ôi, cứ thế này mà đăng cơ cảm giác không mấy vẻ vang”. Tề vương tặc tặc lưỡi, vẻ mặt kỳ quái.

Ấn Tiểu Yên có thể là bị sung sướng che mờ suy nghĩ, miệng há ra rồi ngậm lại, vẫn lẩm bẩm “Chết rồi sao? Chết rồi sao? Có thể dễ dàng như vậy sao?” ả thật sự không dám tin.

Tề vương khinh miệt trừng mắt nhìn ả, “Đây đều là công lao của người cả, còn không cất vẻ mặt ngu xuẩn kia của người đi, mau ra ngoài hỏi thăm tình hình”.

“Vâng, Tề vương đi đường cẩn thận. Sau này, Tề vương không cần phải theo mật đạo tiến cung...” Ấn Tiểu Yên cười ngây ngốc.

Tề vương không lên tiếng, khoát tay, xoay người, bước vào một cửa nhỏ, vội vã theo mật đạo ra ngoài cung, hoàn toàn không biết, có hai ánh mắt trong bóng đêm yên lặng đang nhìn chăm chú vào gã.

Vân Ánh Lục thở dốc, trái tim kịch liệt nảy lên. Vừa rồi cô căng thẳng tới mức nín thở, mật đạo lại yên tĩnh tới mức làm người ta ngột thở.

Lưu Huyền Thần vỗ nhẹ lưng cô, “Ánh Lục, xem ra chúng ta lại để cho người khác thất vọng rồi”. Hắn cười chua xót.

“Huyền Thần, giờ chúng ta đi ra ngoài được chưa? Vết bóng của chàng, em phải giúp chàng xử lý”. Vân Ánh Lục sờ vào vách mật đạo ẩm ướt, bên ngoài hẳn là không còn ai, bọn họ đi ra ngoài với bộ dạng thế này, sẽ không khiến người ta sợ chết khiếp chứ.

Hai người bước ra cánh cửa nhỏ, thứ có thể coi là ánh sáng chỉ có hai ngọn đèn bão cuối cùng trong ngoài kho sách còn leo lét sáng, trời đã tối đen, trong không khí mùi khét, mùi tro bụi rất nồng.

Bên ngoài rất im ắng, trên lầu các có tiếng trẻ con khóc, có lẽ là công chúa Thiên Luy đã thức dậy. Lưu Huyền Thần phủi bụi bám trên người, chỉnh lại vương miện, nghe thấy tiếng khóc lóc rung trời chấn đất, mỉm cười, tự giễu “Trẫm cũng không phải hoàn toàn không có nhân duyên, đúng không, Ánh Lục”.

“Người không có nhân duyên là em, cô ta phóng hỏa cũng là vì em, chàng chạy theo em nên mới gặp xui xẻo”. Vân Ánh Lục nhắm mắt lại, nhớ tới những lời vừa rồi mới nghe thấy, không khỏi rùng mình.

“Kỳ thật, trẫm rất cảm tạ trận đại hoả này, nếu không có nó nàng còn muốn trốn tránh trẫm đến bao giờ nữa”. Lưu Huyền Nghệ nắm chặt tay cô, bước ra ngoài mật đạo, đón cơn gió đêm ẩm áp.

“Lưu hoàng thượng,” Giọng nói của Vân Ánh Lục rất khẽ, dường như sợ làm kinh động tới ai đó, “chàng đã nắm được bằng chứng có thể lật đổ bọn họ, vì sao còn để mặc cho bọn họ tùy ý làm xằng bậy như vậy chứ?”

Lưu Huyền Thần cười mỉm, ngóng nhìn cảnh tượng huyền ảo đằng xa, nhìn một đám người đang hoảng loạn “Hiện giờ trẫm muốn giết bọn họ dễ như trở bàn tay, nhưng trẫm sẽ bị mang tiếng giết người diệt khẩu. Nàng không biết trong dân gian và triều thần, đều đang truyền nhau rằng trẫm là một hoàng đế giả mạo, Tề vương mới là quân chủ thật sự, trẫm vẫn luôn tò mò sao trẫm lại là hoàng đế giả. Trẫm đang chờ bọn họ ra tay trước, như vậy, trẫm giết bọn họ không có gì đáng trách”.

Vân Ánh Lục cắn răng quay mặt đi, thầm nghĩ: hoàng cung sâu như biển cả, hoàng cung sâu như biển cả...

Một đội thị vệ đi về phía bọn họ, ánh sáng từ cây đuốc trong tay chiếu xuống hai bóng nhếch nhác, tất cả mọi người đều nín thở.

“Hoàng... thượng?” Có người to gan, khẽ gọi một tiếng. Lưu Huyền Thần thản nhiên cười to, “Có cần thiết phải sợ như vậy không, đúng, là trẫm”.

“Hoàng thượng!” Đám thị vệ lập tức quỳ gối xuống đất, dập đầu nghẹn ngào không nói nên lời.

“Bình thân, bình thân, có thị vệ trung thành như các khanh, trẫm nhất định sẽ không làm sao. Được rồi, khanh tới đây”. Lưu Huyền Thần vẫy tay, ra hiệu cho thủ lĩnh đội thị vệ bước tới, hẩn ghé bên tai nói nhỏ vài câu, thị vệ gật đầu liên tục, về mặt nghiêm nghị.

“Hoàng thượng xin yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ không để có sai sót gì”. Thị vệ chấp tay thi lễ, đồng dục trả lời.

Đội thị vệ bên này gọi vài tiếng “hoàng thượng”, mọi người ở đằng xa nghe thấy, đều quay đầu lại, vội vã chạy tới.

La công công chạy trước tiên, vừa chạy vừa gạt nước mắt, thấy hoàng thượng không bị làm sao, vui mừng tới độ một câu cũng không nói được, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu, ngã vào người Tiểu Đức Tử đang đứng phía sau.

“Vân thái y, Vân thái y...” Tiểu Đức Tử nước mắt lưng tròng, ôm La công công, vừa khóc vừa cười.

Ấn Tiểu Yên cũng đứng trong đám người, sắc mặt như đất, hai chân run rẩy, răng va cầm cập.

Đám phi tần khóc suốt muốt chạy đến trước mặt Lưu Huyền Thần, dịu dàng nói lời hỏi thăm, vội vã tỏ vẻ quan tâm. Lưu Huyền Thần mỉm cười trấn an bọn họ, ánh mắt làm như vô ý xẹt qua mặt Ấn Tiểu Yên, mỗi một lần lướt qua, Ấn Tiểu Yên đều cảm thấy trước mắt tối đen lại, cô ta cắn răng, sống chết bám vào cánh tay, lệnh cho mình phải trấn tĩnh lại.

“Hoàng thượng, người có khoẻ không? Người... khiến thần thiếp sợ hãi”. Cô ta nặn ra vài giọt nước mắt, nhưng đó là do sợ quá mà chảy ra.

“Ái phi bị bộ dạng này của trẫm làm hoảng sợ sao?” Lưu Huyền Thần nhìn xoáy vào ả, ánh mắt lạnh lùng làm cho Ấn Tiểu Yên càng thêm sợ hãi, khiến cho cô ta không rét mà run.

Ấn Tiểu Yên cố nắm chặt tay, hy vọng hết thấy không như cô ta nghĩ. Mật đạo đó không thể bị bất cứ người nào phát hiện ra, nhất định là không.

“Không phải, thần thiếp... thần thiếp thật sự lo lắng cho hoàng thượng...” Cô ta ngấp ngừng, né tránh cái nhìn của Lưu Huyền

Thần.

“Đã để ai phi lo lắng nhiều rồi!” Lưu Huyền Thần nghiêm mặt, lạnh lùng ngẩng đầu, không hề liếc nhìn cô ta một cái. Vân Ánh Lục đứng bên cạnh hắn, mặt mũi đen thui, vẫn cụp mắt nhìn xuống đất không nói gì.

Ấn Tiểu Yên hốt hoảng vội vàng chạy tới tấm cung, đúng lúc ả bước vào cửa cung, phát hiện một đội thị vệ đứng ở trước cửa căn phòng nhỏ chứa đồ đạc linh tinh. Ấn Tiểu Yên đột nhiên ngã ngồi xuống đất.

Một trận đại hoả, thiêu huỷ mấy vạn cuốn sách, hư hại hơn mười gian phòng ốc, có vài thị vệ và thái giám bị bỏng. Vân Ánh Lục và mấy vị thái y bận rộn tới tận nửa đêm mới xử lý xong vết bỏng của tất cả mọi người.

Mấy vị thái y thấy đêm đã quá khuya, không hồi phủ nữa, tìm một chỗ trong thái y viện, chợp mắt chờ tới sáng.

Vân Ánh Lục ép một ít nhựa nha đam cho vào chiếc bình nhỏ rồi đi đến tắm điện. Lưu Huyền Thần chỉ bị bỏng nhẹ, vết bỏng đã sớm được xử lý, nhưng Vân Ánh Lục vẫn thấy lo lắng cho hắn.

Vừa vào tắm điện, Mãn Ngọc đã kéo cô về phòng, rửa mặt chải đầu, bắt cô uống hết một bát canh tổ yến còn ấm, rồi mới để cô đi vào phòng ngủ của Lưu Huyền Thần.

Lưu Huyền Thần nằm trên long sà, mắt nhắm hờ, nghe thấy tiếng bước chân, vừa toan mở mắt, một đôi tay nhỏ nhắn hơi lạnh bịt mắt hắn lại, “Nhắm lại!”

Lưu Huyền Thần nghe lời, nhắm mắt lại, cảm thấy trên mặt, trong lòng bàn tay, được bôi một thứ gì đó mát mát, khiến những chỗ đang nóng rát trên da thịt trở nên dễ chịu hơn rất nhiều.

“Kiên trì bôi ba ngày, vết phỏng sẽ xẹp uống, vết sưng đỏ cũng sẽ liền da. Nhưng trong ba ngày này, chàng không được cầm bút”. Vân

Ánh Lục rất băn khoăn nói.

“Vây làm phiền Vân thái y viết thay trẫm”. Lưu Huyền Thần trêu ghẹo mở mắt ra, hất cằm về phía thư án trước giường “Nàng xem trên đó là gì”.

Vân Ánh Lục liếc nhìn quyển sách đã ố vàng, lại cúi xuống, tiếp tục bôi nhựa nha đam lên tay kia của hắn.

“Sao mà một chút vẻ mặt vui mừng cũng không có?” Lưu Huyền Thần thoáng thất vọng, rồi lại mừng thầm, may mắn là đôi má ửng hồng, làn da mềm như nước của nàng không bị lửa chạm tới.

“Lúc em làm việc, sẽ không phân tâm. Bây giờ, em đang trị bỏng cho chàng, trong mắt, trong lòng em chỉ biết có chàng”.

“Trẫm lòng tham vô đáy, muốn trong lòng, trong mắt nàng vĩnh viễn chỉ có một mình trẫm”. Hắn nắm vai cô, buộc cô nhìn thẳng hắn, khiến thuốc vừa bôi lên lòng bàn tay đã bị lau đi sạch.

Vân Ánh Lục bối rối, còn chưa trả lời, môi hắn đã phủ lên môi cô, nụ hôn dịu dàng. Vân Ánh Lục ngoan ngoãn để mặc hắn, đón nhận nụ hôn của hắn, nước mắt lặng lẽ nhỏ xuống áo hắn.

Cô yêu anh, chứ không chỉ là thích, thậm chí còn sâu đậm hơn cả yêu. Ở trong mật đạo, cô vô cùng kiên định cho là vậy. Thế nhưng vừa ra khỏi mật đạo, cô đột nhiên thấy hoang mang.

Tuy Lưu Huyền Thần luôn miệng nói anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, nhưng thật sự thì sao có thể bỏ qua ngôi cửu ngũ của anh được? Khi các phi tần chen nhau lên trước lấy lòng anh, anh cười trấn an họ, lòng cô lại nhói lên cảm giác đau xót khó nói thành lời.

Yêu người đàn ông này, nhất định phải chia sẻ với những nữ nhân khác. Cô ý thức được rất rõ điều này.

Anh sẽ yêu cô, nhưng một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày, thì hơn một trăm tám mươi ngày hắn sẽ ở cạnh cô, mà hơn một trăm

ngày khác, anh phải đến với những nữ nhân khác. Nếu ngày nào anh cũng ở bên cô, vậy cô phải nhận ánh mắt đổ kỵ của tất cả phi tần khác, khiến cô luôn sống trong mặc cảm cướp chồng của người khác. Cô có thể chẳng để ý tới gì mà chấp nhận tất cả hay sao?

Vân Ánh Lục nhắm mắt lại, đáp án không thể nghi ngờ là phủ định. Có thể chỉ đơn thuần yêu anh không, không cần phải trở thành phi tần, yêu như vậy có phải đơn giản hơn không chứ.

Nụ hôn của Lưu Huyền Thần càng lúc càng mãnh liệt, đột nhiên đẩy cô ngã xuống long sàng, hân hôn tới vệt nước trên mặt cô.

“Ánh Lục?” Lưu Huyền Thần kinh ngạc mở mắt ra.

“Em... hơi xúc động!” Cô ngượng ngừng sửa sang lại quần áo lộn xộn, mặt đỏ bừng, ánh mắt dao động.

“Trầm vội vàng, làm nàng sợ sao?” Lưu Huyền Thần ngồi dậy, kéo cô tới gần, nhìn thẳng vào mắt cô.

Cô sợ tới mức tay mềm nhũn, suýt làm đổ cả bình thuốc trong tay, cô nhìn xuống hai tay để bên sườn mình, rồi ngược mắt nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy kia, nuốt nước bọt, lắp bắp nói, “Lưu hoàng thượng, chàng đang bị thương, nên nghỉ ngơi sớm thì tốt hơn”.

Khuôn mặt tuấn tú của Lưu Huyền Thần tiến sát mặt cô, mãi tới khi chóp mũi hân cơ hồ đụng tới, hân mới ngừng lại.

“Nàng nói giờ trầm ngủ được sao? Xảy ra nhiều chuyện như vậy, còn cả đột nhiên nàng dao động”. Giọng nói của hân có chút khàn khàn, trong đêm khuya cảm giác vô cùng mê hoặc.

“Vây... em nói chuyện với chàng”. Cô im lặng một lát, muốn tránh đi, nhưng hân hoàn toàn chặn trước tầm mắt, cô không còn cách nào, đành phải đón lấy.

“Ánh Lục, những điều nàng nói với trầm trong mật đạo đều là sự thật, đúng không?”

Vân Ánh Lục khẽ run lên, Thượng Đế ơi, sao mà cô có hơi chút thất thần, anh đều đoán được.

“Đương... đương nhiên...”

“Vây là được rồi!” Ngón tay hấn mơn trớn trán cô, khiến cô run rẩy, “Ánh Lục, trăm không dám nói mạnh miệng, nàng cũng nghe bọn họ nói nàng đã biết rất nhiều chuyện, người khác đã chú ý tới nàng, sau này trăm phải tăng cường bảo vệ nàng, sẽ không để cho nàng bị thiệt thòi”.

“Vây... để Giang thị về đi, không cần khoa trương quá”.

Hấn vuốt ve dịu dàng khác thường, khiến cô có chút bất an. Lưu Huyền Thần cười khó hiểu, giọng khàn khàn “Nàng cho rằng Giang thị về là người lương thiện sao, trước kia, đó là trăm sử dụng kế phản gián, dùng nội ứng của bọn họ để bảo vệ nàng, như vậy bọn họ mới không dễ xuống tay. Bây giờ trăm không thể nào dùng lại chiêu này được nữa”.

“Giang thị về là nội ứng ư?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu.

“Ừ, đêm đó trở về từ Linh Vân các, trăm sai hấn điều tra mọi chuyện về nàng, trăm đã phát hiện ra hấn ta là một nội ứng”.

“Cái gì, cái gì, chàng điều tra em?” Vân Ánh Lục trợn mắt.

“Ai bảo nàng có vị tiên hôn phu, rồi vị hôn phu hiện tại, à, Ánh Lục, vị hôn phu tương lai của nàng, nàng đã tìm được chưa?” Lưu Huyền Thần nhớ lại khi ở Linh Vân các, nàng từng hét lên với hấn, liền nở nụ cười ý vị thâm sâu.

“Em... đang tìm...” mặt Vân Ánh Lục đỏ tới tận mang tai.

Lưu Huyền Thần nhìn cô, dịu dàng: “Hà tất bỏ gần tìm xa chứ? Đừng tìm nữa, lấy ngay trước mắt này đi!”

Chương 64: Đêm xuân

Chuyện nhỏ không nhin sao thành việc lớn. Đạo lý này Lưu Huyền Nghệ hiểu rất rõ, nói cho cùng, gã vẫn là một người có chừng mực. Dù trong lòng hấn hận Kì tá thừa tướng thấu xương, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ tôn kính.

Đêm tân hôn xảy ra chuyện hiểu lầm nhỏ, biết là trùng gian kế của kẻ khác, hiềm nghi của gã với Kì Sơ Thính rất nhanh đã tiêu tan. Nhưng đó có xem là gian kế được không? Chỉ có thể nói là một trò chơi khăm, ai lại rảnh rỗi như vậy? Gã nghĩ ngay đến Vân Ánh Lục, nhưng tính tình nàng vốn chỉ cần liếc mắt một cái là thấy rõ, không giống người làm ra loại chuyện này. Còn Đỗ Tử Bân, hấn vẫn đứng bên cạnh gã, không thể phân thân! Đương nhiên là càng không thể là Kì công tử được, đêm đó Kì công tử ở Linh Vân các ăn chơi đàng điếm, uống tới say mềm, rất nhiều người có thể làm chứng.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Vân Ánh Lục. Nhưng gã không có bằng chứng, đành nuốt xuống cơn giận không đâu này.

Nhưng việc này vẫn ảnh hưởng tới tình cảm của gã và Kì Sơ Thính, đêm động phòng hoa chúc qua loa, sau đó gã vì không muốn cho Tề vương phi ghen, nên dọn đến thư phòng ngủ cho thanh tĩnh.

Đáng thương cho Kì Sơ Thính, con gái đã xuất giá mà hàng đêm một mình rơi lệ đến bình minh. Chịu đựng hết mức, cô ta chạy về khóc lóc kể lể với mẫu thân, Kì phu nhân ban đêm thì thăm bên gối Kì tá thừa tướng, Kì tá thừa tướng lạnh mặt, không nói nửa lời.

Đêm đã sắp chuyển canh ba, một cỗ kiệu nhỏ lén lút từ cửa sau vào Kì phủ. Lưu Huyền Nghệ không kịp chờ gia đình vén màn kiệu, nôn nóng đi thẳng tới phòng của Kì tá thừa tướng. Dưới ngọn đèn, Kì tá thừa tướng đang cầm mấy tờ giấy, mày nhíu lại, cẩn thận xem xét.

“Bức thư đó quả đúng là ông lấy?” Lưu Huyền Nghệ đứng ở cửa cất giọng lạnh lùng hỏi. Kì tá thừa tướng thông thả quay người lại, ánh mắt cũng chuyển hướng tới bức thư.

“Đây là bức thư do chính tay tiên hoàng viết, ông lấy đi không nói một tiếng với bản vương”. Lưu Huyền Nghệ gằn giọng, thái độ khó chịu.

“Lão thần đã từng nói với vương gia, bức thư này không đáng để cho vương gia phải nhọc lòng, sau này vương gia không cần vào hoàng cung bằng mật đạo nữa. Vương gia không nghe thấy sao?” Kì tá thừa tướng đẩy bức thư ra, đứng lên, chấp tay ra sau lưng, chậm rãi bước vài vòng quanh phòng.

Lưu Huyền Nghệ mệt mỏi ngả người xuống ghế, vẻ mặt ảm đạm, “Bản vương thật sự căng thẳng một trận, nhưng thôi, là tá thừa tướng mang đi cũng được. Ôi, tên Lưu Huyền Thần kia không bị chết cháy”. Lưu Huyền Nghệ vừa ra khỏi cung không bao lâu đã có nội ứng tới mật báo, khiến gã từ mây xanh rơi thẳng xuống đáy vực, cả người tím lại.

“Đây còn chưa phải tin xấu nhất”. Kì tá thừa tướng tối sầm mắt lại, ngón tay bấm xuống mặt bàn, “Trong sổ bút tích tiên hoàng để lại, không có lá thư như vương gia nói”.

“Không có sao? Không thể nào, Ấn thái y nói ông ta đã tận mắt thấy tiên hoàng viết phong thư đó”. Lưu Huyền Nghệ bỗng đứng bật dậy, lao tới cạnh bàn, cầm lấy từng tờ giấy xem kỹ, càng xem mắt càng mở lớn, mồ hôi vã ra như tắm.

“Nếu không có, vậy phải làm thế nào bây giờ?” Lưu Huyền Nghệ luống cuống, không biết xoay xở ra sao nhìn Kì tá thừa tướng.

Kì tá thừa tướng thối thối chồm râu, “Lão thần cũng nghĩ, tiên hoàng thật sự viết lá thư như vậy, nếu nó không ở chỗ mấy bức thư

này, thì một là để ở chỗ khác, hai là bị hoàng thượng tìm thấy trước, đốt đi rồi”.

“Tả thừa tướng, ông không cần dọa bản vương. Lưu Huyền Thần không thể tìm thấy, nhất định là không, chỉ có thể giấu ở chỗ khác. Vậy nơi khác là nơi nào?”

“Ngự thư phòng, nơi tiên hoàng làm việc”.

Lưu Huyền Nghệ vỗ đùi, “Đúng rồi, nơi thường xuyên bị ta bỏ qua, lại chính là nơi có khả năng lớn nhất, khi còn sống thời gian tiên hoàng ở ngự thư phòng là nhiều hơn cả, có thể là giấu bên trong sách sử, hoặc bên trong kinh thư. Thế nhưng nơi đó đâu dễ gì vào được”.

“Lão thần có cách”. Kì tả thừa tướng âm trầm nhếch môi, “Phải làm cho thành Đông Dương có một hồi sóng to gió lớn, vai chính trong đợt sóng gió đó là một người hiện giờ hoàng thượng coi trọng nhất. Khi sóng gió nổi lên, chúng ta cho người lặn lẽ lén vào ngự thư phòng tìm kiếm”.

Lưu Huyền Nghệ cau mày, chậm rãi ngồi xuống, “Thừa tướng gia, “người” theo lời ông có phải cùng một người trộm sách trong kho sách hay không?”

Kì tả thừa tướng liếc y một cái, “Vương gia thông minh, đúng vậy, là cùng một người”.

“Người này chắc chắn là ở trong cung, hiện tại trong cung canh phòng cẩn mật, ngay cả một con chim cũng không bay lọt. Sao bản vương lại chưa từng nghe thừa tướng gia nhắc tới người này?”

“Đây đều là chuyện nhỏ, không phiền vương gia bận tâm. Chỉ cần vương gia hiểu lão thần trung thành và tận tâm với vương gia như thế nào là được”. Kì tả thừa tướng cúi xuống, chậm rãi mở ra phong thư trên bàn, “Lão thần không cầu xin gì quá đáng, dưới gối chỉ có

một nam một nữ, đứa con trai bất hiếu coi như bỏ đi, chỉ có Sơ Thính yếu đuối, mong rằng vương gia thương tình săn sóc nó một chút”.

Đây là đánh người không cần dùng tay mà! Lưu Huyền Nghệ cảm thấy hai má nóng rát, Kì tả thừa tướng là người nắm giữ con đường huyết mạch để gã bước lên hoàng vị, lão lại dùng ngữ khí hèn mọn như thế khẩn cầu gã, làm như vậy so với việc làm nhục, mắng chửi còn tệ hơn, khiến gã xấu hổ vô cùng, hận tới nghiến răng nghiến lợi.

“Thừa tướng gia, bản vương không để ý tới nhi nữ thường tình, lòng chỉ đau đau đại kế phục quốc, có phải vương phi đã suy nghĩ linh tinh gì không?” Lưu Huyền Nghệ nén giận cười gượng.

“Vương phi nghĩ linh tinh điều gì? Lão thần không biết!” Kì tả thừa tướng bất ngờ ngược mắt lên.

“À, đó là bản vương lo xa thôi”. Lưu Huyền Nghệ gượng gạo. Kì tả thừa tướng nhếch môi cười, nụ cười sâu cay giả tạo.

Gió mát hiu hiu, mặt trời ấm áp nhuộm vàng mấy ngọn cây cao trong ngự hoa viên. Nước trong ao sen gợn sóng, hoa sen trong ao đều đã tàn, chỉ còn lại vài phiến lá sen nổi bập bênh trên mặt nước. Bên cạnh ao có trồng mấy cây cúc nhỏ đã đâm chồi xanh biếc, không bao lâu sao, hắc ven bờ này từng mảng màu vàng trắng sẽ đan xen như gấm dệt.

Vân Ánh Lục đã ngồi hơn một canh giờ trên cây cầu gỗ nhỏ, ước chừng đã một canh giờ không hề động đậy. Tiểu Đức Tử ở trong đình hóng mát phía đối diện đã ngủ được một giấc, tỉnh dậy thấy Vân Ánh Lục vẫn ngồi ở đó, mắt không rời quyển sách đang cầm trên tay, hộp thức ăn Mãn Ngọc mang tới vẫn còn nguyên.

Sách kia rốt cuộc có chỗ nào kỳ diệu, mà khiến cho Vân thái y ngay cả ăn cũng chẳng buồn ăn. Tiểu Đức Tử thầm xót xa.

Mãn Ngọc tỷ tỷ nói với cậu ta, Vân thái y bây giờ không giống như trước kia, phải dùng tới mười hai phần tận tâm mà cẩn thận hầu

hạ. Cậu xem hôm đó hoàng thượng vì Vân thái y mà xông vào biển lửa là biết Vân thái y ở trong lòng hoàng thượng quan trọng thế nào rồi, nếu không có gì thay đổi, Vân thái y sau này sẽ là...

Hai chữ sau, Mãn Ngọc chỉ dùng khẩu hình để nói, Tiểu Đức Tử nghe thấy sững sốt, những lời này, cậu ta nhớ mang máng Ngu hoàng hậu trước khi đi đã từng nói, phải hầu hạ Vân thái y thật tốt, sau này chắc chắn sẽ thăng chức rất nhanh.

Có điều Tiểu Đức Tử không hiểu, Vân thái y chỉ cười khi khám bệnh, những lúc khác đều lạnh nhạt, ngay cả một ánh mắt quyến rũ cũng không có, một câu nói dịu dàng lại càng không, sao hoàng thượng lại có thể thích cô ấy được?

Chuyện không thể lý giải còn rất nhiều, cậu sẽ không nhọc công nghĩ nữa. Cậu chỉ làm Tiểu Đức Tử công công, đi theo Vân thái y là được rồi.

“Vân thái y, dùng chút đồ ăn đi!” Tiểu Đức Tử rón rén bước tới, khẽ nhắc sợ làm Vân Ánh Lục giật mình. Vân Ánh Lục chậm rãi gấp sách, nhắm mắt thở dài một tiếng.

“Có chuyện gì vậy, Vân thái y?” Tiểu Đức Tử lo lắng ngồi xuống cạnh cô.

“Tiểu Đức Tử, cậu có biết người thợ rèn giỏi nhất thành Đông Dương không?” Vân Ánh Lục quay sang, mặt trời đã ngả hẳn về đằng Tây, ráng chiều đỏ rực chiếu vào cô, cả người Vân Ánh Lục như được phủ một tầng sắc vàng.

“Tiểu nhân có nghe mấy công công ra ngoài làm việc nói, trong cung có rất nhiều dụng cụ đều đặt làm ở một xưởng chế tạo”.

“Vây cậu tới tìm vị công công đó hỏi lại, tôi sẽ vẽ một bức tranh, cậu mang ra ngoài cung đưa cho vị sư phụ đó, nhờ ông ấy làm nhanh giúp tôi”.

“Vâng, vâng!” Tiểu Đức Tử trả lời rất nhanh, mở nắp hộp thức ăn ra “Nhưng ngài hãy ăn một chút đi, được không?”

Vân Ánh Lục mệt mỏi cười, “Bây giờ tôi làm sao nuốt trôi”.

Giờ phút này, Vân Ánh Lục chỉ có thể trông chờ vào bản thân mình. Cô gửi gắm tất cả hy vọng vào cuốn Thần Nông bách thảo kinh, nhưng khi cô đọc xong một lượt, cô tuyệt vọng sắp nghẹt thở.

Cuốn sách không thần kỳ như trong truyền thuyết đã nói.

Sở dĩ nó phải truyền lại cho hoàng thượng và hoàng hậu đọc, bởi lẽ trong đó có hơn phân nửa số chương là viết về thuật phòng the, xuân cung đồ được vẽ giống y như thật, cô nhìn thấy mà mặt đỏ tim đập dồn, vội vàng gấp lại. Những chương khác, có viết về công hiệu của thảo dược và phân tích phương pháp trị bệnh, cũng có giới thiệu các phương thuốc chữa bệnh, nhưng không nhiều lắm. Hai chương cuối cùng viết về cổ thuật, rất nhiều chủng loại, miêu tả cũng rất tỉ mỉ, trong đó cũng có nhắc tới xà cổ. Về xà cổ, ngoài cách dùng thuốc mê làm xà cổ mê man, còn có cách dùng thuật hàng phục, khiến nó ở trong bụng vĩnh viễn không thể nhúc nhích. Pháp thuật đó, Vân Ánh Lục thấy mà muốn xiu, cô không dám tin cách này. Vân Ánh Lục nhìn qua lớp da bụng Tần Luân, đã thấy xà cổ trong bụng lớn thế nào. Nếu để chất kịch độc trong bụng cho dù có bất động, cho dù có thối rữa, cũng rất nguy hiểm với người bệnh, chỉ có phẫu thuật lấy nó ra, mới có thể diệt trừ tận gốc.

Làm phẫu thuật? Vân Ánh Lục hít sâu một hơi, lại nhớ tới phản ứng của Tần viên ngoại, cô phải thuyết phục sao đây. Phẫu thuật, đối với y thuật thời đại này là một sự khiêu chiến, còn các công tác chuẩn bị phải làm trước khi phẫu thuật, sau khi phẫu thuật xử trí xà cổ như thế nào, nếu phẫu thuật thất bại thì nên làm thế nào? Chỉ còn duy nhất một cách là phải làm phẫu thuật. Cho dù là một phần vạn hy vọng, cô cũng phải kiên trì.

Tiểu Đức Tử hết lời dỗ dành, Vân Ánh Lục vẫn không ăn chút gì. Trờ lại thái y viện, Vân Ánh Lục trong một canh giờ đã vẽ xong bức tranh, đưa cho Tiểu Đức Tử, bảo cậu ta nhanh chóng xuất cung.

Mặt trời đã lặn về đằng tây, dần dần biến mất ở đường chân trời, hoàng hôn từ từ buông xuống, một ngày lại sắp trôi qua. Vân Ánh Lục cau mày, không biết hôm nay Tần Luận trải qua thế nào?

“Vân thái y, ngài chắc chắn là muốn làm mấy thứ này sao?” Tiểu Đức Tử vừa đi được vài bước, vội quay đầu lại hỏi. Cậu ta chưa từng thấy thứ nào như trong bức tranh này, nhất định là Vân thái y vẽ sai rồi.

“Tôi khẳng... sao chàng lại tới đây?” Mặt Vân Ánh Lục đột nhiên đỏ lên, ngoài sân, Lưu Huyền Thần đang đứng đó, nhìn cô từ bao giờ.

“Trẫm đến tìm thái y đổi thuốc mà!” Lưu Huyền Thần mỉm cười, nhìn thấy Tiểu Đức Tử cầm bức tranh trong tay liền hỏi, “Tiểu Đức Tử, cái gì lạ vậy, để trẫm xem thử”.

Tiểu Đức Tử dâng tờ giấy trong tay cho Lưu Huyền Thần.

Lưu Huyền Thần đưa mắt nhìn một lượt, lại nhìn Vân Ánh Lục, “Nếu Vân thái y sai người đi làm, thì người mau đi đi!”

Tiểu Đức Tử nhận lấy tờ giấy, vội vàng chạy đi.

Lưu Huyền Thần vừa bước vào, tất cả thái y chỉ trong vòng ba phút đã lập tức lui ra ngoài. Thị vệ và mấy công công theo hầu cũng tự giác đứng ở cửa.

Vân Ánh Lục nhẹ nhàng rửa vết thương cho hấn, bôi thuốc mới lên, ngượng ngùng lí nhí “Sao chàng lại tới đây, chàng xem, khiến mọi người căng thẳng như vậy, em đang chuẩn bị lát nữa tới tắm điện đổi thuốc cho chàng mà”.

Lưu Huyền Thần vuốt ve đôi má ửng hồng của cô “Trẫm đã có mấy canh giờ không gặp nàng, không thể chờ tới lúc nàng đến, bây

giờ trẫm đã hiểu được thế nào là một ngày không gặp như cách ba thu. Đêm nay nàng phải về phủ sao?”

“Vâng, em phải về, nếu không cha mẹ sẽ lo lắng”. Vân Ánh Lục thu dọn lọ thuốc, rửa tay sạch sẽ rồi xách hòm thuốc lên.

“Chắc xa phu chờ ở bên ngoài sốt ruột lắm rồi”.

“Ôi!” Lưu Huyền Thần than thở, nâng mặt Vân Ánh Lục ngọt ngào hôn lên đôi môi xinh đẹp của cô, “Trẫm phải đợi tới ngày mai mới được gặp nàng. Ngày mai nàng tiến cung sớm một chút nhé, cùng ăn sáng với trẫm?”

Vân Ánh Lục ngược mắt lên, con tim lạc nhịp, ôm lấy Lưu Huyền Thần, đầu dụi vào ngực hắn, “Chàng nhớ em lắm sao?”

“Trời đất chứng giám!”

Hai người yên lặng ôm nhau một lát, Lưu Huyền Thần nhìn sắc trời đã không còn sớm, nắm tay cô đưa tới cửa cung.

“Chàng không cần tiễn đâu, chỉ vài bước chân thôi”. Cô rút tay lại, e là quá khoa trương.

“Vài bước chân, trẫm cũng muốn tiễn nàng”. Lưu Huyền Thần lại nắm tay Vân Ánh Lục, vẻ mặt kiên quyết.

“Lát nữa, nàng về phủ cùng cha mẹ ăn cơm, chuyện trò vui vẻ. Nàng thì không sao rồi, còn trẫm thì cô đơn một mình trong ngự thư phòng, nàng có biết ta nhớ nàng tới thế nào không?”

Vân Ánh Lục đuối lý, há miệng mà không nói được lời nào, đành để hắn nắm tay tiễn tới cửa cung.

Lưu Huyền Thần rất tự nhiên, cô thì không thể thoải mái. Dọc đường đi bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc đổ dồn vào họ, khiến cô rất bối rối.

Vân Ánh Lục nhắm mắt lại, mặc kệ, chuyện về cô đã nghe quá nhiều rồi, bây giờ có bị tô vẽ thêm một chút cũng không thành vấn

đề.

Vân Ánh Lục không thể ngờ, chỉ vài ngày sau đó, một hồi sóng to gió lớn, khiến thanh danh của cô truyền xa ra khỏi nước Ngụy.

Ngày hôm nay, đúng là ngày không may mắn.

Sáng sớm, trời âm u, sét đánh sấm nổ, nhưng không rơi một giọt mưa, tiết trời oi bức một cách khác thường, rất ngột ngạt. Vân Ánh Lục vừa xuống lầu, bỗng trong sân có tiếng “bộp bộp” vang lên, lúc đầu cô còn tưởng là mưa đá.

“Tiểu thư, mau tránh ra”. Trúc Thanh vội kéo cô ra, vừa may tránh được hòn đá rơi ngay trước mặt. Vân Ánh Lục trợn trừng mắt, hoá ra đá rơi xuống trong sân không phải là mưa đá, mà là những hòn đá thật, to nhỏ đủ kích cỡ. Đá rơi xuống như mưa, vèo vèo bay vào, đập nát chậu hoa, đập thủng cửa sổ, kèm theo đó là tiếng hô to, “Đuổi kẻ bại hoại đó ra khỏi Đông Dương, đừng để cho cô ả dùng tà thuật hại người”.

“Họ đang nói ai vậy?” Vân Ánh Lục buồn bực hỏi.

Trúc Thanh nhìn trời, xùy một tiếng, “Đương nhiên là nói cô rồi, tiểu thư, không phải cô muốn làm phẫu thuật cho Tần công tử sao? Không biết tại sao chuyện này lại truyền ra ngoài, khiến toàn bộ đại phu trong thành Đông Dương đều họp nhau lại lên án cô, nói cô là kẻ bại hoại trong giới đại phu, sử dụng tà thuật hại người. Trung y là vọng, văn, vấn, thiết[1], cô lại muốn lấy dao mổ bụng người bệnh ra, đây là nguy trang chữa bệnh để giết người. Bọn họ sợ rằng cô sẽ làm mất thể diện của giới đại phu. Sáng sớm nay bọn họ đã đổ đến ngoài cửa Vân phủ chửi mắng rồi”.

[1] Bốn phương pháp khám bệnh của Đông y, vọng: nhìn; văn: nghe, ngửi; vấn: hỏi; thiết: sờ.

Vân Ánh Lục dự đoán được muốn làm phẫu thuật sẽ gặp phải khó khăn, nhưng không ngờ rằng lại gặp phải phản ứng lớn như

vây.

“Tôi còn chưa làm phẫu thuật, sao bọn họ lại phản ứng nhanh như vậy?” Vân Ánh Lục có chút nghĩ không thông.

Trúc Thanh bĩu môi, lẩm bẩm nói “Thật là người tốt khó làm. Đều là Tần viên ngoại gây ra, vì Tần công tử khẳng khẳng đồng ý cho tiểu thư làm phẫu thuật, mà Tần viên ngoại sống chết không chịu, hai người tranh cãi âm ỉ. Tần viên ngoại nổi giận đùng đùng, chạy đi tìm đại phu khác phân xử. Một truyền mười, mười truyền trăm. Tiểu thư, cô lại là nữ thầy thuốc, vốn đã nghịch mắt, bây giờ còn muốn làm phẫu thuật, thật kinh thiên động địa, mấy kẻ tiểu nhân đó đương nhiên sẽ không bỏ qua cho cô”.

Vân viên ngoại và Vân phu nhân thất kinh, luống cuống tránh đá roi chạy tới quát, “Ánh Lục, mau trở lại trên lầu đi, không được phép lo chuyện của Tần công tử nữa, con còn tiếp tục can thiệp vào nữa, ngay cả mạng cũng không giữ được đâu”.

“Phụ thân, con không thể không quản”. Vân Ánh Lục lắc đầu, “Mặc kệ họ muốn làm gì thì làm, con nhất định phải phẫu thuật cho Tần công tử. Chỉ có phẫu thuật, anh ấy mới còn hy vọng, nếu không anh ấy sống không được mấy ngày nữa”.

“Có... nghiêm trọng như vậy không?” Vân viên ngoại và Vân phu nhân liếc nhau, tỏ vẻ kinh sợ.

Trúc Thanh đứng bên cạnh đau xót gật đầu, “Viên ngoại, phu nhân, hai người không được thấy Tần công tử như thế nào đâu, thật sự khiến người ta không đành lòng được”.

“Không đành lòng thì cũng phải đành lòng, chúng ta không thể vì trị bệnh cho người ta mà bị người khác mắng chửi như vậy, làm thế có đáng không?” Vân phu nhân quả quyết nói, “Không được, mẫu thân không đồng ý cho con đi”.

“Mẫu thân, chủ ý của con đã định, mọi người đừng nói nữa”. Vân Ánh Lục nhắm mắt lại “Bây giờ con muốn tới Tần phủ xem Tần công tử thế nào, sau đó còn phải tiến cung đi làm. Thời gian phẫu thuật con định là ngày mười hai”.

Vẻ mặt lạnh lùng và kiên quyết của cô, khiến hai vợ chồng Vân viên ngoại sửng sốt.

“Tiểu thư, cô làm cách nào mà ra ngoài được?” Trúc Thanh sợ hãi chỉ ra cửa. Vân Ánh Lục thản nhiên cười.

“Chuyện đó em không cần lo lắng”.

Mưa đã đột nhiên ngừng lại, tiếng người la ó cũng xa dần. Mấy người đưa mắt nhìn lại, cánh cổng từ từ mở ra, bốn vị thị vệ mặc thường phục lạnh lùng đứng trước cửa, bên cạnh là một cỗ xe ngựa lẳng lẳng đỗ chờ.

“Ánh Lục, gần đây lại có nguy hiểm gì sao?” Vân phu nhân tay ôm ngực cảm thấy khó thở. Đứa con gái này của bà, bao giờ mới có thể không khiến bà lo lắng đây.

Vân Ánh Lục trấn an phụ mẫu “Không có gì nguy hiểm, chỉ là phòng hoạ chưa xảy ra thôi. Phụ thân, mẫu thân, con đi làm đây”. Một thị vệ tiến lên đỡ hòm thuốc, vén rèm kiệu lên cho cô.

“Lão gia, ông nói con gái chúng ta xem như có tiền đồ, hay tính là xuống dốc đây?” Vân phu nhân nhìn theo xe ngựa đi xa, rầu rĩ hỏi.

Trúc Thanh bất bình nói leo: “Tiểu thư đương nhiên tính là có tiền đồ, hiện giờ có mấy người con gái có năng lực giống như tiểu thư”.

“Đúng, là có năng lực, có thị vệ, biết xem bệnh, làm thái y, thế nhưng, một cô gái như vậy, có ai dám cưới không?”

Vân phu nhân bị chuyện này làm cho lo lắng tới mức ngày đêm không ngủ được.

“Đương nhiên... phu nhân, mau tránh ra”. Trúc Thanh thấy lại có một chiếc xe ngựa bốn ngựa kéo chạy tới, vội kéo Vân phu nhân lui sang bên cạnh.

Xe ngựa dừng lại ngoài Vân phủ.

Ba người thò đầu ra, sáng sớm tinh mơ ai lại tới thăm Vân phủ vậy? Liếc thấy chiếc xe ngựa xa hoa, không giống của người bình thường. Xa phu nhảy xuống, xốc màn xe lên, một công tử tuổi trẻ hiên ngang rảo bước xuống.

“Xin hỏi có phải là Vân viên ngoại, Vân phu nhân không?” Công tử trẻ tuổi lễ phép ôn tồn hỏi.

“Ngài... ngài không phải là hoàng...” Miệng Trúc Thanh há hốc, mắt tròn tròn, giọng nói run rẩy.

Công tử trẻ tuổi cười khẽ, “Tiểu nha đầu trí nhớ thật không tồi”.

Vân viên ngoại và Vân phu nhân hai mắt nhìn nhau, Trúc Thanh sao lại có thể quen với vị công tử tôn quý như vậy?

Đám đại phu điều hành thị uy đã chuyển chiến trường tới ngoài Tần phủ, chỉ là, bọn họ không dám vào trong, chỉ dám ở ngoài la ó. Vân Ánh Lục dưới sự bảo vệ của thị vệ, mới an toàn vào Tần phủ.

“Cô còn tới làm gì?” Trước mặt là Tần viên ngoại với khuôn mặt lạnh như băng.

Vân Ánh Lục mím môi, nhìn về phía phòng của Tần Luân. Tiếng khóc của Tần phu nhân cùng tiếng thét thảm thiết của Tần Luân, xuyên qua cửa truyền tới.

“Tần viên ngoại, Tần công tử đã như vậy rồi, bác còn không thể chấp nhận đề nghị của cháu sao?” Vân Ánh Lục thử dùng giọng điệu mềm mỏng, bình tĩnh nói.

“Nó chỉ khó chịu một chút thôi, uống thuốc xong sẽ ổn”.

“Thuốc đó sắp mất công hiệu rồi, số lần Tần công tử đau càng ngày càng nhiều, cho tới khi nó dày vò Tần công tử tới mức không thể thở được, đến lúc đó mới có thể yên ổn được”. Vân Ánh Lục mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Xin hãy tin tưởng cháu, cháu có một chút nắm chắc mới có thể quyết định như vậy”.

“Cô có nắm chắc?” Long mày Tần viên ngoại dựng thẳng, “Cô thật sự là ăn nói bừa bãi, trước kia cô đã từng làm việc này sao?”

Vân Ánh Lục mở mắt ra, nói rõ ràng: “Cháu đã từng làm rất nhiều cuộc phẫu thuật. Lần phẫu thuật này của Tần công tử cũng không phức tạp, cháu đã làm những cuộc phẫu thuật còn khó hơn”.

Tần viên ngoại hừ một tiếng, “Rõ thật là nói khoác mà không biết ngượng, ai sẽ tin lời cô nói, cô thử nêu một ví dụ, nói tên người cô phẫu thuật ra đi”.

Vân Ánh Lục cắn môi, “Tần viên ngoại, cháu với Tần công tử không thù không oán, cháu không phải lấy anh ấy làm vật thí nghiệm, cháu phải cứu anh ấy”.

“Kẹt” một tiếng, cửa phòng của Tần Luận đột nhiên mở ra, Tần Luận từ trong phòng đi ra, Tần phu nhân cùng mấy nha hoàn hoảng hốt theo sát ở phía sau, “Con tin tưởng Ánh Lục, con đồng ý để cô ấy phẫu thuật cho con. Ánh Lục...” Hắn run rẩy vươn tay tới hướng Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục tiến lên đỡ lấy Tần Luận, hắn vừa mới uống thuốc xong, miệng còn nồng nặc mùi thuốc mê, cùng với mùi máu tươi của gan lợn, làm cho người ta nhất thời không thể đối diện, nhưng cô lại không buông hắn ra.

“Ánh Lục, đã khiến nàng phải chịu uất ức rồi”. Tần Luận nhìn đám người bên ngoài và gương mặt xanh mét của cha, cười chua xót.

“Tờ giấy mà nàng vẽ kia, ta đã cho người mang nó đi đặt làm rồi, ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Ánh Lục, nàng làm phẫu thuật cho ta, ta không sợ đau”.

“Con đau tới mức nói xằng nói xiên rồi, một người bị mổ bụng ra, còn có thể sống được hay sao? Ta không đồng ý, ta không đồng ý”. Tần viên ngoại phần nộ gào thét, lời Tần Luân từ trên vai Vân Ánh Lục ra, “Luận nhi sống hay chết, không có quan hệ gì với cô, cô đi đi, cô đi đi”.

“Tần viên ngoại,” Vân Ánh Lục nghiêm nghị ngắt đầu, “Cháu cam đoan Tần công tử sẽ không chết, cháu có thể cứu sống anh ấy”. Bầu không khí đột nhiên đông đặc lại, mọi ánh mắt nhất tề đổ dồn về phía Vân Ánh Lục.

“Cô nói cô cam đoan?” Tần viên ngoại hỏi lại.

Vân Ánh Lục nặng nề gật đầu, “Đúng, cháu cam đoan chữa khỏi cho Tần công tử, phẫu thuật sẽ không thất bại”.

“Nếu thất bại thì sao?”

“Cháu tùy ý mọi người xử trí”. Vân Ánh Lục lớn tiếng nói, tất cả đại phu đứng bên ngoài đều nghe thấy. Tần viên ngoại sùng sốt.

“Nếu thất bại, thiêu chết cô ả, thiêu chết cô ả”. Trong đám đại phu, không biết có ai gào lên một câu, rất nhanh đã có người hưởng ứng, đồng thanh hô lên.

“Được, một khi thất bại, thì thiêu chết cháu”. Vân Ánh Lục nói chắc như đinh đóng cột.

“Không, ta không làm phẫu thuật”. Tần Luân đột nhiên mở miệng nói, “Ta tình nguyện đau chết, cũng không làm phẫu thuật”. Hắn từng nghe Ánh Lục nói, không có một thầy thuốc nào có thể cam đoan phẫu thuật trăm phần trăm thành công, khi làm phẫu thuật sẽ xuất hiện các tình huống không lường trước được, bất cứ

lúc nào cũng có thể phát sinh tình huống nguy hiểm, hấn không muốn Ánh Lục vì hấn mà mạo hiểm lớn như vậy.

Vân Ánh Lục vội giữ chặt hấn, ôn hòa cười, “Tần công tử, anh không tin em sao?”

“Ánh Lục, ta tin nàng, chỉ là vì ta thì không đáng”. Tần Luân lắc đầu, mắt ươn ướt.

“Nếu vừa gặp chuyện đã sợ này sợ kia, vậy y thuật của em vĩnh viễn sẽ không tiến bộ được. Tần công tử, phẫu thuật chắc chắn sẽ thành công, hãy tin tưởng em”.

Tiếng nói dịu dàng của cô luôn làm cho người ta không biết tại sao lại sinh ra cảm giác tin tưởng đến vậy, Tần Luân nén nước mắt, yên lặng nhìn chăm chú vào cô, đôi môi không nén được run rẩy.

“Thời gian làm phẫu thuật tôi định là ngày mười hai, còn ba ngày nữa, mấy ngày này anh cố gắng nghỉ ngơi nhiều một chút. Ngày mười một, tôi sẽ tới đây làm công tác chuẩn bị. Hãy tin tưởng tôi được không, đừng đả kích tôi như vậy”. Vân Ánh Lục giả bộ làm mặt giận.

Tần Luân nghẹn ngào gật đầu, “Được, ta tin tưởng nàng, ta chờ nàng, Ánh Lục”.

Vân Ánh Lục kỳ thật không có gì chắc chắn, không có phòng phẫu thuật đủ tiêu chuẩn, không có dụng cụ phẫu thuật thích hợp, các loại thuốc cấp cứu cũng không có, trợ lý, y tá cũng không, tất cả các công việc cô đều phải làm một mình, hơn nữa bây giờ ngay cả một phương pháp điều trị cũng không có.

Nhưng cô lại can đảm nói cô nắm chắc thành công.

Bởi vì cô không có sự lựa chọn, cô chỉ có thể đấu một trận với vận mệnh, đánh cuộc một keo. Nếu thật sự thất bại, vậy cùng chết, làm bạn với Tần Luân đi. Nói không chừng, cô còn có thể xuyên không, quay trở về thế kỷ hai mốt!

Đối với cái chết, Vân Ánh Lục đã không còn sợ hãi. Sau khi tới Đông Dương, cô đã mấy lần ở giữa lần ranh sinh tử, nhưng đều may mắn thoát khỏi kiếp nạn. Cô tin tưởng, lần này, cô cũng sẽ may mắn.

Nếu không có vận may, vậy đành phải tiếc nuối. Chẳng qua... Vân Ánh Lục ngồi trong xe ngựa, trái tim đau đớn như bị bóp chặt, cô thật sự không muốn xa Lưu hoàng thượng.

Chuyện tình cảm này vừa mới nảy nở, nhưng lại rất dạt dào, dường như cô đã yêu anh từ rất lâu, đột nhiên trong khoảnh khắc, sáng nhớ chiều mong, thần hồn điên đảo.

Có điều, Vân Ánh Lục biết rõ, cô và Lưu Huyền Thần không có kết cục tốt đẹp. Cách tốt nhất, cô sẽ làm hồng nhan tri kỷ cả đời của anh, là người yêu của anh, không phải tình nhân, không phải phi tần. Cá tính và những gì cô được giáo dục, quyết định rằng cô chỉ có thể làm được như vậy.

Cô không thể chịu đựng được chuyện chung chồng cùng người phụ nữ khác, cô chỉ có thể phù hợp yêu anh về mặt tinh thần, chỉ cần giúp đỡ nhau khi hoạn nạn, tình sâu nghĩa nặng. Cô đằm đằm, tính cách không thích hợp ở chốn hậu cung, cô ở đó, chỉ mang tới bất tiện cho anh, nhìn Lưu Huyền Thần cùng phi tần khác sánh đôi ra ra vào vào, cô sẽ đổ kỵ.

Nếu phẫu thuật thành công, cô sẽ xuất cung, mở một phòng khám phụ sản trong dân gian, trong lòng có anh, cứ làm như vậy đi! Vân Ánh Lục lặng lẽ lau đi giọt lệ nơi khoé mắt, điều chỉnh lại nét mặt, không cho người khác nhìn thấy xót xa và yếu đuối trong mắt cô.

Tiểu Đức Tử làm việc rất hiệu quả, sau buổi trưa ngày mồng mười, mấy dụng cụ Vân Ánh Lục yêu cầu làm đã được đưa vào trong cung. Lúc đưa tới, Vân Ánh Lục không ở trong thái y viện.

Các thái y khác trong thái y viện cẩn thận nghiên cứu mấy con dao trong bao, lại có cả kéo, cả cái kẹp gì đó, suy nghĩ mãi, cũng

không tìm ra được điều gì. Đám đại phu bên ngoài phản đối, các vị thái y cũng có nghe nói, vụ mổ bụng này, một cây dao là được rồi, còn cần mấy cái kéo, kẹp này làm gì chứ?

Mọi người đều lắc đầu, không thể nào hiểu được ý đồ của Vân thái y.

Vân Ánh Lục lúc này đang hết sức bận bịu! Đêm hôm qua, trời đột nhiên đổ mưa to, nhiệt độ không khí đột ngột hạ thấp, lạnh đến mức khiến người ta hận không thể lục ra mấy cái áo bông mà mặc lên người. Mấy cung nữ không chịu nổi thời tiết lúc nóng lúc lạnh, lên cơn sốt cao, miệng nôn trôn tháo, Vân Ánh Lục vội vàng tới khám chữa cho họ, cả ngày không về thái y viện.

Bận bịu cho tới trưa, tình trạng bệnh của các cung nữ mới thuyên giảm, có thể ăn được chút ít. Vân Ánh Lục đang chuẩn bị quay về thái y viện nghỉ ngơi thì đại thái giám cung Vạn Thọ tới tìm, nói Vạn thái hậu muốn gặp Vân thái y.

Vân Ánh Lục đã nhiều ngày không tới cung Vạn Thọ. Từ sau khi Ngu Mạn Lăng ‘mất’, Vạn thái hậu giống như bị rút hết hồn phách, lúc nào cũng hoảng hốt, ngẩn ngơ. Việc to việc nhỏ trong hậu cung, bà đều không hỏi đến, toàn tâm toàn ý ăn chay niệm Phật. Đối với Lưu Huyền Thần, bà cũng không quan tâm giống như trước. Hiện tại người duy nhất ở bên cạnh bà là An Nam công chúa Nguyễn Nhượng Nam.

Một trận mưa thu trút xuống, trời đột nhiên trở lạnh. Trận mưa đêm qua giống như đã rửa sạch mọi thứ, trong cung Vạn Thọ sắc thu đã hiện rõ mấy phần nồng đậm, lá cây rơi lả tả đầy sân, cây hải đường ở góc tường đang nở đầy hoa. Cúc Ba Tư quý giá trên giàn quỳnh rũ mê người, rập rờn lay động theo gió.

Vân Ánh Lục đi vào phòng khách, Vạn thái hậu và Nguyễn Nhượng Nam đang ngồi đối diện chơi cờ, vẻ mặt hai người đều an bình xa xăm, đạm bạc, so với hai người họ, Vân Ánh Lục cúi đầu

nhìn y bào nhả nhúm của mình, cảm thấy bản mình nhuộm đầy bụi trần.

“Vân thái y, mời ngồi”. Nguyễn Nhược Nam thấy Vân Ánh Lục bước vào, vội xoay người, tươi cười xinh đẹp. Sắc mặt của nàng so với khi còn làm Thục nghi đã tốt hơn rất nhiều, váy dài màu trắng mộc mạc càng làm tôn lên vẻ đẹp tự nhiên tao nhã. Nguyễn Nhược Nam nhìn Vân Ánh Lục, thầm ngưỡng mộ.

Vân Ánh Lục lễ phép mỉm cười với Vạn thái hậu, nhận chén trà ướp hoa cung nữ đưa lên, có một chút câu nệ ngồi xuống cạnh bàn. Vạn thái hậu nhìn cô mấy lần, than một tiếng, “Ai gia già thật rồi, rất nhiều chuyện đều không rõ. Mà thôi, đòi người ngẩn ngui, có thể cảm thấy vui vẻ là tốt rồi. Ai gia không nhiều lời, cũng không ngăn cản. Mấy năm nay hoàng thượng rất cố gắng, mọi chuyện cũng không dễ dàng, ai gia tôn trọng quyết định của ngài”.

Vân Ánh Lục chớp chớp mắt, mấy lời này của Vạn thái hậu làm cho cô giống như lọt vào màn sương mù. Cô đưa ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Nguyễn Nhược Nam, Nguyễn Nhược Nam cười với cô, nhưng không nói câu nào.

“Vạn thái hậu, gần đây có được khoẻ không?” Vân Ánh Lục bắt đầu, đành phải kiểm soát hỏi thăm sức khoẻ của bà.

Vạn thái hậu khép hờ mắt, nâng chén trà lên, nhấp một ngụm, “Trong ba tháng mùa hè nóng nực Vân thái y đã kê cho ai gia mấy vị thuốc bổ điều dưỡng thân thể, thật đúng là không tồi, hiện tại, sức khoẻ ai gia rất tốt. Vân thái y, chớ căng thẳng như vậy, đừng chỉ nghĩ ai tìm khanh tới cũng vì không khoẻ. Ai gia vài ngày không gặp khanh, muốn tâm sự với khanh thôi”.

Lúc này Vân Ánh Lục mới được thả lỏng, cử động hai chân cứng ngắc.

Hôm nay vẻ mặt Vạn thái hậu hơi kỳ quái, “Lại nói tiếp, ai gia và Vân thái y thật là có duyên phận. Ai gia cũng là người dám khởi

xướng tiền lệ. Lúc trước phá lệ cho một cô gái tiến cung là thái y, là do ai gia coi trọng y thuật và nhân phẩm của Vân thái y. Mắt nhìn của ai gia thật chính xác, Vân thái y giống như một viên trân châu trong bùn đen, cho dù rơi xuống đó, nhưng ánh sáng ngọc rực rỡ cũng vẫn sẽ làm cho người biết thưởng thức báu vật nhận ra. Bây giờ nghĩ lại, tất cả đều là số mệnh đã định. Lúc trước không phải ai gia tìm được một vị thái y, mà là...”

Vân Ánh Lục từ trước đến nay đều không quan tâm đến điều hơn lẽ thiệt, nhưng lời khích lệ này của Vạn thái hậu, đầu tiên là cô cung kính lắng nghe, nghe được một hồi, Vạn thái hậu đột nhiên dừng lại, cô lại thấy có chút bất an.

“Bỏ qua ánh mắt thế tục, Vân thái y đáng được quý trọng như thế. Vân thái y là người rất bận rộn, được rồi, ai gia không giữ khanh, An Nam công chúa, giúp ai gia tiến Vân thái y”.

Nguyễn Nhược Nam cười dịu dàng, đi cùng Vân Ánh Lục ra ngoài.

Trong ánh chiều tà, gió thu se lạnh, hai người chậm rãi bước đi trên thảm lá vàng. Đi được vài bước Vân Ánh Lục quay đầu lại, “An Nam công chúa, hôm nay rốt cuộc là Vạn thái hậu muốn nói với tôi chuyện gì?”

Nguyễn Nhược Nam nhặt một mảnh lá rụng trên mặt đất, cười cười, “Không phải là muốn gặp cô hay sao, đừng nghĩ nhiều, không có chuyện gì đâu”.

“Ừm!” Vân Ánh Lục không tin lời Nguyễn Nhược Nam, cảm thấy cô ấy cũng có vẻ bí mật.

“Vân thái y, hôm nay là mùng mười, đó là một ngày lành”. Đôi mắt trong trẻo của Nguyễn Nhược Nam rực sáng, khoé môi mỉm cười, “Tuy nói bản cung thành tâm quy y cửa Phật, thế nhưng đối với một số ít tình cảm tốt đẹp, vẫn hết sức ngưỡng mộ. Một đời một kiếp chỉ hai người, trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất

nguyên làm cây liên cành[2], đây là lời thề khắc cốt ghi tâm làm cho người khác cảm động tới mức nào!”

[2] Câu thơ trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị, nói về mối tình của Dương Quý phi với Đường Minh hoàng

“An Nam công chúa, cô... thích ai sao?” Vân Ánh Lục khẽ hỏi.

Nguyễn Nhược Nam khẽ cười lắc đầu: “Tình duyên kiếp này của bản cung vào lúc tóc rơi xuống đất, đã tới điểm cuối rồi. Bản cung sẽ đem tất cả mộng ước gửi gắm vào kiếp sau. Có thể là cảnh sắc trước mắt, còn có một số chuyện đã xảy ra, làm cho bản cung đột nhiên thấy xúc động”. Nguyễn Nhược Nam quay người lại, đối diện với Vân Ánh Lục, nắm chặt tay cô, nói: “Với những phi tần cung nữ khác bản cung còn có chút đố kỵ, nhưng với cô bản cung thật sự ngưỡng mộ”.

Hai chân Vân Ánh Lục dường như đang giẫm trên mây, người thấy lâng lâng, hôm nay cô đã làm việc thiện gì, khiến cho mỗi người đều thích khen cô vậy.

“Tôi có gì đáng hâm mộ, ngoại trừ biết khám bệnh, những mặt khác đều rất ngốc”. Cô tự biết mình nói.

Nguyễn Nhược Nam cười ra tiếng, “Người biết chính mình ngốc, tất nhiên là thông minh nhất. Có câu rằng, người trong cuộc thường mê muội, trên đời này có được mấy người thấy rõ được chính mình đâu, chỉ có người biết... bản cung phải về rồi, bằng không bản cò kia, thái hậu chỉ nhẹ nhàng làm một động tác, bản cung sẽ thua chắc rồi. À, Đỗ đại nhân chắc là đang đợi cô kia!” Nguyễn Nhược Nam nhác thấy bóng người cao lớn đứng thẳng dưới gốc cây đại thụ cách đó không xa.

Vân Ánh Lục quay đầu lại, thấy ánh mắt chăm chú của Đỗ Tử Bân.

Nguyễn Nhược Nam vừa đi vừa quay đầu, khẽ mỉm cười.

“Đồ đại nhân!” Đối diện với Đồ Đức Bân, Vân Ánh Lục có chút không được tự nhiên, có lẽ là áy náy, mới chỉ huỷ hôn vài ngày, cô đã dành tình cảm cho người khác.

Muốn làm một cô gái xấu xa, quả thật là dễ dàng, nhất là khi bạn lại dành tình cảm cho với một người đàn ông “xấu xa” mưu cao kế hiểm.

“Tiến cung bẩm báo về vụ án với hoàng thượng sao?” Vân Ánh Lục xoắn hai tay vào nhau, mắt nhìn đi chỗ khác.

“Không phải, ta tới tìm cô”. Đồ Tử Bân nhìn Vân Ánh Lục, thoáng chút bối rối. “Sáng sớm hôm đó, ta phải tới nha môn từ sớm, không biết cô xảy ra chuyện, cũng không giúp gì được cô”.

Vân Ánh Lục vỗ vỗ đầu, “Anh nói tới chuyện đám đại phu điều hành thị uy à, không sao, tôi đã chuẩn bị tư tưởng rồi. Dù sao y thuật hiện tại cũng chưa có bước phát triển, đối với một việc mới xuất hiện có chút bài xích, đó là điều bình thường”.

“Đừng ở trước mặt ta nói một câu thoải mái như vậy, ta biết cuộc phẫu thuật đó nghiêm trọng thế nào, cô đã đánh cược tính mạng, có đúng không?” Khẩu khí của Đồ Tử Bân đột nhiên nghiêm túc, nhìn thẳng vào mắt cô, mang theo trách cứ, kính nể, còn có một số thứ khác có thể ngay cả chính hắn cũng không hiểu được.

Vân Ánh Lục tránh ánh mắt của Đồ Tử Bân, trầm mặc, đứng lặng nhìn mặt trời từ từ biến mất trên bầu trời phía Tây. Hôm nay là mùng mười, ngày mai là mười một, cô phải tới Tần phủ để chuẩn bị, ngày kia phải làm phẫu thuật rồi. Cô còn có thể ngắm mấy lần mặt trời lặn như vậy nữa đây?

“Đồ đại nhân, tôi là một thầy thuốc, tự biết mình đang làm gì, anh không cần nói thêm nữa”. Cô ngẩng đầu, vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán sang mang tai, “Thầy thuốc luôn bình tĩnh và có cái đầu lạnh, vừa bi quan và lại vừa lạc quan. Là thầy thuốc, khi đã đứng trước phòng phẫu thuật, sẽ không có tình cảm, không có mong

muốn, không nghĩ tới bất kỳ điều gì. Đối với mỗi ca bệnh, người thầy thuốc sẽ có tính toán tới trường hợp xấu nhất, nhưng chỉ cần có một tia hy vọng, thầy thuốc sẽ thực hiện phương pháp điều trị tốt nhất. Tất cả mọi thứ tôi đều đã nghĩ tới, bây giờ, thật sự rất bình tĩnh”.

Đỗ Tử Bàn bắt lực nắm chặt tay, “Thầy thuốc dùng tâm huyết nửa đời có được thành tựu sự nghiệp, nhưng chỉ cần một lần chữa trị thất bại, sẽ thanh bại danh liệt, thậm chí đánh mất cả tính mạng”.

“Đúng, mỗi khi tôi cầm dao mổ, đều có thể có kết quả là thất bại, nhưng tôi vẫn luôn nắm chặt dao mổ”.

“Bây giờ là triều Nguy, không phải một ngàn năm sau của cô, cô có hiểu không? Ta đã tìm được một vu sĩ Bắc triều, y có thể niệm chú khống chế xà cồ. Ánh Lục, không cần làm phẫu thuật kia nữa”. Hắc khản thiết nói, đưa tay muốn cầm tay cô, bàn tay đưa một vòng ở giữa không trung, rồi chậm rãi thu lại.

Vân Ánh Lục một hồi lâu chưa định thần được, ngơ ngác nhìn Đỗ Tử Bàn không chớp mắt. Đỗ Tử Bàn quay mặt về hướng đông, ánh chiều tà phủ xuống hai vai hắc, cô chỉ thấy một màu vàng rực rỡ, không nhìn thấy vẻ mặt của hắc.

Mắt có chút cay cay, Vân Ánh Lục vội cúi đầu, che giấu. Sự quan tâm và thấu hiểu này, đã là muộn. Cô đã không thể đón nhận nữa.

“Cảm ơn Đỗ đại nhân quan tâm, vu sĩ Bắc triều, Tần viên ngoại đã mời tới rồi, thời gian phẫu thuật cũng đã ấn định. Tôi còn phải quay về viết phương án điều trị, xin lỗi không tiếp chuyện được”. Cô gượng cười, từ biệt rồi đi lướt qua hắc, chạy tới hướng thái y viện.

“Nếu người trúng cò là người khác, cô cũng sẽ làm như vậy sao?” Đỗ Tử Bàn bần thần hỏi.

Tiếng nói của Đỗ Tử Bàn rất nhỏ, cô đã chạy xa, không nghe được câu hỏi của hắc, hoặc có lẽ nghe rõ, mà cô cảm thấy không cần thiết

phải trả lời.

Vân Ánh Lục vào thái y viện, Tiểu Đức Tử giống như dâng báu vật đưa cho cô xem từng dụng cụ mà cô đặt làm. Vân Ánh Lục vui mừng nhìn kỹ từng thứ, dụng cụ này so với dụng cụ giải phẫu phụ khoa Tần Luân đặt làm lần trước còn tinh tế hơn, nhẹ hơn, quả thật là ngoài sự mong đợi.

“Thợ thủ công này tay nghề thật giỏi!” Cô vui mừng nói.

“Đương nhiên, người thợ này từ trước đến nay không giúp người khác làm thứ gì. Ông ta là thợ thủ công ngự dụng của hoàng thượng, chuyên tạo ra bảo kiếm cho hoàng thượng, làm lễ vật, tặng cho hoàng đế các nước khác”. Tiểu Đức Tử vô cùng đắc ý.

“Ông ta... là người lần trước cậu đã nói sao?” Vân Ánh Lục cẩn thận gói dụng cụ lại, kinh ngạc nhíu mày.

Tiểu Đức Tử lắc đầu nguầy nguậy, “Không phải, tiểu nhân vốn đi ra ngoài tìm vị sư phụ kia. Khi ra tới cửa cung, La công công gọi tôi lại, lấy bức tranh kia đi, mấy thứ này đều là La công công tìm người đặt làm. Tiểu nhân nào có bản lĩnh để mời được thợ thủ công ngự dụng, người ở vị trí cao như vậy cũng sẽ không để ý tới tiểu nhân”.

“Ừ!” Vân Ánh Lục gật đầu, sắc mặt không có thay đổi gì. Cô lấy từ ngăn bàn ra phương án chữa bệnh tự viết, đây là phương án cô bỏ ra hai ngày, viết thật tỉ mỉ, mỗi một chi tiết, cô đều suy nghĩ kỹ càng. Cô cầm phương án chữa bệnh và dụng cụ gói lại cẩn thận, sai Tiểu Đức Tử cất đi.

“Vân thái y, đêm nay ngài có hồi phủ không?” Bây giờ thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Vân Ánh Lục không cố định, thường xuyên thay đổi, Tiểu Đức Tử không thể nắm rõ.

Vân Ánh Lục ngây người, vặn vẹo mười ngón tay, “Không về”.

“Vậy lát nữa tiểu nhân đi lấy bữa tối cho ngài”.

“Không cần đâu. Tiểu Đức Tử, cậu tới chỗ Mãn Ngọc đi, tôi... tới ngự thư phòng gặp hoàng thượng”. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cô ngượng ngùng cúi đầu.

Tiểu Đức Tử gãi gãi đầu, cười ha hả không ngừng.

Ngoài cửa sổ bầu trời đã tối đen, mấy chiếc đèn được treo trên ngọn cây ở hậu cung đã được thắp sáng, vàng sáng nhạt nhòa chiếu sáng con đường.

Vân Ánh Lục do dự đứng trước ngự thư phòng, cẩn thận hắng giọng.

Người trong phòng đang múa bút, phê tấu chương ngẩng đầu, thở dài: “Vân thái y, mỗi lần nàng đến, chẳng lẽ trẫm đều phải tự mình ra cửa nghênh đón sao?”

Giọng nói này mang theo chút lạnh lùng trời sinh, thoát nhiên nghe thấy có vẻ không quan tâm, cũng có chút xa cách, thế nhưng, thế nhưng...

Nếu dùng số phần trăm để hình dung xác suất thành công của cuộc phẫu thuật ngày mười hai, Vân Ánh Lục tính ra là mười phần trăm, mà đây cũng là, cô khế căn môi, số tối đa có thể. Tuy là có chút khiêm tốn, nhưng chỉ sợ xác suất thành công còn thấp hơn.

Nếu nói ngược lại, thất bại có thể tính được là chín mươi phần trăm. Mà một khi thất bại, cô sẽ không thể nào chờ tới hừng đông ngày mười ba. Đối với một người không nhìn thấy ngày mai, cô sẽ làm việc gì? Vân Ánh Lục không biết người khác như thế nào, còn cô đã có quyết định của mình.

Trời gần chạng vạng, mưa phùn lại lất phất rơi xuống.

Lưu Huyền Thần đứng thẳng sau thư án, phong thái tao nhã, đầu đội vương miện, mặc một bộ áo bào bằng tơ tằm màu hạnh hoàng, dưới ánh nến vàng nhạt, màu da như lấp lánh. Vân Ánh Lục nheo mắt lại, Lưu hoàng thượng thật sự là đế vương anh tuấn hiếm thấy,

khó trách mỹ nữ khắp thiên hạ trăm phương ngàn kế để được gả cho hoàng thượng, ý đồ cũng không phải hoàn toàn là vì quyền lực, mà là vì vẻ anh tuấn của người.

“Còn đứng ngây ra đó?” Tiểu thái y này hôm nay cứ ngẩn ngơ, ngây người đứng ở bên ngoài nhìn trộm hắn hồi lâu, mưa bụi cũng đã làm ướt y... váy.

Đôi mắt đen của Lưu Huyền Thần đảo tới đảo lui, đầu tiên là dừng ở khuôn mặt của cô, tiếp theo hắn nhìn xuống, rồi hắn thấy thú vị mỉm cười.

Vân Ánh Lục mặc một bộ váy la màu xanh nhạt, quanh váy có thêu mấy đoá mẫu đơn, bước đi nhẹ nhàng, giống như đang nhàn nhã dạo quanh bụi hoa. Dường như là lần đầu tiên Lưu Huyền Thần thấy cô mặc trang phục nữ ở trong hoàng cung, cái mũ y quan đáng ghét trên đầu kia cũng được tháo xuống, mái tóc đen được búi kiểu thịnh hành.

Vân Ánh Lục theo tầm mắt hắn cúi đầu, khuôn mặt ngượng ngùng ửng đỏ, “Em nghĩ trước kia em mặc y bào, chàng coi là con trai, hôm nay em nghĩ em nên mặc trang phục nữ, tránh khỏi để chàng lại nghĩ sai. Rất kỳ lạ sao?”

“... Cố ý mặc cho trầm ngâm?” Lưu Huyền Thần nhướn mày.

Vân Ánh Lục thở gấp, muốn kìm nén trái tim đang đập thành thịch, nhưng không được.

Bàn tay Lưu Huyền Thần nhẹ nhàng chạm vào gò má lạnh lẽo của cô, dịu dàng nói, “Còn đứng ngây người ra đó, mau vào trong đi”. Nói xong, hắn ôm eo cô, định bước vào trong phòng.

Vân Ánh Lục lắc đầu, “Lưu hoàng thượng, hôm nay việc quốc sự của chàng có quan trọng không?”

“Không có đại thần ở đây, sao còn gọi là Lưu hoàng thượng?”.

Cô mím môi, chột dạ cười, “Có thể là còn chưa quen. Huyền Thần, hôm nay công việc của chàng có quan trọng không?”

“Quan trọng thì thế nào, mà không quan trọng thì thế nào?”

“Nếu quan trọng, thì chàng cứ tiếp tục làm việc. Không quan trọng thì, để hôm khác làm tiếp, chúng ta... hẹn hò...”

“Vây không quan trọng”. Lưu Huyền Thần trả lời rất nhanh, hẩn ngẩng đầu nhìn bên ngoài đầy trời mưa bụi, trong lòng thầm than, ông trời thật sự không tốt, khó lắm mới được nàng chủ động đề nghị hẹn hò, cũng không cho được một đêm trăng tròn hoa thắm. Mà thôi, lui một bước cũng được, trời có mưa cũng không tệ, hai người ngồi cạnh nhau, có thể nói chuyện tâm tình tới sáng.

Trái tim Vân Ánh Lục lại đập dồn dập, “Huyền Thần, ngoại trừ hoàng cung, ở thành Đông Dương, chàng còn có cung điện nào khác không?”

“Ở ngoại thành có một tòa cung điện khác, dựa núi kề sông, mùa hạ khi tránh nắng thỉnh thoảng tới đó ở mấy ngày, năm nay mùa hạ đại hạn, quốc sự nặng nhọc, ta vẫn chưa tới đó được!”

“Đêm nay, dẫn em tới đó xem, được không? Chỉ dẫn theo mấy thị vệ, không cần người khác”. Cô nói, giọng càng lúc càng nhỏ, đầu cũng cúi càng lúc càng thấp.

Lưu Huyền Thần nhìn cô chăm chú, ánh mắt kiên quyết, “Được, nghe theo nàng”.

Một chiếc xe ngựa chạy trong mưa, chậm rãi rời khỏi hoàng cung, chạy qua phố xá đèn đuốc thừa thớt, tới trước một điện có trồng đủ loại cây bạch quả thì từ từ dừng lại.

Ngoài xe, mưa bụi rơi xuống dày đặc, Lưu Huyền Thần đứng dưới gốc cây bạch quả ven đường, xòe ô ra, ôm vai Vân Ánh Lục đi vào.

Sớm có thị vệ tới đây trước bữa báo, trong hành cung, đèn đuốc sáng trưng, cung nữ, thái giám xếp hàng hai bên, cùng cao giọng hô to, “Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế”.

Vân Ánh Lục dừng lại, muốn lui ra sau đứng cùng thị vệ, Lưu Huyền Thần nhanh chóng kéo cô lại. Có can đảm hẹn hò, lại không có can đảm đối mặt với người khác sao?

Lưu Huyền Thần dẫn cô đi một vòng thăm phía trước, phía sau của hành cung. Cái gọi là hành cung, chính là bản sao thu nhỏ của hoàng cung, chẳng qua trồng nhiều thêm mấy cái cây, có thêm mấy vườn hoa. Phong cảnh bên ngoài còn đẹp hơn, tự nhiên hơn Vân Ánh Lục không thể tập trung để ngắm cảnh, càng thấy căng thẳng.

Đi thăm hành cung xong, Lưu Huyền Thần dắt tay cô vào một gian hoạ các trang nhã, cửa nguyệt lượng, cửa sổ chạm trổ, màn gấm màu trắng, bàn gỗ hồng mộc, giường khám ngà voi.

Hai người đều chưa ăn tối, đầu bếp hành cung làm vài món ăn mang tới, ngoài ra còn đưa lên một vò rượu Nữ Nhi Hồng ngon nhất. Nếu là hẹn hò, nhiều thêm một người là nhiều thêm một cái bóng đèn[3]. Lưu Huyền Thần phát tay, cho mọi người lui ra, nếu không gọi đến, không được phép vào.

[3] Từ lóng chỉ người thứ ba chen chân vào cuộc hẹn hò.

Vân Ánh Lục dường như đang lo lắng, ngây người, rồi chạy tới đóng cửa lại. Khi cô xoay người, đầu ngón tay hơi run rẩy, cô lén liếc mắt nhìn Lưu Huyền Thần một cái, thấy Huyền Thần chú ý nhìn trang phục nữ của cô, không khỏi lén thở ra một tiếng.

Cô không ngu ngốc, Lưu Huyền Thần năm lần bảy lượt nói xa, nói gần, nhưng toà Trung Cung phủ kín hoa tươi kia, sao có thể là chỗ của cô được? Hắn cũng từng nói, nguyện dùng ba nghìn giai nhân ở hậu cung, đổi lấy một tình yêu chân thành.

Hoàng hậu nước Ngụy, phải danh môn vọng tộc, giống như con gái nước thừa tướng hay thiên kim gia tộc lớn, có thể trợ giúp cho vị trí của đế vương, hoặc có dụng lập liên minh.

Cô cầm gương tự soi, thấy thế nào mình cũng không thể có được giá trị như vậy, mà những người có giá trị như vậy thì có thể xếp thành hàng dài. Cô nghĩ rằng trong số những bức hoạ được đưa vào trong cung kia, Lưu Huyền Thần tất nhiên có thể tìm được một người thích hợp.

“Huyền Thần, gần đây chàng rất mệt mỏi phải không?” Hai người cùng uống, mới hai ba chén, mặt cô đã đỏ bừng. Cô không thích hỏi tới quốc sự, không biết làm thế nào, đành phải quan tâm tới sức khoẻ hoàng thượng.

Lưu Huyền Thần sờ sờ má, “Nhìn qua thấy trẫm rất mệt mỏi sao?”

Vân Ánh Lục nhìn kỹ Lưu Huyền Thần, vết bóng trên mặt đã hồi phục, cũng không để lại sẹo.

“Bây giờ là mùa hạ, trong cung liên tiếp xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong triều dường như cũng có nhiều chuyện gây sức ép. Em chỉ thuận miệng hỏi thôi”.

“Năm nào mà không như thế, trẫm đã quen rồi. Thái bình yên ổn, ngược lại trẫm sẽ cảm thấy bất an. Cá một mực muốn nhảy khỏi mặt nước, nào biết nước sâu tới bao nhiêu đâu!” Lưu Huyền Thần bung chén rượu lên, chạm chén với cô. Vân Ánh Lục khẽ nhăn mặt, uống một hơi cạn sạch.

“Nàng thì sao, có mệt không? Có gì muốn nói với trẫm không?” Lưu Huyền Thần nhấp một ngụm, ánh mắt sáng rực nhìn đoá hoa đào trước mặt đang bung nở.

Trống ngực Vân Ánh Lục đập thành thịch, là vì uống rượu, hay là vì căng thẳng?

“Công việc bây giờ so với việc trước kia làm mà nói mệt thì thật xấu hổ”. Vân Ánh Lục cắn môi, tươi cười, “Trước kia, xếp lịch phẫu thuật có thể liên tục tới mấy tháng, thời gian nghỉ rất ít, trực đêm là chuyện thường”.

Lưu Huyền Thần gật đầu, lại rót đầy chén rượu cho cô, “Trước kia nàng đã làm phẫu thuật những gì?”

Vân Ánh Lục giơ ngón tay lên đếm, “Mổ đẻ, cắt bỏ tử cung, cắt bỏ khối u... Các loại giải phẫu phụ khoa, ai da,” Cô đột nhiên khoát tay, “Ăn cơm không nói tới mấy thứ này, rất chán”.

“Những thứ phẫu thuật đó đều là những từ mới mẻ,” Cô thấy Huyền Thần không chút để ý hỏi, “Ánh Lục, trước kia nàng không ở Đông Dương phải không?”

Vân Ánh Lục chủ động kéo ghế qua, gần hẳn hơn một chút, nhấp rượu viết lên bàn, “Nơi em đến, từ thời gian đến không gian, đều cách Đông Dương rất xa, rất xa, xa đến mức chàng không thể tưởng tượng được”.

Hắn nhướn mày, “Ồ, phức tạp như vậy sao, vậy không tưởng tượng nữa, dù sao nàng cũng sẽ không trở về”.

“Có cơ hội, em vẫn muốn trở về. Nơi này không thích hợp với em, em không phải là người có chí lớn, chỉ mong làm một đại phu thông thạo y thuật, giảm bớt sự đau đớn cho người bệnh hay cứu được tính mạng họ. À, yêu cầu không cao nhỉ?” Vân Ánh Lục ngửa mặt cười với Lưu Huyền Thần, cách Lưu Huyền Thần càng lúc càng gần, thân thể mảnh mai sắp tựa vào khuôn ngực hắn.

Mắt Lưu Huyền Thần có ý cười nói, “Đại phu thì không cần thiết phải chọn nơi để ở, ở Đông Dương không tốt sao?”

Vân Ánh Lục cũng cười nói, “Đúng, Đông Dương rất tốt, ở đây có chàng là tốt rồi...” Lưu Huyền Thần hơi nghiêng đầu, đoạn sau của

câu nói đã bị nụ hôn ngăn lại. Cô hôn lên môi Lưu Huyền Thần, vé mặt thẹn thùng.

Lưu Huyền Thần vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chú vào cô, để mặc cô chậm rãi ngồi xuống đầu gối hắn, ôm lấy lưng hắn, dịu dàng hôn hắn.

Vân Ánh Lục không thấy Lưu Huyền Thần đáp lại, buồn bã cúi đầu, xấu hổ chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống, muốn chết quách cho rồi.

“Ánh Lục, nàng có biết làm như vậy hậu quả ra sao không?” Lưu Huyền Thần cuối cùng khàn khàn mở miệng, kéo tay cô đặt lên trái tim đang đập thình thịch, chặn lên lồng ngực như sắp nứt ra của hắn.

“Có!” Vân Ánh Lục gật đầu, không dám ngẩng lên.

“Ánh Lục, nàng còn là khuê nữ, nếu bây giờ trẫm làm vậy với nàng, sẽ là thiệt thòi cho nàng”.

“Không phải vậy đâu, đây là tình cảm từ hai phía. Em... yêu chàng, mới tình nguyện làm như vậy”. Mặt cô đã đỏ như một quả cà chua chín rực. Người ta không phải đã nói, người đang yêu, sau khi hôn nhau nồng nhiệt, chuyện lên giường sẽ thật tự nhiên mà diễn ra sao? Hai người họ vì sao lại bình tĩnh như thế, giống như đàm phán quốc tế, chỉ còn thiếu đóng dấu bắt tay.

“Trẫm sẽ không tùy tiện chạm vào người con gái bên ngoài, trừ phi là phi tần của trẫm. Ánh Lục, nàng bằng lòng làm phi tần của trẫm chứ?” Hắn nâng mặt cô lên, khiến cô phải nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Em vĩnh viễn làm người yêu của chàng, cho dù qua rất nhiều, rất nhiều năm, trong lòng em chỉ có một mình chàng, sẽ không thay lòng đổi dạ”.

“Người yêu và phi tần có gì khác nhau?”

“Người yêu là duy nhất...” Mắt cô vẫn luôn chăm chú nhìn mặt đất, ấp úng nói.

“Duy nhất thôi!”

Lưu Huyền Thần nghiền ngẫm mấy từ này, nhìn cô hồi lâu.

Dường như cô đã chờ tới khi trời già đất cũ, mới cảm thấy đầu của hắn cúi xuống, đôi môi hơi lạnh áp lên đôi môi nóng bỏng của cô, “Được, trăm nghe theo nàng, chỉ là duy nhất”.

Cô xấu hổ nhắm mắt lại, dịu dàng đáp lại hắn.

Nếu ngày mai không được nhìn thấy mặt trời, tối nay, cô muốn có được một lần yêu thương ân ái cùng người mình yêu, cũng coi như đời này không sống uổng, cả đời này, cô cũng được yêu, được hưởng hương vị của tình yêu.

Nếu ngày mai không được nhìn thấy mặt trời, tối nay, cô cùng chàng triền miên, trong sạch không còn, vĩnh viễn mất tư cách tiến cung làm hoàng hậu, làm phi tần. Cô chỉ mãi mãi chỉ làm người yêu của anh.

Yêu một người đến đỉnh điểm, sẽ khát vọng dung hòa với người ấy, trở thành một bộ phận trong thân thể người ấy. Chẳng sợ tình yêu này tới bất ngờ, ngắn ngủi như thế, cô tin rằng, cô sẽ không hối hận phải trả giá vì tối nay như vậy.

Trong lòng cô không có vướng mắc về trinh trắng, nhưng nếu được trao tấm thân trong trắng của mình cho người đàn ông mình yêu, cô cảm thấy rất hạnh phúc, cũng rất vinh hạnh.

Vân Ánh Lục không chút do dự hé môi, nhận đôi môi anh, nhiệt tình mang tới ấm áp mà anh muốn. Môi lưỡi ngọt ngào quấn lấy nhau, bên ngoài mưa phùn rả rích tưới ướt đêm thu yên tĩnh.

Lưu Huyền Thần đột nhiên đứng dậy, bế cô lên, Vân Ánh Lục chớp mắt mơ màng, vùi mặt vào ngực anh. Lưu Huyền Thần khẽ

cười, trong lòng như sông cuộn biển gầm, núi gào sóng vỗ, nhưng hẩn kìm chế, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, quay đầu, thổi tắt ánh nến trong phòng.

Buổi tối che giấu làn da đã ửng hồng của cô, nhưng làm cho không khí trong phòng càng lúc càng quánh lại. Cô muốn nhìn thân thể anh, muốn nhìn kỹ một chút, sau đó nhớ kỹ, thế nhưng... Cô nuốt nước bọt, xấu hổ không dám mở miệng.

“Ánh Lục...” giọng Lưu Huyền Thần đã khàn đục, quyến rũ khiến cô không thể hít thở.

“Huyền Thần, gọi em là Uyển Bạch”. Cô vòng tay ôm lấy anh, nhẹ nhàng tựa cằm lên bờ vai anh. Lưu Huyền Thần ngẩn ra, cũng không hỏi nhiều, “Uyển Bạch...” đôi môi anh điên cuồng hôn xuống bờ vai tròn trịa của cô, anh buông màn xuống, nhẹ nhàng ôm lấy cô, rồi lấy ra một chiếc khăn lụa, đặt dưới người cô.

“Đây là cái gì?” Cô chạm tới bề mặt lạnh lẽo của chiếc khăn.

“Uyển Bạch...” Anh không trả lời, chỉ chậm rãi cởi quần áo của hai người ra, ôm chặt lấy cô, hôn từ cằm xuống cổ cô, có điều lại tránh môi cô giống như cố ý tra tấn cô, dành cho cô âu yếm quyến luyến nhất, nhưng lại không cho cô cảm xúc mãnh liệt như lửa.

Lưu Huyền Thần lại hôn dịch xuống, toàn thân giống như có lửa đốt, làm cho cô khẽ run rẩy, cô hoàn toàn trầm mê, rồi lại không rõ tại sao, cô dán sát vào ngực anh, giống như khăn cầu dùng đôi chân ngọc vuốt ve hai chân anh.

Lưu Huyền Thần cười nhẹ đắc ý, như cô mong muốn hôn xuống môi cô, ngậm lấy đầu lưỡi cô, thân thể nóng rực trùm lên thân thể của cô, bằng tư thế chủ đạo mạnh mẽ, tạo nên một sự triền miên chỉ thuộc về hai người, anh trêu chọc tất cả các điểm nhạy cảm của cô, làm cho cô run rẩy dưới anh, cuối cùng không thể không lựa chọn thuận theo anh.

Nhưng anh cũng rất dịu dàng, anh dùng hết khả năng để cô cảm nhận tất cả tốt đẹp của hoan ái. Khi cô đau đớn, anh dùng nụ hôn nồng nhiệt ngăn lại tiếng kêu đau của cô, lại thuận thế hôn lên khoé mắt còn vương nước mắt của cô. Khi hai người đang ở đỉnh điểm của hoan ái, cô vì ngượng ngùng cắn chặt môi, anh vuốt ve phía sau lưng cô, giúp cô thả lỏng thân thể căng thẳng.

Khi cô ngây ngô không biết như thế nào đáp lại anh, anh rất kiên nhẫn thả chậm động tác, chỉ dẫn cho cô từng bước phát hiện những bí mật riêng tư nhất giữa nam và nữ, khiến cho tiếng kêu đau đớn của cô từ từ chuyển thành tiếng thở gấp...

Mà anh, trong quá trình này, cũng được thể nghiệm sự vui sướng từ trước tới giờ chưa từng có. Loại vui sướng này không phải chỉ là thoả mãn dục vọng khi một người đàn ông chiếm hữu được một người đàn bà, cũng không hoàn toàn là bởi vì anh là chúa tể trong quá trình ân ái của hai người mà cảm nhận được dục vọng.

Anh nghĩ rằng, anh thật sự rất yêu người con gái thật thà, ngốc nghếch dưới thân này, bằng không, từ trước đến nay, chỉ có người khác lấy lòng để vương, sao anh lại nhẫn nhịn hạ thấp hưởng thụ của chính mình để chiều theo cô chứ?

Hạnh phúc này, giống như từ chỗ sâu nhất trong trái tim, chạm tới linh hồn. Anh lưu luyến, mãi mê như thế, nhiều lần đòi hỏi thân thể cô như vậy.

Cả người cô nóng rồi lại lạnh, lạnh rồi lại nóng, vốn thuận theo người chủ động, dán sát vào lồng ngực anh, thở dốc, không hề chống cự, mặc anh muốn làm gì thì làm.

“Uyển Bạch, qua buổi tối nay, có cho nàng một đôi cánh, nàng cũng không bay ra khỏi Đông Dương được, trăm sẽ giữ chặt lấy nàng”. Tiếng nói khàn khàn kèm theo chuỗi nụ hôn nóng bỏng hạ xuống những điểm mẫn cảm trên người cô.

Cô có hơi ngán ra.

“Trẫm là hoàng thượng thật cũng được, hoàng thượng giả cũng thế, nàng đã định là phải ở cạnh trẫm”.

“Uyển Bạch, bất kể là hoạn nạn hay là hưởng phúc, nàng đều phải cùng chung vai gánh vác với trẫm. Trong triều sắp tới sẽ có sóng gió nổi lên, nàng không được phép nhắm mắt bịt tai, chỉ làm việc thầy thuốc của nàng, nàng phải cùng với trẫm ngăn chặn lại”.

Lưu Huyền Thần ngừng hôn, cảm xúc như lửa nóng khiến thân thể hắn đau đớn giống như bị lửa đốt thật sự, miệng cô mím chặt, nhưng không nói câu nào.

“Chỉ cần nàng ở lại bên cạnh trẫm, trẫm chỉ yêu một mình nàng, không có người khác, nàng là duy nhất”.

“Lưu hoàng thượng, chàng uống say rồi”. Đế vương sao có thể chung tình được, đây là quốc pháp và cung quy không cho phép.

“Gọi ta là Huyền Thần!” Anh trừng phạt cần nhẹ vai cô.

Cô đau kêu lên thành tiếng, nghe tiếng mưa rơi, mặc anh rong ruổi trên người, cảm giác như mình là một con búp bê vải rách bị xe tăng nặng nề nghiền qua.

Mấy ngày nay cô cũng chưa từng sắc thuốc bổ thận cho anh, sao tinh lực tràn đầy như thế?

Hành cung cũng không có người gõ mõ canh, cũng không biết tới giờ nào rồi. Anh rút cuộc cũng xoay người xuống dưới, ôm chặt lấy người cô, hơi thở trầm ổn liên tục phả vào má cô.

Cô mở to mắt trong bóng đêm, quyến luyến vuốt ve thân thể dưới chân của anh. Ngoài cửa sổ, mưa dường như đã ngừng, đâu đó đêm vắng lên tiếng ếch kêu lúc to lúc nhỏ.

Vân Ánh Lục nhẹ nhàng nhấc cánh tay đang ôm thắt lưng cô ra, cô thấy Lưu Huyền Thần cử động, “Uyển Bạch”, trí nhớ của anh thật

tốt, ngay lập tức đã nhớ được tên cô, cô đau lòng, mò mẫm hôn lên môi anh.

“Còn đau không?” Ngón tay thon dài áp lên bụng dưới của cô, khe khẽ di chuyển, nhẹ nhàng xoa nắn. Cô ngượng ngùng giữ lại, “Ngủ đi, thời gian không còn sớm đâu! Em hơi khát nước”.

Cô lại nằm xuống cánh tay anh.

“Mặc quần áo vào, đừng để lạnh”. Lưu Huyền Thần lẩm bẩm một tiếng, xoay người, chỉ một lát tiếng thở đã đều đều.

“Vâng!” Cô đứng dậy, kéo màn ra, đắp chăn lại cho anh, mặc từng thứ quần áo vào, hai chân đứng trên mặt đất không ngừng run rẩy.

Từ thiếu nữ tới đàn bà, quả thật phải trả giá bằng mệt mỏi và đau đớn. Cô mặc quần áo, vuốt sơ mái tóc dài rối tung, ở trong bóng tối, ngồi một lát bên giường. Một tia nắng ban mai chiếu qua cửa sổ, bên trong dần dần sáng lên, hôm nay đã là mười một, xa phu Vân phủ chắc đã tới ngoài hành cung, lát nữa cô sẽ ngồi xe ngựa đi thẳng tới Tân phủ. Cô đã tới phủ Nội vụ xin nghỉ mười ngày, có lẽ ngày nghỉ này sẽ kéo dài vô hạn.

Cô ngồi nghỉ một hồi lâu, uống hai chén trà, cảm thấy đôi chân có chút khá hơn, lúc này mới đứng lên, buông rèm che xuống, che đi nắng sớm ngoài cửa sổ, để cho hoàng thượng ngủ thêm chút nữa.

Cô đưa tay lên ngực, nén cảm xúc quặn luyến trong lòng, cũng không quay đầu lại, đi tới cửa phòng, nhẹ nhàng mở ra. Mắt cô đột nhiên trừng lên, kinh ngạc, trái tim sắp vọt ra ngoài, thân thể đột nhiên loạng choạng, cô lệnh cho mình trấn tĩnh lại, nhưng không thể làm được.

Bên ngoài hoa các, thái giám phủ Nội vụ và nhóm ma ma trong cung cung kính đứng thành hai hàng. Nhìn xuyên qua bóng họ, cô nheo mắt, mơ hồ nhìn thấy trong phòng đối diện có mấy người ngồi,

có thái hậu, An Nam công chúa, còn có phụ thân và mẫu thân của cô.

Cô quay đầu, cầu xin trợ giúp, Lưu Huyền Thần đã mặc xong quần áo, trên giường, có một chiếc khăn lụa màu trắng, ở trên có vài vết máu đỏ tươi.

Mặt cô tái xanh.

Vân Ánh Lục hít sâu, hít sâu, lại hít sâu!

Cô trấn tĩnh, vò bình tĩnh đóng cửa lại, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, lại mở cửa ra, khẽ cười hỏi: “Mọi người vừa mới tới sao? Tìm hoàng thượng có việc à, ngài vừa mới dậy, mọi người đợi lát nữa hãy vào trong, tôi đi trước một...” Từ “bước” còn chưa nói ra, đại thái giám phủ Nội vụ đã kính cẩn lễ phép bước lên trước, xoay người thi lễ:

“Hoàng hậu nương nương, chúng nô tài đã chờ ở đây suốt một đêm”. Ông ta còn sợ cô không tin, cố ý nghiêng người, để cho cô thấy rõ trong nắng mai, quần áo của ông ta ướt sũng, tóc trên đầu cũng ướt đẫm, không biết là do mưa hay do sương.

Cô không nghe thấy, cô không nghe thấy gì hết! Vân Ánh Lục muốn tự thôi miên chính mình.

Một vị ma ma tương đối lớn tuổi, vẻ mặt khiến trẻ con sợ khóc thét, chen từ phía sau lên, nói: “Nương nương, xin cho nô tỳ vào trong kiểm tra sự trong sạch của nương nương”.

Trong sạch? Cái khăn lụa trắng kia? Cô bừng tỉnh từ trong thôi miên.

“Xin chờ một lát”. Mặt Vân Ánh Lục từ xanh mét chuyển thành trắng bệch, cô đóng cửa cái “rầm”, làm như không thấy Lưu Huyền Thần đang nhìn cô chăm chăm.

“Cáo già, cáo già!” Cô lẩm bẩm rửa trăm ngàn lần trong đầu.

Cô đi vài bước tới bên giường, vội vàng muốn đoạt lấy chiếc khăn lụa, muốn huỷ thi diệt tích, tay còn chưa có chạm vào, chiếc khăn lụa đã bị một bàn tay thon dài đoạt lấy, trong lúc cô mới kịp chớp mắt, của đã bị mở ra, chiếc khăn lụa bị ném ra ngoài.

Một lát sau, tiếng hô như thể biển gào núi lở vang lên: “Chúc mừng hoàng hậu nương nương, chúc mừng hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế, thiên thiên tuế”.

Cô cắn cắn môi, đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, im lặng không nói gì. Ngoài cửa sổ là một vườn hoa, sắc thu điểm lè, từng đoá hoa khoe sắc, trời còn chưa sáng hẳn, không thấy rõ cụ thể là hoa gì, nhưng nhìn thấy rõ ràng ngoài hành cung đứng đầy cấm vệ quân.

“Qua tối hôm nay, Uyển Bạch, cho nàng một đôi cánh, nàng cũng không bay ra khỏi Đông Dương được”. Cô nhớ mang máng có ai nói những lời này, đừng nói cô không bay ra khỏi Đông Dương, trước mắt, ngay cả lòng bàn tay anh, cô cũng không bay thoát được.

Lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt. Hiện giờ, cô đã bốn bề thọ địch. Cô làm hoàng hậu, văn võ cả triều sẽ bị doạ ngã ngựa, “tâm hồn thiếu nữ” của phi tần hậu cung sẽ tan nát, toàn bộ dân chúng nước Ngụy có thể cười đến rụng răng không?

Chẳng lẽ, chỉ còn cách vung đao tự vẫn thôi sao?

Thế nhưng, thế nhưng, mọi chuyện hẳn là không nghiêm trọng như vậy đâu, có thể thương lượng đường sống chứ?

Cô bất lực quay đầu lại, nhìn về phía tên đầu sỏ gây hoạ kia, muốn đổi sang vẻ mặt ôn hoà, nói rõ ràng với hoàng thượng, anh quá kích động rồi, sao có thể muốn mỹ nhân mà không quan tâm tới giang sơn được? Mà xấu hổ, cô còn không được tính là mỹ nhân đâu, hơn nữa, cho dù cô là mỹ nhân, cũng có khả năng là một mỹ nhân đoản mệnh. Ngồi vị hoàng hậu này làm không được hai ngày, đã chết yêu, làm gì phải kinh động tới nhiều người như thế, phiền hà như vậy?

Lưu hoàng thượng, đó là vẻ mặt gì vậy, yên lặng nhìn cô, giống như oán giận, giống như bị tổn thương rất lớn.

“Uyển Bạch, trăm không xứng với nàng thế sao?”

Sắc mặt cô trắng bệch, ngồi ngẩn ra trên ghế, không nên nói cho anh tên của cô, không biết sao, vừa nghe anh gọi Uyển Bạch, liền giống như một cây châm mềm mại, dịu dàng đâm xuyên vào tim cô, trong lòng cô khẽ run rẩy.

“Không phải... mà là...” Cô phải nói gì đây? Miệng há ra mà không nói tiếp được.

“Chàng... có phải đã sớm có chuẩn bị rồi hay không?”

“Khi trăm vô số lần thổ lộ với nàng, nói muốn cưới nàng, nàng lúc nào cũng không trả lời, trong lòng trăm đều nhớ rõ”. Lưu Huyền Thần nhẹ giọng nói, “Nhưng trăm biết trong lòng nàng có trăm, bằng không, trăm cũng sẽ không làm như vậy. Nàng chỉ đang sợ hãi, trong lòng có khúc mắc. Uyển Bạch, thời gian qua nàng tiến cung, thấy trăm ôm ai, nàng cũng chưa từng khó chịu gì sao? Trăm biết tiến cung đúng là trói buộc nàng, nhưng trăm sẽ cố gắng hết sức để cho nàng có không gian tự do. Nàng nói muốn là duy nhất của trăm, trăm đồng ý với nàng, về sau, nàng chính là hoàng hậu duy nhất của trăm, là người vợ duy nhất của Lưu Huyền Thần”.

“Vì thế, chàng tới Vân phủ?” Cô che mặt, không dám nói tiếp. Lưu Huyền Thần thật quá gian trá狡詐, không phải bắt đầu từ hôm kho sách bị cháy đó, anh đã vẽ một vòng tròn quanh cô, cô nhảy lên nhảy xuống, chạy tới chạy lui, đều không thoát khỏi vòng tròn đó.

“Đúng vậy, đây là sự tôn trọng và yêu quý của trăm đối với nàng. Trăm đích thân tới Vân phủ cầu hôn, bởi vì trăm biết là trăm không thể chờ được tới ngày nào đó nàng đồng ý. Trăm sẽ không cứ vậy mà chờ đợi nàng, tất cả lễ tiết trước khi cưới hoàng hậu, trăm đều

không có sơ sót gì, chỉ là trầm lại không ngờ nàng lại muốn đêm động phòng hoa chúc trời trước. Trầm vốn định chờ hết thủy trình tự xong xuôi, khi đại hôn mới thông báo với nàng. Tối hôm qua, trầm cũng có chút giật mình. Nhưng trầm lại rất thích ý động phòng trước. Chúng ta vừa xuất phát từ hoàng cung, La công công đã dẫn đầu công công phủ Nội vụ và nhóm ma ma tới đây, vì bảo đảm an toàn, trầm còn điều rất nhiều cấm vệ quân tới đây, còn nữa, trầm còn mời thái hậu và phụ mẫu nàng tới. Động phòng là chuyện đại sự, trầm rất coi trọng”.

Vân Ánh Lục chưa xót nhếch môi, đây sao mà là vì an toàn, vì trịnh trọng, hoàng thượng chỉ là ở trước mặt bao người, tỏ rõ quan hệ của bọn họ, bức cô phải lên Lương Sơn[4] mà thôi.

[4] Ý nói bị dồn ép tới cùng, giống như các hảo hán bị dồn ép lên Lương Sơn Bạc tụ nghĩa.

Ngẫm lại tối hôm qua, cô và anh ở trên giường triền miên như vậy, cuồn cuộn phóng túng, không biết bao nhiêu người ở ngoài cửa, ngoài cửa sổ nghe được rõ ràng, còn cả cái khăn lụa trắng kia nữa...

Không muốn sống nữa, để cho cô chết quách đi! Sau này cô còn dám ngẩng đầu, còn dám gặp người khác nữa không?

“Lưu hoàng thượng, chàng tính toán sâu xa như thế vì em, có đáng không?”

Lưu Huyền Thần nhìn cô, “Yêu một người, làm gì cũng đều đáng giá. Chỉ là thân phận của trầm có chút đặc biệt, chỉ có thể dùng những cách khác thường đó. Uyển Bạch”. Lưu Huyền Thần bước tới, nắm lấy tay cô, “ở trước mặt nàng, trầm không vờ kiên cường và uy nghi, người nàng yêu là Lưu Huyền Thần, mà không phải là thiên tử của triều Ngụy. Một người đàn ông bình thường, muốn kết hôn với người con gái anh ta yêu, có gì sai không? Trầm đã cô đơn lâu như vậy, nàng nhẫn tâm để cho trầm không thể chịu nổi nàng giày vò sao?”

“Nhưng mà, Huyền Thần, em thật sự sẽ không làm được hoàng hậu, chỉ sợ không giúp gì được cho chàng. Huống chi ngày mai...” Cô nhìn anh, ôm lấy anh, “Còn nữa, khi mình thật sự yêu một người, sẽ trở nên vô cùng ích kỷ. Mọi thứ em đều có thể vui vẻ chia sẻ với người khác, duy chỉ có chồng em là không được. Nhưng chàng còn là một đế vương...”

Mắt Lưu Huyền Thần run lên, mày nhăn lại, lập tức lại giãn ra, mỉm cười, “Làm hoàng hậu không phải làm thái y, không cần thiên phú và nghiên cứu học hỏi, nàng chỉ cần chuyên tâm yêu trẫm là được, mà trẫm tin rằng nàng có thể đảm nhiệm được vị trí hoàng hậu tốt hơn bất kỳ ai. Về phần nàng nói vì ích kỷ, Uyển Bạch, đó không phải là sai, đó là vinh hạnh của trẫm, trẫm sẽ vô cùng quý trọng, trẫm không hứa hẹn, chỉ có thể dùng hành động để biểu thị”.

Hắn đột nhiên cúi người xuống, “Nàng lo lắng cuộc phẫu thuật ngày mai sao? Sợ phẫu thuật thất bại, nàng không thể đáp lại tình yêu của trẫm?”

Vân Ánh Lục nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn phì cười, gương mặt giãn ra, khuôn mặt anh tuấn, “Uyển Bạch, trẫm đối với y thuật của nàng, so với việc nàng làm hoàng hậu, trẫm còn yên tâm hơn. Nàng xem, trẫm cũng chưa từng có ý hỏi qua nàng, thấy nàng nghiêm túc với việc này như thế, lại chuẩn bị lâu như vậy, không có khả năng thất bại đâu. Không phải nói, nàng từng có kinh nghiệm nhiều lần phẫu thuật rồi sao? Trẫm tin nàng, trẫm còn có chút đổ kỵ nàng còn quan tâm tới cuộc giải phẫu này nhiều hơn trẫm. Nói xem, hai ngày nay, không phải nàng bỏ mặc trẫm rất nhiều sao?”

Lưu Huyền Thần âu yếm nói đùa, lập tức xua đi mây đen trong lòng cô. Tâm trạng trở nên thoải mái hơn, Vân Ánh Lục không còn lo lắng về chuyện xảy ra ngày mai.

Cô không phải người cố chấp, khi đã hiểu thông, cô sẽ giống như lúc trước đột nhiên xuyên không tới Đông Dương, sẽ đối mặt với tất cả mọi chuyện trước mắt. Lưu hoàng thượng vì cô làm hết thảy mọi chuyện, tuy có tính chất lừa gạt, nhưng đều vì yêu, muốn cưới cô, muốn quý trọng cô.

Cô gái nào, gặp được tình huống “lừa gạt” như vậy, cũng đều cam tâm tình nguyện, trong ngực ngược lại còn thấy ngọt ngào.

“Huyền Thần”, cô nhìn trộm anh, “Tối hôm qua chúng ta như vậy, người khác đều nghe thấy được hết sao?”

Khuôn mặt tuần tú của Lưu Huyền Thần giãn ra, rồi sau đó mỉm cười, đôi mắt nheo lại: “Tối hôm qua, trẫm đã ngoại lệ, dựa theo cổ quy, có công công và ma ma đứng ở sau màn che trên giường, chờ trẫm qua đêm đầu tiên với hoàng hậu, để kiểm tra chiếc khăn lụa...”

Mặt cô lúc trắng lúc xanh, “Đừng nói nữa, đừng nói nữa, chuyện tối hôm qua coi như chưa có xảy ra”. Trong lòng cô than nhẹ, cuối cùng cũng gây tội, cuối cùng cũng đoạt chồng của người khác.

Mà thôi, mà thôi, người đàn ông đầu tiên của phụ nữ, có kinh nghiệm dù sao so với không có kinh nghiệm vẫn tốt hơn, như thế, lần đầu tiên mới không đau như vậy.

Tối hôm qua sao lại không thấy đau, cô cảm thấy hạnh phúc nhiều hơn là đau đớn. Hết sức hạnh phúc, nếu như chia sẻ một chút với người khác, cũng không hề gì. Sau này, cô là “người của công chúng”, phòng chừng cũng không được riêng tư.

“Sau này sẽ không có nhiều người như vậy đứng ở bên ngoài”. Hắn nhìn thấu tâm tư của cô, yêu thương nhìn cô, kéo cô từ trên ghế đứng lên, ôm cô vào lòng, lặng lẽ thở phào một tiếng.

“Đã động phòng trước rồi, nhưng đại hôn không thể giảm miễn được. Trẫm không thể nào để cho nàng có chút ảm ức, chờ nàng làm cuộc phẫu thuật đó xong, chúng ta sẽ chuẩn bị đại hôn. Bây giờ,

chúng ta nên ra ngoài. Hôm nay, chúng ta chỉ giống như một gia đình bình thường thôi, dâng trà cho các trưởng bối, tính là danh phận đã định rồi”.

Ngoại trừ thuận theo, cô còn có thể làm sao bây giờ?

Cửa phòng hoạ các được mở ra, mặt cô đỏ bừng, để mặc Lưu Huyền Thần nắm tay, dưới cái nhìn chăm chú lễ độ của thái giám, cung nữ, cấm vệ quân, ra khỏi phòng. Vạn thái hậu không mặc bộ cung trang long trọng, chỉ mặc y phục bình thường, nhưng khuôn mặt đây cũng rất vui mừng. Đây là lần đầu tiên sau khi Ngũ Mạn Lăng ‘mất’, bà cười vui như vậy.

Vân Ánh Lục cung kính bưng trà, dâng cho Vạn thái hậu. Đối diện với nụ cười trên gheo của An Nam công chúa, lúc này cô mới hiểu được ngụ ý trong những lời mà buổi trưa hôm qua, Thái hậu và An Nam công chúa đã nói. Hoá ra tất cả mọi người đều biết rõ, duy chỉ có cô là chẳng hay biết gì. Cô tự thừa nhận không phải là ngọc bình thường mà.

Nguyễn Nhược Nam liếc về phía Lưu Huyền Thần đang mỉm cười hạnh phúc, trong lòng có chút chua xót. Nụ cười của hoàng thượng thật dịu dàng và trân trọng, không rời mắt khỏi Vân Ánh Lục. Khi cô ấy xoay người dập đầu với Vạn thái hậu, hoàng thượng đều yêu thương bước lên phía trước đỡ cô ấy dậy. Một người ở ngôi cửu ngũ, vậy mà lại coi mình giống như là một người con rể ở một gia đình bình thường, dâng trà cho vợ chồng Vân viên ngoại. Nguyễn Nhược Nam thở dài một tiếng, nàng vốn tưởng rằng Lưu Huyền Thần vô tình vô nghĩa, không phải, hoàng thượng vốn tình thâm ý trọng, chẳng qua, chỉ là đối với ai thôi!

Phi tần hậu cung nhiều như mây, hoàng thượng không đối xử đặc biệt với ai, chỉ có Vân thái y. Nàng đã từng nói, nếu là Vân thái y, nàng sẽ không đổ kỵ, chỉ có ngưỡng mộ và chúc phúc.

Ngồi ở đó, vạn phần ngạc nhiên vui sướng không ai có thể bằng vợ chồng Vân viên ngoại, hai người vẫn luôn miệng lẩm bẩm rằng sau này con gái có người nào dám cưới hay không, có thể gả được đi hay không. Không ngờ rằng, không chỉ gả được đi, mà còn gả được tới chỗ tốt như vậy. Mà chỗ tốt này vượt qua quang vinh cực hạng mà liệt tổ liệt tông Vân gia đã từng hưởng thụ.

Khi sáng sớm ngày hôm đó Lưu Huyền Thần vào Vân phủ, rất tôn trọng và ôn hòa hỏi ý hai người họ, có thể gả Vân Ánh Lục cho ngài không, Vân phu nhân giống như đang bước vào một màn mây mù, cứ cách một canh giờ lại hỏi Vân viên ngoại một lần, “Lão gia, đó có phải là thật không?”

Vân viên ngoại chớp chớp mắt, nắm chặt tay bà, “Phu nhân, là thật, Ánh Lục của chúng ta sẽ làm hoàng hậu”. Hai vợ chồng cùng ôm nhau mà cười.

Hèn nào Ánh Lục lần lượt đính hôn rồi huỷ hôn, hoá ra là vì phải gả cho hoàng thượng à!

Vân gia từ nay về sau sẽ lên như điều gặp gió, đổi từ kinh doanh thành chính trị, phải vào triều làm quan sao? Vân viên ngoại cân nhắc ba bốn bận, cảm thấy mình không thích hợp theo chính trị, ông vẫn luôn thích việc buôn bán. Khi ông cẩn thận đề xuất cách nghĩ của mình với hoàng thượng, hoàng thượng vui vẻ đồng ý, nói chỉ cần ông thấy thoải mái là được rồi, bất luận là làm gì.

Vân viên ngoại cười híp cả mắt, con rể hoàng đế thật sự là biết quan tâm!

Hôn sự này vừa đồng ý được vài ngày, tối hôm qua mấy vị thị vệ đột nhiên lặng lẽ đưa bọn họ vào hành cung, sau khi nghe thái hậu giải thích một hồi, vợ chồng vừa xấu hổ vừa vui mừng. Xấu hổ là vì không dạy dỗ con gái cho tốt, chưa xuất giá đã cùng một người đàn ông ra ra vào vào, ở chung một phòng, vui mừng là vì hoàng đế thật

sự yêu thương Ánh Lục, yêu thương con bé như vậy, thuận theo con bé như vậy.

Thế mới nói, phúc khí của con gái nhà bọn họ không phải lớn bình thường đâu.

Vân viên ngoại hoảng hốt nhận trà Lưu Huyền Thần dâng lên, “Ánh Lục, xuất giá rồi con phải hiếu kính với mẹ chồng, săn sóc phu quân, đã biết chưa?” Ông dịu dàng nói với con gái.

“Đúng thế, còn phải khoan dung, hiền lành, hiếu chuyện”. Vân phu nhân ở bên cạnh phụ họa.

“Ha ha, hai vị thông gia không cần phải lo lắng nhiều, tính cách của hoàng hậu, ai gia hiếu nhất. Được rồi, chúng ta tiếp tục uống trà, hoàng thượng, hôm nay chắc là không kịp lâm triều”. Vạn thái hậu nói.

Đáy mắt Lưu Huyền Thần ánh lên một tia sáng mà ngay cả hắn cũng không phát hiện ra, “Hôm nay là tân hôn của trẫm, có lý do nghỉ thiết triều, nghỉ một ngày đi. Hôm nay trẫm chuyên tâm ở cạnh hoàng hậu”.

Vân Ánh Lục mặt đỏ rực đứng bên cạnh, trong lòng tràn đầy quyết tâm: ngày mai phẫu thuật nhất định phải thành công, được hoàng thượng yêu như vậy, cô muốn thời gian ở cạnh chàng dài thêm một chút, lâu hơn một chút, tốt nhất là cho tới bạc đầu.

Chương 65: Đầu sóng ngọn gió

Gần trưa, một con ngựa lao như bay tới cửa cung, người ngồi trên lưng ngựa không xuống ngựa mà chỉ lạnh lùng giơ yêu bài[1] lên, rồi phóng thẳng vào hoàng cung. Mấy thị vệ ngo ngác không hiểu người này là ai mà lại ngạo ngược như vậy.

[1] Thẻ bài được giắt bên hông.

Một vị thị vệ lớn tuổi trông có vẻ từng trải ôn hòa giải thích. “Đó là ngự tiền thị vệ Giang Dũng, có thể tự do mang đao ra vào ngự thư phòng, điện Nghị Chính như đi dạo và cũng là người thân tín nhất của hoàng thượng. Có lẽ hẳn phụng chỉ ra ngoài hành sự nên dạo gần đây không thấy ra vào hoàng cung.”

Mấy thị vệ trẻ gật gù tán phục.

Giang Dũng phóng ngựa tới thẳng ngự thư phòng, tiểu thái giám thấy hấn vội vã chạy lại nhận lấy dây cương.

“Hoàng thượng có trong đó không?” Giang Dũng lạnh lùng hỏi.

Tiểu thái giám lắc đầu trả lời. “Hôm nay hoàng thượng nghỉ thiết triều, cũng không tới ngự thư phòng.”

Không thể nào, hoàng thượng bận rộn như vậy sao lại lãng phí thời gian như thế chứ? Giang Dũng sắc lạnh đảo mắt quanh bốn phía rồi hỏi tiếp, “Hoàng thượng cải trang vi hành sao?”

Tiểu thái giám chỉ vào Ngự hoa viên nói nhỏ, “Tiểu nhân vừa mới thấy hoàng thượng đi vào trong đó.”

Giang Dũng xoay người vội vã đi vào ngự hoa viên. Trong ngự hoa viên có rất nhiều lối rẽ, hấn chần chừ mấy lần cuối cùng mới quyết định đi về hướng vườn cúc của thái y viện. Quả nhiên, hấn không phải thất vọng, hoàng thượng và Vân thái y đang ngồi trong phong đình hóng mát.

Giang Dũng vội quay mặt đi, hoàng thượng bận bịu đến độ thường ngày tản bộ thư giãn vài bước cũng thấy xa xỉ, vậy mà hôm nay lại ung dung nhàn nhã thưởng trà, thỉnh thoảng lại tách mấy múi quýt cống phẩm đưa cho Vân thái y thưởng thức, vẻ mặt âu yếm thâm tình không chút giấu giếm.

Giang Dũng thở dài thầm nghĩ, không ngờ hoàng thượng vẫn quyết định ra tay vào lúc này.

“Chàng chờ một lát, thiếp đang tập trung mà.” Vân Ánh Lục kiểm tra lại lần cuối phác đồ điều trị xem còn sai sót chỗ nào không.

“Uyển Bạch, nàng đã nói câu này từ hai canh giờ trước rồi đấy!” Lưu Huyền Thần trách yêu. Hắn gạt quốc sự sang một bên để ở bên nàng vậy mà nàng lại chỉ chú tâm đến việc này, như vậy có công bằng không chứ?

Vân Ánh Lục lấy chén trà chặn tờ giấy lại, cô ngẩng đầu, mỉm cười hồi lỗi, “Huyền Thần, thiếp đã xao nhãng với chàng sao?”

Lưu Huyền Thần nhún vai đáp. “Lời này phải là ta nói mới đúng, sao nàng lại đổi ngược ngôi thế? Rốt cuộc ta đã cưới thê tử gì thế này, còn bận rộn hơn cả ta nữa.”

Vân Ánh Lục lo lắng hỏi lại, “Huyền Thần, có phải là chàng ghét công việc của thiếp lắm không?”

“Không phải, nàng yêu thích công việc này như vậy, ta sao đành lòng cấm cản. Nhưng nàng phải đặt công việc sau ta, được chứ?” Hắn nhướn mày, chờ câu trả lời của cô.

Trái tim Vân Ánh Lục khẽ run động, khuôn mặt thanh tú thoáng chốc ửng hồng, cô do dự một lát rồi đứng dậy ngồi vào lòng hắn..

Lưu Huyền Thần dịu dàng hôn lên khoé mắt tân nương tử yêu thương của mình, Vân Ánh Lục ngượng ngập thì thầm bên tai hắn, “Trong lòng thiếp, chàng mãi mãi ở vị trí đầu tiên, chàng chính là người thân duy nhất của thiếp ở Đông Dương này”.

“Thật sao?” Hấn nhú mào nhưng cũng không hỏi gì thêm.

“Vâng, chuyện này nói ra rất dài cũng thật ly kỳ, sau này thiếp sẽ nói rõ với chàng.” Vân Ánh Lục chợt trông thấy Giang Dũng đang bối rối đứng chờ liền vội rời khỏi vòng tay Lưu Huyền Thần, quay về vị trí cũ.

“Huyền Thần, Giang thị vệ tới kìa.”

Nhìn vẻ ngượng ngùng trong mắt nàng, Lưu Huyền Thần mỉm cười hạnh phúc. Hấn và nàng đã thành thân nhưng vì chưa tổ chức hôn lễ nên trong cung còn rất nhiều người chưa biết. Nàng tuy đã thân thiết hơn với hấn nhưng vẫn rất thận trọng ngượng, chính vẻ e thẹn đó lại càng khiến hấn si mê nàng hơn.

“Giang thị vệ, tới đây đi!” Lưu Huyền Thần thu hồi vẻ ôn hòa, uy nghiêm ra lệnh. Giang Dũng cúi đầu vờ như không nhìn thấy Vân Ánh Lục ngồi đó, bước nhanh về phía hoàng thượng.

“Trẫm lệnh cho khanh theo dõi phủ đệ của Viên Nguyên soái, khanh có phát hiện được gì không?”

Giang Dũng kinh ngạc ngẩng đầu, đưa mắt nhìn Vân Ánh Lục thầm nghĩ hoàng thượng không biết hồng nhan họa quốc sao mà lại nói chuyện cơ mật này trước mặt Vân thái y dễ dàng như vậy chứ?

“Sao?” Lưu Huyền Thần không thấy Giang Dũng đáp lại, liếc nhìn hấn có ý dò hỏi.

Giang Dũng không còn cách nào khác đành bẩm báo. “Vi thần canh chừng ở phủ Viên Nguyên soái hơn mười ngày nay nhưng chỉ thấy vài bộ hạ trước đây của nguyên soái ra vào chứ chưa từng thấy có đại thần nào khác.”

“Đám thuộc hạ đó, Giang thị vệ có biết ai không?”

Giang Dũng nói ra mấy cái tên, Lưu Huyền Thần vừa nghe vừa gật đầu.

“Trẫm vẫn chưa cho triệu về cung, sao khanh đột nhiên lại quay về vậy?”

“Vi thần linh cảm sắp có chuyện xảy ra, nên sớm trở về bẩm báo với hoàng thượng.” Gang Dũng trấn tĩnh trả lời.

Lưu Huyền Thần trầm ngâm đứng đây. “Giang thị vệ thật biết chu toàn mọi việc. Thôi về rồi cũng tốt, hai ngày nay trong cung xảy ra nhiều chuyện, khanh nghỉ ngơi đi, buổi tối canh phòng tuần tra cho trẫm”.

Giang Dũng không khỏi ngạc nhiên nhưng cũng không dám hỏi lại chỉ cúi đầu vâng lệnh. “Vi thần tuân chỉ”, nói xong hẩn vội vàng lui xuống.

Lưu Huyền Thần nheo mắt ngắm nhìn sắc thu mê đắm lòng người, thở dài nói. “Uyển Bạch, nàng có nghe thấy tiếng sói bắt đầu mài răng không?”

Vân Ánh Lục đứng bên cạnh hẩn lo lắng hỏi, “Huyền Thần, lại có chuyện gì sắp xảy ra sao?”

Hẩn âu yếm nhìn cô, “Sau này, nàng đừng lúc cũng chỉ nghĩ về y thuật, thỉnh thoảng cũng nên chia sẻ cùng ta, bởi giang sơn này bây giờ một nửa là của nàng rồi. Mấy hôm trước ta cố tình phái Giang thị vệ ra ngoài là tạo cơ hội cho kẻ khác dễ bề hành động. Quả đúng như dự đoán, hẩn mới đi mấy ngày thì thư khố đã xảy ra chuyện. Nay hẩn đột ngột trở về không biết là lại sắp có chuyện gì xảy ra nữa đây?”

“Ngày mai có phải trong lúc thiếp phẫu thuật cho Tần công tử, thừa dịp hoàng thượng phân tâm, hẩn sẽ mưu đồ bất chính?”

Lưu Huyền Thần âu yếm nheo má cô. “Uyển Bạch, nàng quả là có thiên tướng làm hoàng hậu, ha ha, đúng như vậy. Nhưng ta sẽ không để cho bọn chúng được toại nguyện đâu, mặc dù ta rất muốn xem chúng diễn trò gì song bây giờ không phải thời điểm thích hợp,

ta phải trấn áp yên ổn để đưa nàng lên ngôi hoàng hậu, rồi mới xử lý đám sài lang đang nhe nanh múa vuốt chực cắn người kia.”

“Ôi, ngay đến cả việc phẫu thuật của thiếp cũng thành cơ hội để bọn chúng lợi dụng.” Cô thở dài ngao ngán.

“Ai bảo nàng lại đặc biệt như vậy?” Lưu Huyền Thần dắt tay cô bước xuống bậc thang.

“Huyền Thần, chàng có cho rằng vì sự đặc biệt ấy mà thiếp sẽ gây trở ngại cho chàng không?”

Hắn giả vờ giận dữ nhìn cô. “Uyển Bạch, nếu nàng không đặc biệt, ta đã không yêu nàng! Nàng không làm ảnh hưởng tới quốc sự mà là gây trở ngại cho ta tới gần trái tim nàng thì có. Muốn không gây trở ngại cho ta, chỉ cần nàng ít hành hạ ta một chút là được rồi”.

Cô dịu dàng dựa vào cánh tay hắn.

“Bây giờ chúng ta đã là phu thê, có gì phải giấu nhau. Ta đã từng nói, sẽ không để nàng phải thiệt thòi bất cứ điều gì. Nàng đã nguyện cùng ta chia sẻ buồn vui thì dù có chịu chút uất ức ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Lời nói chân thành của Lưu Huyền Thần đã sưởi ấm trái tim cô. Lưu Huyền Thần ít khi nhắc tới vinh hoa phú quý, càng không mấy khi nói lời đường mật mà thường nhắc cô sẽ phải cùng chung hoạn nạn với hắn,. Lưu Huyền Thần muốn cô nhớ rõ nắm giữ ngôi vị mẫu nghi thiên hạ không dễ, nhưng vì hắn là quân vương nên cô nhất định phải sánh vai gánh vác xã tắc cùng hắn chứ không được né tránh.

“Huyền Thần, cuộc phẫu thuật ngày mai, thiếp nhất định... sẽ cố gắng.” Vân Ánh Lục nắm chặt tay hắn.

“Chuyện này trầm không quá lo lắng”. Lưu Huyền Thần mỉm cười, “Đêm qua chúng ta không ngủ được mấy, dùng bữa xong,

nàng nghỉ ngơi một lát rồi hẵng tới Tần phủ chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật”.

Hắn không đắn đo nhiều mà coi như đó là một chuyện hết sức bình thường. Vân Ánh Lục cười hạnh phúc, vịn cánh tay Lưu Huyền Thần, kiễng chân hôn hắn khiến một đội cấm vệ quân đang đi tới lúng túng không biết nên nhìn đâu cho phải phép.

Chưa cử hành hôn lễ nên cô không tiện vào ở Trung Cung mà vẫn ngủ lại trong tấm điện, chỉ khác là chuyển từ phòng của khách sang ngoại phòng của Lưu Huyền Thần mà thôi.

Từ nay về sau, hắn không phải một mình cô đơn trên long sàng lạnh lẽo. Lưu Huyền Thần dịu dàng vỗ về ru cô vào giấc ngủ.

Hắn nghĩ, nếu đã ngoại lệ cưới thái y làm hoàng hậu thì sao không thể phá lệ thêm một lần nữa, để nàng ở luôn trong tấm điện không cần về Trung Cung nhỉ?

Ngay cả khi đã có được nàng, tình cảm của hắn với nàng vẫn không bớt quyến luyến mà càng trở nên sâu đậm hơn. Hắn muốn ngày ngày được thấy nàng, đêm đêm được ôm nàng ngủ chứ không phải thông qua phủ Nội Vụ nữa. Hắn đã cầu hôn nàng bằng thân phận của một người đàn ông bình thường chứ không phải thân phận của hoàng đế nước Ngụy, thì cũng nên dành cho nàng tình yêu của một người đàn ông bình thường mới phải.

Vân Ánh Lục tỉnh dậy đã thấy Lưu Huyền Thần rửa mặt chải đầu gọn gàng, ngồi bên thư án phê duyệt tấu chương. Xe ngựa cũng đã được La công công chuẩn bị sẵn sàng, Vân Ánh Lục tranh thủ về Vân phủ trước rồi vội vã tới Tần phủ chuẩn bị cho cuộc giải phẫu sáng mai.

“Hoàng hậu đi rồi à?” Lưu Huyền Thần không ngẩng lên, bút son vẫn lướt nhanh trên từng trang tấu chương.

La công công nhăn mặt không nén được tiếng thở dài. “Bê hạ, người có lo lắng về chuyện hoàng hậu làm ngày mai không?”

La công công không nói tới từ “phẫu thuật”, vì cứ cảm thấy là lạ.

“Không!” Lưu Huyền Thần không chút do dự trả lời.

La công công kinh ngạc tròn mắt hỏi lại. “Sao... sao bê hạ có thể nói như vậy?”

Lưu Huyền Thần gác bút hạ giọng nói. “La công công, hoàng hậu ở trong cung mấy tháng nay, tính tình của nàng thế nào, người còn không rõ sao? Khi cô ấy đã quyết việc gì thì cho dù phía trước là núi đao biển lửa hay vách đá cao vạn trượng, nàng cũng chẳng buồn chớp mắt mà nhảy xuống. Việc này không phải do cố chấp mà vì lý tưởng và đam mê của hoàng hậu, cho nên trăm phải ủng hộ nàng. Hoàng hậu cũng đã quá căng thẳng rồi, nếu trăm cũng tỏ ra lo lắng thì chẳng phải còn tệ hơn sao? Trăm không muốn nói quá nhiều lời cổ vũ, như vậy vô tình sẽ tạo thêm nhiều áp lực cho nàng. Trăm chỉ coi như đây là một chuyện đơn giản, lặng lẽ ủng hộ nàng là được rồi”.

Về mặt La công công rầu rĩ như đưa đám. “Bê hạ, người nói không sai. Thế nhưng nếu nương nương thất bại, sẽ...”

Lưu Huyền Thần cười nhạt trấn an La công công. “Công công không phải lo lắng, chẳng lẽ ngay cả hoàng hậu của mình trăm cũng không bảo vệ được sao?” Lưu Huyền Thần đột nhiên thở dài. “Thật ra trăm lo lắng hơn cả là nếu phẫu thuật thất bại thì đó sẽ là đòn đả kích trí mạng với hoàng hậu, phải mất nhiều thời gian mới có thể xóa mờ điều đó trong lòng cô ấy. Chỉ mong ông trời có mắt, phù hộ cho hoàng hậu phẫu thuật thành công”.

Lưu Huyền Thần nhắm mắt, chấp hai tay trước ngực, miệng thì thào cầu nguyện. La công công thấy vậy, cũng vội chấp tay lại.

Vân phủ, khuê phòng.

Từ bên cửa sổ nhìn xuống thấy thị vệ và Tiểu Đức Tử đang khom lưng bên xe ngựa, nhớ lời phu nhân nói với mình, Trúc Thanh vẫn bán tín bán nghi băn khoăn hỏi. “Tiểu thư, cô đã thành thân thật rồi sao?”

Vân Ánh Lục đang ngâm mình trong bồn tắm, nghe Trúc Thanh hỏi vậy liền vội vàng trả lời. “Cứ cho là thế đi!” Có điều hôn lễ còn chưa tổ chức. Thật ra cô chỉ muốn bày vài bàn tiệc rượu đơn giản là được, thế nhưng vị hôn phu của cô lại là hoàng thượng nên tâm nguyện này ắt hẳn không thể thực hiện nổi.

Một chuyến xuyên không khiến cuộc sống của cô biến đổi muôn màu muôn vẻ.

Trúc Thanh nhoài người lại gần hỏi nhỏ, “Vậy em có thể theo tiểu thư tiến cung không?”

“Được chứ, có điều tiến cung rồi thì khó mà ra ngoài được, không gặp Tần công tử nữa, em có bằng lòng không?” Vân Ánh Lục nghiêng đầu trêu ghẹo Trúc Thanh.

Trúc Thanh cup mắt xấu hổ mặt mày đỏ bừng. “Tiểu thư, tiểu thư, cô nói gì vậy, thật là!”

“Được rồi, được rồi, ta không nói nữa vậy”. Vân Ánh Lục đứng lên, Trúc Thanh vội giúp cô lau người.

“Tên mấy dụng cụ đó em đã thuộc chưa? Khi ta gọi tên món gì, em phải đưa thật nhanh và chuẩn xác cho ta nhé!” Vân Ánh Lục dẫn dò.

Trúc Thanh nhanh nhẩu gật đầu, “Em đã luyện tập cả ngày hôm qua rồi, chắc chắn là sẽ làm được”.

“Nhìn thấy máu cũng không ngất chứ?”

“Cho dù có ngất cũng phải chờ tiểu thư phẫu thuật xong mới ngất ạ.”

Vân Ánh Lục mỉm cười, cô đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ. Hôm qua Tiểu Đức Tử cũng luyện tập suốt cả ngày. Có Trúc Thanh và Tiểu Đức Tử làm trợ thủ cô cũng yên tâm phần nào.

Hai người xuống lầu, một thị vệ cầm chiếc lồng bước đến. “Vân thái y, con nhím này có được không?” Khi không ở trong cung, Vân Ánh Lục nhất định bắt thị vệ và Tiểu Đức Tử phải gọi mình là Vân thái y.

Trên đời, mỗi vật nào cũng có thiên địch, thiên địch của rắn là nhím, bất kể đó là rắn gì cũng đều sẽ sợ nhím. Nhưng xà cổ là do mười một loại độc trùng cắn xé, giao phối với nhau, sau một năm chỉ còn lại duy nhất một con, biến dị quái gở như vậy nên cô cũng không dám chắc chắn.

“Được rồi.” Con nhím rất sợ hãi lảo liên đôi mắt đen như hạt đỗ, lông trên người đều dựng đứng cả lên, “Tiểu Đức Tử, cậu đã chuẩn bị xong chưa?” Cô quay sang hỏi Tiểu Đức Tử.

Tiểu Đức Tử tự tin nhắc hòm thuốc thuốc lên, “Nhựa chỉ huyết thảo, ma phí tán, bạch dược Vân Nam, chỉ khâu, ngân châm... Ngoài ra còn có dụng cụ, băng gạc, tất cả đầy đủ cả, nô tài đã kiểm tra cẩn thận rồi”.

Vân Ánh Lục mỉm cười, quay người nhìn hậu viện. Trong Phật đường, phụ mẫu từ hành cung trở về đã tắm rửa trai giới, ngồi quỳ gối trước Phật tổ thành tâm cầu nguyện cho cô phẫu thuật thành công.

Vân Ánh Lục, Trúc Thanh và Tiểu Đức Tử cùng lên xe ngựa, đám thị vệ cưỡi ngựa hộ tống bên cạnh, xe vừa lăn bánh thì Đỗ Tử Bân cưỡi tuấn mã tan triều trở về nhà.

Vẻ mặt Đỗ Tử Bân đăm chiêu như đang nghĩ ngợi điều gì nên ngay cả khi thị vệ chấp tay chào hỏi, hắn cũng không chú ý đến. Khi qua góc chợ, một chiếc xe ngựa bị nghiêng đổ khiến cả đoạn đường bị nghẽn lại trong chốc lát, hắn liền xuống ngựa chen vào đám đông

xem tình hình thế nào. Hai cô nàng xinh đẹp đứng bên đường nhìn thấy hắn, che mặt cười khúc khích, thỉnh thoảng còn lả lơi liếc trộm.

Đỗ Tử Bàn vốn nghiêm túc nên cũng không để ý đến họ.

“Đỗ đại nhân, ngài không nhớ tiểu nữ sao?” Cô nàng váy đỏ hờn dỗi chớp chớp mắt nhìn hắn.

Hắn ngẩn ra, không hiểu sao cô nương này lại biết mình. Hắn có bao giờ tiếp xúc với đám con gái phong trần này đâu!

“Đỗ đại nhân đúng là người hay quên”, cô nàng váy đỏ thấy hắn không ỏ ẹ gì đến mình, bĩu môi thở dài, “Thôi được rồi, để tiểu nữ tử nhắc lại nhé, tiểu nữ là cô nương trong Linh Vân các.”

Đỗ Tử Bàn đột nhiên quay lại nhìn hai người họ. Linh Vân các, đó là nơi hắn và Vân Ánh Lục từng... hay hôm đó đã chạm mặt mấy cô nàng này nhỉ?

“Ngươi vừa nói gì với bản quan?” Hắn nghiêm mặt hỏi.

Ánh mắt lạnh lùng của Đỗ Tử Bàn khiến hai ả kinh hãi, vội vàng lảng chuyện. “Không có gì đâu, tiểu nữ chỉ chào hỏi vậy thôi. Nếu Đỗ đại nhân có chút lưu luyến với ngày hôm đó, mời ngài tới Linh Vân các chiều cổ tới chúng tiểu nữ.”

“Chuyện hôm đó bản quan nhớ hay không thì có quan hệ gì đến các ngươi?” Hắn gặng hỏi.

Hai ả liếc nhau, cau mày vội vàng từ biệt. “Nếu Đỗ đại nhân đã không nhớ thì cứ coi như không có chuyện này đi!” Nói xong, hai người bọn họ vội bon chen vào đám đông, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cổ xe bị đổ phía trước đã được dời đi, đường đã thông thoáng trở lại. Đỗ Tử Bàn nhảy lên ngựa, nhưng vì mấy câu nói không đầu không cuối của hai ả kia mà đột nhiên lòng dạ rối bời. Hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao bọn họ đó lại nói như vậy?

Hắn nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nhớ ra chuyện gì. Khi đến trước Vân phủ, hắn tần ngần muốn hỏi Vân Ánh Lục nhưng lại thôi, ngẫm lại hai người bọn họ giờ đã hủy hôn, hắn nào còn mặt mũi mà mở miệng nữa

Thuở trước, thưởng hoa dưới trăng, đầu tường lưng ngựa, ngày tháng tuyệt vời ấy không thể nào còn quay trở lại nữa. Từ khi hủy bỏ hôn ước, Đỗ Tử Bân lại rất hay nhớ tới nàng. Kỳ quái là, hình ảnh hiện lên trong đầu hắn luôn là những kỷ niệm về Vân Ánh Lục hiện giờ, chứ không phải Vân Ánh Lục ngày trước.

Sự ngốc nghếch, trong sáng cùng vô số từ ngữ kỳ lạ của nàng không biết từ khi nào đã khiến trái tim hắn rung động. Hắn không thể không thừa nhận với lòng mình rằng hắn rất quan tâm tới nàng. Khi nghe chuyện nàng một hai đòi làm phẫu thuật cho Tần Luân, ngay lập tức hắn liền chạy tới khuyên can nàng. Mặc kệ là yêu hay không yêu, hắn không thể để nàng làm việc ngốc nghếch, nguy hiểm đó được.

Thế nhưng nàng đã khéo léo từ chối.

Nàng thật sự rất cố chấp. Nàng không hiểu ngâm gió nguyệt trăng cũng không biết đàn hát, thế nhưng y thuật của nàng khiến hắn thật sự rất kính nể.

Vân Ánh Lục này và Vân Ánh Lục lúc trước có rất nhiều điểm không giống nhau vậy mà tại sao tới giờ hắn mới nhận ra chứ.

“Đỗ công tử, sao ngài lại đứng đây?” Người gác cửa của Vân phủ thấy trời đã tối mà Đỗ Tử Bân vẫn đang đứng sững bên ngoài liền ngạc nhiên hỏi.

“Ta đang mãi suy nghĩ.” Đỗ Tử Bân mỉm cười, cầm dây cương ngựa định rong ngựa vào Đỗ phủ nhưng đột nhiên hắn quay đầu lại hỏi. “Tiểu thư nhà ngươi hồi phủ chưa?”

Mặt người gác cửa lập tức trở nên u ám. “Đêm nay tiểu thư ở lại Tần phủ để chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật ngày mai, còn viên ngoại và phu nhân đang niệm kinh cầu Phật phù hộ cho tiểu thư.”

“Cô ấy đã đi rồi sao?” Đỗ Tử Bân dừng bước.

“Tiểu thư vừa đi được một khắc, ôi, sao mà lo lắng quá!” Người gác cửa thở dài, xoay người đóng cổng. Nhìn cánh cổng từ từ khép lại, khuôn mặt Đỗ Tử Bân cũng sạm dần đi.

Đêm tối như mực, đến nỗi có xòe tay ra cũng không thấy rõ năm đầu ngón tay. Tề vương Lưu Huyền Nghệ đứng trong thủy các, hòa mình vào đêm đen.

“Người nói hẩn hững hờ và chẳng hề quan tâm tới Vân thái y sao?” Lưu Huyền Nghệ kiêu ngạo ngẩng đầu lên, mặt không chút đổi sắc. Bóng đen phía sau gã vẫn y nhiên cúi đầu.

“Đúng vậy, thưa vương gia, nhưng hôm nay hoàng thượng lại ở cùng Vân thái y cả ngày, hình như bọn họ đã thân mật hơn so với lúc trước.”

“Thân mật hơn mà lại không quan tâm, cái này gọi là thân mật kiểu gì vậy?” Lưu Huyền Thần rốt cuộc là đang muốn diễn trò gì chứ? Còn nữa, nàng ta thấy hẩn hấp dẫn ở điểm nào chứ? Sao một cô nương chưa xuất giá lại có thể tùy tiện dây dưa với một người đàn ông như vậy? Lưu Huyền Nghệ phẫn nộ đá cây cột đá bên cạnh rồi đau đón vịn vào bàn đá mới đứng vững nổi.

“Thuộc hạ cũng không được rõ.” Bóng đen vẫn đứng yên.

“Người rốt cuộc là nội ứng cái kiểu gì thế, vậy mà Kỳ Tả Thừa tướng còn luôn khen ngợi người, đúng là lão ta có mắt như mù. Hỏi một câu ba lần bốn lượt nói không biết, người chỉ biết ăn hại thôi sao? Bản vương hỏi người, chừng nào thì người lên vào ngự thư phòng được?”

“Thuộc hạ không cần lên vào ngự thư phòng, mà có thể quang minh chính đại đi vào. Nhưng muốn tìm ra thứ Vương gia cần còn phải đợi đúng thời cơ.”

“Thời cơ?” Lưu Huyền Nghệ tức tối vỗ bàn, “Các người ai cũng nói như vậy, sao ta mãi không thấy thời cơ tới vậy? Kì Tả Thừa tướng nói lần này là thời cơ hiếm có, nhưng đến tận bây giờ vẫn không thấy động tĩnh gì là sao”

“Vương gia bớt giận. Ngày mai nhân lúc Vân thái y làm phẫu thuật, chúng ta sẽ thừa cơ hành sự”.

“Đừng có ở đây mà huênh hoang, làm cho tốt rồi hãy nói. Thôi! Cút đi, đứng ngoài này lâu quá, không may để hắc phát hiện, lại hỏng chuyện”.

Bóng đen gập người cúi chào rồi quay đi, trong nháy mắt đã không còn chút tung tích gì.

Lưu Huyền Nghệ thở dài, xoa xoa cái chân đau. Một bóng người nhỏ bé lặng lẽ như âm hồn từ cầu cửu khúc bước đến trước mặt gã, khiến Lưu Huyền Nghệ không khỏi giật mình hoảng sợ. “Vương phi, nàng ra đây làm gì?”

“Phụ thân ta có chỗ nào không tốt mà cứ hễ nhắc tới là khẩu khí chàng lại ngang ngược và vô lễ như vậy?” Đôi mày thanh tú của Kì Sơ Thính dựng thẳng đứng, giọng điệu đầy khiêu khích.

Lưu Huyền Nghệ mặt xanh mét, vịn bàn đứng lên nghiêm mặt tra vấn. “Nàng nghe lén bản vương nói chuyện phải không? Vương phi, đây là phủ Tề vương chứ không phải Kì phủ, ngày mai bản vương sẽ sai tổng quản dạy dỗ nàng quy củ ở đây. Thân là vương phi mà hoa tay múa chân như vậy còn ra thể thống gì nữa chứ?”

Kì Sơ Thính không phục cãi lại. “Chàng chột dạ gì chứ, chẳng phải bị ta nói trúng tim đen rồi sao? Chàng đang tơ tưởng tới ả Vân Ánh Lục bị bỏ rơi kia có đúng không?”

“Câm miệng!” Lưu Huyền Nghệ trợn mắt quát. “Tâm tư của bản vương thế nào, ai khiến ngươi quan tâm? Bản vương cưới ngươi đã là tận tình tận nghĩa lắm rồi”.

“Hừ, Lưu Huyền Nghệ”, Kì Sơ Thính khinh thường gọi thẳng tên Tề vương, “ngươi chó đang ăn trong bát còn ngó vào nồi. Nói cho ngươi biết, nếu không có phụ thân ta giúp đỡ thì ngươi cũng chẳng là cái thá gì đâu. Ta gả cho ngươi đã là ban ân đối với ngươi lắm rồi, lẽ ra ngươi phải mang ơn mới đúng.”

“Ha ha, thật sao?” Giọng Lưu Huyền Nghệ lạnh lùng gằn giọng, “Bản vương đã không còn tin mấy thứ hoang đường đó nữa, cũng không nhận nổi ân sủng này đâu! Kì Đại tiểu thư, phủ Tề vương chỉ là cái miếu nhỏ, mời cô quay về Kì phủ của cô đi!” Hấn vung tay áo, khập khiễng bỏ đi. Kì Sơ Thính bị bỏ lại một mình, tức giận giậm chân, gào thét phía sau, “Ngươi dám bỏ ta lại một mình...”

Lưu Huyền Nghệ nhếch môi cười thâm hiểm đi thẳng không thèm quay đầu lại.

Đêm nay bên ngoài Tần phủ rực rỡ ánh đèn, người xe ùn ùn đổ đến khiến cả đoạn đường dài bị tắc nghẽn. Trong đám đông ngoài đại phu và đám người hiếu kỳ ra còn có một vài kẻ xấu trà trộn.

Toàn bộ đại phu trong thành Đông Dương hiểm khi nào đồng lòng như thế, họ tập trung hết ở đây, quyết tâm thức trắng đêm canh chừng, đề phòng Vân Ánh Lục lén động thủ ám hại khiến bọn họ trở tay không kịp. Đám đông không gây ồn ào mà chỉ lẳng lặng quan sát động tĩnh của Tần phủ.

Thật tình mà nói, trong đám đại phu có không ít người kính nể Vân Ánh Lục. Một tiểu nữ yếu đuối mà dám cả gan lấy mạng đối mạng, mạo hiểm làm chuyện kinh thế hãi tục như vậy, không kính nể sao được. Bọn họ thực tâm cầu mong cuộc phẫu thuật thành công mỹ mãn, mở ra một hướng đi mới cho lịch sử y học.

Nhưng hầu hết số còn lại đều có thái độ ác ý, họ cho rằng Vân Ánh Lục là kẻ quái thai lập dị rẻ rúng mạng người phải chịu sự trừng phạt. Mang sứ mệnh thần thánh như vậy nên bọn họ không khỏi cảm thấy hưng phấn đến tột độ.

Vân Ánh Lục nhìn qua cửa xe thấy đám người vây quanh Tần phủ, liền sai thị vệ vòng ra cửa sau. Đã đến nơi đầu sóng ngọn gió này, chỉ còn cách thân nhiên mà ứng phó thôi.

Cửa sau cũng có không ít người chen chúc, thị vệ phải vất vả dẹp đường một hồi Vân Ánh Lục mới bước được chân vào Tần phủ. Trong phủ đã dành riêng một gian phòng trên lầu để phẫu thuật. Ở giữa phòng kê hai bàn rộng, bên trên phủ khăn trắng tinh. Dụng cụ phẫu thuật cũng đã được sắp xếp gọn gàng. Vân Ánh Lục sai người đốt cành ngải ở bốn góc phòng rồi đun giấm chua khử trùng phòng phẫu thuật, đồng thời lệnh cho người ngoài không ai được phép bước vào.

Vu sĩ Bắc triều cũng đã tới, y run run nói với Vân Ánh Lục đây là lần đầu tiên y niệm chú khống chế xà cổ. Bởi xưa nay hiếm có người hạ xà cổ lên người khác, trừ phi là muốn giết người đó.

Vân Ánh Lục mỉm cười, đưa mấy câu thần chú được chép ra từ cuốn Thần Nông bách thảo kinh cho y xem, trấn an y không cần lo lắng, chỉ cần niệm chú lúc xà cổ bị lấy ra là được rồi.

Vu sĩ hồ nghi nhận lấy mảnh giấy, y không hiểu vì sao Vân Ánh Lục lại có thể nói về chuyện này thân nhiên như vậy, chẳng lẽ cô ta không biết xà cổ đáng sợ thế nào sao?

Tần viên ngoại và Tần phu nhân như kiến bò trên chảo nóng, đi đi lại lại khắp phòng không ngại bước. Người hầu trong phủ từ trên xuống dưới, ai nấy đều rầu rĩ, căng thẳng tột cùng. Tần Luận hoá ra lại là người thoải mái nhất. Hôm qua hắn đã được tắm rửa, cạo mặt, gội đầu, cắt móng tay sạch sẽ nên tinh thần cũng không tệ lắm, chỉ có điều da dẻ vẫn tái nhợt, không một tia huyết sắc.

Vân Ánh Lục thoáng lo lắng, ở thời đại này không có cách nào để truyền máu, chỉ e Tần Luận sẽ không có sức chống đỡ nổi. Đây mới là vấn đề khiến cô đau đầu nhất.

“Anh có muốn ra ngoài một chút không?” Trước khi phẫu thuật, Vân Ánh Lục thường tâm sự với người bệnh để tinh thần họ được thoải mái nhất có thể.

“Chỉ cần ngồi hóng mát là được rồi”. Tần Luận nhìn xuống đôi chân gầy guộc của mình mỉm cười.

“Đề nghị không tời đâu”. Vân Ánh Lục sai Tiểu Đức Tử kê một cái giường trong sân, cô dìu Tần Luận ra đó ngồi nghỉ rồi dịu dàng cầm tay hắn như muốn tiếp thêm chút sức mạnh.

Đám đông vây xem bên ngoài nhìn bọn họ không chớp mắt, vị Vân Thái y này đang làm cái quái gì vậy? Nói chuyện yêu đương sao?

“Còn nhớ lần ở khuê phòng của nàng, chúng ta cũng ngồi như vậy, lúc đó ta mới nói được có mấy câu, nàng đã vung tay tát ta một cái”. Tần Luận nheo mắt nhìn Vân Ánh Lục trên chóc.

Vân Ánh Lục nghiêng người nhìn hắn, ngượng ngùng nói, “Tần công tử, nói như vậy là không đúng rồi, anh phải làm gì thì em mới đánh anh chứ?”

Tần Luận cười lớn, xua hai tay, “Thôi, thôi, là ta không tốt, ta không nên mạo phạm Vân đại tiểu thư. Thế nhưng khi đó nàng là vị hôn thê của ta, ta làm thế cũng đâu có gì là quá!”

Vân Ánh Lục ghen lời nhìn Tần Luận. Tuy bọn họ từng có hôn ước nhưng cô chưa bao giờ có tình cảm mà còn luôn gay gắt, lạnh lùng với hắn.

“Ánh Lục, đừng nhìn ta như vậy, là do ta yêu đơn phương thôi. Nàng còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Khi đó ta tới gặp khách hàng ở lầu Tự Hiền, nhìn thấy nàng đang đứng dưới bậc

thêm, dáng vẻ lúng túng bối ngỡ thật đáng yêu. Ta liền tiến lại bắt chuyện, nào ngờ nàng ngốc nghếch quay sang hỏi Trúc Thanh có phải nàng từng lên giường với ta không, khiến ta thiếu chút nữa ta cười phun cả trà. Bình sinh, đây là lần đầu tiên ta nghe một cô nương nói chuyện giường chiếu thản nhiên như vậy. Nhưng xem ra nàng lại là người rất bảo thủ vì vậy ngay lập tức ta chú ý đến nàng”.

Nhắc tới chuyện đó, Vân Ánh Lục lại chút xấu hổ, mỉm cười lắc đầu:

“Ánh mắt anh nhìn em lúc ấy như thể chúng ta đã rất thân quen. Hôm đó đúng là ác mộng, em chẳng biết ai với ai, cũng không biết ngâm thơ làm từ gì cả, vậy mà đám người nhận là bạn em đó còn muốn đổi thơ khiến em sợ toát mồ hôi.”

“Ánh Lục, nàng biết không, khi đó vẻ mặt nàng rất dễ thương, nàng nói không có gió, đột nhiên gió nổi lên, nàng nói không có mưa mưa lại rào rào rơi xuống, ông trời quả rất biết trêu chọc nàng đấy. Lúc đó nàng tái mặt sợ hãi đến á khẩu bất ngôn không nói được câu nào”. Tần Luận cười gập người, hơi thở hỗn hển, khó nhọc.

Vân Ánh Lục xúc động nhìn hắn, cô muốn nhớ mãi gương mặt tươi cười này. Hắn nói khi đó vẻ mặt cô đáng yêu nhưng hắn có biết khi cười gương mặt tuấn tú như ánh mặt trời của hắn cũng khiến không ít mỹ nữ trong thành Đông Dương phải xao xuyến bồi hồi hay không?

“Tần công tử, em nhất định sẽ cứu sống anh”.

Cầm bàn tay mềm mại của Vân Ánh Lục, Tần Luận dịu dàng nói nhỏ, “Ánh Lục, đừng lo gì cả, nàng cứ thoải mái mà làm. Ta đã nói rõ với phụ mẫu rồi, dù phẫu thuật thất bại họ cũng sẽ không làm khó dễ nàng đâu. Ta cũng đã thu xếp ổn thỏa rồi, hiệu thuốc Tần thị còn có chi nhánh ở Giang Nam, nàng tạm lánh đến đó một thời gian chờ khi nào yên ổn lại quay về Đông Dương.”

Vân Ánh Lục chưa xót nói, “Tần công tử, không có nếu như, anh phải tin tưởng em...”

“Đương nhiên là ta tin tưởng Ánh Lục rồi”. Tần Luận ngoắc tay với cô, “Ánh Lục, tình cảm đơn phương thật đáng thương, kiếp này ta không còn hy vọng gì nữa chỉ mong kiếp sau nàng đừng để ta phải thất vọng, có được không? Nàng gật đầu đồng ý rồi đấy nhé! Ta nhất định sẽ chờ nàng kiếp sau!”

Vân Ánh Lục cúi đầu, nén giọt nước mắt đang chực trào ra.

Tần Luận biết khả năng thành công của cuộc phẫu thuật này rất thấp, nên hắn đã thu xếp mọi đường.

“Tần công tử, nếu phẫu thuật thất bại, em sẽ thực hiện lời hứa của mình”.

“Vây ta ước gì phẫu thuật thất bại, bởi vì như vậy khi còn sống không thể cùng nàng làm cây liền cành thì sau khi chết có thể làm chim liền cánh cũng tốt”.

“Tần công tử...” Ý em không phải như vậy. Vân Ánh Lục luống cuống thanh minh, “đừng làm em nhụt chí, em sẽ không cùng anh làm chim liền cánh...”

Thấy nụ cười trên mặt Tần Luận đột nhiên tan biến, Vân Ánh Lục im bật thềm trách mình lỗ lòi.

“Ánh Lục, bất kể phẫu thuật thành công hay thất bại, kiếp này ta cũng không có mong muốn gì khác. Ta tin nhất định sẽ có một người tốt hơn ta gấp trăm lần, ngàn lần yêu nàng”. Tần Luận chân thành bày tỏ.

Vân Ánh Lục băn khoăn, cô... có nên để Tần Luận biết việc của hai ngày trước, cô đã lấy chồng rồi hay không nữa.

“Ánh Lục, ta hơi mệt, không ngồi lâu được, nàng cũng nghỉ sớm đi!” Tần Luận muốn khẽ vuốt má Vân Ánh Lục nhưng hắn nén lòng nắm lấy tay cô.

“Vây cũng được!” Vân Ánh Lục gật đầu, gọi Tiểu Đức Tử tới dìu Tần Luận vào trong.

“Ánh Lục, ta có thể ôm nàng một lần không?” Tần Luận quay đầu lại, khẩn khoản hỏi.

Nghe Trúc Thanh nói, hắn sẽ được gây mê lúc phẫu thuật, nên Tần Luận chỉ sợ khi nhắm mắt lại rất có thể hắn sẽ không bao giờ được nhìn thấy Ánh Lục nữa. Trong lòng hắn rất không nỡ...

“Đương nhiên rồi!” Vân Ánh Lục mỉm cười dịu dàng, chủ động ôm lấy hắn, vỗ về an ủi. Tần Luận yên lặng nhắm mắt, hai tay khẽ ôm lấy bờ vai cô.

“Bê hạ, người có sao không?” Ngoài Tần phủ, trong một chiếc xe ngựa buông màn kín mít, La công công toát mồ hôi hột, lo lắng nhìn người tốt hơn gấp trăm lần ngàn lần kia đang ghé sát cửa xe, nhìn không chớp mắt hai người trong sân.

Từng đám mây lững lờ trôi, vàng trắng khoan thai leo lên giữa vòm không, ánh trăng bị mây che khuất khi mờ khi tỏ.

Lưu Huyền Thần ở trong thư phòng đứng ngồi không yên nên mặc dù nàng không cho hắn đi theo nhưng hắn vẫn đến đây đợi nàng mới yên lòng.

Đám người bao vây ngoài phủ Tần Luận vượt qua sự tưởng tượng của hắn, lúc này Lưu Huyền Thần mới biết nàng phải đối mặt với áp lực và nguy hiểm lớn như thế nào.

Thế nhưng sao nhìn nàng lại có thể điềm nhiên như vậy?

Đỗ Tử Bân cúi đầu hoảng hốt, chăm chú nhìn bóng mình trên mặt đất. Nhìn Vân Ánh Lục ôm Tần Luận, ai cũng hiểu cái ôm đó không quan hệ gì tới tình cảm nam nữ mà chỉ là một cách thức trấn an, vậy mà lòng hắn lại bồn loạn và chua xót đến thế. Đôi tay mềm mại vòng quanh người Tần Luận kia giống như ngọn lửa thiêu đốt trái tim hắn.

Hắn vốn là người lý trí vậy mà giờ đây trái tim như bị ma thú gặm nhấm đau đớn khôn tả, trong lòng hắn dấy lên một thứ tình cảm mơ hồ dao động đang kêu gào được thoát ra.

Ngẩng đầu nhìn trăng trôi trên sông mây, bỗng nhiên tâm trí hắn lặng lẽ sáng tỏ.

Vì sao phải mất đi mới tỉnh ngộ được?

Đám người bên cạnh đột nhiên thì thầm to nhỏ. Hắn nhìn vào trong sân Tân phủ, Vân Ánh Lục đã buông Tân Luận ra, Tân công tử gật đầu, ánh mắt tha thiết quyến luyến không nỡ rời xa. Người hầu chạy lại đỡ Tân Luận vào nhà, Trúc Thanh khoác lên người Vân Ánh Lục tấm áo choàng, nàng nhìn quanh rồi thở dài đi về phía cửa sau.

Đỗ Tử Bân ngẩn ngơ như đánh mất hồn phách, dưới ánh trăng khuôn mặt nàng còn trong sáng và thuần khiết hơn cả vầng nguyệt.

Nàng đến trước một cỗ xe ngựa, màn xe được vén lên, người ngồi trên xe vòng tay ôm lấy nàng, rất nhanh cả hai đã bị màn xe che khuất.

Cho dù ở khoảng cách khá xa nhưng chỉ cần nhìn xa phư, hắn đã rõ người ngồi bên trong xe ngựa là ai.

Tâm ảnh hưởng của cuộc phẫu thuật này rốt cuộc là lớn tới đâu mà ngay cả hoàng thượng cũng bị kinh động? Người hạ mình tới đây gặp nàng là vì quan tâm tới cuộc phẫu thuật hay còn do nguyên do nào khác?

Đỗ Tử Bân nhìn quanh phát hiện trong đám người lối nhỏ còn có mấy gương mặt rất quen nên vội lùi vào chỗ tối né tránh.

Sao tổng quản của phủ Kỳ Thừa tướng và phủ Tề Vương cũng có mặt? Thậm chí cả Tề Vương cũng đang lẫn mình trong đám đông là sao?

Đỗ Tử Bân cảnh giác quan sát xung quanh một lượt rồi xoay người nhảy lên ngựa phi thẳng tới hoàng cung.

“Đỗ đại nhân, bệ hạ đã đi nghỉ rồi, có việc gì sáng mai hãy tấu. Nếu như có việc gấp, ta có thể chuyển lời giúp ngài”. La công công đứng ở trước tấm điện, mỉm cười nhìn Đỗ Tử Bân.

“Công công, ngày mai Vân Thái y phẫu thuật, hoàng thượng có phát hiện ra điều gì khác thường không?” Đỗ Tử Bân lo lắng hỏi.

“Việc này Đỗ đại nhân không cần lo lắng, tuy rằng bệ hạ không nói ra, nhưng ta biết, chuyện gì cũng đều trong vòng kiểm soát của người”. Việc liên quan tới hoàng hậu, bệ hạ tổn không ít tai mắt theo dõi đâu!

Đỗ Tử Bân bán tín bán nghi bước xuống bậc thềm, đi vài bước lại quay đầu nhìn về phía ánh đèn mờ mờ trong tấm điện, dò hỏi. “Công công, hoàng thượng, người... đã đi nghỉ thật rồi sao?”

La công công nhú mày, “Đỗ đại nhân, ta có thể lừa người khác nhưng không lừa ngài đâu. Sáng mai hoàng thượng có chuyện quan trọng cần giải quyết nên đi nghỉ sớm rồi”.

“Ừm!” Đỗ Tử Bân im lặng xoay người đi.

Đèn phòng vẫn sáng, hẳn là hoàng thượng vẫn chưa ngủ, nhưng vì sao người lại không muốn gặp hắn? Đây là chuyện chưa từng có.

Chẳng lẽ người đang gặp ai trong phòng sao?

Trái tim Đỗ Tử Bân như có khối đá nặng trĩu đè lên, khiến hắn cảm thấy vô cùng nặng nề.

Lưu Huyền Thần chưa ngủ mà cũng không gặp ai, hắn gạt bỏ quốc sự sang một bên toàn tâm toàn ý ở bên hoàng hậu Vân Ánh Lục.

Đèn đã tắt hết chỉ còn lại một chiếc đặt trên bàn tọa ánh sáng leo lét.

Hai người đã cởi áo ngoài đi nằm, cô nép mình vào lòng hắn, lắng nghe nhịp tim đập dồn dập và hơi thở gấp gáp của hắn.

“Huyền Thần, em đã nói tối nay sẽ ở lại Tần phủ, chàng còn tới đón em làm gì chứ?” Cô âu yếm hỏi.

Lưu Huyền Thần vuốt tóc cô, giọng tỏ vẻ nghiêm nghị “Ta đâu thể độ lượng đến mức mỗi ngày thứ hai tân hôn đã để cho hoàng hậu của mình ở cùng người đàn ông khác dưới một mái nhà, lại còn ôm ôm ấp ấp nhau nữa. Không được, dù bận rộn thế nào ta cũng phải lôi hoàng hậu hồi cung dạy dỗ một trận.”

Vân Ánh Lục phì cười, xoay người nũng nịu. “Chàng thật nhỏ mọn!” Cô biết Lưu Huyền Thần lo lắng không kém gì mình bèn ôm chặt lấy hắn thì thầm. “Huyền Thần, em chỉ làm công việc của thầy thuốc thôi!”

“May mà nàng là thầy thuốc nếu không đã bị giam vào lãnh cung rồi!” Hắn vờ dọa nạt nhưng lại khiến cô bật cười sảng khoái.

Ngoài miệng thì nói coi việc phẫu thuật này là chuyện đơn giản để nàng không phải chịu thêm áp lực, nhưng trong lòng sao hắn lại không lo lắng cho được? Một đêm dài đằng đẵng này, hắn không nỡ để nàng một mình ở đó chờ tới hừng đông. Không có cách gì chia sẻ với nàng được, hắn chỉ có thể ôm nàng thật chặt để tiếp thêm sức mạnh cho nàng mà thôi.

Nhận thấy bàn tay hắn không yên phận dưới chân, cô đỏ mặt ngăn lại. “Huyền Thần, đêm nay không được. Cuộc phẫu thuật ngày mai có thể phải mất tới bốn năm canh giờ, em phải giữ sức nếu không sẽ không chống đỡ nổi”.

Tay Lưu Huyền Thần ngừng tay, ngạc nhiên hỏi. “Lâu như vậy sao?” Hắn biết lần phẫu thuật này rất khó khăn, nhưng không ngờ lại kéo dài như vậy.

Vân Ánh Lục nhồm người dậy, giảng giải. “Đúng vậy, hiện tại không có máy móc để nội soi các cơ quan nội tạng nên sẽ khá rắc rối phức tạp.” Nhìn thấy lo lắng trong mắt hấn, cô lại mỉm cười trấn an. “Huyền Thần, phẫu thuật là phương pháp Tây y. Trước kia chuyên ngành của em là Tây y, Đông y chỉ là do yêu thích mà tìm hiểu thêm thôi, chàng đừng lo”.

Hấn im lặng, rướn người kéo màn xuống, thối tắt đèn rồi dịu dàng ôm cô vào lòng.

“Uyển Bạch, sau khi phẫu thuật xong, hãy kể lại từng chuyện trước kia của nàng cho ta nghe. Đây là ý chỉ, không được kháng lệnh”.

Trong bóng tối, Vân Ánh Lục nũng nịu đáp, “Thần... thần thiếp tuân chỉ.”

Nàng kỳ lạ đến nỗi khiến hấn luôn háo hức khám phá. Càng khám phá trái tim hấn càng rung động mãnh liệt, đây là cảm giác từ trước tới giờ hấn chưa từng có.

Quá khứ của nàng như thế nào không quan trọng. Nhưng giờ nàng là một nửa của hấn nên vẫn cần phải biết một cách rõ ràng.

“Nếu không muốn nói thì nàng không cần miễn cưỡng đâu”. Hấn âu yếm vỗ về nàng.

Tia nắng đầu tiên của ngày mới vừa chiếu qua khe cửa, Vân Ánh Lục trở người tỉnh dậy đã thấy Lưu Huyền Thần đang ngồi phê duyệt tấu chương tự bao giờ.

Cô vén màn định bước xuống long sàng, nhưng Lưu Huyền Thần đã vội đi tới.

“Nàng dậy rồi à? Nhìn nàng ngủ ngon quá nên ta không nỡ đánh thức, đồ điểm tâm và trà đã chuẩn bị sẵn, xe ngựa cũng đã chờ ngoài điện, nàng ăn chút gì rồi rồi đội thị vệ sẽ đưa nàng xuất cung. Đến tối ta sẽ tới đón nàng”.

“Vâng!” Vân Ánh Lục bối rối, toan người muốn đi giày, Lưu Huyền Thần nhanh tay nắm lấy đôi chân nhỏ nhắn mang giày vào cho cô khiến Vân Ánh Lục đỏ mặt, ấp úng, “Huyền Thần, em tự làm được”.

“Đề ta, nàng phải giữ sức”. Hấn thản nhiên nói, rồi lại lấy áo khoác cho cô.

Đàn ông ở thế kỷ hai mươi một cởi áo khoác cho phụ nữ đã được coi là văn minh lịch sự còn đi giày cho phụ nữ là hành động hiếm gặp, huống chi đây lại là triều Ngụy cách hơn một ngàn năm trước, hơn nữa hấn còn là đế vương cao cao tại thượng. Điều đó đủ cho thấy hấn yêu thương, quý trọng cô tới mức nào. Vân Ánh Lục ngỡ ngàng đón nhận tình cảm hiếm thấy của hấn.

“Huyền Thần, thiệp yêu chàng!” Cô khe khẽ thốt lên.

“Uyển Bạch, muốn yêu thì phải yêu lâu một chút, đừng bỏ dở giữa chừng.” Hấn hôn cô thật sâu như thể muốn xuyên qua da thịt xương cốt, mãnh liệt tới độ dù đao kiếm sắc bén nhất cũng không thể chia lìa.

“Huyền Thần, chuyện hôm nay em sẽ cố hết sức mình, cho dù kết quả có như thế nào cũng xin chàng đừng can thiệp vào, được không?” Cô không muốn vì mình mà hấn bị đại phu khắp thiên hạ chỉ trích.

Nàng quả là thông minh! Lưu Huyền Thần mỉm cười thản nhiên đáp. “Ta nào phải người nhiều chuyện, cũng không rảnh mà nhúng tay vào, hơn nữa ta tuyệt đối tin tưởng y thuật của nàng. Được rồi, nàng dùng điểm tâm đi rồi mau xuất cung, đừng để người ta nghĩ rằng nàng sợ quá mà bỏ trốn”.

“Em không thềm trốn đâu!” Cô lườm dài rồi vùi đầu vào cổ hấn thì thầm, “Huyền Thần có chàng ủng hộ cuộc phẫu thuật này nhất định sẽ thành công”.

“Đương nhiên!” Lưu Huyền Thần nhướn mày, “Hoàng hậu của ta đâu phải là người bình thường. Nàng rốt cuộc là tiên hay là yêu?”

“Là đao phủ!” Cô cười, giả làm động tác mổ bụng.

“Vậy thì là đao phủ mà ta yêu”. Hấn gượng cười nén nỗi lo lắng tràn đầy trong ánh mắt.

Ngày mười hai, sắc trời ảm đạm không gọn một bóng mây, cây cối đứng lặng, nước sông cũng dờ dẩn quên dòng chảy.

Bầu không khí trong Tân phủ căng thẳng tột độ, kẻ ra người vào hết sức khẽ khàng. Đám đông bên ngoài cũng nín thở chờ đợi.

Vân Ánh Lục đã thay y bào, tóc búi gọn trong mũ trùm đầu, khẩu trang cũng đeo sẵn. Bộ đồ phẫu thuật này cô đã sai Trúc Thanh đem mẫu đặt may. Người thợ may lúc ấy cầm mẫu lật lên lật xuống rồi tò mò hỏi Trúc Thanh có phải y phục tang lễ không? Trúc Thanh vì chuyện này tức giận mặt mày đỏ bừng, liên tục nạt nộ phỉ phui cái mồm.

Trúc Thanh và Tiểu Đức Tử cũng mặc đồ giống hệt Vân Ánh Lục, ba người cùng bước vào phòng phẫu thuật. Trong phòng mùi ngải và giấm trắng hầy còn phảng phất. Vu sĩ Bắc triều mặc trang phục kỳ quái, tay cầm cây phất trần, ngồi sẵn trong phòng. Y nhắm chặt mắt, người co rúm, miệng thì thảo không biết đang niệm cái gì. Lồng nhím cũng được mang vào, con nhím nhỏ đang rất hoảng sợ, đảo mắt không ngừng.

Vân Ánh Lục sợ rằng nếu không đủ ánh sáng sẽ ảnh hưởng tới cuộc phẫu thuật nên đã chọn gian phòng thông thoáng nhất trên lầu để làm phẫu thuật. Cho dù vậy, cô vẫn sai người thắp thêm mấy ngọn đèn lớn xung quanh căn phòng.

Không có găng tay cao su, Vân Ánh Lục đành phải ngâm tay trong rượu cho tới khi các đầu ngón tay bị sun cả lại mới nhấc tay ra.

Trúc Thanh và Tiểu Đức Tử căng thẳng đứng sau cô.

“Anh có sợ không?” Vân Ánh Lục cười hỏi Tần Luận, rồi tất tưởi nhiên cởi áo của hắn ra, Trúc Thanh then thùng quay mặt sang chỗ khác.

“Có lẽ đây là lần đầu tiên ta ở trần giữa thanh thiên bạch nhật thế này”. Tần Luận nhếch môi tưởi giễu. Để tiện cho việc phẫu thuật nên hắn chỉ khoác ngoài chiếc áo rộng thùng thình, bên trong không mặc thêm gì.

“Giờ mạng anh còn khó giữ nên mọi lễ nghi phiền phức tạm thời bỏ qua đi”. Vân Ánh Lục bình tĩnh cởi bỏ đai lưng áo Tần Luận để lộ ra bộ ngực gầy gò của hắn.

Tiểu Đức Tử xấu hổ lúng túng.

Vân Ánh Lục sờ nắn bụng Tần Luận một hồi, ngón tay dừng lại chỗ gồ lên, cô cảm thấy xà cổ hơi phập phồng.

Vân Ánh Lục ổn định lại tâm trí, quay đầu lại nghiêm khắc nhắc nhở, “Tiểu Đức Tử, tập trung vào”. Nghe Vân Ánh Lục nhắc nhở. Tiểu Đức Tử vội đứng thẳng người lên nhìn cô.

“Đưa cho tôi nhựa chỉ huyết thảo”. Vân Ánh Lục đưa tay về phía Tiểu Đức Tử.

Tiểu Đức Tử nhanh nhẹn đưa cái chai nhựa chỉ huyết thảo tới, cô nhấp một chút rồi vẽ một vòng tròn quanh xà cổ. Xà cổ đột nhiên động đậy, Tần Luận sợ cứng cả người, trái tim Vân Ánh Lục muốn vọt ra ngoài lồng ngực, nhưng xà cổ chỉ trở mình lại ngủ tiếp.

“Tiếp tục đọc thần chú, không được phép dừng lại.” Vân Ánh Lục quay đầu nói với vu sĩ đang ngồi ở góc phòng.

Vu sĩ gật đầu nhưng không dám ngẩng lên, miệng không ngừng thì thào làm phép.

“Tiểu Đức Tử, chuẩn bị dao, lửa, đun hồ ma tán”. Vân Ánh Lục bình tĩnh chỉ đạo. Dù sao Tiểu Đức Tử cũng là nam nhi hắn sẽ can

đảm hơn Trúc Thanh nên cô chỉ coi Trúc Thanh là trợ thủ dự bị.

Tần Luận vẫn nhìn Vân Ánh Lục không chớp mắt, chỉ lát sau, Tiểu Đức Tử bùng một bát hồ ma tán lên, Vân Ánh Lục nhận lấy bát thuốc, đỡ Tần Luận dậy.

“Ánh Lục”, Tần Luận đột nhiên cầm lấy tay cô, “Ánh Lục, Ánh Lục...” Hắn không nói gì thêm, chỉ luôn miệng gọi tên cô.

Mọi điều muốn nói đều ở trong hai từ này.

“Em biết, kiếp sau nhất định sẽ đáp lại tình cảm của anh, không để anh một mình cô đơn nữa”. Cô cười dịu dàng, biết hắn muốn nghe lời hứa hẹn.

“Được!” Tần Luận vui vẻ nhận lấy bát hồ ma tán, uống một hơi cạn sạch.

Chất lỏng nóng rực vừa chảy xuống cổ họng, cảm giác ấm áp lập tức tràn đầy bụng hắn, Tần Luận nằm xuống, bắt đầu cảm thấy thần trí mơ màng.

Vân Ánh Lục quay đầu nhận con dao Tiểu Đức Tử chuyển tới, con dao dài nhỏ, lưỡi sắc bén, loé lên một tia sắc lạnh.

Tần Luận bắt đầu thấy mờ lung rồi đột nhiên bóng tối chậm chạp bao phủ hắn, hắn muốn gọi tên cô, nhưng không thể cất lời.

Vừa thấy Tần Luận hôn mê, Vân Ánh Lục liền bảo Tiểu Đức Tử dùng dây thừng buộc tay chân hắn lại, phòng khi trong lúc phẫu thuật hắn lại cựa người cử động.

Cô mở rộng vạt áo, rồi dùng ma phí tán vẽ một vòng tròn thứ hai bao quanh vòng tròn nhựa chỉ huyết thảo vừa bôi.

Sau đó cô đưa dao theo theo vòng tròn vừa vẽ, Tần Luận theo phản xạ hơi co mình lại. Tiểu Đức Tử sợ hãi nhắm tịt mắt, không dám nhìn. Vu sĩ vừa ngẩng đầu lên đã thấy máu trào ra như suối khiến y sợ tới ngây người.

Vân Ánh Lục bình tĩnh ra lệnh, “Kẹp”.

Tiểu Đức Tử đầu đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, cổ hé mắt sờ soạng lấy ra cái kẹp cầm máu từ trong hòm thuốc, vừa xoay người lại nhìn thấy Tân Luận nhuộm đỏ máu tươi, hấn choáng váng ngã ngất ra sau, làm chiếc kẹp cầm máu văng vào góc tường.

“Trúc Thanh, kẹp!” Vân Ánh Lục, quát lớn. “Cẩn rằng chịu đựng, không được ngất”.

Mặt Trúc Thanh cũng trắng bệch như tuyết, nàng run rẩy tìm thanh kẹp khác rồi nén cảm giác buồn nôn, lấy hết can đảm đi tới đưa cho Vân Ánh Lục.

Vân Ánh Lục kẹp chặt động mạch, máu lập tức ngưng lại. Tiếp tục mở rộng khoang bụng Tân Luận, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, quả không ngoài dự liệu, xà cổ nằm trong đại tràng. Nhưng đồng thời cô cũng không nén nổi tiếng thở dài xót xa.

Xà cổ nằm trong bụng quá lâu, kịch độc đã lan khắp lục phủ ngũ tạng, khiến các cơ quan nội tạng đều nhuộm màu xanh đen, đại tràng là nơi nhiễm độc nghiêm trọng nhất, e rằng phải cắt bỏ một phần. Dù phẫu thuật thành công thì cũng phải mất ba bốn năm mới có thể loại trừ hết chất độc trong cơ thể. Từng giọt mồ hôi lăn dài trên trán, cô quay đầu lại để Trúc Thanh lau mồ hôi.

Sắc mặt Trúc Thanh và Tân Luận lúc này không khác nhau là mấy.

“Uych”, trong góc phòng đột nhiên phát ra tiếng động lớn, hoá ra gã vu sĩ rốt cuộc cũng không chịu nổi màn mổ bụng đáng sợ trước mắt. Y thầm nghĩ vị thái y kia... mổ bụng cắt ruột người ta vậy mà mặt không hề biến sắc. Trông cô ta thế kia hẳn là rất quen tay, giống như kẻ giết người không chớp mắt, có phải người kế tiếp sẽ là y không? Vu sĩ ngã nhào từ trên ghế xuống đất, toan bỏ chạy ra ngoài.

“Trúc Thanh, ngăn y lại!” Vân Ánh Lục không ngẩng đầu lên, lớn tiếng quát.

Cái kẹp cầm máu bị chệch khiến máu lại trào ra xối xả, Vân Ánh Lục vội dùng băng gạc cầm máu, sau đó điều chỉnh góc kẹp để máu được cầm chặt.

Trúc Thanh rút dao xông đến trước mặt vu sĩ, quát lớn. “Nếu ngươi dám ra khỏi phòng một bước, ta... ta sẽ giết ngươi”.

Hai chân vu sĩ mềm nhũn như bún, y rớt rít xua tay cầu xin. “Tiểu thư à, đừng... giết ta, ta... quay lại...” Y lập cập quay về ngồi co quắp trên ghế.

“Ngoại niệm chú ra ngươi không được làm gì khác”, Trúc Thanh thấy y sợ mất mật liền bạo gan dọa nạt, “tuyệt đối không được niệm phép sai, nếu không ta sẽ nhét xà cõ vào bụng ngươi.”

Vu sĩ mặt xám như tro, run rẩy cúi xuống nhặt phất trần, lắp bắp niệm chú.

“Trúc Thanh, lau mồ hôi.” Vân Ánh Lục lại quay đầu lần nữa.

Nói xong xoay người, bình tĩnh dùng kéo cắt bỏ đoạn đại tràng bị hoại tử, một mùi tanh nồng bốc lên tràn ngập khắp phòng. Trúc Thanh cảm giác mọi thứ trong bụng đang nhộn nhạo muốn trào lên họng, vậy mà nét mặt tiểu thư chẳng chút thay đổi, tiếp tục cắt bỏ đoạn ruột đã hoại tử đen sì bỏ vào khay.

“Đau...” Tần Luận đang nằm yên đột nhiên kêu lên yếu ớt, sau đó tay chân giãy giụa liên hồi.

Hồng rồi, chẳng lẽ công hiệu của hồ ma tán đã hết rồi sao? Vân Ánh Lục thoáng chút bối rối nhưng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh. Cô giữ chặt tay Tần Luận, dịu giọng dỗ dành. “Không được cử động!” Quay sang Trúc Thanh, Vân Ánh Lục vội bảo, “Đừng để Tần công tử cử động! Trúc Thanh, mau lấy một chiếc khăn sạch nhét vào miệng Tần công tử.”

Cô lo lắng nhìn gương mặt tuần tú đang nhăn nhúm vì đau đớn của Tần Luận, không ngớt vỗ về, “Đau cũng phải cố nhịn”.

Tần Luận từ từ mở mắt ra, trước mặt hắt gương mặt Ánh Lục đang mông lung dao động, sau đó hắt cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Trúc Thanh nhét chiếc khăn lụa vào miệng mình, “Tần công tử, công tử cố cắn chặt răng vượt qua nhé!”

Tần Luận chịu đựng cơn đau xé gan xé ruột, cắn chặt chiếc khăn trong miệng tới mức máu rịn ướt hai bên khoé môi, nhưng nhất định không giãy giụa nữa. Vân Ánh Lục xốc lại tinh thần rồi cầm kéo lên quả quyết cắt bỏ từng đoạn ruột hư hoại, cuối cùng cô cũng nhìn thấy con quái vật vừa giống rắn vừa giống thằn lằn đang cuộn mình trong đám dịch đen sì. Là xà cổ khiến ai nấy nghe tiếng cũng phải hoảng sợ mất mật đây sao?

Vân Ánh Lục cả người cứng đờ nhưng vẫn khẽ gọi Trúc Thanh. “Trúc Thanh, mau lấy kẹp dài ra đây”.

Lời vừa dứt phía sau đã trờ tới một thanh kẹp dài. Cô liếc mắt thấy Tiểu Đức Tử không biết đã tỉnh lại từ khi nào, tuy mặt mày vẫn còn tái nhợt nhưng tinh thần đã vững vàng hơn nhiều.

Cô cẩn thận hướng thanh kẹp về phía xà cổ. Không biết là do mùi máu tươi hấp dẫn hay tác dụng của mê dược đã hết mà cái đầu bèn bẹt của xà cổ đột nhiên cử động, đôi mắt hình tam giác từ từ mở ra, cái đuôi quơ quơ trong không trung, thân hình uốn dài dần...

“Vân thái y...” Tiểu Đức Tử toàn thân cứng đờ, hoảng sợ trợn trừng đôi mắt bé hìn. Trúc Thanh ôm chặt lấy Tần Luận, cảm thấy huyết mạch toàn thân như đông cứng cả lại.

Vân Ánh lệnh mình phải bình tĩnh, không được hoảng sợ. Xà cổ đang tỉnh lại, nó có thể gây ra lực sát thương rất lớn. Tình huống khẩn cấp, không thể chần chừ, cô vội bảo, “Kéo vu sĩ đến đây”, đồng thời bơi lên thanh kẹp một lớp ma phí tán.

Vu sĩ lần đầu tiên nhìn thấy xà cổ bị dọa mất hồn mất vía, đứng cũng không vững. Tiểu Đức Tử phải kéo áo y, đẩy đằng sau người y, xốc y dây nghiêng rãng nghiêng lợi quất. “Niệm chú đi, nếu không xà cổ sẽ tấn công ngươi đấy!”

Hai mắt vu sĩ trợn ngược, nhưng khát vọng sinh tồn khiến y đột nhiên trở nên can đảm, y giờ phát trần lên, tập trung tinh lực, quay phía xà cổ miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Xà cổ ngóc đầu nhìn xung quanh rồi lại cúi xuống nhìn ổ bụng đầy máu tươi của Tần Luận, hưng phấn tột độ. Trong phòng lúc này chỉ vang lên tiếng niệm chú chói tai của vui sĩ. Một lúc lâu sau, xà cổ đột nhiên co người, lò dò nằm yên.

Vân Ánh Lục lập tức lấy kẹp gấp xà cổ ra.

“Tiểu Đức Tử, mau mở lồng nhím!”

Tiểu Đức Tử buông tay khiến vu sĩ ngã quỵ xuống đất. Xà cổ đang bị thần chú áp chế lại dính thêm ma phí tán khiến nó mê man, yếu ớt. Tiểu Đức Tử nhanh chóng mở cửa lồng ra, Vân Ánh Lục ném cả thanh kẹp vào trong lồng. Con nhím vừa thấy xà cổ liền lập tức xù lông, nhanh như cắt nuốt xà cổ vào bụng. Tiểu Đức Tử vội vàng đóng cửa lồng lại.

“Được rồi, mang con nhím ra ngoài đốt đi”. Vân Ánh Lục lúc này mới hoàn hồn, vội bảo.

“Để tôi... đem... đốt... mọi người cứ tiếp tục”. Vu sĩ thấy xà cổ bị con nhím nuốt chửng vào bụng, tức thì thần trí cũng trở nên sáng suốt hơn, hơn nữa y cũng đang nóng lòng muốn thoát khỏi căn phòng này nên chủ động nhận việc.

“Được!” Thấy y ở lại cũng vô dụng, Vân Ánh Lục gật đầu, chấp thuận.

“Tiểu thư...” Trúc Thanh ghen ngào, “Tần công tử...”

Vân Ánh Lục rùng mình nhìn Tần Luận đang thoi thóp thở.

“Không sao, Tần công tử chỉ đau quá ngất đi thôi.” Cô an ủi Trúc Thanh, nhưng cũng là tự trấn an mình.

“Tiểu thư, người Tần công tử càng lúc càng lạnh”. Trúc Thanh oà khóc nức nở.

Vân Ánh Lục giảng giải, “Đó là điều bình thường thôi, khi mất máu quá nhiều nhiệt độ cơ thể sẽ tự động giảm xuống. Tiểu Đức Tử, mau chuẩn bị chỉ khâu và ngân châm.”

Vân Ánh Lục nhận chỉ và ngân châm Tiểu Đức Tử đưa cẩn thận khâu kín vết mổ. Bên ngoài bỗng rộ lên tiếng kêu kinh ngạc, sau đó, ngoài sân hực lên ánh lửa đỏ rực cùng tiếng rít thảm thiết của con nhím trong lồng.

Vân Ánh Lục bình tĩnh bảo Tiểu Đức Tử chuẩn bị một sợi chỉ khâu nữa.

“Tiểu thư,” Trúc Thanh lại cuống lên gọi, “cô... mau bắt mạch cho Tần công tử đi, hình như công tử... không còn thở nữa”.

Vân Ánh Lục nhắm mắt lại, sắc mặt không chút thay đổi như đang chuyên tâm suy nghĩ điều gì đó. Một lát sau, cô lấy khăn lau sạch tay rồi cúi xuống bắt mạch cho Tần Luận.

Điều cô lo lắng nhất đã xảy ra, Tần Luận vì mất máu quá nhiều, mạch tượng yếu ớt như một sợi tơ, sinh mạng hiện giờ leo lét như ngon đèn trước gió. Cô nhẹ nhàng buông tay ra, bình tĩnh nhắc kẹp cầm máu rồi tiếp tục khâu vết thương, không quên lau vết máu trên bụng Tần Luận.

“Tiểu thư...” Trúc Thanh nước mắt lưng tròng, sợ lú cả lưỡi.

“Vân thái y...” Tiểu Đức Tử sợ hãi rên rĩ.

Vân Ánh Lục ngược mắt nhìn hai người họ rồi thản nhiên nói. “Ta biết, bây giờ chúng ta chỉ có thể trông cậy vào bản năng sống của Tần công tử thôi”.

“Tiểu thư, như vậy cô...” Trúc Thanh bật khóc thảm thiết.

“Im lặng đi, đừng làm ta mất tập trung”. Trong lòng cô cũng đang rối như tơ vò, nhưng dù sao cũng phải hoàn thành cuộc phẫu thuật này đã.

Tiểu Đức Tử cố nén không cho nước mắt trào ra, nhìn thấy mồ hôi rịn trên trán Vân thái y càng lúc càng nhiều, y bấu trên người bê bê máu, cậu bước tới lau mồ hôi trên mặt cho cô, giọng buồn bã nhưng không kém phần cương quyết. “Vân thái y, ngài đừng sợ. Nếu cuộc phẫu thuật thất bại, Tiểu Đức Tử sẽ bảo vệ ngài.”

Vân Ánh Lục cắt chỉ khâu, bôi bạch dược Vân Nam lên vết khâu rồi băng lại. Cô lão đảo rời khỏi vị trí, đầu vầng mắt hoa, lưng đau chân đau, người nhũn không còn chút sức lực.

Từ lúc phẫu thuật tới giờ ước chừng đã ba bốn canh giờ trôi qua.

Mặc dù đang hôn mê bất tỉnh nhưng gương mặt tuấn tú của Tần Luận vẫn nhăn nhó vì đau, máu ứa ra từ những vết nứt trên đôi môi khô cong.

Người Tần Luận càng lúc càng lạnh.

“Phẫu thuật thất bại rồi, hai người nhanh chóng rời khỏi đây đi, đừng lo cho tôi.” Vân Ánh Lục mặc lại áo cho Tần Luận, cô không thể để một công tử anh tuấn như hắn ra đi xộc xệch như vậy.

Phẫu thuật đã xong nhưng cô chẳng đạt được kết quả gì. Thông thường, sau khi phẫu thuật kết thúc, người bệnh sẽ được chuyển qua phòng hậu phẫu theo dõi, lúc đó sẽ được truyền nước, truyền thuốc và chất dinh dưỡng. Vậy mà hiện tại, ngoài chờ đợi ra cô chẳng thể làm gì khác.

Đây quả là nước cờ mạo hiểm. Vân Ánh Lục thầm chế giễu bản thân, sâu thẳm trong con người cô hẳn có tổ chất của dân cờ bạc, nếu không sao dám ra một quyết định như vậy chứ?

“Tiểu thư, cô nói cái gì vậy, dù có chuyện gì xảy ra, Trúc Thanh nhất định sẽ ở cạnh cô”.

Vân Ánh Lục mệt mỏi tháo khẩu trang ra, xõ búi tóc nặng trĩch trên đầu, cô mệt mỏi ngồi xuống nhìn Tần Luận.

Thời gian lặng lẽ như nước chảy, một canh giờ đã trôi qua, tính mạng Tần Luận vẫn không có dấu hiệu khởi sắc. Trúc Thanh lo lắng nhìn Vân Ánh Lục bắt mạch cho Tần Luận, sắc mặt của cô nghiêm trọng tới độ khiến nàng khiếp hãi.

Trời đã về chiều.

Bên ngoài, đám người chờ đợi dần dần mất kiên nhẫn nổi trống gõ la, yêu cầu Vân Ánh Lục phải ra ngoài thông báo kết quả phẫu thuật.

Người trong Tần phủ cũng căng thẳng đi đi lại lại trước cửa phòng, muốn gõ cửa nhưng lại không dám. Vợ chồng Tần viên ngoại lo lắng tới độ tóc trên trán bạc đi mấy phần.

Rốt cuộc cánh cửa cũng hé mở, Vân Ánh Lục bước ra.

“Kết quả thế nào rồi?” Mọi người vội vàng vây quanh cô, Tần viên ngoại yếu ớt mấp máy đôi môi khô nứt, mãi mới hỏi được một câu.

Vân Ánh Lục mệt mỏi nói, “Hiện Tần công tử vẫn đang hôn mê, đợi tới canh ba, nếu anh ấy không tỉnh lại thì phẫu thuật coi như thất bại.”

Tần phu nhân vừa nghe nói vậy, hai mắt trợn ngược ngã soài ra sau, hôn mê bất tỉnh.

“Vậy Luận nhi, nó... rốt cuộc có tỉnh lại nữa không?” Tần viên ngoại hỏi dồn, Vân Ánh Lục gạt mấy lọn tóc dính bết trên trán, ảm đạm đáp lời, “Cháu cũng đang chờ.”

“Đừng nghe lời cô ả, ả nói dối, thiêu chết yêu y này đi”. Một kẻ nào đó nhảy lên, ngay lập tức đám đông rào rào hưởng ứng.

Vân Ánh Lục cương nghị nhìn ra bên ngoài, bình tĩnh nói lớn. “Đến canh ba đêm nay mới tính là kết thúc một ngày. Nếu khi đó Tần công tử vẫn chưa tỉnh, mọi người muốn xử lý tôi thế nào tùy ý, bây giờ xin hãy giữ im lặng để người bệnh được nghỉ ngơi”.

“Yêu y, người cố tình kéo dài thời gian để trốn thoát phải không? Canh ba canh bốn cái quái gì, đừng nghe theo ả, thiêu chết ả, thiêu chết ả đi!” Trong đám người, có người vung tay hô to.

Vân Ánh Lục bật cười lắc đầu. “Mọi người không cần lo lắng, tôi sẽ đứng ở đây chờ cho tới canh ba”.

“Vân tiểu thư...” Tần viên ngoại nhớ lời Tần Luận dặn dò, khẽ nói. “Khi còn sống Luận nhi có nói, nếu...”

Vân Ánh Lục khoát tay. “Tần bá bá, Tần công tử còn chưa chết, không được nói khi còn sống khi đã chết gì cả. Cháu biết bá bá muốn nói gì, không cần đâu. Cứ theo đúng những gì chúng ta đã giao hẹn lúc trước mà làm thôi!”

“Hà tất phải như thế?”

“Cháu đã quyết như vậy rồi”.

“Được rồi, chúng ta sẽ chờ đến canh ba, để xem đến lúc đó ả còn giờ trò gì nữa”. Đám đông dần yên lặng trở lại.

Mấy kẻ thích gây chuyện ôm tới một đồng củi, tay lăm lăm bó đuốc, nhìn trừng trừng vào trong sân. Màn đêm chậm rãi buông xuống. Không gian yên tĩnh tới mức nghẹt thở.

Vân Ánh Lục mệt rũ người nhưng không sao chớp mắt nổi, trong bóng đêm, cô thấy một cỗ xe ngựa im lặng đỗ bên đường, lòng đột nhiên ấm áp lạ thường.

Thật ra cô không kiên cường như thế. Khi yếu đuối, cô cũng muốn có một bờ vai vững chắc để dựa vào. Chàng tôn trọng quyết định của cô, không dùng quyền lực can thiệp vào việc này mà chỉ như một người bình thường, lẳng lặng chờ kết quả ở bên ngoài.

Mặc dù không thể cảm nhận được sự an ủi của Huyền Thần nhưng cô vẫn thấy vô cùng hạnh phúc, dù xảy ra bất cứ chuyện gì cô cũng không hối tiếc.

Tối nay, tiếng trống canh đặc biệt vang dội.

Canh một... Canh hai...

Đêm càng lúc càng sâu, trong bóng đêm, cô vẫn đứng như hóa đá ở đó.

Ánh đuốc chiếu rọi những kẻ gây chuyện đang quá khích nhảy nhót, hoa chân múa tay. Đúng lúc người gõ trống canh giờ mõ lên, cửa viện bật mở, Tiểu Đức Tử nước mắt giàn giụa đứng trước cửa phòng, vừa khóc vừa cười, tay chỉ vào trong phòng, mãi lâu sau mới thốt nổi nên lời. “Tần...công tử...tỉnh rồi...”

Tất cả đều im bật.

Vân Ánh Lục ôm ngực thở phào. Nếu lần phẫu thuật này thành công, cô sẽ thành thần, còn nếu thất bại, cô sẽ thành quỷ. Bây giờ, đại khái là cô đã thành thần.

Nước mắt cứ thế trào ra. Thần sao có thể khóc được? Cô gạt lệ tự vấn.

“Tiểu thư, tiểu thư, Tần công tử gọi cô...” Trúc Thanh cũng chạy theo ra, nước mắt đầm đìa, nhưng là nước mắt vui sướng chứ không phải giọt lệ bi thương.

Vân Ánh Lục lau nước mắt, gạt đầu mừng rỡ. “Tiểu Đức Tử, cậu tới đây.” Cô cố giữ bình tĩnh, vẫy Tiểu Đức Tử lại.

Tiểu Đức Tử vui vẻ chạy tới.

Vân Ánh Lục mặt đỏ bừng khẽ bảo. “Cậu chạy lại cỗ xe ngựa bên kia đường, nói với người bên trong là ta... nhớ anh ấy, còn nữa, nói ta phải theo dõi xem cơ thể Tần công tử có xuất hiện phản ứng thái trừ không, trưa mai mới có thể về được, bảo anh ấy cứ nghỉ ngơi trước”.

Nói xong, cô quay lại bảo vợ chồng Tần viên ngoại đang sung sướng tốt độ đứng ở bên ngoài cửa rằng tạm thời họ không nên vào, đề phòng mang theo vi khuẩn làm nhiễm trùng vết mổ của Tần Luận.

Tiểu Đức Tử gãi đầu gãi tai, cảm thấy hoang mang đúng kiểu không chạm được tới suy nghĩ của hòa thượng Trương Nhị, buồn bực nhìn dãy ngựa xếp hàng dài ngoài đường, bần khoản tự hỏi làm sao tìm được người Vân thái y dặn?

Y phục trên người khiến Tiểu Đức Tử lập tức trở thành tâm điểm của vạn người xung quanh. Trước những cặp mắt chăm chú nhìn vào mình, Tiểu Đức Tử ngượng ngùng cúi gầm mặt.

“Đại phu, Tần công tử tỉnh thật rồi sao?” Mọi người kéo lại hoài nghi hỏi.

“Đương nhiên rồi”, Tiểu Đức Tử kiêu ngạo ngẩng cao đầu, hai mắt sáng rực, say sưa kể lại “Các ngươi không biết đâu, Vân thái y không chỉ mổ bụng Tần công tử ra, mà còn cắt bỏ một đoạn ruột đã hỏng. Đúng lúc xà cổ trong bụng tỉnh dậy chực cắn, Vân thái y vẫn bình tĩnh như thường gấp nó ném cho nhím ăn, sau đó khâu bụng lại. Ha ha, chỉ sau mấy canh giờ, Tần công tử đã cười nói như bình thường được rồi”.

Đám người vây quanh xôn xao bàn tán, một nửa ỉu xiu cúi đầu, một nửa hiếu kỳ rướn dài cổ hỏi tiếp. “Vậy cậu ở trong đó làm gì?”

Tiểu Đức Tử thật thà đáp, “Ta chỉ làm trợ thủ cho Vân thái y thôi, nhưng mà, việc này cũng phải hết sức can đảm, không phải ai cũng

có thể làm được đâu. Lúc mổ bụng Tần công tử, máu vọt tứ tung, người bình thường ắt đã bị dọa ngã ngựa...”

Tiểu Đức Tử đang ba hoa thì chợt nhìn thấy nhìn La công công đứng cách đó không xa. Cậu ta liếc nhìn chiếc xe ngựa buông màn kín mít bên cạnh La công công, tức thì nhớ ra nhiệm vụ, vội vàng xoay người chạy tới.

“Tiểu Đức Tử, Vân thái y sai người truyền lời gì sao?”

“Thưa vâng, Vân thái y sai nô tài tới chuyển lời...” Tiểu Đức Tử đảo mắt một vòng, thấy xung quanh có không ít người, vội bỏ qua danh xưng, đi vào trọng tâm lời nhắn, “chuyển lời tới chủ tử rằng ta nhớ người, không... không phải nô tài nhớ người, là Vân thái y nhớ người. Vân thái y còn nói chủ tử sớm trở về nghỉ ngơi, Vân thái y phải ở lại theo dõi Tần công tử có phản ứng thái trừ không, trưa mai mới trở về được”.

Nói có mấy câu mà Tiểu Đức Tử căng thẳng tới độ đầu đầy mồ hôi lạnh.

Giọng nói trong xe một lần nữa lại vang lên, lần này không giấu nổi sự vui vẻ, “Được rồi, người quay vào nói với Vân thái y rằng ta tự hào về nàng, ngày mai ta sẽ chờ nàng dùng bữa”.

“Nô tài nhớ rồi ạ”. Tiểu Đức Tử cung kính lui sang một bên, La công công nhảy lên xe, trong giây lát, cỗ xe biến mất trong bóng đêm.

Cùng lúc, có hơn mười cỗ xe ngựa khác cũng quay đầu bám theo

Đám đông xung quanh không khỏi tò mò xôn xao bàn tán, là nhà hào phú nào mà tới xem trò vui còn huy động nhiều xe ngựa như thế chứ.

“Bê hạ, đêm nay có thể kê gối ngủ ngon rồi!” La công công thỏ phào nhìn Lưu Huyền Thần vẫn đang mỉm cười sung sướng.

“Ha ha, rốt cuộc trăm cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Nguy hiểm đã qua, nhưng chuyện như vậy vẫn nên ít đến thì tốt hơn”.

“Bê hạ, chúng ta chỉ ở bên lo lắng sông, đâu thể so được với nướng nướng, cam nguyện nhảy vào nước sôi lửa bỏng để cứu người”.

Lưu Huyền Thần gật gù tán thưởng. “Cho nên trăm mới tự hào về nàng. Sau này, danh tiếng của nướng nướng e là còn vang xa hơn cả trăm nữa đấy chứ, ha ha!”

Gió đêm thổi màn xe phấp phới, đột nhiên La công công ngoái đầu nhìn ra bên ngoài rồi thưa. “Bê hạ, hình như thấy Đỗ đại nhân vừa đi ngang qua”. La công công chỉ theo hướng tuần mã vừa chạy qua, trên lưng ngựa là nam nhân cao lớn, mày kiếm mắt sáng trông vô cùng quen thuộc.

“À!” Lưu Huyền Thần thản nhiên đáp, “Hắn và nướng nướng là hàng xóm nhiều năm, hắn là phải quan tâm tới nàng rồi. Nhưng sự quan tâm này sẽ không lâu đâu, Đỗ Tử Bân là người thông minh, hắn sẽ biết có chừng có mực”.

La công công nuốt nuốt nước bọt, muốn nói lại thôi.

“Hoàng thượng đã nói như vậy à?” Vân Ánh Lục mỉm cười, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc.

Tiểu Đức Tử chạy vội nên hơi thở hãy còn gấp gáp. “Đúng vậy, bê hạ nói người tự hào về ngài”.

Một thiên tử cao quý được vạn người kính ngưỡng lại tự hào vì cô. Ở thời đại hãy còn nặng tư tưởng trọng nam khinh nữ này vậy mà chàng lại chấp nhận cô đứng ngang hàng với mình.

Tình yêu này đã vượt ra ngoài lẽ thường.

Đôi mắt Vân Ánh Lục chan chứa dịu dàng, cô cảm thấy vững tin hơn rất nhiều về cuộc hôn nhân mà trước đó cô đã từng hoài nghi.

“Ánh... Lục...” Tần Luận yếu ớt gọi khẽ.

Do mất máu quá nhiều Tần Luận không còn sức để nói, hắn đành phải dùng ánh mắt tha thiết để biểu lộ tình cảm trong lòng. Trúc Thanh nhúng ướt khăn, thấm ướt đôi môi khô nứt của hắn, xoa bóp tay chân cho để máu huyết dễ lưu thông.

Vợ chồng Tần viên ngoại vội hỏi Vân Ánh Lục phải tâm bổ cho Tần Luận như thế nào cho mau lại sức. Vừa rồi nhìn thấy Trúc Thanh dọn dẹp phòng phẫu thuật ôm ra hàng đồng băng gạc dính đầy máu, họ không khỏi lòng đau như cắt.

Vân Ánh Lục chỉ dặn chuẩn bị một ít nước đường ngoài ra không được phép dùng thêm bất kỳ thức ăn gì khác, chờ sau khi Tần Luận thông khí, mới được ăn chút cháo loãng. Những thứ thuốc bổ khác, mười ngày sau mới quyết định có dùng hay không. Cuộc phẫu thuật đã thành công, nhưng cơ thể Tần Luận còn rất nhiều độc tố, nên phải điều trị lâu dài.

Giờ Vân Ánh Lục nói gì vợ chồng Tần viên ngoại đều răm rắp nghe theo. Tần Luận được Trúc Thanh cho uống một bát nước đường nên cũng dần hồi tỉnh.

Vân Ánh Lục đi vào trong phòng, cúi xuống quan sát sắc mặt của Tần Luận. Da dẻ hắn vẫn vàng như nghệ nhưng ánh mắt đã dần có thần sắc, không lơ đãng, mệt mỏi như mấy hôm trước.

“Ánh Lục, lại...lại được nhìn thấy nàng rồi, thật là tốt!” Vân Ánh Lục ôn nhu nắm lấy tay hắn, khiến Tần Luận cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tần Luận mặc dù cả người đau đến tê dại nhưng vẫn cố giữ thần trí tỉnh táo, không cho phép mình ngủ thiếp đi. Ánh Lục đã bất chấp nguy hiểm, cướp hắn từ tay Diêm Vương về, hắn không thể cứ thế mà ra đi, như vậy sẽ là phụ nàng.

“Tái sinh giống như kiếp sau, kiếp sau...chúng ta...phải làm gì?”

Vân Ánh Lục cố nén cười, vừa trải qua đại nạn sinh tử mà khi tỉnh lại hẳn vẫn chỉ nhớ mỗi việc này.

“Bây giờ là kiếp sau của anh, nhưng vẫn là kiếp này của em đấy! Anh phải cố gắng sống lâu hơn thì mới có thể đợi tới kiếp sau của em”. Cô trêu chọc mỉm cười, nhét tay hẳn vào trong chăn.

Tần Luận không chịu buông tay cô ra mà còn nắm chặt hơn. Cô đành phải để mặc hẳn tùy ý.

“Ánh Lục...” Tần Luận khó nhọc lên tiếng, “Nàng không chỉ nhìn thấy cơ thể ta mà ngay cả lực phủ ngũ tạng của ta cũng đã...nhìn thấu, nàng...phải chịu trách nhiệm...với ta, bằng không...ta chỉ có cách...lấy thân...báo đáp...”

Vân Ánh Lục nhướn mày vờ kinh ngạc, “Tần Luận, có phải anh vừa được phẫu thuật không đấy? Còn có sức trêu đùa em như vậy hẳn là anh đã có thể xuống giường quay vài vòng rồi đấy.”

Tần Luận có nén đau mỉm cười.

“Được rồi, bây giờ ngậm miệng, nghỉ ngơi cho tử tế đi. Đây là lệnh của thầy thuốc, không được phép cãi lại.” Khẩu khí này ngang ngược này là học từ ai vậy nhỉ? “Đây là thánh chỉ, không được phép kháng lại.”

Tần Luận tròn mắt nhìn cô rồi ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Vân Ánh Lục mỉm cười khế lắc đầu, Tần Luận đúng là bệnh nhân can đảm nhất mà cô từng gặp.

“Ánh Lục, kỳ thật khi đó...ta đã muốn buông xuôi... nhưng nghe nàng gọi tên ta... nói muốn nhìn thấy nụ cười của ta nên ta đã liều mạng đấu tranh...rốt cuộc cũng đã mở được mắt ra...” Gương mặt tuấn tú của Tần Luận hiện lên một nụ cười mê người, “Bây giờ...nàng đã nhìn thấy chưa?”

Vân Ánh Lục xúc động, nhưng cố làm ra vẻ nghiêm nghị, “Anh còn nói, còn nói nữa sao... Mau ngậm miệng lại!”

Lúc đó, giữa tiếng hò hét rung trời, tiếng chiêng trống âm ỉ đòi mạng, mạch tượng của Tần Luân càng lúc càng mỏng manh, trái tim cô như thể rơi xuống đáy vực. Cô xoa bóp tay chân, ghé sát bên tai gọi tên của hắn, nói chuyện với hắn, nói hắn không được phép bỏ cuộc, nhất định phải kiên cường chống đỡ, cô nói rất nhiều, rất nhiều...

Hóa ra Tần Luân đều nghe thấy.

Tần Luân mỉm cười, không nói gì nữa, chỉ một lát sau tiếng ngáy nhè nhẹ đã vang lên.

Vân Ánh Lục nhẹ nhàng rời khỏi phòng, lúc này trời đã hửng sáng. Đám người tụ tập bên ngoài Tần phủ không biết đã giải tán từ bao giờ.

Tên tuổi của Vân Ánh Lục trong y giới của nước Ngụy lúc này như cơn sóng cuộn trào dâng, cô đã khởi xướng làn sóng mới trong Đông y truyền thống, khiến đại phu khắp thiên hạ phải lắc đầu kinh ngạc.

Bản năng sống của Tần Luân rất mạnh mẽ, không có bất kỳ phản ứng khác thường nào.

Vân Ánh Lục ở lại Tần phủ cho tới trước bữa trưa hôm sau, đợi cho Tần Luân thông khí và ăn được chút cháo loãng, cô thay thuốc mới cho hắn rồi mới rời khỏi Tần phủ.

Trước khi lên xe ngựa, cô dặn dò Trúc Thanh, “Trúc Thanh, đám gia nhân ở Tần phủ tay chân vụng về, em ở lại chăm sóc Tần công tử vài ngày nhé!”

Trúc Thanh ngậy người, then thùng đỏ mặt. “Tiểu thư...”

“Ta sẽ xin phép cha mẹ cho em, giờ ta có việc phải đi, em ở lại chăm sóc Tần công tử nhé!”

Trúc Thanh có tình cảm đặc biệt với Tần Luận, tình ý tràn đầy trong đáy mắt, có muốn giấu cũng không giấu được, cô làm như vậy, xem như là tác thành một chuyện tốt đẹp, thế nhưng làm như thế có đúng không? Vân Ánh Lục ngồi trong xe ngựa thì thầm tự vấn.

Hôm nay tâm trạng của Lưu Huyền Thần đặc biệt vui vẻ.

Lúc thượng triều, đổi lại bình thường nghe bẩm báo quốc sự nhiều loạn, hoàng thượng sẽ cau mặt giáo huấn khiến các đại thần phải cúi gằm mặt, nom nớp lo sợ. Nhưng hôm nay, hoàng thượng lại kiên nhẫn, ôn hòa bàn bạc tìm hướng giải quyết cùng các đại thần, gương mặt anh tuấn, rạng ngời hạnh phúc.

Quốc sự phức tạp nhưng không khí lại rất thoải mái, quân thần cùng vui vẻ. Trước khi tan triều, Lưu Huyền Thần đứng dậy, kết thúc bằng một câu. “Ngu hoàng hậu tạ thế đã lâu, nước không thể một ngày vô mẫu, vì vậy trẫm quyết định lập tân hậu”. Quần thần nghe vậy đều há hốc mồm kinh ngạc.

Hoàng thượng tuyển phi tần là gia sự, lập hoàng hậu lại là quốc sự, sao còn chưa bàn bạc mà đã tự quyết định rồi.

Kì Tả Thừa tướng và Tề vương lặng lẽ liếc nhau, bước lên bẩm tấu. “Khởi bẩm hoàng thượng, người tứ phong vị phi tần nào, hay sẽ chọn người khác?”

“Đại hôn cưới người khác!” Lưu Huyền Thần thản nhiên trả lời.

“Hoàng thượng, là thiên kim nhà ai may mắn trở thành quốc mẫu của nước Ngụy?” Kì Tả Thừa tướng lạnh lùng hỏi tiếp.

“Chuyện này, trẫm tạm thời giữ bí mật. Tân hoàng hậu không chỉ là thiên kim thế gia mà danh tiếng còn như mặt trời ban trưa, chắc chắn sẽ làm rạng danh hoàng gia. Khi nào tổ chức hôn lễ các khanh tự khắc sẽ biết.”

Quần thần ngây ra như phỗng.

Chuyện này còn phải giữ bí mật sao? Đúng là chuyện lạ thiên cổ. Nhưng ai dám đi so đo với hoàng thượng chứ?

Kì Tả Thừa tướng và Tề vương mặt mày sa sầm, trong long bực bội nhưng không dám tỏ thái độ gì. Tan triều rời khỏi điện Nghị chính, Lưu Huyền Thần vội vã trở lại hậu cung bởi Vân Ánh Lục đã trở về.

Lưu Huyền Thần vốn định cùng cô ăn một bữa cơm để chúc mừng, nhưng chẳng ngờ, hoàng hậu tương lai của hắn, áo ngoài còn chưa cởi đã say sưa ngủ bên mép long sàng.

Huyền Thần thương xót bế cô nằm ngay ngắn trên giường.

“Uyển Bạch, nàng làm thầy thuốc mà còn vất vả hơn cả quân vương là sao?” Lưu Huyền Thần dịu dàng đắp chăn cho cô, rồi ngồi bên mép giường, ánh mắt chan chứa yêu thương.

Chương 66: Tân lang không phải ta

Vân Ánh Lục gần như là kiệt sức, ngủ liền một mạch tới tận sáng sớm ngày hôm sau. Khi ánh mặt trời chiếu qua song cửa sổ, khiến cô chói mắt, Vân Ánh Lục mới chống tay ngồi dậy, cảm thấy trong người thật sảng khoái mọi mệt mỏi dường như đã tan biến hết.

Quay đầu nhìn sang bên cạnh, Vân Ánh Lục nhặt từ trên gối lên một sợi tóc dài. Dưới ánh nắng rực rỡ của một ngày chớm thu, cô cẩn trọng cầm sợi tóc kia buộc chung với một sợi tóc dài của mình, miệng lầm bầm.

Kết tóc kết phu thê!

Cô cười ngây ngốc một hồi lâu, lòng thầm nghĩ, mình thật sự rất yêu, rất yêu người bên gối này.

“Nương nương, người tỉnh rồi à!” Đứng ở ngoài cửa ngó vào thấy Vân Ánh Lục đã tỉnh dậy, Mãn Ngọc vội vàng bước vào.

“Hoàng thượng dặn để nương nương ngủ thêm một lúc, đừng quấy rầy nương nương nên nô tỳ vẫn chờ ở bên ngoài tới giờ!”

Vân Ánh Lục mỉm cười hỏi, “Hoàng thượng lâm triều rồi à?” Cô mặc thêm áo ngoài rồi bước xuống giường.

“Người lâm triều đã được một lúc rồi, hai ngày nữa, triều đình có chuyện đại sự nên hoàng thượng phải nhanh chóng giải quyết những việc khác thì mới có thời gian được”.

“Chuyện quốc sự trọng đại gì thế?” Vân Ánh Lục thuận miệng hỏi.

Mãn Ngọc đang búi tóc cho Vân Ánh Lục tròn mắt đáp. “Đương nhiên là chuyện đại hôn của hoàng thượng và nương nương rồi. Nương nương không thể nào cả đời làm hoàng hậu không ra ánh sáng được!”

“Hoàng thượng đã công bố với bên ngoài rồi à?” Vân Ánh Lục không khỏi băn khoăn, cô vừa làm phẫu thuật cho Tần Luận xong hằng ngày còn phải tới Tần phủ thăm khám, làm như vậy e rằng sẽ có điều thị phi ảnh hưởng tới Lưu Huyền Thần. Bây giờ không giống trước nữa, cô luôn nghĩ cho hắn.

“Không công bố tên của nương nương, nhưng hoàng thượng đã tuyên bố chuyện đại hôn trước triều đường rồi”.

Hoàng thượng thật sự là đã chu toàn mọi việc thay cô. Nếu không công bố tên của tân nương cô vẫn có thể tiếp tục công việc của mình. Vì vậy dùng điểm tâm xong, Vân Ánh Lục vẫn tới thái y viện làm việc, đến nơi đã thấy Tiểu Đức Tử nằm trong phòng trực ban ngáy khò khò vì quá mệt.

Cùng nghề đôi lúc cũng là oan gia, tin tức tối hôm trước cô phẫu thuật thành công đã sớm truyền vào trong cung, mấy vị thái y không ai hỏi han gì, mặt cũng không lộ rõ vui giận ra sao. Vân Ánh Lục vốn không để bụng mấy chuyện này, một mình tới được phòng chế thuốc giải độc cho Tần Luận.

Bỗng nghe có tiếng gọi, Vân Ánh Lục bước ra thì thấy Nguyễn Nhược Nam đang đứng chờ mình bên ngoài.

Sắc thu dần rõ nét, trong Ngự hoa viên cây cối trĩu quả, hoa đua sắc thắm. Hai người chậm rãi đi dọc theo đường mòn trong hoa viên.

“Hôm nay bản cung tới chúc mừng cô, một là vì cuộc phẫu thuật tối hôm trước đã thành công rực rỡ, hai là vì đại hôn sắp tới.” Nguyễn Nhược Nam mặc một bộ váy la màu xanh da trời, mái tóc lúc này đã chớm dài đến vai.

Vân Ánh Lục nhẹ nhàng cảm tạ.

“Vân thái y, cô sẽ là hoàng hậu tôn quý không cần phải tới thái y viện làm việc nữa”.

“Đây là công việc của tôi, không phải cần hay không cần”.

“Thế nhưng sau hôn lễ, cô có còn được làm công việc này nữa không?”

“Tôi sẽ không từ bỏ công việc này, tôi nghĩ hoàng thượng cũng sẽ đồng ý cho tôi làm như vậy”.

Nguyễn Nhược Nam lặng ngấm lá rụng chao liệng trước mặt, buồn bã nói. “Vân thái y, hoàng thượng, người... thật sự rất yêu cô. Nếu lúc trước người cũng đối với bản cung được một phần như vậy thì tốt biết mấy, bản cung... Xin lỗi, những chuyện đau lòng đó bản cung không nên nhắc tới thì hơn, mọi chuyện đều đã qua rồi”.

Nguyễn Nhược Nam vội vàng quay đầu, cố giấu giọt nước mắt sắp tràn mi, ngẩn ngơ đọc mấy câu thơ:

Hoa rụng tàn hồng thanh hạnh nhỏ

Én liệng nhà ai nước biếc xanh.

Tơ liễu đầu cành lay trong gió,

Chân trời đâu chốn thiếu cỏ thơm?

Trong sân đánh đu, ngoài đường vắng

Ngoài đường khách bước, mỹ nhân cười.

Tiếng cười đã nhạt, âm dần tắt.

Đa tình sầu não bởi vô tình[1].

[1] Bài thơ Điệp luyện hoa của Tô Đông Pha.

Không ngờ Nguyễn Nhược Nam vẫn còn lưu luyện với Lưu Huyền Thần như vậy, Vân Ánh Lục không khỏi chấn động trong lòng nhưng cố vờ như không có gì, lảng sang chuyện khác, “Chỉ còn hai hôm nữa là tới ngày giảng kinh, cô chuẩn bị xong cả chưa?”

“Bản cung đã chuẩn bị từ mấy ngày trước rồi, với lại đây là lần giảng thứ hai nên bản cung không còn căng thẳng nữa”.

“An Nam công chúa, cô có thích công việc nữ quan này không?”

Nguyễn Nhược Nam tiện tay hái một chiếc lá, xé nát thành nhiều mảnh nhỏ rồi để mặc cho gió thổi bay, giọng đầy ai oán. “Bản cung đã không còn trong sạch, ngoài kết cục này liệu còn có lựa chọn nào tốt hơn không?” Nguyễn Nhược Nam kéo tay Vân Ánh Lục nói tiếp. “Bản cung thật sự rất ngưỡng mộ cô”.

“Cô...có nghĩ tới lựa chọn khác không?”

Nguyễn Nhược Nam bật cười chua xót, “Nghĩ tới thì như thế nào? Đóa hoa đôi tám, nào ai có thể thật sự tâm nguội như tro tàn? Chỉ là vận mệnh trêu người nên đành phải như thế thôi. Bản cung đã từng có rất nhiều mộng ước nhưng giờ đây tất cả đều tan biến thành tro bụi. Trên đời này có mấy người may mắn như Vân thái y cô đâu?”

Giọng điệu ai oán của Nguyễn Nhược Nam cứ Nam lần quần mãi bên tai Vân Ánh Lục khiến cô không khỏi bồn chồn lo lắng.

Nguyễn Nhược Nam không nói thẳng ra nhưng Vân Ánh Lục hiểu được, cô ấy mặc dù chấp nhận vận mệnh an bài nhưng tận đáy lòng vẫn không khỏi ôm ấp tình yêu và nỗi nhớ mong của mình với Lưu Huyền Thần.

Nỗi nhớ mong ngày qua ngày tích tụ lại đã biến thành một tấm lưới vây bủa khiến Nguyễn Nhược Nam không thể nào thoát ra được. Vân Ánh Lục đột nhiên trở nên trầm mặc, phản ứng của Nguyễn Nhược Nam giống như từng viên đá không ngừng gây ra những đợt sóng trào mạnh mẽ trong lòng cô.

Nguyễn Nhược Nam đã là thê tử của Lưu Huyền Thần nên không có gì ngạc nhiên khi nàng ấy có tình cảm sâu nặng như vậy, nhưng điều khiến cô kinh ngạc chính là có nữ nhân khác ở trước mặt mình lại thể hiện tình yêu của họ với phu quân của cô.

Vân Ánh Lục ý thức được rằng, mình đã được gả cho người đàn ông không chỉ thuộc về một mình cô. Nói không chừng một ngày nào đó sẽ có phi tần khác chạy tới khóc lóc về việc tranh sủng nữa kia!

Cảm giác được ân sủng cũng thật chua xót quá!

Trong cô vừa mới có một chút tự tin giờ đã lại dao động.

Mặc dù đã ngủ một giấc dài nhưng Vân Ánh Lục vẫn cảm thấy mệt mỏi nên ăn trưa xong, mới đặt bát xuống cô đã ngáp dài ngáp ngắn.

“Nàng đi nghỉ cùng ta đi, nàng xem mắt nàng vẫn còn đỏ kìa”. Lưu Huyền Thần kéo cô vào lòng, vuốt ve mái tóc đen nhánh.

“Thôi, lát nữa thiếp phải xuất cung khám bệnh cho Tần công tử rồi”. Cô nhắm mắt khẽ nói, “Huyền Thần, đêm nay thiếp muốn quay về Vân phủ ở cùng cha mẹ một hôm có được không?”

Vẻ mặt Lưu Huyền Thần chợt trở nên u uẩn, khó hiểu, “Uyên Bạch, chúng ta đã thành thân rồi mà!”

Vân Ánh Lục đỏ mặt lần tránh. “Nhưng hôn lễ... còn chưa cử hành”.

Lưu Huyền Thần đột nhiên nghiêm giọng chấn chỉnh. “Uyên Bạch, y thuật của nàng so với hiện tại tiến bộ gấp trăm ngàn lần mà sao tư tưởng lại lạc hậu đến vậy? Nếu nàng để ý tới lễ tiết thì hôm ở hành cung đã không quyến rũ ta như vậy. Ta e là nàng không phải để ý đến lễ tiết mà là đang trốn tránh điều gì đó phải không?”

“Đâu có, đâu có...” Cô ngáp ngừng, ánh mắt có phần dao động. Lưu hoàng thượng sao thông minh quá vậy, chàng có thể đọc được suy nghĩ của người khác sao?

“Vậy sao chưa đại hôn mà nàng đã ghét phải ở cùng ta? Nếu đã như vậy, ta sẽ không ép nàng nữa. Dù sao giờ đây danh tiếng của

Vân thái y đã lấy lòng thiên hạ, ta dù thân là thiên tử chí tôn cũng không dám bức ép”. Lưu Huyền Thần nhìn cô đầy giận dữ.

“Huyền Thần, tối nay nhất định thiếp sẽ không về muộn, chàng chờ thiếp cùng ăn tối nhé”. Cô cố gắng quýt đỏ đôi môi.

Cô không phải là người giỏi oán thán cũng không muốn phải hối tiếc về sau. Được yêu là hạnh phúc chứ không có gì sai trái.

“Nàng không miễn cưỡng chứ”. Người đàn ông của cô uy nghi hỏi.

“Không hề, đây là nhà thiếp mà, thiếp phải về nhà mình chứ. Á... đau...” Lưu Huyền Thần đột nhiên cắn nhẹ tay cô khiến lòng bàn tay mềm mại lưu lại một hàng dấu răng mờ mờ.

“Ta tưởng nàng không hiểu, hóa ra là nàng hiểu rất rõ!” Lưu Huyền Thần đắc ý nói. “Lần sau nếu nàng còn dao động ta sẽ không chỉ trừng phạt như thế này đâu. Đi thôi, xe ngựa đang chờ bên ngoài rồi”. Lưu Huyền Thần nắm tay cô, lạnh lùng đi ra ngoài.

Ngày hôm trước còn dịu dàng chân thành nói muốn ở cạnh hắn, giờ chưa gì mới quay đi đã muốn đẩy hắn ra? Trờ mặt nhanh thật đấy! Nàng suy nghĩ gì trong đầu, hắn sao lại không biết?

Còn muốn hắn phải thể hiện thế nào nữa thì nàng nhớ kỹ đây? Hắn không chỉ nói mà những gì cần làm hắn đều đã làm. Chỉ còn thiếu khắc lời thề của hắn vào lòng nàng thôi.

Lưu Huyền Thần vừa đỡ Vân Ánh Lục lên xe, cô đột nhiên xoay người hôn nhẹ lên môi hắn rồi nhanh chóng chui vào trong xe, kéo màn xuống.

“Xin lỗi, chồng yêu”. Khi nụ hôn lướt qua, hắn rõ ràng nghe được bên tai câu nói này thoảng qua. Lưu Huyền Thần nhìn theo bóng xe ngựa xa dần lòng tràn đầy hạnh phúc.

Ngày hôm nay, Tân phủ vẫn là ngựa xe như nước, nhưng không phải là người vây xem ồn ào mà là nhóm bạn làm ăn với Tân phủ và

một số bằng hữu đến thăm Tần công tử. Tin Vân Ánh Lục phẫu thuật thành công đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ trong thành Đông Dương. Người kể chuyện thêm mắm thêm muối khiến câu chuyện càng lúc càng trở nên ly kỳ. Vân Ánh Lục bỗng chốc trở thành tiên tử không gì là không làm được.

Ai mà chẳng tò mò với tiên tử nên họ tới Tần phủ vừa là để thăm người bệnh lại vừa muốn tận mắt xem dung nhan thực sự của tiên tử thế nào.

Những không ngờ, “tiên tử” nghiêm lệnh trong mấy ngày này Tần Luận cần được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng và hạn chế tiếp xúc với người ngoài. Mà “tiên tử” cũng không thường xuyên ở trong phủ. Cho nên những người đó hưng phấn bưng bưng bước vào Tần phủ để rồi lại mặt mày ủ ê đi về. Vì thế, tung tích “tiên tử” lại càng được che phủ bởi tấm mạng huyền bí.

Thế nhưng, có một người Tần phủ không hạ lệnh tiễn khách.

“Đỗ đại nhân, mời ngài ngồi.” Trúc Thanh mỉm cười dịu dàng nói lời chào hỏi với Đỗ Tử Bân rồi đặt trước giường Tần Luận một chén trà, sau đó lui ra ngoài đóng cửa lại.

Hai đêm nay, Tần Luận đã được chuyển sang sương phòng của mình. Mặc dù sắc mặt vẫn vàng như nghệ nhưng tinh thần hẳn đã khá lên rất nhiều.

“Sao Trúc Thanh lại ở chỗ công tử?” Đỗ Tử Bân do dự một lát rồi hỏi.

“Ánh Lục lo gia nhân trong phủ tay chân lóng ngóng không biết chăm sóc người bệnh nên để Trúc Thanh lại chăm sóc ta. Ta giờ như cái bình sứ dễ vỡ làm khó nàng ấy rồi”. Tần Luận mỉm cười tự giễu.

Đỗ Tử Bân nhú mày quan sát khắp phòng rồi thở dài nói. “Ánh Lục đối với công tử đặc biệt”.

Hắn và Tần Luận đều từng có hôn ước với Ánh Lục, nhưng có lẽ... trong lòng Ánh Lục, Tần Luận vẫn luôn quan trọng hơn hắn.

Tần Luận mím đôi môi khô nứt, nghiêm giọng nói “Đỗ đại nhân, không phải đại nhân đang nghĩ Ánh Lục chữa bệnh cho ta vì nàng vẫn còn tình cảm với ta chứ?”

Đỗ Tử Bân im lặng không đáp.

“Ta cũng ước là như vậy, thế nhưng Ánh Lục đối với ta chỉ là tận trách của người thầy thuốc mà thôi, nói chính xác ra thì nàng ấy đối với ta nhiều nhất cũng chỉ như một hảo bằng hữu chứ không hề có kỳ tình cảm nam nữ gì. Thật ra, người Ánh Lục thực sự để ý đến là đại nhân”.

Đỗ Tử Bân ngần ngừ tự vấn, vì sao hắn không cảm nhận được điều này?

Tần Luận thở dốc, cố nói thêm, “Hôm ở Linh Vân các, chứng kiến việc đại nhân làm, nếu là người khác thì hắn đã khóc lóc âm ỉ, phẩy tay bỏ đi rồi. Nhưng Ánh Lục vì tôn nghiêm của đại nhân mà ngay cả danh tiết cũng không màng, chẳng lẽ đó không phải là vì thực lòng quan tâm tới đại nhân sao? Tới lúc đó, ta mới quyết định buông bỏ Ánh Lục”.

Đỗ Tử Bân kinh ngạc đứng bật dậy, hốt hoảng hỏi. “Hôm đó ở Linh Vân Các, ta... đã làm gì?”

Tần Luận mệt nhọc nhắm nghiền mắt. “Nếu Ánh Lục không nói gì với Đỗ đại nhân thì đại nhân cứ coi như là không biết đi! Đừng lãng phí khổ tâm của Ánh Lục. Cám ơn đại nhân đã ghé thăm, ta mệt rồi, Đỗ đại nhân đi thông thả.”

Đỗ Tử Bân giống như du hồn lảo đảo ra khỏi Tần phủ, hắn dắt ngựa vọt đi trên đường. Rất nhiều chuyện lướt qua không ngừng trong đầu khiến hắn vô cùng bối rối, nghi hoặc.

Không được, hắn nhất định phải tra ra chân tướng sự việc.

Đỗ Tử Bân nhảy phắt lên lưng ngựa, nắm dây cương phi thẳng tới Linh Vân các.

Linh Vân các gần đây xảy ra nhiều chuyện khiến Kì công tử bận tối mắt tối mũi. Kì Tả Thừa tướng và Tề vương bỏ ra không biết bao nhiêu bạc mời được mấy gã dị nhân chuyên hạ cổ từ Bắc triều đến, nhưng không biết tại sao, vừa rời khỏi Linh Vân các bọn họ đã mất tăm mất tích. Y hoài nghi đám người này lén trở về Bắc triều hoặc đã bị kẻ khác bắt cóc.

Thế nhưng ai bắt bọn họ mới được chứ? Ai có thể ngờ mấy gã ngoại quốc lại ẩn thân ở một nơi trắng hoa như thế này, hơn nữa việc bọn họ ở trong này là tuyệt mật cơ mà.

Ai lại có mắt thần, nhìn xuyên thấu qua tường được nhỉ?

Y trở về bẩm báo với phụ thân, Kì Tả Thừa tướng lạnh lùng bảo y không được phép lộ ra cũng không cần tìm kiếm, cứ coi như chưa từng trông thấy mấy người này là được rồi.

Y lấy làm khó hiểu nhưng vẫn nghe theo sự sắp xếp của phụ thân.

Đó chưa phải là rắc rối duy nhất, còn có một chuyện khác khiến hần đầu đầu hơn. Các cô nương trong Linh Vân các dạo gần đây đột nhiên không an phận, lén lút truyền tai nhau rằng trong thành Lâm Sơn mới mở một Túy Hồng Viện còn lớn hơn Linh Vân các gấp mấy lần, không chỉ có đình đài lầu các tao nhã, mà tiền thưởng cho các cô cũng cao hơn. Ở đó còn có cả các nhạc sư và vũ sư được vò từ Tây Vực đến để luyện ca múa cho các cô. Ở Túy Hồng Viện một năm, các cô nương có thể kiếm đủ bạc để tự mua cho mình một tiểu viện không nhỏ rồi. Thử ngẫm xem, con gió mát này thổi tới, lòng ai mà không ngứa ngáy cơ chứ?

Cùng là phường buôn phấn bán hương, dựa vào cái gì mà người ta kiếm được nhiều, chúng ta kiếm được ít chứ? Các cô nương có chút nhan sắc trong Linh Vân các bắt đầu rục rịch rời đi. Người có

bạc thì tìm cách chuộc thân, người không có bạc thì nghĩ cách bỏ trốn.

Chỉ trong vào ngày, các cô nương ở Linh Vân các đã đi quá nửa, lại đều là hàng mỹ nữ thượng đẳng. Mỹ nữ xoay gót bỏ đi, khách quen lại không đuổi theo chiếu cố sao? Kì công tử mặc dù không dựa vào đây mà sống, nhưng tốt xấu gì cũng là sản nghiệp mình gây dựng nên, nhìn tình cảnh như vậy tâm tình y có thể tốt được không?

Trong Kì phủ cũng không lấy gì làm thái bình, Kì Sơ Thính ba ngày hai lượt chạy về phủ khóc suốt mướt. Lúc đầu, Tề vương còn ý tứ tới đón về sau thì thẳng thắn tỏ rõ thái độ lạnh nhạt. Nếp nhăn trên trán Kì Tả Thừa tướng càng ngày càng hằn sâu, không khí trong phủ lúc nào cũng nặng nề khiến Kì công tử ở nhà thì buồn mà ở trong các cũng phiền. Thời gian này thật sự là vất vả. Y không để ý thân phận công tử của thừa tướng, tự mình ra sân khấu trấn thủ chỉ huy, xem có thể xoay chuyển càn khôn hay không?

Trời còn chưa tối hẳn, y đã sai đám quy nô treo đèn lồng đỏ khắp dọc hành lang. Cửa lớn mở toang, các cô nương trang điểm lộng lẫy xếp thành hàng dài chờ tiếp khách. Trong các, hạt dưa, hoa quả, trà bánh, từng đĩa được xếp ngay ngắn.

Mới vừa sắp xếp xong xuôi, đã nghe thấy tiếng vó ngựa bên ngoài, Kì công tử vui mừng thầm nghĩ hôm nay khách tới sớm thật. Các cô nương mặt mày rạng rỡ, nhất tề ngẩng đầu sẵn sàng đón khách.

Người khách giao cương ngựa cho quy nô, sải bước vào trong.

“Đỗ đại nhân... sao lại là ngài?” Kì công tử vừa thấy Đỗ Tử Bân, mặt mày biến sắc, tóc gáy dựng đứng cả lên.

Đỗ Tử Bân lạnh lùng nhìn một lượt khắp phòng, ánh mắt dừng trên người một cô nương đang liếc mắt đưa tình với hắn. Chính là cô gái mặc áo đỏ chủ động chào hỏi trên đường mấy hôm trước.

“Sao vậy, bản quan không thể tới đây à?” Đỗ Tử Bân quay sang nhìn Kì công tử hỏi.

Kì công tử cười gượng quay về phía Đỗ Tử Bân chìa tay mời ngồi rồi cuống quýt thanh minh. “Không, không! Đỗ đại nhân là quân tử văn nhã, thuần khiết thanh cao, Linh Vân các lại là nơi phong hoa tuyết nguyệt e là sẽ làm bẩn phẩm cách của đại nhân thôi”.

“Kì công tử nói như vậy là không muốn chào đón bản quan thì phải?” Đỗ Tử Bân vén áo bào, thoải mái ngồi xuống.

Kì công tử vội xua tay, “Không, không, ai đã tới tới đây thì đều là khách cả. Được đón tiếp Đỗ đại nhân, đương nhiên là vinh hạnh của Linh Vân các rồi”. Y đánh hơi thấy Đỗ Tử Bân không phải đến để thưởng hoa ghẹo nguyệt mà là có ý đồ khác nhưng lại không nghĩ ra cách gì để đuổi đi, nên đành cố ý trì hoãn, “Đỗ đại nhân, vậy cho phép tiểu đệ giới thiệu cho huynh một vị giai nhân”.

“Không cần, chọn cô này đi!” Đỗ Tử Bân chỉ vào cô nàng vừa nháy mắt với hắn.

“Đỗ đại nhân, còn cả thiếp nữa!” Trong hàng, một cô ả khác cũng lớn tiếng tranh đoạt.

“Được,ta chọn hai cô này”. Đỗ Tử Bân gật đầu.

“Vẫn là hai người đó sao? Đỗ đại nhân hẳn chưa quên tình xưa nghĩa cũ đây mà”. Kì công tử cười dâm đãng, nhanh chóng sai quy nô dẫn Đỗ Tử Bân lên phòng. Hai cô nàng vui mừng khôn xiết mỗi người một bên vây quanh Đỗ Tử Bân đi như chạy lên lầu.

Mỗi bước chân lên lầu, trái tim Đỗ Tử Bân lại bị xé toạc thêm một mảnh.

Có một số việc hắn có thể đoán ra tám chín phần. Nhưng thôi, nếu đã đến đây thì cứ hỏi cho cẩn thận, đây là thói quen của hắn.

Sau khi quy nô mở cửa phòng, đưa lên trà bánh rồi lui xuống. Vừa thấy Đỗ Tử Bân đóng cửa lại, hai cô ả uốn éo không ngừng,

mỉm cười liếc mắt đầy quyến rũ với hắn.

Đỗ Tử Bàn nghiêm mặt, chỉ về phía giường bảo hai ả ngồi xuống.

Hai cô nàng hồ nghi liếc nhau, bất an đi tới giường rồi khép nép ngồi xuống. Đỗ Tử Bàn lấy một thỏi bạc lớn đặt lên bàn, lạnh lùng quan sát bọn họ.

Hai cô nàng vừa thấy bạc, mắt híp cả lại vì thèm muốn.

“Đỗ đại nhân, đêm nay ngài muốn từng người hay là giống như lần trước, tở muộן chúng em cùng phục vụ?” Cô ả liếc mắt đưa tình lúc trước bỗng cọt hỏi.

“Hôm nay bản quan không có hứng thú với chuyện đó”. Đỗ Tử Bàn dần lòng tiếp tục tra hỏi, “Bản quan vô cùng vẫn vương dư vị ngày hôm đó. Vì vậy hôm nay, chúng ta chơi một trò chơi, ai nói rõ được chuyện ngày hôm ấy không sót chữ nào thì nén bạc này thuộc về người đó.”

“Đỗ đại nhân, ngài không gạt chúng tiểu nữ chứ?” Hai cô nàng kinh ngạc tròn tròn mắt.

“Bản quan không lừa các ngươi, nhưng muốn được nghe kể thật tường tận, từ khi bản quan đến Linh Vân các cho đến khi rời khỏi phòng, trong lúc đó ai đã vào. Không được phép bỏ sót bất kỳ chi tiết nào, dù là nhỏ nhất”.

Cô ả liếc mắt đưa tình lúc trước nhìn thỏi bạc trên bàn nuốt nước bọt, trời ơi, tiếp khách một tháng cũng không kiếm được nhiều như vậy đâu!

“Trí nhớ tiểu nữ rất tốt, để tiểu nữ nói trước”.

“Không, để ta nói trước, lúc đó tiểu nữ đang ngủ trưa ở trong phòng, Kì công tử đột nhiên sai người đánh thức tiểu nữ đây nói nói...” Cô nàng còn lại vội cướp lời.

“Không được, để ta nói trước...”

“Để ta nói trước...”

Hai ả tranh giành cái cọ ằm ỉ, không ai chịu ai, Đỗ Tử Bân lại lấy ra một thỏi bạc khác, nghiêm khắc vỗ bàn ra lệnh. “Đừng cãi cọ nữa”. Hắn chỉ vào một cô ả, “Cô nói trước, sau đó cô này bổ sung, nói xong mỗi người sẽ được một thỏi bạc”.

“Được, Đỗ đại nhân”. Hai cô nàng lập tức tươi cười rạng rỡ, bắt đầu kể lại. “Ngày hôm đó...”

Kì công tử ngồi trong phòng khách, ôm mỹ nữ trong lòng nhưng y chẳng còn lòng dạ nào mà âu yếm, ánh mắt không ngừng liếc tới chân cầu thang.

Y suy nghĩ nát óc không hiểu nổi vì sao Đỗ Tử Bân lại đột nhiên xông vào Linh Vân các.

Trừ phi trời đổ mưa đỏ, Đỗ Tử Bân mới vào lầu xanh. Lần trước y phải dùng rất nhiều phần hợp hoan mới mê hoặc được tên họ Đỗ này, khiến hắn đánh mất lý trí mà lên giường với các cô nương theo quỷ kế.

Hôm nay hắn lại chủ động đến đây, thật sự là kỳ quái.

“Đỗ đại nhân, đã xong rồi à?” Đang mãi suy nghĩ bỗng Kì công tử nhìn thấy Đỗ Tử Bân bước xuống cầu thang, y vội vàng đẩy cô nương trong lòng ra, lật đật chạy tới đón.

Khuôn mặt Đỗ Tử Bân xanh mét tới dọa người, trái tim hắn tan nát đau đớn tột độ. Hắn nắm chặt tay, không nói lời nào cũng chẳng thèm liếc Kì công tử lấy một cái cứ thế lùng lững đi ra cửa.

“Đỗ đại nhân... Đỗ đại nhân...” Kì công tử đuổi theo ra ngoài cửa nhưng Đỗ Tử Bân đã nhảy lên ngựa, trong chớp mắt chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Từ Linh Vân các về đến Đỗ phủ thường phải mất đến mấy khắc vậy mà Đỗ Tử Bân chỉ trong nháy mắt đã tới nơi.

Hy vọng... hy vọng mọi thứ hãy còn kịp. Hấn run run nhảy xuống ngựa.

“Đỗ đại nhân, sắc mặt ngài sao thế?” Người trông cửa của Vân phủ nghe thấy tiếng đập cửa liên hồi vội vàng mở cửa ra, kinh ngạc hỏi.

“Tiểu thư hồi phủ chưa?” Đỗ Tử Bân cố gắng trấn tĩnh lại, đôi môi trắng bệch không nén nổi run bần bật.

“Tiểu thư vừa mới về, nhưng mà...” Người trông cửa còn chưa nói dứt lời, Đỗ Tử Bân đã đi lướt qua ông ta bước vào phủ.

Trước khi hồi cung, Vân Ánh Lục tranh thủ về Vân phủ thăm cha mẹ, chuẩn bị cáo từ đột nhiên cô nhìn thấy Đỗ Tử Bân thất thần đi tới.

“Ánh Lục, ta có thể nói mấy câu với nàng không?” Hấn nghẹn giọng hỏi.

“Đỗ đại ca, nếu em vĩnh viễn không biết ngâm thơ làm từ, vậy sẽ thế nào?”

“Không có vấn đề gì, ta sẽ dạy nàng, nàng là đương kim tài nữ, Đỗ đại ca ngóng trông lại có thể được nghe phở lớn ngõ nhỏ truyền xướng thơ từ nàng làm”.

“Đỗ đại ca, không biết ngâm thơ làm từ, có quan trọng như vậy không?”

“Đương nhiên, bằng không ta làm thế nào cầm sắt cùng hòa âm với nàng được? Ánh Lục, cùng nàng ngâm vịnh, đối tửu hòa ca dưới ánh trăng, đây là giấc mộng của ta.”

“Ánh Lục, Đỗ đại ca quá nóng vội làm đau nàng phải không?”

“Không có, em ổn mà. Đỗ đại ca rất tốt với em”.

“Đỗ đại ca, sau này em sẽ cố gắng làm một Vân Ánh Lục thực sự”.

“Đỗ đại ca, chuyện đêm đó em không ngại, chàng cũng đừng để ở trong lòng. Xin lỗi chàng, xin tha thứ cho em, em không dám nói với chàng, bởi vì em yêu chàng...”

“Nhưng hiện tại chàng đã biết, chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng, tất cả vẫn còn kịp. Đỗ đại ca hãy hủy bỏ hôn lễ đi! Lần này, chàng hãy nói trước đi”.

“Không được phép gọi ta là Đỗ đại ca, Cơ Uyên Bạch, nói thật ta rất ghét, rất ghét cô...”

Đã từng có một người con gái hết lòng yêu hấn, vì hấn không tiếc tự huỷ danh tiết của mình. Vậy mà hấn còn hoài nghi tình yêu của nàng, nghi ngờ sự trong trắng của nàng, trách cứ nàng lừa gạt, thậm chí trước hôn lễ còn tuyệt tình quay lưng với nàng.

Đỗ Tử Bân đã tưởng rằng tình yêu của hấn chân thật hơn nàng, cho nên hấn có lý do oán hận nàng bội tình bạc nghĩa, căm ghét nàng tự làm tự quyết.

Đỗ Tử Bân đã tưởng rằng hấn yêu Vân tiểu thư chứ không phải Cơ Uyên Bạch trước mắt. Hấn đã sai rồi, quá sai rồi!

Thương thầm Vân tiểu thư nhiều năm như vậy, hấn vẫn thường ở bên này tường nghe cô cười đùa, ngâm thơ làm từ. Thế nhưng cô chưa từng đáp lại hấn mà hễ mở miệng là gọi hấn là “con mọt sách”. Khi hấn tận hiếu với mẫu thân cô còn từ hôn với hấn, đến lúc hấn được đề tên bảng vàng lại giận dữ cắt cổ tay tự sát.

Sao hấn lại ngốc nghếch không nhận ra chứ. Đây là chuyện một người thích hấn, yêu hấn có thể làm ra sao? Hấn tưởng là yêu nhưng thật ra không phải, có lẽ chỉ là một dạng cảm mến tài hoa mà thôi. Có thể Vân tiểu thư đối với hấn cũng vậy, nói không chừng còn thêm phần đổ kỵ.

Nhưng trước giờ hấn vẫn luôn sống với suy nghĩ tự cho mình là đúng.

Sau khi Vân Ánh Lục cắt cổ tay tự sát, tính tình và thói quen đã thay đổi hoàn toàn. Khi hắn thổ lộ, nàng then thùng đón nhận nụ hôn của hắn. Đầu tường lưng ngựa, trước hoa dưới trăng, bao nhiêu buổi tối tuyệt vời đã không còn nữa.

Khi hắn bị thương, nàng thương xót nắm chặt tay hắn, ở bên hắn một ngày một đêm. Khi bọn họ nối lại hôn ước, trái tim hắn ấm áp trở lại, mong ngày mong đêm chờ đến ngày cử hành hôn lễ. Vì sao hắn không phát hiện ra Vân Ánh Lục giả này đã mang lại cho hắn nhiều cảm xúc như vậy?

Rõ ràng là hai người hoàn toàn khác nhau mà!

Hắn coi cảm mến thành yêu thương, coi yêu thương thành lừa gạt.

Khi ở trong Linh Vân các thấy hắn cùng với hai cô gái lầu xanh điên loạn đảo phượng, lòng nàng đau tới mức nào? Vậy mà nàng chỉ lo hắn cả đời sẽ sống trong nỗi ám ảnh vì sự nhục nhã đó. Vì thế, trong căn phòng bẩn thỉu, xấu xa đó, nàng dùng bờ vai nhỏ bé của mình để hắn dựa vào, để hắn lại có bầu trời tươi sáng.

Thế mà khi đó, hắn nghĩ đến việc gì chứ? Hắn hoài nghi mình không phải người đàn ông đầu tiên của nàng. Sự mỉa mai này đáng sợ tới mức nào đây?

Hắn có điểm nào là đáng để nàng trân trọng như vậy chứ? Khi chia tay, hắn lại một lần nữa làm tổn thương nàng, vậy mà nàng vẫn quyết giữ bí mật này, chỉ xin hắn hãy tôn trọng mình.

Từ khi yêu nhau, nàng mới là người phải nỗ lực nhiều nhất, hắn chỉ biết hưởng thụ tình yêu trong sáng của nàng, mà lại không biết mở to mắt phân biệt phải trái.

Có lẽ nàng đã thất vọng, rất thất vọng về hắn.

Đỗ Tử Bân nắm chặt tay, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay nhưng hắn không thấy đau mà chỉ thấy trong lòng xót xa, bồn loạn...

“Đỗ đại nhân, anh muốn nói chuyện gì với tôi à?” Vân Ánh Lục nhìn về mặt biến hóa không ngừng của Đỗ Tử Bân, nhẹ nhàng đẩy chén trà tới trước mặt hắn. Nhìn màn trời tối đen, Vân Ánh Lục hơi sốt ruột bởi cô đã hứa với Lưu Huyền Thần sẽ về sớm. Sáng nay hai người họ nảy sinh chút hiểu lầm nhỏ nên tối nay cô muốn bù đắp cho chàng.

Ôi, đúng là người tính không bằng trời tính!

Trong phòng khách chỉ còn hai người bọn họ, vợ chồng Vân viên ngoại thấy về mặt Đỗ Tử Bân căng thẳng như vậy nên đã tìm lý do tránh ra ngoài. Dưới đèn, Đỗ Tử Bân nhìn cô, lòng tràn ngập chua xót.

“Ánh Lục, hôm nay ta tới Linh Vân Các...” Hắn cố gắng cất lời, giống như phải vận hết khí lực toàn thân mới nói ra được.

Bàn tay đang cầm chén trà của Vân Ánh Lục khẽ run, cô đã hiểu vì sao về mặt hắn lại đau khổ như vậy.

Vân Ánh Lục căng thẳng nhìn hắn khuyên nhủ. “Anh...có sao không? Đỗ đại nhân, đừng suy nghĩ nhiều về chuyện đó. Chẳng qua lúc đó anh đang bị mất thần trí nên mới làm những chuyện như vậy. Cứ coi như một lần vô ý vấp ngã, đứng dậy phủi bụi xong, anh vẫn là anh trước kia”.

Đỗ Tử Bân đau xót gượng cười, khoé mắt hoe đỏ. Giờ này, nàng vẫn còn lo lắng cho hắn. Trước đây, hiện tại, sau này, liệu còn có ai trân trọng hắn như vậy không?

Tần Luận nói rất đúng, nàng quan tâm đến hắn nhiều hơn hẳn người khác. Giờ nàng có còn lưu luyến với hắn nữa không?

“Ánh Lục, ta sẽ không giữ chuyện đó ở trong lòng đâu. Nghe lời nàng, phủi sạch bụi bặm, ta vẫn là ta”.

“Vậy là tốt rồi”. Vân Ánh Lục thở phào nhẹ nhõm.

“Ánh Lục”, hắn lấy hết dũng khí bày tỏ, “về chuyện tình cảm, Đỗ đại ca rất ngốc nhưng lại tự cho mình là đúng nên đã làm rất nhiều chuyện khiến cho nàng tổn thương. Ánh Lục, nàng có thể tha thứ cho Đỗ đại ca không?”

Hắn tiếc nuối nhìn cô chờ đợi. Vân Ánh Lục ngổ ngàng, thật lâu sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Đỗ đại nhân, chuyện tình cảm không có đúng và sai, và tôi cũng chưa bao giờ oán trách anh. Duyên phận là do ông trời sắp đặt không ai có thể cưỡng cầu được”.

Đỗ Tử Bân cười chua xót, “Nàng không trách ta thật sao? Hiện giờ, ngay cả một tiếng Đỗ đại ca nàng cũng không còn muốn gọi”.

Vân Ánh Lục khẽ thở dài. Đỗ Tử Bân kiêu ngạo, tự tin lại yếu đuối, suy sụp thế này ư?

“Đỗ đại ca!” Cô đứng lên từ biệt, “Tôi...phải về cung rồi”. Cô không đành lòng nhìn vào đôi mắt tràn đầy nỗi niềm của hắn. Nỗi niềm đó, giống như cây kim nhọn đâm sâu vào trái tim khiến cô đau đớn.

“Ánh Lục”. Hắn đứng chắn trước mặt cô, khẩn khoản nói. “Có lẽ nàng cảm thấy Đỗ đại ca không có tư cách, thế nhưng ta vẫn muốn khẩn cầu nàng cho ta một cơ hội nữa để quý trọng, yêu thương nàng có được không?”

“Đỗ đại ca, ta là Cơ Uyển Bạch”. Vân Ánh Lục kinh ngạc thốt lên.

Đỗ Tử Bân nhắm mắt lại như đang nung nấu điều gì rồi đột nhiên bừng mở mắt ra nhìn chằm chằm vào Vân Ánh Lục run run nói. “Ta biết ta đang nói gì, ta nói với nàng những lời này không phải vì muốn bù đắp lại cho nàng những gì ta đã làm, mà là Ánh Lục, không...Uyển Bạch... Đỗ đại ca đã từng nói mình rất ngốc, thế nên tới giờ Đỗ đại ca mới biết người Đỗ đại ca thực sự yêu, người khiến

trái tim Đỗ đại ca đau đớn, kính nể, mong nhớ chính là Cơ Uyên Bạch nàng”.

Như sét đánh giữa trời quang, Vân Ánh Lục choáng váng, không nói nổi nên lời.

Cô kìm nén cơn chấn động dữ dội trong lòng, tròn mắt nhìn Đỗ Tử Bân. Dưới ánh nến lập lòe, không gian yên tĩnh đến nỗi Đỗ Tử Bân nghe rõ nhịp tim mình đập rộn trong lồng ngực. Thực ra hắn muốn bày tỏ tình cảm nhiệt thành hơn nữa thế nhưng lại không biết mở miệng như thế nào, đành nói ra mớ suy nghĩ hỗn độn trong lòng.

Nếu vẫn còn cơ hội, hắn sẽ dùng những năm tháng còn lại của cuộc đời mình để bảo vệ tình yêu này. Hắn sẽ trân quý, yêu thương nàng...

Không gian vẫn lặng ngắt như tờ.

Vân Ánh Lục đan tay vào nhau, cúi đầu bối rối, “Đỗ đại ca, cảm ơn anh đã nói với tôi những lời này. Tôi...”

“Nàng cứ suy nghĩ kỹ đừng vội trả lời”. Hắn hoảng hốt ngắt lời cô. Vân Ánh Lục lắc đầu, “Đỗ đại ca, xin lỗi anh, tôi không thể không phụ lòng anh.”

“Vì... sao?” Hắn lắp bắp hỏi.

Vân Ánh Lục ngược mắt thẳng thắn đối diện với hắn, “Mấy ngày trước, tôi đã thành thân rồi”.

Không thể nào, Đỗ Tử Bân lắc đầu, bọn họ mới chia tay vài ngày thôi mà.

Vân Ánh Lục áy náy nói tiếp: “Hôm trước tôi và hoàng thượng đã thành thân ở hành cung, mấy ngày nữa sẽ tổ chức hôn lễ”.

Hoàng hậu thanh danh truyền xa kia hóa ra là nàng ư?

Đỗ Tử Bân mặt xám như tro, loạng choạng ngã khuỵ xuống ghế.

Duyên phận chẳng khác nào một cánh cửa, bạn có thể dễ dàng đi qua nó, nhưng chỉ cần một thoáng đắn đo suy nghĩ, cánh cửa sẽ sập lại ngay trước mắt bạn.

Đơn giản như thế mà thôi!

“Lộc cộc, lộc cộc...” Tiếng vó ngựa vang lên trên con đường lát đá xanh. Vân Ánh Lục vén màn che cửa sổ xe lên đón chút gió mát. Cô vẫn chưa hết bối rối, vẻ mặt tái nhợt đau đớn của Đỗ Tử Bân thỉnh thoảng lại hiện lên trước mắt cô.

Cô lắc đầu không muốn nghĩ tới nữa.

Tuy nói kinh nghiệm yêu đương không nhiều nhưng lúc nào Vân Ánh Lục cũng tâm niệm phải chân thành cho đi tình cảm thì mới mong nhận lại được tình cảm chân thành.

Đỗ Tử Bân là mối tình đầu cay đắng của cô. Hắn đã dạy cô yêu một người là như thế nào, hắn mang lại hạnh phúc nhưng cũng khiến cô đau lòng. Dù sao, đó cũng là một đoạn hồi ức tươi đẹp, mà đã là hồi ức thì nên để lại ở quá khứ, không phải lúc nào cũng mang theo bên mình được. Giờ đây, người cô yêu thương là Lưu Huyền Thần.

Nghĩ đến Lưu Huyền Thần, lòng cô lại phẫn chấn hơn.

Gió đêm đưa tới mùi thơm của bánh bao khiến cho bụng cô lại biểu tình phản đối. Vân Ánh Lục bảo thị vệ dừng xe lại ven đường, đỏ mặt ngượng ngịu hỏi bọn họ có mang theo bạc không. Đến Đông Dương đã lâu như vậy, nhưng cô chưa từng phải dùng tới tiền. Thỉnh thoảng ra ngoài mua sắm thì trả tiền là việc của Trúc Thanh. Mấy thị vệ tùm tùm cười lấy từ ngực áo ra ít bạc vụn đưa cho cô.

Vân Ánh Lục vui vẻ chạy tới tiệm bánh bao ven đường. Chỉ cần nhìn dòng người xếp hàng dài bên ngoài là đã biết bánh bao nhà này ngon thế nào.

Vân Ánh Lục xếp ở cuối hàng, nhìn lồng bánh bao voi dần, cô không khỏi có chút sốt ruột.

“Ồ, đây không phải là Vân thái y sao?” Ông chủ tiệm ngày hôm đó cũng chạy tới Tần phủ xem, vừa ngẩng đầu lên trông thấy trong đám người mua có một cô gái đang dỗi mắt nhìn lồng bánh bao, kinh ngạc hỏi lớn.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Vân Ánh Lục khiến cô ngượng ngùng gật đầu.

Ông chủ đặt lồng bánh bao xuống, vui mừng chạy đến bắt chuyện, “Vân thái y, cô cũng đến mua bánh bao ư?” Tiên tử cũng ăn đồ ăn bình thường của nhân gian sao?

“Cháu ngồi trên xe ngựa thấy mùi thơm của bánh bao nhà bác thèm quá nên muốn nếm thử một lần ạ”.

“Thật sao?” Ông chủ vui mừng hỏi lại.

“Vâng!”

Ông chủ quán xới lời xách ra hai lồng bánh bao ấn vào tay Vân Ánh Lục, “Một lồng là bánh nhân thịt, một lồng là nhân gạch cua, Vân thái y cầm cả đi!”

Vân Ánh Lục đỏ mặt mỉm cười cáo lỗi với những người đang xếp hàng. “Vậy cháu xin chen ngang một chút. Ông chủ, số bạc này có đủ không ạ?”

Ông chủ tiệm hào sảng khoát tay ngăn lại, “Không cần, hai lồng bánh này tôi biếu Vân thái y, Vân thái y đại xá tới tiểu tiệm đã là giúp tiểu tiệm được vẻ vang rồi. Mau ăn đi, phải ăn nóng mới ngon. Sau này, Vân thái y muốn ăn bánh bao thì cứ việc tới đây, đừng ngại”.

“Vậy cháu cảm ơn”. Vân Ánh Lục lén để bạc lên bàn, cầm hai lồng bánh bao hơn hờ lên xe ngựa, một lồng cô chia cho bốn thị vệ, một

lồng ôm chặt trong lòng. Đám thị vệ liếc nhau, ngầm hiều cho xe chạy nhanh hơn.

Đêm nay, có lộc ăn e là không chỉ có bốn người bọn họ rồi!

Trong ngự thư phòng, Lưu Huyền Thần cau mày, nhãn mặt sai La công công thảo một thánh chỉ, lệnh bộ Công chuẩn bị đại tu thủy lợi, xây dựng ở Châu Thị một kênh đào lớn để nếu xảy ra đại hạn thì có thể giải quyết khẩn cấp. Mặc dù công trình này sẽ hao công tốn của nhưng đây là việc tạo phúc con cháu đời sau nên không thể không làm.

“La công công, mau vén rèm lên!” Ngoài cửa, đột nhiên vang lên tiếng xuýt xoa quen thuộc. Lưu Huyền Thần hơi nhướng mày, mọi bực bội tích tụ cả tối dường như tan biến.

La công công đặt bút lông xuống, vội vàng vén rèm châu lên.

“Ôi nóng quá, nóng quá!” Vân Ánh Lục chạy nhanh vào trong phòng, quỳnh quáng tìm chỗ đặt lồng bánh bao.

“Nương nương...” La công công định ngăn lại nhưng không kịp nữa rồi.

Một lồng bánh bao thơm mỡ đặt ngay lên đạo thánh chỉ ông vừa mới chép lại. Lưu Huyền Thần cũng chẳng buồn chú ý tới mấy thứ đó, hẩn nhìn đôi tay nhỏ nhắn của Vân Ánh Lục đỏ ửng lên vì nóng mà không khỏi xót xa.

“Sao nàng ngốc thế? Nóng vậy mà không biết ném xuống à?” Lưu Huyền Thần dặt tay cô tới chỗ chậu băng góc tường, nhặt mấy miếng băng vụn chườm cho cô.

“Ông chủ tiệm nói bánh này phải ăn nóng mới ngon, thiếp phải chen ngang mới mua được đấy, làm sao mà vứt được chứ!” Vân Ánh Lục nhanh nhẩu nói tiếp, “Hôm nay thiếp về Vân phủ chỉ kịp nói với cha mẹ mấy câu mà trời đã tối sập, thiếp sợ chàng chờ lâu

đói bụng, lúc về mới nấu cháo thì không kịp, vừa hay lại ngủi thấy mùi bánh bao nên thiếp mua một lồng để chúng ta cùng ăn”.

“Nàng nghĩ ta sẽ chờ nàng sao?” Trong lòng hần ấm áp như có một làn gió xuân thổi qua, nhưng khẩu khí vẫn rất cứng rắn.

Vân Ánh Lục tươi cười gật đầu, bụng cô thật biết cách biểu tình đúng lúc, Lưu Huyền Thần nghe mà không khỏi cau gắt, “Ta ở trong cung có ngự thiện phòng muốn ăn gì mà chẳng có, sao nàng không ăn trước đi lại để bụng đói như vậy?”

“Thiếp muốn ăn cùng chàng, ăn như vậy sẽ ngon hơn”. Vân Ánh Lục cong môi đáp. Trách cũng thế, hần bất lực ôm cô vào lòng.

La công công thở phào nhẹ nhõm, nhanh tay rót hai chén trà rồi vội vàng lui ra ngoài canh cửa. Hoàng thượng, hoàng hậu đang tình nồng ý đượm, ngự thư phòng này đâu cần thêm một người nữa chứ!

Hai người ngồi trên long ỷ vừa uống trà vừa ăn bánh vui vẻ, về phần đạo thánh chỉ tạo phúc cho con cháu đời sau kia, chẳng ai để ý tới đã hoàn toàn bị nhem nhuốc, nhàu nhĩ.

Lưu Huyền Thần cảm thấy bánh bao hôm nay thật ngon. Đây là lần đầu tiên hần ăn bánh bao ngon như vậy! Một lồng bánh bao vào bụng, ai còn có tâm tư mà làm việc công nữa.

Ăn no, tự nhiên có tâm tư khác.

Từ sau khi động phòng hoa chúc, bọn họ dường như chưa có dịp nào gần gũi. Hai người nắm tay trở lại tắm điện. Hôm nay mười bốn, mặt trăng như chiếc đĩa bạc treo giữa bầu trời đêm, ánh trăng trong suốt như ngọc lưu ly chiếu khắp muôn phương.

Lưu Huyền Thần kéo Vân Ánh Lục tới cửa sổ thưởng trăng. Hần ôm lấy cô từ phía sau, cọ nhẹ cằm vào má cô.

Vân Ánh Lục nhắm mắt lại lắng nghe âm thanh của bầu trời đêm, không gian tĩnh lặng càng vang lên tiếng nhịp tim mạnh mẽ của người đàn ông phía sau.

Ánh trắng như mộng, khiến Vân Ánh Lục như được dát bạc, Lưu Huyền Thần ôm cô thật chặt trong lòng như muốn cô hoà nhập vào thân thể hắn làm một.

Hạnh phúc như mật, từng chút, từng chút bao phủ căn phòng.

“Uyển Bạch, không phải nàng hạ cổ với ta đấy chứ, sao ta lại cảm thấy càng ngày càng yêu nàng hơn vậy?” Hắn ôm lấy cô chậm rãi bước tới long sàng.

Cô mỉm cười hạnh phúc, để mặc hắn dẫn dắt mình vào những cung bậc cảm xúc mãnh liệt say đắm. Đêm nay, không phải đêm đầu tiên của bọn họ, nhưng lại thật ngọt ngào.

Lưu Huyền Thần mỉm cười nhắm mắt lại.

Cho dù hắn nắm thiên hạ trong tay, nhưng cũng không bì được cảm giác sung sướng khi có được người con gái này bên cạnh.

Một đêm tình ái ngọt ngào, ôm giai nhân trong lòng nhưng Lưu Huyền Thần lại không ngủ ngon. Hắn như đang nằm mơ, giấc mơ không đầu không cuối, nhưng cảm giác rõ nhất là vô cùng sợ hãi.

Hắn mở mắt ra, trán ướt đầm mồ hôi, bộ y phục trên người cũng không có mấy chỗ còn khô. Hắn gặp ác mộng chẳng? Trái tim hắn không hiểu vì sao đập mạnh như vậy?

“Huyền Thần, thiếp thật sự rất mệt...” Thân thể mềm mại trong lòng hắn khẽ trở mình thì thào nói mơ. Hắn vội đắp lại chăn cho nàng, hạ rèm xuống cho bớt sáng để nàng ngủ ngon hơn.

“Lưu hoàng thượng, chàng thật là...” Nàng trở mình, miệng nói câu gì không rõ, rồi lại chìm vào giấc mộng.

Lưu Huyền Thần khẽ mỉm cười, rõ thật là, lúc thì Huyền Thần, lúc thì Lưu hoàng thượng. Thấy nàng không nằm sát cạnh mình, hắn vội vàng xoay người kéo tay nàng đặt lên eo hắn.

Lưu Huyền Thần cảm thấy tâm trạng mình có chút kỳ quái, rõ ràng nàng và hắn đã thành thân, đại hôn cũng sắp tổ chức vậy mà lòng hắn sao vẫn cứ phấp phồng lo lắng không yên như vậy?

Nàng ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay hắn ngủ ngon lành.

Hắn lấy hơi thổi tắt nến để nàng có giấc ngủ an lành. Ánh nến vừa tắt, bóng tối bao phủ trong phòng, khiến ánh trăng ngoài cửa sổ càng trở nên đẹp lạ thường, dưới ánh trăng tất cả đều rất rõ ràng không cách gì che giấu được.

Đã canh bốn rồi sao?

Lưu Huyền Thần nhìn ra ngoài cửa sổ, hai mắt đột nhiên mở lớn, toàn thân cứng đờ, từng thớ thịt trên người dường như đều sắt cả lại.

“Huyền Thần?”, Vân Ánh Lục mơ màng ngái ngủ hỏi, “Trời đã sáng rồi à?”

“Chưa, nàng ngủ tiếp đi!” Hắn cúi xuống, vuốt khẽ mái tóc dài của nàng, dịu dàng nói.

“Vâng!” Cô thuận miệng trả lời, rúc sâu vào lòng hắn rồi lại ngẩng đầu hỏi, “Huyền Thần, chàng đổ mồ hôi trộm ư?”

“Đừng nói bậy, ta rất khỏe! Do hơi nóng thôi, ta xuống uống ngụm nước, nàng ngủ tiếp đi”. Hắn cầm lấy áo khoác bên giường mặc vào, rồi đắp lại chăn cho cô.

Hắn đứng bên giường cho tới khi nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ của cô mới rời khỏi phòng.

“Bê hạ...” Ngoài cửa điện, dưới ánh trăng mờ ảo, La công công mặt mũi trắng bệch đầy sợ hãi theo sau một đội cấm vệ quân đang áp giải một cô gái mái tóc tai rũ rượi, ánh mắt thất thần nhìn về hướng tam điện.

“Tại sao Ngung Hương lại rời khỏi lãnh cung được?” Lưu Huyền Thần hạ giọng hỏi.

Lúc này nằm trên giường, hắn nhìn thấy Ngung Hương toàn thân bao phủ bởi ánh trắng bàng bạc, khuôn mặt trắng như tuyết, giống như ma nữ đứng ở ngoài cửa sổ thật rợn người.

“Thần thiếp tự mình tới đây”. Ngung Hương đột nhiên nói chen vào, giọng nói vô cùng trong trẻo, rõ ràng. Lưu Huyền Thần ngẩn người ra, nheo mắt ngạc nhiên hỏi. “Ngung Hương, nàng tỉnh rồi sao?”

“Đúng vậy, hoàng thượng, thần thiếp tỉnh rồi. Thần thiếp vẫn là thần thiếp trước đây, nhưng giờ hoàng thượng lại ôm nữ nhân khác”. Ngung Hương công chúa nhìn hắn, ánh mắt đầy thù hận, phẫn nộ.

“Nàng từ lãnh cung tới đây chỉ vì muốn đòi công bằng với trẫm thôi sao?”

“Thần thiếp không nên đòi sao? Thần thiếp là công chúa Bắc triều cao quý, vậy mà người lại tấn phong kẻ khác làm hoàng hậu. Bây giờ hoàng hậu tạ thế, người lại ở cạnh một thái y đê tiện, rốt cuộc người đặt thần thiếp ở vị trí nào?” Ngung Hương công chúa đột nhiên cắn mạnh vào tay thị vệ, vùng thoát ra rồi rút từ trong tay áo một gói thuốc mê, hất thẳng về phía Lưu Huyền Thần.

Lưu Huyền Thần vung ống tay áo, nhảy lùi lại phía sau mấy trượng, La công công lớn tuổi, không tránh kịp trúng trọn liều thuốc mê, ngã ngất trên mặt đất.

Đám thị vệ nhanh chóng xông lên giữ lấy cô ta, Ngung Hương công chúa điên cuồng la hét giữa.

“Ngung Hương, người ở lãnh cung mà nắm bắt tin tức nhanh nhạy thật đấy!” Lưu Huyền Thần lạnh lùng nói.

“Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm. Hoàng thượng dám làm mà không dám nghe người khác nói sao?”

“Quả thật như thế! Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm. Năm đó ngươi hạ cổ không thành bị cổ phản lại, vì mạng sống ngươi giả ngây giả dại bao năm nay, giờ sao đột nhiên lại tỉnh táo như vậy? Hay ngươi nhìn thấy hy vọng gì? Không phải là ngươi quá nóng vội đấy chứ?” Vẻ mặt Lưu Huyền Thần sâu xa khó hiểu nhìn chăm chăm vào cô ta.

Ngưng Hương run rẩy ngẩng đầu, “Ngươi... làm cách nào mà biết được?”

“Chuyện này ngươi không cần biết. Trẫm chẳng phải người nhân từ nhưng cũng không muốn tay dính máu tươi. Vậy mà các ngươi năm lần bảy lượt bức ép trẫm, đã thế, đừng trách trẫm vô tình. Người đâu, đưa Ngưng Hương công chúa đến cung của Ấn phi nương nương, nói với Ấn phi tâm ý của cô ta, trẫm đã biết. Xử lý Ngưng Hương công chúa như thế nào tùy cô ta định đoạt”.

“Hoàng thượng, thần thiếp không tới cung của cô ta đâu, ta không đi, không đi...” Ngưng Hương hoảng sợ giãy giụa muốn vùng thoát.

“Vì sao lại không tới chứ? Mấy năm nay, cô ta cung cấp thuốc thang để ngươi giả bệnh như thật. Mọi chuyện trong cung ngươi đều biết rõ như lòng bàn tay, còn không phải do cô ta báo tin sao? Tối nay, cô ta cũng che giấu cho ngươi ra khỏi lãnh cung tới đòi trẫm công bằng chứ gì? Hừ, chẳng qua là cô ta muốn mạng của ngươi, muốn giết người diệt khẩu mà thôi. Nhất định là việc ngươi cầu kết với cô ta đã bị người khác phát hiện nên muốn mượn tay trẫm giết ngươi đây mà. Đã vậy, trẫm tác thành tình nghĩa tốt đẹp giữa các ngươi để tẩy mọi các ngươi tự định kết cục đi. Cô ta chết, ngươi sống, cô ta sống, ngươi chết, trẫm mặc kệ hết thảy, như vậy đã được tính là công bằng chưa?”

Lưu Huyền Thần nói xong, phất tay lệnh cho cấm vệ quân áp giải Ngung Hương công chúa đi. Tiếng gào thét thảm thiết của cô ta phá tan màn đêm yên tĩnh lúc này.

Dưới ánh trăng, bóng Lưu Huyền Thần đổ dài trên mặt đất thật cô đơn mông lung và mờ nhạt, thậm chí còn trống rỗng như không còn hồn phách.

La công công chỉ bị trúng thuốc mê nhẹ nên một lát sau đã tỉnh lại. Tiểu thái giám đỡ ông ấy đi vào phòng bên cạnh tắm điện, Lưu Huyền Thần chấp tay sau lưng đứng trước mặt La công công.

La công công khẽ phất tay cho mọi người lui ra.

“Bê hạ, nô tài còn có một chuyện muốn bẩm báo với người.” La công công vẫn còn hơi run, uống cạn chén trà nóng mới dần ổn định tinh thần.

“Trước khi Ngung Hương công chúa tới đây gây chuyện, thị vệ bẩm báo, phát hiện trong ngự thư phòng có ánh sáng loé lên, khi bọn họ chạy tới thì cửa lớn mở toang, hai gian phòng chứa hồ sơ bên trong ngự thư phòng đã bị lục tung”.

Lưu Huyền Thần gật đầu, “Công công, ngày đó đã sắp đến rồi?”

Gương mặt già nua của La công công nhăn lại đầy lo âu. “Sợ là như vậy, bọn chúng thật biết chọn thời điểm”.

“Được, không có vấn đề gì, trẫm đã chuẩn bị vẹn toàn hết thảy. Ôi, trận huyền náo vừa rồi, không biết có quấy nhiễu tới Uyển Bạch không?”

Lưu Huyền Thần cầm nệm khê khàng đi vào ngọ phòng, người trên giường vẫn cuộn tròn, ôm gối của hắc ngủ ngon lành. Ngọn nến trong tay hắc bệp bùng mãi không thôi.

Cửa sổ không đóng hay sao mà gió lớn như vậy. Hắc đặt nệm xuống, đóng cửa sổ lại rồi ngồi bên mép giường, nhìn cô thật lâu.

“Uyển Bạch, lại để nàng phải chịu ảm ức rồi”. Hấn thì thào nói, ảu yếm vuốt nhẹ má cô.

Ngày hôm sau, Tần phủ.

Vân Ánh Lục nhẹ nhàng tháo lớp băng ra quan sát vết mổ trên bụng Tần Luận mỉm cười hài lòng. Cô vệ sinh vết mổ, đắp lên một lớp dày bạch dược Vân Nam rồi xoay người lấy từ trong hòm thuốc ra một cuộn vải khác băng bó lại vết mổ. Xong xuôi, cô kéo áo, buộc đai gọn gàng rồi đắp chăn cẩn thận cho hấn.

Sau đó, cô ngồi trước giường, nín thở tập trung bắt mạch cho Tần Luận. Từ đầu đến cuối, Tần Luận chỉ chăm chú nhìn cô, ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Bỗng cửa phòng mở ra, Trúc Thanh bưng bát thuốc đang bốc khói nghi ngút bước vào. Vân Ánh Lục thu tay lại, mỉm cười, bảo Tần Luận há miệng ra để cô kiểm tra tưa lưỡi, sau đó lại soi kỹ phản ứng của mắt hấn.

“Anh hồi phục rất nhanh, vết mổ cũng đang liền, nhưng tình hình vẫn rất nghiêm trọng, độc tố trong người đã tích tụ nhiều ngày, không thể trong chốc lát mà giải hết được. Tần công tử, trong vòng ba đến bốn năm tới, e là anh phải ngâm mình trong ảm sắc thuốc rồi.”

“Có nàng ở đây, ta không có gì phải lo lắng”.

Tần Luận mỉm cười yếu ớt rồi gượng người ngồi dậy, Trúc Thanh nhanh nhẹn đặt đệm tựa vào sau lưng hấn. Nhận bát thuốc từ tay Trúc Thanh, Tần Luận uống một hơi cạn sạch rồi ngâm một miếng đường phèn trong miệng cho khỏi đắng.

Vân Ánh Lục vẫn đều đều dặn dò. “Chờ cắt chỉ xong, anh có thể xuống giường đi lại, hàng tháng em sẽ lại ghé tới Tần phủ tái khám lại cho anh. Hằng ngày, anh cứ uống thuốc đúng giờ theo đơn là được rồi”.

Tần Luận che miệng ho húng hắng, chỉ tay vào cốc nước trên bàn, Trúc Thanh nhanh nhẹn bung tói, hắt đón lấy uống mấy ngụm, mày nhú mới giãn ra được phần nào.

“Trúc Thanh, hôm qua có người gửi tặng một giỏ hương lê rất ngon, em đi rửa sạch rồi mời tiểu thư nếm thử nhé”. Tần Luận quay lại nói.

Trúc Thanh cup mắt buồn bã đi ra.

Vân Ánh Lục cau mày vờ như không thấy việc hắt cố ý đuổi Trúc Thanh ra ngoài. Vừa mới hồi phục, Tần Luận đã trở lại là một thương nhân khôn khéo, tư duy sắc bén ngay lập tức.

“Ánh Lục, vừa rồi ý nàng là sau này chúng ta không thường xuyên gặp nhau nữa sao?” Tần Luận nghiêm túc hỏi.

Vân Ánh Lục thầm kinh ngạc, gượng trả lời. “Phẫu thuật đã thành công, giờ anh chỉ cần dưỡng bệnh, em cũng không cần tới quá thường xuyên, hơn nữa em còn có công việc của mình nên việc chữa bệnh từ thiện sợ là không thể tiếp tục được nữa”.

Tần Luận thở dài nói. “Thật ra không phải là vì công việc, mà là vì nàng đã thành thân, đúng không?”

Vân Ánh Lục ngại ngùng nhìn sang hướng khác, Trúc Thanh quả là nhiều chuyện!

Cô khẽ gật đầu. “Đúng vậy.”

“Chúc mừng nàng, Ánh Lục. Nàng phải sống thật tốt nhé!” Tần Luận chân thành nói, nhưng không giấu nổi sự thất vọng trong lòng.

“Người đó còn hơn ta và Đỗ Thượng thư gấp trăm ngàn lần, thực ứng với lời lúc nói trước ta đã nói. Nhưng, Ánh Lục, nàng có thích hợp với cuộc sống trong cung không?”

“Nếu yêu người ấy thì phải cố gắng thích ứng thôi! Không phải người ấy cũng vì em, để cho em được tự do tự tại làm một thầy

thuốc đó sao?”

Tần Luận nhìn cô chăm chú, trầm ngâm một hồi, rồi cười lớn. “Có một vị hoàng hậu như nàng, hoàng cung nhất định sẽ rất náo nhiệt. Nàng vừa quản lý hậu cung, lại vừa chữa bệnh cho nữ nhân ở đây, không biết đám phi tần, cung nữ kia được hưởng phúc hay chịu khổ đây?”

“Sau này anh cũng sẽ gặp được một người có thể mang lại hạnh phúc cho anh”. Vân Ánh Lục một lời hai nghĩa, liếc mắt sang Tần Luận, tưởng rằng hắn đang nhìn cô, nào ngờ hắn lại đang bâng quơ nhìn lên đỉnh màn, vẻ mặt vô cùng bình thản.

“Ánh Lục, mạng của ta tuy được nàng đoạt lại từ tay Diêm Vương nhưng chuyện tình cảm vẫn nên để cho ta tự quyết định, được không?”

Mặt Vân Ánh Lục đỏ bừng, bối rối cắn môi.

“Những lời ta thổ lộ, một số nàng cho là vui đùa, một số nàng biết là nói thật nhưng vẫn không hề để bụng. Vậy cũng tốt, cứ coi như là nói đùa đi, ta thì sao cũng được. Ánh Lục, tình cảm của ta trước sau như một, chưa bao giờ thay đổi. Nàng không dành tình cảm cho ta, vậy cũng không hề gì. Có thể tiếp tục sống để được trông thấy Ánh Lục thành thân, sống cuộc đời hạnh phúc, được vạn dân kính ngưỡng, đó là chuyện hạnh phúc nhất đối với ta. Ta sẽ hết sức quý trọng tính mạng này, nhất định sẽ không sống uổng một ngày bởi nó là do nàng mang lại”.

Tần Luận nói rất chậm rãi, rõ ràng từng lời, như sợ nàng bỏ qua mất từ nào.

“Thôi được rồi, em sẽ dẫn Trúc Thanh đi.”

Cô không khuyên giải gì, cũng không cảm ơn hắn đã dành tình cảm cho mình. Càng không cần xin lỗi vì không có cách nào báo đáp

mối chân tình của hắn, bởi người từng trải qua sinh tử thấu tỏ mọi sự hơn người khác, thế nên không cần nhiều lời nữa.

Trên đời này, dễ thay đổi nhất chính là con người, chẳng qua bây giờ hắn vì biết ơn cô nên mới nghĩ như vậy, qua vài năm nữa, tình cảm này sẽ phai nhạt dần. Cho nên, cô không coi lời Tần Luận nói là gánh nặng, chỉ khẽ thở dài.

Cô dặn dò hắn vài câu rồi cáo từ.

Trong cung hôm nay lại là khói lửa ngập tràn, Ngung Hương công chúa từ lãnh cung chạy ra, không biết làm thế nào lại chạy vào cung của Ấn phi, dùng kéo đâm chết Ấn Tiểu Yên, Thiên Luy công chúa cũng bị hại lây. Sau khi giết người, Ngung Hương công chúa gào thét điên cuồng, tóc tai rũ rượi, xé nát quần áo trên người, hoàn toàn phát điên.

Khi đang dùng điểm tâm, Mãn Ngọc kể lại sinh động như tận mắt chứng kiến cho cô nghe. Lúc đó, Lưu Huyền Thần đã tới buổi chiều sớm.

Vân Ánh Lục đi một vòng quanh Tần phủ nhưng không thấy Trúc Thanh đâu, lòng cô cũng lo âu phấp phồng nên vội vã hồi cung. Trúc Thanh để hôm khác cô dẫn về phủ là được rồi!

Tần Luận nghe tiếng vó ngựa xa dần, mắt dần hoen nước. Nàng sắp thành tân nương, mà tân lang lại không phải hắn.

Lòng hắn không phải không đau xót. Nhưng hạnh phúc của nàng quan trọng hơn, hắn sẽ thành tâm chúc phúc cho nàng. Chỉ là hoàng cung có thật sự phù hợp với nàng không? Nghĩ tới đó hắn không khỏi lo lắng trong lòng.

“Tần công tử, vì... vì sao công tử lại đuổi em đi?” Trúc Thanh mắt đỏ hoe, từ ngoài đi vào, cúi đầu đứng bên giường hắn. “Em... thân phận thấp kém, không hy vọng được làm chính thất mà chỉ muốn

được ở bên cạnh suốt đời hầu hạ công tử. Yêu cầu này quá phận rồi sao?”

Tần Luận mệt mỏi đáp, “Trúc Thanh, yêu cầu của em không có gì là quá phận. Nhưng trái tim ta đã hoàn toàn thuộc về người khác, ta lấy gì để cho em đây?”

Trúc Thanh ôm mặt nước nở, “Tiểu thư... tiểu thư sắp vào cung làm hoàng hậu, công tử sẽ không thể có được tiểu thư đâu”.

“Ta biết, quyết định của ta và chuyện cô ấy gả cho ai không liên quan gì đến nhau. Trước kia, cô ấy chiếm giữ trái tim ta, bây giờ, mạng sống của ta là do cô ấy giành lại từ tay Diêm Vương. Ta không biết làm như thế nào báo đáp chỉ biết dùng phương thức riêng của mình để yêu cô ấy, điều này không liên quan gì tới cô ấy cả. Cho nên, ta không thể giữ em lại bên cạnh.”

Trúc Thanh thấy hẳn quyết tâm như vậy, tâm tư không khỏi xót xa đau đớn.

“Ta buôn bán nhiều năm, cũng gặp không ít các cô nương, chỉ có điều, trong số họ chưa từng có ai đối đãi với ta chân thành như Ánh Lục. Vì ta, nàng thậm chí không để ý đến nguy hiểm, không màng đến sinh mệnh, đây không phải yêu thì là gì? Tuy tình yêu này không giống như tình yêu nam nữ, nhưng ta thật sự rất hạnh phúc, chỉ cần vậy là đủ. Trúc Thanh, xin hãy xóa bỏ hình bóng của ta trong lòng em đi!”

Tần Luận nói nhiều, lại thấy khó thở.

Không biết là do thương mình không có được tình cảm của Tần Luận hay thương Tần Luận không cần được tiểu thư đáp lại vẫn một lòng yêu tiểu thư tha thiết, nước mắt Trúc Thanh giống như vũ điệu, ào ào tuôn rơi...

Yêu một người phải đau khổ như vậy sao?

Lưu Huyền Thần không nói gì với Vân Ánh Lục về hôn sự, cụ thể là ngày nào cô cũng không biết rõ. Hoàng cung và Vân phủ đều bận bịu, còn cô giống như một người chẳng liên quan, chỉ cần đến lúc đó yên phận làm tân nương là được rồi.

Ở trong thái y viện cũng không có việc gì, cô đi dạo vài vòng rồi gọi Tiểu Đức Tử cùng tới cung Ấn Tiểu Yên. Không phải cô tới tế bái Ấn Tiểu Yên mà chỉ muốn thắp hương cho Thiên Luy công chúa. Đó là đứa bé đầu tiên mà cô đỡ khi đến Đông Dương, là sợi dây bắt đầu mối duyên của cô và hoàng cung.

Sinh mệnh nhỏ bé đó như một ngôi sao băng gian nan xuất hiện trên đời, vội vàng lóe qua rồi tan biến trong thoáng chốc.

Nghĩ tới đó, trong lòng cô lại dâng tràn nỗi thương xót.

Đáng thương nhất chính là sinh ra trong gia tộc đế vương.

Ngoài cung đã treo đèn lồng trắng, dựng phướn trắng, thái giám và các cung nữ đã thay đồ tang. Trong đại điện là hai cỗ quan tài, một lớn một nhỏ.

Lễ tang theo đúng theo quy cách đãi ngộ với phi tần, nhưng trong điện lại vắng tanh vắng ngắt. Cung nữ và thái giám ra ra vào vào nhưng tuyệt nhiên không một tiếng khóc thương. Các phi tần khác cũng không ai có mặt.

Ấn Tiểu Yên, từng là sinh mệnh rực rỡ, lúc này đây chính thức đặt một dấu chấm hết. Bao nhiêu mưu sâu kế hiểm hết thảy đều thành tro bụi.

Vân Ánh Lục đứng ở trong sân, hít một hơi thật sâu.

Ấn Tiểu Yên làm người lại thất bại như vậy sao? Hay do những người kia dò đoán được quân ý nên không dám tới?

Cô bước tới trước cỗ quan tài nhỏ, đưa tay định nhắc chiếc khăn trắng phủ mặt Thiên Luy thì bỗng một bóng một người cao lớn từ

phía sau phủ xuống. Quay đầu lại, cô đối diện với đôi mắt lạnh lẽo của Tề vương Lưu Huyền Nghệ.

Vân Ánh Lục kinh ngạc không hiểu sao gã lại dám công khai giữa thanh thiên bạch nhật ngang nhiên đi vào hậu cung.

“Bản vương tưởng nàng đang cười thầm chứ, sao mặt mày lại xì ra như vậy? Hà tất phải thế, giờ nàng được sủng ái như vậy, hoàn toàn có thể giẫm nát mọi người dưới chân nên không cần giả vờ giả vịt làm gì”. Ánh mắt Lưu Huyền Nghệ phóng ra tia nhìn độc ác hướng về phía cô.

Vân Ánh Lục nhún vai trả lời. “Ta tới đây không phải để thương xót, cũng không phải thể hiện cho ai xem, bởi vì Ấn Tiểu Yên, cô ta không đáng. Cô ta có ngày này là gieo gió thì phải gặt bão thôi, ta chỉ thương cho Thiên Luy công chúa vô tội phải chịu liên lụy mà thôi. Tề vương, người thì sao, tới đây là muốn biểu hiện cho ai xem?”

“Vân Ánh Lục”, Lưu Huyền Nghệ đột nhiên nắm lấy cằm cô, gần giọng nhả từng từ. “Còn mạnh miệng thế sao? Nhưng nàng sẽ không đắc ý được lâu đâu, bản vương cho nàng biết, Lưu Huyền Thần đã cùng đường rồi, bản vương sẽ lấy lại những gì đã mất, giang sơn và... cả nàng nữa”.

“Người chắc chắn chứ?” Vân Ánh Lục nhìn thẳng vào mắt gã.

“Ha ha, bản vương chắc tới độ không thể chắc chắn hơn”. Lưu Huyền Nghệ lớn tiếng cười nham hiểm, đảo mắt nhìn hai cổ quan tài một lớn một nhỏ, gần giọng. “Đáng tiếc nữ nhân ngu xuẩn này không đợi được đến ngày đó”.

“À!” Vân Ánh Lục hất tay hẩn ra, mím môi đáp trả. “Vậy ta xin chúc mừng Tề Vương trước”.

Nói xong, cô hờ hững đi qua mặt gã, tiện tay phúi phúi quần áo như vừa đụng phải thứ gì đó vô cùng dơ bẩn. Lưu Huyền Nghệ nhìn

chầm chầm theo bóng dáng cô, ánh mắt loé lên tia nhìn lạnh lẽo, dữ tợn.

Vừa gã còn chưa nói hết, chỉ mấy ngày nữa thôi, mười tám tháng Bảy, ngày Lưu Huyền Thần nghênh giá đón tân hoàng hậu cũng sẽ là ngày trời và đất một một lần nữa hoán đổi.

“Ha ha!” Gã ngửa mặt cười lớn khiến đám cung nữ và thái giám đang bận rộn không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Chương 67: Thâu thiên hoán nhật

Sóng yên biển lặng, hai ngày lặng lẽ trôi qua.

Ngày mười sáu tháng Bảy, mới sáng sớm vầng thái dương đã rực rỡ treo trên cao, tới chiều trời bỗng nổi cơn dông, chỉ trong chốc lát gió ào ào nổi lên mang theo mưa tới. Trong ngự hoa viên hoa rụng lá bay, khắp nơi là sắc thu tiêu điều. Đến tối, mưa ào ào đổ xuống như thác lũ khiến màn đêm tĩnh lặng ngoài cửa sổ chìm ngập trong mông lung.

Mấy ngày nay người của ngự y phường đều tập trung hoàn tất các loại cung trang cho tân hoàng hậu. Theo lý thì những bộ cung trang này phải đưa đến Trung Cung, nhưng hôm đó khi cung nữ của ngự y phường tới xin chỉ thị, đúng lúc Lưu Huyền Thần cũng có mặt, Vân Ánh Lục chưa kịp nói gì hắn đã nói luôn rằng đưa đến đưa đi rất phiền phức, chỉ bằng đem luôn sang bên này!

Chỉ vì một câu nói này mà Mãn Ngọc cùng đám thái giám và cung nữ trong tấm điện bận tới mắt tới mũi mấy ngày liền. Đồ dùng và y phục của hoàng hậu phải dùng mấy gian phòng mới chứa hết chứ đâu có ít.

Vân Ánh Lục không có ý kiến gì, cứ theo ý Lưu hoàng thượng mà làm là được rồi. Cô nghĩ vợ chồng ngủ chung một giường là đương nhiên, nếu ngủ riêng sẽ khó có thể giữ gìn tình cảm. Nhưng Lưu Huyền Thần không phải người bình thường, hắn có khá nhiều phi tần, nên khi nghe hắn nói vậy trong lòng cô không khỏi có chút chấn động.

La công công còn sắp xếp cho cô một thư phòng riêng trong tấm điện, trên mặt bàn đặt sẵn mấy cuốn sách thuốc độc bản mà cô muốn có từ lâu. Cả ngày hôm nay, cô giam mình trong thư phòng, đọc sách và viết lại những điều tâm đắc của cuộc phẫu thuật. Cô cảm

thấy cuộc phẫu thuật hôm đó là lần thử nghiệm rất tốt, bởi với điều kiện đơn sơ như vậy mà có thể cứu được người bệnh, nhất định phải ghi lại kỹ càng để về sau còn tham khảo.

“Nương nương, đây là bộ cung trang sẽ mặc hôm đại lễ thành hôn, người có muốn mặc thử không?” Mãn Ngọc chạy ra chạy vào thư phòng không dưới một trăm lần, lúc thì hỏi về y phục, lúc thì hỏi về trang sức.

“Không cần đâu”. Vân Ánh Lục không ngẩng đầu lên trả lời.

“Nương nương, mũ phượng nặng lắm, người đội thử một lần xem”.

“Không cần lo lắng như vậy, mũ phượng chỉ cần đội một lúc, nương nương nhà người có thể chịu được”. Lưu Huyền Thần vừa từ bên ngoài bước vào đỡ lời, La công công cầm khăn lau khô những giọt nước mưa còn vương trên long bào cho hắn.

Vân Ánh Lục đứng dậy, kinh ngạc nhìn ra bên ngoài, dường như mưa mỗi lúc một lớn hơn, giống như bao phủ cả tấm điện trong một tấm màn nước không lồ.

“Chàng đã xong việc rồi sao?” Buổi tối hai ngày vừa rồi, khi Lưu Huyền Thần quay về tấm điện thì cô đã đi ngủ, đến sáng lúc tỉnh dậy thì hắn đã lên triều. Vì vậy, mặc dù hai người đều ở trong hoàng cung, nhưng cả ngày cũng chẳng gặp nhau được mấy.

“Việc nước làm gì có ngày nào làm xong, hàng ngày tấu chương đều chồng chất như núi. Nhưng hôm nay trăm hồi cung ở cùng nàng”. Lưu Huyền Thần mỉm cười, hôn lên má cô.

Vân Ánh Lục nhìn đôi mắt sâu thẳm của hắn, áy náy nói. “Nhưng chàng phải lấy quốc sự làm trọng, vả lại, hôm nay cũng không phải ngày gì đặc biệt”.

“Mai là ngày mười bảy, nàng sẽ về Vân phủ ở cùng cha mẹ một đêm, ta phải chờ tới ngày mười tám mới gặp lại nàng đấy!” Trong

lòng Lưu Huyền Thần bối rối lạ thường, hắn đưa mắt nhìn cô đắm đuối.

Vân Ánh Lục so vai thầm nghĩ đúng là sến quá đi. “Huyền Thần, một ngày mười hai canh giờ chứ đâu có phải dài như ba thu đâu”. Cô cong miệng đối đáp.

“Ta lại thấy còn dài hơn cả ba thu nữa kìa, con người ta dường như đã thay đổi, trước kia một mình ở trong tấm điện cũng không cảm thấy cô đơn, nhưng bây giờ mà không thấy nàng, ta lại cảm thấy vô cùng trống vắng”.

Cô ngoan ngoãn để hắn ôm vào lòng, nhưng không đáp lại nụ hôn của hắn, ánh mắt sâu thẳm, xa xôi.

Lưu Huyền Thần hôn lên trán cô, Vân Ánh Lục ngược mắt mỉm cười an ủi. “Từ xưa thánh hiền đều cô quạnh, trên cao không khỏi phải chịu lạnh, thế nên cảm giác cô độc đó là bình thường”.

“Ta không cần làm thánh hiền, cũng không muốn đứng trên cao, chỉ cần có Uyển Bạch bên cạnh, thì chỗ nào cũng được”.

Cô im lặng một lát rồi cầm tay hắn, nghiêng đầu hỏi lại. “Đêm nay chàng không phê duyệt tấu chương thật à?”

“Vua không nói chơi”.

“Vậy chàng theo thiếp!” Vân Ánh Lục sai Mãn Ngọc mang tới một cái ô lớn rồi kề sát bên tai hắn, khẽ nói. “Đi, đi gặp Uyển Bạch của chàng”.

Hai người nép chặt vào nhau, cùng nhau che chung chiếc ô đi trong mưa rền gió dữ tới ngự thư phòng.

“Cô ấy ở đây ư?” Lưu Huyền Thần ngạc nhiên hỏi.

“Thiếp vô tình phát hiện ra vật này khi vào đây tìm sách thuốc”. Khuôn mặt Vân Ánh Lục sáng rỡ, vẻ mặt vừa kích động vừa thần bí hết như một đứa bé gặp được món đồ yêu quý.

Lưu Huyền Thần hồ nghi đi theo cô vào phòng trưng bày bảo vật. Đứng trước bồn Cửu Long, Vân Ánh Lục kéo tay áo lên, ngoái đầu lại nhìn Lưu Huyền Thần nói khẽ. “Chàng nhìn được rồi!”

Cô chậm rãi xoa tay vào thành bồn, quả cầu thủy tinh xoay nhanh rồi hiện lên những hình ảnh khác nhau.

“Huyền Thần, chàng nhìn xem...” Vân Ánh Lục khẽ gọi. Bắc Kinh đã là mùa đông, tuyết rơi đầy trời, Cơ Uyển Bạch mặc chiếc áo khoác lông màu đỏ đứng trên cầu vượt, mông lưng nhìn dòng xe cộ phía dưới. Bên cạnh cô là một người đàn ông nho nhã, anh ta đang tháo khăn quàng cổ của mình, dịu dàng quàng cho cô. Cơ Uyển Bạch quay lại, bàn tay run lên nhè nhẹ.

“Uyển Bạch, chấp nhận tình cảm của anh khó thế sao?” Chàng trai đeo kính mặc áo khoác xám càng làm tôn thêm dáng người cao ráo.

“Không được gọi là Uyển Bạch, tên em là Vân Ánh Lục”. Uyển Bạch nói.

Chàng trai đeo kính mỉm cười dịu dàng, cầm tay cô áp lên má mình, bày tỏ. “Em tên gì không quan trọng. Chúng ta đã quen nhau mười năm mà chẳng có chút rung động gì. Mãi cho tới mùa xuân năm nay, khi nhìn thấy em, trái tim anh bỗng lạc mất một nhịp, lúc đó anh mới nhận ra mình đã yêu em mất rồi. Cơ Uyển Bạch mà anh biết vẫn luôn là người lãnh đạm, tự tin, cô ấy sao lại có ánh mắt ưu thương, bất lực như vậy được? Em biết không, chính ánh mắt đó của em đã khiến trái tim anh xao xuyến”.

Chàng trai đeo kính nhìn cô chăm chú hồi lâu, rồi cúi sát lại, Uyển Bạch từ từ nhắm mắt lại.

“Không, không...” Vân Ánh Lục thả quả cầu ra tay ôm ngực, như giữ cho tim mình không nhảy ra ngoài. Sao có thể như vậy, sao lại có thể như vậy chứ? Vu Bất Phàm, cái tên tự cao tự đại, nhân tài của khoa Tâm lý ấy lại yêu Cơ Uyển Bạch ư?

“Bọn họ là ai thế?” Lưu Huyền Thần ngạc nhiên hỏi. Hắn không biết cống phâm này của Bắc triều còn có tác dụng như vậy.

Vân Ánh Lục trấn tĩnh lại, việc đòi khó liệu, thế sự khó lường! Xem ra Đường Giai đã bị Vân tiểu thư đá rồi, nhưng sao Vu Bất Phàm lại xuất hiện bên cạnh cô ấy, họ lại còn yêu nhau giống như mình và Lưu Huyền Thần vậy, e rằng đó cũng là một câu chuyện dài, trong lúc nhất thời không thể rõ được.

“Đó chính là Cơ Uyển Bạch thực sự”. Vân Ánh Lục xoay người nhìn Lưu Huyền Thần, nói. “Chàng đã nhìn rõ chưa, thiếp vốn từ thế giới ấy xuyên không đến đây, trao thân đổi phận với tiểu thư Vân Ánh Lục, còn cô ấy thành Cơ Uyển Bạch”.

Lưu Huyền Thần không nói gì, chỉ yên lặng nhìn cô.

“Trên mắt nàng có cái này...” Hắn dùng tay vẽ hai vòng tròn trên mắt, cố gắng kiềm chế nỗi kinh ngạc trong lòng.

Thế giới rộng lớn, quả không thiếu những điều kỳ lạ. Hắn biết nàng có điểm khác thường, nhưng không thể nào ngờ lại thần kỳ tới mức như vậy.

Thế giới xa xôi như vậy, lạ lẫm như thế, không khỏi khiến hắn có chút sợ hãi. Giờ khắc này, mọi lời nói cử chỉ của nàng và tất cả mọi điểm khác thường đều được lý giải. Hắn không quan tâm tới chuyện giải thích của nàng mà chỉ muốn biết nàng có vĩnh viễn ở lại bên hắn không mà thôi.

“Đó là kính mắt, thiếp vốn bị cận thị”. Vân Ánh Lục bật cười tự giễu. “Huyền Thần, kỳ thật thiếp không đẹp, đúng không?”

Cơ Uyển Bạch khí chất thanh nhã, khuôn mặt chỉ dễ thương ưa nhìn, còn Vân Ánh Lục lại không thua kém mỹ nhân là bao nhiêu, mày liễu mắt sáng, da ngà trắng ngọc.

Cô hít sâu, nín thở chờ đợi.

“Ta không cho là như vậy”. Lưu Huyền Thần ôn tồn đáp, “Ta không để ý nhiều tới vẻ bề ngoài mà chỉ cầu có sự đồng điệu về tâm hồn. Luận về nhan sắc, các phi tần trong cung mỗi người một vẻ, như hoa như ngọc, thế nhưng ta lại không thể động lòng với họ. Uyển Bạch, khi ta để ý tới nàng, ta vẫn ngỡ nàng là nam nhân cơ mà, nàng còn nhớ chứ?”

Hòa cùng tiếng mưa rơi, giọng hần chất chứa nhiều cảm xúc.

Vân Ánh Lục thừa nhận. “Mặc dù thiếp mang vẻ ngoài của Vân Ánh Lục, nhưng bản chất bên trong hoàn toàn vẫn là Cơ Uyển Bạch. Huyền Thần, em không có ý gì khác, chỉ là muốn tự giới thiệu với chàng một chút thôi”.

“Có điều Cơ Uyển Bạch bên trong mới thực sự hấp dẫn ta. Uyển Bạch, nàng... liệu có xuyên không trở về không?”

“Xuyên không là một chuyện kỳ lạ, không phải cứ muốn là được. Huyền Thần, chàng đừng lo lắng”. Cô thấy hần nhú mày lo lắng, vội ôm lấy hần trấn an, “Dù có cơ hội xuyên không, em cũng sẽ không về. Chúng ta đã là phu thê sao có thể ngăn cách xa xôi như vậy được? Vân tiểu thư ở bên kia cũng đang rất hạnh phúc. Vận mệnh trên người, thiếp và cô ấy cùng vui vẻ chấp nhận sắp đặt như vậy là được rồi”.

“Cách xa một ngày đằng đặc như ba thu, một ngàn năm...” Giọng nói của Lưu Huyền Thần rất nhẹ, giống như cố gắng kìm nén điều gì đó.

“Huyền Thần, chiếc bồn này chính là bồn luân hồi, chàng có muốn xem kiếp trước kiếp sau của chàng như thế nào không?”

“Không, ta không có hứng thú với mấy chuyện đó. Kiếp sau, kiếp trước đều là người khác, không có quan hệ gì với kiếp này”. Lưu Huyền Thần kéo cô rời khỏi phòng trưng bày, vừa đi vừa nói. “Ta chỉ cần sống đời này thật hạnh phúc, vui vẻ là được”.

Ngoài cửa, một trời mông lung, mưa tuôn gió quật.

Mưa đột nhiên hắt vào, Vân Ánh Lục nghiêng đầu tránh, vùi mặt vào cổ hần.

“Huyền Thần, chàng tin thiếp có thể làm hoàng hậu được à?” Cô ngược mắt lên, bày tỏ nỗi băn khoăn trong lòng mấy ngày nay. “Phụ thân thiếp chỉ là một thương nhân bình thường, chắc chắn sẽ không trợ giúp gì cho chàng. Còn thiếp lại đến từ thế giới khác, không hề màng đến tam tòng tứ đức, hiền lương độ lượng như các cô nương ở đây. Thiếp nghĩ rồi, hay là chàng lập người khác làm hoàng hậu còn thiếp xuất cung mở một phòng khám bên ngoài chữa bệnh cho bách tính, mãi mãi xem nhau là tri kỷ”.

“Nàng dẫn ta tới đây, vốn không phải tự giới thiệu gì mà thực chất là muốn rời khỏi cung phải không?” Lưu Huyền Thần nghiêm mặt nhìn cô.

“Cũng... không phải...” Vân Ánh Lục chợt dạ không dám đối diện với ánh mắt phẫn nộ của hần.

“Ngày kia là thành thân rồi, vậy mà đến bây giờ nàng còn nói như vậy, nàng muốn chọc ta tức chết sao?” Lưu Huyền Thần cao giọng, bàn tay đặt trên vai cô mỗi lúc thêm trĩu nặng.

“Huyền Thần, buông thiếp ra, đau...” Cô thảng thốt kêu lên.

“Nàng cũng biết đau à?” Lưu Huyền Thần chỉ vào ngực mình, nghiến răng nói. “Trái tim ta còn đau hơn nhiều. Từ nhỏ tới giờ, ta chưa từng muốn có thứ gì, duy chỉ mong ước có được một người con gái tên Cơ Uyển Bạch. Vậy mà nàng lại giẫm nát trái tim ta, nàng nói xem ta sao có thể không đau lòng được?”

“Huyền Thần, không phải vậy, thiếp yêu chàng, thật sự rất yêu chàng”.

“Yêu ta vì sao nàng không chịu ở lại hoàng cung?” Hần đột nhiên đẩy cô xuống bàn, điên cuồng hôn cô như muốn hút đi hết thấy hơi

thở và sức lực của cô. “Rốt cuộc nàng muốn ta làm thế nào mới cam tâm tình nguyện làm hoàng hậu của ta?” Lưu Huyền Thần đau xót thì thầm.

“Huyền Thần!” Cô hít sâu một hơi, cuối cùng cũng nói ra những băn khoăn trong lòng. “Thiếp chỉ muốn một Huyền Thần trọn vẹn, không muốn chia sẻ với bất kỳ một người nào. Đây không phải đồ kỵ cũng không phải muốn độc sủng. Chỉ là do thiếp đã dành trọn tình cảm cho chàng nên thiếp cũng muốn được đáp lại như vậy. Nhưng đó là không thể vì chàng là bậc quân vương. Trong cung, vì tranh sủng, ai ai cũng hãm hại lẫn nhau, thậm chí còn phải đánh đổi bằng cả tính mạng. Thiếp ở đây, đã tận mắt chứng kiến hết thấy những điều đó nên không hề thấy vui vẻ chút nào...”

Lưu Huyền Thần đắm chiêu nhếch môi, như cười như không nhìn cô. “Chẳng lẽ nàng chỉ có một phần của trăm thôi sao?”

“Thiếp biết bây giờ chàng đối với thiếp rất tốt, chỉ là về sau này...”
“Cô thở dài lên tiếng.

“Nàng không tự tin với bản thân mình, hay không tự tin về ta? Ở Ngụy quốc này, ta còn có thể tìm được một cô nương thứ hai xuyên không từ một ngàn năm sau tới sao? Ta biết gả cho ta là đã để nàng phải chịu uất ức, nhưng Uyển Bạch, hãy để ta được ích kỷ một lần đi, ta chỉ yêu một mình nàng thôi”.

Cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Lưu Huyền Thần, sự chân thành trong giọng nói của hắn khiến cô không cưỡng lại được đành gật đầu chấp thuận.

Trưa hôm sau Vân Ánh Lục mới quay về Vân phủ, theo sau còn có một đoàn cung nữ và thái giám chỉ dẫn cho tân hoàng hậu các lễ tiết khi nhập cung.

Trong Vân phủ đã không thể nào dùng từ “bận rộn” để hình dung. Đại tổng quản mệt tới độ chỉ cần dựa vào thân cây là có thể

ngáy o o, tốc độ nói của đám gia nhân cũng nhanh hơn mấy lần so với thường ngày.

Tâm trạng của vợ chồng Vân viên ngoại có chút phức tạp, họ vừa mừng vừa lo. Khổ sở nhất lúc này chính là Trúc Thanh, mới hai ngày không gặp mà Trúc Thanh đã gầy gộc hẳn đi. Nhìn Mãn Ngọc và những cung nữ khác vây quanh Vân Ánh Lục, Trúc Thanh cảm thấy mình như người thừa.

Tiểu thư từng là tất cả thế giới của Trúc Thanh, vậy mà chỉ trong thoáng chốc, cây đại thụ cao lớn mà nàng vẫn thường dựa vào giờ sắp mất đi nên giờ đây cô cảm thấy mờ mịt hoang mang.

Sau này, nàng biết làm gì đây?

“Được rồi, Mãn Ngọc, em dẫn mọi người xuống dưới nhà ăn chút gì đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát”. Vân Ánh Lục mỉm cười nói với Mãn Ngọc.

Sau khi tất cả mọi người đã lui, Vân Ánh Lục vẫy Trúc Thanh lại, hai người cùng ngồi xuống mép giường. Vẻ mặt buồn rầu của Trúc Thanh khiến Vân Ánh Lục không khỏi băn khoăn, áy náy.

“Trúc Thanh, Tần công tử có khỏe không?” Hai ngày nay Vân Ánh Lục không tới Tần phủ được. Lưu Huyền Thần dính chặt lấy cô suốt ngày, ngẩng đầu cúi đầu, đều phải thấy cô trước mắt mới yên lòng. Hôm nay lúc cô hồi phủ, Lưu Huyền Thần còn tiễn cô đến tận cửa cung làm đám thị vệ nhin cười đến đau cả ruột, khiến cô xấu hổ không dám ngẩng mặt lên.

“Tinh thần Tần công tử rất tốt, ngày mai công tử sẽ đến Vân phủ chúc phúc cho tiểu thư”. Trúc Thanh gượng cười đáp trả lời.

“Tần Luận điên rồi!” Vân Ánh Lục bức bối hỏi. “Bây giờ anh ta phải nằm trên giường nghỉ ngơi, sao có thể đi lại linh tinh được?”

“Tần công tử nói muốn nhìn thấy tiểu thư mặc hỷ phục, cả đời chỉ có một lần, nếu không sẽ rất tiếc nuối. Gia nhân của Tần công tử sẽ

dung cáng khiêng công tử sang đây, chắc không có vấn đề gì đâu”.

“Có gì lạ đâu, chẳng qua đổi từ áo trắng sang áo đỏ thôi mà.” Vân Ánh Lục mỉm cười.

“Nhưng đối với Tần công tử lại là chuyện vô cùng ý nghĩa”. Mắt Trúc Thanh dần đỏ hoe.

Vân Ánh Lục lấy từ ngăn kéo ra một chiếc khăn ấn vào tay Trúc Thanh, an ủi. “Trúc Thanh, chuyện tình cảm thực sự rất khó nói, Tần công tử với ta, ta với Đỗ công tử, em với Tần công tử, luôn có một người phải cho đi tình cảm, nhưng lại không được đáp lại. Đây không hẳn là điều gì xấu, cũng không phải ai đúng ai sai, mà nếu không có duyên sẽ không có cảm giác, nhất định sẽ đi lướt qua nhau. Nhưng sau này, chúng ta sẽ gặp được một người dành tình cảm cho mình, mình cũng dành tình cảm cho người đó. Đừng tự dằn vặt mình nữa, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi”.

“Tiểu thư, em chỉ đau lòng vì Tần công tử quá ngốc”. Trúc Thanh ghen ngào.

Vân Ánh Lục thở dài, cô không biết khuyên giải Trúc Thanh như thế nào, đành chuyển đề tài. “Nếu em bằng lòng thì theo ta tiến cung, được không?”

Trúc Thanh trầm nghĩ, tiến cung mỗi ngày đều được ở bên tiểu thư lại không chạm mặt Tần công tử, nỗi đau trong lòng ắt sẽ dần dần nguôi ngoai.

“Tiểu thư, em tiến cung được sao?”

“Đương nhiên là được rồi, khi nào em tìm được người trong lòng thì sẽ lại xuất cung”.

“Sẽ có ngày đó ư?” Trúc Thanh chưa xót hỏi lại.

“Nhất định là sẽ có”. Vân Ánh Lục đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã về chiều, gió thu se lạnh thổi lay mấy cành dây leo đã chuyển vàng ngoài giậu.

“Trúc Thanh, chúng ta ra sau vườn đi dạo đi”.

“Tiểu thư đừng ra sau vườn. Hai đêm nay Đỗ công tử ngày nào cũng đứng bên bờ tường tới hơn nửa đêm, xem chùng trong lòng rất đau đớn”. Trúc Thanh nín cô lại.

“Tối nay Đỗ công tử cũng ra đó à?” Vân Ánh Lục nhớ tới hình ảnh trong quả cầu thủy tinh, thở dài cảm thán thay Đỗ Tử Bân.

Ngoài vườn ánh trăng sáng vàng vạc, gió đêm hiu hiu thổi. Bên kia tường tiếng cười nói vang trời, bên này tường cả sân lạnh lẽo, khiến cảm giác thê lương choáng ngợp trong lòng Đỗ Tử Bân.

“Đỗ đại ca”.

Giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau khiến Đỗ Tử Bân giật mình quay lại, Vân Ánh Lục bước dọc theo bờ ao đi tới.

Ánh trăng như dát bạc, phủ lên mái tóc đen như mực của nàng khiến hốc mắt Đỗ Tử Bân bỗng dưng nóng lên. Hắn đau xót thầm nghĩ, từ nay về sau, những đêm như vậy sẽ không bao giờ còn nữa.

Nếu thời gian có thể dừng lại ở thời khắc này thì tốt biết mấy.

Đỗ Tử Bân lấy hết can đảm cầm lấy tay cô. Vân Ánh Lục trấn an nắm lấy tay hắn. Trong nháy mắt hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, cả hai đều không kìm được cùng run rẩy. Bây giờ có nói gì cũng đều thừa thãi, thế nên cả hai chỉ yên lặng nắm chặt tay nhau.

“Hôm qua, ở trước bồn luân hồi tôi đã nhìn thấy... Vân tiểu thư. Cô ấy đã thích ứng được với cuộc sống kia, anh không cần phải bận lòng... ” Vân Ánh Lục đứng bên cạnh hắn, tuy chỉ cách nhau một cánh tay nhưng lại xa tận chân trời.

“Ánh Lục là một cô gái thông minh, cô ấy sẽ biết cách để được hạnh phúc”. Trái tim Đỗ Tử Bân như bị ngâm trong nước đá, vừa lạnh vừa đau buốt.

“Uyên Bạch, lần đầu tiên gặp nhau ở ngự hoa viên, nàng đã nói với ta nước đổ đi rồi vẫn có thể lấy lại được, chẳng qua có chút phức tạp thôi. Thời gian như nước đổ đã đổ đi, ta không sợ phức tạp mà nguyện làm tất cả để mọi thứ có thể quay ngược lại, nhưng liệu còn như thế được sao?”

“Tình yêu không phải là thứ duy nhất trong đời người, tình nhân mới là lâu dài, vĩnh viễn. Đỗ đại ca, dù là Vân Ánh Lục hay là Cơ Uyên Bạch, tôi sẽ vẫn tôn trọng, yêu mến anh”.

“Yêu mến...” Đỗ Tử Bàn đau đớn nhắc lại, cuối cùng nước mắt hắt cứ thế trào ra.

Giờ khắc này, Đỗ Tử Bàn không cần để tâm mình thảm hại ra sao, cũng không để ý thể diện, chỉ muốn bộc bạch hết thảy nỗi đau đớn và hối hận trong lòng mình.

Tình yêu không phải là thứ duy nhất, nhưng đánh mất sẽ hối tiếc cả đời.

Vân Ánh Lục bối rối, nói gì bây giờ cũng là vô nghĩa, chỉ cần cô đứng bên hắn là được rồi.

Một hồi lâu sau, Đỗ Tử Bàn lấy lại được bình tĩnh, quay người lau nước mắt, giọng lại bình thản như cũ. “Uyên Bạch, ngày mai... ta cùng một vị thượng thư khác hộ giá phượng liên, hoàng thượng sẽ ở cửa cung nghênh nàng. Đêm mai, trong cung sẽ...”

Đỗ Tử Bàn muốn nói lại thôi.

“Sẽ có chuyện gì vậy?” Vân Ánh Lục gặng hỏi, trong lòng có dự cảm chẳng lành. Đêm mai chẳng lẽ không phải chỉ là hôn lễ đơn thuần thôi sao?

Đỗ Tử Bàn nhìn nàng thương xót, “Đêm mai trong cung sẽ cử hành dạ yến long trọng, tất cả văn võ bá quan đều đến dự, ta bảo vệ nàng, nàng đừng lo lắng gì cả”.

“Đêm mai sẽ có chuyện gì xảy ra sao?” Vân Ánh Lục lo lắng hỏi lại.

Đỗ Tử Bân buông tay cô ra, trầm lặng nhìn sang hướng khác. “Hoàng cung sâu như biển cả, ngày nào mà chẳng có chuyện. Ngày mai nhiều lễ tiết phiên hà, nàng nên về nghỉ sớm đi. Để ta tiễn nàng”.

Vân Ánh Lục nhú mày lặng yên. Đỗ Tử Bân níu tay áo cô trấn an. “Uyển Bạch, không phải lo lắng, hoàng thượng sắp xếp ổn thỏa cả rồi”.

Không nghĩ mới là lạ đấy, hôn lễ mà sao như hoạt động bí mật vậy?

Cô thật sự băn khoăn.

Ngày hôm sau đại lễ thành thân vẫn tiến hành đầy đủ nghi thức, nhưng mức độ xa hoa, long trọng thì không phải người bình thường nào cũng có thể tưởng tượng được. Ngõ nhỏ bên ngoài Vân phủ bị dòng người chen chúc như nêm cối, đoàn đón dâu ước chừng cũng dài chừng một con phố. Cấm vệ quân đi trước mở đường, hai vị thượng thư cưới ngựa hộ giá hai bên phượng liễn, cung nữ, thái giám xếp thành hàng dài theo sau.

Thân phận tân hoàng hậu của triều Ngụy chính thức được công bố, hóa ra chính là Vân thái y hai ngày trước vừa làm phẫu thuật cho thiếu gia của hiệu thuốc Tân thị.

Thái y thành hoàng hậu, không chỉ khiến bách tính kinh ngạc mà văn võ trong triều cũng mãi mới định thần được. Nhưng, ngày hôm đó hoàng thượng nói quả không sai, danh tiếng của tân hoàng hậu đúng là như mặt trời ban trưa.

Tân Luật được gia nhân khiêng vào Vân phủ, nhìn Vân Ánh Lục mặc bộ cung trang lộng lẫy, đầu đội mũ phượng từ khuê phòng bước xuống, hân luôn miệng chúc mừng tân hoàng hậu.

Đỗ Tử Bân lại thành vị thượng thư bộ Hình nghiêm nghị, cung kính vén rèm phượng liễn cho Vân Ánh Lục. Cô quay đầu nhìn lại Vân phủ, lưu luyến nhớ kỹ từng gốc cây ngọn cỏ.

Vợ chồng Vân viên ngoại nước mắt sụt sùi đi sau phượng liễn. Phượng liễn đi qua những con đường chính của thành Đông Dương, dọc trên đường đi vạn dân quỳ lạy, tiếng hô vang như biển gào núi lở. Trước cửa cung, giăng đèn kết hoa rực rỡ, đèn lồng đỏ treo kín cả thành lâu. Lưu Huyền Thần mình mặc long bào, đầu đội vương miện, chờ sẵn ngoài cửa cung. Phía sau hần, văn võ cả triều quỳ rạp dưới đất.

“Uyển Bạch, nàng đã về rồi!” Hần vén màn kiệu đỡ cô bước xuống. Gương mặt hần rạng rỡ như ánh mặt trời buổi sáng mùa xuân.

“Huyền Thần, thiệp đã về”. Vân Ánh Lục vịn tay Lưu Huyền Thần nói khẽ. Qua hôm nay, hoàng cung sẽ là nhà của cô.

Hoàng đế thành thân thật là phức tạp, khi mọi nghi lễ xong xuôi cũng chính là lúc hoàng hôn buông xuống.

Mãn Ngọc và Trúc Thanh nhanh nhẹn giúp Vân Ánh Lục thay bộ hỷ phục và mặc vào bộ cung trang dự yến, mũ phượng nặng trĩu vừa tháo xuống, Vân Ánh Lục liền thở phào nhẹ nhõm như được trút gánh nặng.

Trong điện Yến Hội, nhận sự chúc phúc của văn võ toàn triều và chúng phi tần hậu cung mới là tiết mục quan trọng nhất của buổi tối hôm nay nên Lưu Huyền Thần đã tới đó trước.

Đêm nay là một đêm tối mịt mùng, không trăng không sao.

Vân Ánh Lục được cung nữ, thái giám đưa tới điện Yến Hội. Càng đi cô càng lấy làm lạ, bởi bình thường khi đi lại trong cung, thỉnh thoảng sẽ bắt gặp một đội cấm vệ quân nghiêm nghị đi tuần, thế nhưng từ tấm điện đến điện Yến Hội, cô chưa nhìn thấy một cấm vệ

quân nào chứ đừng nói là một đội. Chẳng lẽ đêm nay tất cả bọn họ đều đi uống rượu mừng sao?

“Chúc mừng nương nương!” Bụi cây ven đường chợt lay động, Giang Dũng từ bên trong chui ra, hành lễ với Vân Ánh Lục.

“Sao Giang thị vệ còn chưa đi dự yến?” Vân Ánh Lục vui vẻ hỏi thăm.

“Chưa được hoàng thượng cho phép, vi thần không thể tự ý rời khỏi vị trí”.

“Giang thị vệ vất vả rồi!” Vân Ánh Lục gật đầu.

Đi được vài bước, cô phát hiện Giang Dũng không canh gác ở vị trí cũ nữa mà nhanh chóng đi ra ngoài.

Phía trước, đèn đuốc sáng trưng, điện Yến Hội sáng rực như ban ngày, mặc dù chưa tới gần nhưng mùi mỹ tửu đã bốc lên thơm nức.

Vân Ánh Lục đến nơi này xem như là quay lại chốn cũ. Khi Lưu Huyền Thần nạp ba tân thực nghi, cô từng có vinh hạnh được làm khách mời ở nơi đây. Hôm nay, cô lại từ khách biến thành chủ. Chỉ là không biết tới lúc biểu diễn tài nghệ, cô có tìm được vị khách nào tình nguyện biểu diễn làm thế nào cấp cứu người bệnh không đây.

“Hoàng hậu!” Trước mặt quần thần, Lưu Huyền Thần không gọi tên cô, “Uyển Bạch” là tiếng gọi vô cùng thân mật giữa hai người, mỗi khi hần nhẹ nhàng gọi tên cô, cô lại như trúng phải thần chú, cả người lập tức mềm như nước.

“Hoàng thượng!” Cô quay lại, đoan trang mỉm cười, cùng nắm tay Lưu Huyền Thần bước lên long ỷ đặt chính giữa đại điện.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế, nương nương thiên tuế, thiên thiên tuế”. Đại thần, phi tần trong điện nhất tề quỳ xuống hành lễ.

Lưu Huyền Thần nâng tay, hào sảng nói. “Chư vị ái khanh mau bình thân”.

Lưu Huyền Thần đưa mắt nhìn sang La công công đang đứng bên cạnh, La công công hiểu ý gật đầu, cao giọng truyền lệnh. “Tiệc rượu bắt đầu”.

Tiếng sênh phách rộn rã vang lên, vũ nữ tung dải lụa, lả lướt từ sau điện bước ra, đám cung nữ, thái giám cũng nườm nượp ra vào điện Yến Hội.

Rượu còn chưa qua một tuần, phía ngoài điện lóe lên một quầng lửa đỏ rực chiếu sáng từng gương mặt trong điện. Tề vương đang ngồi trên ghế nhếch miệng cười khoái trá, chỉ trong nháy mắt, ánh đuốc sáng lòa bên cửa ngách soi tỏ từng bóng người trùng điệp bên ngoài điện.

Mọi người chớp mắt nhìn nhau, tưởng mình hoa mắt. Bên ngoài điện Yến Hội có rất nhiều binh sĩ nhưng lại không phải cấm vệ quân. Từng gương mặt ửng đỏ thoát trở nên trắng bệch, toàn thân mềm nhũn như bún.

Tề vương vung tay, tiếng nhạc rộn ràng lập tức ngừng lại, nhóm ca nữ ngo ngắc đứng giữa sân khấu, gã nghênh ngang bước lên phía trước, chấp tay về phía Lưu Huyền Thần, xảo quyết lên tiếng. “Hoàng thượng, hôm nay là đại lễ thành thân của hoàng thất, bản vương có sự ngạc nhiên lớn dâng tặng ngài đây!”

Lưu Huyền Thần mặt không chút bối rối, bình thản như đang ngồi trên điện Nghị Chính nghe đại thần dâng tấu.

“Được, trình điều ‘ngạc nhiên’ của khanh đi”. Lưu Huyền Thần lạnh lùng đáp trả.

Lưu Huyền Thần và Vân Ánh Lục ngồi trên long ỷ, ở giữa không có tay vịn nên hai người cùng kê vai nắm tay nhau, sẵn sàng đối mặt với phong ba trước mặt.

Vân Ánh Lục lớn lên trong hòa bình, chưa từng thấy cảnh bạo loạn. Khi đến triều Ngụy, tuy đã từng trải qua vài lần nước sôi lửa bỏng, cũng xem như được mở mang kiến thức. Nhưng so với một màn diễn trước mắt, quả thực cũng chỉ như đánh trống qua cửa nhà sấm[1] mà thôi.

[1] Nguyên văn: Tiểu vu kiến đại vu. Nghĩa là thầy phù thủy nhỏ gặp thầy phù thủy lớn, tài năng của mỗi bên khác một trời một vực.

Cô lén nghiêng đầu nhìn Lưu Huyền Thần. Hắn bình tĩnh nhìn thẳng phía trước, thần thái tuyệt nhiên không thay đổi, nhưng bàn tay lạnh ngắt mồ hôi.

Lưu Huyền Thần thực ra đang rất căng thẳng, bất an.

Vân Ánh Lục nắm chặt tay hắn trấn an, cố tỏ ra thản nhiên không chút lo sợ, tránh làm hắn lung lạc tinh thần.

Lưu Huyền Thần thường nói với cô, phu thê không chỉ cùng hưởng phúc, mà còn phải cùng chung hoạn nạn, cùng chắn mưa ngăn gió.

Trận phong ba này, tiếng sấm báo hiệu đã vang lên từ lâu rồi, nhưng tối nay khí thế lại đột nhiên hung mãnh, tuy nhiên cô tin rằng nó vẫn chưa làm tổn hại đến họ.

Không khí trong đại điện như đặc quánh cả lại, mấy vị phi tần sợ tới mức ngã lăn bất tỉnh. Vạn thái hậu run rẩy ngồi không vững. Ngoài Kì tá thừa tướng, Cửu môn đề đốc và vài vị thị lang bộ Binh mặt lộ vẻ đắc ý ra, những đại thần khác không có mấy người còn giữ được bình tĩnh.

Vân Ánh Lục mặc dù chưa tận mắt chứng kiến, nhưng trong sách sử ghi lại rất rõ, đây chính là chuyện mưu phản đoạt quyền trong lịch sử. Vì ngôi vị hoàng đế, phụ tử trở mặt, huynh đệ tương tàn, máu chảy thành sông, người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc.

Tề vương cười quỷ dị, ngẩng cao đầu nhìn, thách thức. “Hoàng thượng, bản vương nhắc nhở trước để tránh cho ngươi khỏi phải chịu sỉ nhục, giờ khắc này, chín cửa chính của hoàng cung, bốn phía cửa thành đều đã bị người của bản vương chiếm giữ, ngươi bây giờ như chim trong lồng, dù có giương cánh cũng không có chỗ mà bay đâu”.

Quần thần ngồi trong điện tất thấy đều kinh hoàng, người nào người nấy như thể hóa đá.

Lông mày Lưu Huyền Thần hơi nhướng lên, bình thản hỏi lại “Đây là chuyện ‘ngạc nhiên’ của ngươi sao?”

Tề vương cười ha hả. “Ngươi quả đúng là lâm trận không loạn. Được rồi, để xem ngươi có thể chống đỡ thêm được mấy khắc nữa!” Lưu Huyền Nghệ quay mặt về phía bá quan, chấp tay huênh hoang. “Các vị đại nhân chớ sợ, bản vương là người nhân từ sẽ không làm hại tới người vô tội. Nước Ngụy vẫn là nước Ngụy, các vị cũng vẫn là đại thần trọng yếu. Đêm nay các vị đại nhân sẽ được chứng kiến cảnh tượng bản vương xé vỏ bọc ngụy trang của hoàng đế tại vị, để các vị thấy rõ bộ mặt thật của y”. Lưu Huyền Nghệ dừng lại một chút rồi xoay người chỉ thẳng vào Lưu Huyền Thần.

“Bộ mặt thật của trẫm à?” Lưu Huyền Thần điềm tĩnh nói. “Chẳng lẽ Tề vương muốn nói trẫm dịch dung ư? Không, trẫm khinh thường hành vi đê tiện ấy, bất kể giết người hay phóng hỏa, trẫm đều sẽ làm một cách đường đường chính chính”.

“Lưu Huyền Thần, ngươi bớt nói cạnh nói khéo đi. Bản vương nói cho ngươi biết, giờ chết của ngươi đã đến rồi. Nhưng trước khi tiễn ngươi về Tây thiên, bản vương sẽ để ngươi chết một cách minh bạch”. Hai mắt Tề vương đỏ ngầu, dữ tợn, gã chậm rãi lấy ra từ trong tay áo một bức thư rồi đi tới chỗ Ngu thừa thưởng.

“Hữu thừa tướng, ông là thừa tướng nhị triều, ông xem thử đây là bút tích và lạc khoản[2] của ai?” Lưu Huyền Nghệ nhìn Ngu hữu thừa

tướng đầy khiêu khích.

[2] Phần đề tên, bút danh trong thư hoặc tranh của người xưa.

Ngu hữu thừa tướng đứng lên, nhận lấy bức thư, lặng người, lạc giọng đáp. “Đây... đây là bút tích của tiên hoàng”.

“Mọi người có nghe thấy không, nghe thấy không, đây chính là bút tích của tiên hoàng.” Tề vương hoa chân múa tay, mặt mày hớn hỏ, đắc ý nói tiếp. “Mời Ngu hữu thừa tướng đọc to cho mọi người cùng nghe đi!”

Vân Ánh Lục che miệng ho khế, thầm nghĩ bình thường còn thấy Tề vương có chút tư duy phong nhã, bây giờ nhìn thế nào cũng chỉ thấy gã giống tên hề kịch.

Người như thế còn muốn lên ngai vàng, sao có thể trở thành minh quân lương chủ để bách tính một lòng trung thành? Nhìn thế nào vẫn thấy Lưu Huyền Thần mới là người có phong thái đế vương, gặp biến không sợ, lâm trận không loạn.

Trong điện Yến Hội lặng ngắt như tờ.

Ngu hữu thừa tướng bất lực, hắng giọng, quay sang hướng ngọn đèn, đọc rõ từng chữ:

“Đêm qua thái y tiến cung, khám bệnh cho trẫm, mặt lộ vẻ ưu sầu. Mặc dù không truy vấn nhưng trẫm biết thời gian không còn nhiều nữa. Câu chúc hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế chẳng qua cũng chỉ là sáo ngữ mà thôi. Người sống được trăm năm đã là hiếm thấy, nào dám hy vọng xa vời đến vạn tuổi. Trẫm đêm khuya khó ngủ, hồi tưởng lại quá khứ. Từ khi tiên hoàng băng hà, trẫm đăng cơ tại vị ba mươi sáu năm. Ba mươi sáu năm qua, triều Ngụy ngày càng lớn mạnh, biên cảnh an bình, dân chúng lạc nghiệp. Thế nhưng cũng qua mấy cuộc binh biến, hao phí quốc lực, quốc khố trống rỗng khiến trẫm không thể không lo lắng. Ngay cả việc hoàng vị này sẽ truyền lại cho ai, cũng khiến trẫm phải phiền lòng.

Trẫm không đông con nhiều cháu, dưới gối chỉ có hai vị hoàng tử. Huyền Nghệ tài trí hơn người, nhưng tính tình nóng nảy, hay bị kích động gặp chuyện không bình tĩnh, dễ bị người khác thao túng. Huyền Thần thì ngược lại, tài trí không bằng nhưng bình tĩnh kiềm mình, tâm cơ thâm trầm, mưu tính sâu xa. Truyền ngôi cho Huyền Thần là đương nhiên, huống chi hiện tại Huyền Nghệ còn đang ốm nặng, toàn thân bất động. Thế nhưng giang sơn nước Ngụy này chẳng lẽ phải rơi vào tay người khác họ sao?”

Ngu hữu thừa tướng đọc tới đoạn này, giọng lạc hẳn đi.

Trong điện, mọi người châu đầu ghé tai, kinh ngạc xì xào bàn tán.

Trên long tháp, Lưu Huyền Thần hơi chau mày, vẻ mặt thoáng có phần không dám tin đó là sự thật.

“Hữu thừa tướng, đọc tiếp đi!” Tề vương vui mừng khôn xiết, ra sức thúc giục. Ánh mắt Ngu hữu thừa tướng lướt nhanh tới chỗ Vạn thái hậu, thấy mặt bà xám xịt như tro, đôi môi trắng bệch, ông giật mình thu hồi ánh mắt, gắng bình tĩnh đọc tiếp.

“Trẫm luôn tự phụ cho rằng giang sơn và hậu cung, trẫm đều có thể chu toàn mọi việc. Song lại không biết rằng, ngay dưới mắt trẫm là một màn thiên thiên hoán nhật, khiến trẫm bị lừa dối gần hai mươi năm qua. Có năm mơ trẫm cũng không ngờ, sủng phi của trẫm lại có thể làm những chuyện tà đình sau lưng, khiến trẫm không khỏi thất vọng, đau khổ. Thái tử do trẫm đích thân giáo dưỡng lại không phải cốt nhục của trẫm. Mưu đồ quyền lực của một người có thể bành trướng thế nào, vì quyền lực, một nữ nhân yếu ớt có thể làm những việc khiến người khác phải giật mình kinh hãi, thật sự không thể đoán định nổi. Sau khi hoàng hậu đột ngột qua đời, chỉ sau một đêm, Huyền Nghệ cũng liệt giường cấm khẩu, trẫm đã đoán nhất định là có quan hệ đến nàng. Nàng vì kế này, nhẫn nhịn hơn hai mươi năm, dụng tâm tàn độc, thậm chí đang tâm vứt bỏ cốt nhục của chính mình. Trẫm nay tuổi cao sức yếu, khó lòng chịu nổi phong ba bão táp. Bây giờ có vạch trần chuyện này, chỉ e trẫm cũng không

thể nhắm mắt yên lành, trong cung sẽ lại diễn ra cảnh tượng máu chảy đầu rơi. Thôi, thôi, trầm gạt lệ, cho qua hết mọi chuyện...”

Ngu hữu thừa tướng thoáng chốc ngưng bật.

“Hữu thừa tướng đọc xong rồi à?” Tề vương hỏi.

“Lão thần đã đọc xong”.

Tề vương cười gằn, giật lại tờ giấy, giơ lên trước mặt mọi người, hể hả nói. “Các vị đại nhân đã nghe rõ chưa, mẫu hậu của bản vương và bản vương đều bị tiệp nhân hạ độc, tiên hoàng cũng vì bị ép nên mới hạ chỉ truyền ngôi. Còn người ngồi trên ngai vàng kia là tên tạp chủng giả mạo. Các vị đại nhân, các vị có thể chấp nhận kẻ tạp chủng này là quân vương của các vị không? Còn người đàn bà này, mưu sâu kế hiểm đó, không nên đem ra công lý trừng phạt sao? Bản vương nhân nhịn bao năm, chính là vì ngày hôm nay. Bản vương thề, phải thay trời hành đạo, báo thù cho mẫu hậu, trút giận thay cho tiên hoàng, một lần nữa đoạt lại giang sơn nhà Ngụy”

Đám đồng đảng Tề vương nhất hô bá ứng, bật dậy kêu gào công lý. Kì tử thừa tướng điềm nhiên vuốt chòm râu dê, vẻ mặt như đã định liệu trước.

Đảng bảo hoàng thất nhất thời kinh hoàng. Lúc này, tình thế nghiêng về bên nào, vừa nhìn đã thấy rõ.

Bàn tay Vân Ánh Lục ướt đầm mồ hôi, nhưng cô vẫn nắm chặt tay Lưu Huyền Thần. Mí mắt khẽ run lên, hấn nhắm mắt một lát rồi cương nghị nói. “Tề vương, người hao tâm tổn sức như vậy chỉ để lật đổ trăm, dọn đường cho người bước lên ngôi vị hoàng đế, có đúng không? Vậy sao người không nói sớm nói thẳng ra, chúng ta là huynh đệ, thương lượng tử tế trăm sẽ thoái vị nhường ngôi cho người, việc gì phải bịa đặt ra lý do này để bôi xấu nhau chứ?”

Tề vương, hung hăng giậm chân, nước miếng văng tứ tung, “Ai... ai là huynh đệ với người, người là thứ cỏ dại mọc hoang đâu, bản

vương mới là thái tử danh chính ngôn thuận. Người... người, không, không, người mở to đôi mắt chó ra mà nhìn cho rõ, đây rốt cuộc có phải là bút tích của tiên hoàng hay không?”

Tề vương đập bộp tờ giấy xuống long án.

Lưu Huyền Thần quét mắt một lượt rồi mỉm cười đáp. “Bút tích của tiên hoàng, quan viên lớn nhỏ trong triều đều từng nhìn thấy. Muốn bắt chước cũng không khó khăn gì. Theo hiểu biết của trẫm về tiên hoàng, người uy nghi minh triết, làm việc quả cảm, loại ngữ khí ai oán này không giống như giọng điệu của người”.

Tình thế lại dừng ở thế cân bằng.

“Người nói bức chúc thư là do bản vương ngụy tạo ư?” Tề vương cuống tới độ mặt mày đỏ bừng, nhưng ngay lập tức mỉm cười thâm hiểm, nói. “Được, vậy bản vương sẽ cho người được gặp nhân chứng năm đó. Người đâu, khiêng Ấn thái y vào đây”. Gã lớn tiếng quát.

Ấn thái y? Bá quan trong điện lại được một phen kinh hoàng.

Không phải Ấn thái y đã bị tiên hoàng hạ lệnh chém ngang lưng ở Ngộ môn rồi sao? Rất nhiều người đã chứng kiến tình cảnh bi thảm lúc ấy, người chết rồi vẫn có thể sống lại sao?

Mấy kiêu binh khênh một chiếc cang từ bên ngoài bước vào.

Vân Ánh Lục bàng hoàng đến độ quên cả thở. Trên cang là một người đàn ông chừng năm mươi tuổi, chỉ còn lại nửa thân trên.

Ông ta chính là người cô đã nhìn thấy trong căn nhà đá khi đi lạc trong mật đạo của phủ Tề vương. Lúc đó, vừa nhìn thấy người đàn ông chỉ có nửa thân này, cô đã ngất lịm đi vì sợ hãi.

Điện Yến Hội chìm ngập bầu không khí ma mị. Người đàn ông chỉ còn nửa thân trên nghiêm trang chấp tay chào hỏi mọi người xung quanh.

Đột nhiên, trong điện vang lên tiếng khóc thảm thiết. “Thái hậu, thái hậu... thái hậu, người làm sao vậy?”

Mọi người nhất loạt nhìn sang, Vạn thái hậu hai mắt nhắm nghiền, ngất xỉu từ bao giờ.

Khắp điện Yến Hội lập tức xôn xao, nhưng không ai dám tự tiện rời vị trí của mình.

Tề vương và Kỳ tả thừa tướng liếc nhau, cười xảo quyệt, chắc mẩm âm mưu đã thành công tám chín phần.

“Các khanh đừng sợ!” Lưu Huyền Thần đứng dậy, quay sang chỗ thái hậu ngồi, bình tĩnh trấn an. “Có lẽ không khí trong điện quá bức bối, thái hậu tuổi đã cao nên nhất thời không chịu nổi. Người đâu, mau đưa thái hậu hồi cung nghỉ ngơi!”

“Đội đã!” Tề vương đột nhiên bước lên trước, quắc mắt nhìn Lưu Huyền Thần đầy thách thức. “Chờ Ấn thái y và Vạn thái hậu cùng nhau ôn chuyện cũ rồi hãy đưa bà ta đi cũng không muộn”.

“Người không thấy thái hậu đã ngất rồi à?” Vân Ánh Lục rút cuộc cũng không nhịn nổi, đứng bật dậy lên tiếng. “Người gấp gáp đến độ không đợi được thái hậu tỉnh lại hay sao?”

Tề vương ngửa mặt cười ha hả. “Vân thái y, không, không, Vân hoàng hậu, nàng thật sự là lương y như từ mẫu, đối xử với ai cũng chân tình, hết lòng. Nàng cho là Vạn thái hậu ngất thật sao? Không, bà ta giả vờ thôi. Nếu không tin ta có thể đánh cuộc với nàng, sau khi Ấn thái y ôn lại chuyện cũ, bà ta ắt sẽ tỉnh lại thôi”. Gã xoay người, lạnh lùng ra lệnh. “Ai dám tự tiện rời khỏi chỗ, giết không cần hỏi”.

Ngay tức khắc, trong điện yên tĩnh một cách lạ thường.

Hai cung nữ hầu hạ Vạn thái hậu thút thít rơi lệ mà không dám lên tiếng.

Vân Ánh Lục định chạy lại xem xét tình hình của Vạn thái hậu nhưng Lưu Huyền Thần giữ chặt tay cô, lắc đầu. Hai người tiếp tục ngồi yên trên long tháp.

Tề vương nham hiểm lui sang một bên để mọi người thấy rõ người đàn ông đang ngồi trên cang. Ấn thái y thân hình gầy yếu, ánh mắt hờ hững, ông ta đảo mắt nhìn một lượt khắp toàn điện, có vẻ không thoải mái cho lắm.

“Các vị đại nhân không cần kinh hãi, Ấn mỗ là phế nhân chứ không phải yêu quái”.

Ấn thái y sợ mọi người không tin liền kéo vạt áo lên để lộ hai chân đã bị cụt hoàn toàn, chỉ còn lại nửa người từ khớp háng trở lên.

“Năm đó, vì không thể chữa khỏi bệnh cho Tề vương nên tiên hoàng trách tội, hạ lệnh chém ngang lưng Ấn mỗ ở Ngọ môn. Tề vương không đành lòng nên đã bí mật sai người mua chuộc đao phủ để họ nương tay chỉ chặt đi đôi chân của Ấn mỗ, sau đó dùng một cái xác vô danh khác thay thế, chính vì thế, Ấn mỗ mới giữ được mạng sống tới ngày nay”. Ấn thái y thả vạt áo xuống, chậm rãi kể tiếp. “Ấn mỗ sống trên đời này đã không còn ý nghĩa gì, thê tử li tán, tiểu nữ Tiểu Yên vài ngày trước cũng đã bị sát hại. Ấn mỗ mong sớm đến ngày nhắm mắt xuôi tay để được đoàn tụ với bọn họ. Nhưng trước khi đi, nếu không nói ra e dù là có xuống suối vàng Ấn mỗ cũng không thể thanh thản”.

Ấn thái y dường như bị mắc chứng khí hư, vừa nói mấy câu đã phải ngừng lại, há miệng thở dốc.

Vân Ánh Lục không còn lòng dạ nào nghe vị thái y này muốn nói gì, cô vẫn tiếp tục theo dõi động tĩnh của Vạn thái hậu. Có lẽ thái hậu khó thở tức ngực do nhất thời bị sốc. Cô vội ra hiệu cho cung nữ đỡ thái hậu nằm thẳng xuống. Khi thu tay về, cô đã bị Lưu Huyền Thần giữ chặt tay dưới bàn.

Vân Ánh Lục không khỏi giật mình sợ hãi, bàn tay Lưu Huyền Thần lạnh lẽo như làm từ băng tuyết, run bắn từng hồi.

“Có câu rằng nhà nào cũng có chuyện khó nói, nhưng chuyện trong gia tộc đế vương lại càng khó mở miệng hơn”. Ấn thái y điều hòa lại nhịp thở rồi tiếp tục câu chuyện của mình. Ông ta lúc này giống như ông già kể chuyện trong quán trà, từng câu từng lời, nhất cử nhất động đều thu hút ánh mắt của mọi người. Tâm trạng những người có mặt ở đại điện Yến Hội vô cùng phức tạp, câu chuyện của Ấn thái y rùng rợn như chuyện ma, tuy trong lòng sợ hãi nhưng vẫn tò mò muốn nghe.

“Ấn mỗ bây giờ chỉ còn một thân một mình, cầu chết không cầu sống, không sợ cũng chẳng hãi, chỉ muốn một lần được nói rõ tất cả mọi chuyện. Hai mươi bảy năm trước, Ấn mỗ vì y thuật xuất chúng nên được tiến cung làm thái y. Vạn thái hậu lúc ấy vẫn là trác phi của tiên hoàng, minh trí thông tuệ, dung mạo như hoa, rất được tiên hoàng sủng ái nên khó tránh khỏi những phi tần khác đổ kỵ, hoàng hậu cảm hận. Một hôm, sau khi uống xong bát canh nóng, thái hậu đột nhiên đau bụng dữ dội, Ấn mỗ phụng mệnh đến khám thì phát hiện ra trong canh có độc, may mà cứu chữa kịp thời nên mới nhất lại được tính mạng trước Quý môn quan. Sau lần ấy, thái hậu dặn Ấn mỗ không được phép để lộ chuyện và tuyệt đối không được bẩm tấu với tiên hoàng, thái hậu nói sẽ nhớ kỹ chuyện này để ăn miếng trả miếng, để những kẻ hãm hại bà không thể ngóc đầu lên được”.

“Không lâu sau, Vạn thái hậu mang long thai, tiên hoàng càng thêm sủng ái, cưng chiều. Khi đó, tiên hoàng đã có hai vị hoàng tử, Tề vương là nhị hoàng tử và cũng là đích tử của hoàng hậu. Khi sắp đến ngày dự sinh, thái hậu sai người gọi Ấn mỗ tới, đưa cho Ấn mỗ một số bạc lớn và nói vào ngày bà lâm bồn, nếu sinh hạ hoàng tử thì coi như không có chuyện gì, còn nếu sinh hạ công chúa thì phải bí mật mang tới cửa sau hậu cung, ở đó, sẽ có người chỉ dẫn cho Ấn mỗ biết phải làm gì. Ấn mỗ nhất thời thấy lợi mò mắt, biết rõ nguy hiểm

nhưng vẫn đồng ý, chấp thuận. Tối ngày Vạn thái hậu hạ sinh, Ấn mỗ đã đuổi bà đỡ và những cung nữ khác ra ngoài, chỉ giữ lại cung nữ của Vạn thái hậu...”

Ấn thái y nghĩ lại vẫn thấy rung mình, ông ta chớp đôi mắt mờ đục hồi tưởng lại những ngày tháng định mệnh ấy. Tất cả mọi người đều nín lặng lắng nghe, ngay cả thỏ mạnh cũng không dám.

Không ai phát hiện ra Vạn thái hậu đã tỉnh lại, hoảng sợ nhìn chằm chằm lên nóc điện Yến Hội, ánh mắt ảm đạm đầy tuyệt vọng.

“Vạn nương nương tuy lâm bồn lần đầu, nhưng sinh nở thuận lợi, hài nhi là một tiểu công chúa xinh đẹp, Ấn mỗ nhớ rõ trên cổ tay công chúa có một vết bớt mặt trăng rất đáng yêu. Ấn mỗ còn chưa kịp định thần, cung nữ bên cạnh đã lớn tiếng thông báo với bên ngoài, nương nương đã hạ sinh tiểu hoàng tử. Vạn thái hậu nằm trên giường, yếu ớt dặn dò ta nhất nhất phải làm theo kế hoạch. Tối hôm đó trời tối đen như mực, ta cùng người cung nữ kia ôm tiểu công chúa lén đi tới cửa sau hậu cung, ở đó có một tiểu thái giám đang chờ sẵn. Tiểu thái giám vừa thấy chúng ta liền mở cửa ngách, một người đàn ông mặc đồ đen bịt mặt đi ra, trong lòng hắn cũng ôm một bọc tã lót khác. Hắn chẳng nói chẳng rằng đưa bọc tã cho ta rồi ôm lấy tiểu công chúa nhảy lên ngựa phóng thẳng. Ta ôm đứa bé trở lại tấm cung của Vạn thái hậu, lúc bỏ lớp tã lót ra, thì hóa ra đó là một bé trai chưa tròn tháng”. Ấn thái y chậm rãi ngược mắt nhìn về phía Lưu Huyền Thần đang ngồi trên long tháp, gắng sức nói ra bí mật kinh thiên động địa cất giữ bấy lâu trong lòng. “Cậu bé ấy chính là đương kim hoàng thượng Lưu Huyền Thần”.

“A...”

Ai nấy không hện mà cùng thốt lên kinh ngạc. Vạn thái hậu nhắm mắt, lệ nóng lặn lẽ tuôn rơi. Chuyện đã qua không muốn nhớ lại nữa!

Tề vương cười khẩy, liếc mắt nhìn Lưu Huyền Thần, vẻ mặt như muốn hỏi bây giờ ngươi còn gì để nói không?

Lưu Huyền Thần vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản như chuyện Ấn thái y vừa kể chẳng hề liên quan gì tới mình.

Sau đó hắn cười nhạt hỏi lại, “Câu chuyện này quả thật rất thú vị. Ấn thái y, vậy trăm hỏi ngươi, cung nữ và tiểu thái giám ngày đó ngươi còn nhớ là ai không?”

Ấn thái y mỉm cười đáp, “Vài năm sau, người cung nữ đó không hiểu sao lại treo cổ tự vẫn, còn tiểu thái giám đó thì sao ư? Ha ha, hắn thăng chức rất nhanh nhưng hiện cũng già rồi, có phải vậy không, La công công?”

Mồ hôi túa ra như tắm trên trán La công công, ông đưa mắt nhìn Lưu Huyền Thần rồi thở dài, cúi đầu im lặng.

Khuôn mặt tuần tú của Lưu Huyền Thần dần sáng lại.

“Hoàng thượng, chuyện cũ hãy còn chưa kể xong đâu. Bởi vì người do sủng phi hạ sinh nên tiên hoàng vô cùng yêu thương, thậm chí còn đích thân dạy dỗ, rèn luyện. Hoàng thượng người cũng không phụ sự kỳ vọng của tiên hoàng, ngay từ sớm đã bộc lộ phong thái ưu tú, thông minh kiệt xuất. Tiên hoàng ngày càng tuổi cao sức yếu, nên triều thần đã nhiều lần dâng tấu về việc lập thái tử. Khi đó, đại hoàng tử thay tiên hoàng thân chinh ra trận đã tử nạn trên chiến trường, còn nhị hoàng tử là đích tử của hoàng hậu nên triều thần đều có ý lập làm thái tử, nhưng tiên hoàng lại hết lòng thương yêu hoàng thượng người nên lần nữa không hạ chỉ sắc phong. Hoàng hậu vì quá sốt ruột nên đã ra sức vận động triều thần. Tình thế lúc đấy vô cùng hỗn loạn, tiền triều hậu cung liên tiếp xảy ra cảnh minh tranh ám đấu, Vạn thái hậu nhận thấy đây chính là cơ hội duy nhất để bảo toàn mạng sống, liền sai ta hạ độc hoàng hậu nương nương nhưng phải dùng liều nhẹ khiến hoàng hậu chết dần chết mòn, tuyệt không để lại nghi vấn. Vạn thái hậu hứa hẹn với Ấn mỗ, chỉ cần

hoàng thượng người được lập làm thái tử, sẽ nạp tiểu nữ Tiểu Yên làm quý phi. Ấn mẫu hồ đồ, bị mưu lợi trước mắt cảm dỗ nên đã nhắm mắt đồng ý. Ấn mẫu không chỉ giúp Vạn thái hậu đầu độc hoàng hậu mà còn tiếp tục hạ độc Tề vương, triệt hạ đối thủ còn lại của hoàng thượng người, khiến Tề vương trở thành phế nhân trên giường bệnh”.

“Trên đời này, nếu muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm. Tiên hoàng dần mang lòng ngờ nên đã gọi Ấn mẫu tới tra khảo. Ấn mẫu không chịu nổi cực hình tra tấn đành phải khai nhận tất cả. Lúc ấy tiên hoàng hồi lâu không nói câu nào, sau đó người nói, Ấn thái y người biết quá nhiều chuyện, không thể lưu lại người trong cung được nữa. Sau đó người lấy lý do Ấn mẫu không thể chữa khỏi bệnh cho Tề vương nên hạ lệnh chém ngang lưng ở Ngọ môn. Tề vương không so đo hiềm khích trước kia, sai người ra tay cứu sống Ấn mẫu. Ấn mẫu một lòng muốn báo đáp nên đã tận tâm tận lực chữa bệnh cho Tề vương, hàm oan nuốt nhục tới ngày hôm nay để được trực tiếp phơi bày tất cả sự thật trước ánh sáng, để những vong hồn đã khuất được rửa sạch nỗi oan trước thiên hạ”.

Ấn thái y nói quá nhiều nên nhất thời không gượng nổi, ngã lảo đảo xuống cang, há miệng ngáp ngáp không khí.

Khuôn mặt tuần tú của Lưu Huyền Thần lạnh lẽo như bao phủ bởi tầng sương lạnh, mắt rỗng mở lớn vô hồn. Hắn biết để bước lên ngôi vị hoàng đế này khó trách khỏi việc đi qua con đường thấm máu tươi, nhưng hắn chưa từng nghĩ con đường ấy lại thấm máu những người này. Từ nhỏ, hoàng hậu đã hận hắn, coi thường hắn. Tề vương thấy hắn, không nhạt bóng thì cũng nhếch nhếch. Thái hậu đối với hắn, nghiêm khắc hơn là yêu thương. Người thực sự quan tâm, yêu thương hắn chỉ có tiên hoàng. Nhưng rồi sau đó, tiên hoàng dần lạnh nhạt, xa cách hắn, trước khi tạ thế người chỉ liếc nhìn hắn một lần, hóa ra vì hận thù và không cam lòng.

Lúc ấy hắn không hiểu, nhưng hôm nay hết thấy đều sáng tỏ.

“Huyền Thần...” Vân Ánh Lục nắm chặt tay Lưu Huyền Thần mong truyền chút hơi ấm cho hắn, nhưng tay hắn vẫn lạnh ngắt như băng.

“Lưu Huyền Thần, ngươi còn không mau quỳ gối, nghe trẫm xử trí!” Tề vương không nén nổi sung sướng, nhân nhin chờ đợi bao năm rốt cuộc hôm nay tâm nguyện cũng được thực hiện, mọi chướng ngại trên con đường bước lên ngôi vị hoàng đế đã được dọn sạch, gã chỉ cần nhắc chân là có thể ung dung ngồi vững trên ngai vàng.

Trong điện, đảng bảo hoàng, đảng trung lập đều á khẩu không nói nổi câu nào, chỉ có hướng mắt đồng cảm nhìn Lưu Huyền Thần. Không có cách nào xoay chuyển càn khôn cả. Lưu Huyền Thần không phải huyết mạch hoàng thất, sao có tư cách để ngồi lên ngôi vị hoàng đế chứ?

Lưu Huyền Thần vẫn lặng im chìm sâu trong dòng suy nghĩ, bài hoại như vừa rơi thẳng vào hầm băng lạnh buốt.

“Tề vương!” Đại điện tĩnh lặng đột nhiên vang lên một giọng nói ôn hòa. Mọi người quay đầu nhìn lại, hóa ra người lên tiếng là tân hoàng hậu Vân Ánh Lục.

Ôi, quả là vị chủ tử đáng thương, ngày đại hôn mà gặp phải việc động trời này, e là không chỉ ngôi hậu khó giữ mà có khi còn phải bỏ mạng cùng hoàng thượng cũng nên.

“Vân hoàng hậu, nàng không cần lo lắng, trẫm sẽ không làm gì nàng đâu. Trẫm đã sớm nói với nàng, giang sơn này là của trẫm, nàng cũng là của trẫm. Nếu nàng muốn làm hoàng hậu thì trẫm cũng không phản đối”. Tề vương cười gian xảo, tà mị nhìn Vân Ánh Lục, không thềm để ý tới Kì tả thừa tướng đứng sau lưng gã, mặt mày tái mét, tức giận đến độ râu vênh ngược cả lên.

Vân Ánh Lục mặt không đổi sắc, từ tốn đáp lại. “Đề nghị của Tề vương rất hấp dẫn, nhưng ta dứt khoát từ chối. Tề vương, ta có chuyện không rõ, muốn mời ngài chỉ giáo”.

“Được, nàng cứ hỏi”. Tề vương cao ngạo gật đầu.

“Trong câu chuyện Ân thái y vừa kể kia, hoàng thượng sai ở đâu?”

“Hả?” Câu hỏi của Vân Ánh Lục khiến Tề vương ghen lòì, lắp bắp. “Y... là hoàng thượng giả, còn không sai sao?”

Vân Ánh Lục mỉm cười, nhìn về phía Ân thái y chất vấn. “Ân thái y, ông đã thử lại được chưa? Nếu thử được rồi, chúng ta cùng thảo luận một chút. À, lòì đầu tiên tôi xin tự giới thiệu, tôi cũng là thái y, là đồng nghiệp của ông. Ông nói xem, một đứa bé vừa ra đời có thể có suy nghĩ, có năng lực hành vi hay không?”

Ân thái y chống tay ngồi dậy trả lời. “Đương nhiên là không”.

“Tề vương, ngài đã nghe rõ chưa? Khi hoàng thượng bị tráo đổi, người chỉ là một đứa trẻ sơ sinh, không có năng lực hành vi, không có suy nghĩ tự thân, tất cả đều là mưu mô của kẻ khác. Hẳn là đến vừa rồi, người cũng mới biết chuyện mình bị tráo đổi. Người không tự mình tráo đổi, cũng không hạ độc hại ai, dựa vào nỗ lực của chính mình để đạt được vinh quang như ngày hôm nay. Người theo ý chỉ của tiên hoàng kế vị, được quần thần ủng hộ, như vậy hoàng thượng giả mạo ở chỗ nào?” Cô nhìn thẳng vào Tề vương truy vấn.

Miệng Tề vương hết há ra rồi ngậm lại, mãi mới thốt nổi một câu, “Y... không phải huyết mạch hoàng gia, là giả mạo, là cỏ dại...”

“Tề vương, ngài hết từ để nói rồi sao? Ngài đúng là kẻ nói ngang ba làng không lại[3]!” Vân Ánh Lục nhú mày đánh giọng nói tiếp. “Ngài đã nói tiên hoàng biết hoàng thượng không phải huyết mạch hoàng thất, vậy vì sao tiên hoàng còn để hoàng thượng đăng cơ?”

Điều này chứng tỏ tiên hoàng coi trọng năng lực của hoàng thượng chứ không phải vì huyết mạch hoàng thất”.

[1] Nguyên văn Ngưu đầu bất đối mã chủ. Câu thành ngữ chỉ ý nói lệch lạc, ngang tang, nói cái nọ xọ cái kia.

“Đó là do tiên hoàng bị khống chế nên mới viết thánh chỉ truyền ngôi”.

“Ngươi nhìn thấy sao?”

“Bản vương tự suy đoán lấy”.

“Hoang đường!” Vân Ánh Lục trừng mắt nhìn Lưu Huyền Nghi, “Ngài luôn miệng nói huyết mạch hoàng thất thật ra là vì muốn đoạt ngôi soán vị, có phải không? Hoàng đế chỉ là một dạng chức vị mà thôi, năm năm Lưu hoàng thượng đăng cơ tiếp nhận trọng trách đó, gió mặc gió, mưa mặc mưa, chăm chỉ thượng triều, làm việc cẩn trọng, ngày ngày xử lý trăm công nghìn việc. Hoàng thượng vất vả công sự thế nào, thánh triết minh quân ra sao, quần thần ngôi đây đều biết rõ, người có điểm nào là giả mạo không? Vẫn có câu người không biết không có tội, trong chuyện này, hoàng thượng là người không biết rõ nội tình nhất. Nếu ngài đã có lòng ngờ, vì sao năm đó khi tiên hoàng truyền ngôi cho hoàng thượng không chạy tới hỏi tiên hoàng mà lại như chó điên gáp đầu cắn đấy ở đây. Còn chuyện hạ độc gì đó, tráo đổi gì đó, đều là chuyện đã qua, hết thảy đều bay theo gió. Nếu ngài muốn công bằng thì chúng ta ra công đường phân xử, những chuyện “vĩ đại” mà Tề vương làm trong mấy năm nay, so với chuyện này, chỉ hơn chứ không có kém. Ngài có dám cùng lật bài ra không?”

Mọi người cùng há hốc miệng, mắt muốn rơi khỏi vành. Tân hoàng hậu quả không phải dạng nữ nhân tầm thường! Hoàng hậu không chỉ biết khám bệnh mà tài ăn nói cũng thật đáng nể!

“Ngươi... ngươi... con đàn bà ngu xuẩn! Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. Được, được! Các ngươi mạnh miệng như vậy

có phải là...” Tề vương then quá hóa giận, gã hung hãn khoát tay, “Người đâu...”

Một toán binh sĩ xông vào đại điện.

“Tề vương có gì sai bảo?” Giang Dũng chấp tay chờ lệnh Tề vương.

“Bắt đôi câu nam nữ này lại cho trẫm, giữu phõ thị chúng, để bách tính nước Ngụy được tận mắt trông thấy kẻ mưu đồ soán vị mặt mũi như thế nào?”.

“Tuân lệnh!” Giang Dũng rút kiếm bên hông, một tia sáng sắc lạnh lóe lên khiến ai nấy đều sợ hãi nhắm chặt mắt lại.

“Giang thị vệ, ngươi... muốn làm gì?” Tề vương kinh ngạc nhìn thanh kiếm lạnh lẽo kề ngang cổ mình.

“Chẳng phải Tề vương muốn vi thần bắt kẻ mưu quyền soán vị sao?” Giang Dũng lạnh lùng đáp.

“Ngươi... ngươi chẳng phải là nội ứng mà Kì tá thừa tướng sắp xếp trong cung ư?” Tề vương sợ hãi nhìn Kì tá thừa tướng rồi lại quay sang Giang Dũng.

Về mặt Kì tá thừa tướng lúc này cũng mờ mịt và sợ hãi y hệt gã.

“Người đâu, mau bắt Cửu môn đề đốc và thị lang bộ Binh lại”. Giang Dũng quay đầu lệnh cho mấy binh sĩ phía sau. Mấy kẻ đó lúc này hãy còn dương dương đắc ý, nay sợ sệt như chó nhà có tang, bị bẻ quặt hai tay áp giải ra khỏi điện.

Chỉ trong một đêm, cục diện xoay chuyển mấy lần khiến ai nấy đều bất ngờ cả kinh. Mặt Kì tá thừa tướng thoát trắng bạch, hai vai rũ thõng, lợi thế biến mất trong nháy mắt.

“Đêm hôm đó ở Linh Vân các, vi thần đã bị hoàng thượng nhìn thấu tâm tư. Người không so đo những chuyện trước đó mà cho vi thần một cơ hội lập công chuộc tội. Từ hôm ấy, vi thần đã không còn

là người của Kì tá thừa tướng nữa mà trở thành nội ứng cho hoàng thượng”.

Vân Ánh Lục thở phào nhẹ nhõm, hóa ra Giang Dũng lá gián điệp hai mang.

“VẬY... vậy những người bên ngoài đâu rồi?” Tề vương không dám tin vào tai mình, trợn mắt cầu cứu nhìn ra bên ngoài.

“Hoàng thượng!” Ngoài cửa điện xuất hiện hai nam nhân, là Hình bộ thượng thư Đỗ Tử Bân và đại nguyên soái bộ Binh Ngu Tấn Hiên. Mọi người thở phào nhẹ nhõm, cục diện đã rõ ràng, thế cờ của hoàng thượng vẫn cao tay hơn cả.

“Hoàng thượng, gian tế Bắc triều ở Linh Vân các đã khai nhận mọi chuyện, vụ án về cái chết ly kỳ của hai vị tướng quân và vụ án Cổ thực nghi bị sát hại đã tra ra chân tướng sự việc, tất cả đều do người của Tề vương gây nên”. Đỗ Tử Bân đánh mặt bầm báo.

“Hoàng thượng, kiêu binh trấn giữ chín cửa hoàng cung và bốn cổng thành đã bị bắt giữ toàn bộ, không kẻ nào lọt lưới. Kế hoạch lần này không làm kinh động tới dân chúng, không hủy hoại tài sản, càng không có một binh một tốt nào bị tổn thương”. Ngu Tấn Hiên chấp tay nói thêm.

Tề vương ê chề cúi đầu, hoa mày chóng mặt, đứng cũng không vững. Mưu đồ ắp ủ bao năm trời lại kết thúc nhanh chóng thế này sao? Chẳng phải Kì tá thừa tướng nói mọi sự đã được chuẩn bị kỹ càng? Sao lại thảm bại dưới tay Lưu Huyền Thần như vậy được chứ?

Lưu Huyền Thần vịn tay ghế gượng đứng dậy, lên tiếng định đoạt mọi chuyện. “Trẫm dù tại vị một ngày cũng sẽ không để bất kỳ kẻ nào vì tranh đoạt hoàng vị mà lạm sát người vô tội. Món quà ‘bất ngờ’ của Tề vương hôm nay, trẫm sẽ không bao giờ quên. Cứu môn đề đốc, thị lang bộ Binh, cùng những kẻ phản loạn khác giao cho bộ Hình thẩm vấn định tội. Binh sĩ làm phản là do phục tùng mệnh lệnh, không đáng truy cứu, nhưng phải đưa tới quân doanh để Ngu

nguyên soái dạy dỗ, sau đó tùy theo tình hình mà giữ lại hay điều đi. Khi tả thừa tướng tận chức vì nước nhiều năm, trăm chuẩn cho khanh hồi hương, vĩnh viễn không được bước chân về thành Đông Dương, ngày hôm nay lập tức lên đường. Tề vương, người hãy về vương phủ trước, chuyện giữa chúng ta, trăm sẽ cho người câu trả lời đích xác”.

Một trận ác chiến máu chảy thành sông vì mấy câu nói của Lưu Huyền Thần đã xóa sạch hết cả.

“Hoàng thượng, người nhân nghĩa không thành được nghiệp lớn, nuôi hổ dữ thế nào cũng có ngày gặp họa, người nhất định phải quyết đoán kịp thời”. Ngu hữu thừa tướng vội bước lên can ngăn.

Lưu Huyền Thần vô thần lắc đầu, “Ý trăm đã quyết, không cần các khanh nhiều lời thêm nữa. Các khanh cứ tiếp tục uống rượu thưởng yến, trăm thấy trong người hơi mệt nên ngừng ở đây. Hoàng hậu, chúng ta tới cung Vạn Thọ uống chén trà! Ngu hữu thừa tướng đi cùng ta, Ngu nguyên soái lâu ngày không gặp, trăm cũng có chuyện muốn nói với khanh. La công công, đi trước dẫn đường”.

“Huyền Thần, chúng ta quay về tắm điện, có được không?” Vân Ánh Lục nài nỉ, can ngăn Lưu Huyền Thần.

“Uyển Bạch, ta muốn tới cung Vạn Thọ”. Lưu Huyền Thần nắm bàn tay nhỏ nhắn của Vân Ánh Lục, kiên quyết kéo đi.

Ngoài điện, trời tối đen như mực.

Lưu Huyền Thần lệnh cho tùy tùng tắt đèn lồng, đoàn người lẳng lẳng đi trong bóng tối. Vân Ánh Lục quay đầu nhìn lại, điện Yến Hội vẫn sáng rực ánh đèn nhưng sinh phách rộn ràng và tiếng cười nói huyền ảo đã hoàn toàn tắt ngấm. Binh lính đã rút khỏi, cung nữ và thái giám lại dâng rượu thịt ngon béo đi đi lại lại như thoi đưa. Chẳng biết ai còn tâm trạng mà vui vẻ ăn uống nữa không?

Đây quả thật là một hôn lễ đặc biệt.

“Hoàng thượng! Nương nương!” Một đội cấm vệ quân từ sau lùm cây tiến ra, cung kính hành lễ.

“Được rồi!” Lưu Huyền Thần gật đầu, giọng nói võ vụn tản đi theo gió. Vân Ánh Lục thấy vậy liền quay sang mỉm cười đáp lễ thay hắn. Lúc đến điện Yến Hội, cô không thấy có binh sĩ canh phòng, hóa ra Lưu hoàng thượng đã mở cửa giăng bày chờ Tề vương mắc câu. Hôn lễ này không chỉ là tiệc cưới đơn thuần mà chính là Hồng Môn Yến. Lưu hoàng thượng ắt sớm đoán được Tề vương sẽ dùng chiêu này nên đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện. Hèn gì chàng lúc nào cũng nói với cô rằng, “Uyển Bạch, đã đến nàng phải chịu ấm ức rồi”.

Đúng là có chút ấm ức thật, đêm tân hôn thiếu chút nữa biến thành chiến trường, nếu là người nhát gan đã bị thế trận đêm nay dọa cho kinh hồn táng đờm. Nhưng dù sao đây cũng là kỷ niệm khó quên. Sau này, khi về già nếu có dịp dạo bước trong ngự hoa viên vào một đêm thu không trăng không sao như hôm nay, cô sẽ nhắc lại chuyện này với Lưu hoàng thượng, để xem hắn xin lỗi cô thế nào.

Hoàng hậu đâu có dễ làm!

Hoàng thượng lại càng không dễ làm, chỉ cần chậm một bước chết chóc cận kề. Lưu hoàng thượng quả cảm mưu trí, thông tuệ sắc sảo như vậy, gã hề Tề vương kia sao có thể là đối thủ của người được? Nhưng đêm nay hoàng thượng vẫn bị tổn thương nặng nề.

“Huyền Thần...” Vân Ánh Lục phá tan bầu không khí nặng nề, quay sang hỏi. “Vừa rồi chàng chưa nói xử trí Ấn thái y như thế nào?”

“Ông ta đã là phế nhân, cứ để mặc vậy thôi”. Giọng hắn hờ hững, không chút cảm xúc.

Vân Ánh Lục nín Lưu Huyền Thần lại, đưa tay vuốt má hắn, muốn nói vài câu an ủi nhưng thấy lòng bàn tay mình ướt nước, cô ngẩn người ra. Huyền Thần khóc ư?

Vân Ánh Lục xót thương ôm lấy Lưu Huyền Thần, an ủi.

“Huyền Thần, chàng đừng buồn, sóng gió đã qua, chàng vẫn là chàng, tất cả vẫn không có gì thay đổi cả. Chúng ta quay về tấm điện nghỉ ngơi, được không?”

“Uyển Bạch, cho dù chỉ là cỏ dại nghèo hèn cũng muốn biết xuất thân như thế nào, nàng nói có đúng không?” Trong bóng tối, giọng hần khàn đặc đau thương khiến Vân Ánh Lục không khỏi cảm thương, lo lắng.

“Thiếp không muốn chàng tìm hiểu ngọn ngành chuyện này”. Cô cố tìm lời thích hợp để khuyên giải, “Có rất nhiều chuyện không biết có lẽ lại là điều may mắn. Hồ đồ một chút không phải sẽ tốt hơn sao?”

“Không được, Lưu Huyền Thần ta chưa bao giờ hồ đồ cả”. Lưu Huyền Thần quyết liệt đáp lời. “Đi thôi, bất kể sự thật tàn nhẫn như thế nào, ta cũng phải biết”.

Sự thật đó, chỉ sợ chàng không chịu nổi. Vân Ánh Lục mím chặt môi, không dám thêm lời, e rằng mở miệng ra nước mắt lại tuôn trào không có cách gì ngăn lại nổi.

Phản loạn tuy rằng đã được trấn áp, nhưng Lưu Huyền Thần không thể vui mừng. Thực ra bí mật sắp sửa bị vạch trần còn tàn khốc hơn cả chuyện Ấn thái y vừa mới tiết lộ.

Vân Ánh Lục ôm chặt lấy Lưu Huyền Thần, dịu dàng lau nước mắt trên mặt hắn.

“Huyền Thần, thiếp yêu chàng...” Cô thật tâm nói ra suy nghĩ tự đáy lòng.

Lưu Huyền Thần vui đầu vào cổ cô, thầm nghĩ thật may mắn vì giờ khắc này hắn còn có nàng bên cạnh.

Ngu hũu thừa tướng, Ngu Tấn Hiên ngồi bên trái, Lưu Huyền Thần, Vân Ánh Lục ngồi bên phải, Vạn thái hậu ngồi chính giữa còn

La công công đứng bên cửa, tất cả những người không liên quan đều lui hết ra ngoài.

Mấy chén trà trên bàn dịu dàng tỏa hương, làn khói mỏng nhẹ lan khắp phòng.

“Hoàng thượng...” Vạn thái hậu không dám nhìn thẳng vào mắt Lưu Huyền Thần, nghẹn ngào không nói nên lời.

Lưu Huyền Thần nhếch môi ngắt lời, “Thái hậu không cần cảm thấy có lỗi với trẫm. Ôn dưỡng dục hai mươi sáu năm, bất luận như thế nào trẫm cũng không dám quên. Đêm nay trẫm tới đây là muốn hỏi thái hậu, cha mẹ ruột của trẫm rốt cuộc là ai?”

Thái hậu còn chưa biết nên trả lời thế nào, Ngu hữu thừa tướng đã đứng lên khuyên giải. “Hoàng thượng, người đã nói mẹ nuôi cũng như mẹ đẻ, vậy cần gì phải truy cứu tới cùng chứ! Bao năm nay, thái hậu đã vì người mà phải trả giá rất nhiều, sao người còn khiến thái hậu đau lòng như vậy?”

“Phụ thân!” Ngu Tấn Hiên khẽ giật tay áo Ngu hữu thừa tướng, lắc đầu ra hiệu với ông.

Lưu Huyền Thần lạnh lùng đáp, “Hữu thừa tướng, chẳng lẽ trẫm không xứng được biết cha mẹ ruột của mình là ai sao?”

“Không phải, mà là người không cần biết”. Ngu hữu thừa tướng hôm nay không biết lấy đâu ra dũng khí mà khẩu khí vô cùng cứng rắn.

Vạn thái hậu ôm mặt, bất lực xua tay, nước mắt lã chã.

“Được rồi, được rồi! Các người không nói, vậy trẫm không hỏi nữa, trẫm sẽ tự mình tìm hiểu”. Lưu Huyền Thần vung tay áo, giận dữ đứng dậy.

“Chát!” Thật bất ngờ, Ngu hữu thừa tướng đột nhiên vung tay cho Lưu Huyền Thần một cái tát trời giáng khiến tất cả đều sợ ngây người.

“Hữu thừa tướng...” Vạn thái hậu kinh ngạc thốt lên.

Ngu hữu thừa tướng sững sờ nhìn tay mình. Lưu Huyền Thần nheo mắt, nhìn chăm chăm Ngu hữu thừa tướng, gần từng tiếng hỏi. “Thừa tướng đại nhân, khanh nói cho trẫm biết, khanh lấy tư cách và lý do gì mà tát trẫm?”

Ngu hữu thừa tướng ấp úng. “Hoàng thượng thân là thiên tử, sao có thể... có thể nói lời trẻ con như thế được, lão thần trong lòng nôn nóng, nhất thời xúc động nên lỡ tay lạm thương người. Xin hoàng thượng trách tội”. Ông run rẩy quỳ trước mặt Lưu Huyền Thần, đầu gối còn chưa chạm đất, một đôi tay nhỏ bé đã nâng ông dậy. Ngu hữu thừa tướng ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt bất đắc dĩ của Vân Ánh Lục.

“Thừa tướng đại nhân, ngài đừng làm tổn thương hoàng thượng thêm nữa”. Vân Ánh Lục dìu Ngu hữu thừa tướng ngồi lên ghế, nhìn khuôn mặt ủ rũ của Ngu Tấn Hiên, lại nhìn Vạn thái hậu hoảng loạn bất an, rồi chuyển tầm mắt sang Lưu Huyền Thần.

“Huyền Thần, chàng thật sự muốn biết thân thế của mình sao?” Cô ưu thương hỏi lại lần nữa. Lưu Huyền Thần mím môi, gật đầu.

“Được rồi, họ không nói thì thiếp sẽ nói thay họ”. Vân Ánh Lục nhắm mắt lấy lại tinh thần, thấy ba người kia đều lộ vẻ ngạc nhiên, cô mỉm cười giải thích. “Tôi là đại phu nên dễ nhận ra một số chi tiết mà người thường không dễ phát hiện. Khi Huyền Thần dẫn tôi tới phủ thừa tướng để chữa trị những vết sẹo trên mặt Ngu nguyên soái, tôi đã khẳng định được suy đoán của mình. Ngu nguyên soái không phải là con nuôi mà là con ruột của Ngu hữu thừa tướng. Huyền Thần, còn chàng là anh em sinh đôi với Ngu nguyên soái”.

Một tảng đá rơi xuống, bắn tung ngàn con sóng lớn, cùng ủa tới bủa vây Lưu Huyền Thần.

“Thực ra Ngu Mạn Lăng chính là con gái ruột của Vạn thái hậu. Tôi từng hoài nghi trên đời này sao lại có chuyện kỳ lạ đến như vậy, nhưng khi nghe xong câu chuyện Ấn thái y kể, tôi đã hiểu, hóa ra hai người họ là cốt nhục tình thân. Tôi đã từng nhìn thấy vết bớt hình mặt trăng trên cổ tay Ngu Mạn Lăng, hơn nữa sự yêu thương thái hậu dành cho Ngu Mạn Lăng đã sớm vượt khỏi quan hệ mẹ chồng nàng dâu bình thường. Thần thiếp nói thế có đúng không, Vạn thái hậu?” Vân Ánh Lục ôn hòa hỏi.

Khuôn mặt quý phái của Vạn thái hậu lúc này méo mó đến khổ sở.

“Hoàng hậu, lời này con nói không sai”. Sự việc đã tới nước này, muốn lui cũng không còn đường lui nữa, Vạn thái hậu biết không còn cách nào giấu giếm, đành gật đầu thừa nhận. “Đây chính là báo ứng cho những việc làm của ai gia, để ai gia phải người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh. Mạn Lăng là con gái ai gia, thế nhưng nếu ai gia không hạ sinh hoàng tử, mẹ quý nhò con, thì ngay đến tính mạng cũng khó giữ, ai gia đã ở thế cùng đường nên mới phải mạo hiểm dùng đến kế này. Vừa hay khi ấy, phu nhân Hữu thừa tướng một tháng trước đó sinh đôi hai bé trai. Ngu hữu thừa tướng có lòng thương xót nên đã hứa nếu ai gia sinh tiểu công chúa, sẽ trao đổi với...” Bà ôm mặt khóc nức, không nói thêm được gì.

Ngu hữu thừa tướng im lặng cúi đầu, mắt rung rung lệ.

Ngu Tấn Hiên nhìn chăm chăm vào Lưu Huyền Thần, Lưu Huyền Thần ngơ ngàng quay sang nhìn hắn.

“Đừng nói với trẫm, để chuyện này kín kẽ không chút sơ sẩy, nên các người đã hủy hoại khuôn mặt của Tấn Hiên?” Lưu Huyền Thần run rẩy chỉ tay vào Ngu Tấn Hiên.

“Không phải, không phải... là do hồi nhỏ thần nghịch lửa bị bỏng thôi”. Ngu Tấn Hiên hoảng sợ nói.

“Ngu nguyên soái, vết thương trên mặt anh là do đao kiếm gây ra”. Vân Ánh Lục thở dài lắc đầu.

Ngu hữu thừa tướng ngẩng đầu, đau đớn thừa nhận. “Con và Tấn Hiên sinh ra giống nhau như đúc, ngay cả mẫu thân con cũng có lúc không phân biệt nổi. Tấn Hiên là huynh trưởng, con là đệ đệ. Lúc ấy cha không thể quyết định sẽ đưa ai vào cung nên đành phải rút thăm quyết định. Con rút trúng nên tiến cung thế thân cho công chúa còn Tấn Hiên buộc phải hủy hoại gương mặt để không ai có thể nhận ra con và Tấn Hiên là huynh đệ ruột”.

“Vì sao ông lại làm như vậy, vì sao? Vì sao ông có thể tàn nhẫn xuống tay với cốt nhục của mình chứ?” Lưu Huyền Thần xông lên, nắm cổ áo Ngu hữu thừa tướng, tuyệt vọng gầm lên. “Tấn Hiên là con ruột ông cơ mà, ông nhìn khuôn mặt của huynh ấy xem, người không ra người, quý không ra quý, huynh ấy sống khổ sở thế nào, ông có biết không? Chỉ vì khuôn mặt này, huynh ấy yêu Mạn Lăng nhưng lại không dám nói... Không, không phải không dám nói mà là không thể nói ra”. Hắn quay sang nhìn Vạn thái hậu, đau đớn nói tiếp. “Vì thái hậu mong nhớ con gái nên Mạn Lăng tất phải tiến cung làm hoàng hậu, sớm sinh hạ hoàng tôn, sau đó giang sơn nước Ngụy sẽ giao cho đứa bé ấy, ha ha... Trẫm đoán đúng rồi chứ?”

“Hoàng thượng...” Vạn thái hậu hoảng sợ nghẹn lời, bà chưa từng thấy Lưu Huyền Thần kích động như vậy.

“Hoàng thượng!” Ngu Tấn Hiên bước lên ôm chặt lấy Lưu Huyền Thần. “Không cần nói nữa, giờ ta và Mạn Lăng đang rất hạnh phúc. Đệ hãy quên tất cả những chuyện này đi, đệ đã có Vân hoàng hậu, rồi đệ cũng sẽ được hạnh phúc, hạnh phúc thực sự”.

“Trẫm sẽ hạnh phúc sao?” Lưu Huyền Thần đẩy hắn ra, vừa khóc vừa cười, hoàn toàn suy sụp. “Hữu thừa tướng vì thâm thương trộm nhớ thái hậu, nên đã đang tâm đem con mình vào cung như một món lễ vật. Thảo nào khi còn nhỏ, trẫm luôn có cảm giác phủ thừa tướng ấm áp như nhà mình, trẫm đã nhiều lúc còn thầm mong mình

chính là con ruột của ông ta. Bao năm qua, trẫm trở thành quân cờ trong tay thái hậu, từng bước theo ý thái hậu dịch chuyển trên bàn cờ chính trị, cho tới khi ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Trẫm vẫn là một người bình thường sao? Vì ngôi vị hoàng đế, trẫm đã phải rời xa vòng tay mẫu thân, huynh trưởng song sinh thì bị hủy dung mất, cha ruột và huynh trưởng thành thần tử của trẫm, thấy trẫm phải quỳ, vì giang sơn của trẫm, không tiếc tính mạng xông pha nơi trận tiền. Trẫm ngồi ở ngôi vị hoàng đế này có hạnh phúc được không? Hạnh phúc được không? Ha ha, hạnh phúc lắm, vạn dân kính ngưỡng, muôn lời ca tụng. Trẫm thật quá đáng thương, ngay cả một người bình thường cũng không bằng... ha ha...”

Lưu Huyền Thần lão đảo bước ra cửa, Ngu Tấn Hiên vội ngăn lại nhưng hần quay đầu trừng mắt quát. “Không ai được phép đi theo trẫm, không ai được phép. Đêm nay, trẫm không muốn thấy bất kỳ người nào trong các người”.

Hần đóng sập cửa lại lao vào bóng đêm.

“Hữu thừa tướng, phải làm sao bây giờ?” Vạn thái hậu không biết làm thế nào, hết đưa mắt nhìn Ngu hữu thừa tướng lại cầu cứu Vân Ánh Lục.

“Có lẽ hoàng thượng muốn ở một mình một lúc, dù sao cú sốc này cũng quá lớn với người”. Vân Ánh Lục ngân ngấn nước mắt, đáp. “Không ai sinh ra lựa chọn được cha mẹ, nhưng chí ít cũng có thể nắm trong tay vận mệnh của chính mình. Nhưng hoàng thượng người, ngay cả vận mệnh của mình cũng do người khác định đoạt. Trong lòng hoàng thượng sao có thể không đau khổ cho được? Có lẽ mọi người cảm thấy làm như vậy là tốt cho hoàng thượng, và cũng vì hoàng thượng mà đã hy sinh rất nhiều, nhưng có ai nghĩ rằng khi sự thật vỡ lở, hoàng thượng phải đối mặt với tất cả chuyện này như thế nào không?”

Vân Ánh Lục lo âu nhìn ra bóng đêm mịt mù ngoài cửa sổ.

“Khi đó... khi đó ta cũng là bị bức ép, không còn cách nào khác...” Vạn thái hậu lấp bắp phân bua.

“Nếu thái hậu không có dã tâm, có gì là không thể sống sót”, Vân Ánh Lục thẳng thắn nói tiếp, “dã tâm của thái hậu thật đáng sợ, người không chỉ lợi dụng tấm chân tình của Ngu hữu thừa tướng với mình mà còn nhẫn tâm từ bỏ Ngu Mạn Lăng khi đó hãy còn là hài nhi đỏ hỏn. Hữu thừa tướng, ngài thì sao, tình yêu vĩ đại đến mức khiến ngài quên mất rằng nhân từ và yêu thương con cái chính là tấm lòng người làm cha sao? Thứ mà ông gọi là tình yêu đó rất ích kỷ. Thái hậu, người không cần quá đau xót, tuy Ngu Mạn Lăng không hạ sinh long tôn cho người, nhưng cố ấy sống rất hạnh phúc”.

“Con bé... con bé không phải đã mất rồi sao?” Trái tim Vạn thái hậu như ngừng đập, bà không dám tin vào tai mình, vội vàng hỏi lại.

“Mạn Lăng không chết, cô ấy đã thành thân với thần. Hiện giờ cố ấy đang ở Ngu phủ”. Ngu Tấn Hiên không giấu giếm nữa, từ tốn nói ra sự thật.

“Thật vậy sao? Thật vậy sao?” Vạn thái hậu vui mừng luôn miệng hỏi. “Ai gia muốn xuất cung gặp con bé ngay bây giờ”.

Ngu hữu thừa tướng thất vọng nhìn khuôn mặt bừng sáng của Vạn thái hậu, ông quay người nén tiếng thở dài. Thái hậu đã quên giờ khắc này, hoàng thượng mới là người tan nát cõi lòng sao? Lần đầu tiên, ông bắt đầu hoài nghi về tình yêu thầm lặng dành cho bà suốt mấy chục năm qua của mình.

Vân Ánh Lục lặng lẽ đi ra ngoài. Khó trách Huyền Thần luôn khao khát được yêu thương thật lòng như vậy, hóa ra là vì chàng chưa bao giờ được thực sự yêu thương.

Lần đầu tiên nhìn thấy Ngu Tấn Hiên, Vân Ánh Lục đã cảm thấy rất thân quen. Cho tới lúc nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của hữu thừa tướng và Ngu Tấn Hiên khi nghe tới việc khôi phục dung mạo cho

Ngư nguyên soái, cô đã đoán chắc gương mặt của Ngư Tấn Hiên ắt hẳn giống hệt một ai đó.

Tối khi suy đoán trở thành sự thật, chân tướng bị vạch trần, hết thấy thật là đáng sợ.

Cô vốn không muốn để Huyền Thần biết chuyện mà thêm đau lòng. Nhưng giấy làm sao gói được lửa, cũng đã đến lúc tất cả đều được phơi bày rõ ràng.

Vân Ánh Lục lau giọt lệ nơi khóe mắt, đưa mắt tìm quanh. Huyền Thần của cô giờ này đang ở nơi nào? Đêm tối mờ mịt, hoàng cung rộng lớn. Vân Ánh Lục đã tìm khắp nơi, nhưng không thấy bóng dáng Lưu Huyền Thần đâu.

Cô vội sai La công công huy động tất cả thái giám và cung nữ tìm kiếm. Tối canh bốn, cuối cùng cô cũng thấy Lưu Huyền Thần ngồi trong Phật đường nơi An Nam công chúa ở.

Lưu Huyền Thần quỳ trên bồ đoàn, chắp tay thành tâm hướng Phật. Nguyễn Nhược Nam quỳ bên cạnh, xót xa nhìn hắt.

Nhìn thấy cảnh tượng bi thương ấy, Vân Ánh Lục phất tay cho tất cả lui rồi ngồi xuống tảng đá lớn phía trước Phật đường, tay chống cằm lặng ngắm bầu trời đêm. Đêm nay là đêm tân hôn đầu tiên, vậy mà Lưu Huyền Thần lại nhốt mình ở trong Phật đường còn cô thì lặng lẽ chờ đợi bên ngoài Phật đường.

Vân Ánh Lục cứ ngồi như vậy cho tới khi tia nắng đầu tiên xuất hiện ở phía chân trời.

Chưa quen với ánh nắng sớm mai rực rỡ, cô cảm thấy mắt vừa cay vừa rát. Cô không nhớ mình có ngủ thiếp đi hay không, chỉ thấy đầu óc trống rỗng, chớp mắt một cái, trời đã sáng.

Cô không nhin được hắt hơi liên tục mấy cái làm kinh động hai người bên trong.

Trông thấy Vân Ánh Lục mặc nguyên bộ cung trang ngồi trên phiến đá ngoài Phật đường, mặt Nguyễn Nhược Nam thoáng trắng bệch, vội chạy ra ngoài đón.

Lưu Huyền Thần chống tay muốn đứng lên nhưng chân như hóa đá. La công công vội vàng tiến tới đỡ hấn dậy.

“Nương nương! Sao nương nương không vào trong ngôi?”

Nguyễn Nhược Nam bối rối đỡ Vân Ánh Lục dậy. Vân Ánh Lục cười ảm đạm, khẽ nói. “Trời đêm đẹp quá, tôi mãi ngắm nên ngủ quên mất”.

Nguyễn Nhược Nam thầm nghĩ, đêm qua không trăng không sao, nương nương ngắm cảnh đêm gì chứ?

“Uyển Bạch!” Lưu Huyền Thần cuối cùng cũng nhúc nhích được đôi chân tê cứng, đứng lên. Hấn cung kính vái tạ Bồ Tát rồi mới rời khỏi Phật đường.

Vân Ánh Lục nhìn Lưu Huyền Thần thầm nghĩ, đây là Lưu hoàng thượng tuần tú, phong lưu, nho nhã sao? Hai mắt hấn đỏ ngầu, râu ria lởm chởm, vẻ mặt tiêu tụy, ánh mắt trống rỗng, long bào nhăn nhúm, chỉ có vương miện ngay ngắn trên đầu là còn thể hiện chút phong thái đế vương.

“Huyền Thần, thiếp đói bụng rồi, chàng có cùng thiếp trở về tắm điện dùng điểm tâm không?” Mới sớm mùa thu mà sao nắng chói chang quá vậy, cô nâng áo tay lên che bớt ánh mặt trời.

Lưu Huyền Thần bước lại gần, dùng thân mình che nắng cho cô. Lòng hấn xót xa khi chạm tới bàn tay lạnh ngắt của nàng, bộ cung trang cũng thấm đẫm sương đêm, rốt cuộc nàng đã ngồi chờ bên ngoài bao lâu rồi?

Lưu Huyền Thần kéo nàng vào lòng, thì thầm. “Trẫm cũng đói bụng rồi, chúng ta về tắm điện thôi!”

Vân Ánh Lục mỉm cười, gật đầu từ biệt Nguyễn Nhược Nam. Công chúa An Nam miễn cưỡng vẫy tay, xoay người bước vào.

Hoàng cung hôm nay im lặng lạ kỳ, không còn vẻ huyên náo như tối hôm qua, ngoại trừ những dải lụa đỏ treo trên cành cây, lâu các là còn lưu lại chút không khí vui mừng của tân hôn. Nhìn những thứ đó, Vân Ánh Lục mới tìm được một chút cảm giác của hôn lễ.

Ngự thiện phòng làm đủ loại bánh trái dâng lên cho hoàng thượng và hoàng hậu dùng điểm tâm.

Sau khi ăn xong, Vân Ánh Lục giục Lưu Huyền Thần đi tắm bởi bộ dạng hiện tại của hắn thật tổn hại đến hình tượng đế vương. Hoàng đế đại hôn, điện Nghị Chính nghỉ thiết triều ba ngày, nên vợ chồng cũng có thời gian gần gũi nhau hơn.

Lưu Huyền Thần gật đầu, cho đám thái giám, cung nữ lui hết ra ngoài, kéo Vân Ánh Lục tới gần bồn tắm còn bốc hơi nghi ngút, ôm lấy cô, mết mỏi thốt lên mấy từ. “Uyển Bạch, giúp trẫm”.

Vân Ánh Lục sững người trong giây lát rồi nói. “Huyền Thần, thiếp và chàng đã thành thân, giữa chúng ta không cần nói lời giúp đỡ, chàng chính là thiếp, thiếp cũng là chàng”. Cô tháo tóc, cởi bỏ y phục cho hắn, mỗi lớp áo được cởi ra, mặt cô lại thêm đỏ bừng, nhưng ánh mắt không hề trốn tránh.

Lưu Huyền Thần ngâm mình trong nước ấm, chậm rãi nhắm mắt lại, thở dài náo nê. Vân Ánh Lục xắn tay áo, dịu dàng chà xát bờ vai rộng lớn của hắn, giúp hắn vặn tóc gọn gàng. Hắn kéo cô lại gần, hôn lên đôi môi anh đào quen thuộc. Nụ hôn vội vàng này không ẩn chứa bất kỳ dục vọng nào mà tuyệt vọng như người rơi xuống nước vớ được cọng rom cứu mạng, ra sức bầu vùi.

Vân Ánh Lục lặng im để mặc hắn hôn. Nếu có thể khiến hắn cảm thấy ấm áp hơn cô nguyện hy sinh cả thân mình.

“Uyển Bạch, đã để nàng phải chịu ấm ức rồi”. Hấn yêu thương hôn khẽ vuốt má cô.

“Được rồi, được rồi. Ấm ức thì chưa hẳn nhưng có chút kỳ lạ đấy”. Vân Ánh Lục mỉm cười dịu dàng, lấy thêm ít nước ấm cho hấn.

Lưu Huyền Thần lắc đầu, hấn vói tay lấy chiếc khăn vắt bên cạnh, lau khô người rồi quay sang nói với cô. “Hôm nay ta cùng nàng hồi phủ thăm cha mẹ”.

Về phủ thăm cha mẹ ư? Vân Ánh Lục ngạc nhiên chớp mắt mấy lần. Mấy hôm trước Mãn Ngọc đã kể cho cô nghe toàn bộ lễ tiết thành thân, trong đó làm gì có mục hồi phủ thăm cha mẹ này!

Sau ngày tân hôn, tân lang và tân nương sẽ về nhà mẹ đẻ của cô dâu để thăm hỏi. Đây là tập tục thành thân trong dân gian, còn đối với đế vương hoàn toàn không có yêu cầu này.

Hoàng đế triều Ngụy xuất cung là một chuyện vô cùng phiền hà, phức tạp thế nên Vân Ánh Lục không khỏi băn khoăn, khó xử.

“Chúng ta vẫn như trước, chỉ cần ngồi kiệu nhỏ xuất cung là được”. Đôi mắt đen thâm trầm của Lưu Huyền Thần nhìn thấu tâm tư cô.

“Thiếp chỉ muốn chúng ta đi dạo trong ngự hoa viên một lát, có được không? Hôm qua, nhiều nghi thức quá, thiếp hơi mệt”. Cô ngượng ngùng từ chối khéo.

“Về thăm cha mẹ nàng rồi hồi cung nghỉ ngơi sau”. Lưu Huyền Thần kiên trì thuyết phục.

“Vậy chúng ta có phải tới thỉnh an thái hậu trước không?” Vân Ánh Lục cẩn trọng hỏi.

Lưu Huyền Thần nheo mắt, lạnh lùng đáp. “Bây giờ bà ấy còn ở trong cung sao? Chắc chắn là đã tới Ngụ phủ từ sớm rồi”.

“Huyền Thần!” Vân Ánh Lục ôm lấy hắn an ủi. “Chàng đừng kìm nén như vậy, được không? Ở đây không có ai, chàng cứ khóc đi, hay hét thật to vào, giải tỏa hết những đau đớn trong lòng. Thiếp là thê tử của chàng, có gì mà chàng không thể nói với thiếp chứ?”

Lưu Huyền Thần vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, dịu dàng ôm lấy cô vỗ về. “Uyển Bạch, bây giờ ta rất ổn, nàng không cần lo lắng. Nàng nghe xem, hoàng cung thật yên tĩnh, thành Đông Dương cũng thật yên bình, tất cả đều nguyên vẹn đó thôi”.

Trái tim cô đau đớn hệt hẫng, nước mắt cứ thế trào ra không ngừng.

Chàng sao có thể vẫn ổn chứ? Bề ngoài cố tỏ ra bình tĩnh còn trong lòng bão tố quay cuồng, Huyền Thần đã đóng chặt cánh cửa trái tim mình, ngăn cách mọi người ở bên ngoài, kể cả cô.

Đây là kiêu ngạo của đế vương hay là tôn nghiêm của một người đàn ông? Có lẽ là cả hai.

Vân Ánh Lục vội đáp, “Để Mãn Ngọc giúp thiếp thay y phục đã”.

Nói rồi, cô vội chạy ra ngoài, không muốn để Lưu Huyền Thần nhìn thấy nước mắt của mình.

Lưu Huyền Thần nhìn theo bóng dáng cô, ánh mắt tràn đầy yêu thương và phiền muộn.

Chuyện kinh thiên động địa ở hoàng cung tối qua, người trong Vân phủ không hề hay biết. Hôm qua, trong phủ bận rộn tối mất tối mũi, bọn họ vừa chợp mắt đã phải thức dậy thu dọn, chẳng có thời gian rồi mà ra ngoài nên không hề hay biết lúc này toàn thành Đông Dương đang xôn xao tin đồn về thân thế hoàng đế Lưu Huyền Thần. Tối qua, văn võ bá quan tham dự tiệc cưới, người nào về nhà mà không kể cho phu nhân nghe chuyện như trong tiểu thuyết ấy chứ. Phu nhân nghe xong, tức tốc kể cho đám thiếp thất nghe, đám thiếp thất lập tức thì thảo kế lại cho nha hoàn... Cứ như vậy, một truyền

mười, mười truyền trăm, chỉ trong một đêm, dân chúng toàn thành đều biết đương kim thiên tử Lưu Huyền Thần là cậu bé nghèo tráo đổi với tiểu công chúa, là hoàng thượng giả mạo.

Trong phủ đang bận rộn thì bỗng người trông cửa hoảng hốt chạy vào bẩm báo, nương nương hồi phủ thăm nhà, khiến Vân viên ngoại và phu nhân thiếu chút nữa giật mình ngã ngựa.

Lưu Huyền Thần mặc bộ trường bào màu trắng ngà, ngọc thụ lâm phong nắm tay Vân Ánh Lục mặc bộ váy la màu hồng nhạt đi vào trong sân. Hắn mỉm cười bảo mọi người không cần đa lễ, chỉ là hắn muốn dẫn nương nương hồi phủ một lát thôi, về sau muốn xuất cung cũng không dễ dàng như vậy.

Thái độ khiêm tốn của Lưu Huyền Thần khiến mọi người trong phủ cảm động đến rơi nước mắt, Lưu Huyền Thần còn không cho phép mọi người tiếp đón bọn họ, cứ tiếp tục việc đang làm dở là được rồi. Nhưng nào ai dám phạm thượng như vậy, vì thế cả bọn cứ câu nệ đứng nguyên tại chỗ. Vân Ánh Lục đành dẫn Lưu Huyền Thần lên khuê phòng, khi đó, mọi người mới dám thả lỏng tay chân mà làm việc.

Trong phòng, Lưu Huyền Thần im lặng lật giở mấy quyển sách thuốc trên bàn, Vân Ánh Lục lặng lẽ ngồi bên cạnh, khẽ hỏi hắn có muốn ngủ một chút không. Hắn xua tay từ chối rồi đặt cô ngồi lên đầu gối.

Cô bất an nhìn ra bên ngoài, sợ có người đột nhiên bước vào.

“Huyền Thần, đây là Vân phủ”.

“Ta biết, đây là khuê phòng của nàng, không phải hoàng cung, ta chỉ muốn thả lỏng người một chút thôi”. Hắn lặng lẽ tháo trâm, xõ tung mái tóc đen mượt của cô ra. Tiếp đó, hắn vùi mặt mình vào tóc cô, hít một hơi thật sâu, “Uyển Bạch, ông trời vì sao lại sắp xếp cho nàng và trâm gặp nhau?”

Vân Ánh Lục mỉm cười, “Trước kia chúng ta không phải đã nói rồi sao, là để giúp chàng sinh con đẻ cái mà! Huyền Thần, chàng... muốn có con sao?”

“Không phải”. Lưu Huyền Thần siết chặt vòng tay ôm cô. “Ta rất mệt mỏi, không muốn nghĩ ngợi gì cả, chỉ muốn yên tĩnh ngồi thế này một lát”.

“Vậy để thiếp xuống, ôm như vậy, chàng sẽ càng thêm mệt”.

“Không, Uyển Bạch, ta thích ôm nàng như vậy”.

Cô đỏ mặt, đành phải ngồi yên lặng trong lòng hắn.

“Uyển Bạch, nàng có thất vọng về ta không?”

“Vì sao thiếp phải thất vọng?”

“Ta không còn là thiên tử cao cao tại thượng mà chỉ là một người đàn ông bình thường không có gì đặc biệt”.

Vân Ánh Lục cong môi đáp, “Hôm thiếp mua bánh bao, mắt ông chủ thiếu chút nữa là rớt khỏi tròng. Bọn họ cứ nghĩ thiếp là tiên tử thì không ăn mấy đồ ăn nhân gian bình thường, nào ngờ thiếp ngửi mùi của bánh bao mà chảy cả nước miếng”.

Lưu Huyền Thần bật cười ảm đạm.

“Uyển Bạch, trước khi tới đây, nàng có từng thích người nào không?”

“Không, à, thiếp có một vị hôn phu, nhưng hắn không yêu thiếp mà chỉ lợi dụng thiếp hòng chiếm đoạt tài sản của cha thiếp thôi. Hắn nói thiếp là một cô vợ rất có giá trị sử dụng”.

Lưu Huyền Thần nhướn mày, khẽ hỏi. “Nàng... yêu hắn sao?”

“Không, trước khi xuyên không, thiếp đã chia tay với hắn. Mà sao hôm nay chàng lại hỏi chuyện này?”

“Ta muốn hiểu rõ hơn về nàng, Uyển Bạch, ngày mai ta...” Trái tim Lưu Huyền Thần như bị thanh kiếm sắc bén đâm phải, tê tái cõi lòng.

“Huyền Thần, ngày mai làm sao?” Vân Ánh Lục chớp mắt nói tiếp “ngày mai cải trang xuất cung, đi dạo chợ thành Bắc, ở đó có rất nhiều quán trà, quán hát”.

Lưu Huyền Thần mỉm cười như có như không, tuyệt nhiên không đáp lời.

Hai người ăn trưa ở Vân phủ rồi trở về cung. Sau khi hồi cung, Lưu Huyền Thần ở ngự thư phòng phê duyệt mấy bản tấu chương khẩn cấp, một hồi lâu không ra ngoài. Phu nhân Ngụ hữu thừa tướng tiến cung thỉnh cầu tấn kiến, hắn cũng từ chối không gặp.

Vạn thái hậu từ phủ Ngụ hữu thừa tướng hồi cung, đến tâm điện gặp Vân Ánh Lục, hỏi hoàng thượng hôm nay thế nào? Vân Ánh Lục bình thản thông báo tâm tình của hoàng thượng vẫn tốt.

Vạn thái hậu muốn nói gì đó rồi lại thôi, không dám đối diện với ánh mắt trong trẻo của Vân Ánh Lục nên bà ngồi một lát rồi hồi cung.

Đổi lại người khác, qua chuyện đêm qua nhất định sẽ không dám ra ngoài, đoạn tuyệt nhân thế, hoặc tự sát tạ tội. Nhưng việc Mạn Lăng vẫn còn sống giúp bà kiên cường hơn nhiều. Bà rất lưu luyến thời gian còn lại, ở tuổi gần đất xa trời này, bà muốn tiếp tục sống, để đợi tới ngày Mạn Lăng mang thai, đợi cho Mạn Lăng sinh hạ hài nhi, đợi cho đứa bé lớn lên. Vinh hoa phú quý xét cho cùng chỉ là mây trôi gió thoảng, chỉ có tình thân mới là chân thực đáng quý. Có điều hoàng thượng... Không, không, hoàng thượng bây giờ đã có Vân hoàng hậu, Tề vương cũng đã bị khống chế, rồi người sẽ vui vẻ lại thôi.

Vạn thái hậu quay đi quay lại vài lần, nhìn ánh nắng vàng hắt ra từ mái cong tâm điện, lẩm bẩm tự nói một mình.

Trời sẩm tối, Lưu Huyền Thần trở về tắm điện. Sau khi dùng xong bữa tối, hai người nói chuyện vài câu rồi đi nghỉ sớm.

Vân Ánh Lục trần trọc khó ngủ, mãi cho tới canh bốn, cô mới chợp mắt.

Nhưng chỉ một lúc sau, bên tai vẫn nghe tiếng khóc thảm thiết, Vân Ánh Lục giật mình tỉnh dậy, Lưu Huyền Thần đã bỏ đi tự bao giờ, chỉ để lại dưới gối một phong thư.

Trái tim Vân Ánh Lục như thắt lại, cô run rẩy cầm lấy bức thư trong lúc Mãn Ngọc nước mắt giàn giụa luống cuống chạy vào, vén màn sa lên. La công công rung rung nước mắt đứng ngoài nhìn cô, hai tay run run nâng một đạo thánh chỉ.

Chương 68: Buông rèm chấp chính

Trời giao trọng trách cho người nào, trước hết phải để người đó lao khổ tâm tứ, mệt nhọc thể xác, chịu đói chịu khát[1]... Vân Ánh Lục nhìn không chớp mắt đăm đăm sang lập lòe trên bức rèm trước mặt, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại câu nói này.

[1] Lời dạy của Mạnh Tử.

Dù giỏi hay dốt sử chỉ cần là người Trung Quốc, nhất định đều nghe danh Từ Hi thái hậu triều Thanh, tuy là loại bán nước hại dân nhưng không thể không công nhận bà ta là người buông rèm nhiếp chính nổi tiếng nhất trong mấy nghìn năm lịch sử Trung Hoa. Không rõ lịch sử có ghi lại không, nhưng triều Ngụy này cũng có một vị hoàng hậu đảm nhiệm vị trí giám quốc như vậy.

Vân Ánh Lục nhúc nhắc đôi chân tê cứng, lén nhìn văn võ bá quan ngoài điện. Hay nhân lúc họ còn chưa vào chầu, cô tháo mũ phượng xuống một lúc nhỉ?

“Nương nương, thượng triều thôi!” Còn chưa giơ tay lên đầu, La công công đã cúi người khẽ bắm bên tai cô.

“Được, được!” Cô vội ngồi thẳng người lên, hai tay đặt trên đầu gối, mắt hướng thẳng về phía trước.

“Nương nương thiên tuế, thiên thiên tuế!” Triều thần ba quỳ chín lạy, bất kể già trẻ, đồng thanh hô vang.

Vân Ánh Lục có chút hoảng sợ, theo bản năng cô sờ vào trong ống tay áo, nhẹ nhàng rút ra phong thư đã mở sẵn.

“Uyển Bạch!

Tha thứ cho trẫm ra đi mà không từ biệt. Trẫm đã ngồi thật lâu bên giường, ngắm nhìn khuôn mặt đang say ngủ của nàng, trẫm

muốn hôn nàng nhưng lại sợ nàng tỉnh giấc, ánh mắt của nàng sẽ khóa chặt trầm ở nơi này.

Uyển Bạch, giờ khắc này trầm đang rất rối loạn, không sao định tâm an trí mà xử lý quốc sự, cũng không biết phải đối mặt thế nào với những chuyện vừa qua. Trầm không vứt bỏ, cũng không muốn trốn tránh, nhưng trầm cần tĩnh tâm ở một nơi thật xa, không bị ai quấy rầy, để suy nghĩ tỏ tường về mọi chuyện. Nếu trầm ở lại hoàng cung, ngày ngày nhìn thấy thái hậu, hữu thừa tướng, Tấn Hiên, trái tim trầm sẽ như bị xé nát, đau đớn vô cùng. Hai mươi sáu năm qua, nhiều lúc nhìn thấy Mạn Lăng và Tấn Hiên vui vẻ bên nhau, trầm từng trộm mong mình là cốt nhục của hữu thừa tướng thì tốt biết bao! Thế nhưng khi nguyện vọng thành hiện thực, trầm lại nhận ra chuyện này không những không tốt mà còn vô cùng tàn khốc. Những chuyện trước và sau đó hẳn nàng đều đã biết rõ. Trầm sớm đã đoán ra mình không phải là cốt nhục của thái hậu, nhưng mỗi lần trầm bóng gió đề cập đến chuyện ấy, thái hậu lại nghiêm khắc răn dạy trầm không được nhắc đến. Vì thế trầm mới để mặc cho Tề vương tự tung tự tác, muốn mượn tay Tề vương để tháo gỡ nỗi nghi hoặc bao năm trong lòng. Chỉ là trầm thực không thể tin đó chính là sự thật! Trầm không kinh hãi màn trộm long tráo phụng nghe được trong điện Yến Hội mà chỉ thấy tan nát cõi lòng, thời khắc đó trầm thấy mình chẳng khác nào một nhành cỏ nhỏ nhoi không nơi nương tựa, run rẩy tìm kiếm tình thương trong trời đất đại hoang. Điều đáng kích lớn nhất đối với trầm chính là vì mục đích của thái hậu, hữu thừa tướng đã đang tâm đưa trầm vào cung, hủy hoại khuôn mặt của Tấn Hiên. Tấn Hiên nhất định đã biết rõ mọi chuyện từ lâu, thế nên bao năm nay huynh ấy mới cự tuyệt Mạn Lăng, không để ý tới hiếu tâm, không để ý tới tình huynh đệ, không để ý tới tính toán của thái hậu, một mực rời xa Đông Dương lưu lạc ở bên ngoài. May mà có nàng tác thành, hai người họ rốt cuộc mới được loan phụng sum vầy, đây chính là chuyện mà vui duy nhất trong lòng trầm.

Thái hậu đã làm những gì, hữu thừa tướng đã làm những gì, trăm không có cách nào truy cứu đến cùng bởi họ đều là thân quyến của trăm, chỉ là không rõ “thân” đến mức nào thôi? Trong lòng ngực trăm hiện giờ là một khối băng nặng trĩu, trăm thật sự không chống đỡ nổi, Uyển Bạch, trăm thật sự không chống đỡ nổi nữa rồi. Lòng trăm tan hoang và buốt giá.

Hiện tại bách tính nước Ngụy đều đã biết trăm là hoàng thượng giả, trăm còn tiếp tục ngồi trên ngôi vị hoàng đế nữa sao? Nhưng dù thế nào, trăm cũng không muốn thoái vị nhường ngôi cho Tề vương dù hẳn chính là cốt nhục chính thống của tiên hoàng, bởi điều trăm trần trở không phải là để vị mà là bách tính nước Ngụy, là giang sơn xã tắc. Một khi đăng cơ lên ngôi, Tề vương nhất định sẽ không nương tay với thái hậu, hữu thừa tướng, nguyên soái và các vị đại thần ủng hộ trăm, khi đó, hoàng cung sẽ lại chìm trong nạn binh đao. Trăm không thể che mắt bịt tai trước những điều đó nhưng cũng không thể tiếp tục xử lý triều chính được nữa.

Uyển Bạch, trăm chỉ có thể tin tưởng ở nàng. Trong những ngày tháng trăm rời xa, nàng hãy thay trăm cai quản giang sơn được không? Nàng không phải là một cô nương bình thường, nàng đến từ một ngàn năm sau, học vấn uyên bác, cách nhìn sâu xa, dũng khí quật cường của nàng tất cả đều vượt xa nam tử, nàng hoàn toàn có thể thay trăm giám quốc trong những ngày tháng khốn khó này. Uyển Bạch, giang sơn này trăm nhờ cả vào nàng. Đến khi nào suy nghĩ thông suốt, trăm nhất định sẽ hồi cung cùng câu trả lời cho thế nhân.

Uyển Bạch, thật có lỗi với nàng, sau này trăm nhất định sẽ đền bù cho nàng.

Huyền Thần vội vã!”

Sáng sớm ngày tân hôn thứ ba, hoàng đế Ngụy triều Lưu Huyền Thần đã để lại phong thư cùng một đạo thánh chỉ bổ nhiệm Vân

hoàng hậu buông rèm giám quốc, rồi dẫn theo bốn thị vệ, âm thầm rời khỏi hoàng cung. Đi về hướng nào tạm thời vẫn chưa rõ.

Phong thư và đạo thánh chỉ, Vân Ánh Lục đọc đi đọc lại không dưới mười mấy lần.

Lưu Huyền Thần nói cô từ tương lai đến đây nên hoàn toàn có năng lực thanh anh giám quốc. Năng lực lý giải vấn đề của Lưu Huyền Thần có sao không vậy? Chàng không biết giao quốc gia cho một bác sĩ phụ khoa như cô sẽ như thế nào sao?

Lúc này, cô mới hiểu lời thì thầm “giúp trăm!” của Huyền Thần hóa ra là có thâm ý này. Chàng đã nung nấu ý định bỏ đi từ lúc đó sao?

Chàng nói sau này nhất định sẽ đền bù cho cô, hy vọng cả hai còn có cơ hội này! Vân Ánh Lục biết giờ phút này tâm trạng chàng hoảng hốt rối loạn ra sao. Cũng biết trái tim chàng đóng băng lạnh giá thế nào, thôi thì, vợ chồng có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, cô cắn răng chấp nhận trọng trách Huyền Thần để lại.

Chỉ trong mấy ngày, thân phận của cô đã thăng hản ba cấp, từ thái y đến hoàng hậu, từ hoàng hậu đến giám quốc. Cô đành xắn tay xử lý thay Huyền Thần mấy chuyện rối rắm trước mắt vậy!

Vân Ánh Lục cất phong thư vào tay áo, lo lắng quét mắt quan sát văn võ bá quan qua lớp rèm mờ ảo. Trời ơi, biết chữa từ đâu đây?

“Khụ, khụ...” Vân Ánh Lục hắng giọng ra hiệu, tiếng thì thầm bàn tán phía dưới lập tức ngừng bật, văn võ bá quan người nào người nấy nghếch cổ vươn đầu nhìn chăm chăm vào bóng dáng mảnh mai ẩn hiện sau rèm châu.

Bọn họ đã có diễm phúc được tận mắt trông thấy phong thái ung dung, tài hùng biện hùng hồn của tân hoàng hậu trong buổi đại hôn. Nhưng thật không ngờ, chỉ sau một ngày hoàng hậu đã thay hoàng đế Lưu Huyền Thần giám quốc trị nước.

Nữ nhân giám quốc thay chồng? Đúng là chuyện cười cho thiên hạ!

Đám triều thần khinh thường muốn tỏ thái độ, nhưng trông thấy vẻ mặt trầm như nước của Ngu hữu thừa tướng và Ngu nguyên soái, chẳng ai dám ho he tiếng nào. Một quốc gia, chỉ cần nắm chặt binh quyền và tiền tài là căn cơ vững chắc.

Đứng trong hàng ngũ đại thần, Đỗ Tử Bân lo lắng nhíu mày. Ánh Lục, nàng có khỏe không?

“Hoàng thượng tạm thời rời cung nghỉ ngơi, những ngày này ta sẽ thay người trực ban”. Tân hoàng hậu rốt cuộc cũng lên tiếng, lời vừa thốt ra đã khiến cảm các đại thần thiếu chút nữa rớt xuống đất.

“Mọi người ắt hẳn đều biết ta là một thái y, hoàn toàn mù mờ việc trị quốc an bang. Nhưng theo suy nghĩ của ta, việc trị quốc cũng không khác biệt gì chuyện chẩn mạch trị bệnh là mấy. Khi không có bệnh tật ốm đau chúng ta bồi bổ sức khỏe, khi trong người khó chịu chúng ta sẽ khám bệnh kê đơn. Được rồi, các vị đại nhân, hôm nay các vị thấy có chỗ nào không thoải mái không?”

Các đại thần kinh ngạc nhìn nhau, bọn họ có nghe lầm không đây?

Đỗ Tử Bân cắn môi nhin cười, Ánh Lục đúng là ba câu không rời nghề chính.

“Nương nương, không thể nói có chỗ nào không thoải mái”, La công công cuống đến độ mồ hôi ứa ra như tắm, thấp giọng khẽ nhắc, “mà là có việc thì mau tấu, không có việc bãi triều”.

Vân Ánh Lục chớp chớp mắt, “Ý tứ cũng có khác gì nhau đâu!”

La công công bắt lực nhắm mắt. Không khác gì sao? Khác nhiều ấy chứ!

Thượng thư bộ Hộ khó khăn lắm mới thuyết phục được bản thân bước lên trước bẩm tấu. “Nương nương, gần đây thần kiểm kê quốc

khổ thì phát hiện thấy ngân khố sụt giảm nhiều so với cùng thời điểm này năm ngoái”.

“Lý do là gì? Là không thu được thuế sao?” Vân Ánh Lục tra hỏi.

“Hiện giờ dân chúng mới đang vào vụ thu, theo lệ chưa thể thu thuế, thuế vụ xuân vừa rồi theo sổ sách cũng hoàn toàn đầy đủ, thần cũng không rõ vấn đề rốt cuộc là vì sao?”

Vân Ánh Lục nhú mày một lúc rồi đáp. “Khanh kiểm tra lại lần nữa xem sao, nếu nguồn thu vẫn đầy đủ mà ngân khố lại sụt giảm thì há không phải là do chi nhiều hơn thu sao?”

Thượng thư bộ Hộ kinh ngạc ngẩng đầu, không thể ngờ một lời của hoàng hậu đã hóa giải ngay thắc mắc của ông ta. “Nương nương nhắc nhở rất phải, mùa hè năm nay hạn hán nặng, triều đình không ít lần phải mở quốc khố kho lương để cứu trợ dân lành, lại thêm chiến sự ở biên cảnh Bắc triều cũng tốn một khoản chi phí không ít cho bộ Binh, những khoản chi này là khoản phát sinh nên ngân khố giảm sút là chuyện bình thường”.

“Được rồi, sau khi tan triều khanh hãy đem tất cả sổ sách chi tiêu đến cho ta xem”.

“Nương nương, ngân khố giảm sút, kì thu thuế sắp tới hãy còn xa, thần đề nghị triều đình cắt giảm chi tiêu trong một thời gian phòng khi có việc gấp cần đến tiền tài”.

“Được, khanh cứ đưa ra phương án cắt giảm chi tiêu cùng sổ sách thu chi cho ta”.

Thượng thư bộ Hộ lui về hàng, các trọng thần vừa rồi còn bĩu môi khinh thường nay không khỏi cúi đầu tâm phục khẩu phục.

“Nương nương”, một người sai chân bước ra từ hàng ngũ võ quan, “tối hôm trước, hoàng thượng có nói Tề vương tạm thời quay về vương phủ, câu trả lời sẽ công bố sau. Xin hỏi nương nương, hiện giờ câu trả lời đã có hay chưa?”

“Người này là ai vậy?” Vân Ánh Lục hỏi nhỏ La công công.

“Con trai của tổng quản phủ Tề vương, hiện giờ đang nhậm chức ở bộ Công ạ”. La công công khẽ bẩm.

Vân Ánh Lục gật đầu, fan cuồng của Tề vương gia muốn thay chủ đòi lại công bằng đây mà.

“Theo đạo lý, Tề vương gia tối hôm trước mưu quyền soán vị, tội đáng chém đầu. Nhưng cân nhắc hấn cũng có nỗi khổ trong lòng, nên ta tạm tha cho!”

“Nương nương...” Ngu hữu thừa tướng cả kinh tròn mắt, đây không phải là thả hổ về rừng sao? “Việc này phải chờ hoàng thượng định đoạt”.

Vân Ánh Lục mỉm cười trấn an. “Không hề gì, hoàng thượng đã trao quyền giám quốc, việc này ta có thể tự quyết được”.

Kì tả thừa tướng đã bị cách chức đuổi về quê, tàn binh bại tướng cũng đều bị bắt giữ, Tề vương đã bị chặt hết vây cánh thì còn có thể làm gì đây? Huyền Thần đã từng nói với cô, phải nhìn con cá quẫy đuôi nhảy lên thì mới có thể biết được mực nước nông sâu thế nào. Để Tề vương ủ mưu trong phủ thì chi bằng để gã ra ngoài khua chiêng múa trống như một tên hề còn hơn.

“Lời nương nương nói là thật sao?” Fan cuồng ngoác miệng cười đến tận mang tai.

“Vua không nói chơi, à không, ta tuyệt đối không nuốt lời. Được rồi, còn việc gì nữa không?” Vân Ánh Lục chỉnh lại mũ phượng, ông trời ơi, cô sắp không chịu nổi nữa rồi.

“Nương nương, vậy ngày mai Tề vương có thể vào triều không?” Võ quan hỏi thêm câu nữa.

“Hoan nghênh hấn tới!” Vân Ánh Lục lão đảo đứng lên, “Không còn việc gì thì mau bãi triều!”

Bá quan không theo hàng lối chỉnh tề ra ngoài điện như mọi khi mà vừa đi vừa ngoái đầu lại với hy vọng được diện kiến dung nhan tân hoàng hậu.

“La công công, mau giúp ta!” Vân Ánh Lục vội tháo mũ phượng xuống, mệt mỏi thở hắt ra, La công công vội chạy đến đỡ lấy.

“Phù, phù...” Vân Ánh Lục xoay người đi ra hậu đường, “Rốt cuộc cũng có thể thở được rồi, chúng ta mau quay về tẩm cung nghỉ ngơi thôi”.

“Nương nương...” La công công ý tứ liếc mắt xuống đồng tấu chương dưới bàn, “Người còn phải phê tấu chương nữa ạ”.

Vân Ánh Lục quay đầu lại, vừa trông thấy tấu chương xếp cao như núi, thiếu chút nữa ngã lăn ngất xỉu. Lưu hoàng thượng, chàng bỏ đi tiêu dao, có biết ta khổ sở thế nào không?

Cô mệt mỏi buông thông vai, chán chường đi về hướng ngự thư phòng.

Vừa đi tới cửa sổ, cô đã thấy bên ngoài ngự thư phòng có ba người đang đứng chờ sẵn, còn bên cánh cửa thông với hậu cung, cung nữ phi tần đang chen chúc lảo nháo ầm ĩ.

Vân Ánh Lục chớp mắt hoài nghi đám nữ nhân hậu cung lại muốn mở hội nghị sao?

“Ngu hữu thừa tướng, Ngu nguyên soái, Đỗ thượng thư!” Vân Ánh Lục gật đầu với ba người, trông thấy cả ba không hện mà cùng nhìn chăm chăm vào mũ phượng trong tay La công công, cô mím môi, vờ như không để ý.

“Nương nương, hoàng hậu nương nương!” Cửa bên kia, phi tần mã nữ ai ai cũng đang mặt mày ủ ê, thì thào gọi cô.

“Ba vị chờ một chút!” Cô nói rồi bước nhanh sang bên kia.

Cánh cửa này giống như ranh giới vô hình, ngoại trừ hoàng hậu, thái hậu ra tất cả cung nhân đều không được bước qua.

“Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng thật sự bỏ đi rồi sao?” Chúng phi tần hoảng hốt hỏi Vân Ánh Lục. Tuy bọn họ không được hưởng hoàng ân sủng ái như cô, nhưng hoàng thượng ở đây, bọn họ còn có chỗ dựa dẫm, ngồi không hưởng phúc; hoàng thượng ra đi thì bọn họ khác nào lá rụng trong ngự hoa viên, chẳng mấy chốc mà chìm trong quên lãng.

Vân Ánh Lục dịu dàng vỗ về đám phi tần, cung nữ. “Hoàng thượng chỉ tạm thời ra ngoài nghỉ ngơi vài ngày thôi, người sẽ không bỏ rơi chúng ta đâu”.

Chúng phi tần bán tín bán nghi, ảm đạm hỏi. “Thật vậy sao?”

Đương nhiên là thật rồi, các vị nương nương mau hồi cung nghỉ ngơi đi, sau bữa tối, các vị ghé đến phòng giảng kinh một lát, tôi sẽ giải thích rõ mọi sự, còn giờ tôi có việc phải làm rồi. Mọi người nhìn xem, ba vị đại nhân còn đang đứng chờ kia kìa!”

Chúng phi tần bất đắc dĩ gật đầu rồi ủ rũ rời đi. Vân Ánh Lục thở phào một tiếng rồi xoay người về lại ngự thư phòng.

Cả bốn người cùng ngồi xuống theo cấp bậc quân thần. Tuy trên thực tế Vân Ánh Lục là con dâu của hữu thừa tướng, là em dâu của Ngu Tấn Hiên, là tiểu muội thanh mai trúc mã của Đỗ Tử Bân, nhưng hiện giờ trên danh nghĩa cô là hoàng hậu Ngụy quốc nên phải ngồi ở vị trí chủ tử.

“Trước khi bỏ đi, hoàng thượng người có nói gì không?” Mới qua hai ngày, Ngu hữu thừa tướng đã gầy sọp tới mức má nhô cao, bông mắt cũng xuất hiện.

Vân Ánh Lục lơ đãng ngắm nhìn cây bút son Huyền Thần vẫn dùng để phê tấu chương trên bàn, khe khẽ trả lời. “Hoàng thượng hiện chỉ muốn được tĩnh tâm một thời gian. Hữu thừa tướng không

cần nghĩ ngợi nhiều quá, chuyện cũng đã xảy ra rồi, không ai có thể thay đổi được, còn nếu đã không thay được thì phải kiên cường đi tiếp, điều người không yên lòng nhất chính là giang sơn xã tắc, còn với những chuyện khác, thời gian chính là liều thuốc tốt nhất”.

Ngu hữu thừa tướng mắt đục mờ lệ, rung rung lên tiếng. “Lão thần hiểu ý nương nương. Nương nương, người cũng đừng lo lắng quá, lão thần còn sống ngày nào nhất định sẽ tận lực gánh đỡ giang sơn nước Ngụy giúp người”.

“Chính vì biết rõ như vậy, nên hoàng thượng mới dám để tôi thay người giám quốc đây”. Vân Ánh Lục mỉm cười dịu dàng rồi quay đầu nhìn về phía Ngu Tấn Hiên, “Ngu nguyên soái, khanh vừa mới hồi kinh sao đã vội vàng lên triều làm gì? Phu nhân của khanh có khỏe không?”

Ngu Tấn Hiên ôn nhu trả lời, “Đa tạ nương nương, phu nhân của thần vẫn khỏe. Ngày mai nàng ấy sẽ vào cung tẩn kiến nương nương”.

“Thật không? Cả hai cũng đã lâu rồi không gặp mặt”. Đôi mắt Vân Ánh Lục lấp lánh niềm vui bất ngờ.

“Dạo gần đây, ngoài việc vào chầu thần cũng có nhiều thời gian rỗi rãi, nương nương có cần thần xem giúp tấu chương không?” Câu hỏi của Ngu Tấn Hiên hàm súc, rõ ràng như chính con người hắn vậy.

“Được vậy thì tốt quá!” Vân Ánh Lục hào hứng gật đầu. Lưu hoàng thượng có phải cũng dự liệu được việc này nên mới can đảm bỏ lại quốc sự sau lưng không?

“Nương nương, thần vừa phá xong hai vụ án, bộ Hình cũng không có việc gấp, nếu nương nương cần giúp đỡ gì, vi thần nhất định sẽ không từ nan”. Đỗ Tử Bân chấp tay, đồng dạc nói thêm.

Vân Ánh Lục bật cười. Vận khí của cô thật tốt, mỗi lần lâm vào cảnh đường cùng là lại có người xả thân giúp đỡ.

“Vây phiền Đồ đại nhân rồi”.

Đồng tấu chương ngọn ngọn như ngọn núi nhanh chóng được giải quyết dưới sự hợp lực của ba trọng thần. Khi bọn họ rời khỏi ngự thư phòng thì sắc trời cũng chuyển dần tối. Trên nền trời tím ngắt ánh hoàng hôn, một đàn nhạn trắng mải miết vỗ cánh bay về phương nam.

Ngu hữu thừa tướng và Ngu Tấn Hiên cáo từ về trước, chỉ còn Đồ Tử Bân nán lại ngoài ngự thư phòng. Khi không còn ai khác, hắn rũ bỏ vẻ tôn kính của thần tử, đáy mắt hiện rõ nỗi buồn đau, tiếc thương.

Dưới bóng tà dương, đôi vai nàng càng thêm bé nhỏ và mệt mỏi.

Một cô gái yếu ớt phải gánh vác giang sơn xã tắc, trọng trách này thực quá nặng.

“Ánh Lục, nàng... có gắng gượng được không?” Không kìm được lòng, Đồ Tử Bân bật hỏi.

Vân Ánh Lục lắc lắc ống tay áo rộng thùng thình của bộ cung trang, an nhiên trả lời. “Không gượng được thì có thể xoay người bỏ đi sao?”

Đồ Tử Bân im lặng một hồi rồi khẽ khàng nói, “Xin lỗi nàng, Ánh Lục, đều tại ta...” Tại hắn hiểu ra quá muộn, tại hắn ngốc nghếch cố chấp, bằng không, giờ này nàng đã là thê tử của hắn, dù không có cảnh cầm sắt hòa âm thì cũng vẫn cùng chia ngọt sẻ bùi.

“Vì sao phải xin lỗi ta?” Vân Ánh Lục ngược mắt nhìn hắn, “Đồ đại ca, là ta tình nguyện kết tóc se tơ cùng hoàng thượng cơ mà. Tất cả những chuyện vừa qua, chỉ có thể nói là do trời xanh khéo trêu đùa số mệnh. Trước kia ta không tin vào số mệnh, không tin vào cuộc đời có nợ có duyên, nhưng giờ thì ta tin. Tất cả đều là ý trời”.

Vân Ánh Lục lặng im một lúc rồi nói thêm, “Là ta yêu hoàng thượng chứ không phải bị khuất phục”.

Gió mang theo hơi lạnh thổi tới, Vân Ánh Lục rùng mình khép chặt vạt áo, không biết Huyền Thần có mang đủ áo ấm không?

“Nhưng giờ người chịu khổ là nàng?” Đỗ Tử Bân thở dài cảm thán.

“Huyền Thần từng nói rằng, lấy chàng là phải cùng chắn mưa che gió, cùng chung hoạn nạn chứ không chỉ ngồi không hưởng phúc. Đỗ đại ca, ta còn phải đến gặp các phi tần”.

Cô mỉm cười từ biệt rồi nhanh chóng bước vào cửa hậu cung, nhân ánh nhòa cùng sắc thu nồng đậm. Đỗ Tử Bân lặng lẽ dõi mắt nhìn theo.

Yêu thương rồi bỏ lỡ, cho dù thật lòng quan tâm cũng đã là quá khứ.

Buổi tối, trong ánh đèn sáng rực ở phòng giảng kinh, Vân Ánh Lục an nhiên ngồi trên bục cao, đưa mắt nhìn phi tần và cung nữ đông nghịt bên dưới.

Trước kia, cô từng trêu Lưu hoàng thượng là chiến sĩ thi đua, ban ngày phải lo liệu quốc sự, buổi tối còn phải vỗ về một đám nữ nhân đông đúc. Giờ thì cô đã có thể cảm nhận được nỗi khổ của chàng.

Giai nhân cung đình chẳng khác nào hoa trong nhà kính, chỉ một chút mưa gió đã hốt hoảng lao xao, thực khiến người ta vừa phiền lòng vừa đau xót.

Vân Ánh Lục giơ tay ra hiệu, tiếng trò chuyện líu ríu phía dưới nhanh chóng ngừng bật.

“Các vị nương nương, hôm ở điện Yến Hội, ắt các vị cũng biết hoàng cung đang phải đối mặt với sóng to gió cả, thời điểm này

chúng ta không được sợ hãi mà phải đoàn kết, cùng hoàng thượng vượt qua cửa ải khó khăn này, có được không?”

Phía dưới lặng ngắt như tờ, không một ai dám lên tiếng trả lời.

Chợt một giọng nói sợ hãi vang lên:

“Hoàng hậu nương nương, Tề vương có ám hại hoàng thượng không? Nếu quả đúng như vậy thì chúng ta... phải làm gì bây giờ?”

“Làm gì bây giờ?” Phía dưới lao xao hỏi nhau.

Vân Ánh Lục giờ đã hiểu cái gọi là vợ chồng giống như chim trong rừng, khi hưởng phúc thì líu ríu bên nhau, khi đại nạn thì thân ai nấy bay. Và lại, có lẽ bình thường Lưu hoàng thượng đối với bọn họ cũng chẳng chân tình gì nên bọn họ mới lạnh lùng như vậy với hoàn cảnh của người!

Đám phi tần thấy Vân Ánh Lục lặng im không đáp, liền nức nở tuôn lệ.

“Vậy mọi người muốn xuất cung sao?” Vân Ánh Lục đột nhiên hỏi lớn.

Tiếng khóc lóc tức khắc im bặt.

“Trên đời có rất nhiều chuyện xảy ra ngoài dự đoán, hiện giờ tôi chỉ có thể đem toàn lực che chở cho các nương nương, nhưng nếu các vị không tin tưởng thì tôi sẽ để các vị xuất cung”.

“Xuất cung? Xuất cung rồi chúng ta biết làm gì? Con gái lấy chồng như bát nước hắt đi, ngoài việc xuất gia làm ni cô, chúng ta còn biết làm gì khác”, một vị phi tần nức nở lên tiếng.

“Mọi người có thể tìm việc làm mà! Sống cuộc sống độc lập ắt sẽ được người khác tôn trọng, nói không chừng, mọi người còn có thể tìm được hạnh phúc cho chính mình đấy!”

“Sống độc lập? Hoàng hậu nương nương, người nói thật buồn cười, phi tần chúng ta ai cũng được cung chiều từ nhỏ, vai không thể

gánh, tay không thể xách, làm sao mà sống độc lập được? Thêu thùa, ca hát có thể nuôi sống được không?”

Vân Ánh Lục suy nghĩ một lát rồi nói, “Mọi người có muốn làm đại phu không?”

“Hả?” Chúng phi tần nhất loạt ngẩng phắt đầu lên.

“Học làm đại phu chuyên khám bệnh cho phụ nữ hoặc dạy họ cách bảo xuân dưỡng nhan, tôi nghĩ mọi người chắc chắn sẽ sống tốt”.

Cả đám ngạc nhiên nhìn Vân Ánh Lục rồi lại quay sang nhìn nhau, mắt ai cũng mở to hết cỡ.

“Hoàng hậu nương nương, người đồng ý... dạy chúng ta sao?” Một vị phi tần yếu ớt hỏi lại.

Dân chúng trong thành Đông Dương đều nói Vân hoàng hậu chính là tiên tử trên trời, có thể cải tử hoàn sinh, nếu giờ được người đích thân truyền thị y thuật cao siêu thì còn may mắn nào hơn. Không phải hoàng thượng cũng bị thu hút bởi tài năng xuất chúng của hoàng hậu đấy sao.

Nếu bọn họ cũng có bản lĩnh như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ tìm được hạnh phúc cho riêng mình, chẳng cần phải hàng đêm cô đơn mòn mỏi bên ngọn đèn cho đến tận bình minh.

“Mọi người đều biết chữ cả chứ?” Vân Ánh Lục mỉm cười khích lệ. Nhóm phi tần rầm rập gật đầu.

“La công công, ông đi mời công chúa An Nam tới đây”. Vân Ánh Lục quay đầu nói tiếp. “Công chúa An Nam là tài nữ xuất chúng trong cung, cô ấy sẽ dạy mọi người làm thơ viết từ, còn tôi dạy mọi người bắt mạch chẩn bệnh. Với hai kỹ năng này, mọi người nhất định sẽ có cuộc sống muôn màu muôn vẻ sau khi xuất cung’.

Ôi, kỳ thật không phải cô muốn ôm việc này vào người mà là không muốn đám phi tần ấy cả ngày thở ngán than dài, nước mắt

ngắn dài trong cung. Và lại, làm như vậy là mở cho các nàng ấy một lối thoát, chôn vùi tuổi xuân trong chốn thâm cung lạnh lẽo quả thật rất đáng tiếc.

Huyền Thần, nếu biết ta giết dây cho phi tần của chàng xuất cung, chàng có nghĩ ta náy lòng đổ kỵ rồi bắt ta phải đền bù tổn thất không?

Em nguyện dùng cả đời để đền bù cho chàng có được không?

Khóe mắt Vân Ánh Lục ướt nước, nụ cười ẩn hiện trên môi.

La công công tay cầm phát trần, vội vã chạy tới bẩm báo. “Nương nương, công chúa An Nam không có trong Phật đường ạ”.

“Nàng ấy đi đâu?” Vân Ánh Lục thoáng bất ngờ, hỏi lại.

“Tiểu cung nữ theo hầu nói công chúa An Nam đã xuất cung từ trưa, nhưng không biết đi đâu”.

Vân Ánh Lục cảm thấy như trong đầu có tiếng nổ oang, cô gượng trấn định tâm trạng rồi loạn của mình, nhưng đầu óc trống rỗng không chút ý niệm. Phía dưới, các phi tần lại bắt đầu xì xào.

“Phi tần hậu cung không phải không được tùy ý xuất cung sao?” Câu hỏi của một vị phi tần kéo thần trí của cô lại.

Vân Ánh Lục nhìn La công công dò hỏi.

La công công hơi do dự rồi bất đắc dĩ trả lời. “Nô tài đã tới phủ Nội vụ và cổng thành dò hỏi, công chúa An Nam có... yêu bài ngự ban, có thể tự do ra vào hoàng cung”.

Tất cả chìm trong im lặng, chúng phi tần đồng cảm nhìn tân hoàng hậu. Tuy Vân Ánh Lục lặng im không nói nhưng ai cũng biết tâm can cô hẳn không thể bình tĩnh như biểu hiện bề ngoài.

La công công theo hầu Lưu Huyền Thần nhiều năm, tất nhiên là hiểu yêu bài ngự ban có ý nghĩa như thế nào. Câu trả lời của ông ắt hẳn đã khiến Vân hoàng hậu tổn thương không ít.

Lưu hoàng thượng có phải sẽ nói với công chúa An Nam rằng “Trẫm chỉ tin tưởng mình nàng” hay không? Cô chợt nhớ đến câu hát mà các cô y tá thường hay ngâm nga “tình yêu vốn dĩ là đau thương”.

Đúng, tình yêu vốn dĩ là đau thương. Yêu một người chính là trao quyền làm tổn thương mình cho người ấy, ngẫm lại quả thật là đau xót. Nhưng mà Lưu hoàng thượng sáng nắng chiều mưa như vậy sao? Người con trai mạo hiểm tính mạng xông vào biển lửa tìm cô lại có thể làm thế với cô sao?

Không, không được nghĩ lung tung, chuyện này chỉ là suy đoán nhất thời mà thôi.

Vợ chồng phải biết tin tưởng nhau, không phải tin tưởng một phần mà phải tin tưởng hết thủy, đó mới là tình yêu đích thực.

Sao cô có thể dễ dàng hoài nghi Huyền Thần như vậy chứ? Từ nhỏ chàng đã phải rời xa người thân, trở thành quân cờ chính trị trong tay thái hậu, như vậy còn chưa đủ đau thương ư? Hiện tại cô chính là người thân duy nhất của Huyền Thần, nếu ngay cả cô cũng không hiểu cho chàng thì cuộc sống của chàng sẽ còn u ám tới mức nào?

Trên bầu trời đêm sâu thẳm, một đám mây mỏng lững lờ trôi qua như tấm lụa che ngang vầng nguyệt sáng tỏ. Vân Ánh Lục chậm rãi xoay người, nhìn chúng phi tần.

“Chiều mai, mọi người tập trung ở vườn thảo dược, buổi học đầu tiên sẽ là dạy cách phân biệt các loại cây thuốc, sau đó đến tối chúng ta sẽ học lý thuyết...”

“Hoàng hậu nương nương, người tìm thần thiếp sao?” Trên con đường nhỏ ngoài phòng giảng kinh, thấp thoáng một bóng người vội vàng đi tới.

“Công chúa An Nam?” Mọi người cùng quay đầu nhìn lại.

Nguyễn Nhược Nam vén ống tay áo lau mồ hôi, gương mặt đỏ bừng vì thấm mệt.

“Công chúa An Nam tới rồi”. Vân Ánh Lục vội sai La công công mang tới cho nàng ta một chiếc ghế nhưng vẫn kịp liếc thấy một bóng dáng cao lớn vô cùng quen thuộc. Giang thị vệ?

Cô không nghĩ nhiều, vội thu hồi tầm mắt.

Nguyễn Nhược Nam vuốt lại mái tóc ngắn của mình rồi lo lắng nhìn Vân Ánh Lục, cẩn trọng mở lời: “Tần thiếp... ra ngoài mua sách nên hồi cung hơi muộn. Nương nương tìm thần thiếp có việc gì sao?” Nguyễn Nhược Nam khẽ hỏi.

“Công chúa An Nam xuất chúng như vậy mà mỗi tháng chỉ đăng đàn giảng kinh một buổi thì thật hơi tiếc cho tài năng của cô. Tôi đang định mở lớp dạy y thuật cho chúng phi tần vào buổi sáng, tiện thể hỏi cô có đồng ý dạy họ thêm thơ từ vào buổi chiều không?”

Nguyễn Nhược Nam mặt thoáng ngẩn ngơ, sau đó lập tức trả lời. “Ý kiến của hoàng hậu nương nương thật sự rất hay, nhưng liệu có thể dời giờ dạy của thần thiếp sang buổi sáng không, buổi chiều... thần thiếp có chuyện cần làm”.

“Ồ”, Vân Ánh Lục suy nghĩ một lát rồi nói tiếp, “vậy cũng được, các vị nương nương còn có ý kiến gì khác không?”

Chúng phi tần hai mắt sáng ngời vì hưng phấn, đối với các nàng mà nói, cuộc sống buồn chán trong hoàng cung đã được mở sang một trang mới. Cuộc đời ao tù nước đọng cuối cùng đã được khơi thông, tuôn chảy về phía mặt trời.

“Không có!” Trăm miệng một lời cùng đáp vang dội.

La công công trong cung đã hơn bốn mươi năm, ông chỉ thấy các phi tần dụng tâm đấu kế, không tranh giành sủng ái thì vạch trần bêu xấu nhau, cảnh đoàn kết hôm nay là lần đầu tiên được nhìn thấy.

Ông khâm phục nhìn Vân Ánh Lục, lòng không khỏi vui mừng rơi nước mắt.

Trước mắt hoàng thượng là hố sâu vực thẳm, nhưng có Vân hoàng hậu ở bên, người nhất định, nhất định sẽ vượt qua được.

Bên ngoài, trời mưa suốt đêm.

Ngày thứ tư Vân Ánh Lục giám quốc, ngoại thành Lâm Sơn đột nhiên xảy ra động đất, đất đá ào ào lăn xuống thôn trang, phá nát ruộng nương, nhà ở. Thôn dân chạy loạn khắp nơi, ăn đói mặc rét, co cụm sống qua ngày dưới gầm trời rộng lớn.

Tri phủ Lâm Sơn sai nha dịch hỏa tốc đưa công văn vào hoàng cung, Vân Ánh Lục vừa phê duyệt tấu chương xong, chưa kịp nghỉ ngơi đã phải chạy đến điện Nghị Chính bàn bạc cùng quần thần.

Văn võ bá quan cũng nhanh chóng được triệu vào chầu. Tề vương không khỏi vui sướng cười thầm, ngay giữa đại điện, gã lộng ngôn tuyên bố ngay cả ông trời cũng trừng phạt hoàng thượng giả, chỉ có thiên tử chân chính mới có thể trấn trụ ngai rồng, ổn định giang sơn.

Đương lúc thiên tai giáng xuống chúng dân vô tội, Tề vương lại hàm hồ thốt ra những lời này cũng chính là tự tay hủy diệt hình tượng bản thân. Gã vốn định nhân cơ hội phô trương dòng máu hoàng tộc để lôi bè kéo đảng, nhưng thật đáng tiếc, lời tuyên bố của gã chẳng khác nào ném đá xuống giếng ai cũng phải nhăn mặt nhịu mày khó chịu.

Tề vương cũng có nỗi khổ của Tề vương. Cay đắng nhãn nhục ử mưu tính kế bao năm rốt cuộc lại đại bại chỉ trong một đêm khiến gã thiếu chút nữa thổ huyết mà chết. Kì tởm thừa tướng nay đã bị đuổi về quê, không có người bày mưu tính kế, gã chẳng khác nào bị bẻ gãy hai chân, muốn nhúc nhích cũng khó; đám đồng đảng thì bị bắt hoặc bị quản thúc khiến thế lực của gã suy yếu nghiêm trọng. May mà

Lưu Huyền Thần không khai đao với gã, có thể vì gã là vương tử duy nhất còn lại của tiên hoàng, giết gã ắt động đến lòng dân.

Núi xanh còn đó, sợ gì không củi đốt, còn sống là còn hy vọng. Đồng tro tàn trong lòng Tề vương lại một lần nữa bùng cháy, chỉ có điều không có Kì tá thừa tướng ở bên chỉ bảo, gã chẳng khác nào mèo hoang vung vuốt cào cấu loạn xạ trong không khí. Vân Ánh Lục coi như Tề vương không tồn tại, cũng chẳng để tâm đến lời của gã, cô muốn để cho đám người thuộc đảng Tề vương thấy rõ kẻ mà chúng coi là hoàng đế đích thực 'tài năng' thế nào.

“Hữu thừa tướng, khanh có nghĩ ra cách nào không?”

Nhìn sắc trời sẫm tối ngoài sân điện, Vân Ánh Lục sốt ruột sai La công công cuộn màn, chính thức ra mặt nghị sự.

Ngu hữu thừa tướng chậm chạp đứng ra giữa điện bẩm tấu, “Nương nương, lão thần đã phái hai vị thị lang bộ Công dẫn theo binh lính tới thành Lâm Sơn khảo sát mức độ thiệt hại của trận động đất, cứu trợ nạn dân, giảm thiểu số người thương vong. Tiếp đến, thần nghĩ triều đình cần chuẩn bị mở kho cứu tế, phát chẩn lương thực. Vụ thu đã mất trắng, mùa đông lại đang cận kề, ít nhất cũng phải hỗ trợ dân chúng Lâm Sơn cho đến mùa xuân sang năm thì mới tạm ổn’.

Vân Ánh Lục liên tục gật đầu, đưa mắt tìm kiếm bóng dáng của thượng thư bộ Hộ trong hàng. Thượng thư bộ Hộ nhíu mày, thờ dãi rồi bất đắc dĩ bước ra khỏi hàng, bẩm tấu. “Nương nương, thần rất đồng cảm với tâm trạng của nương nương, nhưng ngân khố...”

Vân Ánh Lục sực nhớ mấy ngày hôm trước, cũng tại đại điện này, cô và thượng thư bộ Hộ vừa mới thảo luận về chuyện ngân khố sụt giảm. Quốc khố bây giờ đã gần cạn kiệt, chỉ còn lại khoản cuối cùng để đảm bảo an toàn quốc gia.

“Ta biết rồi’. Gượng an ủi thượng thư bộ Hộ nhưng tay không ngừng vịn xoắn vì lo lắng, Vân Ánh Lục đứng dậy, bồn chồn suy

nghĩ. Không có tài lực thì làm sao mà cứu tế?

Không bột sao gột nên hồ?

Đại thần trong điện bắt đầu xì xào bàn luận.

“Các vị đại nhân”, Vân Ánh Lục đột ngột quay người, hai mắt sáng rỡ vui mừng vì đã nghĩ ra kế sách. Do xoay quá nhanh, thiếu chút nữa cô ngã nhào xuống bậc thềm, may mà có La công công đỡ kịp. Các đại thần phía dưới ai nấy đều sợ toát mồ hôi.

“Trước đây, có một người phụ nữ mắc bệnh hiểm nghèo vừa bị mất việc, nếu có phẫu thuật, cô ấy sẽ giữ được tính mạng nhưng do chi phí quá lớn nên cô ấy đã từ chối phẫu thuật. Không thể nhắm mắt làm ngơ trước tình cảnh đáng thương đó, nhân viên trong bệnh viện đã tự động khởi xướng việc quyên góp để giúp cô ấy được tiến hành phẫu thuật. Tình cảnh dân chúng thành Lâm Sơn cũng tương tự như vậy, quân thần chúng ta cũng tiến hành quyên góp đi! Có tiền góp tiền, có đồ vật góp đồ vật để đem ra đấu giá, hô hào dân chúng thành Đông Dương quyên tiền cứu trợ, ta nghĩ việc này hẳn có thể giải quyết được vấn đề khẩn cấp trước mắt. Các vị thấy sao?”

Cô thận trọng quan sát, sao ai cũng nhìn cô như quái vật thế này?

“Nương nương, triều ta chưa từng có tiền lệ như vậy, làm vậy... quá mất thể diện!” Lời nương nương nói tuy không phải câu nào cũng hiểu được, nhưng ý tứ không khó để nhận ra. Thượng thư bộ Hộ nuốt nước bọt, thầm nghĩ, quốc gia nghèo đói tới độ phải nhờ cậy các đại thần cứu tế sao?

Tề vương cười thầm đến nội thương.

Vân Ánh Lục nhún mày chất vấn. “Có gì mà mất thể diện? Hành động đó sẽ chứng minh văn võ bá quan Ngụy quốc ta đều là người nhân nghĩa chí khí, chứng minh dân chúng nước Ngụy ta trên dưới đồng lòng. Một phương gặp nạn, trăm phương giúp đỡ. Làm được điều này, tiếng thơm sẽ lan khắp bờ cõi, các nước lân bang liệu còn

dám đem quân xâm phạm một đất nước mà dân chúng sẵn sàng đoàn kết tương trợ không? Có câu trên dưới động lòng, Thái Sơn nghiêng ngả, một trận động đất có thể khiến chúng ta nguy khốn hay sao?”

Tiếng nói lạnh lạnh của cô vang khắp điện Nghị Chính lay động tâm can của các đại thần trong triều.

“La công công, thảo mũ phượng xuống cho ta”. Vân Ánh Lục bình thản ra lệnh.

La công công sững sốt, nhưng vẫn tuân lệnh thực hiện.

“Ta sẽ tiên phong đi đầu, thượng thư bộ Hộ, khanh lấy bút ghi lại, ta quyền góp mũ phượng này”.

“Á...” Các vị đại thần miệng há hốc không ngậm lại được, mũ phượng chính là biểu tượng cho địa vị mẫu nghi thiên hạ, là quốc bảo vô giá đấy!

“Nương nương, người... có thể đổi sang thứ khác không?” Thượng thư bộ Hộ cẩn trọng nhắc nhở, mũ phượng có ý nghĩa vô cùng trọng đại, nương nương làm vậy, không phải muốn gây áp lực cho các đại thần sao?

“Không được, cứ làm thế đi!” Vân Ánh Lục trong lòng mừng thầm, cô không phải đội cái thứ nặng trĩu này trên đầu nữa rồi!

Ngu hữu thừa tướng là người tiếp theo hưởng ứng lời kêu gọi, quyền năm nghìn lượng bạc, Ngu nguyên soái cùng các vị thượng thư cũng góp thêm ba nghìn lượng mỗi người. Các đại thần khác không thể né tránh, đành cắn răng quyền bạc, đồ cổ, trang sức... Tề vương thực hào phóng hơn người, quyền những hơn một vạn lượng bạc cho dân chúng Lam Sơn, khiến tất cả mọi người trong đại điện không khỏi kinh ngạc tròn mắt há mồm.

Chỉ một lát sau, điện Nghị Chính đã quyền được mấy chục vạn lượng, mũ phượng và các bảo vật khác thì mang tới khu phố sầm

uất nhất trong thành Đông Dương lập đài đấu giá, không khí vô cùng náo nhiệt.

Đây quả là chuyện trước nay chưa từng có khiến dân thành Đông Dương được mở rộng tầm mắt.

Còn lời đồn về Vân hoàng hậu y thuật cao siêu như tiên tử, tấm lòng từ bi như Bồ Tát càng được truyền bá rộng rãi.

Mỹ phượng vừa đem ra đã bị một nam nhân thần bí đem ba trăm vạn lượng bạc mua mất, người đấu giá muốn hắt ta ghi lại danh tính nhưng hắt chỉ lắc đầu, bỏ lại ngân phiếu rồi cẩn thận ôm bọc mỹ phượng biến mất trong đám đông.

Chỉ trong một ngày, số tiền thu được thực không thể tin được.

Thượng thư bộ Hộ cười không khép nổi miệng, bước nhanh vào ngự thư phòng. “Nương nương, những một ngàn năm trăm vạn lượng bạc đấy ạ!”

“Đủ để cứu trợ thiên tai không?” Vân Ánh Lục đang viết dở giáo án về bệnh phụ khoa thường gặp của nữ giới, vội dừng bút hỏi.

“Năm trăm vạn lượng là đủ rồi, còn thừa ra những một ngàn vạn lượng ạ! Không ngờ thương nhân thành Đông Dương lại hào phóng như vậy, hầu như người nào cũng đều vui vẻ quyên tiền, thậm chí thương nhân các châu huyện khác còn đến tận kinh thành để ủng hộ”.

“Được rồi, một ngàn vạn lượng kia khanh tạm để vào ngân khố, sau này dùng để cứu trợ thiên tai, chỉ một hào làm việc khác cũng không được”.

“Số bạc này chính là tấm lòng của dân chúng nước Ngụy, chúng thần nhất định sẽ cẩn trọng sử dụng”. Thượng thư bộ Hộ ngập ngừng trong giây lát rồi tiếp lời, “Nương nương, có cần chuộc lại mỹ phượng hay không?”

“Không cần, chỉ là một món đồ trang sức thôi mà, có gì ghê gớm đâu”. Vân Ánh Lục mỉm cười rồi tiếp tục vùi đầu vào soạn giáo án. Thượng thư bộ Hộ ảm đạm cúi đầu cáo lui. Mũ phượng mà chỉ là một món đồ trang sức thôi sao? Đó chính là biểu trưng cho thân phận tôn quý của hoàng hậu cũng như long quan trên đầu hoàng đế, vậy mà giờ lưu lạc trong chốn dân gian, đó không phải là chà đạp uy nghi hoàng thất hay sao?

Thời gian như cát trôi qua kẽ tay, chỉ trong thoáng chốc đã nhiều ngày trôi qua.

Tết Trung thu, hoa cỏ khoe sắc trong ngự hoa viên. Cái nóng của mùa hè đã dịu xuống, cái rét của mùa đông còn chưa tới, mùa này tiết khí mát mẻ, bầu trời trong xanh, quả không hổ danh là mùa tuyệt nhất trong năm.

Hoàng hôn vừa buông, ngoài cổng Tần phủ đã xuất hiện cỗ xe hai ngựa kéo.

Người qua đường không khỏi ngoái đầu nhìn cỗ xe vài bận, không phải vì sự sang trọng của nó mà vì cỗ xe gọn nhẹ tao nhã này lại có bốn xa phu đi cùng, hai người ở phía trước, hai người ở phía sau, người nào cũng đều cao to vạm vỡ, lạnh lùng nghiêm nghị.

Xe ngựa còn chưa tới gần, Tần viên ngoại đã sớm đứng chờ sẵn bên ngoài. Xe vừa dừng, Tần viên ngoại đang định bước đến vén màn thì một xa phu thân nhiên đẩy tay ông ra, tự tay làm lấy. Một nha đầu lạnh lợi nhấc váy bước xuống, tay xách theo một hòm thuốc lớn, tiếp đến là một cô nương váy trắng thướt tha, che mặt bằng tấm sa mỏng.

“Nương nương!” Tần viên ngoại khom người hành lễ.

Vân Ánh Lục vội ngăn ông lại, “Tần viên ngoại không cần đa lễ, ở đây không phải hoàng cung. Tần công tử hôm nay xuống giường được chưa?”

“Luận nhi mấy ngày nay ăn uống ngon miệng, sức khỏe ngày càng tốt hơn. Vài ngày trước, mấy vị thái y tới khám đều nói độc tố trong người đã giảm khá nhiều, mọi thứ đang chuyển biến tốt đẹp. Ngày hôm qua Luận nhi đã có thể tự xuống giường, tuy còn hơi mệt nhưng không còn cần người dìu đỡ rồi”.

Giương mặt Vân Ánh Lục tươi tắn hẳn lên, cô ngược mắt cảm tạ trời đất rồi nhanh đến sương phòng của Tần Luận. Trúc Thanh cúi đầu theo sau, bước chân mỗi lúc một nặng nề hơn.

Đến trước cửa sương phòng, Vân Ánh Lục quay đầu nhìn Trúc Thanh rồi thấp giọng nói: “Nếu em không muốn vào thì đứng ngoài cửa đợi một lát...”

“Em sẽ đứng chờ bên ngoài!” Nói đoạn, Trúc Thanh đưa hòm thuốc cho Vân Ánh Lục. Trước khi xuất cung, trái tim Trúc Thanh phấp phồng vui mừng vì sắp được gặp Tần công tử nhưng bây giờ nàng lại không đủ can đảm để vào phòng gặp mặt.

Gặp rồi thì sao? Vô vọng yêu thương không bằng rời xa hoài niệm.

Trúc Thanh yên lặng nhìn cửa sổ chạm trổ tinh xảo, nén lòng xoay người tránh đi.

“Ánh Lục, nàng bận rộn như vậy, sao còn đích thân đến đây?” Tần Luận vui sướng ngồi dậy, hẳn đang nằm xem sổ sách làm ăn của hiệu thuốc và hiệu quan tài mấy tháng qua. Bệnh đến như núi lở, bệnh đi như tơ kéo. Tinh thần ngày một khôi phục, nét anh tuấn khí khái của Tần Luận dần trở về như cũ, đôi mắt rục sáng, khoe miệng dịu dàng...

Hắn không gọi Vân Ánh Lục là hoàng hậu nương nương như những người khác mà vẫn gọi thẳng khuê danh của cô như ngày xưa.

Hắn biết Ánh Lục thích gọi cách sau hơn.

Vân Ánh Lục bật cười vui vẻ, “Gì mà đích thân đến chứ, anh vốn là người bệnh của em, tới thăm khám cũng là việc bình thường. Tháng trước, em bận quá nên mới phải nhờ thái y khác đến thăm bệnh thay. Để em xem miệng vết mổ tiến triển thế nào”. Cô ngồi xuống chiếc ghế đặt bên giường Tần Luận, giúp hắn cởi áo ra kiểm tra.

Vết mổ hình con rết màu hồng nhạt, cô vui mừng thốt lên, “Tốt rồi, không có dấu hiệu bị nhiễm trùng”.

Hơi thở của Tần Luận thoáng rối loạn, sắc mặt xanh xao dần chuyển màu đỏ hồng. Mùi hương của nàng... hơi thở ấm áp của nàng... Hắn sợ Vân Ánh Lục nhận ra sự xao động của mình, đành giả vờ cười lớn. “Ngực ta sắp sửa được mang ra triển lãm rồi đấy nhỉ, thái y nào tới cũng nghiên cứu ngược xuôi rồi mới khám bệnh cho ta”.

Vân Ánh Lục mím môi nhin cười, “Có cần khoa trương vậy không?” Nói rồi cô khép hờ hai mắt, nín thở tập trung lắng nghe mạch tượng của hắn.

Nhịp tim của Tần Luận đập mạnh như trống trận khiến khuôn ngực gầy gò cũng phập phồng khác thường, hắn xấu hổ cụp mắt trước Vân Ánh Lục.

“Xem ra anh hồi phục cũng nhanh đấy! Nhưng độc tố ăn sâu trong người, vẫn kiên trì uống thuốc thải độc, bằng không, phẫu thuật chỉ là phí công thôi”. Vân Ánh Lục rút tay lại, đưa mắt nhìn đồng hồ số sách trên giường.

“Hiện giờ việc anh cần làm là nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, sau này còn nhiều thời gian để kiếm tiền mà”.

“Tại hạ biết rồi, thưa đại thái y”. Tần Luận dài giọng trêu chọc. Trông thấy Vân Ánh Lục thỉnh thoảng lại vắn cổ bóp vai, hắn không khỏi xót xa trong lòng. “Ánh Lục, dạo gần đây nàng có soi gương không đấy?” Tần Luận dịu dàng hỏi khẽ.

“Trên mặt em dính gì sao?” Vân Ánh Lục vội vàng đưa tay áo lên lau mặt.

Tần Luật lắc đầu. Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, cảm thương khuyên nhủ. “Ánh Lục, nàng gầy đi nhiều đấy, đến nỗi...”

Vân Ánh Lục vội ngắt lời hắn, cười nói như thường. “Làm gì có, chỉ mới vài ngày không gặp, em không thể giảm béo nhanh thế được. Buổi tối em còn phải giảng bài cho cung nhân nên không thể ngồi đây lâu được. Em định kê lại đơn thuốc, cắt giảm liều lượng cho anh. Nhớ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thật tốt, tháng sau em lại đến”. Cô kéo ghế sang chiếc bàn bên cạnh, cầm cùi kê đơn thuốc, khóe mắt bất chợt cay cay.

“Thế nào mà là vài ngày? Hôm nay là mười hai tháng Tám, lần trước nàng đến là mười tám tháng Bảy, tính ra cũng đã hai mươi bốn ngày rồi đấy”.

“Đúng là gian thương, tính toán chặt chẽ”. Vân Ánh Lục cười khế lắc đầu.

Nhưng Tần Luật không cười, hắn đột nhiên hỏi. “Ánh Lục, nàng có hận mấy người chúng ta không?”

Bàn tay cầm bút của Vân Ánh Lục thoáng run rẩy, một giọt mực đen nhánh nhỏ xuống mảnh giấy trên bàn, cô vo tròn mảnh giấy trong tay.

“Anh nói gì vậy?”

“Ta luôn miệng nói quan tâm tới nàng, nhưng lúc hoạn nạn lại đưa nàng tới bên miệng hổ, để rồi rốt cuộc cũng là nàng quay đầu cứu mạng ta. Đồ đại nhân là thanh mai trúc mã với nàng nhưng trước ngày đại hôn lại đột ngột hủy bỏ hôn ước, còn nàng vì tôn nghiêm của hắn mà không tiếc hy sinh danh tiết của chính mình. Những ngày nằm dưỡng bệnh, ta nghĩ hoàng thượng thực tốt hơn hai người bọn ta gấp trăm ngàn lần, nhưng rồi vì vết thương lòng

quá lớn, người âm thầm bỏ đi, trao gánh nặng son hà lên đôi vai yếu đuối của nàng. Ánh Lục, chúng ta nhẫn tâm với nàng như vậy, vì sao nàng còn ngốc nghếch đối xử tốt với chúng ta?”

Vân Ánh Lục đặt bút xuống, mỉm cười nhìn Tần Luận. “Hôm nay anh định trao giải hay sao mà khen em nhiều thế. Em đối tốt với anh vì muốn làm tốt phận sự của mình; đối tốt với Đỗ đại ca vì khi đó em là vị hôn thê của huynh ấy, đương nhiên phải bảo vệ sự tôn nghiêm của anh ấy rồi. Còn hiện tại, em là thê tử của Huyền Thần, giang sơn của chàng cũng là giang sơn của em, em không gánh vác thì ai gánh vác đây?”

“Ánh Lục, nàng không cần gồng mình trước mặt ta như vậy”. Tần Luận nửa đùa nửa thật nói tiếp. “Hoàng cung không thích hợp với nàng, hay là chúng ta cùng bỏ trốn tới một nơi thật xa làm đôi tình nhân tự do tự tại, ta mở hiệu thuốc, nàng làm đại phu”.

Vân Ánh Lục vẫn cầm cúi kê đơn thuốc, mắt không rời khỏi trang giấy. “Bỏ trốn à, đi đâu chứ? Anh thử bước xuống giường chạy vài vòng cho em xem đã”.

Tần Luận gượng ngừng gãi mũi, “Đừng có mỉa mai ta như vậy được không, đấy là lời đề nghị không tồi đâu, một ngày nào đó ta nhất định sẽ đưa nàng bỏ trốn”.

“Bốn năm nữa chúng ta sẽ cùng nhau bỏ trốn nhé Tần công tử”. Vân Ánh Lục nhét đơn thuốc vào tay hắt, trừng mắt dạn dò. “Một ngày ba bữa, uống thuốc sau khi ăn, đã nhớ chưa?”

Tần Luận níu lấy tay áo của Vân Ánh Lục, quyết nói rõ lòng mình. “Ánh Lục, ta không nói đùa đâu, ta sẽ chăm chỉ uống thuốc để sớm bình phục. Bốn năm sau, nếu nàng vẫn không hạnh phúc, ta... nhất định sẽ đưa nàng đi...”

Vân Ánh Lục mặt không chút đổi sắc, dịu dàng rút tay ra. “Chuyện xa xôi quá, em không muốn nghĩ nhiều. Sống thật tốt từng

ngày mới là việc nên làm. Hiện giờ em có hơi mệt mỏi nhưng không phải không hạnh phúc”.

“Ta tin, nhưng Ánh Lục, nàng thì sao?” Tần Luật gượng nói với theo.

“Em tin”. Cô thì thầm trả lời với chính mình.

Tần Luật nói bọn họ hai mươi bốn ngày không gặp nhau, còn Lưu hoàng thượng cũng đã hai mươi hai ngày bắt vô âm tín. Vân Ánh Lục cũng không sai người đi tìm, bởi cô tin một khi đã nghĩ thông suốt, Huyền Thần nhất định quay về.

Trời tối đen như mực, Trúc Thanh ngồi ở góc xe, miên man suy nghĩ về tình cảm của mình còn Vân Ánh Lục thì để mặc cho bóng tối che lấp nỗi niềm cô đơn trong mắt.

Mọi chuyện trong triều bình an vô sự là nhờ có Ngu hữu thừa tướng cùng các đại thần trung thành tương trợ, nhưng hàng ngày cô cũng mệt tới độ đầu vừa chạm gối là ngủ say không biết gì.

Lớp học ở hậu cung dần dần ổn định, tinh thần ham học hỏi của các phi tần ngày một lên cao, bọn họ không còn ghen ghét kèn cựa nhau nữa mà chuyên tâm học hành, ngâm cứu. Trong ngự hoa viên, đâu đâu cũng thấy các bóng dáng xinh đẹp đang thảo luận về bài học, nỗ lực tranh nhau vị trí đứng đầu trong các kì thi sát hạch. Một số thái y trong thái y viện thấy các nương nương ham học như vậy cũng xung phong thỉnh giảng thay Vân hoàng hậu vài buổi. Nguyễn Nhược Nam vẫn ngày ngày dạy thơ ca cho chúng phi tần, bao nhiêu lời hay ý đẹp đều dốc sức giảng giải.

Ngu Mạn Lăng thường xuyên đeo mặt nạ ra vào hoàng cung, lúc thì tới vấn an Vạn thái hậu, lúc thì đến thăm Vân Ánh Lục. Vì không muốn Lưu Huyền Thần trở thành trò cười của thiên hạ, Ngu Mạn Lăng và Ngu Tấn Hiên quyết định không sinh nhi tử vì sợ người khác nhìn thấy đứa bé lại đoán ra chân tướng.

Sau khi biết được điều đó, Vạn thái hậu nhiều lần bóng gió đến việc theo vợ chồng Ngu Tấn Hiên ra biên cảnh với Vân Ánh Lục. Rồi xa Đông Dương, Ngu Mạn Lăng mới có thể sinh cháu cho bà.

Vân Ánh Lục không trả lời Vạn thái hậu, đây là chuyện Lưu Huyền Thần phải tự định đoạt, cô không thể tùy tiện quyết định thay chàng.

Phu nhân hữu thừa tướng thì ôm vai cô khóc sụt sùi rồi bảo phụ nữ xuất giá phải theo chồng, cay đắng thế nào chỉ tự mình biết lấy.

Ngu hữu thừa tướng thì vui đầu vào việc nước, lúc nào cũng bận bịu như con quay, dường như ông làm vậy là để giảm bớt nỗi ân hận chất chồng trong lòng người làm cha.

Ngu Tấn Hiên là người quan tâm tới Vân Ánh Lục nhất, hẩn lặng lẽ gánh vác quốc sự thay cô, lặng lẽ ở cạnh mỗi khi cô cảm thấy phiền muộn trong lòng. Câu Ngu Tấn Hiên thường nói nhiều nhất là: “Chúng ta là huynh đệ song sinh nên có sợi dây liên hệ vô cùng sâu sắc. Ta có thể cảm nhận đệ ấy đang vô cùng nhớ muội’.

Vân Ánh Lục nghe xong luôn mỉm cười dịu dàng.

Đỗ Tử Bân vốn là người lạnh lùng ít lời, nay càng thêm dửng dưng như vàng. Hằng ngày, hẩn đều đến ngự thư phòng duyệt tấu chương giúp Vân Ánh Lục, hai người chỉ trao đổi dăm câu về việc triều chính, còn những chuyện khác, một câu cũng không nói. Có lần, Đỗ Tử Bân ở lại ngự thư phòng đến gần canh ba mới phê xong tấu chương, lúc về hẩn đột nhiên buồn bã buông một câu: “Chờ khi hoàng thượng trở về, ta định xin người phái đến một châu phủ khác để rèn luyện chính mình”.

“Ta sẽ chuyển lời đến hoàng thượng”. Vân Ánh Lục nhẹ nhàng gạt đầu, giọng điệu không chút bối rối.

“Nương nương, chúng ta tới nơi rồi”. Xe ngựa chậm rãi dừng lại, thị vệ đóng giả xa phu quay đầu hồi bẩm. La công công xách lồng đèn chờ sẵn ngoài cửa ngự thư phòng.

Vân Ánh Lục vừa bước vào thư phòng đã thấy Ngu Tấn Hiên và Đỗ Tử Bân trong tay đang cầm mấy bản tấu chương, vẻ mặt đăm chiêu, lo lắng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vân Ánh Lục vội hỏi rồi cầm lấy mấy bản tấu chương xem qua một lượt.

Quả không nên xem thường Tề vương Lưu Huyền Nghệ. Không rõ gã dùng thủ đoạn gì mà có thể kích động mấy vị lão thần tiền triều ngốc nghếch liên tiếp dâng tấu xin phế bỏ hoàng thượng giả lập truyền nhân chính tông hoàng thất lên ngôi. Lần ra tay này của gã không phải ở trong tối mà là ở ngoài sáng.

Hôm nay, tấu chương liên quan đến chuyện này nhiều không đếm xuể, ắt hẳn bọn chúng thấy Lưu Huyền Thần lâu không quay về cung, ngại vàng để nữ nhân ngoại tộc nắm giữ nên ra tay không chút kiêng nể, khí thế ra chiều “không chấp thuận thì không bỏ qua”.

Vân Ánh Lục trấn định tâm ý, mỉm cười tự lự. “Tề vương muốn làm hoàng đế sao? Tốt lắm!”

Chương 69: Toàn dân tổng tuyên cử

Buổi triều ngày hôm sau.

Vân Ánh Lục ngồi trên ngai vàng, trên người khoác bộ cung trang màu vàng cao quý, không có mũ phượng khiến cô thiếu vẻ uy nghi nhưng lại tăng thêm phần gần gũi. Khi cô mỉm cười chào đón quần thần, không ít người cũng si ngốc cười theo.

Theo lệ Vân Ánh Lục nhận triều bái[1] của văn võ bá quan rồi nhẹ nhàng hỏi một câu, “Các vị đại nhân, hôm nay có chỗ nào không thoải mái không?” Cô quét mắt nhìn về phía Tề vương.

[1] Bái lạy trước khi lâm triều.

Dù bị Vân Ánh Nguyệt năm lần bảy lượt phá tan dã tâm của mình song Tề vương Lưu Huyền Nghệ vẫn không khống chế được si tâm vọng tưởng đến cô, vừa nhìn thấy gương mặt thanh tú, thông minh kia, Lưu Huyền Nghệ thất thần tự bấu tay mình, gắng gượng duy trì vẻ mặt điềm tĩnh như thường.

“Tề vương gia, hôm nay không có việc gì quan trọng thì chúng ta trò chuyện một chút”. Hôm nay Mãn Ngọc giúp cô búi tóc lệch, thoát nhìn trông rất đáng yêu.

Trong điện lặng ngắt như tờ, mọi người đều tập trung hướng mắt về phía Vân Ánh Lục. Hoàng hậu nương nương đặt cửa đại miện hô cửa tiểu[2] hôm nay lại ra chiêu gì đây!

[2] Nguyên văn là “Bất án bái lí xuất án bài”. Nghĩa đen là đặt bài một đằng miện hô một nẻo, ý chỉ người hay lật lọng.

Dường như Tề vương cũng đánh hơi thấy có điều không bình thường nên hơi do dự, “Được, xin mời nương nương”.

Nếu gã thuận lợi đăng cơ, đám phi tần trong cung ắt sẽ bị đuổi tới chùa chiền xuất gia, nhưng còn Vân thái y, bất luận thế nào hẳn

cũng phải giữ lại bên mình. Lưu Huyền Nghệ dùng ánh mắt thay lời tuyên thệ.

“Ta không rõ về lịch sử nên chỉ biết trước hoàng thượng là tiên hoàng, Tề vương gia, vậy trước tiên hoàng là vị hoàng đế nào?” Vân Ánh Lục giọng không nóng không lạnh, hỏi.

Tề vương cung kính chấp tay trả lời, “Là hoàng đế khai quốc của triều Ngụy, phụ thân của tiên hoàng, Ngụy Cao Tổ”.

“Ồ!” Vân Ánh Lục điềm nhiên hỏi tiếp, “Vậy hoàng đế trước Ngụy cao tổ là ai?”

Chúng đại thần nuốt nước bọt, hôm nay nương nương định ngược dòng lịch sử tới bao giờ đây?

Tề vương bắt đầu tâm hoảng ý loạn, gãi cúi đầu trả lời. “Là hôn quân vô dụng tiền triều Triệu, Tiểu Cao Tông”.

Vân Ánh Lục nhướn mày ra chiều suy tư rồi buông một câu nhẹ nhàng như không, “Vương gia, vậy ta có thể lý giải thế này không, giang sơn triều Ngụy vốn đoạt từ trong tay triều Triệu?”

Chúng đại thần run rẩy, mỗi người một vẻ mặt khác lạ.

Tề vương cố nén cơn giận đang sôi sục trong người, lớn giọng đáp. “Không phải, đây là ý trời đã định, lòng dân hướng về, Ngụy Cao Tổ dựng triều nên Ngụy lớn mạnh... khụ...” Gãi nộ khí công tâm, thiếu chút nữa sặc nước bọt mà chết. Sau khi cơn ho vừa dứt, gã liền ngược mắt lên nhìn đôi mắt to của Vân Ánh Lục đang hướng về phía mình, Tề vương giật mình nhú trán, gã nói sai điều gì sao?

“Là lòng dân hướng về! Là lòng dân hướng về!” Vân Ánh Lục lặp lại lời của Tề vương rồi ngồi thẳng người, uy nghi nhìn quần thần. “Các vị đại thần hẳn đã nghe rõ rồi chứ? Mỗi triều đại được lập nên không phải vì có huyết mạch tôn quý mà là vì được lòng dân hướng về. Có câu rằng được lòng dân là được thiên hạ, mất lòng dân hoàng đế mất ngôi, câu này quả rất đúng với Tiểu Cao Tông. Cứ theo đó

mà suy, Tề vương gia nói mình là huyết mạch hoàng thất chính tông còn đương kim thiên tử thì nói ngài danh chính ngôn thuận y theo thánh chỉ truyền ngôi của tiên hoàng mà kế thừa hoàng vị. Ông nói ông có lý, bà nói bà chẳng sai, hiện chẳng ai có thể đứng ra phân định giúp hai người họ. Nếu đã như vậy chúng ta thử định hết thủy, tiến hành tổng tuyển cử, trao quyền quyết định cho bách tính nước Ngụy, người được đề cử chính là Tề vương và đương kim thiên tử. Người nào có số phiếu nhiều hơn sẽ trở thành hoàng đế nước Ngụy. Các vị đại nhân thấy đề nghị của ta có được không?”

Tựa như gậy thần vừa vung nhẹ giữa không trung, văn võ bá quan trong điện Nghị Chính một lần nữa lại đờ người hóa đá, người nào cũng trợn mắt há mồm, tưởng như lỗi tai mình có vấn đề.

“Nương nương, người nói tổng tuyển cử?” Đại thần Nội vụ do dự hỏi, ông ta nhìn sang Tề vương đang hận không cần rụng đầu lưỡi của chính mình rồi khẽ bầm. “Hiện tại đương kim hoàng thượng đang nắm quyền, phiếu bầu... liệu có công bằng không?”

Vân Ánh Lục mỉm cười trấn an, “Khanh sợ hoàng thượng lạm dụng quyền tranh đoạt sao? Chuyện này không có gì khó cả, tất cả phiếu bầu đều không đề tên, công dân nước Ngụy từ mười tám tuổi trở lên mới có quyền bỏ phiếu, mỗi người một phiếu, bách quan đại thần cũng giống như vậy. Ở mỗi châu huyện đều lập hai điểm bỏ phiếu, mỗi điểm bỏ phiếu sẽ được giám sát bởi hai người do Tề vương và Ngụy hữu thừa tướng tự đề cử. Tất cả thùng phiếu phải được niêm phong chặt chẽ chuyển đến kinh thành, dưới sự giám sát của bách tính chúng ta sẽ công bố tên người thắng cuộc. Như vậy đã công bằng chưa?”

Quần thần hoang mang nhìn nhau, phương án này đúng là không thể bắt bẻ được. Hoàng hậu nương nương vừa công khai quyền tiền nay lại khơi mào ra vụ tổng tuyển cử, ai bảo là gà mái gáy sáng chứ.

“Hiện đang là thời kỳ hòa bình chính trị, Tề vương và hoàng thượng đều có người ủng hộ riêng, nếu để xảy ra chuyện đầu rơi

máu chảy vì ngôi cửu ngũ thì thật quá tàn nhẫn. Và lại, dùng vũ lực để đoạt ngôi ắt sẽ làm lòng dân rối loạn, ngôi vị hoàng đế e chỉ là hoa ưu đàm[3] sớm nở tối tàn, chỉ tiến hành tuyển cử thì đại nghiệp trị quốc an dân của Ngụy quốc ta mới thật sự được thiên thu muôn đời. Các vị đại nhân, có ý kiến gì khác không?”

[3] Theo truyền thuyết của Phật giáo, hoa ưu đàm 3000 năm mới nở hoa một lần, là điềm báo đổi ngôi vương hoặc Phật giáng thế.

Vân Ánh Lục nhìn quanh đại điện, bình thản hỏi ý quần thần.

Tề vương hai mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn Vân Ánh Lục, một chút tình ý cũng không còn, giờ hắn chỉ muốn ăn sống nuốt tươi nàng mà thôi. Sao nàng ta có thể nghĩ ra mưu mô quỷ quyết này chứ? Gã uất hận đến độ khí huyết muốn bùng cả ra ngoài.

Ngu hữu thừa tướng liếc nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Vân Ánh Lục, im lặng không nói gì.

Vân Ánh Lục đâu phải là người có năng lực ủ mưu tính kế gì, chỉ nghĩ mãi không ra biện pháp nào toàn vẹn cả đôi đường, cô đành rập khuôn theo việc bình bầu trong bệnh viện mà làm thôi.

Làm như vậy, người thắng cuộc sẽ không còn bị xì xào điều tiếng, người thua cuộc cũng tâm phục khẩu phục chấp thuận, không còn lý do gì để gây sự nữa.

Chúng đại thần cũng dần bình tĩnh lại. Nước cờ của hoàng hậu nương nương mặc dù kỳ quái, nhưng không phải không hay. Đây quả thật là một biện pháp giải quyết tranh chấp hữu hiệu nên dù là người của phe phái nào cũng không ai lên tiếng phản đối.

Vân Ánh Lục nhận thấy mọi người đều chấp thuận cách thức của mình bèn nói tiếp, “Vậy hôm nay chúng ta dừng ở đây. Phủ Nội vụ phụ trách dán bố cáo về cách thức bỏ phiếu. Tề vương và Ngu hữu thừa tướng cùng lập sổ đề cử người phụ trách giám sát. Các vị đại thần, chúng ta bãi triều’.

“Nương nương”, Tề vương không cam lòng bước lên trước, gần giọng thị uy, “Người cho rằng làm như vậy, bản vương sẽ sợ hay sao?”

Vân Ánh Lục nhún vai, cười nhạt. “Tề vương, không phải khanh sợ thua cuộc chứ, sao lại căng thẳng như vậy? Với huyết mạch hoàng thất chảy trong người, lại được lão thần tiền triều tiền hô hậu ủng, khả năng khanh thắng là rất lớn”.

Tề vương uất hận nghiêng rằng ken kết, “Được, bản vương nhận lời chúc của nương nương. Nương nương cứ chờ mà xem, ai mới là người thắng cuộc. Kẻ thua sẽ bị đưa ra tế thần ngay trong ngày công bố kết quả, nương nương thấy thế nào?”

“Được!” Vân Ánh Lục nghiêm túc gật đầu chấp thuận.

Chúng đại thần không ai nói gì, lục tục lui xuống.

“Nương nương”, Vân Ánh Lục vừa rời khỏi điện Nghị Chính, Ngu hữu thừa tướng đã gọi cô lại, “Người chắc chắn hoàng thượng sẽ thắng sao?”

Vân Ánh Lục buồn bã lắc đầu, “Ta không thể nắm chắc”.

“Vậy sao người lại hạ ý chỉ như vậy? Người không biết vì giang sơn triều Ngụy này, hoàng thượng đã phải trả giá thế nào sao? Người nỡ lòng nào nhượng bỏ giang sơn cho kẻ khác?” Ngu hữu thừa tướng vội vàng lau nước mắt trên mặt.

Vân Ánh Lục nhìn trời, hít một hơi thật sâu. “Nếu hoàng thượng thua, cứ để chàng rời khỏi hoàng cung do bản này đi! Nếu thắng, chàng mới có thể quang minh chính đại ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế, bằng không, hoàng thượng sẽ không trở về đâu. Ông đã nói hoàng thượng vì triều Ngụy đã phải trả giá rất nhiều, vậy nên tin tưởng người chút chứ?”

“Hóa ra nương nương... vì muốn hoàng thượng hồi cung nên đã tìm một cái thang để người bước xuống sao?” Ngu hữu thừa tướng

bây giờ mới hiểu tâm ý sâu xa của Vân Ánh Lục, vẻ mặt không khỏi kính nể, ngưỡng mộ.

Vân Ánh Lục thông thả rời xa, ánh nắng xuyên qua tán cây phủ chiếu quanh cô, làn da trắng sáng như ngọc, ánh mắt bình thản như nước.

Rất nhanh, khắp bốn phía kinh thành Đông Dương đều dán bố cáo tổng tuyển cử. Châu phủ lớn nhỏ trong cả nước cũng triển khai hoạt động tuyển cử hùng hực khí thế.

Theo lệ thường, tên của hoàng đế và vương gia, bách tính không được phép nhắc đến. Nếu tên ai đó tình cờ trùng tên hoàng đế thì bắt buộc phải thay bằng một từ khác, đây gọi chính là kị húy. Vậy mà nay tên của Lưu Huyền Thần và Tề vương lại xuất hiện khắp nơi, thậm chí dân chúng còn được quyền quyết định xem ai sẽ là người nắm giữ ngôi vị đế vương. Ở thời này, đây chính là chuyện kinh thiên động địa. Toàn bộ chúng dân nước Ngụy đều vui mừng khôn xiết, chưa bao giờ cảm thấy vai trò của mình được trọng dụng như lúc này.

Vân Ánh Lục định ngày chính thức bỏ phiếu là mười lăm tháng Tám.

Đó cũng là ngày tết Trung thu. Các địa phương thì không rõ thế nào, chứ thành Đông Dương thì náo nhiệt chưa từng thấy.

Dân chúng mặc áo mới, bế con trai con gái ra khỏi nhà, nô nức như trăng hội. Ngay cả khuê nữ và mệnh phụ phu nhân cũng xúng xính những bộ y phục rực rỡ nhất, khoan thai nhẹ lướt đường phố. Các tài chủ cũng nhân dịp này tăng cường nhập hàng hóa để người vừa đi bỏ phiếu vừa tranh thủ bát phố mua hàng.

Hôm nay, bận rộn nhất chính là tiên sinh đoán chữ[4] bên đường và những người bán hàng rong. Dân chúng phần đông chưa từng học chữ nên đành phải nhờ tiên sinh đoán chữ viết giúp họ tên người được lựa chọn. Đừng tưởng họ không biết chữ mà có thể đánh

lừa được. Họ ghi nhớ từng nét chữ hai cái tên trên bảng cáo thị rồi so với cái tên trong phiếu xem có trùng khớp hay không rồi mới đích thân bỏ phiếu vào thùng. Hôm nay trẻ con, người lớn ai ai cũng vui vẻ. Mà đã vui vẻ thì chẳng ai tiếc tiền mua mấy thứ đồ ăn vặt cho đám nhỏ nên những người bán hàng rong cũng bận bịu luôn tay, món hời tự nhiên tìm đến cửa.

[4] Người làm nghề bói toán, dựa vào một chữ người nào đó viết ra có thể đoán được vận mệnh của họ như thế nào.

Vân Ánh Lục sáng sớm ngày ra đã xuất cung bỏ phiếu, cô mặc bộ y phục màu nguyệt bạch đứng lẫn trong đoàn cung nữ, không ai nhận ra cô gái có gương mặt thanh tú với ánh mắt bình lặng kia chính là hoàng hậu giám quốc nổi danh gần xa.

Điểm bỏ phiếu của cô ở một đầu con phố cách hoàng cung không xa lắm. Cô còn chưa lại gần đã thấy Vân viên ngoại và Vân phu nhân đứng trên đài cao, nước miếng tung bay kể lể công tích vĩ đại trong năm năm đăng cơ của Lưu Huyền Thần, đám gia nhân ở Vân phủ cũng khua chiêng gõ trống phối hợp ăn ý cùng chủ tử.

Vân Ánh Lục cúi đầu cười thầm, phụ thân đúng là khôn khéo, mới đó đã biết cách vận động bầu cử. Cô giữ tay Trúc Thanh, không muốn quấy rầy phụ thân.

Vừa đến điểm bỏ phiếu, Vân Ánh Lục đã chạm mặt người quen, là Tề vương phi Kỳ Sơ Thính.

Kỳ Sơ Thính chỉ cần liếc mắt là đã nhận ra Vân Ánh Lục, cô ta kiêu ngạo hất cằm quay đi. Vân Ánh Lục vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản, chẳng hề để ý tới. Bỏ phiếu xong đi ra, cô vẫn thấy Kỳ Sơ Thính đứng ở ven đường, vẻ mặt đầy khiêu khích.

“Nói cho người biết, vương gia nhà ta nhân duyên không phải bình thường, lại có xuất thân tôn quý, muốn dùng mảnh khốe này tranh ngôi đoạt vị với chúng ta sao, người nằm mơ đi!” Kỳ Sơ Thính

được Kì tả thừa tướng nuông chiều sinh hư, nói chuyện chẳng hề biết kiêng nể gì ai.

Mấy thị vệ cải trang đứng gần đó trừng mắt, định xông đến dạy dỗ Kì Sơ Thính nhưng Vân Ánh Lục vội ngăn lại.

“Tề vương phi, có cần tôi chúc mừng trước không? Hiện tại, cơ hội của phu quân tôi quả có ít hơn thật, Tề vương gia còn có thể bỏ phiếu cho chính mình thêm một phiếu, chứ Huyền Thần nhà tôi không có mặt ở đây nên đương nhiên là bị mất một phiếu rồi. Và lại ai cũng biết Tề vương gia dạo gần đây vô cùng hào phóng tiền bạc, người ủng hộ đương nhiên cũng không ít”.

Trúc Thanh và Mãn Ngọc liếc nhìn nhau, bùm miệng cười trộm. Miệng lưỡi châm chọc của hoàng hậu nương nương quả là lợi hại.

“Vương gia ta hào phóng thì đã sao, người đổ kị à? Ai như các người kiết xác tới độ phải ngửa tay xin tiền của dân đen”. Kì Sơ Thính càng nói càng đắc ý, âm lượng chói lói đến độ người đi bỏ phiếu gần đó nhất loạt điều quay lại nhìn họ.

“Tề vương gia chuyển quốc khố về phủ rồi sao?” Mãn Ngọc trêu đùa cô ta.

“Chẳng thế, vương gia nhà ta muốn lấy bao nhiêu bạc trong quốc khố mà chả... ưm...” Kì Sơ Thính còn chưa nói xong, Lưu Huyền Nghệ đã chạy tới bịt miệng cô ta lại, nhưng không kịp nữa rồi, những gì cần nói cô ta đã nói ra.

Khi Lưu Huyền Nghệ giả trang thành Kì Sơ Thính, thường hay đàm luận mọi sự cùng Kì tả thừa tướng trong khuê phòng cô ta. Trong một lần vô tình, Kì Sơ Thính đã nghe được chuyện Tề vương lấy mấy ngàn vạn lượng bạc từ trong quốc khố liền ghi nhớ trong lòng. Hôm nay vì quá tức giận khi thấy Vân Ánh Lục nên cô ta mới buột miệng nói ra.

Thấy Lưu Huyền Nghệ phần nộ tới độ hận không thể cho mình hai cái bạt tai ngay tại trận, cô ta mau chóng ngậm miệng, thấp thỏm nhìn gã.

“Tề vương đừng như vậy, ngài làm Tề vương phi sợ rồi kìa. Không ai tin lời Tề vương phi đâu, nói thế thì khác nào bảo vương gia trộm tiền trong quốc khố”. Một giọng điệu trêu tức vang lên, Đỗ Tử Bân nho nhã trong bộ nho sam, thông thả đi tới.

Lưu Huyền Nghệ khó khăn lắm mới nặn ra được nụ cười méo xệch, gã hơi giật mình khi thấy các vị đại thần đứng cách đó không xa.

“Ha ha, đúng thế, đúng thế! Quốc khố canh phòng cẩn mật như vậy bản vương làm sao mà vào được chứ?”

“Trước kia khi được phân quản lý quốc khố, Tề vương có thể dễ dàng vào ra nhưng giờ thì hơi khó rồi!” Đỗ Tử Bân chớp ánh mắt sắc nhọn về phía gã.

“Quốc khố có gì hay ho mà bản vương phải vào chứ? Vương phi, nàng còn không mau theo bản vương hồi phủ”. Lưu Huyền Nghệ uất hận kéo Kì Sơ Thính đang sợ mất mật rời khỏi điểm bỏ phiếu.

Đỗ Tử Bân mỉm cười lắc đầu, “Đúng là Vương Nhị nhà hàng xóm không ăn trộm bạc[5]. Ôi, Tề vương gia, giấy không bọc được lửa đâu!” Hắn nghiêng người nhìn về phía Vân Ánh Lục, “Nương nương, người đã bỏ phiếu chưa?”

[5] Ngày xưa có một anh chàng đem bạc đi giấu, chôn xong sợ lộ anh ta bèn cắm một cái bảng ghi: “Ở đây không có ba trăm lạng bạc”. Anh hàng xóm tên Vương Nhị thấy vậy, bèn đào lấy hết số bạc rồi viết lên bảng kia: “Vương Nhị nhà đối diện không hề ăn trộm”. Thành ngữ chỉ việc giấu đầu lòi đuôi.

Vân Ánh Lục gật đầu, “Ta muốn hồi cung sớm, hôm nay không thiết triều, Đỗ đại ca cũng hồi phủ nghỉ ngơi đi”.

“Nương nương cũng sớm nghỉ ngơi, mắt người đỏ ngầu lên rồi kìa”. Đỗ Tử Bân tiến cô đi một đoạn, cảm thương nhắc nhở. “May mà có cách này, bằng không cục diện không biết phải giằng co tới khi nào, vừa tránh được đổ máu lại khiến đám người kia không dám nói ra nói vào. Uyển Bạch...”

“Đỗ đại ca, đừng gọi cái tên này”. Giờ đây cái tên này chẳng khác nào gai nhọn đâm nát trái tim cô.

Đỗ Tử Bân thở dài.

“Ta quả là không có mắt, không biết nhìn người. Ánh Lục, cho phép ta nhắc tới chuyện này một lần nữa thôi, sau này ta sẽ không bao giờ nhắc lại. Giờ ta mới biết vì sao trước kia ta không dám chấp nhận con người thật của nàng, tất cả là vì ta quá sợ hãi. Càng hiểu nàng ta càng thấy hoang mang, lo lắng. Ta chỉ là một gã mọt sách chỉ biết gò mình vào sách vở, làm sao xứng được với trí tuệ và lòng khoan dung của nàng!”

Vân Ánh Lục bật cười ảm đạm, “Ta không thích người khác nói mình là người hoàn mỹ không tì vết đâu. Không, ta không tốt như mọi người vẫn nghĩ, ta vẫn phạm sai lầm và cũng muốn phạm sai lầm. Giờ khắc này, ước gì ta có thể... ôi, không nói nữa, ta phải hồi cung rồi. Đỗ đại ca, gặp lại anh sau!”

Cô khẽ gật đầu chào rồi nhanh chóng ẩn mình vào đám cung nữ, lặng lẽ quay về hoàng cung.

Nàng ước gì? Nàng muốn phạm sai lầm? Đỗ Tử Bân mím chặt môi, ôm nỗi băn khoăn không biết tỏ cùng ai vào lòng, ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng mảnh mai đã từng là của hắn. Từ khi Vân Ánh Lục buông rèm giám quốc tới nay, nàng luôn giữ vẻ mặt điềm tĩnh thanh nhã tựa như tất cả mọi phong ba bão táp đều không thể làm gục ngã. Nhưng có thật là như vậy không?

Tối nay là tết Trung thu nên buổi y thuật cũng được tạm nghỉ. Điện Yến Hội bày sẵn mấy bàn tiệc rượu để phi tần hậu cung cùng

sum vầy vui vẻ.

Vạn thái hậu xuất cung đến phủ Ngụ hữu thừa tướng gặp Ngụ Mạn Lăng, Nguyễn Nhược Nam nói mình ăn chay đã quen nên xin ở lại Phật đường, rốt cuộc chỉ có Vân Ánh Lục tới dự tiệc cùng chúng phi tần. Nhưng vì ai cũng lo lắng về buổi kiểm tra y thuật ngày mai nên rốt cuộc chỉ quấy quá dùng bữa, tán chuyện đôi câu rồi xin phép quay về tẩm cung trước.

Vân Ánh Lục hiếm có đêm nào thành thoi, thoải mái như vậy. Trúc Thanh, Mãn Ngọc, Tiểu Đức Tử và các thái giám, cung nữ đều kéo lên lộ đài ngắm trăng, còn cô ngồi một mình trong ngự thư phòng, lấy ra một túi vải nhỏ trong hòm thuốc luôn đem theo bên người.

Trong túi là những dụng cụ phẫu thuật cho Tần Luận và cuốn Thần Nông bách thảo kinh. Bộ dụng cụ phẫu thuật này là do đích thân thợ thủ công trong cung làm ra theo lệnh của hoàng thượng. Những ngày tháng khó khăn ấy, Huyền Thần luôn ở bên quan tâm, chăm sóc cô từng ly từng tí. Lại nhớ đến chuyện cùng ăn cháo trong thái y viện, ngồi cùng nhà giam ở phủ Nội vụ, đêm động phòng lặng lẽ trong hành cung... Vân Ánh Lục bất giác mỉm cười dịu dàng, hóa ra cô và Lưu hoàng thượng lại có nhiều hồi ức ấm áp và ngọt ngào như vậy.

Vì những kỉ niệm ngọt ngào đó mà cô mới bằng lòng gả vào hoàng cung. Chỉ là khi được gả vào hoàng cung rồi, vì sao những khoảnh khắc ngọt ngào đó lại không còn nữa?

Sau này còn có thể tiếp tục được như vậy nữa không?

Vân Ánh Lục vuốt ve những vật dụng trước mặt, bồi hồi chìm vào dòng suy tưởng.

“Tiểu thư!” Trúc Thanh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Vân Ánh Lục, khẽ hỏi. “Tiểu thư nhớ tới chuyện gì không vui sao?”

Vân Ánh Lục buồn bã lắc đầu, “Trúc Thanh, em xem nếu ta xin phụ thân mở y quán, liệu người có đồng ý không?”

Trúc Thanh kinh ngạc nắm tay Vân Ánh Lục, gặng hỏi. “Tiểu thư, cô không muốn làm hoàng hậu nữa sao?”

“Có chứ, hoàng hậu là thân phận, còn đại phu là công việc của ta, hai việc đó liên quan gì đến nhau”.

“Tiểu thư, không phải bây giờ mọi chuyện đang tốt đẹp hay sao? Tiểu thư đang làm rất tốt việc giám quốc mà!” Trúc Thanh sùng bái nói.

“Là do em không hiểu nên mới nói như vậy thôi, ta chỉ chống đỡ được vài ngày chứ không thể kéo dài chuyện ấy cả đời. Chữa bệnh bốc thuốc mới là việc ta muốn làm, giờ ta chỉ mong yên ổn làm điều mình thích thôi. Làm đại phu thực ra rất đơn giản chỉ cần toàn tâm toàn ý, dốc lòng dốc sức vì người bệnh, chứ không phức tạp như những việc khác, ta không thể nào đối phó mãi được. Trúc Thanh, kỳ thật ta rất ngốc, làm gì nghĩ gì cũng đều chậm hơn người khác một nhịp. Trong khi mọi người lĩnh hội nhanh chóng vấn đề thì ta rất lâu sau đó mới có thể hiểu được. Chỉ khi được chữa bệnh bốc thuốc, ta mới cảm thấy tự tin với chính mình. Giờ em nhìn ta xem, có còn thấy hình bóng trước kia không?” Vân Ánh Lục chậm rãi buộc túi lại, nâng niu cất vào hòm thuốc.

Trúc Thanh lơ mơ cảm thấy tối nay trong lòng tiểu thư có tâm sự bèn ôm chặt lấy cô rủ rỉ. “Tiểu thư, chờ hoàng thượng trở về, chúng ta sẽ mở một y quán, cô khám bệnh còn em sẽ gọi tên, viết đơn thuốc...”

Cảnh chữa bệnh từ thiện ở hiệu thuốc Tân thị e là sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Vân Ánh Lục khẽ ngẩng đầu, gượng cười.

Ngoài cửa sổ, trăng tròn vành vạnh, tỏa chiếu ánh sáng xuống nhân gian. Sao sáng vây quanh nhưng nó vẫn toát lên vẻ tịch mịch lạ thường.

Ba ngày sau, toàn bộ phiếu bầu cử từ các địa phương đã được chuyển đến kinh thành, ngay tại ngự nhai[6], việc kiểm phiếu được tiến hành công khai trước bàn dân thiên hạ. Mười dặm ngự nhai, người người chen chúc, phía trên tường thành, triều thần và thị vệ kiểng chân chờ đợi kết quả kiểm phiếu.

[6] Đường đi riêng của vua ngoài Ngõ môn.

Vân Ánh Lục không đi xem kết quả, cô ở lại ngự thư phòng đọc sách thuốc, mấy bản tấu chương đặt ở bên cạnh cô cũng không buồn phê duyệt.

Đến chiều, cơn buồn ngủ ập đến, cô gối tay ngủ gật trên bàn, mơ màng một chốc thì chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng người gọi. “Nương nương, hoàng hậu nương nương...” Vân Ánh Lục giật mình đứng dậy. Ngoài ngự thư phòng, Nguyễn Nhược Nam nước mắt giàn giụa khắp mặt hoa.

“Có chuyện gì xảy ra sao?” Cô vội bước nhanh đến.

“Nương nương...” Nguyễn Nhược Nam vừa lau nước mắt vừa mỉm cười hạnh phúc. “Có kết quả kiểm phiếu rồi, hoàng thượng... hoàng thượng đã thắng Tề vương rất nhiều, rất nhiều phiếu đấy ạ!”

Vân Ánh Lục lặng lẽ nhìn nàng hồi lâu, trong mắt hừng hờ rất nhiều cảm xúc. “Sao An Nam công chúa không thông báo tin này cho hoàng thượng mà lại đến nói với ta?”

“Nương nương...” Gương mặt rạng rỡ của Nguyễn Nhược Nam bỗng chốc trắng bệch như bị rút sạch khí huyết.

Tại vị năm năm, nếu Huyền Thần là vị quân vương hiền đức thì lòng dân ắt hẳn sẽ hướng về. Còn nếu không, cứ cố chấp giữ chặt lấy ngôi vị hoàng đế trong lúc lời đồn thổi về lai lịch xuất thân chàng đã bay khắp hang cùng ngõ hẻm cũng không phải là kế sách lâu dài. Dân chúng nào quan tâm đến huyết mạch hoàng thất, chỉ cần người ngồi trên ngai vàng giúp họ có được cuộc sống ấm no thì đó chính là

vị hoàng đế mà họ hướng đến. Năm năm qua, nước Ngụy ngày càng cường thịnh, biên cảnh yên ổn, thương nghiệp phồn vinh, Lưu Huyền Thần yêu dân như con, thường xuyên chăm sóc vỗ về, còn Tề vương bao năm vò bệnh trên giường, công tích chẳng có, đức độ tầm thường nên ngoại trừ một số đại thần có tư tâm ra, bách tính đã sớm lãng quên cái tên này.

Đợt tổng tuyển cử này hoàn toàn có thể dự đoán được kết quả.

Khi linh quang chợt lóe, nàng đã sớm biết kết quả này rồi.

Ngoài hoàng cung, pháo nổ rền vang chúc tụng chiến thắng của đương kim thánh thượng. Trong hậu điện, chúng phi tần nhảy nhót vui mừng, chen chân chạy đến báo tin cho Vân hoàng hậu.

Chỉ riêng cô vẫn hờ hững như nước, giống như mọi chuyện trước mắt không hề liên quan gì tới mình.

Nguyễn Nhược Nam trong lòng cả kinh, ngắc ngư mãi mới thốt ra được một câu. “Nương nương, làm sao người lại biết?”

Vân Ánh Lục lặng im đi dọc theo con đường lát đá rợp bóng ngân hạnh vào sâu trong ngự hoa viên.

“Công chúa An Nam, cô đừng lo lắng. Nếu hoàng thượng vẫn còn tình cảm với cô thì cô hãy từ bỏ phong hào công chúa, trở lại làm phi tần của người đi”.

“Nương nương, không phải như thế, không phải như thế...” Nguyễn Nhược Nam cuống tới mức xua tay liên hồi, mặt đỏ tới tận mang tai.

“Ta luôn là người chậm hiểu, nhưng không phải không hiểu chuyện. Hoàng thượng ban yêu bài ngự chế để cô tự do ra vào cung, Giang thị vệ chiều nào cũng hộ tống cô ra ngoài, ắt hẳn hoàng thượng đang ở nơi nào đó ngoài thành Đông Dương, cách hoàng cung không xa. Hiện còn chưa tối, cô mau xuất cung đi, trước khi

trời tối vẫn kịp gặp người”. Vân Ánh Lục ngoái đầu lại mỉm cười, “Đi đi, nói với Huyền Thần, ta ở trong cung đợi người quay về”.

Nguyễn Nhược Nam thở dài, gắng gượng mỉm cười mà nước mắt tuôn rơi.

Vân Ánh Lục nhìn chăm chăm vào một cành ngân hạnh trĩu quả, mùa hè vừa rồi hạn hán nặng nề mà ngân hạnh lại ra quả sai và to như vậy, thật là khó tin!

Hồi lâu sau, Nguyễn Nhược Nam mới bình tâm nói rõ lòng mình, bi ai tràn ngập nước mắt. “Nương nương, trước khi tiến cung, thần thiếp đã luôn ái mộ hoàng thượng, thế nhưng vận mệnh trêu đùa, tạo hóa nghiệt ngã đã khiến thần thiếp tâm tàn ý lạnh, chỉ mong gửi thân nương nhờ cửa Phật. Nhược Nam thừa nhận vẫn luôn ôm mộng được hoàng thượng xót lòng đoái thương, thế nhưng, đó chỉ là tâm si vọng tưởng của thần thiếp mà thôi. Hoàng thượng... trong lòng người chỉ có một mình nương nương! Ngày ngày Nhược Nam xuất cung, người có biết thần thiếp đi đâu không?”

Vân Ánh Lục đưa tay hái một quả ngân hạnh đã khô cong, vẻ như không quan tâm Nguyễn Nhược Nam đang nói gì.

“Hoàng thượng ăn uống kham khổ như một tăng nhân, cũng không trò chuyện với bất kỳ ai, thế nhưng chiều nào, ngài cũng đứng chờ ngoài đầu núi, chờ thần thiếp và Giang thị về đến kể hôm nay hoàng hậu nương nương mặc y phục gì, ăn được nhiều hay ít, tâm tình có tốt không, có ai làm nương nương tức giận không... Từng chuyện nhỏ nhặt của nương nương, thần thiếp phải kể không sót một chi tiết nào. Mấy chục dặm đường núi trên xe ngựa, thần thiếp lưng mỏi chân đau thế nào, người cũng chưa từng hỏi một câu có mệt hay không?

Có hôm Nhược Nam cả gan hỏi thăm đôi ba câu, hoàng thượng lạnh lùng trừng mắt như thể muốn ăn tươi nuốt sống thần thiếp vậy... Nương nương, trong các triều đại qua, đế vương nào mà

không có cảnh phi tần như mây, giai nhân như nước, người chung tình như hoàng thượng thật sự là trước nay khó thấy. Gần một tháng qua, mỗi lần ra ngoài đưa tin, thần thiếp lại cảnh tỉnh ngộ một điều, hoàng thượng là mặt trời, nương nương là mặt trăng, chúng phi tần như thần thiếp chỉ là những ngôi sao nhỏ vây quanh hai người. Giấc mộng của thần thiếp đã sớm tan thành mây khói. Thần thiếp chỉ... chỉ là vô cùng ngưỡng mộ nương nương... Sứ mệnh của thần thiếp đã hoàn thành, tin vui này, thần thiếp nghĩ nương nương nên đích thân thông báo với hoàng thượng...”

Nguyễn Nhược Nam lời còn chưa dứt đã ôm mặt chạy ra khỏi ngự hoa viên, trong lòng vô cùng đau đớn. Buổi tối hôm đại hôn, khi thấy hoàng thượng lão đảo bước vào Phật đường, nàng đã bừng lên hy vọng cuối cùng người cũng nghĩ tới nàng, không bỏ rơi nàng. Nào ngờ hoàng thượng thần thờ nhìn Bồ Tát hồi lâu rồi nói muốn xuất cung mấy ngày. Người còn dặn nàng thời gian tới phải quan tâm tới hoàng hậu nương nương nhiều hơn rồi giao yêu bài để nàng rồi cung bẩm báo mọi chuyện liên quan đến nương nương cho người biết. Chỗ người nấu thân lánh đời, nàng cũng không rõ vì mỗi lần đi đều bị Giang Dũng bịt kín mắt. Hóa ra hoàng thượng chỉ xem nàng như sứ giả mang tin tức, là mối liên hệ giữa người và hoàng hậu nương nương, thế nhưng nàng vẫn âm thầm vui sướng vì khi hoang mang nhất, chẳng phải người đã nghĩ đến nàng sao? Vì niềm hạnh phúc nhỏ nhoi ấy, nàng đã không quản mệt mỏi, ngày ngày đi đi về về mấy chục dặm đường núi để đưa tin cho hoàng thượng, nhưng rồi rốt cuộc nàng cũng vỡ lẽ một điều, nàng đã hiểu sai tâm ý của người.

Ngoài thân phận là người truyền tin ra, nàng chẳng là gì trong mắt hoàng thượng. Ngay cả một câu thương hoa tiếc ngọc cũng chưa từng nói.

Giấc mộng này, nên tỉnh sớm đi thôi!

Sau giờ Ngọ, một trận gió lạnh bỗng nhiên thốc tới, chỉ trong chớp mắt mây đen đã tầng tầng lớp lớp phủ kín chân trời rồi mưa bắt đầu trút xuống. Mưa rả rích không ngớt, trời đất âm u, não nề lòng người.

Đám người tụ tập ngoài cửa cung đã tản hết, nhưng trong các quán cơm, tửu điểm đã không còn dư lấy một chỗ ngồi. Thành Đông Dương tối nay nhất định là một đêm không ngủ.

Một chiếc xe ngựa nhỏ nhắn lặng lẽ rời hoàng cung trong mưa. Tiếng mưa rơi ngoài xe càng lúc càng nhỏ dần, chỉ sau chốc lát, im lặng đã bao phủ hết thảy. Ngu Tấn Hiên im lặng đoán định nỗi cô đơn trong lòng Vân Ánh Lục, nụ cười hờ hững trên môi cô khiến hắn không khỏi xót thương.

“Nương nương, lúc tâm tư yếu đuối nhất, con người ta thường quay về ngôi nhà ấm áp với những người yêu thương, nhưng với một người kiêu ngạo như Huyền Thần, đệ ấy thà trốn chạy tự mình chữa lành vết thương còn hơn phải đón nhận ánh mắt thương hại của mọi người”.

“Giống như nguyên soái cũng từng lưu lạc bên ngoài nhiều năm trước sao?” Vân Ánh Lục cười buồn, “Tấn Hiên, huynh biết mình và hoàng thượng là huynh đệ song sinh từ khi nào? Có bao giờ huynh hận hoàng thượng không?”

Ngu Tấn Hiên thở dài. Đường đường là đại nguyên soái xông pha trận mạc mà giờ lại ngồi bó gối trong xe ngựa, thật là không thoải mái chút nào.

“Ta biết chuyện năm mười ba tuổi. Nhà chúng ta bề ngoài hòa thuận vui vẻ là vậy, nhưng thật ra mẫu thân và phụ thân chúng ta thường xuyên khắc khẩu, chỉ là người ngoài không biết mà thôi. Có một đêm, ta đọc sách khuya, nằm mãi không ngủ được nên ra vườn dạo mát, chưa đi được một vòng thì đã nghe tiếng khóc than của mẫu thân, ta vội chạy tới, đang định gõ cửa thì chợt nghe mẫu thân

oán trách phụ thân ra tay quá nhẫn tâm, một đứa con thì đem cho người khác nuôi, một đứa con thì hủy hoại khuôn mặt... Lúc đó ta mới biết mình hóa ra không phải con nuôi của Ngu phủ, hóa ra tiểu hoàng tử thường xuyên đến phủ chơi đùa là em sinh đôi của ta và hóa ra ta cũng có gương mặt anh tuấn như vậy. Ta chưa từng hận hoàng thượng, đệ ấy là em trai ta cơ mà, thậm chí ta còn nghĩ, nếu lúc trước người được chọn vào cung là ta, thì có lẽ ta thà chết còn hơn phải nhìn thấy cảnh đệ đệ mình bị hủy dung như vậy. Thực ra ta còn hạnh phúc hơn nhiều so với Huyền Thần, cha mẹ yêu thương ta, Mạn Lăng sớm tối bên ta. Còn hoàng thượng thì sao? Những ngày tháng trong cung thế nào, muội biết rồi đấy. Nhưng mà từ khi có muội, đệ ấy đã biết đến hạnh phúc!”

Cửa xe mở ra, Vân Ánh Lục hít phải gió lạnh, ho húng hắng vài tiếng. “Huynh đệ hai người thật giống nhau, đều là người ẩn nhẫn cả. Có điều huynh sống thiên về tình cảm, còn trong lòng hoàng thượng chỉ có giang sơn”. Cô khẽ cười.

Ngu Tấn Hiên nhú mày suy nghĩ hồi lâu, không hiểu lời nói của Vân Ánh Lục rốt cuộc là có ý gì.

“Nương nương, hoàng thượng... đã mất rất nhiều thứ, muội...” Ngu Tấn Hiên không biết nên diễn đạt như thế nào, lúc này hẳn đương hối hận vì không dẫn Mạn Lăng theo, phụ nữ tâm sự với nhau có phần dễ hơn, hẳn biết Vân Ánh Lục không vui dù muội ấy vẫn luôn mỉm cười.

Mười ngón tay xiết chặt tới trắng bệch, không biết vì sao, Vân Ánh Lục lại chợt nghĩ tới Đường Giai. Trong ba năm yêu nhau, Đường Giai lúc nào cũng yêu thương chiều chuộng cô khiến mấy cô y tá trong bệnh viện không khỏi đỏ mắt ghen tị. Nhưng ai có thể ngờ rằng đằng sau vẻ ân cần đó là sự lợi dụng dơ bẩn. Ân ái cũng có thể là giả vờ. Cô luôn là người chậm hiểu, nhưng theo thời gian, mọi thứ sẽ dần sáng tỏ.

“Hoàng thượng muốn gì mà chẳng được. Ngu nguyên soái, huynh không cần lo lắng”. Vân Ánh Lục mỉm cười băng quơ. “Chúng ta đã sắp tới chưa?” Xe ngựa rời khỏi thành Đông Dương, chạy về phía con đường núi rậm rạp phía tây. Tuy đường núi nhưng ven đường cũng lác đác mấy tiệm quán chuyên cung cấp trà nước, lương khô cho khách bộ hành. Núi rừng trùng điệp, mây nhẹ vờn quanh, thực là cảnh sắc thần tiên.

“Một chốc nữa thôi, sắp tới rồi”. Ngu Tấn Hiên nhìn quanh, trả lời.

Xe càng đi sâu vào trong núi, nhà dân càng thưa thớt.

Con đường đá phía trước đã là đoạn cuối của đường núi, xe ngựa không thể đi tiếp được nữa nên hai người đành xuống xe đi bộ. Vân Ánh Lục bỗng nhiên quay đầu nhìn xuống, thành Đông Dương bên dưới chân núi mờ ảo như bức tranh thủy mặc.

Núi rừng tĩnh lặng đến mức một chiếc lá rụng xuống cũng tạo nên âm thanh rõ ràng. Hai người bước dọc theo con đường gập ghềnh đi về phía trước. Dần dần đường núi cũng hết, chỉ còn đoạn đường mòn ngập cỏ dại dưới chân.

Bọn họ im lặng đi lên đỉnh núi, hoàng hôn dần buông xuống phía sau lưng. Trên đó có một gian nhà cỏ với hàng rào bao quanh, phía sau là rừng trúc xanh mướt, nhìn qua chẳng khác nào chốn náu thân của các ẩn sĩ. Ở khoảnh đất trước gian nhà, một người đàn ông mặc áo vải đang mài mê làm cỏ cho mấy luống rau vừa mới nảy mầm. Hắn vô cùng chuyên tâm, nên chẳng hay biết đến sự có mặt của bọn họ.

Nhưng người trong nhà thì rất cảnh giác, bốn bóng đèn nhanh chóng phóng vụt ra, trong tay mỗi người lăm lăm thanh kiếm. Vân Ánh Lục lau mồ hôi trán, không để ý đến mặt cỏ còn đầm nước, cô mệt mỏi ngồi bệt xuống nghỉ ngơi.

Chương 70: Không chạm được tới người mình yêu

Ngu Tấn Hiên cúi nhìn Vân Ánh Lục, cô đang ngồi trên tràng cỏ xanh mướt, đằng sau là tán đại thụ xòa bóng, trông thật cô độc. Ngu Tấn Hiên lo lắng nhìn Vân Ánh Lục, muội ấy không sao chứ?

Bốn hộ vệ tay lăm lăm kiếm liếc thấy hai người mới đến đều là những gương mặt quen thuộc bèn khẽ gật đầu chào rồi nhanh chóng biến mất như chưa từng xuất hiện, nhưng nhất cử nhất động của hai người đều không thoát khỏi tầm mắt họ.

Hoàng hôn chậm rãi buông xuống, sương núi lẩn khuất, mịt mù.

Người đàn ông đang làm cỏ ngắt đầu lên, tuy trên người khoác bộ quần áo bằng vải bố đơn giản, nhưng phong thái tôn quý uy nghi vẫn không thể nào che giấu nổi.

Ánh mắt kinh ngạc của hắn giống như mũi tên sắc bén xuyên qua bóng hoàng hôn mờ ảo về phía Vân Ánh Lục. Gương mặt ấy, hình dáng ấy, đôi mày kiếm ấy, vóc dáng hiên ngang ấy, đột nhiên run rẩy khác thường.

Vân Ánh Lục ôm ngực, vẫy tay cười nói như thường. “Hoàng thượng, em tới rồi”.

Câu nói này không khác nào lời hắn nói lúc đón nàng vào cung hôm đại lễ thành hôn. “Uyển Bạch, nàng đã về rồi!”. Ngữ khí giống hệt nhau nhưng lại tràn đầy ân lương và đau xót.

Ân lương là hắn, còn đau xót là cô.

Cái cuốc trượt khỏi tay Lưu Huyền Thần rơi xuống đất, hắn bước nhanh về phía hai người. Khi Huyền Thần sắp chạy lại gần, Vân Ánh Lục đột ngột chuyển tầm mắt về phía khu rừng xa xa.

Ngoại trừ việc chữa bệnh, tuy không phải là người nhanh nhạy, nhưng cô hiểu được ngọn ngành mọi chuyện. Huyền Thần không phản bội cô, cũng không phải không yêu cô, duy có điều, trong lòng chàng tình yêu luôn xếp sau giang sơn. Khoảng cách giữa giang sơn và cô, không rõ là cách mấy ngọn núi lớn, mấy con sông dài. Mặc dù Huyền Thần không có dòng máu hoàng thất, nhưng từ nhỏ chàng đã được dạy dỗ để kế thừa hoàng vị. Vì giang sơn, chàng phải nhẫn nhịn, uất ức, khó nhọc, gian khổ bao năm. Vì giang sơn, chàng chẳng tiếc hy sinh phi tần hậu cung để dụ Tề vương và Kỳ tá thừa tướng mắc câu. Những thứ chàng đã muốn thì dù có phải chịu đau đớn thế nào cũng phải một mực đoạt lấy. Huyền Thần không cần nhìn con cá tung mình nhảy lên mới biết nước nông sâu ra sao. Lần lui về ẩn thân này tuy lấy lý do chữa trị vết thương lòng nhưng thực chất chính là lấy lùi làm tiến. Lưu Huyền Thần không tin thái hậu, không tin phụ thân thân sinh Ngưu hửu thừa tướng, càng không muốn hạ chỉ sát hại Tề vương mà muốn gã tự chịu diệt vong. Chỉ có như thế, Lưu Huyền Thần mới thắng tuyệt đối, thắng một cách quang vinh.

Trái tim đế vương vốn dĩ rất lạnh lùng, không phải người bình thường nào cũng có thể nhận rõ, có lẽ Huyền Thần tin tưởng cô là vì cô là người duy nhất không có dã tâm uy hiếp đến mình. Chàng ép cô gánh vác giang sơn để rảnh mắt quan sát động tĩnh của từng người.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Cho dù không có lần tổng tuyển cử kia, Huyền Thần cũng sẽ có cách quay lại ngôi vị hoàng đế hợp tình hợp lý. Dù trong tối hay ngoài sáng, Huyền Thần đều là người chiến thắng cuối cùng.

Hiện giờ, ngai vàng của Lưu Huyền Thần đã vững như bàn thạch.

Vân Ánh Lục rất muốn hỏi Huyền Thần một câu, ngay cả hôn nhân đại sự của đời người, chàng cũng nhẫn tâm đem ra đặt cược, như vậy có đáng không?

Lưu Huyền Thần từng nói chỉ muốn làm một người đàn ông bình thường, sống bình lặng cùng thê tử thật lòng yêu mình. Con người lạnh lùng đó ngay cả lời nói dối cũng có thể khiến người khác xúc động khôn tả, đúng là cao thủ thiên hạ. Vân Ánh Lục không phải chưa từng muốn độc chiếm tình yêu của chàng nhưng hiện giờ, cô đã hoàn toàn từ bỏ si tâm vọng tưởng đó.

Trong tim Huyền Thần chỉ có giang sơn và bách tính nước Ngụy, ngay chính bản thân mình anh cũng không màng đến thì sao còn yêu được ai nữa? Chẳng trách anh vẫn luôn nói “Uyển Bạch, đã để nàng phải âm ức rồi!”

“Uyển Bạch...” Lưu Huyền Thần run rẩy ôm cô như đang nâng niu báu vật trong tay, hẩn khẽ ghì chặt lấy cô, như muốn hai người hòa quyện thành một.

Uyển Bạch, cái tên này giờ như mũi tên sắc nhọn, đâm sâu vào trái tim cô đầy đau đớn.

“Hoàng thượng, nguyên soái còn đang ở đây!” Cô khẽ kéo tay hẩn ra, liếc nhìn Ngu Tấn Hiên đang lúng túng quay mặt sang chỗ khác, tránh đi cũng không được, ở lại cũng chẳng xong.

Lưu Huyền Thần hồi lâu sau mới nhẹ nhàng buông cô ra. Hẩn cầm bàn tay nhỏ bé của cô, đưa lên bên môi. Đầu ngón tay cô chạm phải vệt nước mắt trên mặt hẩn.

Trời lại đổ mưa sao?

Vân Ánh Lục bình tĩnh rút tay về, “Hoàng thượng, người nói chuyện với nguyên soái đi. Thần thiếp đi rửa mặt cho đỡ mệt đã”. Cô quay người, vội vàng đi về hướng có tiếng nước suối chảy róc rách gần đó. Không hiểu sao nước mắt như hồng thủy vỡ đê tuôn trào ồ ạt, cô thật sự có ích đến thế sao?

Gió núi lạnh lẽo đến tận xương tủy, nhánh cây va quệt để lại vệt nước dài thế nhưng Vân Ánh Lục không hề hay biết.

Nhìn thấy dòng suối tung bọt trắng xóa, cô chạy vội đến, vốc nước lên mặt để làm dịu đi những ai oán trong lòng.

Sức tàn lực kiệt, cô mệt mỏi dựa người vào tảng đá bên dòng suối. Cả người cứng đờ, không sao cử động nổi.

Vân Ánh Lục đành ngồi lặng nghe tiếng suối chảy, tiếng chim kêu và cả tiếng gió núi xuyên qua rừng cây phát ra tiếng ù ù. Chợt đằng sau có tiếng bước chân đang giẫm lên thảm lá lại gần.

Vân Ánh Lục hoảng hốt quay đầu, trông thấy ánh mắt Huyền Thần đang nhìn mình chăm chú, cô theo bản năng bối rối lảng tránh. “Hoàng thượng, nguyên soái đâu?”

“Huynh ấy quay về kinh thành rồi”. Manh áo xanh dính bùn đất của Lưu Huyền Thần bị gió thổi phất phơ nhưng lại không hề nhếch nhác.

“À, ngày mai phủ Nội vụ sẽ đưa long liễn tới đón hoàng thượng hồi cung, thành Đông Dương nhất định sẽ lại được một phen náo nhiệt”. Vân Ánh Lục khẽ mỉm cười.

Lưu Huyền Thần chậm rãi ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt cô. “Uyển Bạch, trăm không thể không làm như thế”.

Cô gật đầu, băng quơ trả lời. “Thần thiếp hiểu”.

“Nàng...” Mắt rồng nhú lại, ánh trắng sáng rõ soi tỏ hai người, nhưng sao nàng lại xa cách như vậy? Hắn không khỏi cảm thấy hoảng hốt trong lòng.

“Sao vậy?”

“Mấy ngày qua nàng phải chịu khổ rồi”. Giọng hắn thoáng bi ai.

Cô trầm ngâm một lát rồi dịu giọng đáp. “Không sao. Chẳng phải chúng ta đã từng thề cùng chắn mưa che gió, cùng chung hoạn nạn sao? Đó là những việc thần thiếp phải làm”.

Lưu Huyền Thần không nói gì, chỉ siết chặt lấy tay nàng.

“Uyên Bạch, trăm chỉ có nàng...” Nụ cười của hắn tràn ngập bi thương, giọng nói ẩn chứa bao lời xin lỗi.

“Không, hoàng thượng, người có được toàn bộ dân chúng nước Ngụy toàn tâm ủng hộ. Giờ khắc này, người đừng nhận lỗi với ai, cũng đừng so đo gì về huyết mạch cả. Người là hoàng đế mà dân chúng đã lựa chọn, triều Ngụy trong tay người nhất định sẽ có một trang sử hào hùng”.

Vân Ánh Lục thật sự quá mệt mỏi, cô gục đầu nhắm mắt.

“Nàng mệt thế sao? Mau dựa vào trăm, nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc”. Lưu Huyền Thần âu yếm nghiêng người để cô tựa vào vai mình.

“Thần thiếp sao lại muốn ngủ chứ, cảnh sắc núi rừng đẹp thế kia cơ mà. Hoàng thượng, ẩn cư nơi này thật tuyệt”. Cô từ chối vòng tay hắn, nghiêng đầu ngắm trăng sao.

Lưu Huyền Thần mím chặt môi.

Từ lúc lên núi, Vân Ánh Lục một tiếng hoàng thượng, hai tiếng hoàng thượng, vô cùng nhu thuận nhưng cũng không hề giống với tính cách của nàng.

Hơn hai mươi ngày qua, tuy không được nhìn thấy nàng, nhưng hắn vẫn cảm giác ấm áp trong tim. Vì sao khi trùng phùng, mọi thứ lại trở nên mơ hồ, khó hiểu như vậy?

Hắn nắm chặt tay Vân Ánh Lục, không hề có ý muốn buông. Cô giật mình hoảng hốt, lực nắm tay không hề nhẹ, Huyền Thần muốn bẻ gãy tay cô sao? Nhưng sao thay hắn lạnh như vậy, lại còn không ngừng run rẩy nữa chứ, cơ hồ như người bị ngã xuống nước đang tuyệt vọng níu lấy cơ hội sống còn của mình.

“Hoàng thượng?” Cô lo lắng nhìn hắn, “Chúng ta quay về đi!”

“Uyển Bạch, trẫm không thay lòng đổi dạ, cả đời này trẫm chỉ yêu một mình nàng... Trẫm không phải một quân cờ... nhưng trẫm cũng rất cô đơn, nàng ở lại bên cạnh trẫm... ở bên trẫm cả đời này... xem như trẫm nợ nàng...” Lưu Huyền Thần vẫn một mực không buông tay, giọng nói tràn đầy cô độc và bất lực.

Cô dịu dàng an ủi hắn, “Thần thiếp không đi đâu cả, chẳng phải thần thiếp vẫn ở bên người đây sao?”

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn cô đầy chờ đợi. “Trẫm phải nghe chính miệng nàng thề với trời”.

Cô lắc đầu bật cười hoang hoải, “Hoàng thượng, người không thấy thề thốt rất buồn cười hay sao? Nếu thành tâm muốn làm thì cần gì phải nói ra miệng cơ chứ?” Người đàn ông này nắm cả thiên hạ trong tay vậy mà lại ngây thơ như vậy. Rồi xa trần thế lâu ngày nên thời gian quay ngược rồi sao?

Ánh mắt Lưu Huyền Thần ngập ngừng dò hỏi, mày chau mặt ủ dầy phiền muộn. “Trẫm không có điểm nào hơn người, lại có rất nhiều chỗ chưa tốt, nàng phải lượng thứ cho trẫm, cho trẫm cơ hội, nhất định trẫm sẽ sửa sai với nàng. Uyển Bạch, tin tưởng trẫm có được không?”

“Hoàng thượng”, nét mặt Vân Ánh Lục vẫn trầm ổn không chút biến chuyển, “Không ai tốt hơn hoàng thượng cả, bằng không thần thiếp đã không lấy người!”

Vân Ánh Lục ngoan ngoãn dựa vào hắn, nhưng hắn không khỏi hoảng hốt khi nhìn thấy vẻ lãnh đạm trong mắt nàng.

“Từ nay về sau trẫm sẽ không nạp phi tần, hậu cung cũng không tuyển thêm tú nữ”. Lưu Huyền Thần khẽ thì thầm bên tai cô.

Vân Ánh Lục nhướn mày cười nhẹ, lặng im không đáp.

Lưu Huyền Thần thoáng náo nức. Chiếm được thiên hạ nhưng lại mất nàng, mọi thành công cũng thành vô ích.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế, hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế...”. Lưu Huyền Thần uy nghi quay về hoàng cung trong tiếng tung hô như sóng triều mênh mông vang vọng khắp thành Đông Dương, bởi hắc chính là hoàng thượng do dân chúng triều Ngụy đích thân lựa chọn! So với các hoàng đế đời trước, địa vị chỉ có hơn chứ không hề thấp kém. Lưu Huyền Thần không cho sửa lại niên hiệu quốc hiệu nhưng cũng không nhận tước quy tông. Về thân thế của hắc, bách tính chỉ mơ hồ kháo nhau là do một người bị mặt đem vào hoàng cung từ khi nhỏ.

Một câu chuyện cũ phủ đầy bụi thời gian, nên chôn vào dĩ vãng là hơn.

Về phần Tề vương, nghe nói vừa thừa nhận kết quả bầu cử xong, uất ức thổ huyết, quay về tháng ngày nằm liệt giường liệt chiếu, nhưng lần này có vẻ là thật.

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, vây cánh từng ủng hộ Tề vương nay hoảng hốt thu ý định, vội vàng phân rõ giới tuyến với Tề vương, hận không thể moi ruột móc gan để tỏ lòng trung thành với tân đế.

Hiện tại, nước Ngụy giàu mạnh, no ấm, quần thần đồng lòng, vạn dân ủng hộ.

Lưu Huyền Thần khoác long bào, đầu đội vương niệm, nhắc chân bước lên bệ rồng, trong lòng hỗn độn rất nhiều cảm xúc. Các vị đại thần theo thói quen nhìn về phía bức rèm che bên cạnh, Lưu Huyền Thần cũng đưa mắt nhìn sang.

Rèm châu đung đưa theo gió, người ngồi bên trong không còn xuất hiện.

Dù Vân Ánh Lục không còn giám quốc, nhưng Lưu Huyền Thần vẫn cho buông rèm bên cạnh ngai vàng. Hắc khẩn khoản mời nàng tham dự nghị thức đăng cơ nhưng nàng nói dạo gần đây không có

thời gian tới khám bệnh cho Tần công tử, không hồi phủ vấn an phụ mẫu nên muốn xuất cung một chuyến.

Nàng trầm lặng hỏi hấn có được không? Hấn có thể nói không sao?

Lưu Huyền Thần cố trấn an bản thân nhưng rồi không thể không thừa nhận Vân Ánh Lục đang dần xa lánh hấn. Nàng vẫn quan tâm đến hấn, vẫn hoàn thành vai trò của mẫu nghi thiên hạ một cách thập toàn thập mỹ.

Thế nhưng...

Đêm đầu tiên hấn quay về đã thấy nàng dọn ra khỏi tấm điện, vào ở Trung Cung. Hấn hỏi vì sao, nàng chỉ nói, cung có cung quy, nàng ở tấm điện một hai đêm thì không sao nhưng nếu ở lâu sẽ khiến phi tần bàn ra tán vào. Tấm điện của hoàng thượng vốn là nơi cất giữ nhiều tài liệu bí mật quốc gia, hậu cung không can thiệp chính sự, các đại thần mà biết nàng ở tấm điện ắt cũng sẽ dâng tấu can gián.

Vẫn nói tiểu biệt thắng tân hôn[1], hai người vừa thành thân đã xa cách hơn hai mươi ngày, nỗi nhớ mong như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trái tim. Lưu Huyền Thần khát khao sự ấm áp của nàng và cũng khát khao được làm nàng ấm áp. Hấn bước vào Trung Cung nhưng chỉ thấy một điện trống không. Vân Ánh Lục đang say sưa giảng bài cho phi tần về kỳ sinh lý của phụ nữ, hấn đứng ngay gần đó nhưng nàng vẫn không nhận ra. Khi buổi giảng kết thúc, vừa nhìn thấy hấn, nụ cười rạng rỡ trên gương mặt nàng phút chốc phai nhạt, thay bằng nụ cười đoan trang lạnh nhạt khiến ngọn lửa hừng hực trong hấn phút chốc như bị một chậu nước đá hắt thẳng vào.

[1] Thành ngữ Trung Quốc. Vợ chồng gặp nhau sau bao ngày xa cách tình cảm còn nồng nàn, say đắm hơn cả tân hôn.

Tất cả tấu chương khi nàng giám quốc, hấn mất hai buổi tối để xem lại. Hai tối đó, nàng ở cạnh hấn, hấn xem tấu chương, nàng im lặng ngồi bên đọc sách thuốc. Hấn xem một hồi, ngẩng đầu nhìn

nàng. Rõ ràng nàng ở ngay trước mặt hắn nhưng hắn không sao chạm đến, cho dù có ôm nàng vào lòng cũng cảm thấy vô cùng xa xôi. Khi hai người hồi cung, hắn khéo léo nhắc tới chuyện ngày xưa cả hai ở trong thái y viện ăn cháo ngấm sao, nàng nghe nhưng không từ hữ đáp lại.

Giữa hoàng hậu và hoàng đế có rất nhiều quy định cứng nhắc được viết rõ trong sách vở. Những quy định khuôn sáo đó, nàng đều thực hiện. Vượt khỏi những khuôn sáo ấy, nàng sẽ không bao giờ vì hắn mà làm nữa.

Vì hắn mà đêm hôm nàng còn cặm cùi ngồi nấu một nồi được thiên. Vì hắn được ăn bánh bao nóng mà nàng chẳng ngại bỏng tay. Vì hắn không vui mà nàng chẳng quản đến sự có mặt của hàng tá thị vệ theo hầu, bẽn lẽn xin lỗi bằng một nụ hôn. Khi hắn mệt mỏi, nàng xoa bóp bằng tất cả yêu thương dù chân tay tê rần. Khi tất cả mọi người xoay giáo giễu cợt xuất thân của hắn trong hôm thành hôn, nàng vì hắn mà đứng ra tranh biện. Khi hắn bất lực trước những bí mật bị giấu kín, nàng vẫn ở bên hắn, nắm tay hắn khẽ nói “Huyền Thần, em yêu chàng!”. Những ngày hắn đi xa, nàng không những giải quyết vẹn toàn quốc sự mà còn vì hắn tranh thủ dân tâm.

Nhưng giờ thì sao chứ?

Nàng sai phủ Nội vụ đưa thẻ bài của các phi tần lên cho hắn lựa chọn, tranh vẽ tú nữ lại xuất hiện khắp nơi trong tầm điện.

Giữa bọn họ, sau hơn hai mươi ngày qua đã hình thành một khoảng cách không sao lấp đầy.

Không được, hắn không thể để mọi chuyện tiếp diễn như vậy được, hắn nhất định phải nghĩ cách thay đổi.

“Bệ hạ, đến giờ thượng triều rồi!” La công công bước lại gần Lưu Huyền Thần, hạ giọng nhắc nhở.

Bệ hạ sao lại thất thần như vậy? Hôm nay là đại lễ đăng cơ mà!

Lưu Huyền Thần như sức tỉnh, sang sảng nói, “Được! Chúng vị ái khanh, có việc mau tấu, không việc bãi triều!”

Các đại thần lén che giấu tiếng thở dài, sao lại nhớ câu nói “Các vị đại nhân, hôm nay có chỗ nào không thoải mái không?” của hoàng hậu đến thế chứ?

“Chúng vị ái khanh, có việc mau tấu, không việc bãi triều”. Câu này đúng là có chút đáng sợ.

Vân Ánh Lục ăn trưa xong mới hồi cung.

Ngài đầu tiên thượng triều không có nhiều việc, Lưu Huyền Thần đã sớm cho thượng thư các bộ dẫn thuộc hạ quay về làm việc. Hắn phê tấu chương ở ngự thư phòng một lát, sau đó trong lòng thấp thỏm không yên, theo thói quen lại rảo bước tới Trung Cung. Vừa mới vào sân, Lưu Huyền Thần đã nghe thấy tiếng cười nói riu rít vang lên từ bên trong.

“Tiểu thư, tiểu thư, chúng ta đặt tiệm ở khu phố xá náo nhiệt để lúc nhàn rỗi còn có thể đi dạo phố”. Giọng nói lạnh lạnh của Trúc Thanh tràn đầy phấn khích.

Mãn Ngọc hòa theo, “Hay nương nương đặt tiệm ở phía đông thành đi, gần đó có rất nhiều cửa hàng tơ lụa, phường thêu, ban đêm còn có người biểu diễn xiếc nữa!”

“Để ta nói chuyện với cha xem sao”. Vân Ánh Lục tay chống cằm, ánh mắt tràn đầy hy vọng.

“Mọi người đang nói chuyện gì thế?” Lưu Huyền Thần mỉm cười bước vào. Mãn Ngọc và Trúc Thanh vội đứng dậy thi lễ.

“Không có gì”. Vân Ánh Lục mỉm cười chào đón, “Hôm nay tan triều sớm vậy à, không có đại thần nào tìm người bàn việc sao?”

“Không, có thể họ lo trầm vừa mới hồi cung nên chưa muốn bắt chuyện ngay”. Lưu Huyền Thần khoác vai Vân Ánh Lục, ôn nhu cúi đầu rì tai.

Trúc Thanh và Mãn Ngọc liếc nhau đầy ngụ ý rồi len lén lui ra ngoài, đóng cửa lại.

“Các nàng nói chuyện sôi nổi như vậy, trăm có quấy nhiễu chuyện tốt không?” Hấn khéo léo chuyển đề tài sang cuộc nói chuyện vừa rồi.

Vân Ánh Lục điềm nhiên nói rõ, “Không phải chuyện tốt nhưng cũng chẳng phải chuyện xấu, chỉ là một chuyện bình thường thôi. Hôm nay thần thiếp xuất cung, có đề cập chuyện mở một y quán với phụ thân, phụ thân đã đồng ý. Vừa rồi thần thiếp đang bàn luận với Mãn Ngọc và Trúc Thanh xem nên mở y quán trên đường nào thôi!”

Lưu Huyền Thần nhú mày, nụ cười đông cứng trên gương mặt anh tuấn. “Uyển Bạch, nàng là người hiểu chuyện, vì sao chuyện này lại đường đột như thế chứ?”

“Hoàng thượng, người nói vậy là sao?” Vân Ánh Lục kinh ngạc nhú mày hỏi, “Khám bệnh cứu người là việc nên làm, không phải người đã đồng ý để thần thiếp làm thầy thuốc sao?”

“Đúng vậy, trăm đồng ý và luôn ủng hộ nàng. Nhưng vì sao lại phải đề xuất chuyện này với phụ thân nàng, chẳng lẽ trăm không mở được cho nàng một y quán sao?” Ngay cả một tiếng thông báo với ta cũng không có. Nếu không vô tình nghe thấy, có phải nàng không nói gì với ta?

Vân Ánh Lục mỉm cười độ lượng như hấn chỉ là đứa bé đang cố tình gây sự. “Tiền của chàng với tiền của phụ thân thần thiếp có gì khác nhau, phụ thân chỉ có độc một mình thiếp, cửa hàng kiếm được tiền của thiên hạ cũng không ít, mở y quán cũng là việc thiện nên làm”.

“Khác chứ!” Lưu Huyền Thần phẫn nộ đập bàn khiến mấy chén trà nghiêng ngả muốn đổ. “Nàng đã được gả cho trăm, vậy mà còn

lấy bạc của nhà, chuyện này truyền ra thì trăm còn mặt mũi nào sao?”

“Thiếp sẽ không nói với cả”.

“Chết tiệt, rốt cuộc nàng có hiểu ý trăm không?” Hai tay Lưu Huyền Thần ghì chặt vai cô, ánh nhìn như muốn thấu tỏ mọi điều. “Uyển Bạch, rốt cuộc trăm đã làm sai điều gì? Nàng đối với trăm lạnh lùng như vậy, xa cách như vậy, nàng có từng bận tâm xem trong lòng trăm thấy thế nào không?”

Cô bình tĩnh đấu mắt với hắn một hồi lâu, “Hoàng thượng, vậy người có từng bận tâm đến lòng thiếp không?”

“Uyển Bạch?”

Cô cúi đầu, trên môi vương vất nụ cười chua xót, bi ai. “Khi người bỏ lại một phong thư rồi đột nhiên biến mất, người có nghĩ tới trong lòng thiếp sẽ thế nào không? Đó mới chỉ là ngày thứ ba chúng ta kết hôn. Mỗi ngày người đều nắm được tin tức về thiếp, còn thiếp ở trong thâm cung này, lại không biết người ở đâu, người sống thế nào. Người nghĩ thiếp không lo lắng cho người, không nhớ nhung người sao? Có phải người sợ nói cho thiếp mình đi đâu, thiếp sẽ cản người lại? Vì người, khổ thế nào thiếp cũng chịu nhưng đêm đêm ôm gối trong tấm điện, người có biết thiếp đau lòng như thế nào không? Chúng ta không phải đôi vợ chồng già xế bóng, tình cảm nhạt nhẽo như nước, thiếp chỉ vừa mới biết yêu một người là như thế nào thôi! Người thà tin tưởng người lạ chứ nhất định không chịu hé môi với thiếp. Đúng, có tin nhiệm người mới giao giang sơn cho thiếp, nhưng hoàng thượng à, thiếp là thê tử chứ không phải trung thần của người. Thứ thiếp cần không phải tin nhiệm mà là tình yêu của người. Người làm gì cũng theo ý riêng của mình, còn thiếp suy nghĩ ra sao, lo lắng thế nào, người cũng không hề đoái tâm. Đã như vậy, thiếp cần gì phải để ý tới cảm nhận của người chứ?”

“Uyển Bạch...”

“Chờ thiếp nói hết đã”. Vân Ánh Lục lắc đầu xua tay, “Người không cần lo thiếp sẽ rời khỏi nơi đây. Hoàng thượng, thiếp không phải là người tàn nhẫn. Cuộc sống của người đã đủ bất hạnh rồi, thiếp không muốn xát muối thêm vào vết thương của người nữa. Hoàng thượng, lời thề của người, coi như thiếp không nghe thấy gì đi. Người muốn nạp phi tuyền tú thế nào, thiếp không có lời phản đối, nhưng việc của thiếp, mong người cũng đừng ngăn cản”.

“Uyển Bạch”, một bàn tay đè nặng trên vai khiến trái tim cô bất chợt run rẩy, “Nếu trẫm nói, trẫm không cho nàng biết mình đi đâu là vì trẫm không còn mặt mũi nào đối diện với nàng, nàng có tin không?”

Lúc này hắn không còn là đế vương, cũng chẳng phải chủ nhân của ngôi cửu ngũ, hắn chỉ là một người chồng đang trải lòng với hiền thê của mình. Vân Ánh Lục vốn lòng đã tĩnh lặng như nước hồ thu, nay lại nổi lên một trận ba đào.

Tin không? Tin không?

Vợ chồng quý nhau ở tin tưởng, thế nhưng chàng là Lưu Huyền Thần, là hoàng đế cao cao tại thượng, cho dù đại quan vinh hiển hay tài tử xuất chúng cũng đều phủ phục dưới chân chàng. Một lời nói ra của anh có thể khiến gió chuyển mây trôi, người như vậy sao có thể tự ti được?

Cô chẳng thể tin nổi.

Vân Ánh Lục không mảy may nhúc nhích, một chút phản ứng cũng không có, nét mặt tái nhợt như bị tầng sương bao phủ.

“Uyển Bạch, trẫm biết nàng không tin tưởng trẫm”. Lưu Huyền Thần ảo não nói tiếp, “Trẫm đã phạm phải lỗi lầm không thể tha thứ, hơn nữa lại là với người duy nhất trẫm yêu. Vì bảo vệ giang sơn xã tắc, vì giữ gìn ngôi vị đế vương, trẫm đã để mất tình yêu và lòng tin của nàng, đây chính là sự báo ứng với trẫm. Bây giờ, nói những

lời này cũng đã muộn rồi, trẫm không dám mong nàng sẽ tha thứ cho mình. Nhưng nàng biết không, mỗi ngày trôi qua đối với trẫm đều là phòng bị tính kế, dè chừng như trên băng mỏng, chỉ cần đi sai một bước, toàn bộ ván cờ sẽ kết thúc trong chớp mắt. Khi biết tiểu thái y vui vẻ bên mình là một nữ nhi, trẫm đã động tâm muốn nạp nàng làm phi tần, thế nhưng ngày tháng ở bên nàng, trẫm mới biết mình đã hoàn toàn trao trái tim cho nàng. Uyển Bạch, dù với mục đích gì chẳng nữa, tình yêu trẫm dành cho nàng là thật, là thứ tình cảm khắc cốt ghi tâm với trẫm”. Lưu Huyền Thần như muốn lưu trọn bóng dáng nhỏ bé của Vân Ánh Lục vào đáy mắt mình, ngay cả chớp mắt cũng không dám vì e nàng sẽ nhanh chóng tan biến như ảo ảnh.

Hắn không đợi cô nói tiếp đã vội vã tiếp lời. “Càng yêu nàng trẫm lại càng khủng hoảng và bất an. Mọi thứ trên thế gian này, trẫm đều có thể nắm giữ, duy chỉ có trái tim nàng, trẫm lại chẳng có chút tự tin nào. Nàng đối với trẫm lúc nào cũng hồ hững như có như không, quyền lực và tiền tài chẳng thể nào mua được nụ cười của nàng, vậy mà một quyển sách thuốc lại khiến nàng mặt mày rạng rỡ, vì bệnh nhân của mình, nàng sẵn sàng đối mặt với hiểm nguy. Uyển Bạch, nàng có biết nàng đã làm trẫm tổn thương như thế nào không? Nàng cứ như vậy, trẫm biết lấy gì để giành lấy trái tim nàng đây? Nhiều lúc trẫm cảm thấy vô vùng bất lực, ngoại trừ quyền lực và tiền tài, trẫm chẳng có gì để cho nàng cả? Vì thế trẫm đã học cách buông bỏ thân phận để yêu thương nàng. Ông trời không phụ lòng người, trẫm rốt cuộc cũng có được nàng, nhưng hoàng cung thâm sâu như biển cả, ẩn chứa bên dưới vẻ tráng lệ đó là bao mạch ngầm đang chực tuôn trào, bất cứ lúc nào cũng có thể lâm vào cảnh thuyền lật người chết. Trẫm dù đã chu toàn mọi việc nhưng vẫn không ngờ thân thể của mình lại tàn khốc như vậy. Ngày hôm đó, trẫm thật sự đau đớn, nhưng vì xã tắc vẫn đang trong cơn biến loạn, trẫm quyết lấy lùi làm tiến”.

Lưu Huyền Thần vừa nói vừa hồi tưởng lại những ngày khó khăn ấy, đường nét trên khuôn mặt toát lên nỗi sầu bi ảm đạm khó giải bày cùng ai.

Mỗi câu Huyền Thần nói ra Vân Ánh Lục lại như bị dao đâm lửa nung, nỗi chua xót cuộn trào trong ngực, toàn thân bất giác run bần bật.

Phong thái đế vương của Lưu Huyền Thần đâu mất rồi? Vẻ uy nghi thường ngày giờ đây chỉ còn lại những dằn vặt triền miên, những trầm luân thống khổ.

“Uyển Bạch, không biết từ bao giờ nàng đã trở thành một phần trong trẫm, là người mà trẫm không thể nào từ bỏ. Vậy mà ngay trong những ngày hạnh phúc của đời người, trẫm lại bỏ đi, để lại gánh nặng giang sơn lên vai nàng. Đây là cách trẫm yêu nàng ư, mỗi lần nghĩ đến điều này, trẫm lại cảm thấy vô cùng hổ thẹn, trẫm có điểm nào xứng đáng với nàng cơ chứ? Hơn hai mươi ngày đứng trên núi đôi mắt nhìn về hướng kinh thành, trẫm nhớ nàng đến phát điên. Mỗi khi công chúa An Nam ghé đến chính là thời khắc hạnh phúc nhất trong ngày của trẫm, nghe cô ấy nói nàng giám quốc thế nào, giảng bài cho các phi tần ra sao trái tim trẫm lại dần ấm áp như được hồi sinh. Có điều, khi so sánh với bản thân mình, trẫm lại thấy thất vọng vô cùng, nàng vì nước vất vả còn trẫm lại ngày ngày nhàn rỗi trên núi cao. Tất cả những việc đó trẫm sao có thể miệng giải thích với nàng được? Trẫm đã tự nhủ gắng chịu đựng một thời gian, khi nào qua cơn bĩ cực, giang sơn ổn định, trẫm sẽ đền bù cho nàng gấp bội lần. Uyển Bạch, nàng có đồng ý cho ta thêm một cơ hội nữa không?”. Hắn cố ý xưng là “ta” như một nam nhân bình thường đứng trước mặt người con gái mình yêu.

Vân Ánh Lục thở dài nãy nê, nước mắt sắp tràn mi.

“Hoàng thượng, có thể vì thiếp đến từ một ngàn năm sau nên không giống những cô nương ở thời đại này, thành thân xong đều xem chồng là trời. Vợ chồng là bình đẳng, không phải một trước một

sau, một sang một hèn. Nếu thật lòng yêu một ai đó thì nhất thiết phải biết đặt mình vào hoàn cảnh người ấy mà suy nghĩ, nếu đổi lại, thiếp đột nhiên mất tích không một chút tin tức, người sẽ cảm thấy như thế nào?”

“Nàng không được nói nữa”. Lưu Huyền Thần đột nhiên bịt chặt miệng Vân Ánh Lục, nỗi bi thương trong mắt càng thêm đặc quánh. “Trẫm sai rồi, trẫm sai rồi. Dù hận hay yêu trẫm, nàng cũng không được phép rời khỏi trẫm nửa bước”.

“Hoàng thượng, thiếp không được phép rời khỏi sao? Người giữ được thân xác thiếp, nhưng liệu có giữ nổi trái tim thiếp, tâm hồn thiếp không?” Giọng cô đã có phần thốn thức.

Lưu Huyền Thần nắm chặt tay Vân Ánh Lục, nhìn chăm chú vào gương mặt thanh tú của cô.

Màn đêm không biết xuất hiện từ bao giờ, mảnh trăng khuyết lặng lẽ treo lơ lửng giữa vòm không bao la, vàng sáng dịu dàng chảy tràn vào tấm điện chiếu sáng dung nhan như hoa như ngọc của Vân Ánh Lục.

“Ta sẽ khóa được trái tim nàng, tâm hồn nàng, Uyển Bạch”. Vừa nói Lưu Huyền Thần vừa ôm chặt cô vào lòng. Để hàn gắn tình cảm trân quý này, dù là cách gì hắc cũng sẽ làm. Vân Ánh Lục im lặng trong vòng tay Huyền Thần. Cô không muốn cự tuyệt, bởi vì cô không nỡ, bởi vì còn có...

Lưu Huyền Thần tuy không sửa quốc hiệu nhưng vẫn tiến hành cải cách từ trên xuống dưới. Một số đại thần tiền triều không còn năng lực đảm nhiệm trọng trách sẽ được nhận một khoản tiền lớn rồi cáo lão về quê. Những đại thần thuộc đảng Tề vương thì bị lưu chuyển sang vị trí hữu danh vô quyền, ngồi chơi xơi nước. Ngoài ra, Lưu Huyền Thần còn quyết định mở lại khoa tuyển chọn nhân tài cho triều đình.

Ngũ hữu thừa tướng vẫn là rường cột nước nhà, Ngũ Tấn Hiên tiếp tục đảm nhiệm chức danh đại nguyên soái bộ Binh đóng quân ngoài biên cảnh, một số quan viên ưu tú, chính trực ở các châu phủ được điều đến kinh thành để đảm nhiệm chức vụ quan trọng.

Đỗ Tử Bân năm lần bảy lượt dâng tấu xin điều chuyển khỏi kinh thành nhưng đều bị Lưu Huyền Thần kiên quyết cự tuyệt, thậm chí còn giao cho hắn điều tra vụ án mấy ngàn vạn lượng thất thoát trong ngân khố bảy năm về trước. Nghe nói manh mối chuyện này dường như có liên quan tới Kì tá thừa tướng đang dưỡng lão ở quê nhà xa xôi. Nghe tin này, Kì công tử cuống đến độ cho đóng cửa Linh Vân các, vội vã bỏ đi biệt xứ.

Triều đình thay đổi thế nào, bách tính thành Đông Dương cũng không mấy quan tâm bởi bọn họ đang bị thu hút bởi tiệm thuốc “Hoàng tân y quán” mới mở trên ngự nhai. Nghe nói y quán đó là do đích thân hoàng thượng mở cho hoàng hậu nương nương, Vân hoàng hậu sẽ khám chính còn các nương nương và thái y sẽ đóng vai trò phụ khám. Thành Đông Dương không thiếu hiệu thuốc, y quán nổi danh nhưng y thuật của hoàng hậu nương nương vốn danh bất hư truyền nên người người đều bàn tán xôn xao, đến nỗi trong các quán trà, tiệm cơm, khách vừa ngồi xuống câu đầu tiên nói đến chính là “anh có biết y quán hoàng gia kia không?”

Y quán còn chưa khai trương danh tiếng đã vang khắp gầm trời.

Vân Ánh Lục dạo gần đây cũng không bận rộn mấy. Không còn phải buông rèm giám quốc nên cô thảnh thơi lại ghé đến thái y viện bắt mạch, chẩn bệnh cho phi tần và cung nữ!

Nơi nào Vân Ánh Lục ghé đến là nơi đó phi tần, cung nữ vây quanh, tranh nhau hỏi chuyện như một đám vịt quàng quạc. La công công có lần còn nói với Lưu Huyền Thần rằng, chỗ nào có tiếng cười nói lao xao là hoàng hậu đang ở đó, vô cùng dễ tìm!

Lưu Huyền Thần ánh mắt đong đầy yêu thương nhìn về phía xa xa. “Càng ngày trầm càng thua kém hoàng hậu. La công công, người nói xem, trầm và hoàng hậu ai hấp dẫn hơn?”

La công công cười ngoác cả miệng, hoàng thượng thật biết nói đùa.

Đùa gì chứ? Quan hệ của hai người dạo gần đây cũng không cải thiện được bao nhiêu nhưng Lưu Huyền Thần không vì thế mà nản lòng. Trừ lúc thượng triều ra, dù phê duyệt tấu chương hay tiếp kiến quan viên các châu phủ hồi kinh ở ngự thư phòng, Lưu Huyền Thần đều để Vân Ánh Lục ngồi bên.

Với Vân Ánh Lục, Lưu Huyền Thần tỏ ra rất kiên nhẫn, không bực bội khi nàng năm lần bảy lượt đắm chìm trong suy nghĩ cũng chẳng bất mãn khi bao nỗ lực của mình không nhận được chút đoái hoài. Xử lý triều chính xong, hắn lại ân cần đưa nàng đi dạo trong vườn thượng uyển, chơi cờ, du hồ, ngắm hoa... bất kì chuyện gì Lưu Huyền Thần cũng luôn thể hiện tình cảm sâu đậm của mình đối với nàng.

Ngày ba bữa, dù bận thế nào Lưu Huyền Thần cũng ghé đến Trung Cung dùng bữa với Vân Ánh Lục. Sau bữa tối, hắn cùng nàng trò chuyện một lúc rồi mới cáo từ quay về ngự thư phòng xử lý chính sự. Trước khi rời đi, hắn không quên dặn dò nàng từ những điều hết sức nhỏ nhất như đừng đọc sách khuya quá hay nghỉ ngơi sớm vì trời đã trở lạnh.

Có lần Vân Ánh Lục hỏi La công công dạo gần đây hoàng thượng sinh hoạt nghỉ ngơi như thế nào, La công công nhanh miệng đáp, triều chính vừa mới cải tổ, tấu chương nhiều như núi nên gần cạnh tư hoàng thượng mới chợp mắt được một lúc, chưa từng đặt chân tới tẩm cung của phi tần khác.

Thói quen là do bồi dưỡng mà nên.

Người ngày ngày vẫn ghé đến dùng bữa, hôm nay lại chẳng thấy tăm hơi đâu là sao? Ngự thiện đã bày biện sẵn từ lâu mà ngoài cửa Trung Cung vẫn không thấy bóng dáng Lưu Huyền Thần đâu cả. Vân Ánh Lục mặt mày ủ ê, chốc chốc lại đưa mắt trông ngóng nhìn ra ngoài.

Mãn Ngọc hiểu rõ tâm tư chủ nhân liền nhanh chân chạy đến ngự thư phòng dò hỏi rồi trở về bẩm báo hoàng thượng đêm nay bận việc, không thể ghé đến Trung Cung. Vân Ánh Lục lặng lẽ dùng bữa, một cảm giác trống trải lan tỏa khắp trong cô. Ngày hôm sau, Lưu Huyền Thần vẫn không thấy đâu. Vân Ánh Lục đứng ngồi không yên, cô nóng ruột đi qua đi lại hồi lâu rồi gọi Trúc Thanh và Mãn Ngọc cùng đến thái y viện nhóm lò nấu một nồi canh hạt dẻ ngân nhĩ, sau đó xách hộp thức ăn đi về hướng ngự thư phòng. Còn chưa tới cửa, tiếng ho sù sụ đã vọng đến tai cô.

“Bệ hạ, người nên hồi cung nghỉ ngơi thôi! Nếu không ngày mai người sao lâm triều được”. La công công sốt ruột can ngăn, gương mặt già nua nhăn nhó khổ sở.

Lưu Huyền Thần rút khăn tay lau mồ hôi trán rồi thều thào đáp. “Không được, trẫm phải phê xong sổ tấu chương này rồi mới nghỉ ngơi, ngày mai còn có việc ngày mai, không thể để việc chồng chất lên được”.

“Hai hôm nay bệ hạ ho khan không dứt, hay là nô tài đi mời hoàng hậu nương nương đến khám cho người”.

“Đừng, đừng... Nàng ấy mà biết ắt sẽ vô cùng lo lắng. Trẫm đã triệu Dụ thái y tới khám rồi, chỉ là nhiễm phong hàn, uống mấy thang thuốc là khỏi thôi”.

“Thuốc đã uống hai hôm nay rồi mà nô tài có thấy sức khỏe bệ hạ chuyển biến đâu?” La công công gắng sức van nài.

“Ngày mai sẽ đỡ thôi, khụ khụ... khụ...” Lời còn chưa dứt Lưu Huyền Thần đã gập người ho sặc sụa.

“Hoàng thượng, hoàng thượng...” La công công cuống cuống chạy lại.

“Công công đi pha chút trà mật ong, việc ở đây cứ để ta”. Một bóng người mảnh mai bước đến bên Lưu Huyền Thần, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn.

“Nô tài xin lui!” La công công thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ trả lời.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc bên tai, Lưu Huyền Thần ôm ngực ngẩng đầu lên. “Uyển Bạch, sao nàng lại tới đây, mau hồi cung đi, đừng để trầm lây bệnh cho nàng”.

Vân Ánh Lục bực bội nhú mày nhìn hắn, “Chàng nghĩ phong hàn là bệnh lây truyền sao?”

“Uyển Bạch...” Nhận thấy sự quan tâm của thê tử, hắn vui vẻ kéo cô lại gần.

Trời ơi, bàn tay nóng như lửa! Vân Ánh Lục bực bội nắm lấy cổ tay hắn bắt mạch. Còn dám nói quan tâm tới cô, mỗi lần có chuyện lại giấu giếm là sao?

“Dù chàng không xem thiếp là hoàng hậu của mình thì cũng phải biết thiếp là thái y chứ”. Mạch đập hỗn loạn, phong hàn đã xâm nhập vào gân cốt, bệnh nặng như vậy còn làm bộ làm tịch.

“Uyển Bạch, ta không cần thái y, ta chỉ cần hoàng hậu của ta thôi”. Thần trí đã bắt đầu mơ hồ nhưng hắn vẫn cố thì thào những lời yêu thương.

“Chàng nói mới câu này thì có lợi ích gì, bản thân mình còn chẳng lo nổi, làm thế nào mà...?” Vân Ánh Lục mặt mũi đỏ bừng vì tức giận, nhưng đáy mắt lại loang loáng ánh nước.

“Được hay không ta vẫn muốn nói. Uyển Bạch, ta thấy khó chịu...” Hắn ôm chặt lấy cô như một đứa trẻ, nhất định không chịu buông tay.

“Thấy trong người khó chịu sao chàng còn không hồi cung nghỉ ngơi?” Cô vừa cắn môi, vừa thương vừa buồn cười.

“Không có nàng, tâm điện vắng vẻ quá, trẫm không muốn trở về, trẫm ở đây chờ nàng...”

Vân Ánh Lục không biết nói gì hơn, bất lực cúi đầu đỡ dành hắt.
“Được, vậy chúng ta hồi cung”.

Lưu Huyền Thần gật đầu, cười thầm vì âm mưu đã thành công mỹ mãn.

Tâm cung lạnh lẽo, giờ lại tràn ngập ý xuân.

Chương 71: Xuân sắc như thế

Đông đi xuân đến.

Chớp mắt, gió tháng Năm đã nhẹ nhàng thổi tới, mang theo hương hoa thơm ngát phiêu lãng trên vòm không xanh ngắt. Khi màn đêm buông xuống, hương thơm mỗi lúc càng thêm nồng nàn như đóa hoa lặng thầm dồn hết hương sắc để bung tỏa lúc này.

Vân Ánh Lục gập sách lại mỉm cười hỏi han. “Nếu có chỗ nào không hiểu, bất cứ lúc nào các vị nương nương cũng có thể tới tẩm điện tìm ta”.

“Hoàng hậu nương nương, sao có thể như thế được?”. Một phi tần kinh ngạc hỏi. Tẩm điện là chốn nghỉ ngơi của hoàng thượng, vì sự an toàn, từ trước đến nay ngoài hoàng đế ra, không ai được phép đặt chân đến đó, cách một trăm trượng, bất cứ ai lảng vảng gần đó đều sẽ bị cấm vệ quân kiểm tra, dò xét kỹ lưỡng. Hiện tại, hoàng hậu nương nương đã dọn vào ở tẩm điện, đó là vì hoàng thượng hết mực sủng ái, tin tưởng hoàng hậu, còn những người khác, danh phận gì mà ghé đến?

“Không sao, các vị nương nương đâu phải người ngoài, đều là phi tần của hoàng thượng, cấm vệ quân sẽ không gây khó dễ đâu”. Vân Ánh Lục vừa nói vừa vén ống tay áo lên thắm mồ hôi trán, tiếp đó cô cùng các phi tần rời khỏi phòng giảng kinh.

“Chúng thần thiếp cũng sắp trở thành người ngoài rồi còn gì. Hoàng hậu nương nương, chúng thần thiếp học xong có thể xuất cung thật sao?”. Ngày ngày nhìn thấy hoàng thượng và hoàng hậu ân ân ái ái như vậy, một tia mong đợi nhận được hoàng ân của các phi tần cuối cùng cũng tan thành bọt nước. Chính vì thế ai cũng ngóng trông đến ngày được rời khỏi hoàng cung để sống cuộc đời mới, và biết đâu tình yêu sẽ lại mỉm cười với họ.

Gió đêm mát rượi khiến ai nấy đều hân hoan, vui vẻ. Nhìn các phi tần tíu tít trò chuyện với nhau, nét cười lại ngời lên trong đáy mắt Vân hoàng hậu, “Hoàng thượng có chỉ mọi ý nguyện của các nương nương sẽ được thực hiện, bất luận ở trong cung hay xuất cung, việc ăn uống, sinh hoạt hàng ngày của các nương nương vẫn sẽ do phủ Nội vụ lo liệu chu tất”.

Vân Ánh Lục quả thực có chút xấu hổ trong lòng, chuyện này có khác gì mượn có đuôi “tình địch” đâu chứ.

Là do cô đã quá ích kỷ?

Thực ra, trong tình yêu vốn dĩ không có hai chữ rộng lượng.

“Nếu chúng thần thiếp có thể mở y quán khám bệnh bốc thuốc như nương nương thì sẽ không dám làm phiền đến phủ Nội vụ nữa”. Vì hạnh phúc về sau, tốt nhất là không nên dây dưa đến chồng trước, “Hoàng hậu nương nương, người có thể dạy thêm buổi chiều không, chúng thần thiếp muốn sớm được xuất cung”.

Vân Ánh Lục hồn hậu gật đầu rồi bước nhanh về phía thái y viện.

Trước buổi dạy, cô đã dặn Tiểu Đức Tử ủ trà hoa cúc với sơn tra. Đêm nay có yến hội chiều đái các vị quân vương lân bang, cô sợ Huyền Thần dùng nhiều đồ dầu mỡ sẽ ậm ạch khó tiêu nên đã chu đáo chuẩn bị sẵn loại trà thảo dược này. Còn chưa tới cửa thái y viện, Vân Ánh Lục đã thấy Tiểu Đức Tử tay xách hộp thức ăn, sốt ruột ngó nghiêng xung quanh. Nghe có tiếng bước chân, cậu ta vội chạy tới đón hoàng hậu nhưng vẫn không quên nháy mắt với Mãn Ngọc tỷ tỷ. Tiểu Đức Tử hiện cũng có thể được coi như thái y nghiệp dư, không, nói chính xác ra thì là chuyên gia dược thiện, dưới sự dạy dỗ của Vân Ánh Lục, dược thiện cậu ta nấu nức tiếng trong hoàng cung.

“Mãn Ngọc, ta ghé vào ngự thư phòng một lúc, em ở lại giúp Tiểu Đức Tử dọn dẹp dược phòng nhé!” Vân Ánh Lục nhận lấy hộp thức

ăn từ tay Tiểu Đức Tử rồi ghé tai nói nhỏ với Mãn Ngọc.

Mãn Ngọc đỏ mặt tía tai, ngượng ngùng cuối đầu, còn Tiểu Đức Tử thì đứng bên cười ngây ngô.

Vân Ánh Lục đã từng hỏi Mãn Ngọc có muốn xuất cung không nhưng nàng kiên định lắc đầu. Dù Tiểu Đức Tử là một hoạn quan, không thể cùng nàng sinh con đẻ cái nhưng nàng vẫn nguyện ở bên chăm sóc cậu ta đến cuối đời.

Vân Ánh Lục thờ dài, tình yêu của văn nhân nhã sĩ thì thanh cao, tình yêu của bách tính tục nhân thì dân dã, còn tình yêu của Mãn Ngọc và Tiểu Đức Tử thì lại vô cùng cao quý, nó đã vượt ra ngoài lễ giáo phép tắc, vượt ra ngoài ham muốn dung tục để dung hòa hai linh hồn cô đơn với nhau. Thứ tình cảm trân quý như vậy sao có thể không cảm động được đây?

Vấn vợ suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc Vân Ánh Lục đã đứng trước cửa ngự thư phòng tự lúc nào mà quên cho người thông báo trước.

Thái giám canh cửa bên ngoài ngự thư phòng cúi đầu thi lễ. “Nương nương, hoàng thượng nói nương nương có thể tùy ý ra vào đây bất cứ lúc nào”.

Vì không muốn các vị đại thần có lời dị nghị nên mỗi khi Lưu Huyền Thần đàm luận chính sự cô thường né tránh không bước vào ngự thư phòng. Nay nghe thái giám bẩm báo như vậy, cô tư lự ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi hỏi, “Bên trong có vị đại thần nào không?”

“Bẩm hoàng hậu nương nương, chỉ có Đỗ thượng thư và Ngu nguyên soái thôi, hai vị đại nhân đã vào một lúc lâu, chắc cũng sắp ra rồi ạ”.

Đang nói đến đây thì rèm cửa chợt được vén lên, Đỗ Tử Bân và Ngu Tấn Hiên sóng đôi bước ra.

Trông thấy Vân Ánh Lục, Đỗ Tử Bân thoáng chốc đỏ cả người, trong lòng không khỏi xao xuyến, dao động.

“Đỗ đại ca, Ngu đại ca!” Vân Ánh Lục vui vẻ chào hỏi hai người họ.

Đỗ Tử Bân nhú mày ngạc nhiên, Đỗ đại ca là cách Vân Ánh Lục gọi hần từ khi còn là khuê nữ, nhưng gọi Ngu nguyên soái là “Ngu đại ca” thì liệu có ẩn tình gì không?

Ngu Tấn Hiên ôn hòa mỉm cười, tuy những vết sẹo trên mặt hần xô rúm lại vô cùng dữ tợn nhưng ánh mắt lại chứa chan sự quan tâm chân thành.

“Lớp học của muội vừa tan sao?” Ngu Tấn Hiên hỏi thăm theo đúng tư cách của huynh trưởng.

“Vâng, muội tới xem Huyền Thần thế nào”. Vân Ánh Lục ngửi thấy trên người Ngu Tấn Hiên phảng phất mùi rượu liền nhắc nhở. “Đại tẩu đang mang thai, đại ca nên quan tâm nhiều hơn đến đại tẩu, cũng đừng uống nhiều rượu, như vậy sẽ không tốt đâu”.

Ngu Mạn Lăng hoài thai đã hơn sáu tháng, bụng lớn khác thường, phỏng chừng là song thai. Ngu phu nhân và Vạn thái hậu lo lắng không yên, cả ngày đều quanh quẩn bên con gái.

Ngu phu nhân từng lên hỏi Vân Ánh Lục đã có tin vui chưa nhưng cô chỉ cười nói không vội.

Cô không vội nhưng vợ chồng Ngu hữu thừa tướng thì vội, các đại thần trong triều cũng sốt ruột không kém, Lưu Huyền Thần tuy không nhắc nhảm đến nhưng trong lòng cũng vô cùng nôn nóng. Có điều Vân Ánh Lục là thái y chuyên khám bệnh phụ nữ, danh tiếng xa gần đều biết, vậy thì ai còn dám khua môi múa mép chuyện này trước mặt cô chứ.

Ngu Tấn Hiên vui vẻ đáp, “Được, ta nhất định sẽ nghe theo lời Vân thái y”.

Hai người nhìn nhau bật cười, sau đó Ngũ Tấn Hiên cáo lui đi trước.

Đỗ Tử Bân đứng tro gương như phỗng sành, sau thấy cũng chẳng biết nói gì hơn, hấn liền lên tiếng cáo từ.

Vân Ánh Lục đáp lời theo đúng lễ nghi, “Gặp Đỗ đại nhân sau”.

Đỗ Tử Bân ngược mắt nhìn cô rồi xoay người bước vào bóng chiều thê thiết, bờ vai vạm vỡ trĩu nặng cô đơn.

Khi Vân Ánh Lục thực sự bước ra từ bồn Cửu Long, ngay cả nửa khắc cũng không dành cho Đỗ Tử Bân, cả ngày chỉ nhắc nhóm đến Vu Bất Phàm, thật uổng phí mười năm yêu thương thâm lắng của Đỗ đại nhân.

Hiện tại Đỗ Tử Bân chỉ biết đến công việc, ngày cũng như đêm, chuyên tâm vào việc phá án. Lưu Huyền Thần dường như đang có ý định đề bạt Đỗ Tử Bân thay vị trí khuyết của Kỳ tả thừa tướng.

Tuổi trẻ tài cao, trời rộng vẫy vùng, âu cũng là niềm an ủi cho hấn.

“Uyển Bạch, nàng muốn ta chết khát sao?”. Trong ngực thư phòng, có người không kiên nhẫn nổi, đành phải mở miệng thúc giục.

Vân Ánh Lục gác lại suy nghĩ, khoan thai bước vào ngực thư phòng.

Trên án còn bày một ít tấu chương cùng một đạo thánh chỉ đang viết dở, cô nhanh nhẹn dỡ hộp thức ăn ra, âu yếm nhìn Lưu Huyền Thần.

“Sao chàng biết thiệp mang trà đến?”

Lưu Huyền Thần hôn khẽ lên cánh môi anh đào rồi kéo cô ngồi lên đầu gối mình. “Nàng là thê tử của ta, nàng không quan tâm tới ta thì còn ai quan tâm nữa chứ?”

Vân Ánh Lục bật cười, dịu dàng rót một chén trà hoa cúc dâng lên Lưu Huyền Thần, mùi thảo dược thanh mát tràn ngập khắp phòng. Lưu Huyền Thần khoan khoái nhấp một ngụm lớn rồi tựa cằm lên vai cô.

Vân Ánh Lục hướng mắt tràn ngập yêu thương về phía hắn, về mặt âu yếm lạ thường. “Hôm nay chàng có mệt không?”

Khi ngón tay cô chạm đến môi Huyền Thần, hắn vờ hung tợn cắn yêu rồi cứ thế không chịu nhả ra.

Không khí đột nhiên trở nên ngọt ngào lạ thường.

“Huyền Thần, đây là ngự thư phòng đấy!” Vân Ánh Lục liếc mắt đám thái giám và thị vệ đứng bên ngoài, nhẹ giọng trách cứ. La công công không biết từ lúc nào đã lặng lẽ lui sang phòng chứa sách cách đó không xa.

“Ngự thư phòng thì sao?” Lưu Huyền Thần nhú mày vờ vĩnh, ngón tay làm càn lằn theo vạt áo cô.Ồ, dạo này Uyển Bạch đã có da thịt rồi đấy!

“Chàng... chàng chẳng phân biệt công tư...” Cô xấu hổ nhõm người đứng dậy, ngăn lửa tình đang rực rạch nhen lên trong lòng hắn.

Ôi, Uyển Bạch đoan trang dịu dàng là thế mà sao lúc nào nhìn thấy nàng, lòng hắn lại không khỏi rạo rục.

“Uyển Bạch, có phải trăm vẫn chưa cố gắng hết sức không, vì sao chuyện gì cũng luôn đứng sau Tấn Hiên vậy?” Hắn bỗng khàn giọng đôi đề tài.

“Sao?” Thần trí cô thoáng chút mơ hồ, “Chuyện gì cơ?”

“Rõ ràng là huynh đệ song sinh, nhưng huynh ấy thành thân trước ta, giờ cũng làm phụ thân trước ta”. Hắn bất bình nhìn cô chờ đợi, “Đều là do nàng cả, nếu chúng ta thành thân luôn khi nàng mới tiến cung thì ta tuyệt đối không thua huynh ấy đâu”.

Con người này thật không biết phải trái là gì cả. Lúc tiến cung cô mới chỉ là một thái y bé mọn, bên cạnh hần còn có hoàng hậu Ngu Mạn Lăng, trong cung còn có hơn mười tú nữ chờ tuyển chọn. Lúc ấy nếu hần bảo thành thân thì ắt cô đã bỏ chạy lấy người, cao chạy xa bay từ lâu.

Tình cảm của hai người họ giống như ngọc quý bị bụi trần bao phủ, trải qua năm tháng nhọc nhằn mới hiển hiện ánh sáng rực rỡ.

“Cũng... cũng không thua nhiều đâu. Thành thân chậm hơn họ nửa năm, hài tử cũng chỉ nhỏ hơn con họ bốn tháng”. Cô thành thật trả lời.

“Ta ra đời chậm hơn Tấn Hiên một nén hương vậy mà thành thân chậm hơn nửa năm, như vậy còn không phải là thua sao? Hài tử kém bốn tháng, cũng phải gọi con họ là đại...” Hần đột nhiên quay ngoắt lại, nhìn sâu vào mắt cô chờ câu xác nhận. “Uyển Bạch, nàng đã... mang thai?” Lưu Huyền Thần cẩn trọng sờ lên bụng cô, hoài nghi có phải mình muốn có con tới mức sinh ảo giác rồi không?

Vân Ánh Lục xoay người trên đùi hần, đổi sang tư thế thoải mái hơn. “Huyền Thần, không phải chàng vẫn mong có con sao? Sao giờ lại mang vẻ mặt như vậy?”

“Nàng có mang bao lâu rồi?” Hần hít sâu, cố gắng giữ giọng bình thản.

La công công cách đó một bức tường, đôi tai đã dựng thẳng đứng.

“Đại tẩu hiện nay đang mang thai tháng thứ sáu, con chúng ta kém họ bốn tháng nghĩa là thiếp đã mang thai hai tháng rồi. Chàng không nhận thấy kì kinh của thiếp ngừng rồi sao?”

Trời ạ, hần có phải là thầy thuốc phụ khoa đâu, làm sao mà nhớ được mấy chuyện này.

“Vậy vì sao nàng không cho trẫm biết?” Hần cố ý xưng “trẫm” để nàng biết vấn đề này nghiêm trọng tới mức nào.

“Ba tháng đầu mang thai chưa ổn định, thiếp muốn chờ khi nào chắc chắn rồi mới nói cho chàng hay. Hôm nay chàng nhắc đến nên thiếp mới thuận miệng nói ra”. Vân Ánh Lục bình thản trả lời.

“Ta ngạc nhiên vui mừng thế nào là chuyện của ta chứ gì”. Lưu Huyền Thần cau mày nhíu trán, nghiêm khắc trách mắng nàng. “Nàng không thể để ta vui mừng sớm một chút sao?”

Điên rồi, điên thật rồi! Lưu Huyền Thần lúc này như bước trên mây, cả người lâng lâng lạ thường. Hắn có người gọi mình là phụ hoàng rồi.

“Huyền Thần, hiện giờ đứa bé này còn rất nhỏ nhưng cũng đã có thánh lực rồi, chàng đừng có lớn tiếng dọa con như vậy”. Vân Ánh Lục khẽ nhắc nhở.

Lưu Huyền Thần lập tức im bặt, bức bội nhìn tiểu nương tử không biết ăn năn hối cải trong lòng, dám lén giấu hắc tin tức hệ trọng lại còn mượn uy thái tử tương lai để uy hiếp hắn nữa chứ.

Một nụ hôn dịu dàng đặt lên môi cô, “Uyển Bạch, mang thai có mệt không?”

“Không, rất ngọt ngào”. Cô cười đáp lại.

“Bệ hạ...” Một giọng nói vang lên khiến hai người lập tức tách nhau ra, quay lại nhìn khuôn mặt giàn giụa nước mắt của La công công.

“Lão nô xin thay bệ hạ soạn thánh chỉ, ngay sáng mai sẽ lập tức chiếu cáo quần thần việc hoàng hậu nương nương hoài thai thái tử. Lão nô làm một lúc là xong. Bệ hạ và nương nương cứ tiếp tục!”

Tiếp tục?

Lưu Huyền Thần nhìn Vân Ánh Lục, hai người bùm miệng phì cười.

Lưu Huyền Thần đăng cơ sáu năm rồi cuộc cũng đã có tin vui. Chuyện hoàng hậu nương nương hoài thai long tử đối với nước Ngụy, đối với Lưu Huyền Thần mà nói, quả là một chuyện trọng đại đáng mong chờ!

Một năm về trước, Ấn phi nương nương cũng từng sinh hạ một tiểu công chúa cho Lưu Huyền Thần, nhưng phần lớn chúng đại thần đều không biết đến sự tồn tại của công chúa Thiên Luy, hơn nữa thân thể thực sự của công chúa cũng có không ít điều kỳ lạ, mờ ám khiến người trong cung dần dần quên mất cô bé.

Vừa hay tin hoàng hậu nương nương mang thai, phủ Nội vụ lập tức đưa Dự thái y vào thăm điện kiểm tra thai khí, hoàng hậu nương nương vốn là cao thủ trong nghề, nhưng dù có là múa rìu qua mắt thợ thì theo cung quy Dự thái y vẫn phải đến khám cẩn thận. Vừa bắt được hỉ mạch của Vân Ánh Lục, Dự thái y đã mừng rỡ bầm tấu long thai vô cùng khỏe mạnh, nương nương nhất định đã hoài thai thái tử.

Vân Ánh Lục trợn mắt á khẩu, cặp mắt mờ đục của Dự thái y chẳng lẽ có khả năng siêu âm? Và lại, dù có siêu âm thì cũng phải sau bốn tháng mới biết được giới tính thai nhi cơ mà?

Chiêu vượt mộng ngựa này cũng thật là, ngộ nhờ cô hạ sinh tiểu công chúa thì đây là lỗi của ai?

Vân Ánh Lục còn chưa kịp mở miệng ngăn cản thì tin tức hoàng hậu nương nương mang thai thái tử đã nhanh chóng lan truyền khắp hoàng cung. Ngày hôm sau, trên triều đường La công công xúc động đọc thánh chỉ, tuyên cáo thiên hạ sự kiện này.

Cả nước Ngụy vui mừng hân hoan, nhà nhà truyền tụng, người người ca hát. Hoàng cung Đông Dương chỉ thiếu nước đốt pháo ăn mừng, nhưng sợ làm nương nương động thai khí nên mới thôi.

Một số bệnh nhân từng được Vân Ánh Lục chữa trị ở hiệu thuốc Tần thị rủ nhau đến Từ Ân tự cầu phúc cho nương nương và thái tử.

Thời khắc đầu tiên Ngu phu nhân nghe được tin này, bà lập tức tới Phật đường thắp hương cầu khẩn, Ngu hữu thừa tướng đứng trên triều đường, nước mắt lưng tròng không thôi. Tần Luận không biết bằng cách nào đã tìm được một bao yến sào thượng hạng được lấy từ một hòn đảo nào đó ở biển Nam Dương để Vân Ánh Lục tắm bổ. Vợ chồng Vân viên ngoại thì không quản công sức tìm đủ loại sơn hào hải vị để con gái yêu thay đổi khẩu vị. Trúc Thanh cũng cầm cũi may đủ loại giấy tấ thêu rồng tinh xảo cho thái tử tương lai. Ngoài ra, còn có một thương nhân ở thành Lâm Sơn giấu tên sai người tiến cống hoàng hậu nương nương một trăm viên ngọc trai màu hồng phấn để chúc mừng nương nương có tin vui...

Những chuyện khoa trương này khiến Vân Ánh Lục không khỏi bối rối. Nhưng khoa trương nhất vẫn là ông chồng chuẩn bị làm phụ hoàng kia. Lưu Huyền Thần bây giờ hoàn toàn coi thể tử của mình là người không có khả năng vận động, suốt ngày quần quanh nâng đỡ bên cạnh. Phải đến khi Vân Ánh Lục chịu không thấu tình cảnh ấy mới nói với hắn, thai thụ cần phải vận động mới dễ sinh, hắn mới chịu buông tha cho cô.

Có hôm nửa đêm đang ngủ, hắn đột nhiên ngồi bật dậy, thắp đèn giờ chẵn ngắm nghía bụng cô hồi lâu, sau đó còn ghé tai lắng động tĩnh của hài nhi. Khi nghe tiếng tim thai khẽ đập, hắn mừng rỡ chẳng khác nào trẻ con được kẹo là bao.

Từ nhỏ Lưu Huyền Thần đã thiếu thốn tình yêu thương, lớn lên trong nỗi cô độc thế nên hắn vô cùng trân quý những thứ đang có trong tay. Dù không nói ra nhưng Vân Ánh Lục vẫn vô cùng thấu hiểu và xót xa thay Huyền Thần, hằng đêm cô gối đầu lên tay hắn, thủ thủ với hắn về chín tháng mười ngày vất vả khi mang thai. Lưu Huyền Thần lặng lẽ lắng nghe, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc và chờ mong. Cũng vì bảo vệ an toàn cho hai mẹ con cô nên dù cho bản thân vô cùng khao khát gần gũi thể tử, hắn vẫn gắng kiềm chế tình cảm mãnh liệt trong lòng. Chỉ đến khi Vân Ánh Lục ngưng ngưng

khẳng định chuyện đó không ảnh hưởng gì đến thai nhi, hẳn mới vui mừng ôm lấy cô, dịu dàng dung nhập vào người.

Nghe nói thai nhi đã có thính lực, Lưu Huyền Thần bèn nài nỉ Vân Ánh Lục ngồi cạnh bên nghị luận chính sự, với lý do sớm để thái tử tiếp nhận việc dạy dỗ của đế vương.

Vân Ánh Lục ngược mắt nhìn trời, khóc cũng dở mà cười cũng chẳng hay.

Vừa bước qua năm mới, gió xuân đã đem hơi ấm xua tan băng tuyết lạnh giá ở thành Đông Dương, chồi non bắt đầu cựa mình trên những cành cây khô héo, mấy gốc mai đỏ cũng căng đầy nhựa sống, khoe sắc tỏa hương trong khắp ngự hoa viên.

Thời gian này cũng sắp đến ngày dự sinh của hoàng hậu nương nương, mẫu thân của nương nương đã tiến cung từ sớm, cả hậu cung xôn xao chuẩn bị chào đón tiểu hài tử đầu tiên của hoàng đế Lưu Huyền Thần, duy chỉ có Vân Ánh Lục là bình tĩnh như thường, ngày ngày vẫn chuyên tâm dạy dỗ đám phi tần cách đỡ đẻ ra sao.

Vân phu nhân nhìn con gái, không nén nổi thở dài.

Tiếng giảng bài trong trẻo đột nhiên ngừng bật, chúng phi tần hoảng hốt nhận ra khuôn mặt hoàng hậu nương nương co rúm lại như đang gồng gánh cơn đau khôn tả, trên trán người, từng giọt mồ hôi rịn ra lấm tấm.

“Nương nương, người sắp sinh rồi sao?” Một cung phi sợ hãi hỏi.

“Mọi người đừng cuống, hình như em bé đang đòi ra rồi. Mau đỡ ta tới phòng hộ sinh”. Vân Ánh Lục bình tĩnh đáp.

Chúng phi tần thoát nghe luống cuống đến độ tay chân thừa thãi, sau đó vội vàng y theo lời hoàng hậu thực hiện. Lưu Huyền Thần vừa thượng triều đã nghe thái giám chạy tới báo tin, chẳng để tâm gì đến quyền uy hoàng đế vội chạy thẳng một mạch tới phòng hộ sinh. Vừa đến cửa hắn đã nghe thấy giọng nói đứt quãng, hơi thở dồn dập

đầy mặt nhọc của Vân Ánh Lục. “Mau cởi váy lót, đừng quỳnh lên thế, chuẩn bị khăn vải... kéo... nước ấm... Được rồi, nhìn thử xem tử cung đã mở được mấy đốt ngón tay?”

Lưu Huyền Thần đứng bên ngoài thiếu chút nữa ngất xỉu.

Đứa con đầu tiên của hắn sao có thể giao phó cho đám nữ nhân không chút kinh nghiệm đỡ đẻ này chứ?

“Đã truyền thái y chưa?” Hắn căng thẳng tới độ lưng áo ướt đầm mồ hôi.

Mãn Ngọc ủ dột đáp. “Nương nương không cho truyền, nương nương nói đây là cơ hội thực tiễn hiếm có để các vị phi tần thực hành đỡ đẻ”.

Trước mắt Lưu Huyền Thần sao vàng lượn quanh, Vân Ánh Lục say nghề tới mức loạn trí rồi sao, thực tiễn gì lúc này chứ. “Mau truyền thái y và bà đỡ tới đây”.

Trong phòng hộ sinh, đám phi tần rối trí đến độ chẳng biết xoay xở ra sao, tay chân run rẩy tới mức không cầm nổi khăn xô, giọng lạc cả đi vì sợ hãi. “Nương nương, người nói mấy đốt ngón tay là nói ngón giữa hay ngón cái?”

Cả người Vân Ánh Lục như ngập trong mồ hôi, những lần cô đỡ đẻ cho người khác sao đơn giản là vậy, mà giờ tới lượt mình lại khó khăn thế chứ. “Ngón giữa...”

Nhận thấy sản dịch bắt đầu trào ra dưới hạ thể, cô hít sâu một hơi chuẩn bị cho lần rặn đầu tiên. “Không... không được sợ hãi, cầm dao lên, nghe theo lời tôi, rạch mau...”

Một phi tần lấy hết can đảm rạch một đường theo lời hướng dẫn.

Lúc này cơn đau gần như nhấn chìm lấy Vân Ánh Lục, cô thều thào nói tiếp. “Rất tốt, tiếp theo...” Cô siết chặt tay, dồn sức chuẩn bị cho lần rặn tiếp theo.

“Nàng làm...” Lưu Huyền Thần không màng đến lời can ngăn của những người xung quanh, vội đẩy cửa vọt đến trước giường, xột xa nhìn khuôn mặt trắng bệch của Vân Ánh Lục. “Nàng không muốn sống nữa sao? Sao có thể làm như vậy lúc này?”

“Không sao đâu, Huyền Thần, em... sinh thuận mà... Á!” Cô nắm chặt tay Lưu Huyền Thần, hét to lên đau đớn.

“Nương nương, ra rồi, ra rồi...” Chúng phi tần rơi nước mắt thông báo.

“Chú ý... cuống rốn...” Vân Ánh Lục gắng thốt lên mấy từ rồi mê man bất tỉnh trong lòng Lưu Huyền Thần.

“Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, là... là một tiểu hoàng tử”. Chúng phi tần cắt rốn, tắm rửa sạch sẽ cho em bé xong vội bế lại gần Lưu Huyền Thần.

Lưu Huyền Thần còn đang mãi lau mồ hôi cho Vân Ánh Lục, miệng thì thầm đầy thê thiết. “Uyển Bạch, Uyển Bạch...”

Đêm đó, vì chuyện tuyên tú nữ mà Lưu Huyền Thần buồn bực ra ngoài đi dạo một vòng, lúc quay về thì chợt trông thấy một tiểu thái y mặc y bào rộng thùng thình đang thập thò trước cửa ngự thư phòng. Tiểu thái y tự giới thiệu mình là y quan mới tới thái y viện tên là Vân Ánh Lục rồi quay sang hỏi. “Anh là ai, đang làm gì?”

Hắn thú vị đáp,. “Ta họ Lưu, vì đang buồn bực trong người nên ra ngoài dạo mát”.

“À, thì ra là Lưu công tử”. Tiểu thái y gạt đầu ra chiều hiểu biết.

Đó là lần đầu tiên hắn và Uyển Bạch gặp nhau, khi đó, ai có thể ngờ bọn họ lại có mối lương duyên kì lạ như vậy! Giờ đây, Vân thái y không những đã trở thành thê tử của Lưu công tử mà còn hạ sinh được tiểu hài tử cho hắn.

Mắt Lưu Huyền Thần róm lệ, một giọt nước mắt rơi xuống má Vân Ánh Lục.

“Huyền Thần”, Vân Ánh Lục từ từ mở mắt ra, dịu dàng đưa tay lau nước mắt cho hấn. “Có chuyện gì vậy?”

“Uyển Bạch, chúng ta có tiểu hoàng tử rồi”. Lưu Huyền Thần xúc động nói.

“Mắt Dụ thái y đúng là máy siêu âm!” Vân Ánh Lục cười khe khẽ, “Đỡ thiếp ngồi dậy nào, Huyền Thần!”

Lưu Huyền Thần ôn nhu đỡ cô ngồi dậy, các phi tần đang giành nhau bế tiểu hoàng tử trông thấy hoàng hậu đã tỉnh, vội trao lại cho cô.

Vân Ánh Lục xúc động đỡ lấy, vén lớp tã bọc, vui mừng ngắm nghía khuôn mặt hồng hồng, bé xíu của tiểu hoàng tử. Đứa bé có đôi mắt hẹp dài, sống mũi cao thẳng, khuôn cằm uy nghi giống Huyền Thần như từ khuôn đúc ra.

“Huyền Thần, con giống chàng, không giống em...” Cô tủi thân oán trách.

“Vậy chúng ta sẽ sinh thêm một tiểu công chúa giống nàng, có được không?” Lưu Huyền Thần hạnh phúc ôm lấy Vân Ánh Lục và tiểu hoàng tử vào lòng.

Ngoài tấm điện, chuông chùa Từ Ân theo làn gió mát văng vẳng như lời thì thầm nguyện chúc của muôn dân đến hoàng cung. Trên bầu trời bao la, đàn én xòe cánh lượn bay báo hiệu một mùa xuân tươi đẹp lại về trên kinh thành Đông Dương.

Trong ánh hoàng hôn bàng lảng, vài tia nắng chiều còn sót lại tỏa chiếu khắp người Vân Ánh Lục như dát vàng.

“Uyển Bạch...” Lưu Huyền Thần nhẹ bước vào phòng ngủ, ôm lấy cô từ đằng sau. Sau ba tháng ở cũ, Vân Ánh Lục đã khôi phục lại vóc dáng thanh mảnh như trước kia, khiến phi tần hậu cung không ngót xuýt xoa ghen tỵ.

“Húc nhi ngủ rồi?” Tiểu hoàng tử được đặt tên là Lưu Húc, là ánh sớm mai bừng bừng sức sống, tương lai xán lạn. Tiểu hoàng tử hồng hào, khỏe mạnh nhưng lại rất quẩn mầu thân, Vân Ánh Lục lại không chịu để nhũ mầu và cung nữ chăm sóc hài tử thay mình, vì thế chỉ trừ những lúc Húc nhi say ngủ, Vân Ánh Lục mới có thời gian trò chuyện với Huyền Thần, khi nào cậu nhóc tỉnh dậy, gào khóc đòi mẹ, Huyền Thần lại bị bỏ rơi không thương tiếc.

Vân Ánh Lục bật cười lắc đầu.

“Vâng, hôm nay con ngủ sớm, có lẽ do ban sáng Mãn Ngọc bế đi dạo một vòng nên hơi mệt”. Vân Ánh Lục khẽ nép vào lòng hắn.

Lưu Huyền Thần không kiềm chế nổi, cuồng nhiệt bộc lộ khát khao trong suốt ba tháng qua. Hắn bế xốc lấy cô, cẩn thận đi qua chiếc giường nhỏ của tiểu hoàng tử đi về hướng long sàng.

Sau một hồi gió cuốn mây tuôn, hơi thở gấp gáp dần bình ổn, chỉ còn lại lưu luyến dịu dàng không rời.

“Huyền Thần, hôm nay chàng không phê duyệt tấu chương sao?” Vân Ánh Lục tựa đầu lên vai hắn, khẽ hỏi.

“Không, hôm nay ta muốn ở bên nàng. Uyển Bạch, đã ba tháng rồi ta không được gần gũi nàng, tối nay...” Hắn cúi đầu thì thầm bên tai cô.

Vân Ánh Lục then thùng đẩy hắn ra.

“Sao chứ, một khắc đêm xuân giá ngàn vàng, ta muốn nàng không được sao? Và lại chúng ta còn phải sinh thêm một tiểu công chúa nữa chứ. Húc nhi làm hoàng đế, công chúa chữa bệnh cứu người như nàng, sinh mệnh của hai chúng ta sẽ được kéo dài vĩnh viễn”.

“Sau đó tiểu công chúa lại vào một hoàng cung khác làm thái y rồi thành thân cùng đế vương sao?” Cô cười khẽ.

Lưu Huyền Thần xoay người, khẽ nhéo mũi cô, “Như vậy không tốt sao?”

Vân Ánh Lục bật cười hạnh phúc, “Đương nhiên là tốt rồi. Huyền Thần”, cô nhìn hấn đây âu yếm, “Em rất hạnh phúc”.

Mặc dù phải đánh đổi nhiều thứ nhưng trong hoàng cung này, cô đã tìm được người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu thương mình. Trên đời này, có những chuyện còn quan trọng hơn cả đế nghiệp hay tự do.

Hắn dịu dàng hôn lên môi cô, “Uyển Bạch, ta yêu nàng!”

Tình yêu có lãng mạn rung động, có dấn vạt triền miên, có trầm luân thống khổ nhưng rồi cũng sẽ êm ả lặng lẽ như những con sóng ngày đêm vỗ về bờ cát. Trên vòm không mênh mang, những vì sao lấp lánh rì rào kể nhau nghe câu chuyện tình yêu kì lạ trong đời. Từng cơn gió mỏng manh lướt nhẹ, đêm đã ngả khuya...

“Ai?” Dưới ánh trăng lấp lánh, thị vệ bên ngoài chĩa giáo thị uy đám người đang kéo đến tấm điện.

“Là chúng bản cung”, các phi tần đồng thanh trả lời, “Trong sách có mấy chỗ khó hiểu nên chúng ta muốn thỉnh giáo hoàng hậu nương nương một chút”.

“Lúc này sao?” Một thị vệ lo lắng nhìn tấm điện đã sớm tắt ánh nến.

Chúng phi tần nhanh nhẩu gật đầu, “Đúng, hiện mới là canh hai thôi mà, hoàng hậu nương nương đã nói chúng ta có thể đến tìm người bất cứ lúc nào!”

Đám thị vệ đưa mắt nhìn nhau không biết nên làm thế nào. Mấy ngày trước, đúng là hoàng thượng và hoàng hậu nương nương giờ này vẫn còn thức, nhưng hôm nay thì...

“Mau đi thông báo đi!” Chúng phi tần lại mở miệng thúc giục.

Vừa dứt lời, trong điện đột nhiên vang lên tiếng trẻ con khóc, sau đó đèn nến bật sáng khắp nơi. Ầm! Cửa điện bật mở, một nam tử anh tuấn lạnh lùng lao ra, vạt áo trên người còn chưa khép kín.

“Các người... các người sao còn chưa xuất cung?” Lưu Huyền Thần giận dữ hét lớn.

Chúng phi tần nhìn nhau cười khúc khích. À, hóa ra bọn họ quấy nhiễu đêm xuân của Lưu hoàng thượng đây mà.

“Ngày mai, ngày mai chúng thần thiếp sẽ đi...” Bọn họ vừa bùm miệng cười vừa vẫy tay chào rồi rút. Tiếng cười nói lao xao trong thoáng chốc đã biến mất trong ngực hoa viên.

Trên bầu trời đêm, một ngôi sao nhỏ xẹt qua, ngạc nhiên thầm thì, không vào vườn này, sao biết cảnh xuân tươi đẹp đến thế!

Ngày hôm sau các phi tần bắt đầu dọn ra khỏi hoàng cung. Nhiều năm sau, họ vẫn nghe nói Lưu hoàng thượng vẫn nhất kiến chung tình, một mực sủng ái hoàng hậu của mình, tình yêu của họ cũng chưa từng thay đổi, vẫn nguyên vẹn như thuở ban đầu.

.....

Chuyện tình của họ được lan truyền khắp nơi trở thành câu chuyện xưa nay chưa từng có, phá vỡ cung quy xưa cũ.

Làm cách nào thỏa nguyện được mối lương duyên như vậy?

Chỉ cần hạnh phúc với tình yêu, những chuyện khác đều không quan trọng, không phải vậy sao?

Ngoại truyện 1: Người mà đang nói hiện thời

Ở vùng nước biếc cách vời một phương[1]

[1] Nguyên văn: Sở vị y nhân, tại hà nhất phương. Trích bài Kiêm gia trong Kinh Thi. Bản dịch Tạ Quang Phát.

Tháng Mười năm thứ mười lăm Lưu Huyền Thần đăng cơ, sĩ tử trong cả nước tề tụ về thành Đông Dương, chuẩn bị tham dự khoa thi toàn quốc, khắp thành trắng xóa màu áo thư sinh.

Đỗ Tử Bân mỉm cười ôn hòa nhìn sĩ tử nối đuôi nhau bước vào phòng thi.

Nhiều năm về trước, hắn cũng là một trong số những cử sĩ này. Còn nhớ khoa thi tiến sĩ triều Ngụy năm đó trải qua ba vòng Tạm văn, Thiếp kinh, Thí sách. Bài thi đầu tiên là Tạm văn kiểm tra về các loại thơ phú ca từ, nếu phạm luật sẽ không có tư cách để vào tiếp vòng trong.

Lần đó hắn đỗ Trạng nguyên, được Lưu Huyền Thần tán thưởng ngay giữa tiền triều, sao đó đặc cách thăng chức thượng thư bộ Hình. Hiện giờ, hắn đã không còn là thượng thư bộ Hình lạnh lùng của mười năm trước, mà là Nho tướng nổi danh ôn hòa nho nhã, muôn người ngợi khen.

Trong số những sĩ tử tiến vào trường thi, có một thiếu niên thấp bé trông khá khôi ngô, lạnh lợi. Trông thấy hắn, cậu thiếu niên chỉ dùng ánh mắt chào hỏi rồi bình thản bước tiếp khiến không chỉ có các sĩ tử mà các đại thần làm giám khảo hôm đó cũng không khỏi tò mò nhìn theo. Đây chính là thí sinh duy nhất trong khoa thi không thông qua tuyển chọn. Cậu bé là đương kim thái tử Lưu Húc, và cũng là học trò của Đỗ Tử Bân.

Mẫu hậu vốn muốn cậu được học hành, thi cử bình thường như chúng bạn cùng tuổi nhưng Lưu Húc vốn thông minh đỉnh ngộ lại được sự chỉ dạy tận tình của thái phó Đỗ Tử Bân nên mới chín tuổi đã đủ năng lực tham gia ứng thí.

Cuối tháng Mười một cùng năm, bảng vàng đề danh thái tử Lưu Húc ở vị trí thứ hai, vinh quang đỗ Bảng nhãn, có điều, bài thi của cậu bị Lưu Huyền Thần lạng lẽ rút ra nhường cho người khác.

Nhưng tối hôm đó trong hoàng cung vẫn tổ chức một buổi tiệc nhỏ để tạ ơn thái phó Đỗ Tử Bân đã hết lòng dạy dỗ thái tử nên người.

Từ khi Vân Ánh Lục lên ngôi hoàng hậu, sau khi thiết triều, Lưu Huyền Thần đều quay về làm một người cha bình thường, hậu cung cũng trở thành một gia đình bình thường. Không có hoàng thượng, hoàng hậu, chỉ có phụ thân, mẫu thân và tiểu công chúa Dương Dương vừa tròn năm tuổi.

Bữa tiệc tạ ơn này, Lưu Huyền Thần, Vân Ánh Lục và Đỗ Tử Bân cùng ngồi một bên, Húc nhi và Dương Dương ngồi phía đối diện, đầm ấm như một gia đình.

Lưu Huyền Thần nâng chén rượu, trịnh trọng đứng dậy cảm tạ Đỗ Tử Bân đã dốc sức phò trợ thái tử được như ngày hôm nay. Đỗ Tử Bân không tiện chối từ, chạm chén với Lưu Huyền Thần rồi một hơi cạn sạch.

Vân Ánh Lục hể cứ chạm môi vào rượu là khuôn mặt lại ửng hồng quấy rầy, Lưu Huyền Thần không muốn vẻ mặt xinh đẹp ấy của nàng bị người đàn ông khác nhìn thấy, nên nàng đành lấy trà thay rượu, kính Đỗ Tử Bân một chén.

Đỗ Tử Bân mỉm cười đáp lại, không chút do dự cạn chén.

Vì sao nhiều năm trôi qua như vậy, tình cảm ấy vẫn không chút phai nhạt? Nàng là hoàng hậu triều Ngụy, là thần y nổi tiếng xa gần,

là mẫu thân của hai đứa con, nàng không chỉ đã khiến Lưu Huyền Thần thay đổi, mà còn lặng lẽ thay đổi vận mệnh của nhiều nữ nhân nước Ngự. Chúng phi tần sau khi xuất cung đã học theo nàng mở phòng khám ở khắp các châu thành trong nước, khiến những giai thoại về nàng càng lúc càng lan xa. Phụ nữ nước Ngự đã không còn bó mình trong khuê phòng mà chăm chỉ đọc sách, học nghề với ước mơ được độc lập, được tôn trọng như hoàng hậu nương nương. Lưu Huyền Thần có lần từng nói có lẽ khoa thi lần sau, sẽ chọn cả nữ cử sĩ, chỉ cần là người có năng lực, hắn sẽ không cứng nhắc theo khuôn mẫu mà thu nhận. Mười năm trôi qua, nàng vẫn không có gì thay đổi, vẫn thích mặc y phục màu nguyệt bạch, vẫn xưng hô “tôi” với mọi người xung quanh, vẫn tới hiệu thuốc Tân thị chữa bệnh từ thiện vào ngày mười lăm hàng tháng.

Trong lòng hắn nàng vẫn là tiểu nha đầu thoải mái nhoài người trên bờ tường ngắm trăng trò chuyện, cho nên hắn mới không thể quên được nàng? Đáp án của câu hỏi này, hắn chưa bao giờ muốn nghĩ đến.

Hôn sự của hắn vẫn luôn là nỗi đau trong lòng Đỗ viên ngoại, nhưng từ khi đệ đệ của hắn từ biên ải trở về, kết hôn và sinh hạ một đứa con trai, Đỗ viên ngoại cũng dần nguôi ngoai.

Kỳ thật, không phải hắn đang chờ người nào đó quay đầu vì mình, cũng như không phải vì đã chìm đắm quá sâu trong hồi ức mà là vì lần rung động trước quá mãnh liệt, khiến hắn không thể tìm được người nào đem lại cảm giác ấy một lần nữa.

Có lẽ người con gái như vậy ngàn năm mới xuất hiện một người, vậy mà hắn đã bỏ lỡ trong phút chốc.

Ánh Lục vì bảo vệ thanh danh của hắn mà đã không tiếc hy sinh danh tiết của chính mình. Sao hắn lại có thể khiến nàng thất vọng được?

Người thanh cao đối với tình cảm khó tránh khỏi miễn cưỡng, chẳng sợ cả đời cô độc.

Cô độc thực tế cũng là một loại kiêu ngạo, chấp nhất.

“Thái phó, Húc nhi kính người!” Lưu Húc nâng chén, cung kính nhìn hấn. Hấn mỉm cười gật đầu. Húc nhi mặc dù không phải con hấn, nhưng là niềm tự hào của hấn.

Mùa xuân năm sau.

Thành Đông Dương, hoa đào hoa hạnh tung mình trong gió xuân ấm áp, đẹp tới mức người ta không khỏi muốn cất cao tiếng hát. Đỗ Tử Bân giữa tiền triều dâng sớ xin thay mặt hoàng đế nước Ngụy, đi sứ Đông Doanh.

Bốn chiếc thuyền lớn chở vô số đồ đồng, đồ gốm, tơ lụa... từ Trường Giang theo hướng gió ngược về phía Đông Bắc.

Vân Ánh Lục và thái tử Lưu Húc thay mặt Lưu Huyền Thần đưa tiễn các vị sứ thần tới bến tàu.

Trước khi xuất phát, Vân Ánh Lục thay mặt Lưu Huyền Thần chúc Đỗ Tử Bân thuận buồm xuôi gió, mau chóng quay về cố quốc. Sau khi bữa tiệc kết thúc, các quan viên khác đều lên thuyền, chuẩn bị xuất phát.

Đỗ Tử Bân lặng yên đứng trên mũi thuyền khiến mọi người nhất thời không dám kinh động đến hấn.

“Đỗ đại ca, nhất định phải bình an trở về đấy”. Vân Ánh Lục giao tay chào từ biệt, “Hy vọng ở Đông Doanh, anh sẽ gặp được điều bất ngờ”.

Đỗ Tử Bân lặng người trong khoảnh khắc, hóa ra nàng vẫn là người hiểu rõ hấn nhất.

“Nàng muốn nói sẽ có người mở được cánh cửa trái tim ta sao?”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

“Ta đã sớm không còn khát vọng đó rồi, mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên đi! Một mình cũng tốt mà”.

“Một mình cũng tốt, nhưng rất cô đơn. Đỗ đại ca, cuộc đời không nên đơn điệu như vậy, hẳn nên nhiều màu sắc một chút”.

Nàng ngửa đầu nhìn hắn, ánh mắt sáng rực niềm tin.

“Ánh Lục, nếu gặp được người ấy, ta sẽ không bỏ lỡ lần nữa đâu”.

Nàng mỉm cười nhìn theo hắn.

Thuyền từ từ rời bến, biến mất giữa trời nước bao la.

Đỗ Tử Bân đứng bên mũi thuyền, nhìn theo bóng dáng Vân Ánh Lục càng lúc càng nhỏ dần, hình ảnh ấy như được khắc sâu vào trái tim hắn, vĩnh viễn không phai màu.

Hai năm sau, trải qua vô số sóng gió Đỗ Tử Bân rốt cuộc cũng về tới Đông Dương, trong số thành viên đi cùng có thêm một cô gái Đông Doanh thông minh, luôn miệng gọi Đỗ Tử Bân là “phu quân”, nhưng đó lại là một câu chuyện khác. Vân Ánh Lục không phải là người hiếu kỳ, nàng chỉ cần nhìn thấy Đỗ Tử Bân sống hạnh phúc, vui vẻ như vậy là đủ rồi.

Ngoại truyện 2: Đẹp thay bỗng có một người

Mắt trong mày đẹp, xinh tươi dịu dàng

Trời vừa rạng, hiệu thuốc Tần thị đã rậm rịch mở cửa. Đám phụ việc đang chăm chỉ quét dọn, chuẩn bị đón khách thì tổng quản hiệu thuốc cùng một vị công tử anh tuấn thông thả bước ra ngoài. Bộ y phục màu đỏ tía khoác trên người vị công tử kia càng làm nổi bật màu da tái nhợt thiếu sinh khí, nhưng khí chất phong lưu, hào hoa thì vẫn hiển hiện rõ qua cử chỉ, nói năng.

Lão tổng quản nheo mắt nhìn khóm liễu bên quán trọ đầu đường xào xạc trong gió, miệng lầm bầm: “Gió lớn quá, có vẻ như trời sắp mưa rồi...” Lão vừa dứt lời, mấy giọt mưa lộp độp rơi xuống, một chốc sau, mưa lớn trắng xóa giăng mắc khắp nơi.

Đây là trận mưa mùa hạ đầu tiên của thành Đông Dương trong năm nay, trên đường cái quan, khách bộ hành nhất loạt cùng ngẩng đầu nhìn bầu trời trước đó một khắc hãy còn quang đãng không một gợn mây, nhưng ngay sau đó lại vùn vụt mưa gió.

Lão tổng quản nhanh nhẹn chạy vào trong hiệu thuốc lấy một áo khoác cho công tử rồi nhìn về phía chân trời xa xa, nói khẽ, “Xem ra, hoàng thượng đã cầu được mưa cho dân chúng thành Đông Dương này rồi”.

Bảy ngày trước, bách tính trong kinh thành lao xao truyền tin hoàng đế Lưu Huyền Thần tắm rửa trai giới, đích thân ghé đến Từ Ân tự cầu mưa cho dân chúng. Hoàng thượng thành tâm cầu nguyện liên tục năm ngày năm đêm, rốt cuộc thì lão thiên cũng chịu ban mưa thấm nhuần vùng Đông Dương này.

Mưa lớn nhưng tất cả mọi người đều cùng chấp tay cảm kích trận mưa đúng lúc thấm ướt đất đai khô hạn lâu ngày, giúp cho cây cối sinh trưởng tốt tươi.

Vị công tử hồi lâu không chớp mắt, dường như không để tâm đến những lời tổng quản nói, hắn vươn những ngón tay thon dài, trắng nhợt, lặng lẽ đón lấy giọt mưa trong vắt, mát lạnh.

Mấy năm về trước, thành Đông Dương gặp một trận đại hạn còn nghiêm trọng hơn cả bây giờ, lúc ấy hắn đang con bệnh nặng, người không ra người, quý không ra quý nhưng vẫn cùng nàng dùng cơm trong một tiểu viện u tịch xung quanh bao phủ bởi những gốc đào đỏ thắm trĩu bông. Suốt bữa ăn, tầm mắt nàng cứ mãi miết dõi theo những cánh hoa đào mỏng mảnh ấy.

Ngày hôm đó, trên đường quay về, một con trâu lồng sông sộc lao về phía hắn, đương lúc bắn loạn chưa biết xử trí thế nào thì nàng đã kịp thời trấn tĩnh cởi áo choàng đỏ trên người hắn ra, chạy nhanh về hướng sông hộ thành, nhờ đó mà cứu hắn một mạng. Bệnh tình của hắn ngày càng thêm cận kề cái chết, nhưng nàng đã không màng đến hiểm nguy, cướp hắn từ trong tay Diêm vương trở về.

Hắn tĩnh dưỡng trên giường gần bốn năm mới có thể đi lại bình thường, chỉ có điều mầm bệnh vẫn chưa hoàn toàn được triệt tiêu. Năm trước, hắn bắt đầu thay phụ thân lo liệu việc làm ăn ở tiệm thuốc.

Chỉ là...

“Công tử, hôm nay nương nương có ghé tới không?” Tổng quản nhìn hàng người ngoài cửa hiệu thuốc càng lúc càng đông, lo lắng dò hỏi.

Tần Luật ôn nhu trả lời, “Tổng quản, ông còn không hiểu tính khí nương nương sao?” Nàng đã hứa là sẽ giữ lời, nhất là với người bệnh.

Thân là mẫu nghi thiên hạ cai quản tam cung lục viện, bên mình còn có tiểu thái tử năm tuổi và tiểu công chúa mới tròn năm tháng nên nàng lúc nào cũng bận bịu không ngơi tay. Nhưng bất kể thế

nào, ngày mười lăm hàng tháng, mặc gió mặc mưa nàng vẫn ghé tới hiệu thuốc Tần thị chữa bệnh từ thiện, ngay cả lúc mang thai cũng không hề gián đoạn. Việc chữa bệnh từ thiện này tính ra nàng đã kiên trì làm trong suốt năm năm qua.

Ngày mười lăm hàng tháng chính là ngày hội của nữ nhân thành Đông Dương. Lo lắng cho sức khỏe của nương nương nên mỗi tháng hiệu thuốc chỉ phát ba mươi số, những người không giành được số cũng tụ tập tại đây để được tận mắt chiêm ngưỡng dung nhan của hoàng hậu nương nương. Có hôm nàng còn bớt chút thời gian giảng giải một số phương pháp phòng bệnh phụ khoa cho họ.

Hiệu thuốc Tần thị vì sự xuất hiện của nàng mà danh tiếng ngày càng vang xa, ngay cả tiệm trà, quán cơm đối diện cũng được thom lây không ít.

Phụ thân hần lúc nào cũng nhắc nhở, nương nương đã khổ công cứu mạng con, lại giúp đỡ hiệu thuốc nhiều như vậy, chúng ta nhất định phải cảm tạ người.

Hần lắc đầu, bất kỳ cách thức cảm ơn nào nàng cũng đều không muốn nhận.

Nàng coi hần là bằng hữu, mà đã là bằng hữu thì không tính toán thiệt hơn. Nàng không thể đáp lại tình yêu của hần, nhưng lại sẵn sàng xông vào nước sôi biển lửa để giữ mạng sống cho hần.

Một cô gái ngốc nghếch như vậy nhưng lại khiến người ta không khỏi động lòng.

Đám người đứng ngoài hiệu thuốc bỗng nhiên nhất loạt quay đầu lại, sừng bãi dôi theo một chiếc xe ngựa đang từ từ lăn đến. Bốn nam nhân cao lớn nghiêm nghị nhảy xuống, cung kính xốc màn xe lên. Tần Luận bước lên trước, mỉm cười đỡ một cô gái mặc y phục trắng, tóc búi đơn giản xuống xe.

Vẻ mặt nàng rất hiếm khi thể hiện cảm xúc, nhưng khi đối diện với người bệnh, tức thì tự động biến thành vẻ mặt ôn hòa, như cơn gió xuân đầu tiên sau mùa đông dài giá rét, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

Mỗi lần nhìn thấy nàng, hắn lại không khỏi xao xuyến nhớ đến câu thơ “Đẹp thay bông có một người, mắt trong mày đẹp, xinh tươi dịu dàng”[1].

[1] Nguyên văn “Hữu mỹ nhất nhân, thanh dương uyển hê”. Trích trong bài Dĩ hữu man thảo. Bản dịch Tạ Quang Phát.

“Tần công tử!” Quen biết đã nhiều năm, nàng vẫn khách khí gọi hắn là Tần công tử thay cho một tiếng Tần Luận. Không biết đó là thói quen hay là nàng cố ý nhắc nhở hắn, giữa hai người luôn phải duy trì khoảng cách thích hợp.

“Ánh Lục, nàng đến đây còn Dương Dương thì phải làm sao?”

Dương Dương là quý danh của tiểu công chúa mới tròn năm tháng, vẫn còn bú mẹ.

“Hôm nay đành phải để cho Mãn Ngọc chăm sóc, hiện giờ con bé đã có thể ăn một ít cháo đặc nên chắc không sao đâu”. Vân Ánh Lục hạnh phúc đáp lời. “Hôm nay mọi người đã phải đội mưa đến đây, hay là chúng ta phát phiếu nhiều số hơn một chút”.

Hắn không nghĩ ngợi gì, lắc đầu từ chối luôn. “Không được, cứ phá lệ như vậy sau này sẽ không thu xếp nổi đâu. Sức nàng chịu mãi sao được?”

Nàng mỉm cười bất đắc dĩ rồi cùng hắn bước vào trong hiệu thuốc. Mọi thứ vẫn không có gì thay đổi, hắn ngồi sau màn viết đơn thuốc, nàng ở bên ngoài khám bệnh cho mọi người.

Hắn lặng người chìm vào hồi tưởng, thời gian dường như ngưng đọng, hết thảy đều giống như trước đây. Hắn từng kể với nàng về một giấc mơ mà ở đó hắn cùng nàng tới một nơi thật xa, mở một y

quán giản đơn cứu người chữa bệnh tình cho những người nghèo khổ. Giấc mộng ấy...

Cuộc đời không thể quá đòi hỏi, quý trọng mọi thứ trước mắt mới là việc cần làm.

“Ánh Lục, chúng ta bắt đầu chứ?” Một lọn tóc đen rủ trước trán càng làm tôn thêm ngũ quan tuấn tú của hắn.

“Tần công tử, sắc mặt của anh rất kém”. Vân Ánh Lục cẩn thận quan sát thần sắc hắn.

“Không phải nàng đã nói ta dưỡng một thời gian là sẽ hồi phục sao? Đừng nhìn ta như vậy, bằng không ta sẽ cho rằng nàng có tâm sự thâm kín với ta đấy”. Hắn nhìn khuôn mặt thoáng vệt hồng trước mặt, âu yếm nói.

“Anh đúng là không hề thay đổi”. Nàng trừng mắt nhìn hắn, “Vậy được rồi, bắt đầu thôi!”

Tổng quản đứng bên ngoài bắt đầu đọc số. Chỉ cách nhau qua bức màn, cảm giác thật tốt. Tần Luận sung sướng mỉm cười một mình.

Một trận mưa tầm tã suốt một ngày dài.

Dòng người nên ngoài cửa tiệm Tần thị đã vắng đi nhiều, Vân Ánh Lục và Tần Luận rời khỏi hiệu thuốc, đứng chờ ngoài hiên dưới làn mưa nay đã vơi đi phần nào.

Một chiếc xe ngựa bốn ngựa đỗ ngay đối diện bên đường, nàng vui vẻ quay sang hắn cáo biệt. “Tần công tử, em đi trước”.

Nàng vẫy tay, nhắc gấu váy chạy nhanh đến chỗ xe ngựa. Một đôi tay thon dài từ trong màn xe vươn ra, ôm lấy eo nàng, kéo nàng vào trong.

“Hôm nay mệt không?”

Một giọng nói dịu dàng chan chứa yêu thương vang lên bên tai cô.

“Không mệt, nhưng sao chàng lại tới đây?” Vân Ánh Lục ngạc nhiên hỏi lại.

“Vì Dương Dương khóc lóc đòi mẹ nên ta mới bế con đến đây. Nàng xem, bé con chịu ngồi yên rồi này”.

Vân Ánh Lục bật cười khúc khích như một cô bé.

Cỗ xe ngựa nhanh chóng biến mất trong màn mưa. Tần Luận vẫn mỉm cười đứng đó. Hắn biết người ngồi trong xe chính là hoàng đế Lưu Huyền Thần, tình yêu duy nhất người dành cho hoàng hậu là câu chuyện cảm động nhất từ xưa tới nay ở nước Ngụy, việc này cũng khiến hoàng thượng thu được dân tâm, triều Ngụy hiện giờ lớn mạnh chưa từng thấy.

Ánh Lục thực sự rất hạnh phúc, hắn có thể nhìn thấy, nghe thấy, cảm giác thấy điều ấy. Thật là tốt!

Bụng cuộn lên đau nhói, hắn gập người bịt miệng ngăn cơn buồn nôn.

“Công tử...” Tổng quản hoảng sợ chạy ra dìu đỡ. Hắn chậm rãi xòe tay, lòng bàn tay đỏ rực những máu. Tổng quản hoảng sợ khóc rưng rức.

Hắn mỉm cười xoa tay, “Tuyệt đối không được nói cho lão gia, phu nhân và cả nương nương nữa”. Đây không phải là lần đầu tiên như vậy nên hắn cũng không thấy làm sợ hãi.

Người trúng xà cổ không ai sống quá sáu tháng, vậy mà hắn giữ được mạng sống những hơn sáu năm, thật sự là một kỳ tích! Sau cuộc phẫu thuật, Vân Ánh Lục đã cẩn thận kê những đơn thuốc bí truyền để hắn trừ khử nốt độc tố còn lại trong cơ thể.

Chỉ có điều độc tố trong người hắn là tổng hòa của hàng trăm loại độc khác nhau, lại xâm nhập quá sâu trong cơ thể nên không loại thuốc nào chữa nổi. Hắn cũng đã tới chỗ các danh y khác khám bệnh

nhưng họ cũng chỉ lắc đầu trả lời e là thần tiên trên đời cũng không thể nào chữa khỏi.

Tương lai sau này, hấn đã chuẩn bị xong hết thảy.

Hấn khuyên mẫu thân, để phụ thân cưới thêm một thiếp thất. Hiện giờ tiểu thiếp kia đã mang thai năm tháng, trước mùa đông sẽ sinh. Tần gia sẽ có thêm một thành viên nữa, chỉ mong đó sẽ là một bé trai. Mà không phải cũng chẳng sao, chỉ cần tiếp tục sống khỏe mạnh, hết thảy đều có hi vọng, huyết mạch của Tần gia sẽ lại được kéo dài. Bản thân hấn cũng không có gì tiếc nuối, gặp được Ánh Lục, kết tình bằng hữu với nàng, trên đời này có mấy người hạnh phúc như hấn?

Chỉ có hấn là vẫn yêu đơn phương nàng, còn nàng chỉ muốn cả đời làm bằng hữu tốt, cả đời quý trọng hấn chứ không thể yêu hấn.

.....

“Công tử nhìn xem, tuyết rơi rồi!” Tổng quản Tần phủ hào hứng thốt lên khi thấy những bông tuyết đầu mùa ở thành Đông Dương.

Hôm nay lại là ngày mười lăm, năm nay mùa đông đến sớm, giờ mới giữa tháng Mười một mà tuyết đã bắt đầu rơi. Tần Luận ngồi trong phòng, vóc dáng gầy rộc đi nhiều so với lúc hè.

“Tổng quản, lấy cho ta một vốc tuyết”. Hấn đã yếu tới độ không thể tiếp tục công việc ở hiệu thuốc nữa. Tổng quản vốc một nắm tuyết đem vào phòng, Tần Luận run rẩy nhận lấy, nhìn những bông tuyết mịn xối tan dần trong lòng bàn tay mình, lòng hấn không khỏi cảm thấy đau xót, thê lương.

Sinh mệnh của hấn có phải cũng sắp giống như những bông tuyết này không?

“Mùa đông tới rồi...” Hấn khẽ mấp máy môi.

Tổng quản đứng bên đáp khẽ, “Đúng vậy!”

Một trận gió lạnh thổi thốc vào trong phòng khiến Tần Luận bưng tỉnh, hấn ngẩng đầu nhìn lên, vừa hay trông thấy Vân Ánh Lục đã đứng trước mặt hấn không biết bao lâu rồi.

Ngoài cửa vắng vẻ lạnh lẽo, không một bóng người.

Trời lạnh nên không ai muốn ra ngoài sao? Nhưng mà tối hôm qua khi phát sốt, rất nhiều người đến cơ mà?

“Em đã bảo tiểu nhị đổi sang tháng sau, hôm nay em bận việc khác”. Nàng nhìn hấn, nét mặt đầy vẻ u sầu.

Nàng kìm nén trong lòng, không dám tiết lộ nửa điều sự thật. Đúng, đúng vậy, độc tố này đã bị khống chế sáu năm, đúng là một kỳ tích. Nhưng Tần Luận còn chưa đến ba mươi tuổi, anh tuấn như vậy, ôn hòa như vậy, khôn khéo như vậy, sao có thể... ra đi sớm như vậy chứ? Nàng chỉ là một bác sĩ phụ khoa bình thường chứ không phải thần y, thế nên có đôi lúc cũng chỉ biết trơ mắt bất lực nhìn tử thần ghé tới.

“Nàng cũng thật là”, Tần Luận gượng cười, “mỗi tháng một lần mà nàng cũng bội ước”.

Hấn biết nàng rất quan tâm tới sức khỏe của hấn, có mấy lần, xe ngựa rời khỏi hiệu thuốc một đoạn xa, vậy mà nàng vẫn vén màn chong chong dõi theo hấn.

“Tần công tử”, nàng ngồi đối diện hấn, “hai ngày trước em nghiên cứu rất nhiều phương thuốc tiêu độc cổ truyền...”

Hấn xua tay cắt ngang lời nàng, “Ánh Lục, mấy cuốn sách đó chỉ nói đến cách chữa từng loại độc dược còn trong người ta lại là trăm thứ kịch độc... Không cần tốn công tốn sức như vậy”. Hấn thoáng nhếch môi đùa cợt, “Nói thật, ta chán uống mấy loại thuốc đắng ngắt đấy rồi, may mà cũng sắp đến lúc được giải thoát rồi”.

Nàng không cười, nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Di chứng này dù là ở thời hiện đại cũng phải bó tay, nhưng nàng vẫn không sao cam

lòng chấp nhận.

“Nhẽ ra ngày trước em nên học hành cẩn thận hơn, bất kỳ chứng bệnh nào cũng không bỏ sót”.

“Ánh Lục, nàng tới từ nơi nào?” Hắc đã không còn sức để nói, đành nằm dựa vào lưng ghế thở hổn hển.

“Từ một nơi rất xa, rất xa”. Nàng siết chặt tay Tần Luận, cảm thấy bàn tay hắc lạnh buốt như nước đá liền vội vẫy tay gọi tổng quản mang tới một tấm chăn lông cáo, phủ lên người hắc.

Hắc mỉm cười ngượng ngịu như một đứa trẻ bị mắc lỗi, “Rõ ràng là một nam nhân vậy mà lúc nào ta cũng phải để nàng chăm sóc mình. Ánh Lục, thái tử và công chúa khỏe không?”

“Khỏe, Húc nhi có nhờ em vẫn an Tần thúc thúc”.

“Đúng là cậu bé ngoan. Có Đỗ thượng thư ở bên dạy dỗ, giáo huấn, sau này Húc nhi nhất định sẽ là một đế vương kiệt xuất”. Nước mắt hắc lăn dài trên gò má trắng bệch. “Ta thật sự rất muốn được nhìn thấy Húc nhi trưởng thành khỏe mạnh. Ánh Lục, nơi rất xa rất xa mà nàng nói ấy, ta có thể tìm được không?”

“Có chứ, thành phố đó rất lớn, hơn nữa còn là thủ đô nên không khó tìm đâu. Tên thành phố đó là Bắc Kinh”.

Bắc Kinh, Tần Luận nhấm lại cái tên này trong miệng, “Ánh Lục, nàng có định trở về nơi ấy không?”

Vân Ánh Lục gật đầu, “Có, trăm năm sau em nhất định sẽ trở về nơi ấy”.

“Được rồi, Ánh Lục, ta sẽ chờ nàng ở đó. Nàng hãy đồng ý với ta, kiếp sau sẽ không để cho ta tiếp tục yêu đơn phương nữa...” Hắc giờ bàn tay gầy guộc khẽ vén lọn tóc xòa trước trán nàng.

Nàng nén nước mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

Con người ta liệu có kiếp sau không? Cho dù có đi chẳng nữa cũng sẽ lại biến thành một người khác, giống như nàng và Vân Ánh Lục vậy.

Sở dĩ sinh mệnh quý giá là bởi vì chúng ta chỉ có một cuộc đời để sống, để hy vọng, nhưng nàng không thể nào nói thẳng như vậy, điều cuối cùng nàng có thể làm là để hấn ra đi với một hồi ức tốt đẹp.

Gương mặt tuần tú của Tần Luận rạng lên nụ cười hạnh phúc, “Ta nghe nói, kiếp này sống hạnh phúc thì kiếp sau mới không vương bận. Ánh Lục, ta muốn có được nàng trọn vẹn, cho nên kiếp này nàng và hoàng thượng nhất định phải sống thật hạnh phúc đấy”.

Hấn chậm rãi buông tay nàng ra.

“Em hiện đang rất hạnh phúc”. Giọng nghẹn ngào, nàng quay mặt tránh để hấn trông thấy nước mắt của mình.

“Ánh Lục, trời đã chuyển lạnh, nàng mau hồi cung đi! Đừng để hoàng thượng lại phải bế tiểu công chúa tới đây tìm nàng. Ta buồn ngủ rồi”. Hấn dịu dàng nhìn nàng không chớp mắt, như thể chỉ cần khép mi, mọi thứ sẽ biến mất trong chốc lát.

Vân Ánh Lục nhú mày nhìn sắc mặt ửng hồng rất không bình thường của Tần Luận. Nàng vội sờ lên vầng trán nóng như than của hấn, cuống quýt thốt lên. “Trời ơi, sốt rất cao...”

“Không phải đâu, là do tấm chăn da cáo này dày quá thôi”. Hấn đẩy tay nàng ra, “Nàng mau hồi cung đi, tuyết đang rơi nhiều”.

Hiện tại có khám bệnh kê thuốc cũng đều vô dụng. Hấn không muốn chịu giày vò thêm nữa. Mệt, thật sự mệt quá rồi!

“Không, để em khám cho anh”. Vân Ánh Lục một mực không nghe.

“Ánh Lục... không cần...” Hấn xua tay, đôi mắt đẹp buồn bã cong lên. “Nàng hãy nhớ đến ta, đừng nhớ đến bệnh tật của ta. Ta

ngủ một lát tinh thần sẽ khá hơn”.

Nàng không đành lòng phá hỏng tôn nghiêm cuối cùng của hắn, đành gật đầu chấp nhận. “Được rồi, anh ngủ đi! Bất kể thuốc còn tác dụng hay không, vẫn phải uống đều. Tần công tử, tháng sau chúng ta gặp lại”.

Tháng sau sao, e là quá lâu rồi.

Hắn xua tay ép nàng rời khỏi phòng, “Được, tháng sau gặp, Ánh Lục!”

Tháng sau, thật sự là quá lâu, quá lâu.

Đêm hôm đó, trong màn mưa tuyết dày đặc, đại công tử của Tần phủ thổ huyết không ngừng, vĩnh viễn rời khỏi nhân thế.

Mười ngày sau, nhị phu nhân Tần phủ đột nhiên trở dạ sinh hạ một bé trai.

Vân Ánh Lục tự mình xuất cung đỡ đẻ, sau khi tắm rửa sạch sẽ cho đứa bé, nhìn vào đôi mắt sinh tình như đã từng quen biết của cậu, cô bật khóc.

Kết thúc